

ਜਨਮ ਮੇਲੀ ਭਾਗ ਖੇਲਾ ; ਜਨਮ ਮੇਲੀ ਖੇਲੇ ਸਾਰ ॥

ਪੰਨਾ 134 ਦੇ 2 ਅਤੇ 3

ਜਨਮ ਸਾਖੀ

! ਤਾਈ ਥਾਮਾ ਜੀ

1845 ਈ. (ਨਰਕ)

Library

Languages Deptt.

Punjab Government.

PATIALA.

420-1185

JANAM SAKHI — ACC. NO 420

ਜਨਮ ਸਾਖੀ

(ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ੧੮੪੪ ਆ.)

੧੦	ਸਾਂਧੀ.	੧੨੪ ਭਾਗੁ ਨ ਕਰੀ ਨਿਮੋ ਦੀਖਨ ਦੀਆਂ ਫਿਰੁ ਜਨਾ ਰੁਪਿਐ ਦੀਏ।	ਪੰਨਾ ੩	੨੬
੧੧	ਸਾਂਧੀ.	੧੨੫ ਮਘਾ ਸੁਣੀ ੫ ਭਾਗੁ ਨ ਕਰੀ ਲੇਖਾ ਕੀ ਤਾਂ ਬਾਧਾ ਪੋਇਆਂ ਅਧੀਨੇ ੩	ਪੰਨਾ ੩	੨੭
੧੨	ਸਾਂਧੀ ਸੀਮਤ ੧੫੪੪	ਮਘਾ ਸੁਣੀ ੫ ਭਾਗੁ ਨ ਕਰੀ ਦੀ ਕੁਝ ਨਾ ਏਹਿ ਏਹਿ।	ਪੰਨਾ ੩	੨੮
੧੩	ਸਾਂਧੀ ਸੀਮਤ ੧੫੪੫	ਹੰਗੂ ਸੁਣੀ ੭ ਭਾਗੁ ਨ ਕਰੀ ਦੇਸ ਪਹਿਲਿ ਧਾਮਾ ਏਹਿ ਏਹਿ।	ਪੰਨਾ ੩	੨੯
੧੪	ਸਾਂਧੀ	ਭਾਗੁ ਨ ਕਰੀ ਮੋ ਦੀਖਨ ਕਾ ਦੇਵ ਤੀਬਾ ਦੀ ਭਿਮੋ ਸਿਰੀ ਤੇ ਦੁਨ ਨਾਮਿ ਮੋਹਿ ਦਿਖਾਇ	ਪੰਨਾ ੩	੩੦
੧੫	ਸਾਂਧੀ	ਭਾਗੁ ਨ ਕਰੀ ਦੇ ਪੁਲਖਾ ਮੀਟ ਜੁ ਜੇ ਮਿਅ ਮੋ ਦੀਖਨ ਛੋਡ ਸਾਮੇ ਪੈ ਤੁਸ ਬਲਾਸਧੀ	ਪੰਨਾ ੩	੩੧
੧੬	ਸਾਂਧੀ	ਮੁਲ ਨ ਧਾਂ ਬਾਸੁ ਛੋਡ ਕਾ ਦੀ ਪੁਸਾ ਜੇ ਭਾਗੁ ਨ ਕਰੀ ਨੁਕੁ ਤਲ ਗਾਹੇ ਜਾ ਸੁਆਹ	ਪੰਨਾ ੩	੩੨
੧੭	ਸਾਂਧੀ	ਭਾਗੁ ਨ ਕਰੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੋਰਿ ਨਿਕਲ ਖੋਰੇ ਤੇ	ਪੰਨਾ ੩	੩੩
੧੮	ਸਾਂਧੀ	ਭਾਗੁ ਨ ਕਰੀ ਮਰਦਾਨ ਸਿਰਾਸੀ ਰਵਾਜੁ ਟਿਕੇ ਦੇ ਪਾਸੁ ਭੇਜਾ	ਪੰਨਾ ੩	੩੪
੧੯	ਸਾਂਧੀ	ਫਿਰੀ ਦਾਹੜਾ ਲੈ ਕੇ ਭਾਗੁ ਨ ਕਰੀ ਧੰਨਾ ਮਾਇਆ	ਪੰਨਾ ੩	੩੫
੨੦	ਸਾਂਧੀ	ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਤੇ ਭਾਗੁ ਨ ਕਰੀ ਰੁਪਿਐ ਦੇ ਬੇਨੀ ਨੁਫੇਰ ਕੇ ਏਸ ਨ ਦੁਹ ਭੁਫ	ਪੰਨਾ ੩	੩੬
੨੧	ਸਾਂਧੀ	ਏਸ ਨ ਦੁਹ ਰੋਟੀ ਲਕ ਭਾਂਗੇ ਪਰੇ ਰੂਪ ਦੀ ਧਰਮ ਭੁਜ ਕੀ ਤਾਂ	ਪੰਨਾ ੩	੩੭
੨੨	ਸਾਂਧੀ	ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ਨੈ ਚੁਗਲੀ ਧਾਪੀ ਮਾਏ	ਪੰਨਾ ੩	੩੮

- ੪੭ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਲਲਾਪਰਬਤਤੇਅੰਏਉਹਮੂਲਲਪੰਥੀਕਹੀਦੇਹੈਨਾ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੪੮ ੫
- ੪੮ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਲਾਸਪ੍ਰਬਤਪ੍ਰਮਾਏਜਹਾਂਪ੍ਰਗਤਗਤਕਮੰਤੁਲਯੈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੪੮
- ੪੯ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਰਦਾਨੇਜੇਜਨਾਂਦਾਸਮਾਂਰੁਪੁਛਿਆਂ॥ ਲਾਂਦ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੪੯
- ੫੦ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਂਸੋਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਂਅਗੇਸੂਰਗਤਅੰਪਣਸੰਤਲਮੇਠਿ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੦
- ੫੧ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਈਨਾਂਪਰਬਤਨੁਅੰਏਜਚਖੰਡਤੇਅੰਏ॥ ਰੁਦਾਂਬਾਂਠੇਗਸਚਗੰਡ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੧
- ੫੨ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸੀਲਾਂਪਰਬਤਤੇਅੰਏਫਿਰਕੇ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੨
- ੫੩ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਤਾਂਗੀਲਤੀਉਹਾਰਪਰਬਤਤੇਅੰਏ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੩
- ੫੪ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਇਖਨਪਰਬਤਨੁਚਲੇਰਾਜੇਜਨਕਪਾਸਨਾ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੪
- ੫੫ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੰਜੇਜਨਕਕੰਦੁਸਨਕਕੈਮਾਂਤਲੋਕਨੁਠਿਰੇਘਨਪਰਬਤਪ੍ਰ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੫
- ੫੬ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਉਲਕਾਪਰਪਤਤੇਅੰਏ॥ ਅੰਏਤਲਾਂਉਇਸਨਾਨੁਕੀਤ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੬
- ੫੭ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਖਰਮੇਸਹਰਮਰਦਾਨੇਨੁਸਾਰਕੈਸੇਤਬੰਦਰਗਮੇਸਰਅੰਏ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੭
- ੫੮ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸੇਤਬੰਦਰਮੇਸਰਮੇਲਾਹੈਜੇਕੈਰੀਰਮਚੰਦਨੀਪਲਯਾ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੫੮

੫੮	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਚਲ ਵਟਾਂ ਲੇਆਂ ਏ ਮੇਲੇ ਸਿਧਾਂ ਸਾਂਝਾ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੧੬੪
੬੦	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਲ ਵਟੀ ਡੀ ਆਂ ਏ ਆਂ ਇ ਚੰਦ੍ਰ ਭਾਂਡ ਦੇ ਖੁਭਿ ਤਰੇ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੧੬੫
੬੧	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਜਾ ਦੇ ਨੂਸਾ ਬਲੇ ਕੈ ਸਜਣ ਠਗ ਸਾਂਝ ਗੋਸਟ ਹੋਈ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੧੬੬
੬੨	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੂਖਰ ਸਾਂਝ ਹਰਿ ਖਾਂ ਏ ਆਂ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੧੬੮
੬੩	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੰਧਾਰ ਗਏ ਇਕੁ ਮਗਲ ਪਠਾਣ ਨਾਲ ਗੋਸਟ ਕਰੀ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੧੬੮
੬੪	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੋਸਟਿ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਸੇਖੁ ਸਰਫ ਨਾਲਿ ਹੋ ਕਸ ਦੇਹ ਵਿਚ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੧੬੮
੬੫	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੋਸਟਿ ਦੀਨਾਂ ਨਾਂ ਬਸਾਥਿ ਹੋਈ ਦੇਹ ਵਿਚੁ ਖੜੀ ਸਾਂ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੧੭੦
੬੬	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਸੇਖੁ ਸਰਫ ਸਾਂਝ ਗੋਸਟ ਹੋਈ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੧੭੨
੬੭	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾਬਲ ਆਂ ਏ ਮਾਂ ਚੰਦ ਸਾਂਝ ਗੋਸਟ ਹੋਈ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੧੭੪
੬੮	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਲਗੁ ਦਾਈ ਦੇ ਟਿਲੇ ਆਂ ਏ ਜੋਗੀ ਸਰੁ ਆਂ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੧੭੭
੬੯	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਤਿਖਾਣ ਦੇ ਆਂ ਏ ਏ ਮਨਾਂ ਦਾਂਦਾ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੧੭੮
੭੦	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਖੇ ਕੇਰੀ ਧਾਂ ਦੇ ਆਂ ਏ ਏ ਮਨਾਂ ਦਾਂਦੁ ਤੇ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੧੮੪

- ੧੧ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕੁਲਖੇਤ੍ਰਗਏਗੁਰੁਨੁਸੀਤਪੰਡਤਸਾਂਧਗੋਸਟਹੋਈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੮੫ ੬
- ੧੨ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪ੍ਰਚੁਗਲੀਕੀਤੀਇਕਪੜੀਨੈਬ੍ਰਿਹਮਖਾਲੋਦੀਪਾਂਸਿ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੮੬
- ੧੩ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਗੋਸਟਿਬਾਂਬਰਚਓਗਤੇਸਾਂਧਹੋਈਮੁਗਲਸਾਂ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੮੭
- ੧੪ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪਖੋਕੀਰਿਧਾਂਦੇਆਏ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੮੮
- ੧੫ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਮੁਲਚੋਣਅਤੇਚੋਦੇਮਾਂਤਚੋਈਦੀਹਕੀਕਤਾ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੮੯
- ੧੬ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਗੋਸਟਬੁਝੇਰਿਧਾਂਦੇਸਾਂਧਿਹੋਈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੯੦
- ੧੭ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਗੋਸਟਮਾਂਲੋਤਿਖਾਂਣਸਾਂਧਹੋਈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੯੧
- ੧੮ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਗੋਸਟਉਬਾਂਰੇਖਾਂਪਠਾਂਣਸਾਂਧਹੋਈ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੯੨
- ੧੯ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅਦ੍ਰਹਮਾਂਨਸਾਂਧਹੋਈਗੋਸਟ॥ ਉਬਾਂਰੇਖਾਂਸ਼ੀਟਕਰੀ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੧੯੩
- ੨੦ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅਦ੍ਰਹਮਾਂਨਸੇਖਪਾਂਸੁਗਏਗੋਸਟਕਰਨਾਗੁਰੂਜੀ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੦੦
- ੨੧ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਉਬਾਂਰੇਖਾਂਪਠਾਂਣਦੇਘਰੁਹੋਦੇਦਿਨਾਫੇਰਪਧੋਰੇ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੦੨
- ੨੨ ਸਾਂਖੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਮੰਦਿਤਪ੍ਰਸਤਹੋਕੈਚਲੁਗਈਗੁਰੂਜੀਸਈਯਦਜਲਾਂ॥ ਪੰਨੇਪਤਿ ੨੦੨
- ਲਸਾਂਧਗੋਸਟਕਰਨਗਏ॥

੮੩	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਂਟੀ ਬਾਲੇ ਪੁਛਣ ਵੀ ਤਾਂ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੦੫
੮੪	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਸਭ ਦ ਜਲਾਲ ਜਹਾਂਜ ਦਰਿਆ ਗੁਰੂ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੦੫
੮੫	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੋਸਟ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹ ॥ ਖਾਂਦੇ ਜਬਾਬ ਨਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁਛਾ ਜੀ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੦੮
੮੬	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹ ਅਸਾ ਬਹੋਈ ॥ ਨਰ ਦਰੁਸਾ ਦੀ ਸਿਗਤ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੦੮
੮੭	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਅਜ ਕੀ ਤੀ ਸੇਖਾ ਬਿਰਾਹ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੧੧
੮੮	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਂਟੀ ਬਾਲਾ ਤਲ ਦੇ ਡੀ ਆਏ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੧੮
੮੯	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਖੋ ਕੀ ਆਏ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੧੮
੯੦	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਭਾਂਟੀ ਬਾਲਾ ਤਲ ਦੇ ਡੀ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਖਸੀ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੧੮
੯੧	ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਾਂਟੀ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਜੀ ਨੂਹ ਕੀ ਕਤ ਪੁਛੀ ਭਾਂਟੀ ਬ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੨੩
੯੨	ਲੇਈ ਦੇਹ ਛਟਾ ॥ ਸਾਂਖੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਸਪੁਰਨ ਹੋਈ ॥	ਪੰਨੇ ਪਤਿ ੨੨੩

੧੬ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਨਮ ਪਰੀਬ ਬੇਨ ਨ ਕਜੀ ਕੀ ॥ ਸਿਮਤੁ ਪੰਦੁ ਹੋ ਸੋ ਬਿਆਸੀ ॥ ੧੫੮੨ ॥ ਮਿਤੀ ਵੈਸਾਖ ਸੁਦੀ ਪੰਚਮੀ ॥ ਪੋਖੀ ਲਿਖੀ
ਪ੍ਰੇਮੋ ਬੇਸਲਤ ਨ ਪੁਰ ਕੇਖਤ ਕੰਟੋ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਲਿਖਵਾਈ ਪ੍ਰੇਮੋ ਲਿਖੀ ॥ ਮੁਖ ਮਤ ਬਾਲੇ ਸੀਧੁ ਜਟੇ ਟੇਕੀ ॥ ਰਾ
ਇ ਕੁਏ ਦੀਤਲ ਵੰਡੀ ਅਹੁਆ ॥ ਇਆ ਅੰਗਾ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੂਹ ਲਧਾ ਅਹਾ ॥ ਦੁਇ ਮਹੀ ਨੇਸਤਾਰ ਰੁਦਿ ਨ ਲਿਖ
ਦਿਅ ਲਗੇ ਅਹੇ ॥ ਜੇਹ ਕੀ ਕਤ ਆਹੀ ॥ ਜੇਥੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨ ਕਜੀ ॥ ਫਿਰੇ ਅਹੇ ॥ ਤਿਥੇ ਤਿਥੇ ਦੀਹ ਕੀ ਕਤਾ ॥ ਸਹ ਜਿ
ਨ ਲਿਭਾਈ ਬਾਲੇ ਲਿਖਵਾਈ ॥ ਰਾਈ ਬਾਲੇ ਉਪਰਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਸਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮ
ਰਦਾਨ ਰਬਾਖੀ ਨ ਲੇ ਫਿਰੇ ਦੇ ਅਹੇ ॥ ਮੇਦੀ ਖਨੇ ਦੇ ਵਖਤ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨ ਲੇ ਅਹਾ ॥ ੧੬ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰ
ਸਾਦਿ ॥ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਜੀ ਉਪਜੀ ॥ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਨ ਕ ਪੁਰਨ ਅਹਾ ॥ ਉਸ ਅਤੇ ਪਰਮੇ ॥ ਗਦਿ
ਚਿਤੇ ਵਕਫੂ ਨ ਹੀ ॥ ਦੇਖਾ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਜਨਮ ਕਿਸੁਰ ਉਸਲੀਤਾ ਅਹਾ ॥ ਏਹ ਚਿਤ ਵਡੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ॥ ਕਤ ਕਦੀ ਮੁ
ਰਨਾ ਸੀ ॥ ਪਹਿਲੇ ਪਖ ਬਾਲਾ ਸੀਧੁ ਜਟੇ ਟਾ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੁ ਆਇਆ ਸੀ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਛਪਿਅਰ
ਹਦਾ ਸੀ ॥ ਬਾਲੇ ਸੀਧੁ ਨੁ ਏਹ ਚਾਹ ਸੀ ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਪਰਗਟੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਦਰਸਨ ਨੁ ਜਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਸੁਇ ਅਜੇ ਗੁ

ਨਨਕ ਇਕ ਪਤਰੇ ਐ ਗਦ ਤਿਹੁ ਉਸਨੁ ਬਾਪਿ ਚਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਨਹੀ ਜਾਈ ਦੋ ਜੇ ਕੇ ਹੋਵੇ ਪਾਵਛੁ ਪਿਆ ਬੈਠਾ
 ਹੈ। ਫੇਰ ਪਤਰ ਸੁਣੀ ਜੇ ਪਤਰਿ ਖਹਿਅ ਦੀ ਦਿ ਚਿ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇ ਦਰਸਨ
 ਨੁਆਇਆਂ ਜੇ ਕਛੁ ਸਕ ਤਿਆਹੀ ਸੋਭੇਟ ਲੈਆਇਆਂ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨੂ ਛੁਛਲੋਯੋ ਸਾ। ਅਗੇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰ
 ਗਦ ਬੈਠਾ ਵਾਣੁ ਵਟੋ ਦਾ ਹੈ। ਬਾਲੇ ਸੀਧੂ ਜਾਇ ਮਥਾ ਦੇ ਰਿਅਾਂ ਮਗੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬੋਲਿਆਂ ਆਉ ਕਾਈ ਸਤਿਕ
 ਰਤਾ ਰਬੈ ਰੋਜੀ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਵਾਣੁ ਵਟੋ ਰਹਿਗਇਆਂ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੁਪਛੁਣ ਲਗਾਂ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਕਿਥੇ ਆਇਓ
 ਕਿਵੇ ਕਰਿਆ ਵਾਣੋ ਇਆ ਹੈ। ਕਉਣੁ ਹੋ ਦੇਹੋ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸੀਧੂ ਹਥ ਜੋੜਿ ਕੇ ਕੇ ਅਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ। ਜੀ ਗੁਰੂ ਅੰ
 ਗਦ ਜਟੇਟਾ ਹਾਗੇ ਤਸੀਧੂ ਹੈ। ਨਉ ਬਾਲਾ ਹੈ। ਵਤਨ ਜਨਮ ਰਾਇ ਕੁਏ ਦੀਤਲ ਵੰਡੀ ਹੈ। ਮੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੁਆ
 ਇਆ ਆਹਾਂ। ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਤੇ ਕਿਸ ਦਾ ਸਿਖ ਹੈ। ਤੇ ਨੁਕਉਣੁ ਮਿਲੇ ਆ ਹੈ। ਫੇਰਿ
 ਬਾਲਾ ਬੋਲਿਆ। ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਉ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਦਾ ਸਿਖ ਹਾਂ। ਮੇ ਨਨਕ ਦੇ ਦੀਕਾਲ ਦਪਤੁ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਤੁਹਿ ਗੁਰੂ ਡਿਠਾ ਸੀ। ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇ ਬੈਰੇ ਵਰੇ। ੩ ਗੁਰੂ ਨਨਕ
 ਵਤਾ ਸੀ। ਮੇ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਦੇ ਪਛੇ ਲਗਾ ਫਿਰ ਦਾਸਾ। ਪਰ ਜੀਤ ਦਾ ਅਸਾਨੁ ਏਹ ਮਤ ਨਾ ਸੀ। ਜੇ ਏਵਡੁ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਪ
 ਰ ਸਲਾਮੀ ਰਹ ਦੇਸੇ। ਏਹ ਗਲਿ ਜਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦਾ ਬੈਰਾ ਗਛੁ ਟਿਗਇਆ। ਕਿਸ

ਉਥੀ ਮੇਨਾ ਹੀ। ਓਹੁ ਰਾਤਿ ਗੁਜਰੀ। ਫਿਰਿ ਭੁਲਕੋਹੇ। ਇਅਤਾ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅਖਿਆ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ २
 ਨੁਸਦਹਾ। ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਇਮਥਾਟੇ ਕਿਆ। ਫਿਰਿ ਬਾਲੇ ਨੁਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੁਛਣ ਲਗਾ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕ
 ਖੁ ਤੈਨੁ ਏਹੁ ਕੀ ਮਲੂਮੀ ਹੈ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੋ ਜਨ ਮਿਆਸੀ ਸੋ ਕੋ ਕੁ ਜਨ ਮਿਆਸੀ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਏਹੁ
 ਮੇਨੁ ਮਲੂਮੀ ਨਾਹੀ। ਪਰੁ ਜੀ ਇਤਈ। ਮੇਸੁਈ ਸੀਲੇ ਕਾ ਦੇ ਮੁਹੇ। ਜੇਹਰਿ ਦਇਆਲ ਮਿਸਰਿ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਭਾ
 ਈ ਇਨੇ ਮਹੁਰਤੇ। ਅਤੇ ਸਤਾਈ ਨਿਛਰੇ। ਅਤੇ ਕਤਕ ਦੀ ਪੁਰਨ ਮਾਸੀ। ਸੈਸਾਰ ਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਨ ਮਿਆ
 ਏਹੁ ਕਾਲੂ ਵੇਦੀ ਦੇ ਪਰਿ ਕੋਈ ਅਵਤਾਰੀ ਜਨ ਮਿਆ ਹੈ। ਇਤਨੀ ਮੇਸੁਈ ਸੀ। ਹੋਰ ਭੀ ਸੁਈ ਸੀ। ਜੇ ਮਹਤੇ ਕ
 ਲੂ ਜਨ ਮਪੜੀ ਤਿਤ ਸਮੇਲਿ ਖਾਈ ਸੀ। ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਕਿਵੇ ਜਨ ਮਪੜੀ ਭੀ ਹਥਿ
 ਆਵੈ। ਫਿਰਿ ਬਾਲੇ ਸੋ ਪੁਕਰਿ ਮਾਜੀ ਗੁਰੂ ਜਾਣੈ ਪਰਥੇ ਜੁ ਕੀਤਿ ਆਹਥਾ ਆਵੈ। ਤਾ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬੋਲਿ
 ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋਈ ਇਵੇਹਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਥੇ ਥੇ ਜਨ ਮਪੜੀ ਦਾਇਕੇ ਜਨ ਮਪੜੀ ਹੀ ਹਥ ਆਵੈ। ਤਾ ਫਿਰਿ ਬ
 ਲੇ ਸੋ ਪੁ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਦੂਢੀ ਐ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀ ਉਥੇ ਦੇਵ ਸਕੀ ਨਹੋਰੇ। ਤਾ
 ਹੀ ਥੇ ਥੇ ਜਿਹਥੇ ਆਵੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਹੋਟੇ ਲਹਾ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਸੋ ਪੁ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਕਾਲੂ ਵੇਦੀ ਦਾ ਭਿਗ
 ਓਲਗ ਦਾਹੇ ਲਾਲੂ ਵੇਦੀ। ਉਸੁ ਪਾਸੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਤੁਸੀ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਭੇਜੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿ ਆ

ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸਾਹੀ ਖੋਜ ਕਰਣਾ ਤਖਾਲੇ ਸਿਧੂ ਕਹਿਆ ਜੀਗਰਾਹੁ ਜੀ ਜੇਤੁ ਸੀ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਦੇਵੇ। ਤਾਉ
 ਹੁਭੀ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਹੋਭੀ ਹੋਵੇ। ਜਾਇ ਕਰਲਾ ਲੁਵੇ ਦੀਨੁ ਆਖੀ ਮੇ। ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਤੁਬਹੁਤੁ ਬਿਰਧੋ ਹੋਇਆ ਹੈ॥
 ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰਵਾਨਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੇਖਨੇ ਤੇ। ਤੁਜਨਮ
 ਪਤੀ ਦੇਹੁ ਫੁਫਕੇ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅਸਾ ਫੁਫਲਧਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਅੰਗਦ ਵਿਚਿ ਭੇਦ ਕਛੁ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋਈ ਸਿਖ ਲੈ ਜਾਹਿ। ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਭੇਜੇ ਸੇਈ ਮਿਨਾ ਲਿਲੈ ਜਾ
 ਦਾਹਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸੀਗਤਿ ਆਖਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਪੁਰਾਬ ਚਨੁ ਆਖਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ
 ਗਦ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸਿਖ ਸਿਧੂ ਉਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਬਹੁਤੁ ਸਦਾ ਮਨੁ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਲਾਲੇ ਪੰਨੂ
 ਸਦਿਆ ਸਿਖ ਸੀ ਜਟੇਟਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ। ਭਾਈ ਲਾਲਾ ਪੰਨੂ ਤੇ ਸਿਖੁ ਹੈ ਗਰਮੁ ਖੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਬਾਲੇ
 ਨਾਲਿ ਜਾਹਿ। ਤਲਵੰਡੀ ਭਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲੈ ਆਉ। ਲਾਲੇ ਪੰਨੂ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਜੀ ਧੀ
 ਨਿਆ। ਤੇ ਭਾਗੁ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੇਖੀ ਮੇਰੇ। ਜਾਈ ਮੇਰੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀ
 ਤਾ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਨੁਕਰਤਾਰ ਚਿਤਿ ਆਵੇ। ਬਾਲਾ ਸਿਧੂ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਪੰਨੂ ਰਾਇ ਭੁਏ
 ਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਅਏ। ਆਇ ਕਰਲਾ ਲੁਵੇ ਦੀਨੁ ਮਿਲੇ। ਲਾਲੂ ਨੁ ਆਖਣ ਲਗੇ। ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੇ ਗਾਗਰ ਅੰਗ ਦਮੰਗੀ ਹੈ ॥ ਤਾਲ ਲੁਕ ਰਿਅਮੇ ਰੇ ਕੋ ਲਿਤ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾਲ ਲੁਕ ਰਿਅ ० ३
 ਬਾਲ ਤੁੰਨ ਨ ਕਦਾ ਮਿਤੁ ਮੇਤੁ ਸਚਾ ਅਖ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਕੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦਾ ॥ ਤੁੰਨ ਤੋ ਰੋਸੁ ਦਾਇਆ ॥ ਤਾਲ ਲੁਕ ਰਿ
 ਅ ॥ ਭਾਈ ਲਾਲ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦੁਹੈ ਇਆ ॥ ਜਿਸ ਅੰਗ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਨਾਲੀ ਏਰੁ ਰਖਿ ਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿ
 ਆ ॥ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਬਰਾਬਰੀ ਕੇ ਹੀ ॥ ਅਸਾ ਦੁਛ ਕੇ ਲਧਾ ਹੈ ॥ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੁਰੀ ਅਉਲਾ ਦਿ ਕਰ ਕੇ ਪੁਜੀ ਅਨ
 ਗਾ ॥ ਤਾਲ ਲੁਕ ਰਿਅ ਬਾਲਾ ਦੇ ਪਾਟੇ ਲੰਦਾ ਹਾਂ ॥ ਤਾਲ ਲੁਕ ਰਿਅ ॥ ਤੁਕਾਲ ਦਾ ਭਿਰਾਉ ਹੈ ॥ ਤੁੰਨ ਪਰ ਦਿ ਚਿ
 ਟੇਲਾ ॥ ਬੀਬੀ ਭੀਚਲਿ ਗਈ ਅਤੇ ਕਾਲੁ ਭੀਚਲੁ ਗਇਆ ॥ ਪਰੁ ਦਿ ਚਿਟੇ ਲਣ ਲਗੇ ॥ ਪੰਜ ਦੇ ਦਿਨ
 ਜਨਮ ਪਤੀ ਲਧੀ ॥ ਲਭੁ ਕਰ ਬਾਲੇ ਨੁਲਾ ਲੁਵੇ ਦੀ ਦਿਤੀ ॥ ਬਾਲੇ ਲਾਲੇ ਪੰਨ ਨ ਦਿਤੀ ॥ ਤਾਲ ਲੇ ਪੰਨ ਕ ਰਿ
 ਅ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁੰਨੀ ਨਾਲ ਚਲਾ ॥ ਤੇਰਾ ਬਡਾ ਬਹੁਤੁ ਮੁਜਰਾ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾਲ ਲੁਕ ਰਿਅ ॥ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ॥ ३
 ਲਾਲੁਕ ਰਿਅ ॥ ਭਲਾ ਭਾਈ ਤੁਸੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲੈ ਚਲੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ॥ ਪਰੁ ਮੇਰੀ ਭੇਟ ਕੁਝ ਲੈ ਜਾਵੈ ॥ ਤਾਲ ਲੁਕ ਰਿਅ
 ਅ ॥ ਭਲਾ ਭਾਈ ਲਾਲੁ ਜੀ ॥ ਤੁਸਾਡੇ ਜੀਵ ਅਵ ਦੀ ਹੈ ਸੋ ਭਲੀ ਹੋਵੇ ॥ ਲਾਲੁ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਨਾਲੀ ਏਰੁ ਦਿਤਾ
 ਅਤੇ ਏਹ ਮੇਰੀ ਭੇਟ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਾ ਜੀ ॥ ਅਗੇ ਰਖਈ ॥ ਅਤੇ ਅਖਣ ਜੀ ਜੇ ਕਦੀ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੁਰੀ ਬਰਾ ਅੰਨ ਨਤ
 ਤੁਸਾਖ ਸਮਾਨ ਹੀ ਕਰਣਾ ॥ ਬਾਲੇ ਕ ਰਿਅ ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੁ ਪੈਖਾ ਕੇ ਦੀ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤੁਸੀ ਗਿਣਤੀ ਮਨ ਤੇ ਕਾਈ ਨ ਰਖੇ

ਜਨਮਪਤੀ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਲਾਲ ਲੈਕ ਰਿਖ ਰਿਖ ਰਿਖਾ ਦੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪਾਸਿ ਮਾਏ ॥ ਅਨਿਅਗਰ
 ਖੀ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ॥ ਆਖਣ ਲਗਾ ਤੁਈ ਬਾਲਾ ਤੈਨੁ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤਿ ਮਾਏ ॥ ਅਜ
 ਤੁਹਿ ਮਸਾਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰਾਇਆ ॥ ਤਾਹ ਬਿਲੈ ਕੈ ਜਨਮਪਤੀ ਚੁੰਮਿ ਅਤੇ ਅਖੀ ਸਿ
 ਰਤੇ ਰਖੀ ॥ ਦੋਖੇ ਤਾਕਿ ਮਾਏ ਖੇਅ ਖਰਸਾਸਤੀ ਹੋਨਿ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਅਜੇਹਾ
 ਸਿਖੁ ਹੋਵੈ ॥ ਦੋਖੇ ਅਖਰ ਪਾਇਆ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾ ਮਹਾ ਖਰਜਟੁ ਬੋਲਿਅੰ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਘਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਰ
 ਹਦਾ ਸੀ ॥ ਜੀ ਮੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਮੇਧੇ ਰੋਮੇ ਖਾਂਖੜੀ ਹੋ ॥ ਓਹੁ ਦੇਵੈ ਅਖਰ ਪਾਇਆ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਦੇਵੈ ਦੁਹਾ ਚਦਾ ਹੋ ॥
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿਆ ਤੁਈ ਮਹਾ ਆਦਾਰ ਹੋਏ ਜਰਗ ॥ ਅਹਿ ਮੇਕ ਹਿਅ ਭੁਲਾ ਜੀ ਹਉ ਲਿਆਵ
 ਦਾਹਾਂ ॥ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਬੁਝਾ ਆਵਹਾ ॥ ਮਹਾ ਸਲਤਾਨ ਪੁਰੇ ਪੇਰੋ ਮੇਧੇ ਨੁਲੈ ਆਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਚਿਤ
 ਈ ਜਨਮਪਤੀ ਦਿਖਾਈ ॥ ਓਹੁ ਤੜਤੜਵੇ ਚਿਗਾਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ॥ ਗੁ
 ਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਪੇਰਾ ਏਹੁ ਮਸਾਨੁ ਗੁਰੂ ਮੁਖੀ ਆਇ ਚਿਲਿਖਿ ਦੇਹਿ ॥ ਪੇਰੇ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ॥ ਕਾਗਦ
 ਛੇ ਮੰਗਾਵਹੁ ਮੇਲਿਖਿ ਦੇਦਾਹਾਂ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਲਿਖਣ ਸਿਮਰੀ ਮੰਗਾਇ ਦਿਤੀ ॥ ਪੇਰੇ ਲਿਖੀ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰ
 ਗਦ ਲਿਖਵਾਈ ॥ ੧ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਸਿਮਤੁ ॥ ੧੫੨੬ ॥ ਸਿਤੀ ਕ

ਤਕਸਦੀਪੁਰਨਮਾਸੀ ਗੁਰਨਨਕਜੀਜਨਮਲੀਤਾ ਕਾਲੂਦੇ ਦੀਦੇਪਾਰਿ ਕਾਲੂਦਾਪੋਰਹਤੁਹਰਿਦਇਅਲੁਮਿਸ ४
 ਰਿਆਹਾਵਡੀਵੇਲਕਾਲੂਹਰਿਦਿਆਲਦੇਪਾਰਿਗਇਆਜਾਇਕਰਿਆਖਿਓਜੁਜੀਪੰਡਤਜੀਤਸੀਕਿਰਪਾਕ
 ਰੋਪੀਤਿਤਕਹਿਆਕਿਉਮਹਤਾਇਸਦੇਲੇਕਿਉਆਇਆਹੈ। ਤਾਂਕਾਲੂਆਖਿਆਜੀਬਾਲਕਜਨਮਲੀਤਾਹੈ। ਤਸੀ
 ਰਿਖਕਰਿਕੇਜਨਮਪਤੀਲਿਖਹਾਹਰਿਦਿਆਲਪੰਡਿਤਕਹਿਆ। ਭਲਾਮਹਤਾਜੀਸੇਵਾਪੁਜਾਕਰਿਕੇਆਵਦਾ
 ਹਾਂਤਾਂਕਾਲੂਆਪਣੇਪਾਰਿਆਇਆਂ। ਪਿਛੇਪੰਡਤਪੰਜਪਤੀਆਦਿਨੁਚਰੇਆਇਆਆਇਕਰਿਸਦਿਓਜੁ
 ਮਹਤਾਕਾਲੂਹਉਆਇਆਹਾਂ। ਕਾਲੂਅੰਦਰਿਲੈਵਰਿਆਂ। ਅਗੇਕਾਲੂਦਿਛਾਵੇਣਕਰਿਰਖੇਆਹੈ। ਪੰਡਤਨ
 ਖੇਠਾਇਆਪੰਡਤਖੇਠਕਰਿਆਖਿਆ। ਮਹਤਾਕਾਲੂਕਾਗਦਕੇਸੁਰਲੈਆਉ। ਫਿਰਿਪੰਡਤਆਖਿਆਕਾਲੂਮੇਨ
 ਸਬਦਸੁਣਾਇ। ਕਿਆਸਬੁਦਲੈਕਰਿਜਨਮਆਹੈ। ਵੱਖਤੁਸੁਣਾਇ। ਕਿਆਸਬਤਜਨਮਲੀਤਾਹੈ। ਸਾਤਾਂਕਾਲੂਕਹਿਅ
 ਜੀਮੇਨਖਬਰਹੈ। ਇਕਪਤੀਅਤੇਦੁਇਪਹਰਪੁਰੇਹੈਏਆਹੈ। ਜਾਂਜਨਮਲੀਤਾਹੈ। ਸਾਪਰਜੀਸਬਦਦੀਮੇਨੁਖਬਰਨ
 ਹੀ। ਤਾਂਪੰਡਿਤਕਹਿਆ। ਕਾਲੂਅੰਦਰਹੁਖਬਰਪੁਛਾ। ਦਾਈਹਈਤਾਉਸਥੇਪੁਛਾ। ਤਾਂਕਾਲੂਦਉਲਤਦਾਈਥਾਹਰਿ
 ਜਦੀ। ਦਾਈਥਾਹਰਿਆਈ। ਆਇਕਰਿਆਖਣਲਗੀ। ਕਿਉਜੀਮੇਨੁਕਿਉਸਦਿਆਹੈ। ਤਾਂਕਾਲੂਕਹਿਆਂਦ
 ਈਕੁਛਪੰਡਿਤਜੀਪੁਛਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਜਾਣਦੀਹੈਸੇਦਸਾ। ਤਾਂਦਾਈਕਹਿਆਪੰਡਿਤਜੀਕੁਛਪੁਛਾ। ਤਾਂਪੰਡਿਤ

ਕਹਿਆ ਵਾਈ ਬਲਕੁ ਕਿਆ ਸਬਦੁ ਲੈ ਕੇ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ॥ ਅਗੇ ਦਾਈ ਬੋਲੀ ॥ ਪੰਤਿ ਤਜੀ ਮੇਰੇ ਹਥਾ ਵਿਚਿ ਕਿਤ
 ਨੇ ਬਾਲਕ ਜਨਮੇ ਹੈ ॥ ਨਿਪਰੁ ਜੀਇ ਜੇਹਾ ਬਲਕੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਨਮਿਆ ॥ ਇਸ ਦਾ ਅਵਾਜੁ ਇਸ ਤਰਾ ਨਿਕਲਿ
 ਆ ਜਿਸ ਤਰਾ ਕੋਈ ਵਡਾ ਸਿਆਣਾ ਹਸਿ ਕਰਮਿ ਲਦਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਬਾਲਕ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਗੀਲ ਗੀ ਹੈ ॥ ਤਾ ਪੰਤਿ
 ਤ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾ ਦਾਈ ਜਾਹਿ ॥ ਤਾ ਪੰਤਿ ਤ ਕਹਿਆ ਜੁਣਖਾ ਕਾਲੁ ਬਾਲਕ ਸਤਾਈ ਏ ਨਿਛੁ ਤੇ ਪੁਰੇ ਜਨਮਿਆ ਹੈ
 ਜੇ ਪਹਲੇ ਦੁਪਹਰਾ ਅੰਦਰਿ ਜਨਮਿਆ ਹੋਵੈ ॥ ਆਹਾਂ ਤਾ ਸਾਹੂ ਕਾਰੋ ਹੋਵੈ ॥ ਆਹਾਂ ਅਜੁ ਬਡੀ ਪੁਰਬੀ ਦੀ ਗਤਿ ਅਹੀ
 ਇਸ ਦੇ ਸਿਰਿ ਛੁਤ ਛਿਰਿ ਆਲੇ ਕੀਏ ॥ ਮੈਨੂੰ ਵਡਾ ਹੈਰਾਨੁ ਹੈ ॥ ਦੇਖਾ ਕੇ ਹੜਾਛੁਤ ਛਿਰੇ ॥ ਪੰਤਿ ਤੁ ਵਡਾ ਦੀ ਚਾਰ
 ਗਿਆ ਨਵਾਨੁ ਆਹਾ ॥ ਪੰਤਿ ਤ ਕਹਿਆ ਕਾਲੁ ਮੈਨੂੰ ਬਾਲਕ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਾਇ ॥ ਕਾਲੁ ਜਾਇ ਕੋ ਬਾਲਕ ਅੰਦਰੁ
 ਮੀਰਿਆ ॥ ਅਗੇ ਬੀਬੀ ਕਾਲੁ ਦੀ ਇਸਤੀ ਆਖਿਆ ਮੈਨਾ ਹੀ ਦੇ ਦੀ ਠੰਢ ਦੇ ਦਿਨੁ ਹੋਨਾ ॥ ਤਾ ਪੰਤਿ ਤ ਕਹਿਆ ਕਿ
 ਛੁ ਇਸ ਦਾ ਬਿਘਨੁ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾ ਮੇਜ ਬਾਬੁ ਕਰ ਗਾ ॥ ਤਾ ਕਾਲੁ ਪਤ ਕਿਆ ਵਿਚਿ ਲੈ ਆਇਆ ॥ ਆਇ ਪੰਤਿ ਤ ਦੇ ਅਗੇ
 ਲੈ ਬੈਠਾ ॥ ਪੰਤਿ ਤੁ ਗਿਆ ਨਵਾਨੁ ਆਹਾ ॥ ਪੰਤਿ ਤ ਦੇ ਖਿਕਰਿ ਅਗੇ ਉਠਿ ਪੜਾ ਹੋਇਆ ॥ ਪੰਤਿ ਤ ਦੇ ਖਿਕਰਿ ਨਮ
 ਸ ਕਾਰ ਕੀਤਾ ॥ ਪੰਤਿ ਤੁ ਆਖਿਆ ਕਾਲੁ ਲੈ ਜਾਹਿ ॥ ਕਾਲੁ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਅੰਦਰਿ ਦਿਤਾ ॥ ਛਿਰਿਆ ਇਕਰਿਆ
 ਖਿਓ ਜੁ ਪੰਤਿ ਤੁ ਇਸ ਦਾ ਨਉ ਕੁੜਾ ਅਖੋ ਕੇ ਹੋ ॥ ਮਹੁਰਤ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ॥ ਪੰਤਿ ਤ ਕਹਿਆ ਕਾਲੁ ਮੈ ਇਸ ਦਾ ਨਉ

ਸੋਧਿ ਕੇ ਰਖਾਗਾ ਤੇਰਹ ਦਿਨ ਨ ਰਖਾਗਾ ਅਤੇ ਚੋਲਾ ਭੀ ਪਾਵਾਗਾ ਪੰਡਿਤ ਤੇਰਹ ਦਿਨ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਦਾ ਰਹਿਅ
 ਜਾ ਤੇਰਹ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਚੋਲਾ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਉਰਖਿਆ ਨਾ ਕਨਿ ਰੀਕਾਰੀ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਪੰਡਿਤ
 ਜੀਤ ਸਾਏ ਹੁਨਾ ਉਨਾ ਹਾਰਖਣਾ ਏਹੁਨਾ ਉਹਿ ਦੂਤ ਰਕਾ ਦਾ ਸਾਧੂ ਹੈ ਟਿਰਿ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਏਹੁਨਾ ਅਵਤਾਰੀ
 ਹੈ ਤੇਰੇ ਪਰਿਅਇਆ ਹੈ ਏਤਾ ਅਵਤਾਰੀ ਅਗੋ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਰਾਮ ਚੰਦ ਅਤੇ ਕਿਸਨ ਚੰਦ ਹੋਇਆ
 ਹੈ ਉਨਾ ਨੂਹਿ ਦੂਪੁ ਜਦੇ ਹੋਨਿ ਇਸ ਨੂਹਿ ਦੂਪੁ ਸਲਮਾਨ ਦੇਵੈ ਹੀ ਪੁਜਨਗਾ ਇਸ ਦਾਨ ਉਜਿਆ ਅਸਮਾਨ ਵਿਚਿਰ
 ਵਿਜਾਵੈ ਗਾਵਣ ਤਿਨ ਨਕਨ ਨਕ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਗਾਂ ਇਸ ਤਾਈ ਸਮੁੰਦਰਾ ਹੁਦੇਵੈ ਗਾਂ ਏਹੁਨਿ ਰੀਕਾਰੀ ਜਪੇਗਾ
 ਅਤੇ ਵਡਾ ਇਸਨਾਨ ਹੋਵੈ ਗਾਂ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਨੂ ਕੀਤਾ ਹੀ ਜਾਵੈ ਗਾਂ ਹੋਰ ਸਨੁ ਵਿਦੁਪਰਮੇਸਰ ਜਾਵੈ ਗਾਨਾ ਹੀ ਕਾਲੂ
 ਏਹੁ ਅਗਨੁ ਮੇਨੁ ਰਹਸੀ ਇਸ ਦਾ ਮਰਾਤ ਬਾਮੇਨ ਦੇ ਪਾਗਾਂ ਕਿਆ ਜਾਪੈ ਮੇਰੀ ਆਰਬਲਾ ਕਿਤਨੀ ਕੁ ਹੈ ਬੋਲਹੁ
 ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ॥ ੨ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ॥ ਜਾਨਨ ਕਜੀ ਪੰਡਿਤ ਰਿਆਦਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਛੁ
 ਲੈ ਜਾਵੈ ਸੋਗਵਾਇਆ ਵੇ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਪੰਡਿਤ ਨੂ ਉਲਾਹਣਾ ਦੇਵਣ ਜਾਵੈ ਜੇ ਭੁਲੇ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਭੁਲਾਛੁ ਤੁਹਿ ਗਾਇ
 ਆਹਣੀ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਕਾਲੂ ਹੁਣ ਤਾ ਉਲਾਭੇ ਦੇਵੈ ਪਰ ਉਸ ਵਖਤਾ ਅਵਸੀਤ ਸਿਧਾ ਮੁਹੁ ਭੀ ਨਾ ਕਰੇਗਾ
 ਜਬ ਨਾਨਕ ਬਰਸਾ ਸਤ ਕਹੋਇਆ ਤਬ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੇਨੁ ਪਧੇ ਦੇ ਪਾਇ ਦੇ ਗਾਂ ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭ

ਲਾਪਤਾ ਜੀਭਲਾਹੋਵੈ ਤਬ ਨਾਨਕ ਨੂਪਾਧੇ ਪਾਸਿ ਲੈ ਗਇਆ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਪਾਧਾ ਮਹੂਰ ਦੇਖਾ ਨਾਨਕੁ ਤੇਰੇ ਪਾ
 ਸਿ ਪਾਇ ਦੇਹਾਂ ਤਾ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਹੁਣ ਮਹੂਰ ਤੁਹ ਛਾਹੈ ਤਬ ਟਿਕਾ ਚਾਵਲੁ ਸੁਪਾਰੀ ਦਛਣਾ ਘੋਰ ਅਣਇ
 ਲੀਤਾਂ ਪਾਧੇ ਦੇ ਪਾਇਆਂ ਪਾਧੇ ਪਈ ਲਿਖਿ ਦਿਤੀ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੁਪੜਾ ਇਕ ਦਿਨੁ ਪਹਿਅੰ ਅਗ
 ਲੇ ਦਿਨੁ ਚੁਪਕਰਿ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੁਪੜਾ ਦਾ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪਾਧਾ
 ਤੁਕਿ ਛੁਆਪਤੀ ਪਹਿਅੰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪੜਾਇ ਦਾਹੈ ਤਾਂ ਪਾਧੇ ਕਹਿਆ ਹੁੰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਹਿਅੰ ਤਬ ਬਾ
 ਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪਾਧਾ ਏਨੀ ਪੜੀ ਗਲੀ ਫਾਹੇ ਪਉ ਦੇਹੈ ਨਿਏ ਹਜੁ ਪੜਣ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਬਾਹੈ ਹੈ ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨ
 ਕ ਇਕੁ ਸਬਦੁ ਉਠਾਇਆ ॥ ਸਿਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ॥ ੧ ॥ ਜਾਲਿ ਮੇਹੁ ਪਾਸਿ ਮੁਕਰਿ ਮਤਿ ਕਾ ਗੁਣ ਕਰਿ
 ਸਾਰਾ ਭੁਓ ਕਲਮ ਕਰਿ ਚਿਤੁ ਲਿਖਾਰੀ ਗੁਰ ਪੁਰਖਿ ਲਿਖੁ ਬੀਚਾਰਾ ਨਾਮੁ ਲਿਖੁ ਸਲਾਹਿ ਲਿਖੁ ਲਿਖੁ ਅੰਤੁ
 ਪਰਾਦਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਪਹਿਅੰ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੁ ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀ ਮੇਹੁ ਬੋਹੈ ਇਸਚਾਨੀ ਜਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ
 ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰ ਬੁਝਾ ਤਾਰਾ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣਹੋ ਪੰਤ ਤਜਿਤ ਨਾ ਪੜਨਾ ਸੁਣਹੈ ਸਭ ਬਾਹੈ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਧੇ
 ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਹੋਰੁ ਜੁਪੜਣ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਬਤਾਇ ਜਿਤੁ ਪਹਿਅੰ ਛੁਟੀ ਦਾਹੈ ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ
 ਸੁਣਹੋ ਸੁਆਮੀ ਏਹੁ ਜੁਪੜਣ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਸਿਸਾਰ ਕਾਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਜੁਪੜਣ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੇ ਮਸੁਦੀ ਦੇਦੀ

ਕਾਗਦੁਸਣਕਾਕਲਮਕਾਨੇਕੀਅਨਲਿਖਣਹਾਰਾਗਲਿਖਿਆਸੁਕਿਆਲਿਖਿਆਂਮਾਇਆਕਾਜੀਜਾਲੁਲਿ ੬
 ਖਿਆਂਜਿਤੁਲਿਖਿਐਸਭੁਦਿਕਾਰਹੋਏਅਵਰਜਸਚਕਾਲਿਖਣਹੋਸੁਕੈਸਾਹੋਜੋਮਾਇਆਕਾਮੋਹਿਜਾਲਿ
 ਕਰਿਅਸੁਕਰੀਐਤਪਸਿਆਕਾਕਾਗਦੁਕਰੀਐਚਿਤੁਲਿਖਣਹਾਰਕਰੀਐਲਿਖੀਐਸੁਕਿਆਲਿਖੀ
 ਐਮਾਇਸਕੇਅੰਦਰਿਕਿਛੁਭਾਉਪੈਤਿਸਕੀਕਲਮਕਰੀਐਪਰਮੇਸਰਕਾਨਉਲਿਖੀਐਜਲਹਿਲਿਖੀ
 ਐਜਿਤੁਲਿਖੀਐਸਭੁਦਿਕਾਰਮਿਟਿਜਾਹਿਏਧਤਿਤਜੇਤੁਏਹੁਲੇਖਾਪਹਿਅਹੈਤਅਸਾਨਪੜਾਇਨਾਹੀਤਨ
 ਪੜਨਾਪੜਾਇਹੋਸਅਮੀਜਹਏਹੁਤੇਰਾਜੀਉਜਾਦੈਗਾਤਹਏਹੁਪੜਨਾਤੇਰਹਬਿਨੀਸਾਣੁਹੋਵੈਗਾਤਾਂਪੀਡਿਤ
 ਕਰਿਅਏਨਾਨਕਇਕੋਪਰਮੇਸਰਕਾਨਉਲੇਤੇਹੋਤਿਨਕਉਰੋਟੀਅਭੀਨਾਹੀਜੁਹਿਅਵਤੀਅੰਅਤੇਇ
 ਕਪਰਮੇਸਰਜਾਣਤੇਨਾਹੀਅਰੁਪਾਤਜਾਹੀਅਕਰਤੇਹੋਕਹਦੇਖਉਨਕਉਣਕਰਮਕੀਏਹੋਤਬਬਾਬੇਨਨ
 ਕਦੁਜੀਖਉਰੀਆਖੀਤਿਨਕਉਅਗਮਿਲਨਿਵਡਿਅਈਅਸਦਖੁਸੀਅਸਦਚਾਉਤਿਨਮਖਦਿਕੋਨਿ
 ਕਲਹਿਜਿਤਮਖਸਚਨਉਕਰਮੁਹੋਵੈਤਾਂਪਣੀਐਨਹੀਗਲੀਦਾਉਦੁਆਉ॥੨॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥਾਸੁਣਹੋ
 ਸੁਅਮੀਜਹਾਂਤੇਰਾਜੀਉਜਾਦੈਗਾਤਏਹੁਪੜਣਪਰਮੇਸਰਕਾਸਿਸਰਨੁਤਿਸਕਾਪ੍ਰੰਨੁਹੋਵੈਗਾਸਦਾਸਦਾਖੁ
 ਸੀਅਹੋਵਨਗੀਆਤਿਨਕੋਅਨੰਦਮੰਗਲੁਨਿਧਾਨਹੋਵਨਗੇਜਿਨਾਇਕਮਨੁਕਰਿਸਿਮਰਿਆਹੋਤਿਨ

ਸਤੁ ਨਿਧਾਨ ਹੈ ਨਾ ਪਰਉਪਾਇ ਕਰਿ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਹੀ ਲੀਆ ਜਾਤਾ ਤਬੁ ਪੰਡਿਤੁ ਹੈ ਰਾਨੁ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਤਬੁ ਪੰ
 ਡਿਤ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਉ ਲੇਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਰੋਟੀ ਆਖੀ ਨਾਹੀ ਜੁ ਹਿ ਆਵਤੀ ਆ ਤਿਨ
 ਕਉ ਕੋਈ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀ ਅਰੁ ਪਤਸਾਹੀ ਆਕਰਤੈ ਹੈ ਅਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਭੀ ਨਾਹੀ ਜਾਣਤੈ ਕਹੁ ਦੇਖਾ ਉਨਾ ਕ
 ਉਣ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ਹੈ ਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਭੀ ਨਾਹੀ ਡਰਤੈ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਆਖੀ ਕਰਤੈ ਹੈ ਤਬਾ ਬੇਨਾਨ ਕਤੀ ਜੀ ਪਉੜੀ
 ਆਖੀ ॥੩॥ ਇਕੁ ਆਵਹਿ ਇਕੁ ਜਾਹਿ ਉਠਿ ਇਕੁ ਰਖੀ ਅਹਿਨਾ ਉਸਲਾਗਾ ਇਕੁ ਉਪਾਏ ਮੰਗਤੇ ਇਕੁ ਨਾਵਤੇ
 ਦਰਬਾਰਾ ਅਗੋਗਾਇ ਆਜਾਈ ਐਵਿਣੁ ਨਵੈ ਵੇਕਾਰਾ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾ ਰਬੁ ਸੁਣਹੋ ਸਾਮੀ ਜਾਓ ਜਾਨਹੋ ਅ
 ਗੋ ਜੇਈ ਹਾਥੁ ਸੀ ਆਕਰਤੈ ਹੈ ਇਕੁ ਸਾਹਕਰਾਇ ਦੇਹੈ ਨਿਯਾਇਕੁ ਭਿਖਿ ਆਮੰਗ ਦੇਹੈ ਨਿਯਾ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਾਹੀ
 ਸਿਮਰਤੇ ਤਿਨ ਕਉ ਆਰੋਐ ਸੀਸ ਜਾਇ ਮਿਲੈਗੀ ਜਿਉ ਕਪੜੇ ਕਉ ਧੋਬੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜਿਉ ਤਿਲਾ ਕਉ ਤੇਲੀ
 ਦੇਤਾ ਹੈ ਜਿਉ ਚਕੀ ਦਾਇ ਆਕਉ ਦੇਤੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਐਸੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲੈਗੀ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਾਹੀ ਸਿਮਰਤੇ
 ਅਤੇ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਭਿਖਿ ਆਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਪਾਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕਉ ਦਰਗਾਹ ਵਡਿ ਆਈ ਆਮਿਲ
 ਨਿਗੀਆ ਤਬੁ ਪੰਡਿਤੁ ਹੈ ਰਾਨੁ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਫਿਰਿ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੁਐ ਸੀ ਆਬਾਤਾ ਕਿਉ ਕਰਤਾ ਹੈ
 ਅਜੇ ਤੁਬਾ ਲਕਹੈ ਕਿਛੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾਇ ਸੜੀ ਕਾ ਸੁਖੁ ਦੇਖਾ ਅਜੇ ਤੇਰੀ ਓੜ੍ਹ ਕਿਥੈ ਹੈ ਤਬੁ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਚਉਥੀ

ਪਉੜੀ ਅਖੀ ਭੈਂਤੋ ਰੇ ਰਹਾ ਅਗਲਾ ਪਾਖਿ ਪਾਖਿ ਛਿ ਜੈ ਦੇਹਾ ਨਾਉ ਜਿਨਾ ਜਲ ਤਨ ਖਾਨ ਹੋ ਦੇ ਤੁਰੇ ਖੇਹਾ ਨਾਨਕ ਉਸ
 ਚਲਿਆ ਸੁਭ ਕੁ ਵੈ ਤੁਏ ਨੇਹਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾ ਰਥਾ ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਸੁਣੋ ਪੰਡਿਤਾ ਭਿਸ ਸਾਹਿਬਾ ਕੀ ਨ
 ਮੇ ਬਾਤੁ ਰਹੈ ਜੀ ਮੇਰੀ ਦੇਹੀ ਭੈਂਤੋ ਮਾਨੁ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਜੀ ਈਹਾ ਜਲ ਤਨ ਖਾਨ ਕਹਾਵ ਦੇਹੈ ਨਿਮੇਸ ਭੇਮ ਰਖ ਕਹੈ ਇਨ
 ਨਗੇ ॥ ਜਿਨ ਕਾ ਅਮਰ ਮੰਨੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਭਰ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਭੈਂਤੋ ਮਾਨੁ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸੇਭੀ ਭਿਰੂ ਜਾਹਿਗੇ ਖਾਕ ਦਰਖਾ ਕ
 ਹੋਇ ਜਾਨਗੇ ਸੁਣੋ ਪੰਡਿਤ ਮੇ ਕੂੜਾ ਨੇਹੁ ਕਿਸ ਸਿਉ ਕਰੀ ਅਸੀ ਭੀ ਭਿਰੂ ਜਾਹਿਗੇ ਖਾਕ ਦਰਖਾ ਕਿਹੋਇ ਜਾ
 ਹਿਗੇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਬੀਦ ਗੀ ਕੀ ਜੈ ਓਹੁ ਛੁਡਾਇ ਲਏ ਗਾਂ ॥ ਇਸ ਸਿਸਾਹ ਸਿਉ ਕੂੜਾ ਨੇਹੁ ਕਿਆ ਕਰਣ ਹੈ ਤਬ ਪੰ
 ਤਿਤੁ ਹੋਗਾ ਨਹੋਇ ਕੇ ਬਿਸਮਾਂਦੁ ਹੋਇ ਰਹਿਅਾਂ ਤਬ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਅਾਂ ਤੇਰੇ ਅਤਮੇ ਆਵ ਦੀਐ ਸੋ ਕਹਾ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥ ਬੋਲ
 ਹੁਤਾਈ ਦੋਹਰਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾ ਏਕ ਦਿਨ ਕਾਲੁ ਕਹਿਅਾਂ ਜਿਨ ਨਕਏਹੁ ਪਰਦੀ
 ਅਮੇਰੀ ਅਲੈ ਜਾਹੁ ਤਚਰਾਇ ਲੈ ਆਉ ॥ ਤਾਂਗਾ ਨਨਕ ਮੇਰੀ ਆਲੈ ਕਹਿ ਬਾਹਰਿ ਲੈ ਗਇਅਾਂ ਤਾ ਚਰਾਇ
 ਲੈ ਆਇਅਾ ਟਿਰਿਅਗਲੈ ਦਿਨ ਗਇਅਾ ਤਾ ਮੇਰੀ ਛੁਡ ਕੇ ਆਖ ਕਣਕ ਦੇ ਬੇਨੇ ਪੈ ਸਤ ॥ ਤਾ ਮੇਰੀ ਜਾਇ ਕ
 ਕਨੁ ਪਈਅਾਂ ਕਣਕ ਨੁਖਾਇ ਗਈਅਾ ਤਬ ਇਕੁ ਭੁਟੀ ਖਾਕ ਦਰਖਾ ਦੁਹੁ ਆਇ ਗਇਅਾ ਓਨ ਭੁਟੀ
 ਕਹਿਅਾ ਭੁਟੀ ਭੈਂਤੋ ਖੇਤ ਓਹਾ ਹਿਅਹੈ ਮੇਰੇ ਤੇ ਕਿਉ ਓਹ ਜਾਇਅਾ ਹੋਇ ਸੁਭੇ ਜਾਵੇ ਕਾਜ ਬਾਝੁ ਦੇਹੈ ਤਬ ਗਾਰ

ਨਨਕਕਹਿ ਆਭਾਈ ਤੇਰਾ ਤਾਕਛੁ ਨਾਹੀ ਉਜਾਹਿਆ ਰਿਆਹਿ ਇਆ ਜੇਕਿ ਸੇਮੇ ਹੀ ਮੁਹੁ ਪਾਇਆ ਖੁਦਾਇ
ਇਸੇ ਦਿ ਬਿਬਰਕਤ ਪਤਸੀ ਤਾਭੀ ਉਹਰਹੈ ਨਾਹੀ ਆਰੁ ਨਨਕ ਨਾਲਿ ਲਗਾਲ ਰੁਣਾ ਤਬਗੁਰੁ ਨਨਕ ਅ
ਭੇਰੁ ਟੀਸੁ ਗਦੇ ਗੁਗਦੇ ਗਾਇ ਬੁਲਾਰਧਾ ਸੇਆਇ ਖੜੋਹੈ ਏਹਾ ਤਬਗਾਇ ਬੁਲਾਰਕਹਿ ਆਏਹੁ ਤਾਦੇ ਨਾਹੈ
ਤਸੀ ਕਾਲੁ ਨ ਸਦਾ ਦਹਾ ਤਬਕਾਲੁ ਨ ਮਦਾਇਆ ਤਬਗਾਇ ਬੁਲਾਰਕਹਿ ਆਕਾਲੁ ਇਸਪੁਤ ਨੁ ਸਮਝਾਇ
ਦਾਕੇ ਉਨਾਹੀ ਜੇਪਗਈ ਖੇਤੀ ਉਜਾਹਿਆਇਆ ਹੈ ਭੁਲਾਇ ਵਨਕ ਰਿਛੈ ਤਿਆਹੀ ਭਾਈ ਏਹਉਜ
ਰਾਜਾਇ ਕੇ ਭਰਦੇ ਹਿਨਾਹੀ ਤਤੁਰਕਾਧਾ ਸਿਜਾਇ ਖੜੋਹੈ ਸੀਆ ਤਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਰਿਆ ਕਰਾਇ
ਹਮਜਬਾਇ ਵਨਾ ਫਿਰਦਾਹੈ ਤਬਗਾਇ ਬੁਲਾਰਆਖਿਆ ਕਾਲੁ ਮੇਤੇਰੇ ਤਾਈਗੁਨਾਹੁ ਬਾਹਿਅਾ ਪਰਤੁ
ਇਸਦਾਉਜਾ ਰੁਭਰਿਦੇਹਿ ਤਬਗੁਰੁ ਨਨਕ ਜੀਆਖਿਆ ਜਾਇਦਿਖਹੁ ਦਿਖਾਉਥੈ ਤਾਕਛੁ ਨਹੀਉਜਾਹਿ
ਆਤਾ ਭੁਟੀਆਖਿਆ ਜੀਮੇਰਾਖੇਤੁ ਉਜਾਹਿਆ ਹੈ ਮੰਠਾਹਾ ਮੇਰਾਤਪਦਸੁ ਕਰੁਨਾਹੀ ਤਮੇਤੁਰਕਾਧਾ ਸਿਜਾ
ਦਾਹਾ ਤਬਨਨਕ ਆਖਿਆਰਾਇ ਸਲਾਮਤਿ ਜੇਹਿ ਕਪਠਾਟੁ ਰਿਆਹੈ ਵੈਤਾਭਾਵੈ ਕੁਝ ਅਸਨੁ ਅਖਹੁ
ਤਸੀਆਪਣਾ ਅਦਮੀਭੇਜਦੇਖਹੁ ਤਬਗਾਇ ਬੁਲਾਰਆਖੈ ਪਿਆਦੇਭੇਜੇ ਜਾਇਦੇਖਨਤਾਥੈਤੀਅਗਹੁ
ਨਾਲਹੁਦੀਲਹਿਲਹਿਕਰਦੀਹੈ ਇਕਪਠਾਭੀਨਾਹੀਟੁਰਿਆ ਤਬਗਾਇ ਬੁਲਾਰਉਸਖੇਤੀਵਲੇਭ

ਟੀਕਉਤ੍ਰਾਕੀਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਮਚਾਕੀਤਾਸਕਲੇਕਸ਼ਣਕਰਹੈਰਨਹੋਏ। ਜਿਤਨੇਤਲਵੇਤੀਵਿਚਿਆਹੇ। ੮
 ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਕਾਲੁਦੇਵੈਘਰਿਆਇ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂ। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ॥ ਜਾਬਾਬਾਦਰਿਆ
 ਨਵਾਦੋਹਇਆਤਮੰਸ਼੍ਰੀਚਾਰਣਗਇਆਸੀ। ਵੈਸਾਖਦੇਦਿਨਆਹੇ। ਦੁਪਹਰੇਵੇਲੇਇਕਦਰਖਤਹੋਠਿ
 ਕਿਗਇਆਸੀ। ਜਿਉਟਿਕਗਇਆਸੀ। ਤਿਉਮਥੇਉਪਰਫਣਕਢਿਕੇਕਾਲਾਨਗਬੈਠਾਹੈ। ਕਛਾਦੇਦਿਨਅ
 ਹੇ। ਕਣਕਦੀਕਛਕਰਾਇਕੇਰਾਇਬੁਲਾਰੁਪਰਨੁਆਵਦਾਸੀ। ਦੇਖੇਤਾਇਕਨੀਗਰੁਜੁਤਾਪਇਆਹੈ। ਅਤੇ
 ਮਥੇਉਪਰਿਕਾਲਾਨਗਫਣਕਢੀਬੈਠਾਹੈ। ਰਾਇਬੁਲਾਰਹਟਿਖਰਾਹੋਇਆਂ। ਜੀਵਿਚਿਵੀਚਾਭਕੀਤੇਸੁਜੇ
 ਤਏਹੁਨੀਗਰੁਜੀਵਦਾਪੈਤਾਂਕੋਈਅੰਬੀਆਹੈ। ਅਤੇਜੇਨਾਗਸਾਹੁਪੀਗਇਆਹੈਤਾਏਹੁਮਇਆਹੈ। ਜਾਪਿਛੋਅ
 ਦਮੀਆਇਪਹੁਚੇ। ਤਾਰਾਇਬੁਲਾਰਉਨਨੁਆਖਿਆਂ। ਦੇਖੇਤਾਏਹੁਨੀਗਰੁਕਉਣਪਇਆਹੈ। ਜਾਓਹੁਦੇਖਨੇਜੇਕ
 ਲੁਪਟਵਾਰੀਦਾਪੁਤਨਾਨਕਪਇਆਹੈ। ਤਾਂਉਨਗਾਇਬੁਲਾਰਨੁਆਖਿਆਜੀਗਾਇਜੀਤੇਰੇਕਾਲੁਪਟਵਾਰੀਦਾ
 ਪੁਤਨਾਨਕਪਇਆਹੈ। ਤਾਰਾਇਬੁਲਾਰਨੁਆਖਿਆਦੇਖਾਇਸਤਾਈਉਠਉ। ਤਾਉਨਸੁਤੇਨੁਜਗਾਇਆਤਾਨਨ
 ਕਉਠਬੈਠਾ। ਦੇਖੇਤਾਕਿਅੰਦੇਖੇਸਿਰਤੇਗਾਇਬੁਲਾਰੁਖਰਾਹੈ। ਤੰਨਾਨਕਹਬਜੇਕਰਿਤਜੀਮਕੀਤੀ। ਤਾਰਾਇਬੁ
 ਲਾਰਘੋਰੇਤੇਉਤਰਿਪਇਆ। ਬਗਲਵਿਚਿਲੀਤੇਸੋਲੇਕਰਹੈਰਨਹੋਇਰਹੇ। ਭਾਈਇਸਨੀਗਰਉਤੇਰਾਇਬੁ

ਤੁਮਿਹਰਵਾਨੁਹੋਇਅਹੋ॥ ਰਾਇਘਰਿਆਇਕੇਕਾਲੁਨੁਸਦਿਆਂ॥ ਸਦਕੇਆਖਿਓਜੇਕਾਲੁਤੇਰੇਘਰਿਜੁਪੁਤ
 ਨਨਕਹਈ॥ ਏਸਨੁਪੁਤਕਰਕੇਜਾਣਨਾਹੀ॥ ਏਹੁਮੀਬੀਅਹਈ॥ ਕਾਲੁਕਹਿਆਕੁਲਾਰਾਇਜੀਬਹੁਤੁਲਾਂਬੇ
 ਲਹੁਤਈਵਾਹਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਈ॥ ॥ ਜਬਬਾਬਾਨਨਕਬਾਰਾਂਵਰਿਆਦਾਹੋਇਆਂ॥ ਤਾਂਕਾਲਵੀਚਰ
 ਕੀਤਾ॥ ਜੋਪਹਿਆਤਾਹੈਨਨਕਪਰਕਿਤੇਕਿਰਤੁਲਾਈਆ॥ ਤਾਂਕਾਲੁਨਨਕਨੁਕਹਿਆਪਤਕਿਤੇਕਿਰਤਲਗ
 ਤਾਂਨਨਕਕਹਿਆਕੁਲਾਪਿਤਾਜੀ॥ ਜੋਕੁਛੁਕਹੇਸੁਕਰਾ॥ ਤਾਂਕਾਲੁਕਹਿਆਪੁਤਤੁਫਲਾਈਜਾਗਾਪੇਲੀਬੀ
 ਜਿਆਓ॥ ਤਾਂਨਨਕਕਹਿਆਕੁਲਾਪਿਤਾਜੀ॥ ਬੀਜਦੇਹਾ॥ ਤਾਂਨਨਕਨੁਸੇਵਾਮਣਬੀਜੁਕਾਲੁਦਿਤਾ॥ ਨਨਕਬੀਜੁ ਜੀ
 ਲੈਗਾਇਆ॥ ਜਾਇਕਰਿਬੀਜੁਪਤਿਆਇਆਤਾਖੇਤੀਉਗਵੀਪਰਰੱਖੇਕਉਣੁ॥ ਕਿਸੇਦਾਡੰਗਰੁਕਿਸੇਦਾਖੇਤਾ
 ਕਿਸੇਦਾਵਛੇਰਾਚਰਿਜਾਏ॥ ਨਨਕੁਕਿਸੇਨਹਟਕੇਨਹੀ॥ ਕਾਲੁਜਾਇਕੇਦੇਖੇਤਾਕੁਲੀਖੇਤੀਜਮਾਈਹੈਸਾ॥ ਕਾਲੁਗੁ
 ਜੇਹੋਏਕੇਦੁਰਬਚਨੁਬੋਲਿਆਂ॥ ਤੁਭਲਾਮੇਰੇਘਰਿਪੁਤ੍ਰਹੋਇਓ॥ ਚਉੜਕਰਣਨੁ॥ ਤਾਂਕਾਲੁਜਾਇਕੇਹਰਿਦਿਆ
 ਲਨੁਆਖਣਲਗਾ॥ ਜੋਕੁਲਾਮੇਰੇਘਰਿਛੁੜਫਿਗਾਇਆਹਈ॥ ਏਹੋਜੇਹੋਤੇਰੇਬੰਦਪੁਰਾਨਹੈਨਾ॥ ਜੋਮੇਰੀਖੇਤੀਜ
 ਮੀਜਾਈਉਜਾੜਕੀਤੀਅਸਾ॥ ਤਾਹਰਿਦਿਆਲਪੀਉਤਬੋਲਿਆਂ॥ ਜੋਕਾਲੁਤੇਨੁਖਬਰਕਾਈਨਾਹੀ॥ ਤੁੰਕਰਮਾ
 ਏਹੋ॥ ਤੈਨੁਨਨਕਪਾਸਹੁਹਾਸਲੁਕਛੁਨਾਹੀ॥ ਨਨਕਪਾਸਹੁਹੋਰਕਈਲਖਜੀਅਵਰਸਾਵਨਗੇ॥ ਅਤੇਕਿਤ

ਨਿਆ ਦਊਧਾਰੋਹੈਗਾਂ ਕਈਲਖਜੀਉਉਧਰਨਗੇ। ਨਾਨਕਹਿਦੂਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਾਵਿਚਿਰਵਿਜਾਵੈਗਾਂ। ਰਿਸ
 ਨਹੋਇਜਾਵੈਗਾਂ। ਨਾਨਕਦੇਸਬਦਸੁਇਸੁਇਕਮਾਵਨਗੇ। ਲੇਕਪਹਿਸੁਇਕੇਬੇਦਕਤੇਬਬਕਨਗੇ। ਅਤੇਨਾਨਕ
 ਬਿਨੁਪਹਿਅਚਾਰੇਬੇਦਅਠਾਰਪੁਰਾਣ। ਖਟਸਾਸੜਾ। ਜਿਤਨੀਆਮਿਮ੍ਰਿਤਭਾਗਵਤਅਤੇਜਿਤਨੀਆਗੀਤਾਹੈ
 ਨਿਸਤਰੇਅਚਾਣਕਨਾਨਕਦੇਮੁਹੋਅਜਗੈਬੀਨਿਕਲਨਗੀਆਂ। ਸੁਣਕਾਲੂਤੈਇਸਦਾਧੇਖਾਨਾਕਰਾ। ਏਹੁਗਲਾਮ
 ਖਈਭਾਗੀਹੈ। ਜੇਦੇਹਧਾਰੀਨੁਪਰਮੇਸ਼ਰਅਖਿਆਜਾਦਾਨਾਹੀ। ਤਾਂਨਾਨਕਮੈਨੂੰਨਿਰੰਕਾਰਹੀਨਜਰਿਆਦਦਾਹੈ।
 ਤਾਂਕਾਲੂਹੁਪਕਰਿਰਹਿਅੰ। ਇਸੁਅਤੇਨਿਰੰਕਾਰਵਿਚਿਭੇਦਕੋਈਨਾਹੀ। ਜਾਨਾਨਕਵਰਿਆਪਿਰਾਦਾਹੋਇ
 ਆ। ਤਾਂਕਾਲੂਨਨਕਨੁਆਖਿਆ। ਨਾਨਕਤੈਮੇਰੇਪਰਿਕੇਹਾਪੈਦੇਹੋਇਓ। ਬੁਢੇਦੀਦਾਗੀਤੈਬੋਰਿਆਮੇਰਾਨਾਉ।
 ਮੈਨੁਆਵਦੀਕਾਈਨਾਹੀ। ਅਗੇਨਾਨਕੀਹੋਈਸੀਪਿਛੇਤੁਪੈਦੇਹੋਇਓ। ਮੈਨੁਭਰਦੁਸਾਰੇਇਆਜੇਮੇਰੇਪਿਛੇਨ
 ਉਹੋਹੋਗਾਂ। ਸੋਤੁਮੇਸਾਪੈਦੇਹੋਇਓ। ਤਉਤਮੇਰੇਜੀਵਦੇਹੀਨਾਉਤੋਬਿਆਂ। ਤਾਂਨਾਨਕਅਗੇਚੁਪਿਕਰਿਰਹਿਅੰ
 ਤਫਿਰਕਾਲੂਆਖਿਆਮੈਤਾਖੀਪਿਖਪਿਖ। ਇਆ। ਤੁਅਗੇਜਬਾਬਦੇਦਾਨਾਹੀ। ਜਾਨਾਨਕਸਤਾਰਾਵਰਿਆਦਾ
 ਹੋਇਆਤਾਂਕਾਲੂਆਖਿਆਪੁਤਤੇਰਾਧੇਖਾਮੈਨੁਖਾਇਗਾਇਆ। ਤੈਕਿਛੁਸਮਝਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆ
 ਭਲਾਪਿਤਾਜੀਤੁਸੀਹੁਇਮੈਨੁਬਖਸਹਾ। ਜੇਤੁਸੀਆਖਹੁਗੇਸੇਕਰਗਾਂ। ਬੋਲਹੁਭਾਈਦਹਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾ

ਥੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਜੋ ਪੁਤ ਨ ਕਰਤੈ ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਲੈ ਜਾਹਿ॥ ਅਗੇ ਦਸਤੁ ਚਾਰਿ ਪੰਜ ਲੈ ਅ
 ਥੀ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਇਸਦਾ ਰੀਖ ਰਾਸੋ ਉਦਾ ਕਰਿਆ ਦੇਗਾ॥ ਤਾਤੁ ਹਨੁ ਬਹੁਤੇ ਰੁਪਯੇ ਦੇਵਾਗਾ॥ ਤਾਂ ਨ ਕਰਕਹਿ ਅ
 ਕੁਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਪੇ ਦੇਖਹੁ ਗੇ॥ ਤਾਂ ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਅਤੇ ਇਕ ਨਫਰ ਨਾਨਕ ਲੈ ਚਲਿਆ॥ ਨਫਰੁ ਨਾਲਿ ਬਾਲਾ ਆਹ
 ਜਾ ਕੇ ਹਾਬਾਰਾ ਤੇ ਗਏ ਅਗੇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਸਾਧਮੰਡਲੀ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਪਰ ਕੇਹੀ ਜੇਹੀ ਹੈ॥ ਉਨਾ ਨ ਕੁਪੀ ਨ ਬਿਨਾ ਕਪ
 ਰੇ ਕੀ ਜਾਤਿ ਨਹੀ॥ ਤਾਂ ਉਨਾ ਦੁਆਰੀ ਤੁਮਾਹਾਂ॥ ਤਿਸਨੁ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ॥ ਜੇ ਜੀਤ ਸਾਨ ਕਪੜਾ ਧਿਨਾ ਹੀ ਆਵ
 ਦਾ॥ ਕੇਤੁ ਸਾਡੀ ਦੇਹ ਤੇ ਸੁਖਾਵਦਾ ਨਹੀ॥ ਤਾਂ ਉਹ ਮਹਿਤ ਬੋਲਿਆ॥ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਪੁਛਦਾ ਹੈ॥ ਤੁਝੇ ਕਿਆ ਪ
 ਰੇ ਜਨੁ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਜਦੋਂ ਟਾਨਫਰ ਜੇ ਆਹ ਨਾਲਿ ਉਮਾ ਆਖਿਆ॥ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਦੁਣ ਜੁ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ
 ਚਲੁ ਕਰਿ ਜੇ ਕਾਲੁ ਆਖਿਆ ਹਈ ਜੇ ਸਉਦਾ ਲੈ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ॥ ਮੇਨੁ ਪਿਤਾ ਕਾਲੁ ਅ
 ਥੀ ਆਪੈ ਜੇ ਖਰਾਸਉਦਾ ਕਰਿਆ ਦੇ॥ ਮੇਖਰਾਸਉਦਾ ਕਰਾ ਕੇਖੇ ਟਾਸਉਦਾ ਕਰਾ॥ ਤੂੰ ਆਖੇ ਮੇਨੁ ਮਸਲਤ ਦੇਹ
 ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਜਬਾਬੁ ਦਿਤਾ॥ ਜੀ ਕਾਲੁ ਤੈਨੁ ਸਉਦੇ ਖਰੇਨੁ ਤੇ ਜਿਆ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਬਾਲਾ॥ ਇਹਿ ਸਉਦਾ ਖਰਾ
 ਹੈ॥ ਅਤੇ ਉਹ ਸਉਦਾ ਖੇਟਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ਤੁਜਾਣਾ॥ ਤੁਪਤੁ ਹੈ ਉਹ ਪਿਓ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਉਨਾ ਸਾਧਾਨੁ ਪੁਛਿ
 ਆ॥ ਕਿਉਂ ਜੀਤ ਸਾਮੇਨੁ ਜਬਾਬੁ ਨ ਦਿਤਾ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਮਹਿਤ ਬੋਲਿਆ॥ ਅਰੇ ਬਾਲ ਕੇਹਾ ਮਨਿ ਰਬਾਈ ਹੈ॥ ਹਮ ਕਉ

ਬਸਤ੍ਰਕਾਸੀਜਮੁਹੀਚਾਹੀਤਾਹੈ। ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਤੁਮਖਾਤੇਭੀਨਾਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਮਹੀਤੁਬੋਲਿਆਂ। ਬਾਲਕੋਜੋਪਰਮੇ 20
 ਸਰ੍ਵਭੇਜਤਾਹੈਸੋਖਾਤੇਹੈ। ਨਹੀਤਾਚੁਪਕਰਿਬਹਤਹੈ। ਇਸੀਦਾਸਤੇਉਦਿਆਨਮਹਿਦਸਤੇਹੈ। ਸੀਨਿਆਸੀਹੋਇਕੋ
 ਬਸਤੀਮੇਬਸਤੇਨਾਹੀ। ਬਸਤੀਮੇਅਸਾਹੈ। ਤਾਨਨਕਕਹਿਆਸੁਣਮਹੀਤਜੀ। ਤੁਮਾਰਾਨਉਕਿਆਹੈ। ਤਾਮਹੀਤੁਬੋਲਿ
 ਆਨਉਦਸਿਆਭੇਖਨਿਰਬਾਈਨਉਸਿਤਰੇਨਹੈ। ਤਾਨਨਕਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਆਖਿਓਸੁਣਭਾਈਬਾਲ
 ਇਹਸਉਦਾਮੇਛੁਤਿਨਾਹੀਸਕਦਾ। ਤਾਂਬਾਲੇਕਹਿਆ। ਸੁਣਨਾਨਕਕਾਲੁਮੇਰਉਤੇਰੀਜਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਜਾਣਤਾਨਨਕਕਹਿ
 ਅਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਮਹਿਸਉਦਾਖਰਾਹੈ। ਇਸਦਾਤੇਣਾਹੀਸਗੋਦਾਧਾਹੈ। ਤਾਂਬਾਲੇਕਹਿਆਜੀਤੁਜਾਣ। ਤਾਨਨਕ
 ਵੀਹਰੁਪਯੋਲੈਕਰਿਬਾਲੇਪਾਸਹਮਹੀਤਦੇਅਗੇਰਖੇ। ਤਾਮਹੀਤਕਹਿਆਕਿਉਰੇਬਾਲਕੇਏਹੁਗਾਰੇਕਾਮਨਾਹੀ। ਅਰਤ
 ਕਉਬਾਪਨੈਦੀਏਹੈ। ਬੈਪਾਰਕੇਤਈ। ਤੁਜੇਫਕੀਰਾਕਉਦੇਤਾਹੈਤੈਕਿਆਸਮਝਿਆਹੈ। ਤਾਨਨਕਬੋਲਿਆਸੁਣਹ
 ਮਹੀਤਜੀ। ਮੇਨੁਪਿਤਾਕਹਿਆਹੈਜੋਖਰਾਸਉਦਾਕਰੇ। ਸੇਏਹੁਖਰਾਸਉਦਾਹੈ। ਹੋਰਸਉਦਾਖੇਟਾਹੈ। 30॥ ਤਾਮਹੀਤਕਹਿ
 ਅਸੁਣਰੇਬਾਲਕੇ। ਤੇਰਾਨਉਕਿਆਹੈ। ਤੁਹਤਕਉਣਹੈ। ਤਾਨਨਕਬੋਲਿਆਸੁਣਮਹੀਤਜੀ। ਨਾਉਮੇਰਾਨਨਕਨਿ
 ਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਕਾਲੁਖਸ਼ੀਦਾਪੁਤਹਾਂ। ਉਸਮਹੀਤਕਹਿਆਰੇਬਾਲਕੇਏਹੁਕਿਆ। ਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਅਰੁਖਤੀਕਬੇਟਾਕਿਆ
 ਤਾਫਿਰਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਮਹੀਤ। ਹਮਦਾਅਪੁਰਜਗਕੇਖਿਖੇਹਮਨਿਰੰਕਾਰਕੀਭਗਤਕਰੀਬੀ। ਪਰੁਬਾਛਨਾਹੀ।

ਕਉ ਬਿਆਪਿਥੀ। ਹਮਰ ਤੇਲੀ ਕੇ ਪਰਿਜਨ ਮਨੀ ਚਘਰਿਥਾ। ਤਬ ਹਮਰ ਜਨਮ ਤੇਲੀ ਕੇ ਪਰਿਥਾ। ਉਸ ਬਛਨ ਵਾਸਤੇ
 ਹਮ ਕਉ ਠਿਕਿ ਰਿਜਨ ਮਹੁਆ। ਖੜੀ ਕੇ ਪਰਿਥਾ। ਤਬ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪੋ। ਅਬ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਤਾਠਿ ਰਿਮਹਿ ਤਕਰਿਆ ਰੇਖਾ
 ਲਕੇ ਤਕਿਛੁ ਮਾਂਗਾ। ਤਾਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਰਿਆ ਮਾਂਗ ਉਏ ਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਮਾਂਗ ਤਾਹੇ। ਅਉਰ ਕਿਛੁ ਨਾ ਹੀ ਮਾਂਗਤ
 ਤਾਠਿ ਰਿਮਹਿ ਤਕਰਿਆ ਰੇਖਾ ਲਕੇ ਤੇ ਅਪੇ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਇਹ ਰਿਆ ਹੈ। ਹਮ ਤੁਝ ਕਉ ਕਿਆ ਦੇਵੈ। ਪਰੁ ਏਹੁ ਕਾ
 ਕੁਰਾ। ਏਹੁ ਰੁਪਯੋ ਅਪਣੀ ਗਾਠਿ ਬਾਂਧਾ। ਕੇਇ ਨ ਕਾਮੀ ਪਾਲਿਆ ਉ। ਅਤੀਤ ਖਾਵੈ ਰੋਕ ਹਮ ਰੋਕਾ ਮਨਾ ਹੀ। ਤਾਨ ਲਕ
 ਬਾਲੇ ਨ ਲੈ ਕ ਰਿਸਹਿ ਰਵਿ ਚਿਆਇਆਂ। ਆਇ ਕ ਰਿਸੀਧਾ ਅਤੇ ਲਕੜੀਆਂ ਅਤੇ ਕੋਰੇ ਭਾਂਡੇ ਲੀਤੇ। ਲੈ ਕ ਰਿਆਇ
 ਮਹਿ ਤਕੇ ਅਗੇ ਰਖੇ। ਤਾਹਿ ਤਬੋ ਲਿਆ। ਏਨ ਨ ਕ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਹਮ ਤੁਝ ਕਉ ਖੋਜਿ ਦੇਖਿਆ
 ਸਾਤ ਬਰਤ ਅਤੀਤ ਕਉ ਬੀਤੇ ਹੈ। ਅਬ ਤੁਜਾਹਿ। ਤਾਨ ਨ ਕਾ ਮਖਟੇ ਕ ਕਹਿ ਉਠ ਚਲਿਆਂ। ਤਾਂ ਉਸ ਮਹਿ ਤਨੁਇ
 ਕਾ ਮਾ ਅਤੀਤ ਪੁਛਿਆਂ। ਜੀ ਤੁਮੇ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈ ਉਠਾਇ ਕਿਉ ਦੀਆਂ ਉਸ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਜੇਵਾ ਕਰੀਥੀ। ਤਾਂ ਮਹਿ ਤਕਰਿਆ
 ਸੁਣ ਅਤੀਤ ਉਹੁ ਤੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਾ। ਹਮਾਰੀ ਖਬਰ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਥਾਂ। ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਜੇਵਾ ਤੇ ਨਾ ਬੀ ਕਰਾਵਈ।
 ਹਮੇ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸੀਧਾ ਲੇਣਾ ਥਾ। ਉਸ ਕਾ ਤੇ ਜੁਗਮਾਂ ਰੇ ਬੁਤੇ ਤੇ ਲੀਆ ਨ ਜਾਤਾ ਥਾਂ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਹਮੇ ਵਿਦਦ
 ਈ। ਤਾਨ ਨ ਕਉ ਠਕ ਰਜਾ ਕੋਰਾ ਦੁਹੁ ਉਪਰਿਆਇਆਂ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਨੁਪੁਛੁਣ ਲਗਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਮਾ ਕਿਆ ਕੀਤਾ।

ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆਸੁਣ ਨਨਕਮੇ। ਕਿਛੁ ਖਾਧੇ ਨਾਹੀ। ਤੁਹਿ ਮੰਗੇ। ਤੁਹਿ ਰੁਪੰ ਯੇ ਦਿਤੇ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਕਹਿ ਆਬ ਲਾ ਅਸੀਂ ॥
 ਲੇਕਿਉ। ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅੰਜੀ ਤੂੰ ਜਾਣੁ। ਭੁਲਾਹੈ ਤਾ ਤੂੰ ਜਾਣੁ। ਜੇ ਨਹੀ ਭੁਲਾ ਤਾ ਤੂੰ ਜਾਣੁ। ਜੇਹ ਤਾ ਅਲੜ੍ਹੇ ਤੇਹ ਮੇ ਅਲੜ੍ਹ
 ਆਹਾ ਕਾਲੁ ਜਾਣੇ ਤੂੰ ਜਾਣੁ। ਨਨਕ ਘਰਿ ਨਾਂਦੁ ਹਿਅੰ। ਬਾਲੇ ਘਰਿ ਆਇ ਦੁਹਿਅੰ। ਕਾਲੁ ਨੁਖ ਖਰੇਈ। ਜੇ ਬਾਲਾਨ
 ਫਰਮਾ ਪਏ ਘਰਿ ਆਇਅੰ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਨਕ ਨਾਹੀ ਆਇਅੰ। ਕਾਲੁ ਬਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਆਇਅੰ। ਜਾਇ ਕਹਿ ਬਾਲੇ ਨ ਜਾਇ
 ਓਸ। ਬਾਲਾ ਘਰੇ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲਿ ਆਇਅੰ। ਕਾਲੁ ਬਾਲੇ ਨ ਪੁਛਿਅੰ। ਬਾਲਾ ਨਨਕ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਅਤੇ ਰੁਪੰ ਯੇ ਕਿਥੇ ਹੈ।
 ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅੰਜੀ ਮਹਤ ਕਾਲੁ ਵੀਹ ਰੁਪੰ ਯੇ ਜਾਇ ਅੰਗੀ ਫਰੀਹ ਨੁਖ ਵਾ ਓਸ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਅੰਦੇ। ਜੇ ਤੈ ਨਾਲਿ ਭੁਜੇ
 ਅਸੀਂ ਜੇ ਇਸੇ ਵਸਤੇ ਭੁਜੇ ਅਸੀਂ। ਜੇ ਫਰੀਹ ਨੁਖ ਵਾਇ ਅੰਦੇ। ਬਾਲੇ ਅਖਿਆਸੁਣ ਕਾਲੁ ਤਉ ਨਨਕ ਨੁਖ ਰਾਸ
 ਉਦਾ ਅਖਿਆਸੀ। ਜੇ ਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕਰੇ। ਉਸ ਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕੀਤਾ ਹਈ। ਉਸੁ ਅਖਿਆਸੁ ਜੇ ਬਾਲਾ ਅਖਾ ਖਰਾਸ ਉਦਾ
 ਕਰਣ ਹੈ। ਉਸ ਖਰਾਸ ਉਦਾ ਕੀਤਾ ਹਈ। ਤੁਭੁ ਦੈ ਕੀ ਕੁਕੁਕਾ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਅੰਮੇ ਨੁਦ ਸਿਤਾ ਸਹੀ। ਓਹੁ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਬਾਲ
 ਲੈ ਕਹਿ ਕਾਲੁ ਨੁਖੀਲ ਦਿ ਚਿਅਾਇਅੰ। ਆਇ ਕਹਿ ਕਾਲੁ ਨਨਕ ਨੁਖ ਕਹਿਅੰ। ਕਾਲੁ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾਂ। ਅੰਦੇ ਵੀ
 ਹਰੁਪੰ ਯੇ ਕਿਥੇ ਹੈ ਨੀ। ਨਨਕ ਅੰਗੇ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਕਾਲੁ ਗੁਸਾ ਖਾਇ ਕਹਿ ਨਨਕ ਨੁਦ ਇਤਮਾ ਚੇਸ ਜੇਹ ਖਦੇ ਖਈ
 ਗਲਤੇ ਅਤੇ ਦਇਤ। ਚੇਖ ਖੇਹ ਖਦੇ ਸਸੀ। ਗਲਤੇ ਨਨਕ ਦੇਸਾਰੇ। ਨਨਕ ਦੀ ਅੰਗੇ ਨੁਨਿਕਲਿ ਪਈਅੰ। ਪਰਨਨ

ਕੋਥੇ ਲਿਖਿ ਨਾਹੀ ਗਲ ਤੇ ਨੀਲ ਪੈਗਏ ਇਕਸਾਅ ਮੀਰਾ ਬਿਬੁਲਾ ਰਥੇ ਜਾਇ ਕਹਿਅੰ ਜੀਰਾਇ ਜੀਕਲੁ ਪਟਵ
ਗੀਪੁਤਰਨੁ ਭਾਛੀ ਮਾਰਿਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੂ ਦੀ ਪੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਭੈਣਾ ਕਾਲ ਦੇ ਪੈਰਾ ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਈ ਜੀਏ ਹਰਾਨਾ
ਮੈਨ ਬਖਸ਼ਾ ਨਾਨਕੀ ਨਾਨਕ ਨੁਛੁਡਾਇਆ ਸੀ ਜੇਰਾਇ ਦਾ ਆਦਮੀ ਆਇਆ ਜੇ ਚਲੁ ਕਾਲੂ ਰਾਇ ਬੁਲਾਵਦਾ ਹਈ
ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨੁਭੀ ਲੈ ਚਲੁ ਕਾਲੂ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਮਿਕਿਆ ਕਰਾਇ ਸਪੁਤਰ ਮੈਨੁ ਪਟਕ ਛਿਆ ਹੈ ਮੈਕਿਆ ਕਰਾਤਾ ਸਗਾਇ
ਦੇ ਆਦਮੀ ਕਹਿਅੰ ਚਲੁ ਭਾਈ ਉਥੇ ਤਾਂ ਚਲੁ ਓਹੁ ਨਫਰ ਲੈ ਕਰਿ ਦੁਹਾਨ ਰਾਇ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਜਿਉ ਰਾਇ ਗਾਥੇ
ਦਿਚਿ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਨੁ ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਰਾਇ ਦਾ ਮੈਰਾ ਗੁਛੁ ਰਿਗਾਇਆ ਰਾਇ ਉਠਾਇਆ ਹੀ ਨਾਨਕ ਨੁ ਬਗ
ਲੁ ਦਿਹਿ ਲੀਤੇ ਜਾ ਅਤੇ ਲੈ ਕਰਿ ਮਥਾ ਚੁਮਿਓ ਸਾਤਾਂ ਰਾਇ ਕਹਿਅੰ ਕਾਲੂ ਮੈਤੁ ਹਿਨੁ ਕਹਿਅੰ ਸੀ ਜੇ ਨਾਨਕ ਨੁ ਭਾ
ਨੁ ਖੋਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਤੈਜੇ ਨਾਨਕ ਨੁ ਅਜੇਹੀ ਮਾਰਿਕੀਤੀ ਨਾ ਤੈਨਾ ਮੇਰੇ ਅਖੇ ਦਾ ਅਸਰ ਹੋਇਆ ਨਾ ਤੈਨੁ ਦਲਿਦਾ ਕੁਉਹੋਇ
ਆ ਨਾ ਤੈਨੁ ਪੁਤ ਦਾ ਭੈਨਾ ਹੋਇਆ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿ ਇਕੋ ਪੁਤ ਹੈ ਕਾਲੂ ਤੈਵਤਾ ਰਾਕਸ ਹੈ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਰੋਪਾ
ਰਿਲਾਇ ਕਰਾਹੀ ਕਿਆ ਕਰਾਜੇ ਇਸਨੁ ਆਪਣੀ ਖਬਰ ਨਾਹੀ ਕਾਲੂ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਵੀਹੁ ਪਯੋਇ ਤੇ ਆਹੇ ਮੈ
ਕਿਆ ਕਰਾਤਾ ਸੀ ਮੈਨੁ ਹੀਲ ਨੁ ਪਉਦੇ ਹੋ ਨਾਲਿ ਨਫਰ ਦਿਤਾ ਆਹਾਂ ਓਹੁ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੇ ਫਕੀਰਾਨੁ ਖਵਾ
ਇਆ ਇਆ ਹਈ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨਫਰ ਨੁ ਪੁਛਿਆ ਨਾਨਕ ਵੀਹੁ ਪਯੋਇ ਕਿਥੇ ਪਤੇ ਬਾਲੇ ਰਾਇ ਅਗੇ ਵਰਤੀ

ਅਗੀਸੋਸਤਾਹਕੀਕਤਅਖਿਸੁਣਾਈ। ਤਰਾਇਕਹਿਆਕਾਲਇਚਰਤੇਰੀਮਿਤੇਨਰਦੇਬੁਰਾਨਹੀਅਖਿਆਪਰ 12
 ਅਜਾਅਖਦਾਹਾਂਜੋਸਯਾਂਦਕਬਖਤਤਉਵੀਹੁਰਪੰਯਾਂਦੇਦਸਤੇਇਸਤਾਈਅਜੇਹੀਅਰਕੀਤੀ। ਜਾਹਿਵੇ
 ਉਮੇਦਾਮੇਦਰੇਵੀਹੁਰਪੰਯੇਰਦੀਪਸੇਅਨਕੇ। ਕਾਲੁਸਯਾਦਦੇਹਥਦੇਹ। ਕਿਆਕਰਾਜੇਮੇਰੇਘਰਿਥਾਵੇਗਾ
 ਨਹੀ। ਨਾਹੀਤਮੇਨਨਕਨਅਪੇਏਘਰਿਰਖਾਂ। ਏਹੁਤਰੇਘਰਿਰਖਾਂਦੇਨਾਹੀ। ਅਜੁਕਲਕਿਥਾਉਸਉਪਿਦੇਦੇ
 ਅਹੇ। ਤਿਚਰਾਨਉਮੇਦਾਰਦੀਏਖਰਪਾਂਸੇਵੀਹੁਰਪੰਯੇਲੈਆਇਆਂ। ਅਇਕਰਿਰਾਇਦੇਅਗੇਰਖੇ। ਰਾਇਹ
 ਸਕਰਕਾਲੁਰੁਦੇਵਦਲਗਾਂ। ਕਾਲੁਲਵੇਨਾਹੀ। ਕਾਲੁਕਹਿਆਜੀਹੁਪੰਯੇਤੀਤੇਰਅਤੇਮੇਤੀਤੇਰਾਅਤੇਨਨਕ
 ਕੀਤੇਰਾਮੇਕੁਬੁਰਪੰਯਾਂਦੇਦਸਤੇਨਹੀ। ਸੁਰਦਾਂ। ਮੇਇਸਦੇਚਲਣਨੁਸੁਰਦਾਂਹਾਂ। ਰਾਇਕਾਹੇਅਭਲਾਕਰਦਾ
 ਹੈ। ਤਾਂਕਾਲੁਵੀਹੁਰਪੰਯੇਲੈਏ। ਅਤੇਜਿਚਰਨਨਕਦੇਕਦਮਇਥੇਹੈਨਿ। ਤਿਚਰਨਨਕਦੀਖਿਜਮਤਅਸੀਕਰ
 ਗੇ। ਤਉਮੇਦੇਰਾਇਦੇਦਜੀਰਕਹਿਆਕਾਲੁਰੁਪੰਯੇਲੈਰਾਇਦਾਅਖਿਅਫੇਰਿਨਾਹੀ। ਰਾਇਬੁਰਾਮੀਨੀਗਾਂਖ
 ਤਖਾਵੇਗਾਂ। ਤਾਂਕਾਲੁਵੀਹੁਰਪੰਯੇਲੈਕਰਿਹੈਰਨੁਹੇਇਹਹਿਆਲੋਕਤਲਵੰਡੀਦੇਖਤੀਕ੍ਰਮਾਣਜਿਤੋਹਿੰਦੁ
 ਤਰਕਅਹੇ। ਜਦਬੂਟਅਹੇ। ਤਿਤੋਹਿਰਸਟਲਗੇ। ਤੂਕੋਈਖਤੀਨਾਹੀਤੇਰਾਕੋਈਚੰਡਲਦਾਜਨਮਹੈ। ਇ
 ਕਿਤਾਅਜੇਹੀਪਤਨਮਾਰਕੀਤੀਆਂ। ਅਤੇਰਾਬੇਪਾਂਸੇਰੁਪੰਯੇਲੀਤਿਅਾਂ। ਤਾਂਅਗਲੇਕੁਲਕਕਾਲੁਰਾਇਥਾਸਿਅ

ਇਕ ਰਿਪੋਰਤ ਤੇ ਫਹਿਰਿਯਾਇਆਂ ਅਖਿਓਸੁ ਜੀਗਇ ਜੀ ਮੇਰੀ ਜਾਹਗਾਂ ਕਾਈ ਨਾਹੀ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾਹੀ। ਏਹੁ ਵੀਹ
 ਰੁਪਯੇ ਆਪਣੇ ਫੇਰਿਲੇਵੇ। ਰਾਇਕਹਿ ਆਕਾਲੁ ਏਹੁ ਰੁਪਯੇ ਅਸਾ ਤੈਨੁ ਨਾਹੀ ਦਿਤੇ। ਅਸਾ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੇਵੇ ਅ
 ਹੇ। ਏਹੁ ਨਾਨਕ ਨੁ ਦਿਤੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੇਰੇ ਪਾਸੇ ਹੁਫੇ ਚੇਕੇ ਹੇਲਈਏ। ਤਾਕਾਲੁ ਅੰਖਿ ਆਜੀ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਕਿਥੇ ਮਾਰੇ
 ਰੁਪਯੇ। ਜੇ ਤੁਸਾ ਨਾਨਕ ਪਾਸੇ ਉਧਾਰੇ ਲੀਤੇ। ਰਾਇਕਹਿ ਆਕਾਲੁ ਤੈਨੁ ਖਬਰ ਕਾਈ ਨਾਹੀ। ਜਿਤਨੀ ਜਹਨ
 ਤੇ ਦਓਲਤ ਦੁਨੀ ਅਹੈ ਸਭੁ ਸੇਵਾ ਨਾਨਕ ਪਾਵਦਹੈ। ਅਸੀ ਇਸੇ ਦਾਖਾ ਦੇ ਪੀਏ ਅਸਾ ਬੋਲਹੁ ਭਈ ਵਾਹਗੁਰੂ
 ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ॥ ਜਾਨਨ ਕੁਵਰਿ ਆਅਠਾਰਹ ਦੋਹੇ ਇਅੰਤਾ ਚੰਤੈ ਸਾਖ ਦੇ ਦਿਨ ਅੰਗੇ। ਕਛਾ
 ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਜੈਗਾ ਮੁਪਲਤਾ ਆਇ ਅਸੀ। ਅਗੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੁ ਦੀਪੀ। ਪਾਈ ਰੁਰਣ ਖੁਹਤੇ ਆਈ ਸੀ। ਜੈਗਾ ਮੁਪਲ
 ਤੇ ਦੀਨ ਜਰਪਈ ਖਰੀਛੈ ਲਸੀ। ਜੈਗਾ ਮਦੇ ਖਕਰ ਮੇਰਿ ਆਗਇਆ। ਜੈਗਾ ਮਰੇ ਇਬੁਲਾਹ ਨੁ ਕਹਿਅੰ। ਜੀ
 ਗਇ ਜੀਏ ਹਲਕੀ ਕਿਸ ਦੀਹੈ। ਰਾਇਬਲਾਹ ਕਹਿ ਆਭੁ ਯਾਜੀਏ ਹਲਕੀ ਕਾਲੁ ਪਟਵਾਰੀ ਦੀਹੈ। ਫਿ
 ਰਿ ਜੈਗਾ ਮੁਪਲਿ ਆਜੀ ਪਟਵਾਰੀ ਕਉਣ ਲੋਕ ਹੋਵਹੈ। ਰਾਇਕਹਿ ਆਭੁ ਯਾਜੀਏ ਹੁਪਤੀ ਹੋਵੇ ਹੈ ਨਾਗੇ। ਤਵੇਰੇ
 ਹੈ ਨਾ। ਜੈਗਾ ਮਕਹਿ ਆਗਇ ਜੀ ਇਸ ਦੀਕਹਾਈ ਅਸਾ ਨਾਲਿ ਕਰਾਵਹਾ। ਰਾਇਕਹਿ ਆਭੁ ਯਾਜੀ ਜੇਤੁ ਸਤੀ
 ਅਅਤੇ ਦਿਨਾਈ ਅਜੇਹੀ ਅਜੇਹੀ ਨਾਨਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਤੇ ਜੇਨ ਹੋਈ ਅਹੋਵਨ ਤਾ ਕਿਕਾ ਆਖਾ। ਜੈਗਾ ਮਨਾਨਿ

ਬ੍ਰਹਮਣ ਰੋਸੇਈਆਸੀ। ਪਰ ਭੁਲਾਸੀ। ਤਿਸੇਥੇ ਜੈਰਾਮ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਗੁਸਾਈਆ ਸਾਡੀਆ ਅਤੇ ਵੇਈਆ १੩
 ਦੀਆ ਕਹਾਈਆ ਹੋਈਆ ਹੈਨ। ਕਿਨਾਹੀ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ ਨਿਧਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੋਲਿਆਂ ਜੇ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਹੋਈਆ ਹੈਨ ਖ
 ਰੀਆਂ ਤਾਂ ਗਾਇਕਾਲ ਨੁਜਾਇਆਂ ਪੁਛਿਆ ਕਾਲੂ ਜੈਰਾਮ ਪਲਤਾ ਖੜੀ ਜੇ ਹੈਆ ਮਲੁ ਜੇ ਤੁਸਾਡੀਆ ਅਤੇ ਇ
 ਨਾ ਦੀਆਂ ਕਹਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨਿ। ਕਿਨਾਹੀ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਅਖਿਆਰਾਇ ਜੀ ਹੋਈਆ ਹੈਨ। ਫਿਰਿ ਗਈ
 ਕਹਿਆ ਕਾਲੂ ਤੇ ਗੀ ਬੇਟੀ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਜੈਰਾਮ ਨਾਲਿ ਕਹਾਈ ਕੋ ਗੁਤਾ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਪੀਆ ਵਲੇ ਅਪੇਨ
 ਹੀਆ ਖਦੇ। ਅਪੇਸੇ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਿਜਿ ਨਿਕਿਛੁ ਪਾਪੁ ਕਰਣ ਹੋਏ। ਮੇਤਾ ਤੁਸਾਡਾ ਖਿਜਮਤ ਗਾਰੁ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਜੇਹੀ
 ਸਕਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ਤੇ ਹੀ ਮੇਲੇ ਪਰਾ ਹੋਵਾਗਾ। ਤਾਂ ਗਾਇਕਾ ਕਹਿਆ ਕਾਲੂ ਉਹੁ ਅਸਾਡੀ ਬੇਟੀ ਹੈ। ਤੁਤਲ ਕੋ ਕਈ ਨਾ ਕਰ
 ਜੈਰਾਮ ਗਾਇਨੁ ਫੇਰਿ ਬੁਲਾਇਆ। ਗਾਇ ਜੀ ਕਿਆ ਖਬਰ ਕਹਾਈ। ਭੁਲਾ ਜੀ ਪਰਾਈਆ ਬੇਟੀਆ ਮੀ ਗਈਆ
 ਜਾਪਤਾ ਨਹੀ। ਏਹੁ ਬਾਤਿ ਅਪੀਨ ਗੀਦੀ ਹੈ। ਮਿਨਤ ਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਸ ਦਿਕਰਿ ਅਖੋ। ਅਸਾ ਕੁਝੁ ਆਖਣ ਹੋ
 ਵੈਗਾ ਸੇ ਆਖੀ। ਮੇਰਾ ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਆ ਗਾਇ ਜੀ ਮੇਰਿਉ ਕਰਿ ਕਹਾਂ। ਤੁਸੀਰਾ ਜੇ ਲੋਕ ਹੋਸਮ ਪ੍ਰਦੇਖੋ। ਤਾਂ ਗਾਇ
 ਕਹਿਆ ਤੁਸੀਨ ਕੋ ਬ੍ਰਾਮਣ ਤੇ ਕਹਾਵਹੁ। ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਬ੍ਰਾਮਣ ਕਹਿਆ ਗਾਇ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀਆ
 ਖੀਏ ਕਾਲੂ ਨੁ। ਵਾਗਛਿਨ ਛਕ ਕੇ ਦਿਨ ਪਹਰ ਛਕ ਦਿਨ ਰਹੇ। ਨਿਧੇ ਬ੍ਰਾਮਣ ਆਖਿਆ ਦੇਖ ਮਹਤਾ ਕਾਲੂ ਤੁਭੀ ਖੜੀ

॥ ਅਤੇ ਜੇ ਰਾਮ ਭੀ ਭਲਾ ਖੜੀ ਹੈ ॥ ਭਲਾ ਸੀ ਜੇਹੁ ਹੈ ਕਹਾਈ ਕੋਰਾ ॥ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਅਵੇ ਬਾਮਣ ਤੁਮ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕੇ ਜੇ
 ਰਾਮ ਆਖਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਰਾ ਇਕਹਿਅੰ ਕਾਲੂ ਜੇ ਰਾਮ ਕਿਉ ਕਹਿਆ ਖੇ ॥ ਬਾਮਣ ਜੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਸੋ ਓਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਕ
 ਲੂ ਆਖਿਅੰ ਭਲਾ ਰਾਇ ਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਆਖਿਅਸਾਡੇ ਮਥੇ ਤੇ ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਕਹਾਈ ਹੋਈ ॥ ਅਵਦੇਵੇ
 ਸਾਖਕ ਜੁ ਹੋਇਆ ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਡੋਲੀ ਪਾਰਿਲੈ ਗਇਆ ॥ ਪਿਛੋ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਨੂ ਭੇਜਣ ਲਗਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਵੇ ਨਾਹੀ
 ਕਾਲੂ ਆਖੇ ਜਾਇ ਕੈ ਭੈਣ ਨੂ ਲੈ ਆਉ ॥ ਤਾਰਾ ਇਨਾਨਕ ਨੂ ਆਖਿਅਦਿਲਾਸਾ ਦਿਤੇ ਜਾ ॥ ਤਾਰਾ ਇਆਖਿਅਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਇਕਵਾਰੀ ਭੈਣ ਨੂ ਲੈ ਆਵੇ ॥ ਫਿਰਿ ਆਸੀ ਤੁਸਾਨ ਉਥੇ ਹੀ ਸਉ ਪਛਤਾਂਗਾ ॥ ਜੇ ਕਛੁ ਰਾਹ ਸੀ ਸੋਲੀ ਤਾਂ ਅਤੇ
 ਬਾਲੇ ਸਉ ਨਾਲਿ ਲੀਤਾ ਲੇ ਕਰਿ ਗਇਆ ॥ ਬਾਲੇ ਨਾਲਿ ਪਿਅਰੁ ਸੀ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਇ ਕਹਿ ਦਿੰਦਾ ਮੰਗਣ ਲਗਾ ॥ ਜੇ
 ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੂ ਭੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਾ ॥ ਮੇਭੇ ਜਦਾ ਨਹੀ ॥ ਤਾ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਅਤੂ ਇਸਵਾਰੀ ਮੇਨੂ ਭੇਜਾ ॥ ਕਾਲੂ
 ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਹਾ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਹਾ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਹਾ ਸੀ ॥ ਆਖੇਗੇ ਜੇ ਮੇਘਾਲੀ ਫਿਰਿ
 ਆਇਆ ॥ ਫਿਰਿ ਤੁਮੇਨੂ ਨ ਭੇਜੇ ॥ ਇਸ ਬੇਮਬਹੁਤ ਰਦੀ ਹਾਂ ॥ ਮੇਨੂ ਜਦ ਸੁਪਨਾ ਅੰਦਰ ਹੈ ਤਏ ਹੋ ਜੇਹਾ ਆ
 ਵਦਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਛੁ ਇਸਦੇ ਮੇਹੇ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਇ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਮੇ ਇਸਦਾ ਸਤੋ ਤੈਨ ਆਖਦੀ ਹਾਂ ॥ ਜੇ ਰਾਮ ਕਹਿ
 ਅੰ ਭਲਾ ਜਾਹਿ ਪਰ ਅਵੇ ਗੀ ਕਦਾ ॥ ਜਦ ਆਲ ਕਰਣ ਆਵਸੀ ਤਾਲੀ ਤੇ ਅਵੈ ॥ ਮੇ ਤਾ ਆਖੇ ਨਾਹੀ ਆਵਣਾ ॥

ਨਨਕ ਨਨਕੀ ਨੂਲੈ ਆਇਆਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਮਿਲੇ ਗਿਲੇ ਜਾਫਿ ਰਿਵੈ ਸਾਖ ਦੀ ਰਤਿ ਆਈ ਤਾਫਿ ਰਿਕਛੋ ॥੧੪॥
 ਦੁਲਗੀਆਂ ਜੋਰ ਤਲਵੀਰੀ ਆਇਆਂ ਕਛ ਕਰਕੇ ਅਮਲ ਕਰਕੇ ਮੁਕਲਾਵ ਲੈਤ ਘਰ ਹੋਇਆਂ ਤਾਰ
 ਇਨ੍ਹਖ ਬਰਹੋਈ ਰਾਇ ਜੋਰ ਮਨੁ ਤਵ ਜਾਬੈ ਨਤੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਜੋਰ ਅਰਾਇ ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ ਜੋਰ
 ਮਰਾਇਨੁ ਮੁਹਬੀ ਬੀਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀਮਿਤੁ ਜਾ ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ ਕਛੁ ਮੇਨੁ ਫੁਰਮਾਈ ਅੰਨਿ ਸੀਗੁ ਫੁਰਮਾਈ ਮੇ
 ਰਾਇ ਕਹਿ ਮਾਭਯਾਜੀ ਤੇਰਾ ਸਹੁਰਾ ਕਾਲੁ ਦੇਵੀ ਮੁਹਦਾ ਦੁਰਬ ਚਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਨਕ ਤੇਰਾ ਸਾਲਾ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਹੈ ਅ
 ਜੀਏ ਹਾਅਪ ਦੇ ਆਹੇ ਜੋ ਨਨਕ ਨੂ ਅਪਣੇ ਪਾਸਿ ਰਖੋ ਤਾ ਜੋਰ ਅਕਹਿ ਆਜੀ ਇਸ ਥਾਵੁ ਹੁਕਿ ਆਹੇ ਰੁਕਲ ਹੈ ਮੇ
 ਰੇ ਨਾਲਿ ਹੀ ਚਲੇ ਰਾਇ ਕਹਿ ਮਾਭਯਾਜੀ ਨਾਲਿ ਬਣਦਾ ਨਾਹੀ ਪਿਛੁ ਮਜੀ ਨਿਆ ਦੁਹੁ ਨੁਪਲਾਗੇ ਤੁਜਾ ਇਸਦੀ
 ਕਹਾਈ ਭੀ ਉਪਰੇ ਕ੍ਰਿਉ ਕਰਈ ਜੋਰ ਅਕਹਿ ਆਂ ਭੁਲਾ ਗਾਇ ਜੀ ਜੋਰ ਅਕਰੈ ਸੀਸੋ ਭੁਲਾ ਹੀ ਕਰਜੀ ਜੋਰ ਅਮ
 ਕਲਾਵ ਲੈ ਕਹਿ ਅਪਨੇ ਪਰਿ ਆਇਆਂ ਬੋਲਹੁ ਭਈ ਦਾਹ ਗਾਹੁ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਜਾਬੈ ਬਾਨਨ
 ਕਵਰਿ ਆਵੀ ਹਾਵੇ ਹੋਇਆ ਤਾਇ ਕੁਇਨ ਇਕ ਅਤੀਤੁ ਆਇ ਬੈਠਾ ਪਰਸਹੋਰ ਬਾਹਰਿ ਉਸ ਪਾਸਿ ਨਨਕ ਸਹ
 ਜੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਨਨਕ ਦੇਹ ਸਿਇ ਕਰ ਗਭਵਾਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਹੋ ਬਿਛਾਪ ਸੀ ਅਤੀਤ ਕਹਿ ਆਤੁ ਕਉਣ ਹੈ ਤੇਰਾ ਨਾ
 ਉਕਿ ਆਹੈ ਤਾਨਨਕ ਕਹਿ ਆਹੈ ਨਾਉ ਨਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਖੜੀ ਦੇਵੀ ਹੋਦਾ ਹਾਂ ਫਿਰਿ ਅਤੀਤ ਕਹਿ ਆਹੈ

ਕਿਸਕੇਹੈ। ਤਾਗੁਨਨਕਕਹਿਅਤਮਤੀਨਿਰੰਕਾਰਕੇਹੈ। ਤਖਾਅਤੀਤਕਹਿਅਤਮਨਿਰੰਕਾਰੀਅਰਹਮਨਿਰੰਕ
 ਰਕੇ। ਹਮਤਮਮੇਕੁੰਦਕਿਆਹੈ। ਨਨਕਕਹਿਅਕਛੁਨਾ। ਛਪਲਾਹਿਕੇਹੋਏਅਤੇਗਤਿਵਾਅਤੀਤਦੇਅਗੇਗਧ
 ਅੰ। ਅਤੀਤਕਹਿਅਹਮਕਉਪਹੁਚਿਆਂ। ਤੁਆਪਣੇਹੀਪਾਸਿਰਹਣਦੇ। ਤਨਨਕਕਹਿਅਦੇਵਤਮਪਥੇਥੁ
 ਕਤਯੀਤੀਤਾਫਿਰਿਓਠਈਦੀਨਾਹੀ। ਅਤੀਤਕਹਿਅਅਰੇਨਨਕਤਮਅਸਲਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ। ਹਮਨਕਲੀਹੈ
 ਨਨਕਅਪਣਧਰਿਆਇਆਂ। ਅਤੀਤਗਤਵਾਅਰੁਛਪਲੈਕਰਿਚਲਦਾਹਰਿਆਂ। ਤਾਂਕਾਲੁਪੁਛਿਆਂਨਨਕ
 ਨੁਮਦੇਗਤਵਾਅਰੁਛਪਕਿਥੇਹਈ। ਨਨਕਅਗੇਚੁਪਕਰਿਹਰਿਆਂਬੇਲੇਨਾਹੀ। ਕਾਲੁਛਿਤਹੋਇਕਾਰਿਕਹਿ
 ਅ। ਜਾਹਿਬਾਬਾਮੇਰਘੋਰਨਿਕਲੁ। ਮੇਤੇਰਾਛੁਨਾਹੀ। ਮੇਰੁਉਕਤੁਉਕਰਹਿਆਂ। ਰਾਇਬੁਲਾਰਸੁਇਆਂ।
 ਰਾਇਕਲੁਨੁਸਦਿਆਂ। ਅਦੇਕਲੁਵਤੁਕਿਆਹੋਇਆਂ। ਕਾਲੁਕਹਿਆਂਕੁਜੁਹੋਇਆਰਾਇਜੀਛਾਪਅਤੇਗ
 ਤਵਾਕਿਤੇਸਦਿਆਇਆਂ। ਜਾਈਦਾਨਾਹੀਕਿਆਕੀਤੇਸੁ। ਰਾਇਕਹਿਆਕਾਲੁਨਨਕਨੁਜੈਰਾਮਥੇਪਲਿਦੇ
 ਹਿ। ਅਥੇਤੁਤੀਖਪਦਹੈਅਤੇਓਹਤੀਰੰਜਰਹਦਾਹੈ। ਓਥੇਹੀਕਛੁਹੋਦੈਗਾਂਸੋਹੋਦੈਗਾਂ। ਰਾਇਬੁਲਾਰਅਪਣ
 ਦਸਖਤੀਚਿਠੀਨਨਕਨੁਲਿਖਿਦਿਤੀ। ਜੈਰਾਮਸਿਧੀ। ਜੋਕਛੁਲਿਖਣਾਅਹਮੇਸਭਕਿਛੁਲਿਖਿਆਅਸ
 ਨਨਕਨੁਸਉਹੀ। ਅਹਈ। ਜੋਕਛੁਤੇਰੇਪਾਸਹੋਹੋਇਆਦੈਸੋਛਿਲਨਾਹੀਕਰਤਿ। ਬੇਲਹੁਭਾਈਦਾਹਭਾਗ।

* ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਬੇਬੇ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀਆਂ ਹੋ॥

॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਸਿਮਤਾ॥ १੫੪॥ ॥ ਮਤੀ ਮੰਘਰਸੁ ਦੀ ३॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੈਰਾਮ ਪਾਸਿ ਚਲਿਆ ਤਲ २੫
 ਵੀਡੀ ਓਧੰ ਜਦੇ ਦਿਨ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਜਾਇ ਵਰਿਅੰ ਮੰਘਰਸੁ ਦੀ ਸਤਾ ਮੀ॥ ੧॥ ਭੇਟ ਨਾਨਕੀ ਨੁਜਾਇ ਮਿਲਿਆ
 ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖ ਕੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਈ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਵੀ ਧ੍ਰੁਵ ਸੰਗੋ ਮੈਂ ਤੇਰਿਆ ਪੈਰਾਂ ਤੇ
 ਪਦਾ ਕੇ ਤੁਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪਦੋ॥ ਤਨਾਨਕੀਆ ਪਿਆ ਭਾਈ ਤੁਸਚੁ ਅਖਦਾ ਹੈ॥ ਪਰੰ ਜੰਤੁਆ ਦਮੀ ਹੋਵੇ ਕਿਉ॥ ਤੁਤਾ ਮੇਨੁ ਪ
 ਰਾਮੋ ਸਹਨ ਜਰਿਆ ਵਦਾ ਹੈ॥ ਜੈਰਾਮ ਪਾਰਿ ਨਹੀ॥ ਬੇਬੇ ਪੀਰੁ ਪਾਇ ਦਿਤਾ ਲਗੀ ਪੁਛਣਾ ਭਾਈ ਜੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀਆਂ ਹੋ *
 ਬੈਠਿਅ ਜੈਰਾਮ ਭੀ ਪਾਰਿਆਇਅੰ ਜਾਏ ਮੇਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੰਮੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੈਠਾ ਹੈ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਡਿਠੇ
 ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਜਾਇਅੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠੇ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪਾਇਅੰ ਜੈਰਾਮ ਮਹਾਸਿਆਣਾ ਸੀ ਜੈਰਾਮ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਹਥ ਪਕੜ ਲਏ॥ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਲਾਵਣ ਨਾ ਦਿਤੇ॥ ਅਪਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਆਂ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹਥ ਰਖਿਓ ਸਾ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਾ ਜੀਏ ਹੁਅਪੁ ਠੀਗੀ ਤਿਕਿਉ ਕੀਤੀਅੰ॥ ਤਾ ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ
 ਗਏ ਹਮ ਤੇ ਅਸੀ ਸਲਾ ਜੀ ਜਾ ਆਹੋ॥ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਨੁ ਪਰਾਮੋ ਸਰਜਾਣ ਦਾਹਾਂ॥ ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਹੋਏ ਜੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆ
 ਇਪਹੁ ਚੋਰੋ॥ ਮੇਨ ਦਰਸਨੁ ਦਿਤਾ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ॥ ਤੁਸੀ ਕੋਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀ॥ ਬੈਠੇ ਸਹਜਿ ਨਾਲਿ ਗੁਜਰਾਨ ਕੋਰੇ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਾ ਜੀ ਕੁਛੁ ਕਿਰਤ ਹੋਵੇ ਤਾ ਭੁਲੀ ਹੈ॥ ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤੇ ਮੂੰਹਿ ਪੁਛੀ ਹੈ ਤਾਏ ਹ

ਸਹੀ ਕੁਛ ਤੇਰੀ ਕੀ ਪੁਰੋਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਅਸੀ ਹਿਦਰੀ ਪੁਰੋਹਾ ਜੇਰਾ ਕਹਿਆ ਤੁਈ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਪੈਲੇ ਦੇਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਾ ਜੀ ਕਿਸਦਾ ਹੈ ਜੇਰਾ ਕਹਿਆ ਨਧਾ ਬਦ ਉਲਤ ਖਾਲੇ ਦੀਦਾ
 ਵਤ ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਹੈ ਜੇਰੇ ਇਆ ਦੇ ਤੁਲੇ ਦੇਹਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਤੁਲਾਂ ਜੀ ਜਾ ਜੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਹੁ ਕਰੇਗਾ
 ਫਿਰਿ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਬੋਲੀ ਤੁਈ ਜੀ ਤੁਤਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਜੇਹਾ ਟੁਕੜਾ ਹੈ ਤੇਹਾ ਬੈਠਾ ਖਾਹਿ ਤੁਇ ਨਾ ਜੀ
 ਜਾਲਾ ਦਿ ਚਿਖ ਉਨਾਹੀ ਤੁਇ ਨਾ ਜੀ ਲਾ ਦੀਲਾ ਇਕ ਨਾਹੀ ਤੁਫਕੀ ਰਦੇ ਸੁਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਕਿਰਤ ਕਰੁ ਖਾਈ ਦੀ ਹੈ ਤਾ ਪਾਵਿ ਤੇਰੇ ਦੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਹਲ ਲਕ ਰਿਖਾਣੁ ਭੁਲਾ ਹੈ ਤਾ
 ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਆਖਿਆ ਤੁਲਾ ਤੁਈ ਜੀ ਜੇ ਤੁਜਾ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜੀ ਹੋਵੇ ਤਿਵੇ ਸਹੀ ਫਿਰਿ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੇਰ
 ਮਨੁ ਪਾਛਿਆ ਜੀ ਇਸ ਦੇ ਹਲ ਦੇ ਮਹਰ ਮਹੇ ਕਿਨਾਹੀ ਤਾਂ ਜੇਰਾ ਕਹਿਆ ਹੋਵੇ ਦੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਹਰਾਹ
 ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਕਹਿਆ ਇਸ ਦੀ ਕਿਥਾ ਉਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਕਰੀਐ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਗਿਸਤ ਨਾਲਿ ਮੇਰਿ ਲਗੇ ਤਾਇ
 ਸਾਸੇ ਕਿਰਤ ਹੋਇਆ ਦੇਹਾ ਜੇਰਾ ਕਹਿਆ ਜੇਏਹੁ ਕਿਰਤ ਲਗੇਗਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਖੜੀ ਕਹਾਣੀ ਭੀ ਕਰ ਜਾਂ ਸੀ
 ਤੁਝੇ ਤਵਲੀ ਭੀ ਨਹੋਇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੁ ਚਿਤਿ ਕਰਿਗਾ ਤਾ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਕਹਿਆ ਤੁਲਾਂ ਜੀ ਮਤੁ ਪੁਕਲੇ ਤਾ ਸਿ
 ਆਈ ਭੀ ਨਾਹੀ ਪਰਤੁ ਸਾਨੁ ਆਖ ਛੁਡਾ ਸੀ ਜੇਰਾ ਮੇਰਾ ਸੁਦੀ ਚਉਦਸ ਨੂ ੧੪ ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਦੇਵਾ

ਇਆਂ ਬੋਲ ਹੁਕਾਈ ਵਾਹ ਗਾਏ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਇਕ ਹਜਾਰ ਰੁਪਯ ਮੋਰੇ ਕਰ ਦਿਵਾਇਆਂ ਬੋਲੇ १੬
 ਸਿਧੂਆਂ ਖਿਆਂ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ ਮੋਦੀ ਖਾਨਾ ਲੀਤਾਂ ਹੁਣ ਅਸਾਨੂੰ ਦਿਵਾ ਦੇ ਹਿ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਤੀ ਆਂ ਜੀਵ ਦਿਆਂ ਹੀ ਛਡਿ ਚਲਿਓ ॥ ਤਾਂ ਮੇਂ ਆਂ ਖਿਆਂ ਜੀਤੁ ਤਾਂ ਖੜੀ ਦਾਖ
 ਤੇ ਤੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕੀਤੀ ॥ ਮੇਂ ਭੀ ਆਂ ਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕਰਾਂ ਕਿਉ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋਈ ਦਿਖ
 ਸੁਥ ਕਟ ਦੇਹਾ ਅਸਾਏ ਹੁਕਸਥ ਕੀ ਕਰਣਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਅਸਾਡੀ ਕਿਰਤ ਹੈ ਸਾਈ ਕਰਾਰੇ ॥ ਤੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾਤਾ ਆਂ ਦੇਖੁ ॥
 ਦਿਖਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਹੁ ਅਸਾਨਾ ਲਿਹੀ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਾ ॥ ਤਾਂ ਮੇਂ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਸਾਡੀ ਖਾਸੀ
 ਜੇ ਤਸੀ ਆਖੇ ਰੋਸੇ ਕਰਾਰਾ ॥ ਮੇਂ ਭੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਲਗਾ ਕਿਰਤ ਕਰਣਾ ॥ ਕਿਰਤ ਕਰ ਦਿਆਂ ਕਰ ਦਿਆਂ ਜਾਣੁ
 ਇਵਰੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਪਿਛੋਂ ਮਹਤਾ ਕਾਲੁ ਖਬਰ ਨੁਆਇਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਆਇ ਮਿਲਿਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਠ ਦੇਖੇ
 ਕਾਲ ਦਿਆਂ ਪੈਰਾ ਤੇ ਪਇਆਂ ਲਗਾ ਪੁਛਣਾ ॥ ਮਹਤਾ ਕਾਲੁ ਮਥਾ ਚੁੰਮਿਆਂ ਅੰਗੇ ਗਲ ਦਿਚਿਲੀ ਤਾਂ ਲਗਾ ਪੁਛ
 ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਨੁਦਇਵਰੇ ਪਲਿਆ ਗੁਜਰੇ ਹੋਏ ॥ ਨਿਕੀ ਖਟਿਓ ਕੀ ਖਾਧੇ ॥ ਅੰਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਪਿਤਾ ਜੀ
 ਬਹੁਤ ਖਟਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਖਾਧਾ ॥ ਪਰਾ ਅਸਾਥੇ ਦਮਾਹੀ ਟਿਕਦੀ ਨਾਹੀ ॥ ਮਹਤਾ ਕਾਲੁ ਮੇਰੇ ਨਾਲਿ ਲਗਣ ਲ
 ਗਾ ॥ ਦੁਰਬ ਚਨ ਬੋਲਣ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੇਂ ਨੁਸਾਰਤ ਕੀਤੀ ॥ ਜੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਾਲੁ ਨਾਲਿ ਬੋਲਣ ਭਲਾ ਨਾਹੀ ॥

ਕਾਲੁ ਲਗਾ ਆਖਣ ਜੋ ਅਸਾਂ ਤਾ ਜਾਤਾ ਸੀ ਜੋ ਨਾਨਕ ਕਿਰਤ ਲਗਾ ਹੈ। ਜੋ ਕੁਛੁ ਮੇਰਾ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸੁਖੇ ਖਟਿਆ ਹੈ।
ਜੀ ਸੋ ਮੇਰੇ ਸੀ। ਏਹੋ ਜੇਹੀ ਆਗਲ ਕਰੇ ਜੇਹੀ ਆਕਾਲੁ ਦੀ ਆਆ ਹੀ ਆਂ। ਫਿਰਿ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੋ ਰਾਮ ਨ ਮਿਲਿ
ਆਂ। ਮਿਲਿ ਕੇ ਲਗਾ ਆਖਣ ਤੁਸਾਂ ਕੀਤ ਕੁਝ ਇਸ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਦੋਹਰੇ। ਨਾ ਤੁਸਾ ਖਬਰ ਸਾਰ ਕਿਰਤ ਦੀ ਲੀਤੀ।
ਨਾ ਤੁਸਾ ਕਿਥਾ ਉਕਹਾਈ ਕੀਤੀ। ਤੁਸਾ ਕਹੁ ਨਾ ਕੀਤਾਂ। ਬੇਬੇ ਨਨਕ ਬੋਲੀ। ਪਿਉ ਜੀ ਏਥੇ ਜੋ ਆਇਆ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁ
ਸਾਂ ਗਵਾਇਆ ਤਾ ਨਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਕਰਨਾ ਹੀ ਕਰਦੇ। ਜੋ ਪਰਚਿਅ ਹੈ। ਕਿਰਤ ਲਗਾ ਹੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਖਟਿ ਭੀ
ਰਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਕੁਝ ਕਹਾਈ ਦੀ ਭੀ ਟੋਲ ਹੈ। ਅਜ ਕਲਿ ਹੁਣ ਕਿਤੇ ਵਲਿ ਹੋਇ ਪਉਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਅਸਾ ਤਾ ਤਾ ਗ
ਵਾਇਦਾ ਨਹੀ। ਅਸਾ ਕਿਆ ਦੇਖ ਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਿਉ ਜੀ ਤੇ ਰੇਖਾ ਸੋਹ ਦੀ ਹੈ ਤਾ ਕਹਾਈ ਤੁਹੇ ਕਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਹਾ ਅ
ਸਾ ਨੁਦਰਦੁ ਹੈ ਤੇਹਾ ਅਸਾ ਬੇਦੁਣ ਤੈ ਨੁਦਰਦੁ ਹੈ। ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤੁਧੀ ਅਨਨ ਕੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਹੋਇ ਆਵੈ ਗੀ
ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਿਆ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਧੀ ਅਜੇ ਕਰੋਗੇ ਤਾ ਕਿਤੇ ਭੁਲੀਥਾ ਇਖੜੀ ਦੇਖ ਰੇ ਦੀ ਕਰਣੀ। ਜੇਹੀ ਕੇਹੀ ਥਾਇ
ਨਾਂ ਹੋਵੇ। ਫਿਰਿ ਜੋ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਆਮਹ ਤਾ ਜੀ ਮਿਨ ਤਾ ਨਹੀ ਲਾਵਈ। ਮੁਲਾ ਚੋਣਾ ਹੈ ਪਖ ਕੇ ਰਧਾਵੈ ਉਸ ਦੇ ਪਾਰਿਧੀ
ਹੋਗੀ। ਉਹ ਭੀ ਖਰਾਖੜੀ ਅਖਾਵਦਾ ਹੈ। ਰੰਧਾਇਆ ਦਾ ਪਟਵਟਵਟਾ ਕੀ ਹੈ ਗਾਂ। ਪੁੰਨ ਅਰਥ ਕਹਾਈ ਕਰਦਾ
ਹੈ ਗਾਂ। ਅਸਾ ਉਥੇ ਕਹਾਈ ਦੀ ਟੋਲ ਹੈ ਗੀ। ਅਕੇ ਕਰ ਤੇ ਭਾਵੈ ਗੀ। ਸੋਹੈ ਗੀ। ਮਹਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਚਿਤੁ ਥਾਇ ਰਖੋ।

ਰਾਮਤਲੀਹੀਕਰਸੀ। ਤਾਕਾਲੂਕਹਿਆਪੁਤਜੈਰਾਮਸਰਆਇਕੇਜੇਹੀਆਪੁਤਾਜਦਾਈਆ। ਐਆਪਦਾਸਾਅ० ੧੭
 ਪੋਣੀਵਿਚਿਜੇਬੀਬੀਨਨਕੀਦਾਸੁਖਰਿਠਾ। ਅਖੀਠੰਢੀਅਹੋਈਆਂ। ਹੁਣਨਨਕਦਾਸੁਖਮੁਹਾਦਜੀਵਦ०
 ਦੇਖਾ। ਤਮੇਰਾਮਨੁਠੰਢਹੋਵੈ। ਫਿਰਿਜੈਰਾਮਕਹਿਆਮਹਤਾਜੀਤੁਸੀਏਬੇਹੀਰਹੇ। ਅਤੇਅੰਮਬੀਬੀਨੁਭੀ
 ਸਦਾਇਲੈਦੇਆਹੇ। ਤਾਂਕਾਲੂਕਹਿਆਪੁਤਜੈਰਾਮਸੇਰਾਇਬੇਰਹਣਭਾਗੀਐ। ਅਤੇਉਥੇ। ਰੁਧਾਹੋਇਆਂ।
 ਤਾਫਿਰਿਜੈਰਾਮਕਹਿਆਮਹਤਾਜੀਤੁਮੇਰੇਪਰਮਾਨੰਦਦੀਜਾਹਗਾਐ। ਤੁਮੇਰਾਪਿਤਾਹੈ। ਫਿਰਿਕਾਲੂਕਹਿਆਂਦੇਖ
 ਜੈਰਾਮਜਿਤੁਦਖਤਿਨਨਕਦੀਕੁੜਮਾਈਹੋਈ। ਤਿਤੁਦਖਤੁਮੇਨੁਤੁਰਤੁਖਬਰਕਰਦਿ। ਅਤੇਪੁਤਨਨਕਨੁ
 ਨਜਰਵੇਚਿਰਖਣਾ। ਕੋਈਪੈਸਾਟਕਾਕਿਤੇਦਲਿਗਵਾਏਨਾਹੀ। ਤਾਬੇਬੇਨਨਕੀਆਪਿਆਪਿਉਜੀਤੁਸੁਕ
 ਰਨਾਕਰਾਜੈਰਾਜੀਰਹੇ। ਤੁਦਿਹਾਵੀਆਪਦਾਅਹੋਜੈਅਜੁਏਹੁਗਵਾਇਆਇਆਂ। ਅਜੁਏਹੁਗਵਾ
 ਇਆਇਆਂ। ਹੁਣਤਾਂਤੇਰਾਕੁਛੁਨਾਹੀਗਵਾਇਦਾ। ਪਿਉਜੀਏਹੁਫਕੀਰਾਨੁਖਵਾਇਦਾਹੈ। ਤਾਅਸਤ०
 ਜੀਤਿਕੀਬਦਾਹੈ। ਜੈਸਰਕਾਰਦੇਰੁਪੀਯੋਪਦਨਜਾਵਨ। ਅਤੇਅਸੀਕਿਵੇਸਰਕਾਰਵਲੋਸਰਖਰੁਰਹੀਏ। ਪਰ
 ਪਿਉਜੀਜਦਲੇਖਾਭਰਦੇਦਾਹੈਸਰਕਾਰਦਾ। ਤਦਕੁਛੁਵਧਾਹੀਨਿਕਲਦਾਹੈ। ਏਹਕੋਈਨਿਰੰਕਾਰਕਾਰੁਪ
 ਹੈ। ਤੁਜੈਰਾਮਕਹਿਆਮਹਿਤਾਜੀਇਸੇਵਾਸਤੇਅਸੀਆਖਨਾਹੀਸੰਘਦੇ। ਤਾਫਿਰਿਕਾਲੂਕਹਿਆਪੁਤਜੈ

ਰਾਮਜੇਠਿ ਰਿਲੇਖਾ ਕਰੇਗੇ॥ ਅਤੇ ਕੁਛੁ ਦਧੇਗਾਂ ਤਾਤੁਸਾ ਆਪਈ ਵਲਿ ਛਿ ਕਿਲੇ ਵਟਾਂ॥ ਤਭਲਾ ਕਰੇਗੇ॥ ਓ
 ਜਦੇ ਲਖ ਕਖਵਰਾ ਵਰਦਾ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਬਲੇ ਨੂਸਦ ਕਰਸਾ ਮਸ਼ਵੇ॥ ਅਤੇ ਤਸੀਤੀ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤਾ ਆਖਦਾਂ॥
 ਜੇਰਾ ਮਾਦਾ ਮੀਰੇ ਜਕੇ ਬਲੇ ਨੂਸਦਾ ਇਅਾਂ॥ ਜੇਰਾ ਮਕਰਿਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲ ਤੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਖਾਸਾ ਹਜੂਰੀ ਯਾ
 ਰੇ॥ ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਜੇਹਾ ਨਾਨਕ ਤੇਹਾ ਤੂੰ॥ ਨਾਨਕ ਦਾ ਖਬਰ ਦਾ ਰੁਰੇ॥ ਦਕਾ ਪੇਸਾ ਕਿਤੇ ਮੇਰੇ ਗੈਰ ਜਾਪ
 ਗਾਗਦਾ ਏ ਨਾਹੀ॥ ਤਾਠਿ ਰਿਕਾਲੁ ਕਰਿਆ ਪੁਤੁ ਬਾਲਾ ਨਾਲਿ ਰਹਿਆਂ ਦੀ ਸਰਮੋਹੇ ਦੀ ਹੈ॥ ਜੇਰਾ ਮਦਕਰਿਆ
 ਮੇਨੂ ਬੁਰਾ ਨਾਹ ਲਗਾਂ॥ ਪਰ ਕਾਲੁ ਦਾ ਕਰਿਆ ਮੇਨੂ ਬੁਰਾ ਲਗਾਂ॥ ਤਮੇ ਕਾਲੁ ਨੂ ਕਰਿਆ ਮਹਤਾਂ ਜੀ ਮਤ ਕੋਈ ਜੀਉ ਤੇ
 ਗਮਾਨੁ ਹੋਵੀ॥ ਜੇ ਬਾਲਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਨਾਲਿ ਰਹਦਾ ਹੈ॥ ਕੁਛੁ ਫੁਲੀ ਕਰਦਾ ਹੋ ਸੀ॥ ਸੋ ਮਹਤਾਂ ਜੀ ਅਸਾ ਤੇਰਾ
 ਏਥਿ ਉਤੀ ਬੁਰੀ ਵਸਤੁ ਹਈ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਲਾਲਚ ਭੀ ਬੁਰੀ ਵਸਤੁ ਹਈ॥ ਅਸੀ ਜੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਨਾਲਿ ਰ
 ਹਦੇ ਆਹੇ॥ ਸੋ ਆਪੇ ਭੁਲੇ ਨੂ ਰਹਦੇ ਆਹੇ॥ ਅਸਾ ਨੂ ਨਾਨਕ ਪਰਮੇਸਰ ਨ ਜਰਿਆ ਵਦਾ ਹੈ॥ ਮਹਤਾਂ ਕਾਲੁ
 ਤੈਨੂੰ ਪੇਸਿਆ ਦੀ ਭੁਖ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਨੂ ਏਹਾ ਭੁਖ ਹੈ॥ ਜੇ ਚਹੁ ਕਰੇ ਸੋ ਕਰੇ॥ ਅਸੀ ਅਰੇ ਉਜਰ ਨਾਹੀ ਕਰੀਏ
 ਜੇ ਕੁਛੁ ਪੇਸਿਆ ਦੀ ਭੁਖ ਹਈ॥ ਤਉ ਸਦਾ ਨਾਲੁ ਰਹੁ ਜੇ ਕੁਛੁ ਹਥਿਆ ਦੀ ਸੋ ਲੈ ਦਾ ਜਾਹਿ॥ ਇਕ ਠਾਕਰ ਦਸਾ
 ਹਿ॥ ਅਸਾ ਬੇਕਰ ਹੋਵਾ ਨਾਹੀ॥ ਜੇ ਅਸੀ ਉਸਨੂੰ ਕੁਛੁ ਆਖੀਐ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਤੈ ਬੇਕਰ ਹੋਵਾ ਹੈ ਤਾ ਆਇ ਕਰ

ਤਾਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਬੋਲਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਕੁਈ ਖਾਲਾ ਜਚੁ ਅਖਦਾ ਹੈ। ਨਾਨਕਾ ਅਦਮੀ ਨਾਹੀ। ਕੁਝੁ ਹੋਰੇ ਹੀ ਨਮਰਿਆਵਦ ੧੮
 ਹੈ। ਭੁਲਾ ਮਹਤਾ ਜੀ ਹੁਣ ਤਤੁ ਸੀ ਜਿਧਾ ਦੋ ਜਿਤੁ ਦੁਖ ਤਕਰਾਈ ਹੋਈ ਤਿਤੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਸਾ ਮਿਤਾ ਬੁਧੀ ਕਾਜ ਕਰਣ ਹੈ। ਫਿ
 ਰਿਕ ਬੀਲੇ ਨਾਲਿ ਮੇਰੇ ਜਾਵੈ ਗਾਂਗਾ ਅਪੇਸ ਮਨੇ ਗਾਂਗਾ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਅਪੇਣ ਪਰਿਗਇਆਂ ਜਾਂ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਗੁਜਰਿ
 ਆਤਾਂ ਨਾਨਕ ਉਤੇ ਇਕ ਸਾਅਦਮੀ ਕੁਲੇ ਸਰੋਸਟਾ ਜੋਗ ਅਪਾਸਹ ਗਲੀ ਖਾਧੀ। ਸੁਣ ਜੋਗ ਮਤੇ ਗਾਲੇ ਦੀ ਹੋ
 ਤੁਓ ਸਤਾਈ ਸਿਮਾਲ ਦਾ ਨਹੀ। ਜਣਦਾ ਹੈ ਪਠਾਣ ਦੀ ਕੋਸੀ ਖੋਇ ਹੈ। ਜੋਗ ਮਹੀਨਾ ਖਾਦਾ। ਗੋਮਾਇ ਕੇ ਪਰਿਅ
 ਇਆਂ ਅਇਕੇ ਨਾਨਕੀ ਨੂਹਿ ਕੇ ਤਲੈ ਬੈਠਾ। ਅਪਣ ਲਗਾ ਸੁਣੁ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਬੰਦੀ। ਅਜੁਟ ਲਏ ਸਖਸੇ ਮੇਨੁ
 ਆਪਿ ਆਂ ਜੋ ਜੋਗ ਮਤੇ ਗਾਲੇ ਮੇ ਦੀ ਹੈ ਪੇਸੇ ਖੋਇਦਾ ਹੈ। ਤੁਓ ਸਤਾਈ ਸਮਝਾਇ ਦਾ ਨਹੀ। ਪਠਾਣ ਦੀ ਖੋਇ
 ਜਣਦਾ ਹੈ ਕੇ ਨਾਹੀ। ਮੋਖ ਹੁ ਪਿੰ ਕਿਆ ਕਰਾ ਜੋ ਕੁਛੁ ਕਹੇ ਸੇ। ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛੁ ਤੁਹਾ ਤੇ ਜੀ
 ਆਵਦੀ ਹੈ ਮੋ ਕਰਾ ਗੇ। ਕਿਆ ਅਖਣਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਤੁਹਾ ਤੇ ਆਖੇ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋਗ ਮਕਹਿ ਆਤਾ ਸੀ ਮਸਲ ਤੇ
 ਹੋ ਸੇ। ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਤੁ ਸਨ ਪਰਤੀ ਤੁਅ ਜੋ ਤੇ ਹੀ ਨਾਹੀ ਆਵਦੀ। ਤਾ ਸੀ ਜਣਦੇ ਹੋ ਦੇ ਗੇ ਜੋ
 ਰਿਹਾ ਉਦੀ ਰਖਈ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਤੇ ਹੀ ਸਿਸਾਰਦੀ ਆਇਆ ਹੈ ਸੇ ਸਭਾ ਨਾਨਕ ਦੇ ਹਥਾ ਵਿਚੋ ਨਿਕਲਦੀ
 ਹੈ। ਪਰੁ ਭਲਾ ਜੀ ਤਸਾ ਤੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਦਰਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀ ਬੈਹ ਕੀ ਕੋਰੇ। ਹੁਣ ਤਤੁ ਸੀ ਇਕ ਦਾਹੀ ਲੇਖਾ ਸੀ ਮੇਲਾ ਜੇ

ਤਲੇਖਾ ਪੁਰ ਹੋਇਆ ਭਾਵੈ ਵਧੈ ਭਾਵੈ ਨਵ ਪੈਯਾ ਟੇਕੁ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਤੁਸੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਕਹਾਏ ਭਟਕਣ ਨਹੀਂ। ੩੦
 ਜੇਰਾ ਮਕਹਿਅ ਬਹੁ ਜੀ ਮੇਨਾ ਹੀ ਸੀ ਮਾਲ ਦਾ ਜੇਤੁ ਮਾਨੁ ਪਰਤੀਤ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਰਿਆਂ ਕਹਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ ਜੀ
 ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਈ ਨਕਰੋ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਈ ਨਾਨਕ ਨੁਸਦਾਇ ਦੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਜੇਰਾ ਮਕਹਿਅ ਭੁਲਾ ਬਹੁ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਡੀ
 ਖਾਸੀ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਤੁਲਸਾਲ ਓਡੀ ਨੁਭੇ ਜਕੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਸਦਾਇਆਂ। ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਜੀ ਮਿਹਰਵਾਨ
 ਗੀ ਕਹਿਕੇ ਅਸਾਨੁ ਦਰਸਨ ਦੇਹੋ। ਤੁਲਸਾਲ ਓਡੀ ਜਾਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ
 ਕਿਉਂ ਤੁਲਸਾਂ ਅਜੁਰੂ ਕਿਉਂ ਆਈ ਹੈ। ਤੁਲਸਾਂ ਕਹਿਅ ਠਾਕਰ ਜੀ ਬਹੁ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਅ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀ
 ਨੁਜਾਇ ਕਹਾ ਜੇ ਮੇਨੁ ਅਪਣਾ ਦਰਸਨ ਦੇਹੋ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੇ ਆਈ ਹਾਂ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਚਲੁ ਤੁਲਸਾ
 ਆਵ ਦਾਹਾ। ਤੁਲਸਾ ਧਾਰਿ ਗਈ ਜਾਇ ਕਹਿਓ ਸੁ ਬਹੁ ਜੀ ਕਿਹਦਾ ਹੈ ਅੰਦਾਹਾ। ਪਿਛੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਮੇਨੁ ਖੁਛਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਨੁ ਬੇਬੇ ਕਿਉਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਰਿਆਂ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਸੇਤਾ। ਦਿਅ ਆਰੇਸੀ
 ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰਾ ਜੀ ਉਠੁ ਗਾਹੀ ਦੇਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੀ ਚਗਲੀ ਖਾਂਧੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਮੇਰਿਆਂ ਜੀ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚਗਲੀ ਕਿਆ ਕਰਈ ਹੈ। ਤੁਕਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਨੁ ਕਹਿ
 ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਪਤਾ ਸਿਅ ਦੰਡਾ ਲਿਅ ਓ। ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਤਾਂ ਸਿਆਂ ਦਾ ਲੈ ਆਇਆਂ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇ

ਲੀਅਡੀਜੋਕਛਪਤਮੇਭਾਡੇਦਿਚਿਆਹੋਜੋਸਭੇਪਵਾਇਲੀਤੇ। ਸੇਰਅਛਾਈਪਤਮੇਨਿਕਲੇ। ਲੇਕਰਿਨਾਨ ੧੮
 ਕਜੀਬੋਧੇਪਾਸਿਆਇਆ। ਅਗੇਬੋਧੇਨਾਨਕੀਜੀਉਠਖੜੀਹੋਈ। ਅਉਭਾਈਜੀਪੀੜਾਪਾਇਦਿਤਾਂ। ਨਾਨਕ
 ਜੀਬੋਧਾ। ਤੇਤੇ। ਮੇਭੀਨਾਲਿਆਂਗਾਂ। ਬੋਧੇਜੀ। ਨੁਪੀੜੀਪਾਇਦਿਤੀ। ਮੇਭੀਬੋਧੇਤਾਂ। ਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆਂ। ਬੋਧੇਜੀ
 ਮੇਨਰਿਉਸਦਿਆਹੋ। ਜੀਭਾਈਜੀਬਪੁਤੇਦਿਨੋਹੋਈਆਹੋ। ਤੇਰਾਮੁਹਡਿਤਿਆਂ। ਦੇਖਣਦੀਜਿਕਅਗੀ। ਇਸ
 ਦਾਸਤੇਸਦਿਆਂਸੀ। ਜੇਤੁਲਜਾਭਾਈਜੀਨੁਸਦਿਲਿਆਉ। ਤਾਛਿਰਿਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂ। ਬੋਧੇਜੀ। ਮਨੁਦਿਸਦੁਸ
 ਹੋਈਹਰਿਆਹੋ। ਜੇਕਿਉਸਦਿਆਹਈ। ਤਿਸੇਤਰਾਅਖੁ। ਤਾਅਗੇਬੋਧੇਜੀਕਹਿਆਂ। ਭਾਈਜੀਤੋਨੁਸੋਭੇਕਛ
 ਮਾਲੁਮਹੋ। ਅਖਿਆਜਾਦਨਾਹੀ। ਤਾਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂ। ਬੋਧੇਜੀ। ਮੇਅਪਣਦਿਲੇਜਾਣਦਾਹਾਂ। ਜੇਮੇਰੋਉਤੇਕਿਸ
 ਚੁਗਲੀਖਾਧੀਹੈ। ਮੇਮੇਭੀਏਹੋਅਖਦਾਹਾਂ। ਜੇਮੇਥੇਲੇਖਾਲੀਜੈ। ਤਾਬੋਧੇਨਾਨਕੀਦਿਲਸਾਦਿਤਾ। ਤਾਨਾਨਕਜੀਅ
 ਖਿਆਂ। ਬੋਧੇਜੀਏਹਲੇਖੇਦੀਗਲਹੈ। ਇਥੇਸਰਾਮਮੁਲਾਹਜਾਕਿਸੇਦਾਨਾਹੀ। ਤਾਬੋਧੇਨਾਨਕੀਕਹਿਆਭੁਲ
 ਭਾਈਜੀ। ॥ ਸਿਮਤਾ ॥ ੧੫੪੩ ॥ ਮਿਤੀਮੰਧਰਸੁਦੀ ੫ ॥ ਲੇਖਾਕੀਤਾਹਿਸਾਬੁਦਿਤਾਂ। ਸਹੀਨਿਆਤ੍ਰਿਹਦਾਂ ॥ ੧
 ੩੫ ॥ ਇਕੁਜੋਭੀਪੀਤੀਰੁਪੰਯੇਨਾਨਕਦੇਖਾਇਪੀਇਲੈਦੇਇਵਧੋ। ਤਾਨਾਨਕਜੀਨੈਭਯੇਜੋਗਮਨੁਆਖਿਆ
 ਲਵੇਜੀਜਾਜੀਹੁਣਤੇਰੇਮੁਹਸੁਰਖਹੁਹੋਈ। ਇਹਮੰਦੀਖਨਕਿਸੇਹੋਗਸਨੁਸਉਧੋ। ਅਸਾਡਾਕਰਤਾਰਕਰ

ਤਾਰਹੈ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਗਮ ਪੇਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆਂ॥ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਲਗੀ ਰੋਵਣ॥ ਬੇਬੇ ਜੀ ਲਗੀ ਆਖਣਾ॥ ਭਾਈ ਜੀ ਪਰਿ
 ਲੇਖੇ ਨਾਮਾ ਰਿਖਿ ਛੇਤਾ ਦੇ॥ ਕਿ ਪਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ॥ ਜੀ ਹੁਣ ਤਾਲੇ ਖੁਰਾਹਿ॥ ਇਸੇ ਜੇ ਪਟਵ ਪਿਜਾਏ॥
 ਤਾ ਕਿਉ ਜੀ ਜਾਲਾ ਦਿ ਚਿਪਉ ਦੇਹੈ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਗਮ ਕਹਿਅ॥ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਕੁਝ ਮੇਜਾਣ ਦਾ ਆਹਾਂ॥ ਕੁਝ ਨਹ
 ਜਾਣ ਦਾ॥ ਹੁਣ ਮੇਨੂੰ ਦੇਵੇ ਸਿਰੇ ਪਰਤੀਤਿ ਆਈ ਹੈ॥ ਤੁਮੇਨੂੰ ਏਹੁ ਗੁਨਾਹੁ ਬਖਸ਼ਾ॥ ਮੇਰੁ ਲਾਂਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੁ ਗਲੀਸੁ
 ਈ॥ ਅਤੇ ਬਹੁ ਜੀ ਦਾ ਕਹਿਅ॥ ਮੇਧਾ ਤਰਤ ਨਾਲਿ ਆਇਆ॥ ਤਾਫੇਰ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿਅ॥ ਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਕੁਝ ਵਤਿ ਪ
 ਦੇਹਾ॥ ਤੁਮੇ ਜਬਾ ਬੁਕਰਾ ਕੀ॥ ਕਿਥੇ ਕਿਥੇ॥ ਤਮੇ ਕਹਿਅ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੋ ਕਈ ਜਾਹਰ ਪੀਰਹੈ॥ ਅਕੈ ਕੋਈ ਗਮ ਕਿ
 ਸਨਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੇਨੂੰ ਅਗੇ ਹੀ ਕਿਉ ਕਹਿਖ ਬਰਹੈ॥ ਇਜਾਈ ਹੈ॥ ਭੁਲਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇਨੂੰ ਤੇਣੁ ਕੁਣ ਵਯਾ ਦੇਵੈ ਮਿ
 ਨਤ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ॥ ਤੁਸੀ ਕਰਤਾਰ ਵਲੇ ਦੇਖੋ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਮਿਹਰ ਕੀਚੇ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ॥ ਭੁਲ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇਰੇ ਕਹਿਅ॥ ਮੇਧੇ ਫੇਰਿ ਆਨਹੀ ਜਾਣਾਂ॥ ਤਮੇ ਮਥਾ ਦੇ ਕਿਆਂ॥ ਤਾਫਿ ਰਿਬੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨਾਨਕੀ ਅ
 ਤੇ ਭੁਯਾ ਜੇ ਗਮ ਮੇਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗੇ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਜ ਨਾਨਕ ਤਉ ਅਸਾਨੂੰ ਨਦੇ ਸਿਰੇ ਦਿਤਾ॥ ਤਾਫਿ ਗਿਇ
 ਕਸ ਉਪਤੀ ਹੁਪੰਯੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਚੁਕਾਇ ਮਿਲੇ॥ ਅਤੇ ਸਤਾਰਹੈ ਰਪੰਯਾ ਹੋਰ ਮਿਲਿਆਂ॥ ਲੈ ਕਰਨਾਨਕ ਜੀ
 ਮੇਟੀ ਖਨੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ॥ ਜਿਤਨੇ ਕਰਯਾਨੇ ਆਹੈ ਮੇਸੁ ਭੇਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਮਾਰਖਾ ਅਤੇ ਵਧਾਈ ਆਦੇਵਣ॥

ਲਗੇ॥ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ॥ ਕਰਵ ਲਗੇ ਜੋਗੇ॥ ਸੁਹਿ ਆਖਾਂ ਜੋ ਨਾਨਕ ਸੇ ਦੀਖਾਨਾ ਛੁਡਿ॥ ੦੨੦
 ॥ ॥ ਗਮ ਬਹੁਤ ਦਲਗੀਰ ਹੋਏ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਤਨਾ ਵਲੋਤ ਜੀ ਮਲਗੇ ਕਰਵਾ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਦਾਹਗੁਰੂ॥
 ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਸਿਮਤੁ॥ ੧੫੪੪॥ ਮਿਤੀ ਮੰਘਰਸੁ ਦੀਖ॥ ਨਾਨਕ ਦੀ ਕੁਰਸਾਈ ਹੋਈ॥ ਮੁਲੇ ਚੋਣ ਦੇ
 ਘਰਿ ਹੋਈ॥ ਪਥੋ ਕੇਰ ਪਾਏ ਹੋਈ॥ ਜੋਗਮ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ॥ ਮਹਤੇ ਕਾਲੂ ਨੂ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਨੂ ਪਬਰਾਮ ਤੇ ਦ
 ਪਾਈ ਦਿਵਾਇ ਭੇਜੀ॥ ਅਤੇ ਸਦਾ ਇਭੇ ਜੋ ਜੋਤੁ ਸੀ ਆਵੇ ਤਾ ਚਉ ਕਰੂ ਖਰਚੀ॥ ਕਾਲੂ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹੁਤ ਖ
 ਸੀ ਹੋਇਆ॥ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ॥ ਜੋ ਪਬਰ ਲੈ ਗਇਆ ਸੀ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਮੁਹ ਖੰਡ ਨਾ ਲਿਆਂ ਪਈ
 ਰਖੀ ਭਰ ਕਰ ਲਗੀ ਆਖਣ॥ ਮੇਰਾ ਵਾਰ ਸੁਟੀ ਤੇਰੇ ਮੁਹੇ ਹੋਤੋ॥ ਜਿਸ ਮੇਨੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਵਪਾਈ ਦੀ ਪਬਰ ਦਿਤੀ॥
 ਗਤਿ ਜਿਤ ਨਾ ਕਬੀਲਾ ਪਰਵਾਰ ਦੇ ਦੀਆ ਦਾ ਮਾਹਾਂ ਸਭੇ ਗਾਵਣ ਆਇ ਬੈਠੀਆਂ॥ ਆਖਣ ਲਗੀਆਂ ਜੋ ਕੋਈ
 ਨਾਨਕ ਅਸਾਡੀ ਕੁਲ ਦਿ ਚਿਭੁਲਾ ਜੀਉ ਪੈ ਦੇਹੋਇ ਆਰੋ॥ ਕਿਉ ਜੋ ਪਰਮ ਕੁਰਸਾਈ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਅਸਾਡੀ ਕੁਲ ਨਿ
 ਗਲ ਕੀਤੀ ਅਸਾ॥ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਅਪਣੇ ਪੇਰਿਆ ਨੂ ਮਾਝੇ ਵਪਾਈ ਭੇਜੀ॥ ਰਾਮਾ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਬੀਬੀ ਦਾ ਪਿਉ ਸੀ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨਾਨਾ ਨੀਸੇ॥ ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਦੇ ਸਸੁ ਸਹੁਰਾ ਸੇ॥ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਪਬਰ ਉਨ ਨੂ ਦਿਵਾਇ ਭੇਜੀ॥ ਅਤੇ ਜੋ
 ਆਵਹੁ ਤਾਂ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਚਲੀਏ॥ ਚਉ ਕਰੂ ਖਰਚੀ॥ ਤਉ ਬੋਝਿ ਰਈ ਨਾਨੀ ਅੰਦੀ॥ ਅਤੇ ਰਾਮਾ ਨਾਨਾ ਅਤੇ

ਕਿਸਨਾ ਮਾਝੈ ਏਸੁ ਕਰਖੁ ਸੀ ਹੋਏ। ਤਲਵੰਡੀ ਆਇ ਕਾਲੂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਤਿਲਵੰਡੀ ਚਲੇ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ਕੋਕ
 ਲੁਲਾ ਲੁਦੇ ਵੀ ਅੰਮਾਖੀ ਖੀ ਅਤੇ ਗਾਮਾ ਕਿਸਨਾ ਝੰਗਵਾ ਨਾਨੀ ਭਿਰਾਈ। ਛਿਆ ਆਦਮੀ ਤਯਾਰ ਹੋਏ। ਦਇ
 ਨਫਰ ਰਾਮੇ ਨਾਲਿ ਆਯੋ। ਤੈਨਫੁ ਅਤੇ ਇਕ ਮਰਦ ਨਾਤੂ ਸੁਪਰਦਾ ਸੀ। ਚਾਰਿਆ ਦਮੀ ਕਾਲੂ ਨਾਲਿ। ਦਇਗ
 ਮੇਨਾਲਿ। ਸਭੇ ਬਾਰਾ ਆਦਮੀ ਹੋਏ। ਪਰ ਰਾਮੇ ਝੰਗਵਾ ਰੁਖ ਹੁਤੁ ਕਛੁ ਨਾਲਿ ਲੀਤਾ। ਜਦ ਚਲਣ ਲਗੇ। ਤਾਰਾਇ
 ਖੁਲਾਰ ਪਾਸਿ ਦਿਦੇ ਹੋਵਣ ਗਏ। ਗਇ ਅੰਗੇ ਕਾਲੂ ਜਾਇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇ ਆਂਗਾਇ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਕਾਲੂ। ਕਾਲੂ
 ਕਹਿ ਆਜੀ ਨਾਨਕ ਤੁਸਾਰੇ ਗੁਲ ਮਈ ਕਹਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਚਉਕਰੁ ਖਰਚਣ ਜਾਂਦੇ ਆਯੋ। ਪਯੋ ਕੇਰ ਪਾਵੈ ਅਸਾਨ
 ਰਜਾਇ ਹੋਵੈ। ਗਇ ਕਹਿ ਅੰਗੇ ਕਾਲੂ ਅਗਨ ਨਕਹਈ ਖਬਰ ਦਾਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਕਹਿ ਆਂਗਾਇ ਜੀ ਮੇਨੁ ਦਿਸਾਵੈ
 ਸੁਪਾਤਿ ਓਨ ਕਾਲੂ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ਤੇ ਆਖਿਆ ਹੈ। ਓਹੁ ਅੰਗੇ ਸਧ ਹੈ। ਅਤੁ ਕੋਈ ਬੋਲੁ ਦਿਗਾ ਰੁਕਰ ਦਾਹੋਵੈ। ਅਤੇ
 ਗਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜਖ ਕੀਤੇ ਹੋ। ਤੁਸੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀ ਨਾਲਿ ਆਖੋ। ਗਇ ਕਹਿ ਆਂਗਾਇ ਕਿ ਕਾਲੂ ਖੁਦ
 ਇਤੇ ਗਭਲਾ ਕਰੇਗਾ। ਕਿ ਮੁਗਾ ਸਿਲੈ ਆਵੈ ਗਾਂ ਅਸਾਂ ਭੀ ਭਾਉ ਹੈ। ਪਰ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਮਥਾ ਚੀਮੇ ਮੇਰਾ
 ਦਾ ਅਤੇ ਪੈਰਾ ਤੇ ਹਥ ਲਾਵੈ। ਅਤੇ ਜੇਰਾ ਮਨੁ ਮੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰੇ। ਜਾਹਸਾਈ ਦੀ ਪਨਾਹ ਹਈ। ਕਾਲੂ ਛਕੜੇ ਤੇ ਅ
 ਸਦਾ ਰਹੇ ਇਆਂ ਪੰਜ ਦੇ ਦਿਨ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਿ ਜਾਇ ਪਹੁਚਿਆ ਵੀਰਵਾਰਾ ਆਇ ਪਰਮਾਨੈ ਦਪਲ ਤੇ ਦੇਖ ਵਿਵੇ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ॥

ਅਤੇ ਵਧਾਈਆਂ ਮਿਲਣ ਲਗੀਆਂ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਿਖਰ ਰਹੇ ॥ ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਆਂਦੇ ਹੋ ॥ ਚਾਚਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ੨੧ ॥
ਅਤੇ ਮਰਦ ਨਾਮੋਟਾ ਭੀ ਆਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਉਠ ਦਊ ਵਿਆਂ ॥ ਜਦੋਂ ਹੀ ਕਾਲੂ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿ
ਪਇਆ ॥ ਕਲ ਮਥਾ ਚੁੰਮਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ॥ ਪਿਉ ਜੀ ਰਾਇ ਜੀ ਤਾਤ ਜੇ ਸਿਨਿ ॥ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ॥ ਖੁ
ਤੁਲਾ ਯਾਦੋਂ ਦਾਇਓ ॥ ਰਾਇ ਤੇਰਾ ਮਥਾ ਚੁੰਮਣਾ ਆਖਿਆ ਸੀ ॥ ਅਸਾਨੁ ਦਿਸ ਰਿਗਇਆ ਸੀ ॥ ਫਿਰਿ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖੀ ਬੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿ ਪਇਆ ॥ ਆਇ ਮੁਹੁ ਚੁੰਮਿਆ ॥ ਤੇਗਲ ਵਿਚਿ ਲੀਤਾ ॥ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿ ਪਇਆ ॥ ਚਾਚੇ ਲਾਲੂ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿ ਪਇਆ ॥ ਲਾਲੂ ਗਲ ਵਿਚਿ ਲੀਤਾ ॥ ਅ
ਤੇ ਆਖਿ ਸੁਪੁਤੁ ਅਸਾਨੁ ਕਲ ਦੇ ਥੈਤਾ ॥ ਤੇਗਲ ਕੀਤੇ ॥ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਕਮੇ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਫਹਿ
ਪਇਆ ॥ ਤਾਂ ਰਾਮੋ ਨੇ ਗਲ ਵਿਚਿ ਲੀਤਾ ॥ ਲੈ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚਿ ਛੁਡੇ ਨਾਹੀ ॥ ਜਾਰਾ ਆਏ ਖੇਤਾਂ ਮੰਗਤ ਕੋਈ
ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਿਰਾਈ ਆਖਿਆ ॥ ਛੁਡ ਇਸਨੁ ਗਲ ਵਿਚੋ ॥ ਤਾਂ ਰਾਮੋ ਭਿਰਾਈ ਨਾ ਆਖਿਆ ॥ ਜਾਮੇਰੀ
ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਮੇਗਲ ਵਿਚੋ ਛੁਡਾਂਗਾ ॥ ਭਿਰਾਈ ਰਾਮੋ ਨੁ ਆਖਿਆ ॥ ਤੇਰੀ ਸਿਕ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ॥
ਤਾਂ ਰਾਮੋ ਆਖਿਆ ॥ ਵੀਹ ਰੁਪਯੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ॥ ਰਸਟਾ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਭਿਰਾਈ
ਆਖਿਆ ॥ ਵਰਸਟਾ ॥ ਤਾਂ ਰਾਮੋ ਆਖਿਆ ॥ ਕੋਈ ਮੰਗਤ ਭੀ ਹੋਵੈ ॥ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ॥ ਜਾਰਿ ਤਲ

ਲਸਕੋਈ ਮੀਗਤੇ ਹੈ ਨੀਤਾਂ ਸਦਿ ਲੈਅੰਉ। ਤੁਲਸਾਂਗਈ ਮੰਗਤਿ ਅੰਨ ਸਦ ਕੈ ਲੈਅੰਈ। ਤਾਂ ਨਕੀ ਅਖ
 ਅੰਨ ਨਾਜੀਵੀ ਹਰੁ ਪੰਥੇ ਰੋਕਵਾਰੇ ਰੋਕੇ ਵਰੇ ਰੋਗੇ। ਤਾਂ ਰਮੇਅਖਿਅੰਬੇਟੀ ਤੁਅਖੋ ਸੋਕਵੀਏ। ਨਾਂ ਨਕੀ ਅ
 ਖਿਅੰਨ ਨਾਜੀਟ ਕੇ ਮੰਗਾਂਉ। ਰਮੇਅਖਿਅੰਪੁਤ੍ਰ ਕਿਸਨੇ ਨੁਪਤਵੀ ਹਰੁ ਪਯਾਵੇ ਟਕੇ ਲੈਅੰਉ। ਤਿਰੰਈਅੰ
 ਖਿਅੰਪੁਤ੍ਰ ਦਸ ਰੁਪਯਾਵੇ ਮੋਰੀਤੀ ਲਿਅੰਉ। ਪੰਜ ਰੁਪਯਾਵੇ ਕਿਸਨੇ ਅੰਪਣਿ ਓਪਲਿਓਯਾਏ। ਪੇਤੀਅੰਰੁਪ
 ਯਾਵੇ ਟਕੇ ਅੰਦੋ। ਵੀਹਾਂ ਦੇ ਟਕੇ ਰਮੇਅੰਪਣੇ ਵਾਰੇ। ਦਸਾਂ ਦੇ ਨਾਂਨੀ ਪੰਜਾਵੇ ਮਾਮੇਟ ਕੇ ਵਾਰੇ। ਸੀਮਤਾ ੧੫੪
 ੪ ਮਿਤੀ ਮਧਰਸਦੀ ਸਤਮੀ। ਵੀਹਵਾਰਾ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਚਲੇ। ਭੁਲੇ ਮਹੂਰਤ ਦਿਨ ਵੀਚਾਰਾ ਕਰਿ
 ਏਕਉ ਏਚਲੇ। ਕਾਲੂ ਲਾਲ ਰਾਮਾ ਕਿਸਨਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤਾ ਜੇਰਾਮਾ ਹੋਰ ਨਫਰ ਚਾਕਰਾ ਅਰੇ ਨਿਧ
 ਬਾਮਣੁ ਭੇਜਿਅੰਗਾਇਅੰਪਥੇ ਕੋਰਧਾਵੇ। ਪਥੇ ਰੋਧਾਵੇ ਦਾਪੇਤਰਾਹਿਤਾ ਰਿਧਾਵਾਸੀ। ਤਿਸਦਾ ਮੁਲਾ ਚੰਦ
 ਪਟਵਾਰੀਅੰਜਾਇ ਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਮੁਲੇ ਨੁਪਧਰਕੀਤੀ। ਮਹਤਾ ਮੁਲਾ ਸੁਖੀ ਹੋਹਾ ਮਹਤੇ ਮੁਲੇਅੰਖਿਅੰ
 ਨਮਸਕਾਰੁ ਪਾਧਾਜੀ। ਅਉਜੀ ਕਿਥੋਅੰਇਉ। ਨਿਧੇ ਕਹਿਅੰਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਅੰਇਅੰਹਾਂ ਮੁਲੇ
 ਕਹਿਅੰਪਾਧਾ ਕਿਓਕਹਿਅੰਦਵਾਰੇਇਅੰਹੋ। ਨਿਧੇ ਕਹਿਅੰਕੁਝੇ ਜੇਰਾਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤੇ
 ਭੇਜਿਅੰਹੋ। ਨਿਧੇ ਕਹਿਅੰਮਹਤਾ ਜੀਤਲ ਵੰਡੀ ਕਾਲੂ ਦੇਦੀ ਜੇਰਾਮਦਾ ਸਹੁਰਾਅੰਇਅੰਹੋ। ਚਉ

ਕਰੁਪਰਚਵਾਸਤੇ। ਜੇਗਮਕਹਿਆਂਹਤੇਮੂਲੇਨੁਖਬਰਕਰਿਆਉ। ਮੇ। ਇਸਵਾਸਤੇਅੰਇਆਂਹਾਂਮੂਲੇ ੨੨
 ਆਖਿਆਂਅੰਵਨਮੇਰੇਸਿਰਮਖੇਤੇਅਵਨ। ਅੰਇਤਵਾਰਦਸਾਮੀਨਪਹਰਦਿਨਚਰੇਜਾਇਵਰੇ। ਅਗੇਮ
 ਲੇਸਮਾਨੁਕਰਿਗਖਿਆਂਸੀ। ਜਾਇਪਗਮਾਨੰਦਪਲਤੇਅੰਪਣਹਬੋਚਉਕਰੁਪਰਚਿਆਂ। ਵਧਾਈਲੈਦੇ
 ਇਜੇਕੁਛੁਗਹਰਉਸਸੀਸੇਸੁਭਾਹੋਈ। ਦੁਹਾਂਵਲੇ। ਤਾਂਕਲੂਵੇਦੀਕਹਿਆਂਪਗਮਾਨੰਦਕੁਯਾਂਜੀਤਸੀ
 ਮਾਹਾਂਮੀਗੋਪਗਮਾਨੰਦਸਿਆਣਸੀ। ਪਗਮਾਨੰਦਮੂਲੇਨੁਇਕੰਤਲੈਥੈਠਾਂ। ਥੈਠਾਇਕੇਗਲਸਾਹੀਕੀਤੀ।
 ਦੇਖੋ। ਹਤਜੀਨੀਗਰਭੀਜਾਨਹੈ। ਅਤੇਲਰਕੀਭੀਵਰੀਸੁਬੀਦੀਹੈ। ਸਾਂਹਭੀਦੇਹੈ। ਵਿਦੀਤਲਵੀਭੀਓਅ
 ਏਹੈਨਾ। ਅਤੇਸ਼ੀਗਰਨਾਨਕੋਨੀਗਰਦੇਮਾਇਓਓਅਏਹੈਨਿ। ਤਾਂਮਲੇਅੰਗੇਜੁਬਾਬਦਿਤਾਂ। ਕੁਯਾਂਜੀਤਸੀਖਾਤ
 ਰਜਮਾਕੋਰੇ। ਇਕਵਰਾਂਅਮਾਨੁਮੁਹਲਤਦੇਹੈ। ਫਿਰਿਗਛਾਸਾਹੋਤੁਸਾਨੁਸੁਦਾ। ਇਗਿਣਾਇਕੇਲਿਖਿਕੁਜਾਹੈ
 ਭਲੀਭਾਂਤੁਨਾਲਿਇਜਤਪਤਿਨਾਲਿਸਲਤਨਪੁਰਿਆਇਵਰੇ। ਵਧਾਈਆਮਿਲਣਲਗੀਆਂ। ਬੋਬੋ
 ਨਾਨਕੀਸਗੀਕਈਆਸਾਦਿਕੇਗਾਂਵਣਬਹਾਂਈਆਂ। ਚਉਬੇਦਿਨਵਿਦਾਹੋਵਣਲਗੇ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਡਮੇ
 ਆਖਿਆਂਨਾਨਕਜੀਕੁਛੁਅੰਪਣੀਵਧਾਈਦੇਹੈ। ਤਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਾਨਾਕੀਲੈਦਾਹੈ। ਅਜਾਤੇਰੇ
 ਨਾਲਿਕੀਸੁਹੈ। ਮਰਦਨੇਕਹਿਆਂਜੀਮੇਨਕਈਭਲੀਵਸਤਦੇਹੈ। ਤਾਂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਭਲੀਵਸਤਲੈਦਾ

ਰੈਪਰਭੁਲੀਵਸਤੁਤੇਰਿਜੋਇਜਾਸੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅੰਜੀ ਜੇ ਭੁਲੀ ਵਸਤੁ ਦੇ ਹਿਗਤ ਮੈ ਰਿਜਕਿ
 ਉਹੋਵਾਗਾਂ ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅੰ ਮਰਦਾਨ ਤੁਸੀ ਮਿਰਾਸੀ ਹੋ। ਟਕੇ ਪੈਸੇ ਕਪੜੇ ਉਤੇ ਖੁਸੀ ਹੋ ਦੇਹੋ। ਤੇ ਅਰਜੰਦੋ
 ਲੀਗਲਿਜਾਣ ਦੇ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅੰ ਨਨਕ ਜੀ ਜੇ ਕਈ ਭੁਲੀ ਗਲ ਜਾਣ ਦੇਹੋ ਭੁਲੀ ਵਸਤੁ ਜਾਈ।
 ਜਾਨ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਅਸਾਂ ਤੈਨੂੰ ਤਾਰਦਾਗੁਣ ਦਿਤਾਂ। ਏਹੁ ਅਸਾਨੂੰ ਲੈ ਫੀਦਾ ਅੰਗਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਠਖਰੇ ਹੋਇ ਕੇਤ ਜੀ ਮਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਗੱਲ ਚੋਲਣ ਲਾਹਿ ਦਿਤਾਂ। ਮਰਦਾਨੇ ਗਲਿਧਾਇਅੰ। ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ
 ਅਖਿਅੰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅੰ ਇਕ ਅਸਾ ਤਾਂ ਵਚਨੁ ਮੰਨੁ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅੰ ਜੀ ਫੁਗਾਈ ਮੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅੰ ਤੁਵੇ
 ਦੀਅੰਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੈ। ਤਉ ਹੋਰ ਬੇਨਾਹੀ ਮੰਗਣਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅੰ ਜੀ ਮੈਏ ਗੰਗਲ ਮੰਨੀ। ਪਰਤੁਸੀ ਅਸਾ
 ਤੀ ਸਾਗਵਿਚਰੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅੰ ਸਇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਰਤਾਰ ਸਤਨਾ ਦੀ ਸਾਗਵਿਚਿ ਹੋਗਾ।
 ਤਾਫਿ ਰਿਸਭੇ ਪਰਾਨੁ ਦਿਦਾਰੇਏ। ਮਿਲਿਗਿ ਲਿਖਖਾਣ ਨਾਲਿਗਏ। ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਦੀ ਚਾਲੀ ਓ
 ਹਾ ਜੇ ਕਦੀ ਮਦੀ ਹੈ ਜੀ। ਕਈ ਅਵੈ ਖਾਲੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਛੂਡੇ ਨਹੀ। ਲੋਕਾਵਿਚਿ ਗਲਾਂ ਪਈਅੰ ਹੋਵਨ।
 ਜੇ ਨਨਕ ਅਜੁ ਕਲ ਨਸਦਾ ਹੈ। ਆਇਨ ਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇ ਰਾਮਨੁ ਸੁਣਾਇਨ। ਨਨਕ ਜੀ ਰਾਮਨੁ ਆਖੇ ਦੇਖੇ
 ਮਤਲੋਕਾ ਦੇ ਅਖੇ ਭੁਰਮਦਾਰੇ ਹੈ। ਜੇ ਰਾਮ ਅੰਦਰ ਗਣਤੀ ਪਾਏ। ਪਰਬਾਹ ਰਿਸਾਹੁ ਨਕਛੇ। ਤਾਂ ਇਕੁ ਦਿ

ਨਨਕਸੀਅਧੇਹੀਆਂਖਿਆਂਜੇਗਮਨੁਜੀਜਾਜੀਹਿਸਾਬੁਸਰਕਾਰਦਾਦਿਵਈਮੇਅਜੀਜਾਜੀ
 ਬਹੁਤੁਦਿਨਹੋਏਹੈਨਾਤਾਂਜੇਗਮਨਬਾਬਪਾਸਅਰਜਕੀਤੀ।ਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਮੇਦੀਕਹਦਾਹੈ।ਜੇ
 ਨਬਾਬਹਿਸਾਬੁਲਦੇਤਾਂਭਲਾਂਹੋਵੈ।ਤਾਂਨਬਾਬਕਹਿਆਂਜੇਗਮਬੁਲਾਇਆਂਏਸਲੇਮੇਦੀਕਉ।ਜੇਗਮ
 ਧੇਬਾਮਣੁਭੇਜਕੇਬੁਲਾਇਲੀਤਾਂ।ਨਨਕਸੀਨੁਦਹੀਲੇਆਉ।ਹਿਸਾਬੁਦੇਹਾ।ਨਨਕਦਹੀਲੇਕਰਖ
 ਸੀਹੋਇਕਰਿਚਲਿਆਂ।ਨਬਾਬਦੇਕਨੇਲੇਕਅਗੇਕੁਰਦੇਸੇ।ਜੇਨਬਾਬਸਲਾਮਤਮੇਦੀਪੇਸੇਲੁ
 ਦਦਾਹੈ।ਜਾਂਨਨਕਦਹੀਲੇਕਰਿਆਇਆਂ।ਅੰਇਨਬਾਬਨੁਸਲਾਮੁਕੀਤਾਂਨਬਾਬਕਹਿਆਂਅਰੇ
 ਮੇਦੀਤੇਗਨਾਉਕਿਆਂਹੈ।ਨਨਕਕਹਿਆਂਮੇਰਾਨਾਉਨਨਕਨਿਰਕਾਰੀਹੈ।ਤਨਬਾਬਕਹਿਆਂ
 ਅਰੇਜੈਠਾਮੇਤੇਕੁਛਨਾਸਮਝਿਆਂਮੇਦੀਨੇਕਿਆਂਕਹਿਆਂ।ਫਿਰਿਜੇਗਮਠਾਹਸੀਦਿਚਿ
 ਨਬਾਬਦੀਨਿਸਾਕੀਤੀ।ਤੁਮਕਹਤੇਹੋਖੇਚੁਨਖੇਚਗੁਨਾ।ਖੇਜੁਹੁਖੇਨਮੁਨਾ।ਉਸਸਿਫਤਕੀਜੇਬਾ
 ਤਿਹੋਤਿਸਕਾਮੇਖੇਦਾਹੈ।ਨਬਾਬਹਿਸਿਆਂਹਸਕਰਕਹਿਆਂਜੇਗਮਮੇਦੀਬਿਆਹਿਆਂਹੈ।ਜੇਗਮਕਹਿ
 ਆਨਹੀਬਿਆਹਿਆਂ।ਨਬਾਬਕਹਿਆਂਅਬੋਮੇਸਮਝਿਆਂਜੇਬਿਆਂਹੀਮੇਗਾਂਤੇਮੇਸੀਬਾਤਿਸਮਝੀ
 ਮੇਗੀ।ਨਬਾਬਕਹਿਆਂਨਨਕਮੇਸਫਿਆਂਹੈਜੇਮੇਰੇਖੇਸੇਤੁਲੁਟਾਦਤਾਹੈ।ਤੁਜਾਣਮੇਦਉਦਲਤਖਾਲੇ

ਦੀਗੇ। ਤਉ ਨਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆਂ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਹਿਸਾਬੁ ਲੀਜੀਐ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਛੁ ਫਕੀਰਾਂ ਕਾ ਨਿਕ
 ਲੋ। ਖੁਸੀਆਂ ਵੈ ਤਉ ਦੀਜੀਐ। ਨਬਾਬ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਜੇਰਾ ਮਸੇ ਦੀ ਕਿਸਰ ਉਸਥੇ ਲਤਾ ਹੈ। ਜੇਰਾ ਅਕਹਿ
 ਆਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਮੇ ਦੀ ਸਚਾ ਹੈ। ਮੇ ਦੀ ਖਤਾ ਵੈ ਦੁਨਾਹੀ। ਨਬਾਬ ਕਹਿਆਂ ਬੁਲਾਵੈ ਜਾਂਦੇ ਗਇਨ ਵੈ
 ਸਿਦੇ ਕਉ। ਜਾਂਦੇ ਗਇਨ ਵੈ ਸਿਦੇ ਆਇਸਲਾਮ ਕੀ ਤਾਂ। ਨਬਾਬ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਜਾਂਦੇ ਗਇ। ਨਨਕ
 ਪਸਤੇ ਹਿਸਾਬੁ ਲੀਜੀਐ। ਤਬੁ ਜਾਂਦੇ ਗਇ ਕਹਿਆਂ ਤੁਲਾਂ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ। ਤਲਗੇ ਹਿਸਾਬੁ ਕ
 ਰਣ। ਪੰਜ ਦਿਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਰਾਂਤੀ ਹਿਸਾਬੁ ਹੋਇਆਂ। ਜਾਂਦੇ ਗਇਨ ਵੈ ਸਿਦੇ ਬਹੁਤਾ ਅੜਾ ਵਈਆਂ
 ਈਆਂ। ਪਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਲਿ ਅਤੇ ਸਚੁ ਨਾਲਿ ਚਲੇ ਕਛੁ ਨਾਹੀ। ਕੈਸੇ ਇਕੀ ਰੁਪਯੇ ਨਨਕ ਜੀ ਦੇ ਦੁ
 ਪੇ ਨਿਕਲੇ। ਜੇਰਾ ਮਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ। ਆਇ ਜੇਰਾ ਅਨਬਾਬੁ ਨੁਮਜਰਾ ਕੀ ਤਾਂ। ਨਬਾਬ ਕਹਿਆਂ ਕਿਉਰੇ
 ਜੇਰਾ ਮਾ। ਹਿਸਾਬੁ ਹੁਆਂ। ਜੇਰਾ ਮਕਹਿਆਂ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤੁ ਹੁਆਂ। ਅਰੇ ਕਿਉ ਕਹਿਹੁਆਂ। ਜੇਰਾ ਅਕ
 ਹਿਆਂ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤੁ ਜਾਂਦੇ ਗਇ ਕਉ ਬੁਲਾਈ ਹੈ। ਨਬਾਬ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਜਾਂਦੇ ਗਇ ਕਉ ਬੁਲ
 ਵੈ। ਜਾਂਦੇ ਗਇ ਬੁਲਾਇਆਂ। ਜਾਂਦੇ ਗਇਆਂ ਇਨਬਾਬੁ ਨੁਮਜਰਾ ਕੀ ਤਾਂ। ਨਬਾਬ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਜਾਂ
 ਦੇ ਗਇ ਹਿਸਾਬੁ ਦੀਆਂ। ਜਾਂਦੇ ਗਇ ਕਹਿਆਂ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਹਿਸਾਬੁ ਲੀਜੀਐ। ਨਬਾਬ ਕਹਿ

ਆਕਿਉਕਰਿਹੁਆਨਬਾਬਸਲਾਮਤੁਤੀਨਸੇਇਕੀਰੁਪੀਯੇਨਾਨਕਕੇਜਾਫਾਉਠੇਹੈ। ਤੰਨਬਾਬਕਹਿ
 ਆਂਅਰੇਗਮਾਰੇਯਾਂਉਸਕੇ। ਜਾਂਦੇਗਾਇਕਹਿਅਨਬਾਬਸਲਾਮਤੁਨਾਨਕਕੇਦੇਣਸਰਕਾਰਗੇਜਹੈ। ਨਬਾਬਕ
 ਹਿਆਂਅਰੇਲੋਕੋਤਕਹਤੇਬੇਜੇਨਾਨਕਪੇਸੇਲੁਟਾਵਤਾਹੈ। ਜੈਰਾਮਅਰਜਕੀਤੀਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਲੋਕ
 ਦੁਸਮਨੀਬਹੁਤੁਕਹਤੇਹੈ। ਨਬਾਬਕਹਿਅੰਤੁਵਾਨੀਦਾਸਖਜਾਤਚੀਕਉਬਲਾਵੇ। ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਖਜਾ
 ਨਚੀਆਇਸਲਾਮਕੀਤਾਂ। ਨਬਾਬਕਹਿਅੰਅਰੇਭੁਵਾਨੀਦਾਸਨਾਨਕਕੇਪੇਸੇਆਂਵਤੇਹੈਅਖੀਅਦਾ
 ਕਰੇ। ਅਰੁਤੀਨਹਜਾਰਰੁਪੀਯਾਅਓਰਦੇਹੈ। ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਕਹਿਅੰਬਹੁਤੁਖੁਬਾ। ਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿ
 ਭੁਵਾਨੀਦਾਸਤਿਨਸੇਇਕੀਰੁਪੀਯੇਪਿਛਲੇਦਿਤੇ। ਅਤੇਤਿਨਹਜਾਰਰੁਪੀਯਾਹੋਰੁਦਿਤਾ। ਨਾਨਕਜੀ
 ਲੋਕੇਬੈਲੀਆਂਘਰਿਅੰਇਆਂ। ਤਿਨਾਂਦਿਚੋਕੁਛਹਟਿਲੇਗਇਆਂ। ਬਹੁਤੇਬੇਜੀਜੀਪਾਸੀਰਖੇ।
 ਜੈਰਾਮਬਹੁਤੁਖੁਮੀਹੋਇਆਂ। ਖੁਸੀਹੋਇਕੇਘਰਿਅੰਇਵਹਿਅੰ। ਅੰਗੇਨਾਨਕੀਪੁਛਿਅੰ। ਕਿਉ
 ਜੀਕਿਉਕਰਿਹਿਸਾਬੁਹੋਇਆਂ। ਜੈਰਾਮਕਹਿਅੰਸੁਇਪਗੇਸਰਦੀਪਿਆਰੀ। ਅੰਅਜਬੁਹੋਰੁ
 ਹਾਂ। ਜੈਨਾਨਕਸਰੀਹਣਪੇਸੇਲੁਟਾਵਦਾਹੈ। ਅਤੇਹਿਸਾਬੁਹੋਦਾਹੈਤਾਂਹਬੇਦਾਧਾਂਹੋਦਾਹੈ। ਤੰਨਾਨਕੀਕ
 ਹਿਅੰਜੀਅਜੁਕਿਅੰਵਾਂਧਾਨੀਕਲਿਆਹੈ। ਜੈਰਾਮਕਹਿਅੰਤੈਮੈਇਕੀਰੁਪੀਯੇਵਾਂਧਾਨੀਕਲਿਆਂ।

ਪਾਂਦਿਅੰਪੀਦਿਅੰਬੁਟਵਦਿਅੰਤਾਂਨਕੀਕਹਿਅੰਜੀਇਮਪਸੇਗਇਬੁਲਾਂਰਵਰਸਾਣਹੈ॥ਤਿਤ
 ਨਹੋਰੁਕੋਈਨਵਰਸਾਣੈਗਾਂਜੇਗਾਂਮਕਹਿਅੰਪਰਸੇਰਦੀਪਿਆਰੀ॥ਗਇਕਿਤਨਕਵਰਸਾਣਹੈ
 ਇਜੋਬੋਬਹੁਤੁਲੇਕਵਰਸਾਣਨਗੇ॥ਤਨਨਕੀਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋਈਜੇਰਾਮਦੇਕਹਣਨਾਂਲਿ॥ਬੋਲਹੁ
 ਤੁਈਵਾਹਗਾਂਗ॥॥ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥॥ਸਿਮਤ ੧੫੪੫॥ਅਹਾਂਰੁਸਦੀਸਤਮੀ१॥ਸਾਹਲਿ
 ਪਿਆਮਾਇਅੰਬੋਬੋਨਨਕੀਜੀਪਰਿਵਧਈਕੀਤਾਂਅਤੇਨਿਧੇਬਾਮਣਦੋਹਬਚਿਠੀਲਿਖਿਤੇਜੀ॥
 ਕੁਗਨਾਲਿਛਿਕੁਕੇ॥ਅਤੇਪਤਾਂਸੇਅਤੇਲਾਇਚੀਦਾਣੇਅਤੇ॥ਪੰਜਰੁਪੰਯੇਰੋਕਤਲਵੰਡੀਕਾਲਦੇ
 ਪਰਿਭੇਜਦਿਤੇ॥ਕਾਲਦੇਪਰਿਅੰਦੀਗਲਚਾਂਗਲਗੇਹੋਵੇ॥ਕਾਲਅਪਣੇਸਾਹਰੇਅੰਦਮੀਤੋਜਿਦਿ
 ਤਾਮਤੇਓਥੇਭੀਵਧਾਈਹੋਈ॥ਲਗੇਕੁਜੀਅੰਦੈਰੁਣਾ॥ਅੰਪਈਜਾਹਗਾਂਗਇਬੁਲਾਂਰਪਾਸਿਕਾਲੁਗਾਂਇ
 ਅੰਗਰਾਇਜੀ॥ਮਾਰਖਾਗਾਇਕਹਿਅੰਕਾਲੁਕੇਹੀ॥ਕਾਲੁਕਹਿਅੰਜੀਨਨਕਤੁਸਰੇਗਲਾਮਦਾਸਾ
 ਹਾਲਿਪਿਆਮਾਇਅੰਗੈ॥ਗਾਇਜੀਕਹਿਅੰਕਾਲੁਨਨਕਜੀਨਵਤਿਅਸਤਾਂਗਲਾਮਨਮਾਂਖੇ॥
 ਠਿਰਿਅਸੀਰਿਜਿਹੋਵਾਂਗੇ॥ਕਾਲੁਕਹਿਅੰਜੀਅਸਾਨੁਅਦਬੁਲੇਕੀਦਾਹੈ॥ਕੁਲਾਕਾਲੁਹੋਰਗਲ
 ਅਦਬਦੀਅਥੇਕੀਅਨਾਹੀ॥ਕੁਲਜੀਏਹੁਗਨਹੰਮਸਾਨੁਬਖਸੇ॥ਅਸੀਕੁਲੇਹੰਜੀ॥ਕੁਲਕ

ਲੁਜਾਹਿਧੁਟਾਇਬਖਸੇਗਾਂਜਾਹਿਤੇਗੀਮੁਰਾਚਹਾਂਸਲੁਹੋਵੈ।ਐਰਾਨਨਕੰਜੀਨੁਸਲਾਂਮੁਅੰਧੋ।ਸਾਂਹੋਉਪ ੨੫
 ਰਿਕਉਣਕਉਣਚਲੇ।ਕਾਲੂਲਾਨੁਪਰਸਰਾਮਾਨੰਦਲਾਲਇਦੁਸੈਣਾ।ਠਿਰੰਦਾਂਜਗਤਗਾਇ।ਲਾਲ
 ਨੰਦਾ।ਜਗਲੀਤਮਲਾ।ਜਟਮਲਾ।ਜਿਤੋਣਵੇਦੀਅੰਹੇਸਭੇਤਯਾਹੋਇਰਹੇ।ਜਾਂਭਾਦੋਦੀਸਿਗਾਇਚਰੀ
 ਸਤਦਿਨਗਜਰੇਤਾਂਤਲਵੰਡੀਓਚਲੇ।ਸਾਂਝਿਓਨਨਾਚਾਮਾਂਮਾਇਆਂਮਾਮਾਂਕਿਸਨਾਮਾਂਇਆਂਮਾਮਾਇ
 ਸੁਲਤਾਨਪੁਰਪੁਰੇ।ਆਇਕਰਿਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤੇਦੇਪਾਰਿਅਰੰਭਕੀਤਾਂਪੰਜਦਿਨਸਾਂਹੋਇਚਿਰਹੇ।ਤ
 ਸੁਲਤਾਨਪੁਰਚਲੇ।ਜਾਇਸਾਂਹੋਉਪਰਿਖੜੇਹੋਏ।ਪਰਮਾਨੰਦਪਲਤੇਜੈਰਾਮਾਇਪਿਉਨਿਧੇਬਾਮਣਨੁਪਾਰਿ
 ਭੋਜਿਅੰਮਾਨਿਪਾਜਾਇਕੇਮੁਲੇਨੁਖਬਰਕਰਾਜੇਦੇਦੀਆਂਦੀਜੀਵਅੰਈਯੈ।ਤੁਸਾਂਨੁਮਾਂਲੁਮੁਹੋਵੈ।ਮੁਲੇ
 ਚੋਣੇਨੁਨਿਧੇਬਾਮਣਜਾਇਖਬਰਕੀਤੀ।ਅਜੀਰਬਾਦਜਾਇਕੀਤੇਸਾ।ਆਖਿਓਸਜਿਜਮਾਨਸੁਖੀਰਹਾ।
 ਮੁਲੇਕਹਿਅੰਧਾਧਾਨਮਸਕਾਰਾ।ਨਿਧੇਕਹਿਅੰਜੀਜੀਵਆਇਬਾਗਾਦਿਚਿਉਤਰੀਯੈ।ਤੁਸਾਂਨੁਖਬਰਕਰਾ
 ਦੇਵਾਸਤੇਮੇਨੁਭੋਜਿਅੰਹੈਭੁਭੇਜੈਰਾਮਾ।ਜਾਇਸਾਂਹੋਮੁਲੇਨੁਖਬਰਕਰਿਅੰਉ।ਮੁਲੇਕਹਿਅੰਭੁਲਾਂਜੀ
 ਨਿਧੇਜਾਂਇਖਬਰਦਿਤੀ।ਅੰਗੇਮੁਲੇਆਪੋਣਭਿਰਾਉਭਾਈਇਕਠਕੀਤੇ।ਅਤੇਹੋਤੇਰਿਧਾਵੇਪਾਸਿਜਾ
 ਇਖੜੇਹੋਇਆਂਲਗਾਂਅੰਧਣਚਉਧਰੀਜੀ।ਦੇਦੀਆਂਦੀਜੀਵਅੰਈਯੈ।ਜਿਕੇਰਿਧਾਵੇਆਖਿਅੰਪਤ

ਅਜਿਤਾਮੁਲੇ ਨਾਲਿ ਜਾਹਿ। ਜੇਕੁ ਫੁਲਾਮਾਂ ਖੋਜੈ ਸਰਬਰਾਹੀ ਕਰਦੇਗਾ। ਅਤੇ ਅਪਿਤੀ ਨਲੇ ਹੋਵੇ।
 ਮੁਲੇ ਮੇਰੀ ਦੇਹੀ ਵਡੀ ਹੈ। ਨਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਮੇਰੀ ਹੋਵਾਂਗਾ। ਭੁਲਾਂ ਚਉਪਰੀ ਜੀ। ਤੁਸਾਡਾ ਹੁਕਮੁ ਜੇ ਹੈ। ਸੇਤੁ
 ਸਹੀ ਹੈ। ਮੁਲੇ ਭੁਲੇ ਲੋਕ ਤੇਰੇ ਪਰਿ ਚੁਕੇ ਹੈ। ਕੁਝ ਸਰਸ ਨੁਲੇ ਚੀ। ਅਤੇ ਜੀ ਭੁਨ ਖੋਕ ਦੇਵੈ। ਅਸਾਡਾ ਅ
 ਖਣੁ ਏਹੋ ਹੋਈ। ਮੇਸਟ ਦਾਸਾ ਜੇ ਕਾਲ ਦੇ ਦੀ ਭਟੀਆਂ ਦਾ ਪਟ ਦਾਰੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਬੁੱਝ ਬੋਲਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਭੀ ਜੀ
 ਭੁਟਾ ਕਰ ਰਾਹੀ। ਪਰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੇ ਹੋਭਲੇ ਅੰਦਾਸੀ ਵਿਚਿ ਮਾਖੀ ਦੇ ਹੈ। ਪਰ ਭੁਲਾਂ ਜੇਗਾ ਮਭਲੇ ਮਾਦਮ
 ਵਿਚਿ ਮਾਏ ਹੈ ਨਾ। ਪਰ ਭੁਲਾ ਅਪਣੀ ਵੇਲੇ ਅਦ ਬੁਕਰਣਾਂ। ਮੁਲੇ ਅਪਿਅਮ ਭੁਲ ਚਉਪਰੀ ਜੀ। ਤੁਸੀਅ
 ਜਾਡੀ ਪੁਸਤਕ ਪਨਾਹੇ। ਅਸਾਨੁ ਤੁਸਾਡੀ ਓਟ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਓਟ ਹੈ। ਭੁਲਾ ਮੁਲਾਂ ਜਾਹਿ ਮਗਲੇ
 ਮੁਲੇ ਪੰਚ ਜੇਕੁ ਕਰਿ ਭੁਲੀ ਬਟੇ ਹਰੀ ਭੁਜੀ। ਅਜਿਤਾਂ ਰਿਪਾਵ ਨਾਲਿ ਜੀ। ਭੁਲਾ ਅਦਰੁ ਭੁਓਲੀ ਤਾਂਗ
 ਤੀਜੇ ਵਚਰੀ ਭੁਲੇ ਵਜੇਗਾ ਜੇ ਨਾਲਿ। ਅੰਦ ਰਿਜਾਂਇ ਵੇਰੇ। ਅੰਦਰੁ ਬਹੁਤੁ ਭੁਲਾ ਕੀਤਾਂ। ਸਵਾਂ ਪੁਰਗਤਿ
 ਗਈ ਤਾਂਲਾ ਵਹੋਈ। ਅੰਤਾਂ ਲੇ ਅਪਿਅਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੋ ਜੇਗਲਾ ਮੇਅ ਖਦਾਂ ਹਾਂ। ਸੇਅ ਖਣੇ ਅਖੀ ਡਿਰੀਅਮ।
 ਹਾਂ ਜਰਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਡਿਰੀਅਮ ਅੰਖਦਾਂ ਹਾਂ। ਮੇਸਟੀ ਅਗਲਾਂ ਨਹੀਅ ਅੰਖਦਾਂ। ਤੁਰਾਮੀ ਗਦ ਜੀ ਬਾਜੀਅ
 ਗਲਾਂ ਸੁਣ ਕਰਿ ਰਗਾ ਵਿਜਿ ਜੈਗਾ ਕਰਦਾਂ ਹੋ। ਜਾਂਲਾਂ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭੁਣੀ

ਬਾਲ ਤੁਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਰਹੇ। ਰਾਹੁ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛੁ ਨ ਨੂੰ ਜੀ ਦਾਂਗੁ ਖਰਚੁ ਆਹਾ ਸੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸਿ ਆਹਾ ॥ ੩੦ ॥ ੨੬
 ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆਂ ਕੁਲਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸਿ ਆਂ ਹਾਂ। ਰਾਹੁ ਜੀ ਕੁਲਾਂ ਰਸ ਰਹਿ ਆਂ। ਤੈ ਦਿਨ ਜੀ ਵਰਹੀ। ਚਉਥੇ
 ਦਿਨੁ ਦਿ ਦਾ ਹੋਈ। ਡੋਲੀ ਲੈ ਕਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਆਂ। ਕਾਲੁ ਲਾਲ ਆਖੇ ਜੇ ਨੀ ਗਰ ਵਹੁਟੀ ਆਪਣੇ ਘਰ
 ਚਲਣਾ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਆਖੇ। ਮੇਰੇ ਹੀ ਰਹਿ ਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਆਖੇ। ਜੇ ਰਾਮ ਭੀ ਆਖੇ। ਜੇ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਨ
 ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕੀ ਮੁਠੀ ਹੈ। ਪਿਛੇ ਕਉਣ ਚਲਾਵੇਗਾ। ਕਾਲੁ ਆਖੇ। ਪੁਤ ਨਾਨਕੀ ਤੇਰੀ ਮਾਉ ਭੀ ਉਡੀਕ
 ਵਾਣ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਭੀ ਸੁਖ ਮੁਰਾਦ ਹੈ। ਏਹੋ ਪ੍ਰਗਤ ਹੋ ਦਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਪਿਛੇ ਮੁਲਾਂ ਆਂ। ਇਥੇ ਆਂ। ਮੁਲੇ ਸੁਣ ਕਰਿ
 ਆਖਿ ਆਂ। ਜੇ ਕੁਹੀ ਗਭਰੁ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹਨਾ। ਤਲਵੰਡੀ ਭੇਜੇ ਨਾ ਹੀ। ਏਹੋ ਪ੍ਰਗਤ ਕੀ ਤੇਰੀ। ਦਿਨ ਹੋਇ ਆਤ
 ਪਰਮਾਨੰਦ ਰਹਿ ਆਂ। ਮੁਲਾਂ ਚੰਦ ਹੁਣ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਹੈ। ਨੀ ਗਰ ਦੀ ਮਾਉ ਭੀ ਸਿਕ ਮੁਰਾਦ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਘਰਿ ਜਾ
 ਵਨਾ। ਫਿਰਿ ਆਇ ਕੇ। ਇਥੇ ਹੀ ਰਹਨ ਕੇ। ਕਿਰਤਿ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਦੀ ਇਥੇ ਹੀ ਹੈ। ਏਨਾਂ ਦਾਰਹਿ ਆਂ। ਕਿਉਂ ਕਰਿ
 ਬਣ ਦਾ ਹੈ। ਬਣ ਦੀ ਏਸੇ ਤਰਾ ਹੈ। ਜੇ ਡੋਲੀ ਪਾਰਿਲੇ ਜਾਵਨਾ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੌਣੀ ਦੀ ਡੋਲੀ। ਜੀਵ
 ਜਿਤ ਨੀ ਤਲਵੰਡੀ ਓਥੇ ਆਈ ਸੀ। ਆਤਾ ਚੌਣੀ ਦੀ ਡੋਲੀ ਲੈ ਗਏ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਨੂੰ ਚਲੇ। ਮੇਰੇ
 ਰਾਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਂ। ਕਾਈ ਸਾਲਾਂ ਅਸਾਂ ਆਂ। ਫਿਰਿ ਆਂ। ਤੇਰੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ। ਰਾਂ। ਮਾਂ। ਜੀ। ਆਂ। ਰਾਹੁ ਜੀ

ਮੇਤਾਂ ਜਟਹਾਂ ਮੇਥੇ ਕਿਥੇ ਕੀ ਮਚਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਭੁਈ ਬਾਲ ਕੀ ਮਕਰਤਾਂ ਰੁਚ
 ਲਾਵੇਗਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਚਿ ਖਰੇ ਰਹੋ। ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਨੁ ਅਸੀਂ ਜਰੂਰ ਆਵੀਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਮਚਲਦੇ।
 ਮੇ ਅੰਖਿ ਅੰਭੁਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਸੀਂ ਆਖੋਗੇ ਸੋ ਕਰਣਗੇ। ਤਾਂ ਸਭੇ ਤਲਵੰਡੀ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਨੁ ਉ
 ਥੇ ਦੀਖਬਰ ਕਈ ਨਾਹੀ। ਦੇਖਾ ਤਲਵੰਡੀ ਵਿਚਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਆ ਚੋਜ ਕੀਤਾ। ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਹੈ ਇਵਰਤੀ
 ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਓਅ ਇਸੁਲਤਾਂ ਨ ਪੁਰਿ ਵਰੇ। ਆਇ ਨਾਨਕੀ ਭੋਣ ਨੁ ਅਤੇ ਭਯੋ ਜੋਰਾ
 ਮਨੁ ਮਿਲੇ। ਮਾਤਾਂ ਚੋਈ ਭੀ ਆਇ ਨਿਨਾਣ ਦੀਪੇ ਗੰਧਈ। ਅਗੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅੰਖਿ ਅੰਭੁਈ ਠੀਠ ਰੀਹੇ
 ਮਾਤਾਂ ਚੋਈ ਦਾ ਮਥਾਂ ਚੋ ਮਿਓ ਜਾਗਲ ਨਾਲਿ ਲਾਇ ਕੇ ਪਾਸਿ ਲੈ ਬੈਠੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇ
 ਦੀ ਪਾਨੇ ਆਇ ਬੈਠੇ। ਅਤੇ ਮਾਤਾਂ ਚੋਈ ਪੇਕੇ ਗਈ। ਮੂਲਾ ਅੰਭੁਈ ਕੇ ਲੋਗ ਇਮਾਂ ਅੰਧਣ ਪੁਰਿ। ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇ ਦੀ ਪਾਨੇ ਆਇ ਕਰਲਗੇ ਕੀ ਮਚਲਾਂਦਾ। ਅਗੇ ਕਾਲੁ ਕਿਆ ਅੰਧਾਂ ਜੋ ਮੂਲਾਂ ਮਿਲਿ ਆਯਾ।
 ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਚਾਲੀ ਅੰਧੀ ਸੋ ਚਲੀ ਜਾਂਦੇ। ਕਬੀਲੇ ਨਾਲਿ ਮੇਹੁ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗੇ। ਅਤੇ ਮਾਤਾਂ ਚੋਈ ਗੁ
 ਜੇਹੁ ਇਕੇ ਛਿਤੀ ਹੋਵੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਉਸਨੁ ਖੁਸੀ ਹੋਵੇ ਨਾਹੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਨੁ ਮਹਲਾਂ ਦੇ ਨਾਹੀ। ਅਗੇ ਨਾਵ
 ਇਮਾਨੀ ਨੇ ਗੁਜਰ ਜਾਵੇ ਨਾ ਪਰਵਰੇ ਨਾਹੀ। ਜਦ ਮੂਲਾਂ ਪੀਨੁ ਮਿਲਣ ਆਵੇ ਤਾਂ ਪੀਨੁ ਲੇਨੁ ਅੰਧੇ ਪਿਉ

ਜੀਤਉਮੈਨੂਕਿਥੇਦਿਤਾਂਇਹੁਤਲੋਕਨੁਪਦਾਇਦਾਂਹੈ॥ ਅਤੇਪਰਦੀਪੀਰਕਾਈਨਾਹੀਕਰਦਾਂ॥ ੨੭
 ਜੇਰਾਮਸੋਆਵੈ॥ ਆਇਕਰਖਉਰੁਕਰੈ॥ ਅਤੇਮਾਂਇਕਰਮਾਂਖੋ॥ ਤੁਸਮੈਨੂਅਤੇਮੇਰੀਪੀਨੁਪਾਇਬੋਲਿ
 ਅੰਮਾਂਤਨਾਨਕਨੁਆਖੋਅਵੈਤੁਕਿਥੇਪਦਾਹੋਇਆਆਹੈ॥ ਮੇਰੀਜਿੰਦਨੂਲਿਖਿਅੰਮਾਂਹੈ॥ ਗੁਰਨਾਨਕ
 ਜੀਅਗੋਬਲੇਨਾਂਹੈ॥ ਉਹੁਖੁਖਿਖੁਖਿਉਨੁਜਾਂਦੈ॥ ਅਤੇਮਾਂਤਾਂਚੋਈਦੰਨਾਉਸੁਲਖਈਅੰਮਾਂਗੁਰੂਜੀ
 ਦੇਜਪਾਰਿਅੰਈ॥ ਇਸਦਾਸਤੋਮਾਂਤਾਂਚੋਈਸਦੀਦੀਅੰਗੀ॥ ਨਿਤਪਰਤਖਉਰੁਕਰਨਾ॥ ਮਹੀਨੇਦੇਮਹੀਨੇ
 ਇਕਸੁਕਰਜਾਂਦਨਾ॥ ਅਤੇਚੰਦਰਾਂਈਗੁਰਨਾਨਕਜੀਦੀਸਸੁਦੰਨਾਉਅੰਮਾਂ॥ ਚੰਦਰਾਂਈਆਈਪੀਪ
 ਸਿ॥ ਪੀਮਾਂਉਅਗੋਰੰਨੀਚੰਦਰਾਂਈਬਹੁਤਗੁਸਤਪਾਪਾਂਗੁਸਤਖਾਇਕੇਬੋਥੇਨਾਨਕੀਨੂਲਗੀਲੜਨਾ॥ ਅ
 ਖਣਲਗੀਕਿਉਜੀਤਸਾਂਅਜੇਹੀਅੰਮਾਂਕੁਮਤਾਂਲਗੇਕਰਨਾ॥ ਤੁਸਾਨੁਪਰਮੇਸਰਦਾਂਭਉਨਾਹੀ॥ ਤ੍ਰਿਭਿਰਉਨੁ
 ਨਹੀਸਮਝਾਵਈ॥ ਭਰਜਾਈਨੂਨੀਹੋਕਰਿਗਿਣਈ॥ ਨਾਤੁਭਰਜਾਈਦੀਖਬਰਲੈਈਹੈ॥ ਨਾਂਭਣਵਯੋ
 ਸਾਲੇਨੁਸਮਝਾਵਦਾਂਹੈ॥ ਤੁਸਾਡੇਜੀਵਿਚਿਕਿਅੰਮਾਂਈਹੈ॥ ਸੇਤੁਸੀਆਖੋ॥ ਤਾਂਬੋਥੇਨਾਨਕੀਆਖਿ
 ਅੰਮਾਂਜਇਮਾਸੀਤਿਰਉਨੁਮੈਜੋਸਮਝਾਵਾਂਸੋਕਿਅੰਮਾਂਸਮਝਾਵਾਂ॥ ਭਿਰਉਮੇਰਾਚੇਰੁਨਾਹੀਯਾਰੁਨਾਹੀ
 ਜੁਅੰਗੀਨਾਹੀ॥ ਕੋਈਬਰਕੀਮਨਾਹੀਕਰਦਾਂ॥ ਇਹੁਦਾਨੁਪੁਨੁਨੀਗੋਭੁਖੇਨਕਰਦਾਂਹੈ॥ ਅੰਪਈਕਮ

ਈ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਵੇਸੇ ਕਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਉਠਾਓ ਦੇ ਦੇ ਬੈਠ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਡੀਧੀ ਨੀਂ ਗੀ ਭੁਖੀ ਰਹਦੀ ਹੋ। ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਭ
 ਲੇਖਾ ਦਿਆਂ ਪੀ ਦਿਆਂ ਅਸਾਨੂੰ ਖੁਆਂ ਰੁਕੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਾਂ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਤਾਂ ਮੁਹਸੂਆਂ ਵੇ ਨਾ ਹੀ ਦਿੰਦਾ ਜੋ
 ਅਸੀਂ ਇਸ ਮੁਹੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਅੰਧੀ ਏ। ਗਾਹੇ ਦੀ ਜਾਹ ਗਾਂਗਾ ਹੋ। ਕਪੜੇ ਦੀ ਜਾਹ ਗਾਂਗਾ ਕਪੜਾਂ
 ਅੰਨ ਦੀ ਸੋਭਾ ਕਈ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਮੇਂ ਅਸਤ ਅਸਤ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਭਾਭੀ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਮੁਹੇ ਨਾ ਉਕਦੇ ਜਦ
 ਅੰਨ ਹੀ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਨੂੰ ਅਤੇ ਖੜੀ ਦੇ ਪੁਤਨੂੰ ਅਨਕ ਬਨ ਕੇ ਖੁਆਂ ਰੁਕੋ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੇ
 ਮੁਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਡੀਧੀ। ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਹੀ ਅੰਧੇ। ਹਾਲੇ ਸੇਹਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਚੰਦੇ ਗਾਂਈ ਚੰਦ ਪਕਰਿ
 ਰਹੀ। ਅੰਧਾ ਸਕੇ ਕੁਝ ਨਾ ਹੀ। ਸਗੋਂ ਅੰਦੀ ਹੋ ਇਕੇ ਉਠਿ ਗਈ। ਪੀਪਾਂ ਸਿਆਈ। ਅੰਦਿ ਕਰਿ ਅੰਧਿ
 ਓਸ। ਬੇਟੀ ਸਲਖਈ ਤੇ ਗੀ ਨਿਨਾਣ ਤਾਂ ਮੇਂ ਨੁਹੇ ਬਹੁਤ ਸਗੋਂ ਮਦਾਂ ਕਰਿ ਛੋਡਿ ਅੰਮੇਂ ਨਜਬਾ ਬੁਕੇਈ ਨ
 ਆਇ ਅੰਮਾਂ ਦੇ ਖਬੇਟੀ ਤੁਭੀ ਕੁਝ ਨਿਵਿਚਲਿ ਅੰਕਰਾ। ਤਾਂ ਸਲਖਈ ਅੰਧਿ ਅੰਮਾਂ ਮੇਂ ਕੁਝ ਭੁਖੀ
 ਨਾ ਹੀ ਰਹਦੀ ਨੀਂ ਗੀ ਨਾ ਹੀ ਰਹਦੀ। ਗਾਹੇ ਕਪੜੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਨੁਸਬੇ ਕੁਝ ਹੋ। ਬੇਟੀ ਜੇ ਸੋਭੇ ਕੁਝ ਹੋ
 ਤਾਂ ਖੜੀ ਦੇ ਪੁਤਨੂੰ ਖੁਆਂ ਰੁਕਿ ਉਬਦਨਾ ਉਕਰਦੀ ਹੋ। ਤਾਂ ਅੰਮਾਂ ਤਾਂ ਚੰਦੀ ਅੰਧਿ ਅੰਮਾਂ ਮੇਂ ਕਿ
 ਆ ਕਰਾਂ ਮੇਂ ਨੁਮਹਿਨਾ ਪੀਲਾਇਦਾ। ਮੇਰੇ ਨਾਲਿ ਸਿਧੇ ਮਹਿ ਬੋਲਦਾਂ ਨਾ ਹੀ। ਮੇਂ ਕਿ ਅੰਕਰਾਂ। ਕਿਸਾ

ਗੇਅਾਂਖਾਂਤਾਂਚੀਦੋਰਾਂਈਬੇਬੇਨਨਕੀਪਾਸਿਆਂਈ॥ਆਇਕਰਿਆਂਖਣਲਗੀ॥ਬੇਟੀਨਨਕੀਮੇਸੁਲ
 ਖਈਤੇਗੀਭਰਜਈਨੁਬਹੁਤਸਮਝਾਇਆਂਹੈ॥ਅਗੇਅਾਂਖਣਲਗੀਅੰਮਾਂ॥ਭੁਖੀਤੰਗੀਨਾਹੀਰਹਦੀ॥ਮੇ
 ਨੁਗਹਣੇਕਪੜੇਬਹੁਤਹੈਨਗੇ॥ਪਰਮੇਰੇਨਾਲਿਸਿਧੇਮਹਿਬੋਲਦਾਨਾਹੀ॥ਮੇਨੁਮਹਿਲਾਂਵਦਾਂਨਾਹੀ॥ਮੇਕਿਆ
 ਕਰਾਂ॥ਤਾਂਬੇਬੇਨਨਕੀਅਾਂਖਾਂਮਾਂਸੀਚੀਦੋਰਾਂਈ॥ਭਾਂਡੀਦੀਤਰਾਂਖਗੀਕਰਵੀਹੈ॥ਬੇਕਦੀ॥ਭੀਸਾਦਿਕੇਭੇ
 ਜਦੀਹਾਂ॥ਤਾਂਭੀਅਾਂਵਦੀਨਾਂਹੀ॥ਅਤੇਜੇਕਦੀਜੀਵਿਚਿਅਾਂਵਦੀਹੈਸੁਤਾਂਅਾਂਵਦੀਹੈ॥ਜੇਅਾਂਵਦੀਹੈਤਾਂਕੇ
 ਹੀਅਾਂਵਦੀਹੈਲੋਹੀਲਾਂਖੀਅਾਂਵਦੀਹੈ॥ਤਾਂਮੇਏਹਜੀਵਿਚਿਨਾਹੀਕਰਦੀ॥ਜੇਏਹੇਮੇਥੋਛੋਟੀਹੈ॥ਮੇਅਾਂਖ
 ਦੀਹਾਂਜੇਮੇਗੀਭਰਜਈਹੈ॥ਹਥੀ॥ਜੀਉਜੀਉਪਈਕਰਦੀਹਾਂ॥ਕਿਵੇਗਜੀਰਹੇ॥ਅਤੇਕਿਉਜੇਅਾਂਸਾਂ
 ਕੇਦੀਪਾਇਆਈਹੈ॥ਅਤੇਕੁਲਿਅਾਂਖਦੀਪੀਹੈ॥ਭੁਲਾਂਅਾਂਧੇਸਿਆਂਈਹੋਦੈਗੀ॥ਅਸਾਂਕਿਸੇਨਮਿ
 ਤਨਾਹੀਲਾਂਵਦੀ॥ਅਸਾਂਨਕੋਈਗੰਢਨਾਂਹੀਅਾਂਇਲਗਾਂ॥ਤਾਂਚੀਦੋਰਾਂਈਕਰਿਆਂਭੁਲਾਂਬੇਟੀਨਨਕੀਕੇ
 ਮੀਤਾਂਕਿਸੇਗਲਦੀਨਾਂਹੀ॥ਪਰਤੁਅਾਂਧੇਹੀਜਾਂਣੁੜੀਮਤਾਂਦਾਂਵਰਤਖੁੱਲ੍ਹੀਲੋੜੀਏਨਾਂ॥ਤਾਂਬੇਬੇਨਨਕੀ
 ਅਾਂਖਾਂਭੁਲਾਂਮਾਂਸੀਤੁਭੀਸਚੀਹੈ॥ਅਤੇਭੀਭੀਸਚੀਹੈ॥ਪਰਮੇਸਰੁਭੁਲਾਂਕਰਸੀ॥ਤੁਪੀਦਾਂਇਲ
 ਜਾਭੀਕਰਾ॥ਅਤੇਸਮਝਾਇਭੀ॥ਅਤੇਅਾਂਖੁਜੇਬੇਟੀਉਸਦੇਅਾਂਧੇਵਿਚਿਚਲਿਅਾਂਕਰਾ॥ਨਿਵੰਤਪ

ਕਰੁ ਸਕਤੀ ਛਡਿ ਮਤੇ ਮਾਸੀ ਤੁ ਜਾਣਦੀ ਹੋਸੇ ਜੋ ਭਿਰਾਉ ਦੀ ਰਖਈ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮੇਨ ਨ ਕਜੀਨ
 ਭਿਰਾਉ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦੀ ॥ ਨਾਨ ਕਜੀਨੁ ਮੇ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਕਰਿ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ॥ ਤੁਸਤ ਪਰਤੀ ਤਿਕਰਿ ਜਾਣੇ ॥
 ਇਸ ਗਲ ਵਿਚਿ ਫੇਰ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ ॥ ਅਸੀ ਨਾਨ ਕਪਾਸੇ ਏਹੇ ਤਰਦੇ ਹਾਂ ॥ ਜੇ ਅੰਧਣ ਦੀ ਗਲ ਕਾਈ ਨ
 ਹੀ ॥ ਕਿਉਂ ਜੋ ਨਾਨ ਕਫ ਕੀਰਦੇ ਸੁਹੈ ॥ ਭੁਲਾ ਮਾਸੀ ਜੀ ਤੁਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਹਾ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਭਾਵੈ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਮੇ ਭੁਰ
 ਜਾਈ ॥ ਤੁਹੁਣ ਤੁਹਿ ਲਾਸਾਂ ਦਿਵਾਂਗੀ ॥ ਚੰਦੋਰਾਈ ਅੰਧਣ ਪਰਿਗਈ ॥ ਇਕੁ ਦਿਨ ਨਾਨ ਕਜੀ ਜੋ ਰਾ
 ਨੁ ਮਿਲਣ ਮਾਇ ਅਸੀ ॥ ਏਥੇ ਨਾਨ ਕੀਨੁ ਭੀ ਮਾਂਇ ਮਿਲਿ ਮਾਂ ॥ ਬੇਬੇ ਨਾਨ ਕੀ ਜੀ ਅੰਧਿ ਮਾਂ ॥ ਭਾਂਈ ਜੀ
 ਅਜੁ ਪਰਮੇਸਰ ਅਸਾਂ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਹੋਇ ਮਾਂ ਹੈ ॥ ਤੁਸ ਅਮਾਨ ਦਰਸਨੁ ਦਿਤਾ ਗਾਰੁਨ
 ਨ ਕਜੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇ ਤਾਂ ਤੇਰਾਂ ਗਲਾਂ ਮਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨ ਕੀ ਠਿਠਿ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਮਜੀ ਏਹ ਗਲ
 ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਨੁ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਕਰਾ ॥ ਮੇਨ ਤੁਏਹੁ ਗਲ ਨ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਕਰਾ ॥ ਤਾਂ ਨਾਨ ਕਜੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ
 ਤਾਂ ਮੇ ਵਡੀ ਹੋ ॥ ਬੇਬੇ ਨਾਨ ਕੀ ਜੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ ॥ ਭਾਂਈ ਜੀ ਦਿਨਾਂ ਦਿਚਿ ਵਡੀ ਹਾਂ ॥ ਪਰ ਕਰਮਾਂ ਦਿਚਿ ਵ
 ਡੀ ਨਾ ਹੀ ॥ ਵਡਾ ਸੋ ਜੋ ਕਰਮਾਂ ਦਿਚਿ ਵਡਾ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਨਾਨ ਕਮਾਧਿ ਮਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸ ਚੀ ਹੈ ॥ ਪਰ ਏਹੁ ਪ
 ਰਮੇਸਰ ਤੁਧੇ ਨ ਬਖਾਈ ਹੈ ॥ ਤੇ ਕੋਊ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨ ਕੀ ਜੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂ

ਭਾਈ ਜੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੇ ਰੇਉ ਤੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤਾਂ ਜਾਂਦਾ ਹੀ ਜਾਤੀ ਮੇਰਾਂ ਇਕੁ ਆਖਿਆ ਮੰਨੇ ਗਾਂ ਤਾਂ ਨ ਕ ਜੀਖੁ
ਸੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਹਿਆ ਆਖਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛੁ ਤੁਅੰਖੇ ਗੀ ਸਮੀਨਾਂ ਗਾਂ ਤੀ ਮੇਰੀ ਵਡੀ ਤੈਦੁ ਹੈ ਗੀ ਅਤੇ ਮੇ
ਰਾ ਤੇ ਗਾਂ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਭੀ ਸਾ ਕੁਛੁ ਭੈ ਭਰਿ ਰਾਂ ਉਦਾਂ ਆਂ ਹਾਂ ਤਉ ਮੇਰੀ ਜੇਵਾਂ ਤਦ ਭੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਆਹਾਂ ਤੇਰਾ ਭਾ
ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੋ ਗਾਂ ਅੰਤੁ ਜੋ ਤੈ ਇਸ ਮੇਰੇ ਅੰਖੇ ਗੀ ਸਮੀਨਾਂ ਗਾਂ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨ ਕੀਤੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਅਸੀ
ਬਹੁਤ ਸਾਗੀ ਮੇਰੇ ਹੋਏ ਆਂ ਹੋ ਤੈ ਭਾਈ ਨੁ ਦਿਲਾਸਾ ਨੀ ਦਿਦਾਂ ਭੁਲੇ ਭਿਰਾਂ ਵਾਂ ਦੀ ਆਂ ਪੀ ਮੇਰੇ ਦੀ ਪਾਇ ਕਰਿ
ਲਿਆਈ ਦੀ ਆਂ ਨੀ ਅਤੇ ਉਨ ਦਾਂ ਦਿਲਾਸਾ ਨ ਘੋਰੇ ਦਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਗੀ ਦਾਂ ਹੋ ਵੀ ਦਾਂ ਹੈ ਤੈ ਸਾਂ ਪੁਰੇ ਅ
ਪਣ ਜੀ ਅਵਿਚਿ ਵੀ ਚਾਂ ਰਦੇ ਪਾ ਤੈ ਅਸਾ ਤਾਂ ਆਖਿਆ ਮੰਨਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿ
ਮੇਰੇ ਲੇ ਵਿਰਵੀਰ ਹਈ ਹੈ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਉ ਵਿਰਵੀਰ ਹੋ ਜੇ ਸਭੇ ਕੁਝ ਪਰਦਾਂ ਇਤਾਂ ਹਾਂ ਜਰੂ ਹੈ ਪਰ ਇ
ਕੁ ਮੁਹਦਾਂ ਦਿਲਾਸਾ ਸਭ ਨਾਂ ਗਲਾਂ ਬੇਦਰਾ ਹੈ ਭਾਵੈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਮੁਹਦਾਂ ਦਿਲਾਸਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਤੀ
ਮਤਾਂ ਦੀ ਜਾਤ ਨੁਏ ਹਾਂ ਗਲ ਲੇ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਬ ਨ ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੈ ਇਸ ਗਲ ਦਾਂ ਮਨ ਤੇ ਸਿ ਤੇ
ਕਰਾ ਜੋ ਤੈ ਅੰਖ ਦੀ ਹੈ ਸੀ ਮੇਰੇ ਗਾਂ ਹੁਣ ਤੁਏ ਹਾਂ ਗਲੁ ਛੇ ਰਿਦੇ ਹਾਂ ਤੈ ਕਾਈ ਹੋਰ ਗਲੁ ਕਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਮੇ
ਰੇ ਮਨ ਤੇ ਏਹ ਗਲ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੀ ਅਉਲਾਦੁ ਦੇਖਾਂ ਅੰਪਈ ਕੁਛੁ ਰੁਖਿ ਭਾਂਵਾਂ ਨਾ ਨ ਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਭ

ਲਾਂਬੇਬੇਜੀਜੇਕੁਛੁਤੀਮੰਗਦੀਹੈਸੋਭੀਹੋਸੀ॥ਅੰਖਕਰਚਲਦਾਰਹਿਅੰ॥ਅੰਖਿਅੰ॥ਨਿਓਜੁਲਰੇ
ਪਰਵਾਸੁਕਰਣਾਬੋਲਹੁਭਾਈਦਾਹੁਗਾ॥॥ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥॥ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਮੋਦੀਖਾਨਕ
ਮਾਂਦੇ॥ਅਤੇਸਭਕਿਸੇਨਰਾਂਜੀਰਖੇ॥ਅੰਪਣੇਪਰਭੀਅੰਦੁਜਾਂਦੁਲਗਾਂ॥ਬੇਬੇਜੀਭੀਸਾਇਕੇਬ
ਹੁਤਰਾਂਜੀਹੋਈ॥ਜਾਂਦੁਰਿਅੰਬਤੀਅਦੀਉਮਰਸੈਸਾਰੀਸੁਝੋਈ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦੇਪਾਰਿਇ
ਕੁਪੁਤ੍ਰਜਨਮਿਅੰ॥ਸਾਹਿਬੁਜਾਂਦੇਦਾਨਾਂਉਸਿਰੀਚੰਦੁਰਖਿਅੰ॥ਜਾਂਸਿਰੀਚੰਦੁਰਿਅੰਸਾਹਿਅੰ
ਰਿਹਾਂਦਾਂਹੋਇਅੰ॥ਅਤੇਲਖਮੀਦਾਸੁਸਾਹਿਬੁਜਾਂਦਾਂਪੇਟਦਿਚਿਸੀ॥ਗੁਰੁਜੀਮੋਦੀਖਾਂਨੇਬੈਠੇ
ਜੇਇਕੁਦਿਨਇਕਰੋਗਬਿੰਦੁਲੋਕਅੰਇਦਿਖਾਂਈਦਿਤੀ॥ਤੇਰਕੀਜਾਂਮੋਦਿਚਿ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀ
ਬੋਲਿਅੰ॥ਕਹਿਓਸੁਅੰਮੀਜੀਬੈਠੇ॥ਤਾਂਓਹੁਰੋਬਿੰਦੁਲੋਕਬੈਠਗਾਇਅੰ॥ਬੈਠਕੈਓਹੁਰੋਬਿੰਦੁ
ਲੋਕਬੋਲਿਅੰ॥ਏਬੈਦੇਖਦਾਂਇਦੇਤੈਨੁਕਿਅੰਦੇਦਨਹੈ॥ਤਾਂਅਰੋਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਮੀਅੰਮੇ
ਨੁਵੇਦਨਕਾਈਨਾਹੀ॥ਫਿਰਿਗੋਬਿੰਦੁਲੋਕਕਹਿਅੰਤੇਰਾਂਰੋਗਜਰਦਕਿਉਹੈ॥ਫੇਰਿਨਾਨਕਜੀਅ
ਰੋਅਰਜਕੀਤੀ॥ਮੀਅੰਜੀਅਸੀਖਤੀਦਾਂਜਨਮਅੰਹੋਨਾਂਤਿਅੰਬਾਖੁਖਾਂਦੇਨਾਂਹੀ॥ਚਾਂਰਪਹਰ
ਬੈਠਿਅੰਗੁਜਰਿਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਜਾਂਦੁਇਖਤੀਅੰਦਿਨੁਰਹਦਾਂਹੈਤਾਂਨਾਇਕੇਕੁਛੁਮੁਹਿਪਾਈਦਾਹੈ॥

ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬੰਦ ਲੋਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ ਅਖੰਭਿ ਸੁਤੁੰ ਈ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸਿ ਤਾਂ ਸਭਾ ਕਿਛੁ ਹਾਂ ਜਰਹੈ॥ ੩੦
 ਤੂੰ ਵਡੀ ਦੇਲਾਂ ਉਂਚਿ ਦਿਆਂ ਹੀ ਦੇਈ ਵਡੀ ਮਾਂ ਰਿਕਾਰਿ॥ ਕਿਛੁ ਪਿਓ ਗੁਰੂ ਕਚੇ ਦਾਂਟੇ ਸੁਹਧਾਂ ਦੇ ਗਾਂ॥ ੩੦
 ਤੇਰਾ ਕਉਲੁ ਹਰਿ ਮਾਂ ਰਹੇ ਗਾਂ॥ ਕੁਮਲਾਂ ਦੇ ਗਾਂ ਹੀ॥ ਤਾਂ ਨਨਕ ਜੀ ਏਹਾਂ ਟਕਪ ਕਹੀ॥ ਜਾਂ ਮਹੀ ਨੇਹਿ
 ਇਗ ਜਰੇ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਜੇਨਾਂ ਵਣ ਨੂੰ ਦੇਈ ਵਿਚਿ ਵਹਿਅਾਂ॥ ਵਹਿਕੇ ਵਡੀ ਮਾਂ ਹੀ॥ ਤਿਉ ਭੀ ਮੁਹੇ ਇਕਾਇ
 ਅਾਂ॥ ਤਾਂ ਮੇਂ ਦੀ ਖਾਨੇ ਅੰਤੇ ਸਰਕਾਰ ਵਿਚਿ ਤੁੰ ਪੈ ਗਈ॥ ਜੇਨਾਂ ਨਕ ਦੇ ਦੀ ਭੀ ਮੁਹੇ ਇਅਾਂ ਕੋਈ ਕੁਛੁ ਅਖੇ
 ਕੋਈ ਕੁਛੁ ਅਖੇ॥ ਕੋਈ ਅਖੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੈ ਸੇਖੇ ਇਗ ਇਅਾਂ॥ ਫੁਕੀ ਰਾਂ ਨੁਖਵਾਇ ਦਾਂਦੀ॥ ਏਹਾਂ ਡੰਡੇ
 ਇਰਹੀ॥ ਤਾਂ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਨਨਕ ਜੀ ਨਿਕਲੇ॥ ਤਾਂ ਜੇਰੁ ਪਇਅਾਂ ਜੇਨਾਂ ਨਕ ਮੇਂ ਦੀ ਨੁਕੁਤ ਨਾਲ ਗਾਂ॥ ਖਟੁਤੀ
 ਮੁਇਅਾਂ॥ ਦਉਲਤ ਖਾਂ ਲੇ ਦੀ ਨੁਖਬਰ ਹੋਈ॥ ਜੇਰਾਂ ਮਨੁਖ ਕਹਿ ਮੰਗਾਂ ਇਅਾਂ॥ ਅਖੰਭਿ ਸੁਤੁੰ ਜੇਨਾਂ ਨਕ ਤੇਰਾ
 ਸਾਲ ਮੇਂ ਦੀ ਖਾਂਤੁ ਪੈਸਿ ਭਿਕਾਂ ਜਬਾਬ ਕਰੁ॥ ਤਾਂ ਜੇਰਾਂ ਮਾਂ ਇਅਾਂ॥ ਨਨਕ ਜੀ ਪਾਂਸਿ॥ ਅਖੰਭਿ ਸੁਤੁੰ ਨਨਕ ਜੀ
 ਦਉਲਤ ਖਾਂ ਲੇ ਦੀ ਹਿਜ਼ਾਮਾਂ ਗਾਦ ਪੈ॥ ਚਲ ਕਰਿ ਗਿਸ਼ਾਬ ਦੇ ਹੋ॥ ਨਨਕ ਜੀ ਉਠ ਕੇ ਨਾਂ ਲਿਹੋ॥ ਜਾਇ ਕੇ
 ਹਿਸਾਬੁ ਦਿਤਾ॥ ਸਤੁ ਸੇਸ ਠਹੁ ਪੈ ਯੇਨ ਨਨਕ ਜੀ ਕੇ ਬਾਂਕੀ ਵਧੋ॥ ਖਬਰ ਦਉਲਤ ਖਾਂ ਨੁਹੋਈ॥ ਸਤੁ ਸੇਸ ਠ
 ਹੁ ਪੈ ਯੇਨ ਨਕ ਦੇ ਦੇ॥ ਨਿਕਲੇ ਸਰਕਾਰ ਮੇਂ॥ ਤਾਂ ਦਉਲਤ ਖਾਂ ਕਹਿਅਾਂ॥ ਮਰਿ ਨਨਕ ਤੇ ਮੇਂ ਦੀ ਖਾਨੇ ਬੈਠੁ ਅਖ

ਨਾਹਿਸਬਾਵੈਸੋਚੁਕਾਇਲੈ॥ ਅਰੋਮੋਦੀਖਨੋਦਾਂਕੀਮੁਚਲਾਂਇ॥ ਤਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂਖਾਂਜੀ॥ ਏ
 ਹਪੇਸੇਮੇਰਨਹੀ॥ ਏਹਪੇਸੇਖੁਦਾਇਕੇਹੈ॥ ਏਹੁਪੇਸੇਫਕੀਰਾਂਕੋਖਲਾਵੈ॥ ਨਾਨਕਫਾਰਕੁਹੋਇਆਂ॥ ਘਰਦ
 ਟਿਓਨਾਹੀ॥ ਥਾਹਰਹੀਰਹਿਆਂ॥ ਮੁਲਾਂਸਹੁਰਾਂਜਲਕੇਅੰਗੀਆਂਰਹੋਇਗਾਇਆਂ॥ ਫਿਰਿਤੀਸਕੇਮ
 ਜੀਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਖਰਿਲਖਾਮੀਦਾਂਸੁਸਾਰਿਬੁਜਾਂਦਾਂਉਪਨਾਂ॥ ਮੁਲਾਂਚੋਣਾਂਸਾਂਮੇਪ੍ਰਤਦਾਂਸੇਵਕੁਸੀ॥ ਮੁ
 ਲਾਂਸਾਂਮੇਪ੍ਰਤਪਾਂਸੁਜਾਇਰੰਨਾਦੇਖੋਜੀਨਾਨਕੁਨਕੁਛਕਾਰਕਰਦਾਹੈ॥ ਨਾਂਕਿਤੇਵਲਿਨਿਕਲਜਾਂਦਾ
 ਹੈ॥ ਮੇਬਹੁਤੁਦੁਖੀਹੋਇਆਹਾਂ॥ ਬੋਲਹੁਤਾਈਦਾਹੁਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਸਾਂਮੇਪ੍ਰਤਿਤਕ
 ਹਿਆਂਚਲਦੇਖਾ॥ ਮੁਲਾਂਨਾਨਕਕਿਬੋਹੈ॥ ਮੁਲੇਕਹਿਆਂਜੀਓਹੁਰਾਂਰਾਂਦਿਚਿਬਹੁਤੁਖੈਠਾਂਚਹਦਾਂਹੈ॥
 ਮੁਲਾਂਅਤੇਸਾਂਮਾਂਦੇਦੇਆਏ॥ ਨਾਂਨਕਜਾਂਪਾਂਸਿ॥ ਨਾਂਨਕਜੀਅਰੋਰਾਂਰਾਂਦਿਚਿਬੋਠੇਆਂਹੈ॥ ਸਾਂਮੇਪ੍ਰ
 ਤਿਤਕਹਿਆਂਨਾਨਕਏਹੁਰੰਗਾਕਿਆਂਬਣਾਂਇਆਂਹਈ॥ ਕਿਆਂਕਹੀਆਂਗਲਾਕਰਦਾਂਹੈ॥ ਚਲਕੇ
 ਕਿਛੁਕਿਰਤੁਕਰਾ॥ ਰਾਤਿਬੰਸੀਤਦੀਆਂਹੀਪਗੁਰੂਨਾਂਨਕਸੀਨਰਾਂਗਬਸੀਤਦਿਚਿਸਬਦੁਪ੍ਰਾਂਪਤਿ
 ਇਆਂ॥ ॥ ਗਾਂਗਬਸੀਤਮਹਲਾਂ॥ ਗਾਂਗਬਾਂਲਾਕੁਨਗਕੀਕਾਂਚੀਦੁਸ਼ਟਾਂਨਾਂਲਿਖਿਆਂਰੋ॥ ਦੁਇਮਾਂਈਦ
 ਇਬਾਂਪਾਂਪ੍ਰੀਅਹਿਦੇਹਿਪ੍ਰਤਿਤਬੀਚਾਰੋ॥ ਇਸੁਸਾਂਮੀਪ੍ਰਤਤੁਮਦੇਹਿਮਤੀ॥ ਕਿਤੁਬਿਖੁਪ੍ਰਦਹੁਪ੍ਰ

ਨਪਤੀ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥੁਅਨੁਬਾਲਕੁਹੈਰਾਂਜਾਂਹੈ॥ਕਾਮਕਰੇਧਲੇਤੁਸੇਹਰਕਾਹੁਜੇਦੁ ੩੧
 ਸਵਹੈਨਾਦੁਇਮਾਈਅਖੀਆਂਹੈਨਿ॥ਦੁਇਬਾਪਾਂਸਰਵਦਹੈਨਾ॥ਸੁਣਕਰਦੇਖਕਰਭੁਟਕਦੇਹੈਨਿ॥ਤਾਂਟੇ
 ਰਾਂਮੂਲਾਂਸਹੁਰਾਂਬੋਲਿਆਂਜੇਏਹਅਗਲਗੀਆਂ॥ਯੀਆਂਤਾਂਟਬਰਦਧਾਂਇਕੇ॥ਬਿਜਾਇਚੋਇਨੋਠਾ॥ਤਾ
 ਏਹਨਨਕਜੀਸਬਦੁਬੋਲਿਆਂਦੁਜੀਘਉਰੀਆਂਖੀ॥ਭੂਤਰਅਗਨਬਨਾਸਪਤਿਮਉਲੀਸਾਗਰਧੀ॥
 ਪਾਇਆਂਚਿਦੁਸੁਰਜਦੁਇਘਟਹੀਭੀਤਰਿਮੇਸਾਂਗਿਆਨੁਨਪਾਂਇਆਂ॥੨॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥੁਅਨੁ
 ਤਰਿਅਗਨਿਜੇਹੈਮੇਤਿਸਨਾਂਹੈ॥ਬਨਾਂਸਪਤਿਜੇਹੈ॥ਸੇਧੁਤਪੀਆਂਜੇਹੁਧਨਰੁਜਗਾਰਾ॥ਕੁਹਮਜਾਮਾਸੇ
 ਗੁਰਸਾਮਾਂਪੰਡਤਤੁਸੀਹੈ॥ਚੰਦਸੁਰਜਦਾਂਚਾਂਦਨਾਂਹੈ॥ਨਾਂਭੁਕਵਲਦਿਚਿਹੈ॥ਉਹੁਚਾਂਦਨਾਂਤਾਂਜਾਗੇਜਾਂਗੁ
 ਰਪੁਰਾਮਿਲੇ॥ਤਾਂਅੰਧਿਆਰਾਂਜਾਂਦੈ॥ਤਾਂਗਿਆਨੁਪਰਾਂਪਤਿਹੋਦੈ॥ਤਾਂਸਾਂਮਾਂਪੀਤੁਤੁਬੋਲਿਆਂਜੇਨਨਕਜੀ
 ਪਰਹੀਵਿਚਿਗਾਮਸਿਮਰਿਅਤੇਕਿਰਤੁਕਰਾਰਾਂਸਭਨਾਦੀਸਾਰਕਰਦਾਹੈ॥ਤਾਂਨਾਂਨਕਜੀਸਬਦੁਬੋਲਿ
 ਆਂ॥ਘਉਰੀਆਂਖੀਤੀਜੀ॥ਰਾਮਰਵੀਤਾਂਜਾਈਮੇਇਕਾਈਭੋਗਕਰੇਇ॥ਤਾਂਕੇਲਖਣਜਾਈਮੇਇ
 ਕੁਖਿਆਂਧਨਮੀਗਰੇਇ॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਮਾਰਥੁਅਨੁਬਾਲਕੁਹੈਰਾਂਜਾਂਹੈ॥ਕਾਮਕਰੇਧਲੇਤੁਸੇਹਰਕਾਹੁਜੇਦੁ
 ਜਿਸਤੁਪੇਸਤੇਧੀਰਜੁਹੈ॥ਜਿਸਨੁਏਹੁਬਖਸਿਅਹੈਸਾ॥ਤਾਂਮੂਲੇਬੋਲਿਆਂਅਜੀਏਹੁਸਿਰਵੀਹੋਇਆ

ਹੋ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅੰਖਿਆਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ॥ ਫਿਰਿ ਸਾਧੋ ਪ੍ਰਤਿਬੋਲਿ ਅੰਨ ਨ ਕਰੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅੰਖਿਆਂ ਮੰਨੀ ਦ
 ਹੋ ਦਾ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਨ ਕਰੀ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ ਅੰ॥ ਚਉਥੀ ਪਉੜੀ ਅੰਖਿਆ ਕਹਿ ਅੰਸ ਨ ਹਿਨੀ॥ ਖਿਆਂ ਮਨ
 ਹਿਤਿ ਸਹੀ ਸੇਤੀ ਦਾਸਾ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਦਤਿ ਨ ਕਰ ਦਾਸ ਨ ਦਾਸਾ॥ ਖਿਨੁ ਤੇਲਾ ਖਿਨੁ ਮਾਸਾ॥ ੧॥ ੧॥ ॥ ਤਿਸ ਕਾਂਪਰ
 ਮਾਰਥਾ॥ ਏਹ ਸਨਾਂ ਜੋ ਹੋਸੇ॥ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੈ ਦੇ ਦਿ ਚਿਨਾ ਹੀ॥ ਉਸ ਤੋਂ ਤਿਨੀ ਦਿਅ ਕਰਦੀ ਹੋ॥ ਖਾਜ ਮਖਾਂ ਜਜ
 ਦ ਦੀ ਨਹੀ॥ ਫਿਰਾਂ ਮਿਠਾਂ ਬੋਲ ਦੀ ਹੋ॥ ਅਠ ਪਹਰ ਏਸ ਨਾਂ ਲਿਵਾਸਾ ਹੋ॥ ਸਾਮਾਂ ਪ੍ਰਤਿ ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਮਿਹਰ ਵਾ
 ਹੋਈ॥ ਤਾਂ ਏਹ ਸਨਾਂ ਬਿਖਿਆਂ ਸਨਾਂ ਲੋਹਟੇ॥ ਬੋਲ ਗੁਭਾਈ ਦਾ ਹਰਾਗੁ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ॥ ਤਮ
 ਲਾਂ ਚੰਦਾਂ ਨ ਬਾਬਾ ਸਿਫਿ ਰਿਆਂ ਦੀ ਹੋਈ॥ ਨ ਬਾਬਾ ਦੁਲਤ ਖਾਂ ਲੋ ਦੀ ਕਹਿ ਅੰ॥ ਅਰੇ ਯਾਰ ਖਾਂ ਏਹ
 ਕਉ ਦੁਹੈ॥ ਫਿਰਿ ਅੰ ਦੀ ਕਿਸ ਉਪਰਿ ਹੋ॥ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਅੰ ਜੀ ਮੇਨ ਨ ਕਰੇ ਦੀ ਕਾਸ ਸਰਾਂ ਹੋਤਾਂ ਹੋ॥ ਅਰੁ
 ਨਾਨਕ ਪਰਿ ਫਿਰਿ ਅੰ ਦੀ ਹੋ॥ ਯਾਰ ਖਾਂ ਨੇ ਨ ਬਾਬਾ ਸਿਕਹਿ ਅੰ॥ ਨ ਬਾਬਾ ਸਲਾਮਤਿ ਏਹ ਨ ਕਰੇ ਦੀ ਕਾਸ
 ਸਰਾਂ ਹੋ॥ ਅਰੁ ਨਾਨਕ ਪਰਿ ਫਿਰਿ ਅੰ ਦੀ ਹੋ॥ ਨ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਅੰ ਯਾਰ ਖਾਂ ਇਸ ਕਉ ਆਗੇ ਲਿਆਂ ਉ॥ ਯਾਰ
 ਖਾਂ ਮੁਲੇ ਕਉ ਨ ਜੀ ਕਲੇਗਾ॥ ਇਅੰ ਨ ਬਾਬਾ ਮੁਲੇ ਨੁਪੁ ਫਿਰਿ ਅੰ॥ ਕਿਉਰੇ ਤੇ ਨਾਨਕ ਪਰਿ ਫਿਰਿ ਅੰ ਦੀ ਹੋ॥ ਮੁਲੇ
 ਅਰਜ ਕੀਤੀ॥ ਨ ਬਾਬਾ ਸਲਾਮਤਿ ਸਤ ਸੈ ਸਤੁ ਰੁਪੀਯੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਬਾਕੀ ਨਿਕਲੀ ਹੋ॥ ਸੇਨ ਨ ਕਰੇ ਕਬੀਲੇ

ਕਉ ਮਿਲਹਿ। ਨ ਬਾਬ ਕਹਿਅੰ ਅਰੇ ਮਲੋ ਨ ਨ ਕੋ ਤੇ ਕਹੈ ਹੈ ਫਕੀਰ ਕਉ ਦੇਹਾ ਠਿਗਿ ਮੁਲਿ ਕਹਿਅੰ ਨ ਬਾਬ ३੨
 ਬਾਬ ਲਾਮਤ ਨ ਕੋ ਤੇ ਸਿਰਹੀ ਹੋਇਅੰ ਹੈ ਨ ਬਾਬ ਕਹਿਅੰ ਬਾਬਤਾਂ ਇਨ ਦਾਂ ਹੈ ਪਰੁ ਨਾਂ ਕੋ ਉਮਲਾਂ ਲਗਾਂ ਦਹ ੨
 ਜੇ ਤਉ ਪਤਨਾਂ ਹੀ ਖਾਂਇਅੰ ਤਉ ਫਕੀਰ ਕਉ ਦੇਹਾ ਨ ਨ ਕਜੀ ਨੁ ਮੁਲਾਂ ਲਗੇ ਖੁੰ ਖੁੰ ਪਦਨਾਂ ਨ ਕਜੀ
 ਮਗ ਨਹੋਇ ਰਹਿਅੰ ਜਾਨ ਨ ਕਜੀ ਦੇ ਨ ਕਵਿ ਚੋ ਪਲੀ ਤੇ ਸਾ ਰੇ ਦੀ ਦਸੁ ਗਈ। ਤਾਂ ਨ ਕਜੀ ਬੀਲਿਅੰ
 ॥ ਜੇ ਲੋਕ ਖੇਤੀ ਜਿਨਾਂ ਦੀਉ ਜ ਰੀ ਪਲਦੇ ਨਾ ਹੀ ਖਾਉ। ਨ ਨ ਕਪਿਗਤਿ ਨਾ ਦਾ ਜੀ ਵਿਅੰ ਜੋ ਲਿਖਿ
 ਖਦੇ ਹਨ ਨਾਉ। ਫਿਗਿ ਮੁਲਾਂ ਕਹਣ ਲਗੇ ਤਉ ਕਉ ਦੇਹੇ ਦਾਂ ਹੈ। ਤੇ ਅਪਣਾਉ ਅਸਾਂ ਨ ਦਸ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨ
 ਕਜੀ। ॥ ਗਾਂਗਾ ਮਾਰੁ ਦਿਓ ਮਖਦੁ ਬੀਲਿਅੰ ਮਹਲਾਂ १ ਕੋਈ ਅੰਖੇ ਭੂਤਨਾਂ ਕੋਈ ਕਹੈ ਬੇਤਾਂ ਲਾਂ ਕੋਈ ਅਖੇ
 ਆਦੀ ਨ ਨ ਕਬੇ ਹਾਗਾਂ। ੧॥ ਤਉ ਇਅੰ ਦਿਵਨਾਂ ਸਾਂਹ ਕਾਂ ਨ ਨ ਕਬਉ ਗਨਾਂ ਅਪਣੇ ਜਹੁ ਦਿਵੁ ਅਵਰ ਨ
 ਜਾਂਣਾਂ। ੨॥ ਰਹਾਂ ਉ। ਤਉ ਦਿਵਨਾਂ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜਾਂ ਭੈ ਦਿਵਨਾਂ ਹੋਇ। ਏਕੀ ਸਾਂਹਿ ਬੁਧਾ ਹਰਾਂ ਦੁਜਾਂ ਅਵਰ
 ਜਾਣੈ ਕੋਇ। ੨॥ ਤਉ ਦਿਵਨਾਂ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜਾਂ ਏ ਕਾਂ ਕਾਰ ਕਾਂਇ। ਇਕ ਸਾਂਹਿ ਬੁਧਾ ਹਰੀ ਦੁਜੀ ਅਵਰ
 ਸਿਆਣਪ ਕਾਇ। ੩॥ ਤਉ ਦਿਵਨਾਂ ਜਾਣੀ ਮੇ ਸਾਂਹਿ ਬੁਧੇ ਕੇ ਪਿਆਰਾ ਮੰਦ ਜਾਂਣੈ ਅੰਖ ਕਉ ਅਵਰ ਭਲੰ
 ਸਿਸਾਰਾ। ੪॥ ਮੁਲਾਂ ਕੀ ਨਿਸਾ ਹੋਇ ਗਈ। ਲਗੇ ਸਿਫਤਿ ਕਰਨਾ ਮੁਲਾਂ ਅੰਇ ਕੇ ਨ ਬਾਬ ਪਾਂ ਸਿਕਹਿਅੰ

ਨਬਾਬਸਲਾਮਤਨਕਕੋਤਖਫਤੀਨਹੀਖਾਇਆਉਸਕੇਤਾਈਕੋਈਅਉਲੀਆਉਮਿਲਿਆਹੈਉ
ਹੁਖਬਰਦਾਰਹੈ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਜੈਰਾਮਨਬਾਲਾਦੇਮਜੈਰਾਮਬਲਾਇਆਜੈਰਾਮਆਇਸਲਾਮਕੀਤਾ
ਨਬਾਬਕਹਿਆਜੈਰਾਮਕਿਆਕਰੀਐ। ਹੋਸਤਨਕਕੋਪੋਸੇਰਾਖਣਨਹੀ। ਨਨਕਕਹਿਆਜੈਫਕੀ
ਰਾਂਕਉਖਲਾਵੇ। ਅਰਉਸਕਾਂਸਸਹਾਉਸੀਕੋਉਪਰਿਠਿਰਿਆਈਹੈ। ਮਲਾਂਨਕਹਿਆਜੈਨਨਕਬਖ਼ਰ
ਦਾਰਹੈ। ਕਹੁਜੇਤੁਕਹੈਜੈਕਰੀਐ। ਜੈਰਾਮਨਨਕਪਾਂਸੋਬਹੁਤੁਤੁਰਦਾਂਅੰਗਾਂਜੈਰਾਮਚਪਕਹਿਰਹਿਆ
ਨਬਾਬਕਹਿਆਜੈਰਾਮਤੈਜਬਾਬਕਉਨਹੀਦੇਤਾਂਜੈਰਾਮਕਹਿਆਨਬਾਂਬਸਲਾਮਤਿਨਬਾਬਸਕਕ
ਛੁਮਾਮਪ੍ਰਦੇਹੈ। ਮੇਰਿਆਜਬਾਬਦੇਵਉ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਜੈਰਾਮਹਕਕਬੀਲੇਦਾਂਤੀਹੈ। ਜੈਰਾਮਕਹਿ
ਆਂਨਬਾਂਬਸਲਾਮਤਿਨਨਕਕੀਹਾਂਜਰਹੈ। ਕਹੀਦਰਨਹੀਗਇਆਂ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਨਨਕਕਉਬੁ
ਲਾਵੇ। ਨਨਕਕਉਆਂਦਮੀਬੁਲਾਂਵੇਗਇਆਂ। ਨਨਕਆਂਵੇਨਾਂਹੀਆਂਦਮੀਠਿਰਿਆਂਇਆਂ। ਅਖ
ਣਲਗਾਂਜੀਵਹੁਆਂਦਤਾਂਨਾਂਹੀ। ਨਬਾਂਬਦਉਲਤਖਾਂਗਾਸਾਂਖਾਂਗਾ। ਕਹਿਆਜਾਂਇਕੇਪਕਹਿਲਿਆਂਦੇ
ਆਂਦਮੀਆਂਜਾਂਇਕਹਿਆਂਦੇਨਨਕਨਬਾਂਬਬਹੁਤੁਗਿਲਾਂਵੇਦੁਹੈਇਆਂਹੈ। ਨਨਕਜੀਉਠਖੜ੍ਹਹੈ
ਆਂਆਂਇਨਬਾਂਬਪਾਂਸਖੜ੍ਹਹੈਇਆਂਸਲਾਮੁਨਕੀਤੇਸੁ। ਨਬਾਂਬਗਾਸਾਂਖਾਂਇਕੇਕਹਿਆਂ। ਅਰੇਨਨਕ

ਅੰਦਰ ਕਿਉਂ ਨਥਾਂ। ਤਬ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਕਹਿਆਂ ਸੁਣਿ ਨਥਾਂ ਬਜਬ ਤੇਰਾਂ ਚਾਂ ਕਰਥਾਂ ਤਬ ਤੇਰੇ ਪਾਂ ਸਿਆਵਤਾਂ ਥਾਂ। ਅ ੩੩
 ਬ ਤੇਰਾਂ ਚਾਂ ਕਰਨਾਂ ਹੀ। ਅਬ ਖੁਦਾਂ ਇਕੇਰ ਕਰਹੁ ਏਹੈ। ਤਬ ਨਥਾਂ ਬਕਹਿਆਂ ਜੀਤੁ ਮਮੇ ਸੇਹੁ ਏਹੈ। ਤਿਹ ਮਾਂ ਰੇਸ
 ਬਿਚਲੁ ਕਰਨਿ ਦਾਜੁ ਕਰੇ ਜੇ ਮੇਕ ਰੋਜਹੈ। ਤਬ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਕਹਿਆਂ ਚਲੇ ਜੀਭਲੀ ਥਾਂ ਤਾਂ। ਨਲੇ ਨਥਾਂ ਬੁਨਾ ਲੇ
 ਕਜੀ। ਨਲੇ ਨਾਂ ਨਕਜੀ। ਹੋਰੁ ਲੇ ਕੁ ਕਿਤਨੇ ਕੁ ਗਿਣੀਏ। ਜਾਂ ਇਜਾਮੇ ਸੀਤ ਦਿਚਖਰੇ ਹੋਏ। ਜਿਤਨੇ ਲੇ ਕਮ
 ਸੀਤ ਦਿਚਿਅਹੇ ਸਰੁ ਮਾਂ ਪਈ ਜਾਂ ਹਗਾਂ ਮਾਂ ਪਣ ਲਗਾ ਜੇ ਨਾਂ ਕਮ ਅਜੁ ਏਸ ਪਲੇ ਤੇ ਮਾਂ ਇਅਾਂ ਹੀ। ਅਤੇ ਜਿਤ
 ਨੇ ਹੋਇ ਮਾਂ ਜਨਮਾਂ ਹੋ। ਸਲਤਾਂ ਨਪੁਰ ਦਿਚਿ। ਸਰੁ ਨਾਂ ਦਿਚਿ ਭੰਡੁ ਪੇਗਈ। ਜੇਰਾਂ ਮਖਰਾਂ ਦਿਲਗੀਰ ਹੋਇ ਕ
 ਰਪਾਰਿ ਜਾਇ ਦਰਿਆਂ ਜਾਂ ਨਾਂ ਕੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆਂ ਦੇਖੇ। ਜੇ ਮੇਰਾਂ ਖਾਂਦੁ ਅਜੁ ਦਲਗੀਰ ਬਹੁਤ ਹੋ। ਸੁ
 ਨਾਂ ਕੀ ਜੀਉ ਠਿਖਰੀ ਹੋਈ। ਅਖਿਓਸ ਜੀਅ ਜਕਿਆਂ ਦੁਸਤਾਂ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਸੇ ਦਿਲਗੀਰ ਕਿਉਂ
 ਏਹੈ। ਜੇਰਾਂ ਕਹਿਆਂ ਸੁਣਿ ਖਰੇ ਸਰਦੀ ਲੇ ਕਾ ਤੇਰੇ ਭਿਰਾਂ ਉਨਾਂ ਨਕਜੀ ਕਿਆਂ ਕੀਤਾਂ ਹੋ। ਨਥਾਂ ਬਨਾ ਲਿ
 ਜਮੇ ਮਸੀਤ ਨਿਦਾਂ ਜਕਰਣ ਗਇਆਂ ਹੋ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਹਰ ਦਿਚਿ ਹੋਇ ਮਾਂ ਸਲਮਾਨਾਂ ਦਿਚਿ ਭੰਡੁ ਪਈ ਹੋ।
 ਜੇ ਅਜੁ ਨਾਂ ਨਕ ਤੁਰਕੁ ਹੋਇਆਂ ਮੇਰਿਆਂ ਨਦਲਗੀਰ ਹੋਵਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਨਕੀ ਜੀ ਕਹਿਆਂ। ਅਜੀਤ
 ਸੀਉ ਠਕਰ ਕੋਈ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਦਲੋ ਪੈ ਖਾਂ ਨਾਂ ਕਰੇ। ਅਚਿਤ ਹੋਵਾਂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੇ ਮੇਰਾਂ ਭਿਰਾਂ ਉਂ

ਜੇਤੁ ਦੇ ਦਾਹਿਅਾਇਤੀ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਲੋਂ ਕੋਈ ਬੁਰੀ ਨਜਰ ਨਾ ਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਉਠ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਅਨੰਦ ਨਾਨਕ
 ਗੋਈ ਜੇਵੇਂ। ਇਤਨੀ ਗਲ ਕਰ ਦੇ ਅਚੇ ਜੇ ਸੇਰੁ ਪਇਆਂ। ਅਤੇ ਨਿਧੇ ਬਾਅਦ ਨਜੈਰਾਂ ਮਜਸੂਸ ਲਾਂ ਇੰਝ
 ਤਿਆਜੀ। ਉਵੇਂ ਨਿਧਾਂ ਬਾਂਅਣ ਭੀਆਂ ਇਪਹੁਚਿਆਂ। ਆਇ ਨਿਧੇ ਜੈਰਾਂ ਮਨ ਵਧਾਈ ਦਿਤੀ। ਜਿਜਾਮਾਨ
 ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆਂ ਹੈ। ਵਿਸਵਾਂ ਸੁਨ ਹੀ ਕਰਣਾਂ। ਨਿਧੇ ਪਾਸੇ ਜੈਰਾਂ ਮਨ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਪੁਛ ਲਗੇ। ਅ
 ਖਨਿਧਾਂ ਮਿਸਰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਇ ਨਿਬਰੀ। ਨਿਧੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਮਿਤਾਂ ਅੰਦਰ ਨਾਂ ਹਾਂ। ਪਰੁ ਮੇਤੁਰ ਕਾ ਦੇ
 ਮੁਹੇ ਸੁਇਆਂ ਹੈ। ਜੇਨ ਬਾਂਬਾ ਨਿਵਾਂ ਜਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਖਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਰਹਿਆਂ। ਨਬਾ ਬਾਨਿਵਾਂ ਜਕਰਿ ਮ
 ਕਾਤਾਂ ਨਾਨਕ ਨੂਕ ਹੋਣ ਲਗੇ। ਅਰੇ ਨਾਂ ਨਕਤ ਨਿਵਾਂ ਜਕਰ ਨੇ ਅੰਇਆਂ ਬਾਂ। ਤੈਨਿਵਾਂ ਜਕਿਉ ਨਕੀ
 ਤੀ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਮੇਰਿ ਸਾਸਿਉ ਨਿਵਾਂ ਜਕਰ ਤਾਂ। ਤਬ ਨਬਾ ਬਕਰਿਆਂ ਤੈਹਾਂ ਸੋ ਨਿਵਸ
 ਕਰਤਾਂ। ਤਬ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਤੈਤੈ ਪਾਰਘੇ ਰੇਖਰੀ ਦੇਣ ਗਾਇਆਂ ਬਾਂ। ਮੇਨਿਵਾਂ ਜਕਿਸ
 ਜੇਕਰਾਂ। ਤਬ ਦੁਇਲਤ ਖਾਂ ਕਹਿਆਂ। ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਤੈ ਇਤਨਾ ਖੂਬ ਲਤਾਂ ਹੈ। ਮੇਤੈ ਈਹਾਂ ਹੀ ਖਰ੍ਹ
 ਹੋ। ਤਬ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਸੁਣ ਖਾਂ ਜੀ। ਤੇਰੀ ਦੇਹੀ ਈਹਾਂ ਖਰ੍ਹੀ ਥੀ। ਅਰੁ ਨਿਵਾਂ ਜਕਰ ਦੇਵਾਂ ਲੋ
 ਥਾਂ ਸੋ ਰੰਧਾਰ ਗਾਇਆਂ ਬਾਂ। ਤਾਂ ਕਾਂ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਦੇਖੇਨ ਬਾਂਬਾ ਸਲਾਮਤਿ। ਚਿੰਦੂ ਕਿਤਨਾ ਖੂਬ ਲ

ਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਬਾਬ ਕਹਿ ਆਂ ਕਾਂ ਜੀ ਨਨਕ ਸਚੁ ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਮੇਸਿ ਜਦੋ ਕੇ ਵਖਤ ਮੇਰਾ ਜੀ ਉਕਧਾ ਰਾਖੇ ਹਿਮਾ ਕੇ ੨੪
 ਵਾਸਤੇ ਗਇਆ ਥਾਂ ਆਫਿ ਰਿਕਾ ਜੀ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ। ਸੁਣਖਾਂ ਜੀ ਗੋਤੇ ਨਾ ਬੋਗਏ। ਹਮ ਸੇਤੀ। ਨੇਵਾਂ ਜਕ
 ਰਤਾਂ ਆਫਿ ਰਿਨਬਾਬ ਕਹਿ ਆਂ ਨਨਕ ਤੈ ਕਾਂ ਜੀ ਸਾਬਿਕ ਰਤਾਂ। ਤਾਂ ਆਫਿ ਰਿਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਨਬਾਬ ਜੀ।
 ਕਾਂ ਜੀ ਤੇ ਵਛੇਰੇ ਕੋ ਸਾਂਭੁਣ ਪਰਿਗਇਆ ਥਾਂ। ਅਤੁ ਵਛੇਰਾਂ ਥਾਂ ਤੇ ਵਿਚਿ ਪਉਦਾਂ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਦੁਹਾਨੁ ਪਰਤੀ
 ਤਾ ਆਈ। ਭੁਯਾਂ ਜੀ ਇਉਂ ਮੇਸੁ ਇਕਰ ਆਂ ਇਆਂ ਹੋਂ। ਆਫਿ ਰਿਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਜੀ ਬੋਲੀ। ਮਿਸ ਰਿਨਨਕ ਭਾਈ
 ਕਿਸੇ ਛੋਡਿ ਆਨਿ ਪੋਕਹਿ ਆਂ ਜਿਜਾਨ ਮੇਓ ਥੇ ਹੀ ਛੋਡਿ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਜੇਰਾਂ ਮੁਨਿਯੇ ਨੇ ਲੜੁ ਲਗਾਂ। ਅ
 ਵੇ ਤੁਓ ਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਆਂ ਹਾਂ। ਨਨਕ ਨਿਕਲੇ ਆਂ ਹਾਂ ਤੁੰ ਮਿਲਕੇ ਆਵੇ ਆਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਨਿਧੋ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਓਹੁ
 ਤਾ ਮਸੀਤ ਵਿਚਿ ਆਂ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਿਤ ਨੇ ਲੋਕ ਆਂ ਹੇਤਿ ਤਨੇ ਪਰਾਨੁ ਆਫਿ ਰਿਗਏ। ਓਹਤ ਮੇਨੁ ਨ ਜਰਨਾ ਅੰ
 ਇਆਂ। ਰਿਕਾ ਜਾਂ ਪੈਰਿ ਪਰਗਾਇਆਂ। ਤਾ ਨਨਕੀ ਜੀ ਜੇਰਾਂ ਮਦੀ ਨਿਸਾਂ ਕੀਤੀ। ਆਂ ਖਣ ਲੱਗੀ ਜੀ ਤੁਸੀ
 ਗਿਣਤੀ ਕਾਈ ਨਾ ਕੋਰੇ। ਨਨਕ ਜੀ ਹੁਣੁ ਆਂ ਪੇਅਾਂ ਵਦਾਂ ਹੈ। ਤਿਚਰਾਂ ਨੁਨਕ ਜੀ ਜੇਰਾਂ ਮਦੇ ਅੰਦਰਿ ਅੰ
 ਇਵ ਰਿਕਾ ਆਂ। ਤੁਲਸਾਂ ਲਉਤੀ ਹੋਏ ਕੁਕੀ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇਆਂ ਹੈ ਬਹੁ ਜੀ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਨਕੀ ਇਕ ਬੀ
 ਚਾਰੋ ਬੈਠੀ। ਕਿਉਂ ਜੀ ਮੇਅਾਂ ਖਿਆਂ ਜੀ ਜੇਭਾਈ ਨਨਕ ਭਾਏ ਦਾਂ ਹਿਮਾਂ ਇਤੀ ਹੈ। ਨਨਕ ਜੀ ਵਲੋ ਕੇ

ਈਨਹੀਦੇਖਸਕਦਾ। ਜੇਰਾਂਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਲਗਾਂਆਂਖਣਬਹੁਜੀਤੁਸਾਂਨੁਏਹੋਜੇਹੀਪਰਤੀ
 ਤੁਆਂਈਹੈ। ਅਤੇਨਾਨਕਜੀਨੁਲਗਾਂਪੁਛਣ। ਭਾਂਈਨਾਨਕਜੀਆਂਖੋਕਿਉਕਰਮਜਕੂਰਹੋਇਆਂ।
 ਅਸਾਂਤਾਂਬਹੁਤਤਉਖਲਾਂਕੀਤਾਂ। ਤੁਸੀਆਂਪਈਕੋਹ। ਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਜੀਜਾਂਜੀਜੋਕਛੁਹੋਈਸੋਹੋਇ
 ਵਰਤੀ। ਤਾਂਫਿਰਿਜੇਰਾਂਮਕਹਿਆਂ। ਭਾਈਜੀਜੇਕੋਈਅਸਾਂਨੁਪੁਛੋਤਾਂਅਸੀਕਿਆਂਬਹੀਐ। ਲੋਕਾਂਦੀਅ
 ਫਾਹੀਕਛੁਨਾਂਹੀ। ਤੁਸਾਂਤੇਮੁਹੋਸੁਈਏਜਾਂਖਰੀਖੋਏ। ਬਨਨਕਜੀਕਹਿਆਂਜੀਜਾਂਜੀਦਉਲਤਖਾਂਨਿ
 ਵਾਜਲਗਾਂਕਰਣ। ਅਤੇਕਾਂਜੀਲਗਾਂਕਰਣ। ਅਸੀਪਾਂਸਿਖਹੋਹੋਇਰਹੇ। ਨਬਾਬਾਨਿਵਾਜਕਰਿਮਕਾ
 ਤਾਂਅਸਾਂਨੁਲਗਾਂਆਂਖਣ। ਅਤੇਨਾਨਕਜੀਨਿਵਾਂਜਕਰੇਣ। ਆਇਆਂਬਾਂ। ਤੈਤੋਨਿਵਾਜਕੀਤੀਓਨਾਹੀ
 ਅਸਾਂਕਹਿਆਂਮਥਾਂਠੇਕੇਜੀਮੀਪਰਿਦਿਲਉਤੇਅਸਮਨਾਘੋਹੋਕੇਧਾਰਧਰੀਦਕਰਦਉਲਤਖਾਂਪਠ
 ਣ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਂਮੇਤਾਂਸਮਝਿਆਂਕਛੁਨਾਂਹੀ। ਤੈਕਿਆਂਕਹਿਆਂਹੈ। ਫਿਰਿਅਸਾਂਕਹਿਆਂਤੈਤਾਂਘੋ
 ਹੋਖਰੀਦਣਕੇਧਾਰਕਉਗਇਆਂਅਸਾਂਨਿਵਾਂਜਕਿਜਨਾਂਲਿਕਰਈਆਂਹੀ। ਤਾਂਕਾਂਜੀਕਹਿਆਂਦੇਖੋ
 ਖਾਜੀਹਿਦੂਕਿਤਨਾਂਨੂਨਬੋਲਤਾਂਹੈ। ਤਾਂਖਾਂਕਹਿਆਂਕਾਂਜੀਹਿਦੂਸਚਾਂਹੈ। ਜਿਸਦਖਤਹਮਸਿਜਦੇਕਉ
 ਗਏਥੋ। ਉਸਦਖਤਹਮਾਰਾਂਦਿਲਘੋਹਿਆਂਕਉਕੇਧਾਰਗਇਆਂਬਾਂ। ਤਾਂਫਿਰਿਕਾਂਜੀਕਹਿਆਂਜੀ

ਤੁਸਤੋਪੋਰਿਆਂਕਉਗਏਬੇਹਮਤੋਕਹੀਨਗਏਬੇਹਮਸਿਉਕਰਤਾਂਤਾਂਠਿਰਿਆਸਾਕਹਿਆਂਕਾਜੀਨੂ॥ ੩੫
 ਕਾਂਜੀਜੁਮੇਮਸੀਤੁਗਇਆਂਅੰਕੁਣਖਟਿਆਂਖਾਤਾਸਿਜਦਾਕੀਤੇਜਿਮੀਸੋਰੂਹਵਛੇਰੇਸਾਂਥਾਤਾਂਠਿਰਿਨ
 ਥਾਂਬਕਹਿਆਂਨਾਨਕਯਹਕਿਆਂਕਹਿਆਂਤਾਂਅਸਾਂਕਹਿਆਂਖਾਂਜੀਕਾਜੀਦੀਘੋਰੀਸੁਈਧੈ॥ ਅਤੇਵਛੇ
 ਰਜਣਿਆਂਹੈਸਾਅਤੇਵੇਰੇਵੇਚਿਖਾਤਾਹੈ॥ ਕਾਜੀਜਿਮੀਤੇਸਿਜਦਾਂਕੀਤਾਂਹੈ॥ ਅਤੇਰੂਹਕਾਂਜੀਦਾਂਵਛੇਰੇ
 ਵਿਚਿਜਾਂਇਰਹਿਆਂਹੈ॥ ਅਤੁਟੈਏਵਿਚਿਵਛੇਰਾਂਪੈਮਰਦਾਂਹੋਵੈ॥ ਹਮੇਏਹਕਹਿਆਂਹੈਖਾਂਜੀਤਾਂਦਊਲਤ
 ਖਾਂਹਸਕੇਕਹੋਣਲਗਾਂ॥ ਕਿਉਕਾਜੀਨਾਨਕਕਿਆਂਕਹਤਾਂਹੈ॥ ਸਚੁਕਹੀਓ॥ ਤਾਂਕਾਜੀਕਹੋਣਲਾਂਗਾਂਖਾਂਨਜੀ
 ਅੰਸੀਹੀਬਾਤਹੈ॥ ਤਾਂਨਬਾਂਬਕਹਿਆਂਕਾਂਜੀ॥ ਨਾਂਨਕੋਤੇਕਾਮਲਫਕੀਰਹੂਆਂ॥ ਅਬਏਸਸਿਉਹਰਫਕੋਈਨਹੀ
 ਚਲਤਾਂ॥ ਠਿਰਿਨਬਾਂਬਕਹਿਆਂਨਾਨਕਤੇਰੇਪੈਸੋਤੇਹਮੇਰਾਖਣਨਾਹੀ॥ ਅਤੇਤੇਰਾਂਸਸੁਰਾਂਠਿਰਿਆਂਦੀਹੂਆਂ
 ਹੈ॥ ਜੋਫਕੀਰਾਂਕੋਨਦੇਹੈ॥ ਕਹੁਅਬਪੈਸੇਕਿਸਕਉਦੇਵੈ॥ ਤਾਂਅਸਾਨਬਾਂਬਨਕਹਿਆਂਮੈਂਤੋਤੁਮਕਉਕਹਿਚੁ
 ਕਿਆਹੈ॥ ਅਾਂਗੇਤੂਜਾਣਾ॥ ਤਾਨਬਾਂਬਕਹਿਆਂਸੁਣਨਾਨਕਆਂਧੇਪੈਸੇਤੇਰੇਕਈਲੇਕਉਦੇਤੇਹੈ॥ ਅਰੁਆਧੇ
 ਆਂਪਣੇਹਬਕਰਫਕੀਰਾਂਕਉਦੇਹੈ॥ ਤਾਂਅਸਾਂਕਹਿਆਂਅਸੀਕੁਝਨਹੀਜਾਣਦੇਤੂਜਾਣਾ॥ ਏਹਗਲਾਅਸੀਕਰ
 ਆਏਆਂਹੈ॥ ਜੀਜਾਂਜੀਆਂਗੇਤਸਤੋਦਿਲਕਾਂਦੈਕਲੀਲਗੇਕਾਂਦੈਬੁਰੀਲਗੇ॥ ਤਜੈਰਾਮਕਹਿਆਂਜੀਤੁਸਾਂਥ

ਰੋਈ ਜੋ ਪ੍ਰਗੋ ਰੋਈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਂਗੀ ਪਤੀ ਜਦਾਂ। ਉਠ ਰਸੋਈ ਜੇ ਦੇ। ਤਾਂ ਜੋ ਰਾਮ
 ਆਖਿ ਅੰਬੁਜੀ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਭੈਣ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਭੀ ਏਸੇ ਦਾ ਕੁਝ ਅਸਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਏਵੇ ਭ
 ਰਾ ਵਿਚਿ ਆਂ ਹੋ। ਧੰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਧੰਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈਂ ਜੇ ਇਸ ਦੀ ਭੈਣ ਹੈ
 ਅਤੇ ਬੈਠੇ ਜੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਭੀ ਧੰਨ ਹੋ ਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਅਸਾਂਡਾਂ ਸਿਰਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਜੋ ਰਾਮ ਭੀ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ
 ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਗੋਈ ਜੇ ਦੀ। ਰਸੋਈ ਜੇ ਦਕਰ ਬੈਠੇ ਆਂ ਹੋ ਜੇ ਮੁਲਾਂ ਆਇਆਂ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਚੰਦੋਰਾਂ ਬੀ ਭੀ ਅਈ
 ਅਗੇ ਮੁਲਾਂ ਅਤੇ ਸਾਮਾਧੀ ਤਿਤੁ ਦੇਵੇ ਝਗੜਾ ਗਏ ਆਂ ਹੋ। ਹੁਣ ਚੰਦੋਰਾਈ ਆਈ। ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਭਾ। ਤਿ
 ਸ ਜੋ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਡਿਠਾ ਸੋ ਕੜਕੀ। ਜਿਉ ਬਿਜੁਲੀ ਕੜਕਦੀ ਹੈ। ਅੰਧ ਲਗੀ ਸੁਣਿ ਤੇਵੇ ਨਾਨਕ ਦੇ
 ਜੋ ਗਲ ਨੇ ਵੀ ਵਾਹੁ ਕਰਦਾ ਆਂ ਹਾਂ। ਜੇਟ ਬਰਦਾਸ਼ ਇਕੋ ਛੁਡ ਨੇ ਠੇ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ। ਰਾ
 ਰਾਮ ਰੂ ਵਿਚਿ ਮਹਲਾ ॥੧॥ ਆਤਪਿਤ ਮਿਲਿ ਪਿਤੁ ਕਮਾਇਆ। ਤਿਨਿ ਕਰਤੇ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇਆ। ਲਿ
 ਖੁਨ ਚਿ ਜੋ ਤਿਵ ਡਿਠਾਈ। ਮਿਲਿ ਮਾਇਆ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ। ॥੧॥ ਮੁਰਖ ਮਨ ਕਾ ਹੋ ਕਰ ਸੁਹਿ ਮਾਣਾ। ਉਠ ਚ
 ਲਣਾ ਖਸਮੇ ਭੁੰਝਾ। ॥੧॥ ਰਹਾਂਤੀ। ਤਿਸਿ ਸਾਂਦ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਹੋਈ। ਪਰ ਛੁਡਣਾ ਰਹੇ ਨ ਕੋਈ। ਕਿਛੁ ਖਾਨੋ ਕਿ
 ਛੁ ਪਰ ਜਾਈ ਮੈ। ਜੇ ਬਾਂਹੁ ਰਿਦੁ ਨੀ ਆਂ ਆਈ ਮੈ। ॥੨॥ ਸਜ ਕਾਇਆ ਪਟੀ ਚੰਦਾ। ਫੁਰਮਾਇ ਸਬ ਹੁਤ

ਚਲਾਏ। ਘੋਸੇ ਜਸੁ ਖਾਲੀ ਸੇਵੈ। ਹਥੀ ਪਉਦੀ ਕਾਹੇ ਰੋਵੈ। ॥ ੩ ॥ ਪਰੁ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਾਈ ਭਾਈ। ਪਾਪ ਪਸਰਤ ਰਹੈ ॥ ੩੬ ॥
 ਜਾਈ। ਭਉ ਬੇਨਾਂ ਜੀਉ ਚਰਾਉ। ਕਹੁ ਨ ਨ ਕਦੇ ਵੈ ਕਾਹੁ। ॥ ੪ ॥ ਤਾਂ ਚੰਦੋ ਗਾਈ ਭੀ ਸੁਖ ਸੁਖ ਰਹੀ। ਫਿਰਿ
 ਮੁਲਾਂ ਅਪਈ ਪੀਨੁ ਛੁਡੇ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਲਖਾ ਸੀ ਦਸੁ ਕੁਛੁ ਰੁਆਂ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦੁ ਵਰਿ ਅਪਉਇ ਅ।
 ਪੈ ਜਾਦਾਂ ਅਾਂ ਹਾਂ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ। ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ॥ ਜਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਲਤਾਂ ਨ ਪੁਰੋ ਨਿਕ
 ਲਿਖਹੁ ਹੋਇ ਅਾਂ। ਬਾਹਰੀ ਰਹੇ ਪਰ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦੇ ਅਾਂ ਵੈ ਨਾਂ ਹੀ। ਚੰਦੋ ਗਾਈ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂ ਪੀਨੁ ਛੁਡੇ ਨਾਹੀ। ਅ
 ਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਵੈ ਨਾਹੀ। ਪਉਦੇ ਲਉ ਦੇ ਸੁਗਰੁ ਬਹੁ ਤੇ ਗਾਂ ਹੋਇ ਅਾਂ। ਸਮੀਤ ਸਲਾਂ ਹੋਈ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ
 ਅੰਖੀ ਅੰਤੁਲਾਂ ਮਾਂ ਸੀ। ਸਿਰੀ ਚੰਦੁ ਮੇਰੇ ਪਾਂ ਸਿਰ ਹੋ। ਭਾਉ ਨੁ ਅਤੇ ਲਖਾ ਸੀ ਦਸੁ ਕੁਛੁ ਰੁਆਂ ਲੈ ਜਾਵੈ। ਜੇ ਕਿਛੁ
 ਮਾਇ ਅੰਦੀ ਗਲ ਹੋਵੈ ਕਿਸੇ ਗਲੇ ਭਾਉ ਤੇ ਗਸੇ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਬਖਸਾਂ ਇਲਈ ਮੇ। ਪਗੇ ਸਰਨਾਂ ਲੁਅਸਾ
 ਕੇ ਹੀ ਬਰਾਂ ਬਰੀ ਹੋ। ਚੰਦੋ ਗਾਈ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂ ਅਪਈ ਪੀਨੁ ਅਤੇ ਦੋਹ ਤੇ ਰੇਨੁ ਲੈ ਗਇ ਅਾਂ। ਫਿਰਿ ਕਿਤਨਿ
 ਅੰਕੁ ਦਿਨਾਂ ਨੁ। ਤਲਵੰਡੀ ਅਹੁ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁ ਭੇਜਿ ਅਾਂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈਣ ਨੁ। ਭੇਜਿ ਅਾਂ ਸੀ। ਜ
 ਜਾਂ ਹਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਆਉ। ਮੇਉਤ ਦੀ ਜੇ ਹੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਜੇ ਨਾਂ ਨਕ ਛਕੀ ਭੋਹੋਇ ਅਾਂ।
 ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅੰਤਿ ਸਲਤਾਂ ਨ ਪਰਿਪਹੁ ਜਿਅਾਂ ਅੰਦੇ ਸਗਰ ਵਿ ਦਿਸਿ ਅਾਂ ਜੇ ਨਾਂ ਨਕ ਤਪਾਂ ਹੋਇ ਬੈਠੇ।

ਮਰਦਾਨਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਮਾਇਆਂ ਮਾਇਨਾ ਕੀ ਪਾਸੇ ਖਬਰ ਲੀਤੀ। ਲਗਾਂ ਅੰਖ ਬਰਜਾਂ ਦੀ ਜੀਏਹੁ
 ਕਿਆ ਹੋਇਆਂ ਮਹਤ ਕਾਲੁ ਮੇਨੁ ਖਬਰ ਨੂਭੇ ਜਿਆਂ ਅੰਗਾਂ ਜੇਜਾਹੁ ਨਾਨਕ ਦੀ ਖਬਰ ਲਿਆਂ। ਨਾਨਕੀ
 ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹਾਂ ਖਬਰ ਹੈ ਜੇ ਦੇਖਦਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਖਬਰ ਲੈਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ
 ਜਾਹਾ ਜੇ ਕੋਈ ਜਬਾਬ ਦੇਵੀਗਾਂ ਸੋ ਪਿਓ ਕਾਲੁ ਅਤੇ ਅੰਧੀ ਬੀਨੁ ਲੈ ਜਾਇ ਦੇਵੈ। ਮਰਦਾਨਾਂ ਅੰਗਿ ਨਾਨਕ
 ਕੀ ਨਾਮਿ ਲਿਆਂ ਅੰਧਿਓ ਜਿ ਜਮਨ ਏਹੁ ਕਿਆ ਕੀਤੋ। ਚੰਗਿਆਂ ਭੁਲਿਆਂ ਕਿਰਤ ਕਾਰਨ ਡਿਕੇ ਸਿ
 ਰਤੇ ਅੰਗੇ ਛੁੰਬੀ ਨਿਥੈ ਠੇ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਆ ਅਸਾਂ ਤੇ ਨਤਾਰਦਾਂ ਗੁਣ ਦਿਤਾਂ ਸੀ। ਸੋ ਅਜ
 ਦੇਵਾਸ ਤੇ ਤੇਨੁ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਅਸੀਹੁ ਏਹੁ ਨੂਭੀ ਕਦੇ ਸੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਅੰ ਜੀ ਕਹੁ ਅਖ ਮੇਨਾ ਤਾਂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਤੇਨਾਂ ਲਿਚਲਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਅੰ ਜੀ ਕਿਧਰਿ ਚਲਦੇ ਹੋ। ਤਰ੍ਹਾਂ
 ਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿਧਰਿ ਕਰਤਾਰੁ ਲੈ ਜਾਵੈ। ਅਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਨੁ ਤਾਂ ਮਹਤ ਕਾਲੁ ਖਬਰ ਨੂਭੇ ਜਿ
 ਆਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਅੰਧੀ ਬੀਨੁ ਡਿਕਦਾ ਏਹੋ ਸਨਿ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਅੰ ਖਦੇ ਹੋ ਜੇ ਅਸਾਂ ਤੇਨਾਂ ਲਿਚਲਾ ਮੇਰਿ
 ਅੰਕਰਾਂ ਮੇਨੁ ਤਾਂ ਅਸ ਕਲਬੁ ਏ। ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਅੰ ਸਇ ਮਰਦਾਨਾ। ਅਸਾਂ ਨਾਲ ਭੁਖ ਨੰਗ ਹਈ
 ਅਤੇ ਜੁਖ ਭੋਗ ਮੰਗੇ ਤਾਂ ਜਾਂਹਿ ਤਲਵੰਡੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਅੰ ਜੀ ਮੇਨੁ ਤਾਂ ਜਾਂਣਾ ਅਉਖਾਂ ਹੋਇਆਂ। ਹੁ

ਇਸੇ ਰਿਖੇ ਜਾਂਦਾ ਹੁਇ। ਨੂ ਤੈ ਜੇਹਾ ਸੈ ਸਾਂ ਰਤੇ ਕਈ ਨ ਜਰਨਾ ਹੀਆਂ ਵਦਾਂ ਤਾਂ ਨ ਨ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਮਰ ੩੭
 ਦਾਨਾਂ ਤਾਂ ਰਵ ਜਾਇ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਂ ਖਿਆਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਭਾਰ ਕਦੇ ਨਾ ਹੀ ਵਜਾਈ। ਤਾਂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਆਂ ਖਿਆਂ
 ਸਾਂ ਤੈ ਨੂ ਤਾਂ ਰਵਾਂ ਗਾਣ ਦਿਤਾਂ ਸੀ ਸੈ ਰਿਖੇ ਪਾਤਿਓ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਂ ਖਿਆਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਵੇਚਨਾਂ ਹੀ ਖਾਂ ਧਾਂ ਜੀ
 ਖੋਰ ਖਿਆਂ ਹੈ ਤਿਥਾਈ ਪਾਇਆਂ ਹੈ ਗਾ। ਤਾਂ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤਾਂ ਰਵ ਜਾਇ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਪਾ
 ਸਿਰ ਬਾਬਨਾ ਹਾਂ। ਮਰਦਾਨਾਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕਰਿ ਉਠ ਪੜ੍ਹਾਂ ਹੈ ਇਆਂ। ਮਰਦਾਨਾਂ ਸਹਰਦਿ ਚਿਆਂ ਇਆਂ।
 ਆਂ ਇਕ ਕੋਈ ਛਾਂ ਛੀ ਲਗਾਂ ਦੇ ਲਣਾ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਹਿਕੁ ਮੇਟਾਂ ਹਿਕੁ ਸਪਠਾਂ ਏ ਖੈ ਠਾਂ ਗਾਂ ਵਦਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਮ
 ਏ ਲਾਂ ਰਬਾਂ ਬਹੁ ਬਿਦੁ ਜਾਂਦਿ ਦਾਂ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਉਸਨੂ ਦੁਆਇ ਸਲਾਮੁ ਦਿਤੇ ਸੁਆਤਿ ਚਰਨ ਪਠਾਂ ਏ ਉਠ ਪੜ੍ਹ
 ਹੈ ਇਆਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਉਸਨੁ ਆਂ ਖਿਆਂ ਚਲੁ ਭਾਂਈ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਆਂ। ਇਕੁ ਬੈਦਾਂ ਖਦਾਂ ਏ ਦਾਂ ਤੈ ਨ ਸਦਦਾਂ
 ਹੈ। ਉਹ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਉਠ ਪੜ੍ਹਾਂ ਹੈ ਇਆਂ। ਚਾਂ ਹਦਿ ਚਿਆਂ ਇਆਂ। ਤਾਂ ਲਗਾਂ ਪਛੁਣਾ ਆਂ ਖੁਭਾਂ ਏ ਤੈ ਕਉ ਏ
 ਹੈ ਦਾਯੋ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਂ ਖਿਆਂ। ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਹਾਂ। ਫਿਰਿ ਉਸ ਪੁਛਾਂ ਭਾਂਈ ਤੈ ਰਿਖੇ ਹੈ। ਤੇਰਾਂ ਨਾ ਉਰਿਆਂ ਹੈ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਂ ਖਿਆਂ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਸਰਦਾਂ ਨਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੁਤਨ ਰਾਂ ਇਭੇ ਏ ਭਟੀ ਦੀ ਤਲਵੀ ਡੀ ਹੈ। ਮਰਦਾ
 ਨਾਂ ਨਾਲਿ ਉਸਨੁ ਲੈ ਕਰਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਪਾਂ ਸਿਆਂ ਇਆਂ। ਆਂ ਇਥੈ ਠਾਂ ਉਸਨੁ ਆਂ ਖਿਆਂ ਉਸੁ ਭਾਈ ਵਜਾਇ ਰਬ

ਬੁਧਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਾਧਿ ਲਗੀ ਹੋਈ ਆਂਹੀ ਜਾਂ ਉਸਤੁਮੇਟੇ ਤਾਰ ਵਜਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਅਖੀ ਖੋਲੀ ਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਂ ਅਵੇ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤੇ ਵਜਾਇ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਜੀ ਦਹੁ ਕਮੁ ਮੀਨਿ ਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਲਗਾਂ ਵਜਾਂ ਵਣ ਮਰਦਾਨੇ ਅਜੇਹੀ ਤਾਰ ਵਜਾਈ ਜੋ ਜੀ ਗੱਲੇ ਦੇ
 ਜਨ ਵਰ ਮਿਰਗ ਬੇਸੁਧੇ ਹੋਇ ਕੇਛ ਹਿਧੇ ਆਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤੁਰੀ ਸ਼ਿ ਆਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅ
 ਪਨੇ ਦਿਲ ਵਿਚਿ ਬਹੁਤੁਰਾਂ ਜੀ ਹੋਇ ਆਂ ਆਖਣ ਲਗਾਂ ਜੋ ਮੇ ਤਾਂ ਵਜਾਇ ਨਾਹਾਂ ਜਾਂ ਵਣਾਂ ਏਹੇ ਮੇਨੁ ਅ
 ਜਰੈ ਬੀਛੁ ਤੇ ਹੋਇ ਆਂ ਅਤੇ ਓਹੁ ਛਾਢੀ ਹੈਰਾਨੁ ਹੋਇ ਗਇ ਆਂ ਮੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਛਾਢੀ ਡਿਠੇ ਆਹੇ ਪਰ
 ਏਹੁ ਗੁਣ ਕਿਸੇ ਵਿਚਿ ਨਾਹੀ ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿ ਆਂ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕ
 ਹਿ ਆਂ ਜੀ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਮਰਦਾਨੇ ਉਰ ਕਸਲ ਮੁਕੀ ਤਾਂ ਅਤੇ ਆਖਣ ਲਗਾਂ ਮੇ ਤੇ ਨਖੁਦਾਂ ਇਅਲੇ ਹੀ ਜ
 ਵਣਾਂ ਜੋ ਤੁਫੁਰਾਂ ਵੇਸੇਈ ਹੋਓ ਕਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਕੋਈ ਰਬਾ ਬਲੇ
 ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਜੀ ਤੇ ਬੁਰਾਲਈ ਐ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਰਬਾ ਬੁਰਾ ਅਤੇ
 ਫਰਾਗ ਮੁਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਾਜਾਂ ਸੋਭੇ ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਜੀ ਰਬਾ ਬੁਰੀ ਮਿਲੇ ਤ
 ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆਂ ਮਰਦਾਨੀ ਆਂ ਸੁਆਲੁ ਤਾਂ ਕਰਣ ਬੁਲਾਂ ਨਾਂਹੀ ਪਰ ਜਰੂਰ ਕਰਾਵ

ਦੀ ਹੈ। ਜਾਹਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਂਸਿ। ਅੰਧ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨਾਨ ਕ ਇਕੁ ਸੁਆਲੁ ਕੀਆਂ ਹੈ। ਜੇ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਅੰਧ ਜੇ ਨਾਂ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ॥ ੩੮ ॥
 ਅੰਧ। ਜੇ ਮੰਨਿ ਉਸੁ ਤਾਂ ਅੰਧੇ। ਜੇ ਇਕ ਰਬਾ ਬੁਲੈ ਦੇ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਠ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਇਆਂ। ਤਾਂ ਉਸੁ ਛੁੱਟੀ ਕਹਿਅ
 ਜੀਏ ਹੁਰਬਾਂ ਬੁਰਾਂ ਜਰੁ ਹੈ। ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ। ਭਾਈ ਛਾਢੀ ਅਸ ਨੁਪਹੁਚਿਅ ਤੈ ਦਿਤਾ।
 ਪਰਏ ਹੁਅਸ ਤੇ ਕੰਮ ਦੰਨਾਂ ਹੀ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਪਾਂਸਿ। ਇਕੁ ਰਹੈ ਹੋਇਆਂ। ਬੇਬੇ ਨਾਂ ਨਕੀ ਜੀ ਖੁਦਿ
 ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ। ਕਿਧਰੇ ਆਇਆਂ ਹੈ। ਮਰਦ ਨੇ ਅੰਧਿਅ ਜੀ ਰਜਾਂ ਦੀ ਜੀ। ਮੈਨੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਸ ਤੇ
 ਪਾਂਸਿ ਤੇ ਜਿਅਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅੰਧਿਅ ਭਾਈ ਜੀ ਰਾਂਜੀ ਤਾਂ ਹੈ ਕਿਉਂ। ਅਜੁ ਪਰਸੇ ਸਭਾ ਅਸ ਤੇ ਉਤੇ ਬਹੁ
 ਤਮਿ ਹਰਦਾਂ ਨੂੰ ਹੈ। ਜੇ ਅਸ ਨੁ ਭਾਈ ਜੀ ਯਾਂ ਦਿ ਕੀਤ ਹੈ। ਅੰਧ ਕਿਉਂ ਤੇ ਜਿਅ ਕਿਅਾਂ ਅੰਧਿਅ ਮਰਦ
 ਨੇ ਨੁਪੀਵੀ ਪਾਂਇ ਦਿਤੀ। ਲਗੀ ਖੁਛਣ। ਅੰਧ ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ। ਮਰਦ ਨੇ ਅੰਧਿਅ ਜੀ ਹਿਕੁ ਸੁਆਲੁ ਕੀਤਾ।
 ਹੈ ਜਾ। ਅੰਧਿਅ ਪੈਸ ਜੇ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਅੰਧੇ। ਜੇ ਮੰਨੇ ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਨਾਂ ਅੰਧੇ। ਤਬ ਨਾਨਕੀ ਅੰਧਿਅ ਪੈਨੁ ਮੇਰੇ ਭਾਂਗੇ ਨੁ
 ਜੋ ਭਾਈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਆਲੁ ਕੀਤਾ। ਅੰਧ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਿਸੀਰਾ ਅੰਧ। ਮਰਦ ਨੇ ਅੰਧਿਅ ਰਜਾਂ ਦੀ ਜੀ ਹਿਕੁ
 ਬਾਬੁ ਜਿਤ ਨੇ ਤੇ ਮਿਲੇ ਤਿਤ ਨੇ ਬੁਲੈ ਦੇਹਿ। ਤਬ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅੰਧਿਅ ਹਿਕੁ ਰਿਅਾਂ ਸਉ। ਭਾਈ ਮਰਦ ਨਾਂ ਤੇ
 ਭਾਈ ਜੀ ਨੁ ਅੰਧੇ ਮੈਨੁ ਅਪਣੁ ਹੁਦਿ ਪਾਂਇ ਜਾਂਹਿ। ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਮਰਦ ਨੇ ਅੰਧਿਅ ਕਿਰਿਅਾਂ ਅੰਧਿਅ ਗੁਰੂ ਨਾਨ

ਕੁਜੀਪਸਾਗੁਰੂਜੀਬੇਬੇਜੀਆਂਖਦੀਹੈ। ਇਕਕਿਆਂਸਭਿਆਂਖੇਤਸੇਉਲੇਦੇਵਾਂ। ਪਰਮੇਨੁਆਪ
 ਏਂਮੁਹਦਿਖਾਂਇਜਾਦੈ। ਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਚਲੁਭਾਈਮਰਦਨਾਂ। ਬੇਬੇਨਾਨਕੀਦਾਆਖਿ
 ਅਛੇਰਿਆਂਨਹੀਜਾਂਦਾਂ। ਨਨਕੀਪਿਛਲੇਜਨਮਭੁੀਅਸ੍ਰੀਭੈਣਮਾਂਹੀ। ਅਤੇਤਦਭੁੀਅਸ੍ਰੀਸੇ
 ਵਾਂਬਹੁਤਕਰਦੀਆਂਹੀ। ਚਲੁਭਾਈ। ਫਿਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਜੀਅਤੇਮਰਦਾਂਨਾਂਭੂਆ। ਦੋਵੇਬੇਬੇਨਾਂਨਕੀ
 ਪਾਂਸਿਆਂਏ। ਅਰੋਬੇਬੇਨਾਨਕੀਪੀਰਾਂਦਿਛਾਂਇਦਿਤਾਂ। ਅਤੇਪੀਰੀਮਰਦਾਂਨਾਂਪਾਇਦਿਤੀ। ਦੋਵੇ
 ਬੇਠੇ। ਬੇਠਕਰਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਬੇਬੇਜੀਕਿਛੁਆਂਖੀਐ। ਤਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਆਂਖਿਆਂਭਾਈਜੀ
 ਜੇਤਸਾਂਮੁਹੇਆਂਖੀਮੇਨੁਸੇਈਕਬੂਲਹੈ। ਪਰਹਿਕਾਸਾਤਾਂਆਂਖਿਆਂਮੰਨੇ। ਤਾਂਅਗੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅ
 ਖਿਆਂਭੁਲਾਂਬੇਬੇਜੀਜੇਤਸੀਆਂਖੇਰੇਸੇਮੰਨਾਂਗਾਂ। ਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਆਂਖਿਆਂਭਾਈਜੀ। ਤਸੀਫੁਰ
 ਮਾਂਇਸਕਰਿਆਂਕੋਰੇਨਿਸੀਗਾ। ਅਤੇਤਸੀਮੇਰੇਖਾਂਸਹੀਰਹੇ। ਤਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਬੇਬੇਜੀ
 ਆਸੀਤੁਸਾਂਡੇਪਾਂਸਿਹੀਹਾਂ। ਜਿਤਵੇਲੇਤੁਸੀਯਾਂਦਿਕੋਰੇਗੇ। ਤਿਤਵੇਲੇਹਾਂਜਰਹੀਹਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਬੇਬੇਨਾ
 ਕੀਜੀਆਂਖਿਆਂਭਾਈਮਰਦਾਂਨਾਂਤੁਸੀਜਾਇਕਰਖੁਸਕੋਰੇ। ਜੇਕੁਝ। ਲੁਲਗੇਸੇਮੇਰੇਖਾਂਸੇਲੈਜਾਂਦੇ।
 ਮਰਦਾਂਨੇਗੁਰੂਨਨਕਜੀਨੁਪੁਛਿਆਂਗੁਰੂਜੀਕੇਹਾਂਕੋਰੇਦੈ। ਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਪੁਛੁਭਾਈਮ

ਰਦਾਨ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਜੇਹੇ ਮੁਲ ਦਾ ਅੰਬੇ ਤੇ ਜੇਹੇ ਗਲੇ ਅੰਠਿ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਅੰਧਿ ਅੰਧਾ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ
 ਦਾਨਾ ਜੇਹੇ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਅਵੇ ਤੇ ਜੇਹੇ ਗਲੇ ਅੰਠਿ ਮੁਲ ਦਾ ਸਰਫਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੇ। ਖਰੇਬੇ ਖਰਾ ਲੇ ਅੰਠਿ
 ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿ ਅੰਧੁਲਾ ਰਜਾ ਦੀ ਜੀ। ਮਰਦਾਨ ਉਠ ਪੜ੍ਹਾ ਜੇ ਇਸਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਅੰਧਿ ਅੰਧੁਲਾ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਰਸੋਈ ਜੇ ਦੁਜਾ ਗਾ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂ ਭੀ ਸਦਿ ਲੇ ਅੰਠਿ। ਮਰਦਾਨਾ ਮੇਨੁ ਮਦਦਾ
 ਇਸਾ ਅੰਧਿ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਮੇਨੁ ਅੰਧਿ ਅੰਧਿ ਜਿਸਾਨ ਤੇਨੁ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਸਦ ਦੀ ਹੈ। ਮੇਮ
 ਰਦਾਨੇ ਨੂ ਕਹਿਅ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਰਸੋਈ ਕੀ ਤੀ ਹੈ ਸੁ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂ ਅਤੇ ਤੇਨੁ
 ਅਤੇ ਮੇਨੁ ਤੇਨੁ ਇਸ ਦਾ ਸਤੇ ਸਦਿ ਅੰਧਿ ਹੈ ਸੁ। ਤਾਂ ਮੇ ਅੰਧਿ ਅੰਧਿ ਮਰਦਾਨਾ ਮੇਤਾਂ ਚਲਿਅ ਸਾਂਝਾ ਪਰਾ ਪਰ
 ਭਲਾ ਚਲੁ ਮਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਰੰਜੇ ਹੋ ਦੇ ਹੋਵਨਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੀ ਮੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲਿ ਭੁ
 ਰਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ ਅੰਧਿ ਅੰਧਿ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ ਅੰਧਿ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੀ
 ਦੇ ਜਾਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਚੁਪਿ ਪਇਅ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ ਅੰਧਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ
 ਤਿਆਵੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕੀ ਤਾਂ ਸੀ ਸੋ ਰਿਹਾ ਜੇ ਦਿਅ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੀ ਅਗੇ ਹੋ ਜੇ
 ਅਤੇ ਖੁਸੀ ਮੰਗੀ। ਅਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਨੁ ਖੁਸੀ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੀ ਅੰਧਿ ਅੰਧੁਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾਂ ਤੇ
 ਅਸੀਂ ਪਰਾਨੁ ਜਾਂ ਦੇਹਾਂ ਅਸਾਨੁ ਖੁਸੀ ਮਿਲੇ॥

ਕਿਉਰੀਜੋਦੇਹੋ। ਤਾਂਅਰੋਮੈਅਰਦਸਕੀਤੀ। ਗੁਰੂਜੀਅਸਾਂਤਾਂਕਿਆਂਦਿਤਹੋ। ਜੇਅਸੀਤਸਤੋਤੋ
ਜੋਦੀਏ। ਅਸੀਤਸਤੋਪਸੋਸੋਗੇਮੀਗਿਆਂਲੋਰਦੇਅਹੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂ। ਮੀਗਰਾਂਈ
ਲਾਂਜੋਮੀਗੇਸੋਕਰਤਾਰਪਸੋਦਿਵਾਈਏ। ਤਾਂਗੁਰੂਜੀਮੈਆਂਖਿਆਂਜੋਗੁਰੂਜੀਮੈਏਹੋਮੀਗਦਾਂਹਾਂਜੋ
ਕਰਤਾਰਚਿਤਿਆਂਦੈ। ਅਤੇਤੇਹੀਚਾਂਲੀਦੇਖਿਕਰਿਜੀਉਤੁਰਮੇਨਾਹੀ। ਸੈਸਾਰਕੋਈਕੁਹਾਂਖ
ਦਾਹੋਕੋਈਕੁਹਾਂਖਦਾਂਹੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਤਾਂਈਖਾਲਾਂਤਸਾਂਨਕਰਤਾਰਅੰਤੋਲੁਰਖੇ
ਗਾਂ। ਸੈਸਾਰਪਇਆਂਖੁਖਮਾਗੇ। ਸੈਸਾਰਸਗਦੀਨਿਆਂਈਹੋ। ਜੀਮਖੁਜੀਲੀਤੀਗੁਰੂਜੀਪ
ਸੋਅਪਹਾਂਨੁਦਿਦਾਂਹੋਇਆਂ। ਬੇਬੇਨਨਕੀਜੀ। ਕਾਲਨੁਅਤੇਅੰਬੀਬੀਨੁਅਛੇਸਨੇਹੋਦੇਤੋ।
ਮੀਸਨੇਹੋਲੋਕਰਤਲਵੀਡੀਨੁਹੋਇਆਂ। ਅਤੇਮਰਦਨੇਨੁਗੁਰੂਨਨਕਜੀਰਬਾਂਬਨੁਤੇਜਿਆਂ। ਤਾਂ
ਬੇਬੇਨਨਕੀਆਂਖਿਆਂਤਾਂਈਮਰਦਨਾਂਜਿਤਨੇਤੋਮਿਲੇਤਿਤਨੇਤੋਹਛਾਂਲਿਆਂਦੈ। ਜੋਮੇਰਾਤਾਂਈ
ਜੀਮਤੇਖੁਸੀਹੋਦੈ। ਜੋਕੁਛਮੁਲੁਲਗੇਸੋਆਂਇਲਏ। ਅਰਦਨੇਉਠਕੇਤਜੀਮਕੀਤੀ। ਅਤੇਗੁ
ਰੂਨਨਕਜੀਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਅਰਦਾਂਨਲਗਾਂਮਿਰਾਂਸੀਆਂਦੇਪਰਟੇਲਣਲਗਾਂ। ਜਿਥੇ
ਜਏਤਿਥੇਮਿਰਾਂਸੀਅਗੇਬੋਹੋਆਂਖਨਜੋਆਂਇਆਂਹਈਕੁਰਾਂਹੀਆਂਦਾਂਤੁਮ। ਅਰਦਾਂਨੇਨੁਕੋਈ

ਆਂਦਰਦੇਵੈ ਨਾਂਹੀ। ਕਿਤਨੇਦਿਨੁ ਮਰਦਾਨਾਂ ਫਿਰਦਾਂ ਰਹਿਆਂ। ਫਿਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ।
 ਇਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਪੁਛਿਆਂ। ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆਂ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਸਭ ਕਿਉ
 ਮਲੁਮ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਿਸੀਰਾ ਆਖਿਆਂ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆਂ ਜੀ ਨਿਸੀਰਾ ਆਖਣ ਦੀ ਗ
 ਲ ਨਾਂਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਿਗ ਵਿਚਿ ਆਏ। ਅਵੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਿਸੀਰਾ ਆਖਿਆਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੀ ਬਿਆ
 ਕੀ ਬਕਰਾ ਆਖਿਓ ਜੁ ਜੀ। ਸੈਸਾਰ ਆਖਦਾ ਹੈ ਆਇਆਂ ਹਈ ਕੁਰਾਂ ਹੀ ਦਾਂਤੂ ਮੁ। ਅਰਿਗ ਲਿਲੋ ਕਮਾਂ ਖਦੇ
 ਹੈ ਨਿ। ਤੁਮ੍ਹ ਕੋਈ ਰਬਾਂ ਬੁਦੇ ਦਾਂ ਨਾਂਹੀ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਆਖਿਆਂ ਹੈ ਕੋਈ ਰਿਗ ਆਂ ਹੋਇਆਂ ਲਿਆਂਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸਿਸਾਂ ਰੁਏਵੇ ਝਖ ਆਂ ਰਦਾਂ ਹੈ। ਸਿਸਾਂ ਰੁਸੇ ਰੁਸੁ ਪਾਇ ਕੇ ਤੁਹਿ ਦਲਿ ਆਂਦ
 ਜੀ। ਤੁੰ ਕੋਈ ਰਬਾਂ ਬੁਟੇ ਲਿਲਿਆਂ ਉ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆਂ ਜੀ ਮਨੁ ਕੋਈ ਸਿਗਾਂ ਸੀ ਆਦਰੁ ਦੇ ਦਾਂ ਨਾਂਹੀ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮੇਰਾਂ ਆਖਿਆਂ ਮੰਨੀ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆਂ ਜੀ ਕੁਝ ਆਖੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੀ ਗਲ ਦੇ ਅੰਗ ਰਿਗਾਂ ਉਜਟਾਂ ਦਾਂ ਹਈ। ਦੁਹਾਂ ਨਦੀ ਆਂਦੇ ਵਿਚਿ। ਇਕੁ ਰ
 ਬਾਬੀ ਉਥੇ ਰਹਦਾਂ ਹਈ। ਨਾਂ ਉਸ ਦਾਂ ਫਿਰਦਾਂ ਹੀ ਦੂਜ ਦਦੇ ਹੈਈ। ਅਤੇ ਫੇਰੁ ਭੀ ਜਦੀ ਦਾਂ ਹਈ। ਤੁੰ
 ਬੇਜਾਇ ਕੇ ਉਸ ਥੇ ਮੰਗੀ। ਜੇਨਾਂ ਦੇ ਸੀ ਅਤਾ ਅਸਾਡਾਂ ਨਾਂ ਉਲਈ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆਂ ਤਲਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ।

ਫਿਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁ ਝੁਮਲੁ ਭੀ ਪਲੇ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰੀ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਜਾਨਿ
 ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੋ ਕੁ ਝੁਮਲੁ ਲੋਕੀ ਦਾ ਹੋਵੈ ਜੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਂਸੋ ਲੈ ਜਾਂਹਿ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਂਸਿ ਮਾਂ ਖਿਆਂ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜਿਤ ਨਾਂ ਸਹਰ ਸੀ ॥ ਮੈਂ ਟੋਲਿ ਬ
 ਕਾਂ ॥ ਨਹ ਬਨ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ॥ ਭੁਜ ਦਾ ਹੈ ਮਲ ਦੇਵਾ ਸਤ ਤਉ ਪਾਸਿ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਂ
 ਨ ਕੀ ਜੀ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਭੁਲਾਂ ॥ ਦਾਂ ਨਾਂ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਸੇ ਦੇਵਾਂ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸਤ ਰੁਪ
 ਯੇ ਦੇਹ ॥ ਬੇਬੇ ਜੀ ਸਤ ਰੁਪ ਯੇ ਕਢ ਕੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੇਹ ਬਦਿ ਤੋ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰੀ ਪਾਸਿ ਲੈ
 ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜਾਹਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਝੁਬ ਜਾਹਿ ॥ ਅਤੇ ਝੁਬ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
 ਤ੍ਰਿਹੁ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਪਹੁਚਿ ਮਾਂ ॥ ਜਾਇ ਕੇ ਲਗਾਂ ਟੋਲਣਾ ॥ ਇਥੇ ਫਿਰਿ ਦਾਂ ॥ ਅਤੇ ਫੇਰੀ ਰਬਾ ਬੀ
 ਕਿਥੇ ਰਹਦਾਂ ਹੈ ॥ ਕੋਈ ਦਸੇ ਨਹੀ ॥ ਦੁਇ ਦਿਨ ਛੁਛਦਾਂ ਰਹਿ ਮਾਂ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਕਪ ਖਿਆਂ ॥ ਮ
 ਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਭੁਲਾਂ ॥ ਮੇਰਿ ਸਬੈ ਪੁਛਾਂ ॥ ਕਿਸੇ ਬੇਛੁਛਾਂ ॥ ਅਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿਚਿ
 ਲਗਾਂ ਗਿਣਤੀ ਕਰਣਾ ॥ ਮੇਰਿ ਮਾਂ ਕਰਾਂ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬਹੁਤ ਉਦਾਂ ਸੁਹੇਇ ਮਾਂ ॥ ਲਗਾਂ ਚਲਣਾ ॥ ਬੇ
 ਲਹੁ ਭੁਲਾਂ ਭੁਲਾਂ ਹਰਾਹੁ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਫਿਰਿ ਕਰਵੈ ਦੁਹੇਇ ਕੇ ਇਕੁ

ਰਖਤਹੇ ਨਿਬੈ ਠਾਂ ਅੰਇਤਾਂ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਫਿਰੰਦਾਂ ਰਬਾਂ ਬੀ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਅੰਇ ਮਿਲਿਅਾਂ ॥ ਅੰਇ ਕਰਿ ੪੯
 ਲਗਾਂ ਅੰਖਣਾ ਪੁਛਿਓ ਜਾ ਕਿਉ ਭਾਈ ਤੀ ਕਿਸ ਨ ਟੇਲ ਦਾਂ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਅਾਂ ਜੀ ਇਕੁ ਦੇਖੈ ਰ
 ਬਾਂ ਬੀ ਰਹਦਾਂ ॥ ਫਿਰੰਦਾਂ ਅਤੇ ਫੇਰੁ ਸਦੀ ਦਾਂ ॥ ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿਅਾਂ ਤੇਰਾਂ ਨ ਉਕਿਅਾਂ ॥ ਤਿਹੇ ਦ
 ਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਤੇਨੁ ਭੁਜਿਅਾਂ ਕਿਸਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰਾਂ ਵਤ ਨੁ ਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅਾਂ ਜੀ ਮੈਰਾਂ ਦੁਤ
 ਨਗਾਂ ਇਭੋਏ ਭੁਟੀ ਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ॥ ਨਾਉ ਮਰਦਾਂ ਨਾਹੈ ॥ ਭੁਜਿਅਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕਵੇ ਦੀ ਫਕੀਰਾ ਹੁਕ
 ਮ ਰਬਾਂ ਬਲੈਣ ਦਾਂ ਅੰਏ ਹਾਂ ॥ ਫਿਰੰਦੇ ਅੰਖਿਅਾਂ ਫਿਰੰਦਾਂ ਫੇਰੁ ਹਵੇ ਹਾਂ ॥ ਅਤੇ ਤੁਹਨੁ ਨ ਕਵੇ ਦੀ ਮ
 ਹੀ ਬੇਘਾਲਿਅਾਂ ॥ ਅਤੇ ਰਬਾਂ ਬੁਝੀ ਮੈ ਬੇਹੀ ॥ ਅਤੇ ਨ ਕਵੇ ਦੀ ਮੇਰਾਂ ਚੋਰ ਕਣਾਂ ਯਾਂ ਰਾਮ ਅਸ
 ਉਹੈ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਅਾਂ ਜੀ ਮੈ ਨ ਰਬਾਂ ਬਦੇਹਿ ॥ ਫਿਰੰਦੇ ਅੰਖਿਅਾਂ ਸੁਇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਲੈ ਰਬਾਂ ਬੁ
 ਨ ਜਾਂਈ ਮੈ ਫਿਰੰਦਾਂ ਰਬਾਂ ਬੁ ਕਿਥੋ ਲੈਅਾਂ ॥ ਇਅਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਕਿਅਾਂ ਦੇ ਖੇਜੇ ਰਬਾਂ ਕੁਦਰ
 ਤੀਹੈ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅਾਂ ਜੀ ਮੁਲ ਕਹੈ ॥ ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿਅਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏ ਸਰਬਾਂ ਬਦਾਂ ਮੁਲ ਤੇ ਬੇਨ
 ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਏਸ ਦਾਂ ਮੁਲ ਅਸਾਂ ਲੈਣਾਂ ਭੀ ਨਾਂਹੀ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਹੈ ਰਾਂ ਨਗੀਲ ਗੀ ਭਾਂਈ ਇਹ ਕਉ ਦੁਹੈ
 ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਰਹਿ ਨ ਜ ਕਿਅਾਂ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਅਾਂ ਜੀ ਇਸ ਦਾਂ ਮੁਲ ਤੁਸਾਂ ਲੈਣਾ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ॥ ਫਿਰੰ

ਦੇ ਅਖਿਆਂ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏ ਹਰਬਾਂ ਬੁਧਾਸਾ ਨੁਕਦਰਤੀ ਹਥ ਅੰਇਆਂ ਹੈਂ ਅਵਾਂ ਜਇਸਦੀ ਏ ਹਰ
ਕਲਦੀ ਹੈਂ ਜੋ ਫਿਰਦਾਂ ਏ ਹਰਬਾਂ ਬੁਧੇ ਰਸ ਅਗੈ ਵਜਾਂ ਵਣਾਂ ਨਾਂ ਹੀਂ ਇਕੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੀਖੜੀ ਪੈ
ਦੇ ਹੋ ਸੀਆਂ ਏ ਹਰਬਾਂ ਬੁਧਿ ਸਦੇ ਅਗੈ ਵਜਾਂ ਵਣਾਂ ਤਿਉ ਸਾ ਅਗੈ ਵਜਾਂ ਵੇਂ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਏ ਸਦਮ
ਲੁਲੈਣਾਂ ਨਾਂ ਹੀਂ ਪਰੁ ਤੁਝੈ ਚਲਦੇ ਖਾਂ ਓਹੋ ਨਾਨਕ ਹੈ ਕੋ ਕਈ ਹੋਰ ਨਾਂ ਨਕਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ
ਆਂ ਜੀ ਚਲੋ ਪਰੁ ਜੇ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਇਕਵਾਰੀ ਵਜਾਇ ਦੇ ਖਾਂ ਤਾਂ ਫਿਰਦੇ ਅਖਿਆਂ ਭੁੰਈ ਹੋ
ਰਸ ਅਗੈ ਹੁਕਮੁ ਨਾ ਹੀਂ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੁੰ ਜਾਂ ਵੇਂ ਜੇ ਉਸੇ ਨਾਨਕ ਭੇਜਿਆਂ ਹੈ ਤਾਂ ਵਜਾਂ ਇੰ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਰ
ਬ ਬਹੁ ਸਲੈ ਕਰਬਾ ਟੁਬਣਾਂ ਇੰ ਅੰ ਥਾਂ ਟੁਬਣਾਂ ਇਕੇ ਤਾਂ ਰਵਜਾਂ ਏ ਤਾਂ ਅਵਾਂ ਜਨਿ ਕਲਿਆਇ
ਚੋ ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਹੀ ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਨਾਂ ਨਕਦੀ ਅਪੀਨਗੀ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ
ਅਵਾਂ ਜਨ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਹੋਰ ਨਾਂ ਹੋ ਇਕਰਿ ਅਖਿਆਂ ਭੁੰਈ ਫਿਰਦਾਂ ਪ੍ਰਬ ਚਲੁ ਫਿ
ਰਦਾਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਵੇਦੇ ਨਾਂ ਵੇਦਿ ਨਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਅੰਇ ਨਿਕਲੇ ਰਬਾ ਬਾ ਅਗੈ ਰ
ਖਿਆਂ ਦੁਹਾਂ ਮਥਾਂ ਟੇਕਿਆਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕਕਰਿ ਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚਿਰੁਲਾਇ ਓਹੋ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅਖਿ
ਆਂ ਜੀ ਤੇਰੀ ਤੁੰ ਜਾਂ ਵੇਂ ਅਸਾਂ ਨੁਕੁ ਮੁਲੁ ਮੁਨਾਂ ਹੀਂ ਹੋਦਾਂ ਕਈ ਖਬਰ ਨਾ ਹੀਂ ਹੋਈ ਕਿ ਤੂੰ ਭਗਤੁ ਹੈ

ਕੇਓ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ॥ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਵਡੇ ਹੈ॥ ਗੁਰੂ॥ ਜਿਥੇ ਤਉ ਮਨੁ ਭਿਜਿਆਂ ਤਿਥੇ ਤਮੇ ਜਾਂਇ ਕੇ ਦੁਰਹਿ॥ ੪੨
 ਦਸੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਮੇਰ ਲਣ ਤੇ ਹੋਇਆ॥ ਤਾਂ ਏਹ ਜਾਂਧਿਆਂ ਇਮਲਿਆਂ ਏਸ ਆਪੇ
 ਪੁਛਿਆ॥ ਪੁਛਿ ਕੇਹ ਕੀ ਕਤਲੀ ਤੀਓ ਜਾ॥ ਤਾਂ ਰਬਾ ਬਾਕਿ ਤੇ ਵਲੋਂ ਕਹਿਓ ਜਾ॥ ਹੋਰ ਹਕੀ ਕਤ ਏਸੇ
 ਪਾਂਸੋ ਲਵੋ॥ ਬੋਲੋ ਹੁਕਾਈ ਦਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਧੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰ ਦੇਨੁ ਪੁਛਿਆ॥
 ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉਣੁ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੇ ਕਹਿਆਂ ਜੀ॥ ਕਿਉਂ ਜੀਉਹੁ ਦਿਨ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਦਿਸ ਰਿਗਾਇਆਂ ਪਰ॥
 ਨਨਾਥ ਤੇਲੀ ਦੇ ਪਾਗਿ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਆਂਹੇ॥ ਦਿਵੇ ਅਸੀਂ ਭਿਰਾਂ ਉਆ ਆਂਹੇ॥ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਅਸਾਡੀ ਭੈਣ ਆ
 ਹੀ॥ ਅਸੀਂ ਦੇਵੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪ ਦੇ ਆਂਹੇ॥ ਅਤੇ ਭੈਣ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵਾਂ ਕਰਦੀ ਆਂਹੀ॥ ਅਤੇ ਤਉ ਇ
 ਕਹਿਨੁ ਆਂਧਿਆਂ ਦੇ ਖੁਭਾਂਈ ਅਸਾਡੀ ਚਪਧਰਿ ਜਨਮੇ ਹੋਇਆਂ॥ ਅਸਾਨੁ ਖੜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਆ
 ਦਰ ਦੇਵੇ ਨਾਂਹੀ॥ ਅਤੇ ਭੁਗਤ ਅਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਆਂਹੀ॥ ਤਾਂ ਮੇਤੁ ਹਨੁ ਆਂਧਿਆਂ ਭਾਈ ਤੁਸਚੁ
 ਆਂਧਦਾਂਹੈ॥ ਏਹੁ ਪਗੇ ਸਰਕਿਆਂ ਕੀ ਤਾਂਹੈ॥ ਤਾਂ ਅਸਾਡੀ ਭੈਣ ਆਂਧਿਆਂ ਭਾਈ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕ
 ਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫਿਰ ਦੇਨੁ ਪੁਛਿਆ॥ ਆਂਧਿਆਂ ਖੁਭਾਂਈ ਤਦਾਂ ਤੇ ਰਾਂਝੇ ਰਿਆਂ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੇ
 ਆਂਧਿਆਂ ਜੀ ਭੈਣ ਦਾਂ ਨਾਂ ਉਸੁ ਦਰੀ ਆਂਹਾਂ॥ ਅਤੇ ਤੇ ਰਾਂਝਾਂ ਸਿੰਦਰ ਆਂਹਾਂ॥ ਅਤੇ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਪਰੇ

ਮਾਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰ ਦੇ ਕਉ ਗਲ ਵਿਚਿ ਲੈ ਮਿਲਿ ਮਾਂ ਮਾਂ ਪਿਓ ਜੁਭਈ ਫਿਰਿ ਦਾਂਏਹੁ
ਰਬਾ ਬੁਝੈ ਨ ਕਿਥੋਹ ਬਿਅੰਏ ਮਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਦੇ ਮਾਂ ਪਿਅੰਜੀ ਪਤੀ ਪਤੀ ਪੁਛਦੁ ਪੈ ਤੁਝ ਦਾ
ਨਾਹੀ। ਮੈ ਤੂੰ ਦੇ ਪਿਦਿ ਮਾਂ ਹੀ ਸਿਵਾਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੈ ਨੁ ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਿਉ ਪੁਛਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿਅ ਭਾਂਈ ਫਿਰਿ ਦਾਂ ਮੈ ਤੂੰ ਹੋਰ ਤੁਵਾਸ ਤੇ ਪੁਛਦਾਂ ਹੈ। ਫਿਰਿ ਦੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਸੇਵਾਂ ਸਤਾਂ ਦਸੀ
ਮੈ। ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਭਾਂਈ ਫਿਰਿ ਦਾਂ ਮੈ ਨੁ ਸਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਦਾਂ ਹੈ। ਮੈ ਸੇਵਾਂ ਸਤੇ
ਪੁਛਦਾਂ ਹੈ। ਸੇ ਸਰਦਾਂ ਨੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਦੇਹਾਂ ਮਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਮਾਂ ਪਿਅੰਜੀ। ਸੇ ਜੁ ਕਛੁ ਪਛਿਅ
ਕਾਹਾਂ ਅਗੇ ਪੁਛਦੀ ਕਾਈ ਰਹੀ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰਿ ਦੇ ਨੁ ਪੁਛਿਅ ਭਾਂਈ ਫਿ
ਰਿ ਦਾ ਤੂੰ ਰਬਾ ਬੁਝੀ ਪਬਰ ਦੇਹੀ। ਤੈ ਨੁ ਕਿਥੋਹ ਬਿਅੰਏ ਮਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਦੇ ਮਾਂ ਪਿਅੰਦੇ ਖੁਜੀ। ਜ
ਦੇ ਮੇਰ ਬਾਬੁ ਦਜਾਂਏ ਦਾਂ ਸੀ। ਤਾਂ ਜਿਤ ਨੇ ਉਤਮ ਜਨਮ ਮਾਂ ਹੈ। ਸੇ ਸੇਭੁ ਅਸਤੇ ਦੁਖ ਦੇ ਮਾਂ ਹੈ।
ਅਤੇ ਪਿਤਾਂ ਅਸਾਨੁ ਮਾਂ ਦਾਂ ਸੀ। ਜੋ ਤੁਸੀ ਅਸਾਨੁ ਸਹਰ ਵਿਚਿ ਰਹਣ ਦੇ ਦੇਹੋ ਕਿਨਾਂ ਹੀ। ਤਿਸ
ਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਸਾਂ ਦੁਨ ਪੁਰ ਮਾਂ ਹਾਂ। ਤਿਸ ਸਹਰ ਤੇ ਨਿਕਲ ਕੇ ਤਿਹੋ ਕਹਾਂ ਤੇ ਅਸੀ ਉਜਾਂ ਕਾ ਵਿਚਿਤ
ਭਵੇ ਹੋਏ ਭਗਤ ਕਰ ਦੇ ਮਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਰਬਾ ਬੁਝੀ ਪਬਰ ਮਾਂ ਦਾਂ ਹੈ। ਤੂੰ ਭਗਤ ਕਰਦਾਂ ਮਾਂ

ਹੇਅਤੇਮੇਭੀਭਗਤਕਰਦਾਅੰਗਾਂਅਤੇਹਬਾਬਦਜਾਵਦਾਅੰਗਾਂਤਾਰਾਭੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰ ੪੩
 ਭਾਈਫਿਰੀਦਾਂਤਦਭੀਇਕਠੇਰਹਦੇਅੰਗਾਂਅਤੇਹੁਣਭੀਇਕਠੇਰਹੀਐਤਾਂਫੇਰਿਫਿਰੀਦੇਕ
 ਹਿਅੰਜੀਹੁਣਅਸਾਨੁਜਾਂਹਰਕਰਦਾਹੁਕਮਨਾਂਹੀਅਤੇਤੈਨੁਜਾਂਹਰਕਰਦਾਹੁਕਮੁਹੈ॥
 ਏਹੁਰਬਾਬੁਤਸਾਰੀਅਸਾਨੁਤਅੰਗਾਂਤਸਾਨੁਪਹੁਚਾਂਇਦੇਵਣਾਅੰਗਾਂਤੁਮੀਅੰਧਈਅਸਾ ੧੮
 ਨਤਲੇਏਫਿਰੀਦਾਂਕਬਾਬੁਦੇਕਹਿਦਿਦਾਂਹੋਇਅੰਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਧਣਲਗਾਂਜੀਗੁਰੂਜੀ
 ਜੇਅੰਧੇਤਾਂਮੇਅੰਗੇਤੈਤ੍ਰੀਦਿਦਾਂਕਹਿਅੰਦਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਜਾਂਹਮਰਦਾਂਨਾਂਕਹਿ
 ਅੰਭੀਮਰਦਾਂਨਾਂਕੋਹਅੰਧੇਤ੍ਰੀਨਾਂਲਿਗਇਅੰਮਰਦਾਂਨੇਦੇਖਿਦਿਅੰਹੀਛਲੇਹੋਇਗ
 ਇਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖੇਤਾਂਮੇਅੰਥਾਭੀਨਾਂਹੀਹੋਇਅੰਮੇਨੁਜੋਕਿਛੁਨਜਰਾਅੰਦਦਾਹੈ॥
 ਏਹੁਕਿਅੰਹੋਇਅੰਹੈਰਨ੍ਹੋਇਰਹਿਅੰਹੈਗਨ੍ਹੋਇਕੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਧਾਸਿਆਇਅੰ
 ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਮਰਦਾਂਨੇਨਹਮਕਰਪੁਛਣਲਗਾਂਅੰਧਮਰਦਾਂਨਾਂਕਿਥੇਤੈਤ੍ਰੀਦਿਦਾਂਕਰਅੰਇ
 ਭੀਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਅੰਜੀਭਿਹੋਤੈਮੇਖੋਛਲੇਹੋਇਗਇਅੰਮੇਨੁਦਿਸਾਅੰਦਣਰਹਿਗਇਅੰ
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਭਿਹੁਇਨਾਂਗਲਾਂਖੋਧਕਫਿਰਦੇਹੈਨਾਅਸਾਂਹੀਨੁਕ

ਰਤਾਂ ਰਜਾਂ ਹਰ ਕਰਣਾ ਸੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦ ਨੇ ਨੂਹ ਕੁਮਕੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਰਬਾਂ ਬਦਜਾਂ
 ਇ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਚਬਾਂ ਬਹੁ ਖੁਲੀ ਤਾਂ ਲਗਾਂ ਥਾਟੁ ਬਣਾਂ ਵਣਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਂ ਨਾਂ ਅਪੇਰੀ ਬਣ ਜਾਂ ਸੀ ਝੁਕ ਹੋਇ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਮੀਨਿਆਂ ਅਪੇਰੀ ਥਾਟੁ ਬਣਿ ਗਇਆਂ॥
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਲਗਾਂ ਤਾਰ ਬਜਾਂ ਵਣਾ॥ ਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਏਹਾਂ ਮਦਾ ਜਨਿ ਕਲੀ॥ ਤੁਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੁਹੀ
 ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਬੀਦਾਂ ਤੇਰਾਂ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮਾਂ ਧੀਲ ਗਿ ਗਈ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਏਹ
 ਦੇਹ ਹੀ ਹੋਇ ਗਇਆਂ॥ ਦੁਇਰਾ ਤੀ ਅਤੇ ਦੁਇ ਦਿਨ ਸਮਾਂ ਧੀਲ ਗੀਰ ਹੀ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਰਬਾਂ
 ਬੁਛੁਰੁ ਦਿਤਾਂ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੋਇ ਗਇਆਂ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੂਹ ਖੁਲ ਗੀਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦ
 ਜੀ ਉਤਰਿ ਕਿਆ॥ ਅਤੇ ਛੁਰੁ ਤੀ ਸਕੇ ਨਾਹੀ॥ ਏਹ ਜੀ ਦਿਚਿ ਵੀ ਚਾਰੁ ਕਰੇ॥ ਕਦੇ ਜਾਂ ਗੇਤਾਂ ਮੇਰੇ
 ਦਾਂ ਲਵਾਂ॥ ਜਾਂ ਤੀ ਸਗਾਂ ਦਿਨੁ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਲਕਾਂ ਲਾਹੀਆਂ॥ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾਂ॥ ਕਿਉ
 ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਿਆ ਪਬਰ ਹਈ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੇਰੀ ਦੁਖ ਭੂਖ ਕਰਤਾਰ ਦੁਰਿ ਕੀਤੀ ਹੈ॥
 ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਤੀ ਤਾਂ ਦੁਰਿ ਨਾਂ ਹੀ ਹੋਈ॥ ਤੀ ਤਾਂ ਓਹੋ ਹੋਇ ਓ॥ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅੰਦਮਾਂ॥ ਅਸਾਂ ਤੀ ਕਚੀ
 ਮਤਾ॥ ਤੇਰਾਂ ਤੇ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਕਿਥੇ ਰੇਲਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਪਾਂ ਸਏਹੋ

ਦੁਖ ਭੁਖ ਹਈ॥ ਜੇ ਤਾਂ ਕ ਬੁਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਅਸ ਤੇ ਨਾਂ ਲਿਖਹਾ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾਂ ਕ ਬੁਲ ਕਰੇ ਤਾਂ ਜਾਂਹਾ॥ ਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾ ਨੇ ਅੰਧ ਅੰਧੀ॥ ਇਕੇ ਤਾਂ ਅੰਧ ਜੇ ਹ ਕਰਾ॥ ਇਕੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾਂ ਇਲਾਂ ਜੁ ਕਰਾ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਾਂ ਸਿਰਹਾ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਦੇਵੇ ਗਲਾ ਕਰਤ ਰਪਾਂ ਸਿਰੈ ਨਾ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਤੇ ਪਾਸਿ ਸਹਜੁ ਹੈ॥ ਜੇ
 ਹੀ ਬੈਠੇ ਤੇ ਹੀ ਕਟਈ॥ ਅਗੇ ਤੇ ਹੀ ਖੁਸੀ॥ ਜੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਹਾ॥ ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਜਾਂਹਾ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅੰ॥ ਜੀ
 ਹਉ ਜਾਂਦਾ ਹਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ॥ ਏਹ ਰਬਾਂ ਬੁਝੈ ਬੈ॥ ਜੀ ਨੁ ਸਉ ਪਜਾਂਹਾ॥ ਮਰਦਾਨਾਂ ਰਬਾਂ ਬੁਲੈ ਕ
 ਰਿਬੈ ਬੈ ਨ ਕੀ ਪਾਂ ਸਿਰਾਇਆ॥ ਬੈ ਬੈ ਨ ਕੀ ਦੇ ਮਨਿ ਪ੍ਰੇਰੁ ਪਇਅੰ॥ ਬੈ ਬੈ ਲਗੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ॥ ਛੁਟਾ॥
 ਕਿਉ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾਂ॥ ਏਹ ਰਬਾਂ ਬੁਝਿ ਤੇ ਤੇਰੇ॥ ਇਅੰ॥ ਅਤੇ ਬਹੁ ਤੇ ਦਿਨੇ ਅਇਓ॥ ਅਤੇ ਮੇਰਾਂ ਭਾ
 ਈ ਜੀ ਕਿਥੈ ਛੁਡਿਓ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅੰ॥ ਬੈ ਬੈ ਜੀ ਓਹ ਤਾਂ ਸਾਧੁ ਫਕੀਰ ਹੈ॥ ਉਸ ਤਾਂ ਈ ਤਾਂ ਦੁਖ ਭੁਖ
 ਕਾਈ ਨ ਹੀ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਬੈ ਦੇ ਅਸਾਂ ਨੁ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੈਈ ਹੈ॥ ਅਸੀ ਨਾਂ ਕ ਜੀ ਪਾਂ ਸੋ ਦਿਦਾਂ ਲੈਅ
 ਏਅੰ ਹੋ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਸਨੁ ਦਿਦਾਂ ਕੀ ਤਾਂ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਕਹਿਅੰ॥ ਹੈ ਸਜੁ ਏਹ ਰਬਾਂ ਬੁਝੈ ਬੈ ਜੀ ਨੁ ਸਉ
 ਪਜਾਂਹਾ॥ ਤਾਂ ਬੈ ਬੈ ਨ ਕੀ ਜੀ ਦਾ ਬੈ ਰਾਗੁ ਛੁਡਿ ਗਇਅੰ॥ ਸੋ ਕਿਥੈ ਓਥੈ ਮੇਏ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਤੁਲਸਾਂ ਲਉਡੀ
 ਬਹੁ ਤੇਰਾਂ ਅੰਧੋ॥ ਅਤੇ ਅਖੀ ਪੰਖੇ॥ ਪਰ ਦੇਹ ਦਾ ਮੋਹੁ ਦਿਅੰ॥ ਗਇਅੰ॥ ਭਈਅੰ॥ ਜੇਰਾਂ ਮੁਅੰ॥

ਇਆਂ ਜੈਰਾਂ ਮੁਦੇ ਖੇਤਾਂ ਕਿਆਂ ਦੇ ਖੇ ਪੈਰਾਂ ਹੋਇ ਗਾਇਆਂ ਲਗਾਂ ਪੁਛਣ ਕਿਉਂ ਨੀਤੁਲਸਾਂ ਅ
ਜੁਬਹੁ ਇਤਨਾਂ ਰਦਨੁ ਕਿਉਂ ਕਰਦੀ ਹੈਂ ਕਿਆਂ ਹੈਂ। ਤੁਲਸਾਂ ਕਹਿਅ ਠਾਂ ਕਰ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਭੁਈ
ਜੀ ਨੁਛ ਰਿਚਲਿਆਂ ਹੈਂ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬੈਰਾਂ ਗੁਕਰਦੀ ਹੈਂ। ਕਿਉਂ ਬਹੁ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਹੁਕਮ
ਬੀਬਾ ਹਰਨਾਂ ਹੀ। ਜਿਸ ਵਜ੍ਹਾ ਜਿਸ ਸੁਰਤ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪਾਂ ਸਿਰੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਮਨੁ ਸਿਤੇ
ਖਵਿਚਿਆਂ ਦੋ। ਜੋ ਸੁਰਤ ਦੋ ਸੋ। ਅਸੀ ਸੋਈ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀ ਜੀ ਮੈਂ ਸਿਤੇ ਖਵਿਚਿ
ਆਂ ਹੀ। ਤੁਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਭੁਈ ਜੀ ਨਾਂ ਲਿਹੈ ਗਾਂ। ਭੁਈ ਪਰਚਿਆਂ ਰਹੈ ਗਾਂ। ਸੋ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਭੁਈ
ਜੀ ਨੁਛ ਰਿਚਲਿਆਂ। ਓਹੁ ਉਦਾਂ ਸੁਹੇਇ ਜਾਂਦੈ ਗਾਂ। ਜੈਰਾਂ ਮਬੋਲਿਆਂ ਬਹੁ ਜੀ ਏਹ ਕਿਆ
ਜੇ ਤੁਸੀ ਭਟਕੋ। ਤੁਸੀ ਅਸਾਂ ਨ ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਸੋ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਅਾਂ ਪੇਹੀ ਭਟਕਣ ਲਗੇ। ਗੁਰਨਾਨਕ
ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਨਾਂ ਹੀ ਰਹਿਅਾਂ ਨਾਂ ਨਕਅਾਂ ਪਣੇ ਹੀ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹੈ। ਤੁਸੀ ਜੀ ਉਤੇ ਖਤਰਾਂ ਨਾਂ ਕਰੋ।
ਅਤੇ ਜਿਉ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਨਾਂ ਲਿਹਦਾਂ ਹੈਂ ਤਿਉ ਰਖੋ। ਅਸੀ ਬਹੁ ਤਰਾਂ ਜੀ ਆਂ ਹੋ। ਨਾਂ ਨਕੀ ਜੀ
ਬੋਲੀ। ਅਜੀ ਤੁਸੀ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨਕ ਹੋ। ਜੈਰਾਂ ਅਕਹਿਅਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੁਕਿਉ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਛ ਰਿਚਲਿ
ਆਂ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਨਾਂ ਲਿਉਸਦਾਂ ਬਹੁ ਤੁਪਿਆਂ ਰਹੈ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅਾਂ ਭਯਾਂ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆਂ ਕਰਾਂ ਉ

ਸਤਾਈਆਧਿਲਗਦੀਹੈ। ਤਾਂਪਲਦੀਨਾਗੀ। ਅਤੇਕਿਸੇਸਾਹਰਦਿਚਿਰੇਵੈਤਾਂਪਤਰਾਂਨਹੈ। ਉ ੪੫
 ਜਾਂਕੁਦਿਚਿਖਤਰਾਂਰਹਦਾਂਹੈ। ਜੇਰਾਂਅਕਹਿਅੰਤੋਟੀਕਪਰੇਦੇਦਾਂਸਤੇਕਹਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਰੋਟੀਕਪ
 ਰਾਂਇਥੇਅਜਦਹੈ। ਅਤੇਕੁਲਾਕੋਈਦਿਨਨਨਕਜੀਨਾਲੁਗਸਰਾਂਨਕਰੁਆਰਦਾਂਨਾਂਏਹਗਲਿ
 ਨਜਰਿਅੰਦਦੀਹੈ। ਜੇਨਾਨਕਸੀਨਾਲਿਪਹੁਚਕਉਣੁਸਕਦਾਂਹੈ। ਪਰਕੁਲਾਂਜਿਚਰੁਆਪਦੇਲੇ
 ਕੁਝਹੋਇਆਂਦੈ। ਤਿਥਰੁਕੁਝਕਹਦਾਂਅਨਾਂਕੀਅਤੇਜੇਰਾਂਅਦੁਹਾਂਅਰਦਾਂਨੇਨੁਆਂਖਿਅਾਂਗੁਲਾ
 ਮਰਦਾਂਨਾਂਜੇਤਾਂਇਸਸਾਹਰਦਿਚਿਰੇਹੈ। ਤਾਂਦੁਇਵਖਤਰਾਂਜੇਈਜੇਵਜਾਂਦੈ। ਅਤੇਜੇਤਾਂਈਦੁੰਰਾ
 ਤੇਜਾਂਗਤਾਂਪਰਚੀਰੋਕਲੈਜਾਂਦੈ। ਇਤਗਲਅਰਦਾਂਨਾਂਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿ
 ਆਂਕੁਲਾਂਕੁਲਾਂਜੀਜੇਤੁਖੀਆਂਖੋਗੇਸੇਈਕਰਾਂਗਾਂ। ਅਤੇਨਾਨਕੀਭੀਖੁਸੀਹੋਈ। ਮਰਦਾਂਨੇਨੁਰਤੀ
 ਰਖਿਅਾਂ। ਅਤੇਪਰਸਾਂਦਖਦਾਂਇਆਂ। ਜਾਂਕੁਲਕੁਹੋਇਆਂ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਕੁਲਾਂਜੀਮੇਜ
 ਦਾਂਹਾਂ। ਜੇਰਾਂਅਕਹਿਅਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਗੇਈਜੇਵਜਾਂਗ। ਅਤੇਕੁਝਖਰਚੁਲੈਜਾਂਗ। ਮਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਅਾਂ
 ਕੁਲਾਂਜੀ। ਮਰਦਾਂਨੇਨੁਰਾਂਜੇਈਜਿਵਾਂਈ। ਅਤੇਜੇਰਾਂਅਪਦੇਗਲਦਾਂਜੇਕੁਝਚਕੇਦਿਚੋਕਛਕੇ
 ਮਰਦਾਂਨੇਦੇਗਲਪਾਂਇਆਂ। ਅਤੇਆਖਿਉਸੁਬਹੁਜੀਮਰਦਾਂਨੇਨੁਕੁਝਖਰਚੀਭੀਦੇਵੈ। ਤਾਂ

ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ ਜੀ ਜੇਤੁ ਜੀਅ ਘੋਸੇ ਦੇਵਾਂ ਜੇਰਾਂ ਕਹਿਅ ਬਹੁ ਜੀ ਜੇਤੁ ਸਾਂਡੀ ਦਿਲ ਵਿਚਿ
ਅੰਦਰੀ ਹੋਸੇ ਦੇਵਾਂ। ਮੇ ਬਹੁਤ ਰਾਜੀ ਹਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨਾਨਕੀ ਦੀ। ਰੁਪੀ ਯੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਹਥ ਦਿਤੇ। ਅ
ਤੇ ਅੰਧਿਓ ਜਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂ ਅੰਧੇ ਜੇ ਮੇ ਨੁ ਦਰਸਨ ਦੇਵੇਵਾਂ। ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਜੇ ਰੁੰਗ ਲਪਾਇ
ਅੰਮਤੇ ਵੀ ਹੁਰਪੀ ਯੇ ਲੈ ਕਰਨ ਨ ਕੋ ਜੀ ਪਾਂ ਸਿਅ ਇਅਾਂ। ਅਇ ਕਰਮ ਥਾਂ ਦੇ ਕਿਓ ਜਾਗੁਰਨ ਨ
ਕੋ ਜੀ ਕਹਿਅ ਅੰਮਦੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਰਬਾ ਪੁਛੇ ਰਿਕਿਉ ਲਿਅਾਂ ਇਓ। ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਬੇਬੇ
ਜੀ ਬਹੁਤ ਬੈਰਾਗ ਕੀਤਾਂ। ਭੁਯਾਂ ਜੇਰਾਂ। ਅੰਇਅਾਂ। ਉਸ ਮੇਰਾਂ ਦਿਲਾਂ ਸਾਂ ਕੀਤਾਂ। ਮੇ ਨੂ ਅੰਧ ਲ
ਗੇਤੁ ਗੁਰਨ ਨ ਕੋ ਜੀ ਪਾਂ ਜਾਂ ਹਨਾ ਹੀ। ਮੇ ਕਹਿਅ ਰੁਲਾਂ ਭੁਯਾਂ ਜੀ। ਮੇਰੇ ਗਲ ਜੇਰਾਂ ਮਾਪਣ
ਜੇ ਰੁਪਾਇਅਾਂ। ਅਤੇ ਵੀ ਹੁਰਪੀ ਯੇ ਖਰਚੀ ਦਿਤੀ। ਅਤੇ ਅੰਧ ਲਗੇ ਜਿਚ ਰੁਸ ਹਰ ਵਿਚਿਰ
ਹੋ। ਦੇਵਖਤ ਪਰਸਾਂ ਦੇ ਜੇ ਦੁਜਾਂ ਦੇ। ਅਤੇ ਦੂਰ ਜਾਂ ਦੇ ਤਾਂ ਖਰਚੀ ਅੰਧੇ ਪਾਂ ਸਿਰਥੇ। ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀ
ਕਹਿਅ ਜੀ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂ ਅੰਧੇ ਜੇ ਮੇ ਨੂ ਅੰਧ ਦਰਸਨ ਦੇਵੇਵਾਂ। ਗੁਰਨ ਨ ਕੋ ਕਹਿਅ ਅੰਮਦੇ ਮਰਦਾਂ
ਨਾਂ ਏਹੁ ਕਹਿਅ ਕੀਤੋ ਅੰਤੁ ਮਹੇ ਇਓ। ਅੰਗੇ ਹੀ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਪਾਂ ਲਣਾਂ ਪਇਅਾਂ ਹੀ।
ਏਹੁ ਤੇ ਕਹਿਅ ਕਰਮਾਂ ਇਓ। ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਮਿਤਾਂ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਹੀ। ਉਨਾਂ ਮੇ ਨੂ ਅੰਧੇ ਹੀ ਖਸ

ਹੋਇਕਰਦਿਤੇ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਜਾਂਹਮਰਦਾਨਾਂਏਹਰੁਪੰਘੋਫੇਰਿਦੇਅੰਊ। ਅਤੇ
 ਜੋਕੁੰਤੈਨਮੁਖਾਂਹੁਯੋ। ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਂਨਜਰਕਰਤਾਰਓਪਰਰਖੀਐ। ਬੇਦੇਦੀਅੰਸਵਿਚਿਅ
 ਓਗਣਬੰਡੁਯੋ। ਅਤੇਪਰਮੇਸਰਦੀਅੰਸਵਿਚਿਸੀਤੋਖੁਹੋਦਾਂਯੋ। ਜਾਂਹਫੇਰਦੇਅੰਊ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਅੰਖਿਅੰਜੀਤ੍ਰੀਚਲੁਫੇਰਦੇਹਾ। ਅਤੇਬੇਬੇਜੀਨੂਦਰਸਨੁਦੇਹਿ। ਏਤਣਾਂਤੇਰੇਦਗਸਨਨਤ
 ਰੁਫਦੀਯੋ। ਤ੍ਰਿਏਤ੍ਰਿਅੰਚਿਤਕਰੋਰੁਨਾਕਰਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਅੰਭੁਲਾਂਭੁਣੀਮਰਦਾਨਾਂਤੇਰੇ
 ਅੰਖਿਅੰਫੇਰਦਾਨਾਂਹੀ। ਅਸਾਂਤੇਰੇਨਾਂਲਿਕੀਯੋ। ਮਰਦਾਨਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂਬੇਬੇਨਾਨਕੀਪੰਘੋਲਿ
 ਅੰਇਅੰਭੁਲਸਾਂਜੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨਾਅੰਦਦਾਂਡਿਠਾਂ। ਦਓੜਚਲੀ। ਜਾਂਏਕੇਅੰਖਣਲਗੀ।
 ਬਹੁਜੀਤਸਾਂਤਾਂਭੁਣੀਜੀਅੰਇਅੰਯੋ। ਬੇਬੇਅੰਖਿਅੰਤ੍ਰੀਧੁਣੀਯੋ। ਭੁਲਸਾਂਕਹਿਆਂਬਹੁਜੀਮੇਰੀਮ
 ਜਾਲਯੋ। ਮਤ੍ਰਿਸਾਂਤੇਅਗੇਸ਼ੂਰੁਬੋਲਾਂ। ਤਿਚਰਨੁਅੰਇਉਪਰਿਚਰੋ। ਵੇਦੇਗੁਰੂਨਾਨਕਭੀਅਤੇਮਰ
 ਦਾਨਾਂਭੀ। ਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਪੈਰਾਂਤੇਪਈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੇਬੇਨਾਨਕੀਜੀਦਾਂਮਥਾਦੁ
 ਹਾਂਹਥਾਂਤੇਲੀਤਾਂ। ਅੰਖਣਲਗਾਂਬੇਬੇਜੀਮੇਏਜੇਵਾਂਸੰਤੋਤੇਰੇਪੰਸਨਾਰੀਅੰਦਦਾਂਜੋਤ੍ਰੇਪੈਰਾਂਨੁਦਓੜ
 ਯੋ। ਅਤੇਪਰਮੇਸਰਦੀਪਿਅੰਗੀਯੋ। ਮੇਰਾਂਤੇਰਾਂਤੇਦੁਆਖੁਰਸਨਜੀਧੁਹੋਦਾਂਅੰਇਅੰਯੋ। ਅਤੇਹੁਣਕਲਿ

ਜੁਗਾਦਿ ਚਿਤ੍ਰਿ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੇਹੋ ਅਸੀ ਤੇ ਹੀ ਤੂ ਹੈ। ਏਹੁ ਅਸਾਡਾ ਵਡਾ ਅਉਗੁਣੁ ਹੋਇ ਹੈ। ਜੇਤੂ
 ਅਸਾਡੇ ਪੈਰਾਨੁ ਵਉ ਕੁਦੀ ਹੈ। ਤੂ ਏਵੈ ਜਾਣੁ ਜੇ ਮੇਸਰੁ ਅਖ ਦਾਹਾ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀਆਂ ਖਿਆ
 ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ। ਜਿਉ ਤੁਸੀਰਾ ਜੀ ਹੋਵੇਗੇ ਮੇਤਿ ਵੇਕਰਾਂਗੀ। ਪਰਤੁਸੀ ਮੇਨ ਦਰਸਨੁ ਦਿਤਾ ਕਰੋ।
 ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਜਿਸ ਵਖਤੁ ਤੁਸੀਯਾਂ ਦਿ ਕਰੋਗੇ। ਅਸੀ ਤੁਸਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹੀਆ
 ਹੋ। ਫਿਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆ। ਲਿਆਉ ਮਰਦਾਨਾ ਰੁਪਯੋ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੁਵੇਹਾ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ
 ਬੋਲੀ। ਭਾਈ ਜੀ ਏਸ ਤਾਂ ਮੰਗਨਾ ਹੀ। ਅਸਾ ਅਪੇ ਹੀ ਦਿਤੇ ਆਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਤੁਸੀ ਅਸਾਨੁ ਕਰਤਾਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਛੋਤੋ। ਤੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਭਗਤ ਏ। ਅਤੇ ਵਡੀ ਹੋ। ਵਡਿਅ
 ਦਾ ਅਖਿਆ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋਵੇਗੇ ਜੇ ਭਿਰ
 ਚਿ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਮੇਭਿਰਾਉ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦੀ। ਮੇਪਰਮੇਸਰੁ ਹੀ ਕਹਿ ਜਾਣਦੀ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ
 ਅਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮਹਾ ਅਖ ਦਾਈ ਨਾ ਹੀ। ਏਹੁ ਰੁਪਯੋ ਤੁਸੀ ਲੈਹਾ। ਅਤੇ ਇਕੁ ਅਸਾਡਾ ਵਡ
 ਨਾਮੰਨੋ ਤਾਂ ਅਸੀਆਂ ਖਿਆ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀਆਂ ਖਿਆ। ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜਿਸੇ ਗਾਥਾ ਮਲਾਹ ਜਾਕੇ
 ਏਨਾ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਜੇ ਕਦੇ ਮਰਦਾਨਾ ਆਗੇ ਪਿਛੇ ਆਵੇ। ਅਸੀ ਹੋ

ਵੀਭਾਂਵੇ ਨਹੀਂ ਵੀਏ ਅਰਦਾਨੇ ਨੁਖਾਂ ਲੀਨਾ ਹੀ ਛੁਡਣਾ ਤੂੰ ਭੀ ਵੇਦੀਆਂ ਦੀ ਅੰਸ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਂਡਾਏ
 ਸਨਾਂ ਲਿਵਚਨੁ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸਾਂਡਾ ਖੁਸੀ ਕਰਾ ਅਸੀਂ ਏਥੇ ਭੁਲੇ ਨਾ ਹੀ। ਅਸੀਂ ਗਮ ਦੇ ਸ਼ੁਮ ਦੇ ਹੀ ਭੁਲੇ
 ਆਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਂ ਕੜੀਆਂ ਖਾਂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਏ ਬੇਫਿਰ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਭੀ ਮਨੁ ਦੁਤਾਂ ਧਿਰਿ ਦਾਂ ਸ ਹੈ। ਅਤੇ
 ਭਾਵੈ ਕਦੇ ਦਰਸਨੁ ਹੋ ਦਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਭੀ। ਓਦਰ ਦੀ ਨਾਂ ਹੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਦੁਰਿ ਜਾਂ ਵੇ ਗਾਂ ਤਾਂ ਓਦਰਿ ਜਾਂ
 ਵਾਂਗੀ। ਅਗੇ ਭਾਂਈ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਡੀਰ ਜਾਂ ਇਹੋ ਵੇ ਗੀ ਸੇ ਕਰੇ ਗੇ। ਮੈਂ ਰਾਂ ਦੁਸੁ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿ ਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਖਾਂ ਤਰਜਾਂ ਮਾਂ ਰਖੋ। ਜਿਤ ਦੇ ਲੇ ਤੁਸੀਂ ਯਾਂ ਦਿ ਕਰੇ ਗੇ ਤਿਤੁ ਵੇ ਲੇ। ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪਾਸਿ
 ਆਂ ਇਹਾਂ ਜਰੁ ਹੋ ਵਾਂਗਾਂ। ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਂ ਕੜੀ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਭੁਲਾਂ ਭਾਂਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ। ਅਸਾਂਡਾ ਮੈਂ ਹੁ ਤੇ ਨਚਲੇ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਂ ਖਾਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੈਂ ਹੁ ਤੇ ਕਿਆ ਹੀ ਲੋੜੀ ਦਾਂ ਹੈ। ਗਖਿ ਆਂ ਨਾਂ ਹੀ ਬਣ ਦਾਂ ਰਖੀਏ ਦੇ ਕਰਿ
 ਦੇ ਵੇ ਵਿਦਿਆਂ ਹੋਇ ਗਏ। ਜਾਂ ਬਾਂ ਹਰਿ ਨਿਕਲੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰ ਅਰਦਾਨੇ ਨੁਖਾਂ ਛੁਆਂ ਆਂ ਖੁਸਰਦਾ
 ਨਾਂ ਕਿਧਰ ਚਲ ਦਾਂ ਹੈ। ਅਰਦਾਨੇ ਆਂ ਖਾਂ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਆ ਜਾਣਾਂ ਅਗਾਂ ਤੇ ਰਾਂ ਅਤੇ ਪਿਛਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜਿਧ
 ਰਿਜਾਣੇ ਤਿਧਰਿ ਚਲਾ। ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰ ਕਹਿ ਆਂ ਚਲੁ ਮੇਰ ਦਾਂ ਨਾਂ ਇਕ ਸਾਂਧ ਲਾਲੇ ਤਿਖਾਣੇ
 ਏ ਮਨਾਂ ਵਧ ਦੇ ਪਰਗਟੇ ਵਿਚਿ ਹੈ। ਉਸ ਦਾਂ ਦਰਸਨੁ ਕਰੇ ਜਾਂ ਵੀ ਏ ਗਾਂ ਬੋਲ ਹੁ ਭਾਂਈ ਵਾਂਗੁ ਗੁਰੂ

॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਸਲਤਾਂ ਨ ਪੁਰੋ ਚਲੇ ॥ ਸਤਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਦਿ ਚਿਲ ਲੋ ਦੇ ਪਰਿ ਆਂ ਇਵ
 ਵੇ ॥ ਅਗੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਕਿਲੇ ਬੈਠਾਂ ਪੜਦਾਂ ਆਂ ਹਾਂ ॥ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਤਪਾਂ ਜੇ ਹਾਂ ॥ ਅਤੇ ਗਲ ਜੀਵੇ ਹੋ
 ਸਾ ॥ ਅਤੇ ਇਕ ਭੁਮੇਟਾਂ ਨਾਂ ਲਿਜੇ ਸਾ ॥ ਲਾਲੋ ਅਗੇ ਓਠ ਪੜਾਂ ਹੋਇ ਆਂ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਖੈ ਭੁਭੁ
 ਈ ਲਾਲੋ ਕਿਰਤ ਕਰਾ ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਬੈਠ ਕਰ ਪੁਛੁਣ ਲਗਾਂ ॥ ਜੀ ਮੇ ਮਹਰਮ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤੁਸੀ ਆਪਣਾ ਮ
 ਪੁਜਾਂ ਹਰ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਅਸੀ ਪਰ ਦੇਸੀ ਆਂ ਹੋ ॥ ਫਿਰਿ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਬੋਲਿ
 ਆਂ ਜੀ ਪਰ ਦੇਸੀ ਤਾਂ ਸਭੁ ਸੇ ਸਾਰੇ ॥ ਪਰੁ ਤੁਸੀ ਮਲੀ ਮਾਛੇ ਡਿ ਦੇ ਹਾ ॥ ਤੁਸੀ ਭੁਲੇ ਲੋ ਕਨ ਜਰਿ ਆਂ ਵੇ
 ਹੋ ॥ ਜਿਉ ਦੀ ਤਿਉ ਆਖੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਤੁਜਾਂ ਦਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਮਜਾਂ ਦ
 ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਆਖੀਐ ॥ ਜਾਂਦੇ ਬੁਝਦੇ ਨੁਕਿ ਆਂ ਆਖੀਐ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਬੋਲਿ ਆਂ ॥ ਜੀ ਕਰਤਾਰ
 ਦੀ ਕਰਤਾਰ ਹੀ ਜਾਣੈ ॥ ਪਰ ਜੀ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਸਾਂਧ ਪ੍ਰਗਟਿ ਆਂ ॥ ਸੋ ਡਿਠਾਂ ਤਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਪਰ ਓਹੋ ਤੁਮੇ ਨਨ
 ਜਰ ਆਂ ਵੇਦਾਂ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਫਿਰਿ ਪੁਛੁਣਾਂ ਕਿਉ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਭਾਈ ਲ
 ਲੋ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਅਸਾਂ ਤੀ ਕਹੀ ਮਤ ਹੋ ॥ ਅਸੀ ਕਿ ਆਂ ਜਾਂਦੇ ਸਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਏਹ
 ਚੀ ਮਤ ਵਾਂ ਲੇ ਨਾਂ ਹੀ ਆਖੀਐ ॥ ਫਿਰਿ ਭਾਈ ਲਾਲੋ ਪੁਛਿ ਆਂ ॥ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿ ਆਂ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ

ਨਾਂਧੋਲਿਅੰਤ੍ਰਾਈਲਾਲੇਇਸਦਾਨਾਂਉ। ਨਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਭਾਈਲਾਲੇਅੰਧਿਅੰਤ੍ਰੇਰਾਨਾਂਉਕਿਅੰ
 ਹੈ। ਮੇਰਾਨਾਂਉਮਰਦਾਨਾਂਮਿਰਾਂਸੀ ਹੈ। ਤਾਂਠਿਰਿਭੁਈਲਾਲੇਅੰਧਿਅੰਤ੍ਰੇਰਾਨਾਂਉ। ਕੇਉਮੇਰੇਦਾ
 ਦਾਂਭਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲੇਮਰਦਾਂਨੇਦਾਸੇਅੰਕੇਉ। ਤਾਂਠਿਰਿਭੁਈਲਾਲੇਅੰਧਿਅੰਤ੍ਰੇਰਾਨਾਂਉ
 ਅੰਧਿਅੰਤ੍ਰੇਰਾਨਾਂਉਦਸਿਆਕੇਈਪਾਂਪਤਾਂਨਾਂਹੀਹੋਦਾਂ। ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਹਸਿਆਹਸਿਕਾਰਿਅੰਧਿਭਿਸੁਭਈ
 ਲਾਲੇਮੇਰਾਨਾਂਉਨਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਂਭੁਈਲਾਲੇਪਰਾਂਤੇਢਹਿਪਇਅੰਤ੍ਰੇਰਾਨਾਂਉਨਨਕਜੀਕਹਿਆ
 ਭਾਈਲਾਲੇਜੀਆਂਤਾਂਤਸਾਤਾਏਹੋਬਚਨੁਅੰਧਿਅੰਤ੍ਰੇਰਾਨਾਂਉਤਾਂਠਿਰਿਭੁਈਲਾਲੇਅੰਧਿਅੰਤ੍ਰੇਰਾਨਾਂਉ
 ਹੀ। ਅੰਦਰੁਈਅੰਦਰੇਰਖਈ। ਗੁਰੂਨਨਕਜੀਹਸਿਆਭਾਈਲਾਲੇਕਹਿਆਜੀਤਸੀਕਿਉਹਸੇ।
 ਤਾਂਠਿਰਿਗੁਰੂਨਨਕਜੀਕਹਿਆਭਾਈਲਾਲੇਕਿਵੇਛਪੇਭੀਰਹੀਏ। ਏਹਗਲਛਪੀਨਾਹੀਰਹਦੀ
 ਤਾਂਠਿਰਿਭੁਈਲਾਲੇਅੰਧਿਅੰਤ੍ਰੇਰਾਨਾਂਉਤੁਸਾਂਡੀ। ਅਸੀਕਿਅੰਅੰਧੀਐ। ਏਹਗਲਕਰਿਕੇਭਾਈ
 ਲਾਲੇਗੋਈਏਅੰਧਿਅੰਤ੍ਰੇਰਾਨਾਂਉਤਾਂਠਿਰਿਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਜੀਨੂਪੁਛਿਆਏਹਕਾਂਈਲ
 ਲੇਪਰਾਂਤਨੂਪੁਰਖਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਤ੍ਰੇਰਾਨਾਂਉਹਸਤੇਓਹਸਤੇਅਸੀਤੁਸੀਕਿ
 ਤਨੇਜਗਇਕਠੇਹੋਏਅੰਧਿਅੰਤ੍ਰੇਰਾਨਾਂਉਤਾਂਠਿਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਜੀਏਅਸਾਂਤਾਂਸੁਇਅੰਧਿਪੁਰਨਪੁ

ਰਖਵਤਜਨਮਨਾਹੀਅੰਦਦੋਤਾਂਠਿਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਮਰਦਾਨਾਂਜੇਅਵਤਾਰਾਂਦੀਪੁਜਾ
ਕਰਦੇਹੈਨਿ।ਸੋਭਾਂਦੈਕੇਹਾਂਭੁਗਤੁਹੋਵੈਤਾਂਠਿਰਿਜਨਮਅੰਦਦਾਂਹੈ।ਅਤੇਜੇਨਿਰਗੁਣੀਭੀਹੋਵੈ
ਅਤੇਬਾਂਛਾਂਕਾਂਈਉਠੇਪਰਮੇਸਰਬਿਨਾਂਤਾਂਭੀਜਨਮ।ਲਿਅੰਦਦੀਹੈ।ਅਤੇਜੇਹਿਕਨਿਰੰਕਾਰਹੀ
ਬਾਂਛਨਾਂਸਮਾਂਦਦੀਹੈ।ਨਿਰੰਕਾਰਹੀਜੇਹੈਨਿਨਿਰੰਕਾਰਹੀਦੀਬਾਂਛਨਾਂਕਰਦੇਹੈਨਿ।ਉਨਾਂਅਤੇਨਿ
ਰੰਕਾਰਦਿਚਿਕ੍ਰੇਦੁਕਛੁਨਾਂਹੀ।ਅਤੇਅਵਤਾਰਾਂਦਾਂਸਿਮਰਨੁਕਰੇਅਤੇਬਾਂਛਨਾਂਕਾਂਈਨਾਂਕਰੇ।
ਤਾਂਭੀਚਉਰਾਂਸੀਭੁਰੇਗਾਂ।ਅਰਦਾਨਾਂਏਹਵਚਨੁਸਤਿਪਰਤੀਤਿਕਰਜਾਣੇ।ਤਾਂਅਰਦਾਨਾਂਕਹਿ
ਅੰਸਤਿਗੁਰੂਜੀਜੇਤੁਸੀਕਹਿਦੇਹੋਮੇਸਚੁਕਹਦੇਹੋ।ਤਿਚਰੁਤੇਹੀਭਾਈਲਾਲੇਗਜੇਈਤ
ਯਾਂਰਕਰਕੇਸਦਦਾਅੰਇਅੰ।ਚਲੇਗੁਰੂਜੀਪਰਸਾਂਦੁਤਪਾਰਹੋਏਅੰਹੈ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕ
ਜੀਕਹਿਅੰਭਾਈਲਾਲੇਇਥੇਹੀਲੇਅੰਉ।ਤਾਂਭਾਈਲਾਲੇਅੰਧਿਅੰਜੀਤੁਸਾਂਡੇਗਲਜੇ
ਦੂਹੈਗਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰ।ਭਾਈਲਾਲੇਜਿਤਨੀਧਰਤੀਤਿਤਨਾਂਚਉਕਾਂਹੈ।ਭਾਈ
ਲਾਲੇਪਰਸਾਂਦਾਮੇਗੇਅੰਇਰਧਿਅੰ।ਜਾਂਅਰਦਾਨਾਂਦੇਖੇਤਾਂਕਿਅੰਦੇਖੇ।ਜੇਲਹਤੁਰੇਦੀਅੰ
ਰੋਟੀਅੰ।ਅਤੇਸਰਦੇਸਾਂਗਦੀਪਿਨੀ।ਅਰਦਾਨਾਂਦੇਜੀਵਿਚਿਗਿਣਤੀਖਾਂਦੀ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂ

ਨਕਅੰਤਰਜਮੀਅਹਾਂਤਾਰਾਨਕਮਰਦਾਨੇਨੁਪੁਛਿਅੰਗਿਉਮਰਦਾਂਨਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਖਿ
 ਅੰਸੁਖਜੀਤਾਰਾਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਖਾਂਵੇਗਾਂਤਾਂਜਾਏਗਾਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਟਕੁਭੈਨਕਰ
 ਮਹਿਖਾਂਇਅੰਗਤਾਂਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਂਸੁੰਦੁਅੰਇਅੰਗਤਾਂਰਾਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਹਥਬਰਾ
 ਪਰਸਾਂਦੁਦੀਕੇਹਾਂਕਹੈਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਕੇਹੁਤ੍ਵਾਦਲਿਵੇਲਾਂਵਾਂਤਾਂਭਾਂਈਲਾਲੇਅੰ
 ਖਿਅੰਜੀਤ੍ਵਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈਤਉਪਰਸਾਂਦਵਲੇਦੇਖਣਾਂਹੀਤਾਂਰਾਨਕਜੀਅੰਖਿ
 ਅੰਭਾਂਈਲਾਲੇਕੋਈਅੰਮ੍ਰਿਤਜੇਅੰਖੀਦਾਂਹੈਜੇਇਸਪ੍ਰਸਾਦਿਵਿਚਿਤਉਪਾਇਅੰਹੈਤਾਂਭਾਂ
 ਈਲਾਲੇਮਥਾਂਟੇਕਿਅੰਅੰਖਿਓਸੁਜੀਅਜੁਤੈਮਨੁਨਿਹਾਂਲੁਕੀਤਾਂਅਤੇਮੇਰੇਜਨਮਜਨਮਦੀ
 ਮੇਲਲਾਂਹੀਅੰਭਾਂਈਲਾਲੇਜੀਏਉਕਹਿਅੰਜੀਗੁਰੂਜੀਮੇਨਿਹਾਂਲੁਹੋਇਅੰਗਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇ
 ਰਾਨਕਕਹਿਅੰਅੰਖੁਮਰਦਾਂਨਾਂਹੁਣਕਿਧਰਚਲਦਾਂਹੈਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਅੰਜੀਜਿਧ
 ਰਤਹਾਂਡੀਖੁਸੀਹੋਵੈਤਾਂਫਿਰਿਗੁਰੂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਖੇਸੋਕਰੀਏਮਰਦਾਂਨੇਅੰ
 ਖਿਅੰਜੀਮੇਨਾਂਹੀਅੰਖਿਸਕਦਾਂਪਰਜੀਏਸੁਧਰਤੀਅਸਾਤਾਂਨਿਦਬਹੁਤੁਹੋਦਾਂਹੈਤਾਂਰਾਨਕ
 ਨਕਕਹਿਅੰਦੇਖੁਮਰਦਾਂਨਾਂਤਿਨਦਿਨਅਸੀਭਾਂਈਲਾਲੇਦੇਖਰਿਰਹੇਅੰਹੈਅਤੇਮਨੁਸੁ

ਪ੍ਰਸੰਨਗਰਿਆਂਗੋ। ਹੁਇ ਭਾਈ ਲਾਲ ਬੋਇ ਦਾਲੀ ਰੋ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਦੁਖ ਦੁਖ ਆਉਣਾ ਪਉਦਾ ਹੈ।
 ਅਸੀਂ ਫਕੀਰਾਂਗੋ। ਅਸਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਂ ਲਿਖ ਰੇ ਜਨ ਨਾਂ ਹੀ। ਅਸਾਂ ਡੀ ਜਿਥੇ ਸਾਂਧ ਮਰਤਿ ਹੋਵੇ। ਰੋ।
 ਤਿਥੇ ਅਸਾਂ ਡੀ ਰਹਤ ਲੇਵੀ ਦੀ ਹੈ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦੀ ਬੜੀ ਆਂਗਾ ਜੇ ਸਗਲੀ
 ਕਰੋ ਆਂਗੇ ਨਿਕਲ ਦੇ ਆਂਗੇ। ਸੋਈ ਅਸਾਂ ਨਾਂ ਆਂਖ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੇ ਆਏ ਨੀ ਕਰਾਂਗੀ। ਅਤੇ ਤੇਰੀ
 ਤੂੰ ਜੀ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਦੁਖ ਜਾਂਦੇ ਅਸਾਂ ਪਰ ਭਾਂਤਿ ਹੋਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭਾਈ ਲਾਲੇ
 ਆਂਖਿ ਆਂਗਾ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੇ ਨਕਰਤਾਂ ਰਚਿ ਆਂਦੇ। ਅਸਾਂ ਖੁਸੀ ਕਰਾ। ਅਸੀਂ ਹੁਇ ਰਮਦੇ
 ਮਦੇ ਖਲੀ ਏਗੇ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਂਖਿ ਆਂਗੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਂਸਾਂ ਵਿਚ ਅਵਗਿਆਂ ਕੀ ਪਈ। ਤੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਵਿਚਿ ਅਵਗਿਆਂ ਕੁਛੁ ਨਾਂ ਹੀ। ਪਰ ਅਸਾਂ ਧਾਂਸੀ
 ਸਾਰੁ ਦੁਖ ਦਾਂਗੇ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਂਖਿ ਆਂਗੀ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਜਾਂਤਿ ਹੋ। ਤੁਸਾਂ ਧਾਂਸੀ ਕੋਈ ਕਿ
 ਆਂਦੇ ਧੇਗਾਂ। ਤੁਸਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਂ ਲਿਕਾਂਈ ਸਾਂਝੁ ਰਖੀ ਨਾਂ ਹੀ। ਤੁਸਾਂ ਡੀ ਸਾਂਝੁ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਂ ਲਿਕੇ ਸਿਤ
 ਸਾਂਧਾਂ ਨਾਂ ਲਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁਸਾਂ ਆਂਖ ਦਾਂਗੇ। ਪਰ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਸਿਸ
 ਰੁਖਿ ਕਰਾਂ ਲੁਖ ਹੈ। ਆਂਪਈ ਆਂਗੀ ਤਾਂ ਵਦੀ ਆਂ ਕਰਦਾਂ ਹੈ। ਮਨ ਦੀ ਆ ਭਾਈ ਆਂ ਮਨ ਦਾ ਕੇ

ਈ ਨਾਂਗੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਇਕੁ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆਂ। ਓਠ ਚਲਤਾਂ ਅੰਖੀ ਮੈ ਛਾਹੁ ਗਇਆਂ
 ਜਿਰਿ ਪਾਤਿ। ਬੈਠ ਰਹਾਂ ਤਾਂ ਅੰਖੀ ਮੈ ਬੈਠਾਂ ਸਬਰੁ ਪਾਤਿ। ਜੇ ਬੋਲਾਂ ਤਾਂ ਅੰਖੀ ਮੈ ਬਰੁ ਬਰੁ ਕਰੇ ਬਹੁਤੁ।
 ਰੁਪ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਅੰਖੀ ਮੈ ਇਤ ਪਾਤਿ ਨਾਂਗੀ ਮਤਿ। ਕਾਂਈ ਗਲੀ ਨ ਮੇਵਈ ਜਿਥੇ ਕਢਾਂ ਬੁਧਿ। ਇਥੇ ਉਥੇ
 ਨ ਨ ਕਾਂ ਕਰਤਾਂ ਰਖੇ ਪਾਤਿ। ਤਾਂਈ ਲਾਲੇ ਸੀਸਾਰ ਪਾਸੇ ਕਰਤਾਂ ਰਹੀ ਰਖੇ ਤਾਂ ਰਹੀਏ। ਹੁਣਿ ਤੁਅਸਾਨ
 ਦਿਦਿਆਂ ਦੇਹਿ। ਤਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਤੁਸੀਅਏ ਹੋ ਕੇਈ ਦਿਨ ਗੁਜਰਾਂ ਨ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਾ ਅੰਖੀ ਅੰਤ੍ਰਾਂਈ ਲਾਲੇ ਤੇਰਾਂ ਹੋਣਾਂ ਨਾਂਗੀ। ਪਰਾਮਸਾ ਬੋ ਕੇਈ ਦੁਖੇ ਗਾਂ। ਅਸੀ ਜਾਂਣ ਦੇਆ
 ਹੇ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾਂ ਚਿਤੁ ਭੁਭਿ ਉਦਾਸੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਤੁਈ ਲਾਲੇ ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਹਿਕਮ ਜੀ ਨਾਂ ਇਥੇ ਹੋ
 ਜਿਉ ਤਿਉ ਟਿਕੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਅੰਖੀ ਅੰਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਲਾਲੇ ਦਾਂ ਭੁਭਿ ਅੰਖੀ ਅੰਮੀਨੀ ਮੈ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਭੁਲਾਂ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਲਾਲੇ ਪਾਂਸਿ ਟਿਕੇ। ਜਾਂਦੁ ਇਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਅੰਖੀ ਅੰਜੀ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਮਹੀ ਨਾਂ ਟਿਕੇ ਹੋ। ਜੇ ਮੈ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮੈ ਤਲਵੰਡੀ ਓਠਿ ਰਿਅਾਂਵਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਅੰਖੀ ਅੰਮਰਦਾਨਾਂ ਤ ਉਅਸਾਂ ਤੁਪਾਂ ਸਰਹਣਾਂ ਹੈ। ਤੁਕਿ ਬੇਜਾਂਦਾਂ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
 ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ ਪੈਰਿਅਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦਿਚਿਅਾਂ ਇਜਾਂਦਾਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਅੰਖੀ ਅੰਜਾਂ ਹਿਭਾਂਈ ਬੁਧਾਂ

ਇਜਾਂਦੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਧੋਵਿ ਦਾਂ ਲੈ ਕਰ ਤਲਵੰਡੀ ਆਂਇ ਆਂ। ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਏਹ ਚਾਂਲੀ ਪਕੜੀ। ਜੋ ਦਿਨੇ ਜੀ ਗਲ ਵਿਚਿ ਫਿਰੇ ਅਤੇ ਰਾਂਤੀ ਆਂਇ ਲਾਂਲੇ ਪਾਂ ਸਿਰਾਜ
ਰਾਨਕ ਰੋ। ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਪੰਦ੍ਰਾਂ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਆਂਹੇ। ਬੋਲ ਹੁ ਭਾਂਈ ਵਾਂਹ ਗੁਰੂ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
ਤਾਂ ਇਕ ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ਖਹੇ ਰੁਖੜੀ ਸਗੀਣ ਦਾਂ ਸੀ। ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜੁ ਕੀਤਾ ਆਂਹਾਂ। ਚਾਰੇ ਦਰ
ਨ ਨਿਓ ਦੇ ਸੇ। ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਓ ਦਾਂ ਦੇ ਦਾਂ ਫਿਰ ਦਾਂ ਸੀ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਨਜਰ ਪਾਇ ਗਏ। ਤਾਂ
ਬਾਂ ਮਣ ਆਂਖਿ ਆਂਤ ਪਾਂ ਨਿਓ ਵਾਂਹ ਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਂਖਿ ਆਂਤ ਏ। ਮਿਸਰਾਂ ਕੇਹਾਂ ਨਿਓ ਦਾਂ ਹੈ।
ਤਾਂ ਅਗੇ ਬਾਂ ਮਣ ਆਂਖਿ ਆਂਤ ਪਾਂ ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜੁ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਭੇ ਨਗਰ ਦੇ ਨਿਓ ਦੇ
ਹੈ ਨ। ਤੂੰ ਭੀ ਆਂਦੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਂਖਿ ਆਂਤ ਪਾਂ ਆਸੀ ਫਕੀਰ ਆਂਹੇ। ਆਸੀ ਕਿਨਾਂ ਵਿ
ਚ ਆਂਹੇ। ਤਾਂ ਬਾਂ ਮਣ ਕਹਿ ਆਂਤ ਅਗੇ ਹੀ ਕਰਾਂ ਹੀ ਕਹੀ ਦਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜੁ ਵਿਚਿ ਨਾਮ
ਦੇ ਗਾਂਤਾਂ ਮਲਕ ਰੰਜ ਹੋਵੀ ਗਾਂ। ਤੂੰ ਜਾਂਦਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜੁ ਹੋਇ ਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਂ ਗਇ ਆ
ਭਾਂਈ ਲਾਂਲੇ ਦੇ ਪਰਿਗਜਰ ਨ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਮਲਕ ਪਾਸਿ ਬਾਂ ਮਣ ਚੁਗਲੀ ਪਾਂਧੀ। ਅਤੇ ਬਾਂ ਮਣ
ਦਸ ਟੀਭੀ ਕਰ ਦਾਂ ਆਂਹਾਂ। ਤਾਂ ਬਾਂ ਮਣ ਮਲਕ ਨੁਕਹਿ ਆਂ। ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂਤ ਸਾਂਤੋ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜੁ

ਵਿਚਿਨਾਅੰਇਆਂ ਤਾਂਮਲਕਬਾਮਣਨੁਪੁਛਿਅੰਧਾਧਾਂਤਉਨਿਉਦੰਧਾਇਆਂਅੰਗਾਂਬਾਮਣਕਰਿ
 ਅੰਜੀਮੇਬਹੁਤਤਰੀਦਕੀਤੀਅੰਧੀਮਲਕਬਾਮਣਨੁਕਰਿਅੰਜਾਂਹਿਉਸਤਾਂਈਸਾਦਿਲਿਅੰ
 ਓਬਾਮਣਭਾਈਲਲੇਦੇਪਾਰਿਅੰਇਆਂਬਾਮਣਭਾਈਲਲੇਨੁਪੁਛਿਅੰਏਬੇਨਾਂਨਕਤਪਾਂਹੋ
 ਤਾਂਭਾਈਲਲੇਦੇਮਹੋਨਿਕਲਿਅੰਹੋਜੀਅੰਹੋਤਾਂਬਾਮਣਅੰਧਿਅੰਲਲੇਭੇਜਦੇਗਾਬਾਹਗਾਤ
 ਗੁਰਨਾਂਨਕਅੰਪੇਬਾਹਰਿਅੰਇਆਂਅੰਇਕਰਅੰਧਿਓਜੁਕਿਉਧਾਂਧਾਂਬਾਮਣਅੰਧਿਅੰਤੁਹਨੁਮਲ
 ਕਸਦਦਾਂਹੋਮਤੀਮਲਕਪਾਂਸਿਚਲੁਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਅੰਧਿਅੰਧਾਂਧਾਂਮੇਰਾਂਮਲਕਨਾਲਿਕਿਅੰਕੀਮਹੋ
 ਤਾਂਬਾਮਣਮਲਕਪਾਂਸਿਦੁਜੀਚੁਗਲੀਖਾਂਧੀਦੇਖੋਮਲਕਜੀਇਕਤਾਂਧਰੀਦਾਂਪੁਤ੍ਰਹੋਅਤੇਸੁਦ੍ਰਦੇਪ
 ਰਿਜੁਠਾਂਕਰਦਾਂਹੋਤੀਜੇਤੁਸਤੋਸਦੇਅੰਵਦਾਂਨਾਂਹੀਤਾਂਮਲਕਭਾਗੇਗਾਜੇਹੋਇਕੇਬਾਮਣਨੁਅੰਧਿ
 ਅੰਧਾਜਾਂਇਕੇਪਕਹਿਲਿਅੰਓਬਾਮਣਜਾਇਤਾਬੀਅੰਕੀਤਾਂਚਲੁਨਾਂਨਕਤਪਾਂਮਲਕਗਾਜੇਹੋਇ
 ਅੰਹੋਚਲੁਤਪਾਂਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਦੇਦਿਲੁਵਿਚਿਗੁਜਗੀਓਠਚਲੋਧਿਛਿਭਾਂਈਲਲੇਲਗਾਂ
 ਗਇਆਂਅਗੇਗੁਰਨਾਂਨਕਨੁਬਾਮਣਲੇਗਇਆਂਜਾਂਇਐਠਾਂਧੀਜੇਬਾਮਣਅੰਦਰਿਜਾਂਇਮਲਕ
 ਨੁਅੰਧਿਅੰਮਲਕਜੀਨਾਂਨਕਤਪਾਂਅੰਇਆਂਹੋਮਲਕਕਰਿਅੰਧੀਜਾਂਤੁਪੇਨੁਅੰਦਰਿਲਿਅੰਓ

ਪੰਜੇ ਬਾਂਸੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂ ਅੰਦਰਿ ਸੁਇਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਦਰਿ ਗਇਆਂ ਅੰਦਰਿ ਜਾਇ
 ਕਰਿਆਂ ਪਿਆਂ ਮਲਕ ਕਰਿ ਉਸਇਆਂ ਹੈ ਮੇਨਾ ਮਲਕ ਕਰਿਆਂ ਕਿਉ ਤਪਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਵਿਚਿ
 ਕਿਉ ਨ ਆਇਓ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆਂ ਅਸੀਂ ਫਕੀਰਾਂ ਹੋ। ਜਿਥੇ ਗੁਜਰੀ ਤਿਥਾਂ ਉਗਰੀ
 ਤਾਂ ਮਲਕ ਗੁਸੇ ਹੋਇ ਕਰਿਆਂ ਪਿਆਂ ਕਿਉ ਜੀ ਤਪਾਂ ਤੇ ਉਰਖਾਂ ਉਣਾਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਨੂਨਾਂ ਉਰਖਣ
 ਅਤੇ ਸੁਦ੍ਰਿਖਾਂ ਦੇ ਪਰਿਖਾਂ ਵਣਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮੁਹੇ ਨਿਕਲਿਆਂ ਸੁਖ ਮਲਕ ਕਰੁ ਹੁਣ
 ਪਵਾਂਇ। ਤਾਂ ਮਲਕ ਅੰ ਪਿਆਂ ਅਵੇ ਪੰਜਾਂ ਇਸਤ ਪੇ ਨੂ ਅੰ ਇਖਵਾਂਇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਿਛੋਂ ਠਿਰਿ
 ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪੜ੍ਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆਂ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕੋਈ ਟੁਕ ਲਿਆਂ ਉ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ
 ਲੇਦ ਉਤਰ ਕਰਿ ਪਾਇਆਂ ਇਆਂ ਪਾਇਆਂ ਇਕ ਰਿਖੀ ਰੋਟੀ ਕੋ ਪਰੇ ਦੀ ਲੋਗਇਆਂ ਉਧਰੇ ਪੰ
 ਜਾਂ ਬਾਂਸੁ ਲੁਚੀਆਂ ਕਰੁ ਹਰੇ ਚੀਆਂ ਲੋਆਂ ਇਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਜੇ ਹਥਿ ਕੋ ਪਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਲੀਤੀ
 ਅਤੇ ਪਥੇ ਹਥਿ ਲੁਚੀਆਂ ਕਰੁ ਉਗੀਆਂ ਲੀਤੀਆਂ ਮਲਕ ਭਾਂਗੇ ਦੀਆਂ ਵੇਵੇ ਹਥ ਪਕਰਿ ਕੇ ਝਪਕੇ
 ਕੋ ਪਰੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਕੋਨੇ ਦੁਪੁਸਿ ਮੇ। ਅਤੇ ਲੁਚੀਆਂ ਕਰੁ ਉਗੀਆਂ ਵਿਚੇ ਲੋਹ ਸਿਮੇ। ਜਿਤ ਨੀ ਮਜਲਸ
 ਬੈਠੀਆਂ ਹੀ। ਤਿਤ ਨੀ ਬਿਸਮਾਂ ਦੁਹੋਇ ਗਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆਂ ਮਲਕ ਅੰਦਰਿ ਮੀਆਂ ਦੇਲੇ

ਹੁਦਾਂਬ੍ਰਹਮਭੇਜੁਕੀਤਾਂਹਈ।ਏਹਰੋਟੀਸੁਦ੍ਰਦੇਘਰਦੀਹਈ।ਬ੍ਰਹਮਭੇਜੁਤਾਂਈਲਾਲੇਦੇਘਰਿ
 ਵਾਂਹਈਨਿਤਾਂਪਰਤਾ।ਅਲਕਦਾਂਚਲੇਕੁਸੁਨਾਯੀ।ਮਨਵਿਚਿਬਹੁਤੇਰਾਂਖਾਂਦੈਗੁਸਾਂਪਰਜਗਿ
 ਵਾਂਹੋਇਗਇਅੰਬੋਲਹੁਭਾਈਵਾਂਹਗੁਗੁ।ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ।ਅਲਕਭਾਂਚੋਅਤੇਖਾਂ
 ਪਠਾਂਏਅਗੇਬਹੁਤੁਸਾਂਹਬਅੰਗਾਂਅਤੇਖਾਂਪਠਾਂਏਪੁਤੁਬਹੁਤੁਦੁਖੀਅੰਗਾਂਦਾਰੁਬਹੁਤੁਕ
 ਰਰਹੋਅੰਗੋਲਗਦਾਂਕੋਈਨਾਂਗਾਂਇਕਦਿਨਅਤੇਖਾਂਅਲਕਭਾਂਚੋਨਕਰਿਅੰਮੇਕੋਆਕਰਾਂ
 ਮੇਰਾਂਬੇਟਾਂਜੁਅੰਨਚੀਗਾਂਹੋਦਾਂਨਾਂਹੀਅਲਕਭਾਂਚੋਚੁਗਲੀਖਾਂਧੀਅਤੇਖਾਂਨੁਅੰਖਿਓਜੁਆਖਾਂਜੀ
 ਕੋਈਕਾਂਅਲਫਕੀਰਪਕੋਰੋਜੋਤੁਅੰਗਾਂਬੇਟਾਂਚੀਗਾਂਹੋਦੈਅਤੇਖਾਂਪਠਾਂਏਕਰਿਅੰਮੇਅਲਕਮੇਕੋ
 ਅੰਜਾਂਏਤਾਂਹੋਜੋਕਾਂਅਲਕਉਏਹੋ।ਅਰੁਨਾਂਕਾਂਅਲਕਉਏਹੋ।ਤੁਅਲਕਕਰਿਅੰਖਾਂਜੀਤੁਅਫਕੀ
 ਹਾਂਕੋਪਕੋਰੋਜਤਨਾਂਕੋ।ਕੋਈਤਾਂਕਾਂਅਲਨਿਕਲੇਗਾਂਉਸਪਠਾਂਏਕੀਕੰਬਖਤੀਅਤੇਖਾਂਹੁਕਮੁ
 ਕੀਤਾਂਜੋਫਕੀਰਾਂਕੋਪਕੋਰੋਫਕੀਰਲਗੇਪਕੋਰੋਦੇਵ।ਵਿਚੇਠਿਰਿਦਿਅੰਗੁਰੁਨਾਂਨਜੀਭੀਪ
 ਕੋਰੋਅੰਏ।ਤਾਂਖਬਰਭਾਈਲਾਲੇਸਿਖਨੁਹੋਈ।ਭਾਈਲਾਲੇਜਾਂਇਕੋਦੇਖੇਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਬਧਾ
 ਬੈਠਾਂਹੋ।ਭਾਈਲਾਲੇਜੀਬੈਰਾਂਗਵਿਚਿਅੰਇਅੰਜਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਦੇਖੇਤਾਂਭਾਈਲਾਲੇਬੈਰਾਂਗ

ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਕਹਿਅੰ ਜੀਏ ਹਕਿਮਾਂ ਹੋਇਅ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਗਤਿ ਲੰਗਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਅੰ ਅਹਲਾਂ ॥ ਜੇ ਸੀਮਾ ਦੇਖਸਾ ਮਕੀਬਾਈ ਤੇ
 ਸਦ੍ਰਾਂਕੀ ਗਿਅੰ ਨੁਵੇਲਾਲੇ। ਪਾਪਕੀ ਜੀਵਲੇ ਕਾਬਲੇ ਪਾਇਅੰ ਜੇਰੀ ਮੀਰੇ ਦਾਨੁ ਦੇਲਾਲੇ। ਸਗਮ
 ਪਰਮਦੁਇਛੁ ਪਿਖਰੁ ਤੇ ਕੁਰੁ ਛਿਰੇ ਪਰਪਾਨੁ ਦੇਲਾਲੇ। ਕਾਦੀਅੰ ਬਾਮਣ ਕੀ ਗਲ ਬਕੀ ਅਗਦ
 ਪਰੈ ਸੈਤਾਨੁ ਦੇਲਾਲੇ ॥ ੧ ॥ ਫੇਰ ਰੁਲੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀ ਮੁਗਲਾਂ ਦੀ ਹੋਸੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਬ
 ਦੁ ਕੀਤਾ ਗਾਗਤਿ ਲੰਗਵਿਚਿ ਅਹਲਾਂ ॥ ਸਾਂਹਿਬ ਕੇ ਗਣਨਾ ਕੁਆਂ ਖੋਆਂ ਸੁਧੀ ਵਿਚਿ ਅੰਖਿਅੰ
 ਲਾਂ। ਜਿਨਉ ਪਾਈ ਰੇ ਗਰਦਾਈ ਬੈਠਨੁ ਦੇਖੇ ਵਖਾਇ ਕੇਲਾਂ। ਸਚਨੁ ਸਾਂਹਿਬੁ ਸਚਤਪਾ ਦਸਾਸਚ
 ਰਾਨਿਅੰ ਉਕਰੇ ਗਾਮਸੇਲਾਂ। ਕਾਇਅੰ ਕਪਰੁਟ ਕਟਕੇ ਹੋਸੀ ਹਿਦਸਤਾਨ ਜਮਾਲ ਸੀ ਬੋਲਾਂ। ਅ
 ਵਨ ਅਠਤਰੇ ਜਾਨਸਤਾਨ ਦੇ ਹੋਰ ਭੀ ਉਠਸੀ ਮਰਦਕਾਂ ਚੇਲਾਂ। ਸਚ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕਾ ਖੋਸਚੁ
 ਜਣਾਂਇ ਸੀ ਸਚੁ ਕੀ ਦੇਲਾਂ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਖਿਅੰ ਜੀ ਮੁਗਲ ਏਡੀ ਜੁਲਮੀ ਕਰੇਗਾ ॥ ੩ ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗਾਗਤਿ ਲੰਗਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਅੰ ਅਹਲਾਂ ॥ ਖੁਰਾਸਾਨ ਖਸਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹਿਦਸਤਾ
 ਨ ਭਰਾਇਅੰ। ਅੰਧੇ ਦੇ ਸੁਨਦੇਈ ਕਰਤਾ ਜਮ ਕਹਿਅੰ ਮੁਗਲ ਚੜਾਇਅੰ। ਏਤੀ ਸਾਂਹ ਪਈ ਕਰਲਾ

੬ ਤੈਰੀ ਦਰਦੁ ਨ ਆਇਆਂ॥੧॥ ਕਰਤਾਂ ਤੈ ਸਭ ਨਾਂ ਕਾ ਸੋਈ॥ ਜੇ ਸਕਤਾਂ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਮਨ ਰੋਸ ਨਹੀ ੫੩
 ੧ ਰਹਾਂ॥ ਸਕਤਾ ਸੀ ਹੁ ਮਾਰੇ ਪੈਦ ਗੇ ਖਾਸੇ ਸਾਂ ਪੁਰਸਾਈ॥ ਰਤਨ ਵਿਗਾੜ ਵਿਗੇ ਏ ਕੁਤੀ ਮਾਇਆ ਸਾ
 ਨ ਕਾਂਈ॥ ਆਪੇ ਜੋ ਰਿਵਿਛੋਰੇ ਆਪੇ ਦੇਖ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥੨॥ ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਂ ਉਧਰਾਂ ਏ ਵਡਾਂ ਸਾਂ ਦਕਰੇ
 ਮਨ ਭਾਂਈ॥ ਖਸਮੇ ਨ ਦਰੀ ਕੀ ਨਾਂ ਆਵੈ ਜੇ ਤੇ ਦੁਰੇ ਦਾਂਈ॥ ਅਗਮ ਰਜੀ ਵੇਤਾਂ ਕਿਛੁ ਪਾਂਈ ਨਾਂ ਨਕ ਨਾਂ ਮਦਖ
 ਏ॥੩॥ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਕਰਤਾਂ ਮਾਂ ਏ ਸਾ ਵਿਚਿ ਬਹਾਂ ਨਾਂ ਨਾਂ ਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਕਾਰਣ ਬੁਝੈ ਸੋਈ ਸ
 ਹੁ ਲਤਾਂ ਨਾਂ॥੪॥ ਇਥੇ ਤਾਂ ਏ ਹਵਰਤੀ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਲਵੇ ਡੀ ਸੁਣੀ ਮੇ॥ ਅਗੇ ਤਾਂ ਤਲਵੇ ਡੀ ਮੇ
 ਗਇਆਂ ਮਾਂ ਹਾਂ॥ ਪਿਛੇ ਗਇਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ॥ ਅਗੇ ਤਾਂ ਕਾਂ ਲੁ ਮੇਰੇ ਨਾਂ ਲਿਖੁ ਗੁਰੂ ਰਹਿਆਂ ਸੀ॥ ਆਖਦਾ ਸੀ
 ਅਵੇ ਬਾਂ ਲਾਂ ਤਹਿ ਮੇਰਾਂ ਪੁਤਰੀ ਗਾਭੁਲਾਂ ਪਟਦਾਂ ਕਮਾਵਦਾਂ ਗਵਾਇਆਂ॥ ਤਾਂ ਮੇਂ ਮਾਂ ਪਿਆ ਮਾਂ ਮਹਤਾਂ ਕਾ
 ਲੁ ਤੈ ਪੀ ਜਵਾਂਈ ਨੂ ਜਾਂ ਇਪਛਾ ਮੇਂ ਨੂ ਕੁਸ਼ਨਾਂ ਮਾਂ ਪੁਰਾ ਹੋਥਾ ਮਾਂ ਮਾਂ ਪਈ ਕਮਾਂਈ ਨਨ ਕਦੇ ਪਿਛੇ
 ਵਾਂਈ॥ ਫੇਰਿ ਪਿਛੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਗਇਆਂ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਜਾਂ ਇਕਾਲੂ ਨੂ ਕਲਿਆਣ ਦਿਤਾਂ॥ ਕਾਲੂ ਕ
 ਰਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਹਨਾਂ ਨਕ ਦੀਆ ਗਲਾਂ ਪਬਰਾਂ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਮਹਤਾਂ ਜੀ ਤੁਜੀ ਗਿਣ
 ਤੀ ਕਈ ਨਾਂ ਕਰੇ॥ ਨਾਂ ਨਕ ਤੇ ਰੇ ਪਰਿ ਚੰਦ ਸੁਰਜਾ ਅਕੇਰਾ ਮਾ ਕਿਸਨ ਅਵਤਾਰੁ ਲੀਤਾਂ ਹੋ॥ ਮਹਿਤਾ ਜੀ

2 ਤਸੀਅਨੰਦਮੰਗਲਗਾਂਵਹਾਤਕਾਲੁਕਹਿਅੰਸੁਣਦੇਹੋਲੋਕੋਨਾਂਨਕਮੇਰਾਂਨਾਉਡੋਬਿਅੰਗਏਹੁ
 ਬਿਅੰਲੁਡਮਾਂਖਦਾਂਹੋਤੇਰੇਘਰਿਚੰਦਸੁਰਜਪੇਦੇਹੋਇਅੰਗੈ॥ ਅਰਦਾਨੇਅੰਖਿਅੰਜਿਜਮਾਂਨਤੋ
 ਏਹਾਂਖਬਰਹੈ॥ ਖਬਰਰਾਂਇਬੁਲਾਂਰਨੋਹੋਈਜੋਮਰਦਾਂਨਾਂਨਕਜੀਪਾਂਸੇਅੰਇਅੰਗੈ॥ ਰਾਂਇਬ
 ਲਾਰਾਂਦਮੀਭੇਜਿਅੰ॥ ਮਰਦਾਂਨੇਨਸਦਾਂਇਅੰ॥ ਮਰਦਾਂਨੇਅੰਇਕੁਲਾਂਣਦਿਤਾਂਗਰਾਂਇਅੰ॥
 ਖਿਅੰਅੰਖਮਰਦਾਂਨਾਂਨਕਦੀਅੰਖਬਰਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਲੁਵੇਰਾਂਇਜੀਨਾਂਨਕਦੀ
 ਅੰਗਲਾਂ॥ ਨਾਂਨਕਪਾਂਤਿਸਾਂਹਾਂਦਾਂਪਾਂਤਿਸਾਂਗਾਂਨਾਂਨਕਪੀਰਾਂਦਾਂਪੀਰਾਂਨਾਂਨਕਫਕੀਰਾਂਸਿਰਿ
 ਫਕੀਗਾਂਗਾਂਇਜੀਨਾਂਨਕਦੇਤੁਲੁਅਜੁਕੋਈਨਾਂਹੀ॥ ਨਾਂਨਕਦੇਉਪਗਈਕੁਖਦਾਂਇਹੈ॥ ਨਾਂਨ
 ਕਜੀਨੁਖਦਾਂਇਵਡਾਂਮਗਾਂਤਬਾਂਦਿਤਾਂਹੈ॥ ਮਰਦਾਂਨੇਨਗਈਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਤੋਸਚੁਅੰ॥
 ਖਦਾਂਹੈ॥ ਨਾਂਨਕਅੰਸਾਂਹੀਪਰਵਾਨਹੈ॥ ਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀ॥ ਬਿਰਧੋਹੋਏਅੰਗੈ॥ ਤੋਕਿਵੇਨਾਂਨਕਜੀ
 ਨੁਇਥੇਭੀਲਿਅਦੈ॥ ਅਸੀਉਸਦਾਂਦੀਦਾਂਰਕਰੀਏ॥ ਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਅੰਗਾਂਇਜੀਉਸਦਾਂਦੀ
 ਦਾਂਰਕਰੀਏ॥ ਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਅੰਗਾਂਇਜੀਉਹੁਅਸਾਡੇਹਥੁਨਾਂਹੀ॥ ਅਸੀਉਸਦੇਹਥਅੰਗੈ॥
 ਅਤੇਅੰਪਈਵਲੋਤਕਸੀਰਨਾਂਕਰਸੀਏ॥ ਰਾਂਇਅੰਖਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹਚੰਗਅੰਈਅਸੰ॥

ਨਾਲਿ ਕਰਸੀ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂਖਿਆਂ ਜੀ ਹੋਰ ਕੀ ਮੁਕੋਰਾ ਮਾਂਖ ਮਰਦਾਨਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਰੇ ੫੪
 ਨਾਂ ਲਿਖਾਂ ਲਾਂ ਸੇਧੁ ਮਿਲੇ। ਤਾਂ ਰਾਂਇ ਮੇਰੁ ਸਦਿ ਮਾਂਖਿਆਂ ਖੁਲਗਾ ਜੁ ਏ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਨਾਲਿ ਜੰ ॥
 ਹਾ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਸਾਂ ਤੋ ਕੀ ਲੈ ਮਾਂਖਿਆਂ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਆਵੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵੇਲੇ ਮਾਂਜ ਜੀ ਕਰੀ। ਅਤੇ ਮਾਂਖ
 ਏ ਜੋ ਰਾਇ ਮਾਂਖ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਿਕਵਾ ਗੀ ਮੇਰੁ ਦਰਸਨ ਦੇ ਹਾ। ਵਾਂਸ ਤੇ ਖੁਦਾਂ ਦਿ ਦੇ। ਤਾਂ ਮਾਂਖਿਆਂ ਭੁਲਾਂ
 ਜੀ। ਰਾਂਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਹਿਕਵਾ ਗੀ ਭੇਜ ਦੇ ਹੈ। ਅਸੀ ਤੁਸਾਂ ਭੇਵਾਂਸ ਤੇ ਜਤਵਾਂ ਗੀ ਜਾਂਈ ਮਾਂ। ਤਾਂ ਰਾਂਇ ਮਾਂ
 ਖਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਭੁੰਦੀ ਬਾਲ ਖੁਦਾਂ ਇ ਤੇ ਰਾਂ ਭੁਲਾਂ ਕਰੇ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਰਾਂ ਰੁਜੀ ਮੇਰੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾਂ ਰੁਜੀ। ਅਸੀ ਦੇ
 ਵੇਏ ਸਨਾਂ ਵਾਂਦੇ ਮਾਂਖੇ। ਭਾਈ ਲਾਂ ਲੇ ਦੇ ਪਰਿ ਮਾਂਇ ਵੇਰੇ। ਮਾਂਇ ਕਰਿ ਰੁਜੀ ਦੇ ਮਾਂਗੇ ਮਥਾਂ ਟੇ ਕਿਆ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਮਾਂਖਿਆਂ ਮਾਂਖੀ ਭੁੰਦੀ ਬਾਲਾਂ। ਤੁਸਾਨੁ ਕਰਤਾਂ ਰਚਿ ਤਿਅਵੈ। ਖੁਛੁ ਏ ਲਗੇ ਕਿਉ ਭਾ
 ਈ ਸੁਖ ਹੈ। ਰਾਂਇ ਜੀ ਤੁਸੇ ਮਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਮਾਂਸਾਂ ਮਾਂਖਿਆਂ ਰਾਂਇ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਸੁਖ ਲੇ ਹੈ ਨਿ। ਪਰੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗ
 ਇ ਬੁਲਾਰ ਭੁਈ ਤੁਸਾਂ ਭੇਵਰ ਸਨਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤੁ ਚਾਹਰ ਖਦਾਂ ਹੈ। ਰਾਂਇ ਮਾਂਖਿਆਂ ਹੈ ਹਿਕਵਾ ਗੀ ਵਾਂਸ ਤੇ ਖ
 ਦਾਂਇ ਦੇ ਮੇਰੁ ਦੀ ਦਾ ਭਦੇ ਹਿ। ਤੁਸੀ ਗਾਂਇ ਜੀ ਭਾਈ ਦੇ ਹੋ ਦਰਸਨ। ਤਾਂ ਰਾਂ ਰੁਜੀ ਨਾਂ ਨਕ ਮਾਂਖਿਆਂ ਭੁੰਦੀ ਬ
 ਲਾਂ ਮਾਂਗੇ ਕਾਲੁ ਹੈ ਦੁਖ ਏ ਮਾਂਖੀ। ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਮੇਰੁ ਜੀ ਨਾਂ ਮਾਂਖਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਉਥੇ ਰਹਣਾਂ ਤਾਂ ਨਾਂ ਜੀ।

ਅਤੇ ਰਾਇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਦੇ ਹਿਮੇਰੀ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਅਖੀਆਂ ਦੇ ਪ
ਰਣੇ ਆਂ ਵਾਹਾਂ। ਤਾਂ ਰਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ। ਰਾਂਇ ਜੀ ਦਾਂ ਭਾਰ ਆਸਾਂ
ਗਰਦਨ ਉਤੇ ਹੈ। ਚਲੇ ਲਾਂਹਿ ਆਂ ਵੀਏ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਂਲੇ ਨਗਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਭੁਲਾਂ
ਲਾਂਲੇ ਅਸੀਂ ਤਲਵੰਡੀ ਜਾਂਦੇ ਆਂ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਂਲੇ ਆਖਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮਹੀਨਾ ਤਾਂ ਪੁਰਾਂ ਹੋਵ
ਣ ਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਰਾਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਲਾਂਲੇ ਅਜ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾ। ਫੇਰਿ ਪੰਜ ਦਿਨ ਅ
ਇਰਹੀ ਮੇਰੇ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਂਲੇ ਆਖਿਆਂ ਏਹ ਬਾਲਾਂ ਸੰਪੂਰਿ ਧਰੋ ਆਇ ਪਇਆਂ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਭੁਲਾਂ
ਲਾਂਲੇ ਨਾ ਆਖਿਆਂ। ਭੁਲਾਂ ਲਾਂਲੇ ਤੁਧੇ ਵਾਂਗੂੰ ਰਾਂਇ ਭੀ ਪਗ ਆਰਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਭੁਲਾਂ ਲਾਂਲੇ ਆਖਿਆਂ
ਭੁਲਾਂ ਬਾਲਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ ਆਨਾ ਲਿਜੇ ਰੁਕੁ ਪੁਨਾ ਹੀ ਚਲਦਾਂ। ਤਾਂ ਉਥੇ ਵਿਦਲੀ ਤੀ। ਬੈਲੁ ਭੁਲਾਂ ਭੁਲਾਂ
ਗੁਗੁ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ॥ ਰਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਦੇ ਵੇਚਲੇ ਏ ਮਨਾਂ ਵਾਂਗੂੰ। ਸਤ ਦੇ ਦਿਨ
ਆਇ ਤਲਵੰਡੀ ਵੇਹੋ। ਤਾਂ ਰਾਂਇ ਜੀ ਨਿਖਬਰ ਹੋਈ। ਜੋ ਬਾਲਾਂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਲੇ ਆਏ
ਕਲੁ ਅਤੇ ਲਾਲੁ ਅਤੇ ਅੰਬੀ ਬੀ। ਤੇ ਇਕ ਰੋਇ ਬੈਠੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁਣਿਆਂ ਜੋ ਨਾਨਕ ਆਸਾਂ ਤਾਂ ਤੁ
ਆਇ ਆਂ ਹੈ। ਪੁਰਿ ਕਥੈ ਹੈ। ਚੰਦ੍ਰ ਤਾਂ ਨਸੀਪੁ ਦੇ ਪੁਰ ਤੇ ਆਇ ਆਂ ਹੈ। ਚੰਦ੍ਰ ਭੁਨ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਦਾਂ ਨਾਂ ਉਸੀ।

ਏੜੇਏਇਕਠੇਹੋਇਕੇਗਏ। ਜਾਂਦੇਖਨਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਦਾਂਰੂਪਾਰਿਆਂਦੇਖਨ। ਜੋਜਿਰਉਤੇਗਜਾਂਦੁਹਾਦੰ ੫੫
 ਅੰਗਛਾਂਹੈ। ਅਤੇਇਕਚਾਂਦਰਤੇਹਿਐ। ਇਕਚਾਂਦਰਉਪਾਰਿਐ। ਹੋਚੁਹਿਕੁਅੰਗਛਾਂਹਥਹੈਗਜਰੂਦ
 ਕਦਾਂ। ਅਤੇਇਕਅੰਗਛਾਂਤੇਰੁਭੀਐ। ਤਾਂਕਾਲੁਏਹੁਪੁਦੇਖਿਕੁਰਿਕਉਦੀਲਹੋਇਗਇਆਂ। ਤਾਂਲਾ
 ਲੁਦੇਦੀਸਿਆਂਦਾਂਸੀਪਰਕਾਲੁਥੈਛੋਟਾਂਸੀ। ਤਾਂਲਾਲੁਅੰਖਿਆਂਭੁੰਈਕਾਲੁ। ਅਜੀਦੇਵੇਸਿਉਰਾਮਦੇ
 ਦੀਦੇਪੁੜਾਂਹੋ। ਅਤੇਇਕਸੇਬਨਾਰਸੀਦੇਪੇਟੇਆਂਹੋ। ਤੇਗੀਅਤੇਮੇਰੀਸਰਮ। ਇਕਾਂਹੋ। ਤੇਇਸਤਾਈ
 ਗੰਇਤੇਰੀਲੈਚਲਾ। ਤਾਂਕਾਲੁਚੁਪਕਰਿਗਹਿ। ਤਾਂਲਾਲੁਕਹਿ। ਤਾਂਪੁਤਨਾਂਕਮੇਤੇਰਾਂਚਾਂਚਾਂਹਾਂ।
 ਅਤੇਮੇਵਿਚਿਅਤੇਤੇਵਿਚਿਥੋਹਿ। ਅਵਰਿਅੰਦਾਂਫਰਕੁਹੈ। ਭੁਲਾਂਤੇਕੋਈਕਾਲੁਦਲੇਨਦੇਖਾ। ਅੰਮ੍ਰੀ
 ਥੀਵਲੇਅਤੇਮੇਰੀਵਲੇਦੇਖਾ। ਪਿਉਅਤੇਚਾਚੇਵਿਚਿਫਰਕੁਕੁਸੁਨਾਹੀ। ਤੁਧਾਰਿਚਲਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਅੰਖਿਆਂਜੀਅਸਾਂਹਿਕਪਰਮਲਿਆਹੈ। ਬਹੁਤੇਪਰਛਤੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਅੰਮ੍ਰੀਥੀਪੈਰਾਂਤੇਛਹਿਪਈ।
 ਤਾਂਲਾਲੁਅੰਖਿਆਪੁਤਨਾਂਕਤੇਸਾਂਧਹੈ। ਅਤੇਸਾਧਾਂਨੂਦਇਆਂਲੇਰੀਦੀਹੈ। ਭੁਲਾਂਏਹਤੇਗੀਅੰਉ
 ਹੈ। ਅਤੇਮੇਤੇਰਾਂਚਾਂਚਾਂਹਾਂ। ਅਤੇਭੁੰਈਕਾਲੁਪਿਤਾਂਹੈ। ਦੇਖਮੇਰਾਂਭਿਰਾਂਉਸਗੀਕੁਹੈ। ਮੇਇਸਅਗੇਹਤਨਾਹੀ
 ਕਛਸਕਦਾਂ। ਕਿਉਜੇਮੇਥੋਵਡਾਂਹੈਮੇਰਾਂਪਤਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਗੰਗਰਾਮਕਲੀਵਿਚਿਸਬਦਥੋ

ਲਿਆਂ ਮਹਲਾਂ १॥ ਖਿਆਂ ਮਾਰੀ ਮਾਤਾਂ ਕਹੀ ਮੇਸੀ ਤੇ ਖੁਹ ਮਾਰਾਂ ਪਤਾਂ ਸਤ ਹਮਾਰਾਂ ਚਾਂਚਾਂ ਕਹੀ ਮੇਸੀ
 ਸੁਸੀ ਗਿਮਨ ਮਾਂ ਜਿਤਾਂ ॥ १॥ ਸੁਣਿ ਕਾਲੁ ਗੁਣ ਮੇਸਾਂ ਸਗਲੇ ਲੋਕ ਬੀਧਨ ਕੇ ਬਾਂਧੇ ਸੋ ਗੁਣ ਕਹੀ ਮੇ
 ਕੇਸਾਂ ॥ १॥ ਰਹਾਂ ਉ॥ ਭਾਂਉ ਭਾਂਈ ਸੀ ਗਿਹਮਾਂ ਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਤ ਸੋ ਸਾਂਚਾਂ ਧੀਆਂ ਧੀਆਂ ਰੀਧੀ ਰਜਬ ਨੀ ਮੇ
 ਜੇ ਸੀ ਗਿਹਮਾਂ ਚਾਂ ॥ २॥ ਸਾਤਿ ਹਮਾਂ ਰੇ ਸਗਲ ਸਹੇਲੀ ਮਤਿ ਹਮਾਂ ਰੀ ਚੇਲੀ ਏਹੁ ਕੁਟਿ ਬੁਹਮਾਂ ਰਾ ਕਹੀ
 ਮੇਸਾ ਸਸਾਂ ਸਹਮ ਖੇਲੀ ॥ ३॥ ਏਕੈ ਕਾਰੁ ਹਮਾਰਾਂ ਪਾਂਦ ਦੁਜਿ ਸਹਮ ਬਣਤ ਬਣਾਂ ਏਉ ਸਕਉ ਤਿਆਰ
 ਅਵਰ ਕਉ ਲਾਂਗੇ ਨਾਂ ਨ ਕਸੇ ਦੁਖ ਪਾਏ ॥ ੪॥ ਪਤਾਂ ਫੇਰਿ ਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਕਾਲੁ ਏਹਾ ਅਸਾਂ ਬੋਰਹਿ
 ਮਾਂ ਪਰੁ ਇਸਤਾਂ ਏਹਿ ਕਵਰੀ ਗਾਇ ਪਾਂ ਸਿਲੈ ਚਲੀ ਮੇ ਤੋਰਾਂ ਅਰੁ ਮਾਂ ਨੁ ਭੀ ਨਾਂ ਰਹੈ ॥ ਭਲਾਂ ਪੁਤਨ
 ਨ ਕਰਾਇ ਪਾਂ ਸਿਤਾਂ ਤੂੰ ਚਲਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਭਲਾਂ ਜੀ ਚਲੇ ॥ ਅਗੇ ਗਾਇ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੇ
 ਠਾਂ ਮੇ ਹਮਾਂ ਪਰਦੇ ਹਵਤੀ ਆਂ ਗੀ ॥ ਜਿਉਰਾਇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁ ਤਿਠਾ ਤਾਂ ਉਠਣ ਲਗਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ
 ਜਾਇ ਆਂ ਗੀ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੀ ਮੇ ਮਾਂ ਅਤੇ ਰਾਂਇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹਥ ਰਖਿ ਮਾਂ ਤਾਂ ਰਾਂਇ ਕਹਿ ਆਂ ਤਪਾਂ ਜੀ ਦੇ
 ਤਾਂ ਜਲ ਮੁਕੀ ਤਾਂ ਮੇ ਤੇ ਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਜਣ ਦੇਵਾਂ ਸਤੇ ਤੈ ਨੁ ਸਦਾਇ ਆਂ ਹੈ ॥ ਤੁਝੀ ਮੇ ਨੁ ਮਾਂ ਰਿਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਕਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਗਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਵੇਰੋ ਹੋ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਨ ਫਰਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗਾਇ ਕਹਿ ਆਂ ਤਪਾਂ ਜੀ ਤੇ

ਨੂਬਖਸਾਅਤੇਕਰਤਾਰਪਾਸੋਬਖਸਾਇਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਬੋਲੇਰਾਇਜੀਤੁਸੀਧੁਰਦੇਬਖਸੇਹੋਏ
 ਤਾਰਾਇਕਹਿਅੰਤਪਾਜੀਮੇਰੇਉਤੇਤੁਸੀਕੁਝਅੰਧਈਮਿਹਰਕਰੇਅੰਧਈਵੋਲੇਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਕ
 ਹਿਅੰਗਇਜੀਜਿਸੇਅਸੀਤਿਥੇਤੁਸੀਤਾਂਗਾਇਕਹਿਅੰਤਪਾਜੀਮੇਰੀਪੁਰੀਤਾਪਦੈਜਾਂਤੁਪੈਰਅੰਧੇ
 ਮੇਰੇਸਿਰਤੇਰਖੇਤਾਂਗਾਇਬਹੁਤੁਅਧੀਨਹੋਇਅੰਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਮੰਜੀਉਤੇਬੈਠਾਂਗਾਇਪੈਰਾਂਉ
 ਤੇਸਿਰਰਖਿਅੰਗਾਅਤੇਬਹੁਤੁਅੰਧੇਦਿਲਬਿਗਸਿਅੰਗਾਅਤੇਰਾਂਜੀਹੋਇਅੰਗਤਾਂਫਿਰਿਗਾਇਅੰਧਿ
 ਆਅਵੇਉਮੇਦਾਂਸੁਧੇਬਾਮਣਨੁਸਦਲਿਅੰਧੀਤੁਰਤੁਹੇਗਾਅਜਮੇਨੁਖਦਾਂਇਮਿਲਿਅੰਧੀਉਮੇਦਾਂ
 ਸੁਧੇਬਾਮਣਨੁਸਦਲੇਅੰਧੀਅੰਧੀਅੰਧੀਅਸੀਰਵਾਂਦੁਦਿਤਾਂਅੰਧਿਓਸੁਰਾਂਇਜੀਸੁਖੀਰੋਹਾਰ
 ਇਕਹਿਅੰਸਧਾਂਅੰਧੇਘਰਦੇਭਾਂਡੇਲਿਅੰਧੀਅਤੇਰਾਂਈਕਰਾਅਤੇਤਪੇਨੁਮੇਰੇਹਜੁਗਜਿਵਾਇ
 ਤਾਂਗਾਇਪੁਛਿਅੰਤਪਾਜੀਗੋਈਕਿਅੰਜੇਵੇਹੋਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਗਾਇਜੀਜੇਕਰਤਾਰਥੇ
 ਜਦਾਪੈਜੇਵੇਦੇਅੰਧੇਤਾਂਤਪਾਮੇਰੇਹਸਦਾਂਮਤੇਪੁਛਿਅੰਧੀਜੇਅੰਧੇਅਤੇਥਾਵੇਤਾਂਬਕਰਾਂਮਦਚਈ
 ਐਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਗਾਇਜੀਉਥੇਫੁਰਾਇਸਦੀਜਾਂਇਨਾਂਹੀਜੇਕੁਝਅੰਧਈਬਾਸਿਥੇ
 ਜੇਸੇਹਛਾਂਹੋਤਾਂਗਾਇਕਹਿਅੰਧੇਉਮੇਦਾਂਬਕਰਾਂਬਖਸਉਰਾਂਇਤੁਰਤੁਹੇਗਾਅਧਾਂਬਾਮਣਤਾਂਡੇਲੇ
 ਆਇਅੰਗਾਤਾਂਗਾਇਕਹਿਅੰਧੁਲਾਂਸਧਾਂਪਹਲੇਕੁਝਮਿਠਾਂਕਰਲੇਅਤੇਪਿਛੇਸਲੁਣਾਂਧਾਸਨਾਤਾਂਗਾ
 ਸੁਧੇਕਹਿਅੰਗਾਇਜੀਕਾਤੇਪੈਥੇਅੰਧੀਅੰਧੀ

ਰੂਨਨਕਸਬਦਬੋਲਿਆਂ॥ ॥ ਰਾਂਗਮਾਰੁਦਿਚਿਮਹਲਾਂ॥ ੧॥ ॥ ਮਿਠਾਂਮਰਮਸਲੁਣਾਂਸਿਜਮੁਖਟਾਖ
 ਰਾਧਿਅੰਨਾ॥ ਮੇਸਾਂਭੋਜਨੁਜੋਜਨੁਅਚਦੈਸੇਮਾਂਣਸਪਰਧਾਨੁ॥ ੧॥ ਰਾਂਇਜੀਭੋਜਨੁਮੇਸਾਂਕਰੀਮੇ॥
 ਉਰਸਗਲਪਰਹਰੀਮੇ॥ ੨॥ ਰਾਂਉ ਮੇਵਾਂਅਗਨਲਗਾਂਸਚਸੇਤੀਜਿਸਖਾਂਧੋਤਿਪਤਾਂਦੈ॥ ਸਤਿ
 ਗਰਬਿਰਖਫਲਿਅੰਸਣਡਾਲੀਜੋਫਲਦੁਗਚੁਗਾਖਾਂਦੈ॥ ੨॥ ਮੀਮਿਤਫਲਰਸਨਾਂਮਪਨੀਕਾਂ
 ਜੋਪਦੈਜਿਸਦੇਦੈ॥ ਸਫਲਿਓਦਰਸਨਅਕਾਲਮੂਰਤਿਹੈਤਾਂਕੈਰਿਦੈਸਮਾਂਦੈ॥ ੩॥ ਕਰਨਨਕਸ
 ਧਰਾਂਸਮਾਂਦੀਏਕੈਕਾਂਰਗਲੀਅੰ॥ ਅਦਰਸਮਾਂਦਸਭਫੀਕੇਲਾਂਗੇਜਬਸਚੁਨਾਂਮੁਖਿਦੀ
 ਅੰ॥ ੪॥ ੧॥ ਤਾਂਫਿਰਿਗਇਕਾਲੁਨਪਾਛਿਅੰਕਿਉਕਾਲੁਕਿਉ॥ ਤਾਂਲਾਲੁਕਾਲੁਨਕਹਿਅੰਤਾਂ
 ਤੇਰਾਂਕੀ॥ ਨਾਂਹੀਬੋਲਣਦਾਂ॥ ਤਾਂਮੇਸਾਂਬੀਬੀਘ੍ਰੰਤਕਫੀਰਾਂਇਦੇਪੈਰਾਂਤੇਫਹਿਪਈ॥ ਅਜੀਰਾਂਇਜੀ
 ਅਸਾਤੀਹੋਰਜਾਂਹਗਾਕਾਈਨਾਂਹੀ॥ ਰਾਂਇਜਾਜਿਉਜਾਂਦੈਤਿਉਨਾਨਕਨੁਰਖੋ॥ ਅਪੰਏਪਾਂਸਿਹੀਰ
 ਖੋ॥ ਤਾਂਰਾਂਇਕਹਿਅੰਤਪਾਂਜੀਮਾਂਉਤਸਾਂਤੀਬਹੁਤੁਬਿਲਲਾਂਪਕਰਦੀਹੈ॥ ਅਤੇਅਸੀਤਿਸਾਂਨਾਮ
 ਧਿਨਾਂਹੀਸਕਦੇ॥ ਤਾਂਰਾਂਰੂਨਨਕਕਹਿਅੰਰਾਂਇਜੀਤੁਸੀਨਿਸੀਗਾਅੰਧੋ॥ ਜੇਤੁਸਾਂਅਖਣਹੋਦੈ॥
 ਤਾਂਰਾਂਇਕਹਿਅੰਤਪਾਂਜੀਇਥੇਹੀਰਹੇ॥ ਅਤੇਥੇਤੀਕਰੇ॥ ਤਸਾਂਤੁਸਾਂਗੇਕਾਂਮੇਲਾਂਇਦੇਦੇਆਏ॥
 ਅਤੇਨਾਂਹਾਂਲਾਂਨਾਂਪਤਾਂ॥ ਤਾਂਰਾਂਰੂਨਨਕਜੀਸਬਦਬੋਲਿਆਂ॥ ॥ ਮਹਲਾਂ॥ ੧॥ ॥ ਅਨੁਹਾਂਲੀਕਰ

ਏਕਿਰਸਾਈਸਗੁਪਾਈਤਰਖੇਤਾਨਾਮੁਖੀਜਸੀਤੇਖੁਸਹਾਗਾਰਖਗਰੀਬੀਵੇਸਾਗੁਓਕਰਮਕਰਿਤੰ 49
 ਅਸੀਸੇਘਰਤਾਂਗਠਦੇਖਾ॥੧॥ਭੇਲਿਆਮਾਇਆਸਾਂਬਿਨਹੋਇ॥ਇਨਾਮਾਇਆਜਗੁਮੋਹਿਆਂਦਿਰਲ
 ਬੁਝੈਕੋਇ॥੧॥ਤਾਲਲਾਅੰਖਿਆਜੀਹਟਅਥੇਤਾਂਹਟਹੀਬਹੋ॥ਤਾਂਠੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪਉਰੀਅ
 ਖੀ॥ਹਾਣਹਟਕਰਿਆਂਰਜਾਂਸਚੁਨਾਂਮੁਕਰਿਦੁਬਾ॥ਸੁਰਤਿਸਬਦੁਕਰਿਤਾਂਤਸਾਲਤਿਸਵਿਚਿਤਿਸਨ
 ਰਖਾ॥ਸੀਤਾਂਸੇਤੀਦਣਜੁਕਰਿਲੈਲਾਂਹਾਂਮਨਿਹਸਾ॥੨॥ਤੇਠੇਰਿਕਾਲੁਗਾਇਬੋਅਖਵਾਂਇਆਂਗਾਇ
 ਜੀਜੇਇਸਦਾਨੁਫਿਰਣਤੇਹੈਤਾਂਪੈਰਿਆਂਦੀਸਉਦਾਂਗਰੀਕਰੇ॥ਤਾਂਠੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪਉ
 ਰੀਆਂਖੀ॥ਸੁਣਸਾਸਤ੍ਰਸਉਦਾਂਗਰੀਸਤਪੈਰੈਲੈਚਲਾ॥ਖਰਚੁਬੰਨੁਚੀਗਿਆਈਆਮਨਤਨਜ
 ਏਕਲਾ॥ਨਿਰੰਕਾਰਕੈਦੇਸਿਜਾਂਇਤਾਂਸੁਖਲਹੈਅਹਲਾ॥੩॥ਤਾਂਕਾਲੁਸਾਂਖਿਆਜੀਕਿਸੇਦੀਚਾਕਰੀ
 ਕਗਾ॥ਤੇਠੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਭੋਗਦੀਪਉਰੀਆਂਖੀ॥ਲਾਂਇਚਿਤ੍ਰਕਰਿਚਾਂਕਰੀਮੰਨਨਾਂਮੁਕਰਿਕੰਮ
 ਬੰਨਬੰਦੀਆਂਕਰਿਧਾਂਦਈਤਾਂਕੋਆਖੇਧੰਨ॥ਨਾਂਨਕਨਾਂਮੁਅਰਾਂਧਤੈਚਰੀਚਵਗਣਵੰਨ॥੪॥੧॥ਤ
 ਠੇਰਿਗਾਇਕਰਿਆਂਤਪਾਂਜੀਕੁਝਫੁਰਮਾਂਇਸਕੋਰੇ॥ਅਸੀਕਬੁਲਪਵੀਏ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਰ
 ਗਸਾਰੀਗਾਇਚਿਸਬਦੁਬੋਲਿਆਂਮਹਲਾਂ॥੧॥ਹਿਕਫੁਰਮਾਂਇਸਆਂਖੀਅੰਜੇਮੰਨੇਸਾਈ॥ਜਿਸਤੇਜ

ਹਨ ਚਲਈ ਕਰਿ ਜੋਗਾ ਸਿਅੰਈ ॥ ੧ ॥ ਮੇਸਾਂਸਾਂ ਹਿ ਬੁਰਾਂਇ ਜੀ ਕਿਸੇ ਹਥਿ ਨ ਆਂਦੈ ॥ ੨ ॥
 ਹਾਊ ਹਿਕਮਾਤਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ ਕੋਈ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ॥ ਸੇਖਾ ਮਸਾਂਇ ਕ੍ਰਿਸਿਧ ਸਾਂਧ ਸਭੁ ਲਿਖੀ
 ਮੇਲੇਖੇ ॥ ੩ ॥ ਦਸ ਅਉਤਾਂ ਗੀਅਾਂਇ ਮਾਂਜਗੁ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਂਇ ਮਾਂਧ ਅੰਤ ਕਾਲ ਪਰਤੀ ਪਏਕ
 ਛੁਗਾਂਥਿ ਨ ਆਇ ਮਾਂਧ ॥ ੪ ॥ ਵਡੇ ਵਡੇ ਮਹਾਂਬਲੀ ਜੋਧੇ ਅਰੁ ਸੁਰੇ ॥ ਕਹਨ ਨ ਕਸ ਕੁਦੇ ਧਿਅੰਧ
 ਰਤੀ ਕੇਧਰੇ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂਫੇ ਰਿਗਇ ਕ੍ਰਿਹਿਅੰਤ ਪਾਂਜੀ ਤੁਸੀ ਲੋਗਰ ਚਲਾਂਦੈ ॥ ਤੇਖੁ ਹਤੁ ਹਾਂਡੇ
 ਤਲਕ ਕ੍ਰਿਦੇ ਦੇ ਮਾਂਹੇ ॥ ਨਾਂਹ ਲਾਂਨਾਂ ਪਤਾਂਤੁ ਸੀਧੈ ਠੇਠ ਕੀਰਨੁ ਪਵਾਂਦੈ ॥ ਤਾਂਗਰੁ ਨਾਂਕਰ
 ਗਾਅਸਾਂਦਿ ਚਿਸਬ ਦੁਬੈ ਲਿਅਾਂ ਮਹਲਾਂ ॥ ੧ ॥ ਲੋਗਰ ਏਕ ਖੁਦਾਂਇ ਦਾਂਦੁ ਸਰਲਿ ਗਚਨੀ
 ਦੁਸਰਲਿ ਗਚਨਾਂ ਚਲੇ ਬਿਰੁਜਗੁ ਨਾਂਹ ਹਾਂਈ ॥ ੧ ॥ ਰਾਂਇ ਬੁਲਾਂਰਸਾਇ ਬੇਨਤੀ ਇਕ ਅਰਜੁ
 ਮਾਰੀ ॥ ਪਾਂਲ ਕਸ ਚਾਂਏ ਕਰੇ ਜਿਨ ਖਲ ਕਸ ਵਾਂਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂਉ ਪਦਾਂਤਾਂ ਮਾਂਧਿ ਰਹੀ ਮੁਹੈ ਸਭੁ ਖਲ
 ਕਸ ਵਾਂਗੇ ਦੇਵ ਨ ਕਉ ਮਾਂਧੇ ਪਨੀ ਸਗਲਿ ਮਾਂਧਿ ਤਿਧਾਂਲੇ ॥ ੨ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨੁ ਪਨੁ ਦੀਅਾਂਦੀ ਨੇ
 ਰਸਉ ਗਾਂ ਮਾਂਧੇ ਕਛੁ ਨ ਹੋਵਈ ਕੀਨੇ ਸਿਜੋਗਾਂ ॥ ੩ ॥ ਸਭੁ ਨਾਂਕੇ ਸਿਰਿ ਏਕ ਹੋ ਸਿਸਾਂਧ ਬੀਚਾਂਰੇ
 ਨਾਂਕ ਸੀਗਤਾਂ ਸਭੁ ਕ੍ਰਿਦਾਂਤਾਂ ਸਿਰ ਜਣਹਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂਗਾਂਇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਤ ਪਾਂਜੀ ਜੋਤੁ ਸਾਂਤੀ ਖੁਸੀ

ਅੰਦੈ ਸੋ ਕਰੋ ॥ ਕਿ ਤਨੇ ਕੁ ਦਿ ਨ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਆਂ ॥ ਭਾਂਈ ਖਾਂ ਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਥੋਂ ॥
 ਲੀਏ ॥ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਜਾਂ ਇ ਤੁਸਾਂ ਤੀ ਹੋਵੈ ਸੋ ਕਰੀਐ ॥ ਸਿਮਤੁ ॥ ੨੫ ॥ ੫੩ ॥
 ਤੀਧੋ ਹਬਦੀ ॥ ਵੀਰਵਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਓਲਗੇ ਚਲਣਾ ॥ ਤਾਰਾਂ ਇਨੁ ਪਬਰਹੋਈ
 ਨਨਕ ਤਪਾਂ ਫੇਰ ਚਲੇ ॥ ਭਾਂਕਾਂ ਲੁਲਾਂ ਲੁਜਾਂ ਇ ਰਾਂ ਇ ਪਾਂ ਸਿਭੁ ਨੇ ॥ ਤਾਰਾਂ ਇ ਉਮੇ ਦੇ ਨੁਭੇ ਜਿਅਾਂ ਨਾਂ ਨਕ
 ਤਪੇ ਨੁਜਾਂ ਇ ਕਹਿਮੇ ਰੀਤੀ ਮਿਕਰਈ ॥ ਅਤੇ ਕਹਣ ਜੀ ਮੇਨੁ ਦਰਸਨ ਦੇ ਜਾਂ ਵੇ ॥ ਉਮੇ ਦਾਨ ਫੇਰ
 ਰਾਂ ਇ ਜੀ ਦਾਂ ਸੀ ॥ ਜਾਂ ਇ ਨਨਕ ਜੀ ਨਕਹਿਅ ਆਂ ॥ ਤਪਾਂ ਜੀ ਰਾਂ ਇ ਜੀ ਕਹਿਅ ਆਂ ॥ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ
 ਹੈ ॥ ਮੇਨੁ ਦਰਸਨ ਦੇ ਵਣਾਂ ॥ ਉਮੇ ਦੇ ਦੇ ਅੰਧੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਠ ਪਏ ਹੋਏ ॥ ਅਇ ਰਾਂ ਇ ਜੀ ਨੁ
 ਵਾਂ ਇ ਅੰਖੀ ॥ ਤਾਰਾਂ ਇ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਤਪਾਂ ਜੀ ਮੇਨੁ ਗੁਸਤ ਕੀ ਮਾਂ ਫੇਰਈ ॥ ਤਾਰਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅ ਰਾਂ ਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਦਰਗਾਹ ਮਾਂ ਫੇਰੇ ॥ ਰਾਂ ਇ ਕਹਿਅ ਅੰਤਪਾਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਰੋ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤੁਸੀ
 ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੋ ॥ ਤਾਰਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਰਾਂ ਇ ਜੀ ਅਸਾਂ ਡੇਹ ਬਿਕੁ ਝੁਨਾਂ ਹੀ ਜੀ ਅਸੀ ਇਥੇ ਰਹੀਏ
 ਜਿਥੇ ਰਖੇ ਤਿਥਾਂ ਉਰਹੀ ਮੇਰੇ ॥ ਤਾਰਾਂ ਇ ਜੀ ਬਹੁ ਤੁਜਤ ਨ ਕੀਤਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਥੋ ਹੋਇ ਅੰ
 ਖਲਾਸਾ ॥ ਤਾਰਾਂ ਇ ਡਿਠਾਂ ਜੋ ਰਹੇ ਦਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਰਾਂ ਇ ਕਹਿਅ ਅੰਤਪਾਂ ਜੀ ਕਾਈ ਫੇਰ ਮਾਂ ਇ ਸਕ

ਰੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅੰਗ ਦਿ ਜੀ ਅਸਾਂਡੀ ਫੁਰਮਾਇ ਜਾਇ ਕੇ ਝਲਣ ਵਾਂਗ ਹੈ। ਤੁਸੀ ਹੁਣ
 ਅਸਨੁ ਰਜਾਇ ਦੇਹੋ। ਤਾਂ ਗਾਇ ਬੋਲਿ ਅੰਗ ਜਾਇ ਤੁਸਾਂਡੀ ਲੋੜੀ ਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਿ
 ਛਲੀ ਪਹਰ ਰਾਂਤਿ ਰਹ ਦੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਨਾਂ ਦੁਣ ਗਾਏ ਅੰਗੇ। ਜਾਂ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਕਿ ਅੰਦੇਖਨ ਜੋ ਖੁ
 ਹਵਾਂ ਹਵਾਂ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਮਹੋਦਯ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਜਾਇ ਬੋਟੇ ਭਾਭੀ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ
 ਏਹ ਗਲ ਰਾਂਇ ਬੁਲਾਂ ਰਸਈ। ਰਾਂਇ ਪਥਰ ਦਾਰੁ ਅੰਗਾਂ। ਰਾਂਇ ਅਖਿਅਤ ਪੇਜੀ ਦੇ ਮਹੋ
 ਏਥੇ ਦਾਂ ਅਵਾਂ ਜੁਨਿ ਕਲਿ ਅੰਗੇ। ਅਸੀ ਨਿਹਾਂ ਲੁੱਧੇ। ਇਥੇ ਟੋ ਭਾਪਟੇ ਤਪੇ ਜੀ ਦੇ ਨਾਂ ਉਦਾਂ।
 ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮੇਭੀ ਨਾਂ ਲੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਭੀ। ਤੇ ਏ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਵਤ ਅਏ। ਭਾਈ ਲਾ
 ਲੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅਖਿਅਤ ਜੀ ਮੇਨਿ ਹਾਂ ਲੁੱਧੇ। ਇਅੰ ਮਨੁ ਦਰਸਹੁ ਦਿਤਾ।
 ਤਾਂ ਪੰਜਾ ਦਿਨ ਰਹੇ ਫੇਰਿ ਦਿਵਾਂ ਲੀਤੀ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਂਗ ਗੁਰੂ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ॥ ਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਲੀ ਮੇਭੀ ਗੀ ਲੀਤੀ। ਧਰਤੀ ਛਾਂ ਕੇ ਬੀਗਾਂ ਲੇ ਦੀ ਗਏ। ਉਥੇ ਹਿਕ ਦਿਨ ਦਇਇ
 ਨੁਕੁ ਨੁਕੁ ਪਹੁਚਿਅਾਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਪਉਣ ਅਹਾਂਗੀ ਹੋਇ ਰਹਿਅਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅਖਿਅਤ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਭੀ ਅੰਗਾਂ। ਅਤੇ ਤੇ ਤਾਂ ਪਉਣ ਅਹਾਂਗੀ ਹੋ। ਤੇ ਮੇਰ ਕੋਈ ਇਲਾਂ ਨੁਕੁ ਰਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ

ਨਕਜੀ ਦੇ ਪੇਤਾ ਏ ਹਮਰ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਸਾਂ ਇਸ ਨਾਲਿ ਕੀਸ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਛਿਆ ਕਿ
 ਉਮਰ ਦਾ ਨਾਕਿਆ ਖਬਰ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਮੇਰੁ ਖਾਹਾਂ ਮੇਰੁ ਖੁਖਾਇ ਗਈ ਕਲੇਜੇ ਨੂੰ। ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏ ਹੋਯੋ ਖੁਖਰੀ ਮਾਏ ਨੀ। ਜਿਤ ਨੀ ਅੰਧਾਂ ਹਿਸੀਯੋ ਤਿਤ ਨੀ ਅੰਧਾਂ
 ਹਿ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਮੇਰੁ ਮਕੁਖ ਵਾਂ ਇਦਾਂ ਹੈ। ਤੂੰ ਮੇਰੁ ਮਸਕਰੀ ਮਾਕਰ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਅੰਧਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮੇਰੁ ਮਸਕਰੀ ਮਾਨਾ ਹੀ ਕਰ ਦਾਂ। ਤੂੰ ਜਿਤ ਨੀ ਅੰਧਾਂ ਇਸੀਯੋ ਤਿਤ ਨੀ
 ਅੰਧਾਂ ਹਿ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਧਲੇ ਨਬੀਨੇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਤੇ ਰਿਤੇ ਰਿਖਾਵਣਾ। ਜਿਉ ਜਿਉ ਖਾਵੈ ਤਿਉ
 ਤਿਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸੁਆਦੁ ਆਵੈ। ਛੇਡਿ ਸਕੇ ਨਾ ਹੀ। ਕਿਤ ਨੀ ਮਕੁਖਾਂ ਵੈ। ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਪੇਟੁ ਗੁਰਿਆ
 ਅਹਾਲਾ ਲਚੀ। ਸੁਆਦੁ ਜੇ ਲਗੇ ਸੁਆਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ। ਤੇਰੇ ਕੀ ਛੁਤੀ ਬੀਨ ਲੀਤੀ ਓਜਾ। ਅਗੇ
 ਲੇਭੁਲ ਕਜਾ ਭੁਖ ਲਗੀ ਤਾਂ ਚੁਪਾਂਤਿ ਮਾਕਛ ਕੇ ਖਾਂਦੁ ਲਗਾਂ। ਜਿਉ ਖਾਧੀ ਅੰਤਿਉ ਇਕ ਘਰੀ
 ਨਾਂ ਗੁਜਰੀ ਜੇ ਲਗਾਂ ਹਥ ਪੈਰ ਮਾਰ ਦਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਆ ਮੇਰੁ
 ਹਾ। ਤੂੰ ਹਸ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਆਂ ਮੇਰੁ ਤੇਰੁ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਪਲੇ ਨਬੀਨੇ
 ਕਿਉ ਤਿਉ ਬੀਨ ਲੀਤੀਆ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਧਾ ਦਾ ਆਹੋ ਤਾਂ ਮੇਰੁ ਪਾਛਿ ਕੇ ਖਾਂਦਾਂ ਹਾਂ। ਉਥੇ ਹਿਕ ਬੂਟਾ ਮਕਦਾ

ਅੰਗਾਂ ਉਸਨੇ ਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਪਣੇ ਹਥੇ ਤੇ ਕਰਖ ਪਤੀਆਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹਰਖ ਵਾਂਈਆਂ ਮਰ
ਦਾਨਾਂ ਪਾਂਦਣ ਨਾਲਿ ਉਠ ਬੈਠਾਂ ਮਰਗੇ ਮੈਨ ਕਾਰ ਦੇ ਸਾਦਿ ਚਿਅਾਂ ਇਧੇ ॥ ਉਥੇ ਮਰਿਦਾਨੇ ਮਾਖਿ
ਅੰਜੀਏ ਹਸ ਹਰਤਾਂ ਹਛਾਯੋ ॥ ਜੇ ਕਰਤਾਂ ਇਥੇ ਮੈ ਕੁਛ ਪਾਂਇਆਂ ਵਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆਂ
ਮਰਦਾਨਾਂ ਏ ਹਸ ਹਰਤੇ ਰੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਜਿਥੇ ਵਸਦੀਆਂ ਵਦੀਏ
ਉਥੇ ਅਖਦਾਂ ਹੋ ਜਾਹਨਾਂ ਹੀ ॥ ਉਜੜ ਵਿਚਿ ਲੀਤੀ ਫਿਰਦਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆਂ ਜਾਹ
ਭਾਈ ਤੁਜਾਂ ਏ ਬੋਲ ਹੁਭੁ ਏ ਵਾਂ ਹੁਗੁਗੁ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ ॥ ॥ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਜਾਂ ਇਵਸ
ਦੀਰਿ ਚਿਵਿਕਿ ਅੰਗ ਮਰਗੇ ਚਾਂ ਰੰਨਾਂ ਅਪਈ ਬੋਲੀ ਵਿਚਿ ਪਈਆਂ ਹਸਦੀਆਂ ਅੰਗੀਆਂ
ਜਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਡਿਠੇ ਤੇ ਤਾਲਗੀਆਂ ਅਪਵਿਚਿ ਵੇਡੀਆਂ ਪਾਂਦਣ ॥ ਉਹ ਅਪੇ ਮੈਲੇ ਨੀਹਾਂ ॥ ਉ
ਹ ਅਪੇ ਮੈਲੇ ਨੀਹਾਂ ॥ ਹਿਕਰੰਨ ਜੋ ਪਈ ਸੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲ ਪਾਂਗਾਂ ਪਾਂਇ ਗਈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
ਤਰਾਂ ਕਰਿ ਬਹਾਲਿਅਾਂ ਜਾਂ ਇਕੁ ਪਹੁਰੁਗੁ ਜਰਿਗਾਇਆਂ ॥ ਤਾਂ ਮੈ ਪੁਛਿਅਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾਂ
ਕਦੇ ਕਦਾਂ ਗਇਆਂ ॥ ਕਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਅਾਂ ॥ ਹਸਿਕਰਿਅਾਂ ॥ ਖਿਓ ਚ
ਲੁਭਾਈ ਬਾਲ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਲੈਆਂ ਵੀਏ ॥ ਤਾਂ ਮੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਅਾਂ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾਂ ਕਿਥੇ ॥ ਤਾਂ

ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਅੰਖਿ ਮਾਂਭਾਈ ਬਾਲ ਮਰਦਾਂ ਛੜਾ ਹੋਇ ਅਬੈ ਠਾਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਅੰਖਿ ਮਾਂਕਿਉ ਨਾਹੈ ਦੋਜ
 ਤੁਸੀ ਮਨਾਂ ਕਰੋ ਅਤੇ ਓਹੁ ਮੀਨੇ ਨਾਂਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿ ਮਾਂਭਾਈ ਬਾਲ ਚਲੁ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਅਤੇ ਮੇਦੋਵੈ ਚਲੇ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨਲੈਣ ਦੇਵਾਂ ਸਤੋ। ਮਰੇ ਜਾਂਇ ਕਰ ਦੇਖੀ ਮੇਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੀ ਮੇਜੋ ਮਰ
 ਦਾਂ ਨਾ ਛੜਾ ਹੋਇ ਅਬੈ ਠਾਹੈ। ਮਰੇ ਜੋ ਓਹ ਰੰਨ ਬੈਰੀ ਮਾਂ ਅੰਹੀ ਮਾਂ ਸੋਚ ਮਲ ਮਾਂਹੀ ਮਾਂ ਅਸਾਨ ਦੇਖਿ
 ਕੇ। ਜਿਉ ਅਸੀ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਅਹੇ ਤਿਉ ਹਿਕਰੰਨ ਜੋ ਪਈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਗਲਧਾਂ ਗਾਂਘ ਤਣ ਲਗੀ। ਸੋ ਛੜੀ ਹੋ
 ਇ ਗਈ। ਅਤੇ ਹਿਕਰੰਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਗਲਧ ਤਣ ਲਗੀ। ਮੇਕੁ ਤੀਹੋਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਮਾਂ
 ਡਿਠ ਨਾਂਭਾਈ ਬਾਲ। ਤਾਂ ਮੇਅੰਖਿ ਮਾਂਡਿਠਾ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਦੇਖਾਇਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰ
 ਖਿ ਜਾਂਹਿ ਭਾਈ ਬਾਲ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਪਾਗਾਂ ਤੋਰੁਲਾਂ ਹ। ਤਾਂ ਮੇਬਚਨੁ ਪਾਂਇ ਕਰਿ ਜਾਂਦੇ ਹੀ ਮਰਦ
 ਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਪਾਂਗਾਂ ਤੋਰਿਅਾਂ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅੰਦਮੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਮਾਂਕਿਉ
 ਮਰਦਾਂ ਕਉ। ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿ ਮਾਂਭੁਸ ਜੀ ਭੁਲੀ ਅੰਬਲਾਂਈ ਅੰਦੇ ਦਿਚਿ ਅਸਾਂ ਨੁਲੀ ਤੇ ਫਿਰ
 ਦਾਂਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਤੀ ਮਾਂਘੇ ਅੰਇਫਾਂ ਬੈਨਾਂ। ਅਸਾਂ ਤੈਨ ਮੇਨੇ ਕੀਤਾਂ ਸੀ
 ਜੇ ਤੁਨਾਂ ਜਾਹੀ। ਉਰੰਨ ਦੇਖ ਸਮਾਂਏ। ਅੰਇ ਕਰ ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਛੜੀ ਮਾਕੁ ਤੀ ਮਾਂਹੈ ਨ। ਉਨਾਂ ਰੰਨ

ਦੇਖਸਾਮਾਤਿਠਾਜੇਏਹਕੋਈਕਲਾਂਵਾਂਨਪੈਨਾਓਹੁਦੁਹਾਂਦੇਪੈਰਾਂਤੇਢਹਿਪਏ। ਤਾਂਮੈਅੰਧਿਅੰ
 ਰਾਂਈਓਥੇਹੀਤਿਗੇ। ਤਾਂਓਹੁਦੇਵੈਗੁਰੂਜੀਦੇਪੈਰਾਂਤੇਢਹਿਪਏ। ਤਾਂਓਹੁਦੇਵੈਰਨਾਂਮਾਦਮੀ
 ਹੋਈਅੰਧੇਲਹੁਰਾਂਈਵਾਂਹਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਧੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਕਾਂਓਹੁਦੇਸਥੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਅਗੇਚਲੇ। ਅਗੇਸਿਧਲਾਂਦੀਪਦੇਸਹਰਿਰਾਂਜੇਸਿਦਨਾਤੁਕੀਨਗਰੀਤੁਢਮਹੀਨੇਵਿਚਿਗਏ
 ਓਥੇਦਾਂਰਾਂਜਾਂਸਿਉਨਾਂਗੁਰੂਆਂਹਾਂ। ਕੇਹਾਂਅੰਧਾਂ। ਜੇਕੋਈਪੁਤਮੰਗਤਾਂਪੁਤਦੇਦਾਂ। ਜੇਕੋਈਮੀਰਾਂ
 ਗੇਤਾਂਮੀਰੁਦੇਦਾਂ। ਕਲਾਂਵਾਂਨਅੰਧਾਂ। ਜਾਂਗੁਰੂਜੀਓਥੇਜਾਇਥੇਰੇਤਾਂਕਲਾਂਓਸਦੀਹਿਰਿਗਈ
 ਜੇਕੋਈਕੁਲੁਮੰਗੇਜੇਹੋਵੈਕੁਲੁਨਾਹੀ। ਤਾਂਰਾਂਜਾਂਬਿਸਮਾਦਹੋਇਗਇਆਂ। ਅਤੇਨਗਰਦੇਲੋ
 ਕੁਤੀਬਿਸਮਾਦਹੋਇਗਏ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਸਿਉਨਾਂਗੁਰੂਹਿਅੰਧਾਂ। ਅੰਧੇਵਜੀਰਨਾ। ਅਰੇਪਰਸਰਾਂ
 ਮਯਹਰਿਅੰਧੁਆਂ। ਕਿਨੇਹਾਂਗੀਨਗਰੀਮਹਿਪਾਂਪੁਕੀਆਂ। ਤਾਂਪਰਸਰਾਂਮਦਜੀਰਕਹਿ
 ਆਂਰਾਂਜਾਂਜੀ। ਪਾਂਪੁਤਾਂਕਿਨੈਨਾਂਹੀਕੀਆਂ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਅੰਧੇਲਹਿਕਿਅੰਧੁਆਂ। ਤਾਂਪਰਸ
 ਰਾਂਮਦਜੀਰਕਹਿਅੰਧਾਂ। ਜਾਂਜੀਤੇਗੀਨਗਰੀਮੇਇਕੁਅਤੀਤੁਆਇਆਂ। ਅਰੁਓਸਕੇਸਥੀ
 ਦਇਚੇਲੇਹੈ। ਯਹਕਿਛੁਹੁਆਂ। ਰਾਂਜੇਕਹਿਅੰਧੇਪਰਸਰਾਂਉਨਕੀਖਬਰਲੇਹਾ। ਤਾਂ

ਪਰਸਰਾਮੁ ਹਛੇ ਭੁਜਨ ਬਣਾਇ ਕੇ ਲੈ ਚਲਿਆਂ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ ॥ ਤਾਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ੬੧
 ਆਂਖਿਆਂ ਕਿਆਂ ਹੈ ਭਾਂਈ ॥ ਤਾਂ ਪਰਸਰਾਮ ਵਜੀ ਰਕਹਿਆਂ ਸਾਂਧ ਜੀ ਯਹ ਭੁਜਨੁ ਤਮ ਕਉ ਰਾਜੇ ਸਿਉ
 ਨ ਭੁਭੋ ਜਿਆਂ ਪੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੰਗਾ ਮੁਦਿ ਚਿਸ ਬਦ ਬੋਲਿਆਂ ਮਹਲਾਂ ੧ ॥ ਰਸ ਕਜ ਸਮ
 ਦ ਅਨੇ ਕਹੈ ਬਿਖਫਲ ਮੀਠੇ ਚਾਂਘਾ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ਜਿਸੁ ਅਪਣੈ ਤਾਂ ਕੋ ਰਖੇ ਆਪੁ ॥ ੧ ॥ ਪਰਸਰਾਮ ਭੁਜ
 ਨ ਫੇਰਿ ਲੈ ਗਾਇਆਂ ਜਾਇ ਰਾਜੇ ਨੁ ਪਰਸਰਾਮ ਆਖਿਆ ਰਾਜਾਂ ਜੀ ਓਹੁ ਭੁਜਨੁ ਪਾਤਾਂ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕ
 ਹਿਆ ਅਰੇ ਪਰਸਰਾਮ ਓਹੁ ਕਿਸ ਗਲ ਕਾਂਝੈ ਪਾਰੀ ॥ ਤਾਂ ਪਰਸਰਾਮ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇ ਕਹਿ ਨਾਹੀ ਸਕਦਾ ॥
 ਜੇਹੁ ਕਮਰੈ ਵੈ ਤਾਂ ਅਪਣੁ ਰਾਬਣਾਇ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਈ ਏ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਪਰਸਰਾਮ ਭੁਲੀ ਬਾਂਤਿ ॥ ੪ ॥
 ਰਸਰਾਮ ਅਪਣੁ ਰਾਬਣਾਇ ਕੇ ਲੈ ਆਇਆਂ ॥ ਆਇ ਕੇ ਅਗੇ ਪਈਆਂ ਹੈਈਆਂ ਕੇ ਸੇਵਾ ਪਾਹੀ ਪਰ
 ਸਰਾਮ ਸਣ ਬਾਂਤਿ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂ ਉ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉ ਫੀ ਆਖੀ ॥ ਏਹ ਬਿਖੁ ਭ
 ਗੀਆਂ ਰੀਧ ਲਾਧਰੀਆਂ ਖੰਡ ਲਵਾਂਹਿ ॥ ਸਿਦਰ ਭੁਧੁ ਅਪਾਰ ਹੈ ਦੇ ਤੀ ਜਨ ਮੁਦਿ ਗਾਂਹਿ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਫੇ
 ਰਿ ਪਰਸਰਾਮ ਰਾਂਜੇ ਪਾਂਸਿ ਜਾਂਇ ਕਹਿਆਂ ਅਪਣੁ ਰਾਂਤੀ ਨਾਂਲੀ ਤੀਆਂ ਨਾਂ ਮੀਰੀ ਕਾਰ ਕੀਆਂ ॥
 ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਪਰਸਰਾਮ ਸੀਤ ਕਾਂਲਾਂ ਹੈ ॥ ਭੁਲੇ ਬਸਤਰ ਲੈ ਜਾਂਹੁ ॥ ਤਾਂ ਪਰਸਰਾਮ ਹਛੇ ਬਸਤਰ

ਲੈਗਇਆਂ॥ ਮਾਂਟਿਗੁਰੂਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀਆਂ ਖੀ॥ ਕਾਇਆ ਕਪੜੁ ਕੁ
 ਰਹੈ ਇਨ ਕਉ ਦੇਖੁ ਨ ਭੁਲਾ॥ ਸੁਇਨਾਰੁ ਪਾਅਲੁ ਪੁਨਏਈ ਨਰਕ ਕੇ ਮੁਲਾ॥ ੩॥ ਤਪ੍ਰਸਰਾ ਮਕ
 ਹਿਅੰਜੀਤੁ ਮਾਪਣ ਪਰੇ ਜਨੁ ਕਰੇ॥ ਤੁਮਰਾ ਪਰੇ ਜਨੁ ਕਿਆ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਉੜੀ
 ਆਖੀ॥ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਨਿਦਾਰਿ ਤੁਅਜਮਤਿ ਸੁਰੀ ਬਾਂਤਿ॥ ਭਾਂਡਾਂ ਮੀਨਿ ਕਰਤਾਂ ਰਦਾਂ ਤਾਂ ਹਿਰ
 ਦੇਉ ਪਜੀ ਸਾਂਤਿ॥ ੪॥ ਤਪ੍ਰਸਰਾ ਮਰਾਂ ਜੇ ਪਾਂਸਿ ਜਾਂਇ ਕਰਿ ਆਂ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ਓਹੁ ਕੁਛੁ ਹੋਯ
 ਚਨੁ ਕਰਤਾਂ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਰਿ ਆਂ ਪਰਸਰਾ ਮਕੈ ਸੇਬ ਚਨੁ ਕਰਤਾਂ ਹੈ॥ ਪਰਸਰਾ ਮਕਰਿ ਆਂ
 ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ਤੁਮਾਰੀ ਅਜਮਤ ਕਾਂ ਨਿਦ ਕਰਤਾਂ ਹੈ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਮਹਾਂ ਬਖਰਦਾ ਗੁ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਆਇਆਂ॥ ਰਾਂਜੇ ਆਇ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਹਥ ਜੋੜਿ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਇਆਂ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੋਗ ਦੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ਸੁਇਨਾਰੁ ਜਾਂਸਿ ਉਨ ਭੁਤੁ ਮਤ ਬੁਧ ਤੇਰੀ ਰਾਂਸਾ॥ ਨਨ
 ਕਪੜੁ ਦੰਦੁ ਰਿਕਰਿ ਹੋਵੈ ਦਾਂਸਨ ਦਾਂਸਾ॥ ੫॥ ੧॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜਾਂ ਸਿਉ ਨ ਭੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਫ
 ਰਿਪਇਆਂ॥ ਆਪਣੇ ਲਗਾਂ ਜੀ ਮੇਨੁ ਕਿਰਤਾਰ ਬੁਕਰੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਂਜੇ ਸਿਉ ਨ ਭੁਤੇ ਬਹੁ
 ਤੁਖ ਸੀ ਹੋਏ॥ ਏਹੁ ਕੀ ਕਤ ਸੁਣ ਕਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੂਰੰਗ ਚਰਿ ਗਇਆਂ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ

ਜੀਸਤਾਂਈਪਹਗਇਕਰੀਗਾਹੀਰਹੇ॥ਐਸੀਲਾਲੀਚੜੀਕੋਈਉਸਲਾਲੀਨੂਸਹੀਨਾਂਕਰਿਸੀਏ
ਜਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਮੀਗਾਦਜੀਅਪੀਧੋਲੀਆਂਦੇਹਦਿਚਿਅੰਏ॥ਤਾਂਅੰਧਿਅੰਅੰਖਭਾਈਬਾਲੰ
ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਈਬਾਲੰਲਗਾਂਲਿਖਾਂਦਣਾ॥ਤਾਂਹੰਜਾਂਸਿਉਨਾਭੁਗਾਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੂਮੰਦਗਾਇਚਿ
ਲੈਗਾਇਅੰ॥ਤਾਂਲਗਾਂਪੁਛਣਜੀਤੁਮਾਰਾਂਨਾਂਉਰਿਅੰਧੋ॥ਤੁਮੰਜੇਗੀਪੁਰਖਯੋ॥ਤਾਂਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਜੀਗਾਂਗਾਮਾਰੁਦਿਚਿਸਬਦੁਬੋਲਿਅੰ॥ਅਹਲਾਂ॥ਜੇਗੀਜੁਗਤਿਨਾਂਮਨਿਗਮਾਂਇ
ਲਤਾਕੇਮੇਲੁਨਰਾਤੀ॥ਪ੍ਰੀਤਮਨਾਂਬਸਦਾਸਤਸੀਰੀਜਨਮਮਰਨਗਤਿਬੀਤੀ॥੧॥ਗੁਜਾਈ
ਤੇਰਾਂਕਉਨਨਾਂਮੁਕੈਸੇਜਾਂਤੀ॥ਜਬਘਟਭੀਤਰਾਮਹਲਬਲਾਂਏਪੁਛੇਬਾਂਤਨਿਰੀਤੀ॥੧॥ਗੁਰੂ
ਉ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਜੇਪੁਛਿਅੰਜੀਤੁਮਬ੍ਰਹਮਣ੍ਯੋ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਪਉਰੀਅੰਧੀ॥ਬ੍ਰਹਮਣ
ਸੇਜੇਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਰੇਪੁਜੇਹਰਿਗੁਣਪਾਂਤੀ॥ਏਕੋਰਾਂ॥ਏਕੋਨਾਰਾਇਣਸਰਬਮਏਕੋਜੋਤੀ॥੨॥
ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਜੇਪੁਛਿਅੰਜੀਤੁਮਖੜੀਯੋ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਜੀਪਉਰੀਅੰਧੀ॥ਅਹਿਘਟਿ
ਛਾਂਬਾਂਜਿਹਬਾਂਜਿਹਬਾਂਤੀ॥ਤੇਲਉਨਾਮਅੰਜਾਂਚੀ॥ਸਿਰਿਸਾਂਹਾਂਸਿਰਿਸਾਂਹਿਬੁਏਕੋਵਣਜਰੇਬ
ਹੁਭਾਤੀ॥੩॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਜੇਪੁਛਿਅੰਜੀਤੁਮਰੋਚਖਯੋ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਜੀਤੇਗਾਈਪਉ

ਵੀਅੰਧੀ। ਧਰਪਰਧਰਨਗਗਨਪਰਗਰਪਤਕਾਅਗਮਗੁਰੂਪੁਨਿਵਾਸੀ। ਅੰਤਰਬਾ
 ਹਰਿਏਕੋਜਾਇਤਨਾਨਕਕੁਇਆਂਉਦਾਸੀ॥੪॥੧॥ ਤਾਂਰਾਜਾਂਸਿਉਨਾਕੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਸਿ
 ਖੁਰੇਇਆਂ। ਲਗਾਂਨਿਰੰਕਾਰਜਪਣਾ। ਅਤੇਆਂਪੋਣਨਗਾਰਦੇਲੋਕਾਂਨਲਗਾਂਜਪਾਵਣ॥ ਤਿਥੇ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪ੍ਰਾਂਣਸੀਗਲੀਉਚਰੀ। ਇਕਸਉਤੇਰਹਧਿਆਂਇਬੋਲੇ। ਦੁਇਵਰੇਅਤੇ
 ਪੰਜਮਹੀਨੇਰਾਜੇਸਿਉਨਾਕੁਪਾਂਸਿਰਹੇ। ਜਚਲਣਲਗੇਤਾਂਰਾਜੇਸਿਉਨਾਕੁਕਹਿਆਂਗੁਰੂ
 ਜੀਇਥੇਹੀਰਹੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂ। ਭਾਈਸਿਉਨਾਕੁਅਸਾਜਗੁਰੂਜਾਂਵਣਾਹੈ। ਰ
 ਜੇਸਿਉਨਾਕੁਮਥਾਂਟੇਕਿਆਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂ। ਭਾਈਤੈਨੂੰਕਰਤਾਂਹਚਿਤਅ
 ਵੇ। ਰਾਜੇਨਮੀਜੀਬੈਠਾਂਇਆਂਬੋਲਹੁਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਜੀ। ਸਾਂਧੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਾਂਫਿਰਿਉ
 ਕਦਿਲਾਂਉਤਰਾਂਜੇਅਸਰਾਪਨਾਂਹਦੀਆਂਹੀ। ਉਸਦਿਲਾਇਤਨੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚਲੇ।
 ਰਾਜੇਨਮੀਜੀਬੈਠਾਂਇਕੇ। ਅਸਰਾਪਨਾਂਹਨੁਚਲੇ। ਜਿਥੇਸ਼੍ਰੋਤੋਂਵਾਂਗੀਦੀਮੀਜੀਹੈ। ਸਮੁੰਦ੍ਰਦੇ
 ਪੁਟਿਚਿਹੈ। ਤੁਮਰਦਾਂਨਾਂਦਿਟਰਬੈਠਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਤਾਰਉਤੇਬਹੁਤਰੀਤੁਮਾਂਹੀ।
 ਮਰਦਾਨੇਆਂਧਿਆਂਜੀਮੇਅਰੇਨਾਂਹੀਜਾਂਦਾਂ। ਮੇਨਦਿਦਾਂਦੇਗਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਧਿਆਮ

ਰਦਾਨਾਂ ਅਗੇ ਰਾਹ ਵਿਚਿ ਬਲਾਈ ਹੈ ਨਿ। ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਨਾਂ ਹੀ। ਤੂੰ ਅਸਾਂ ਨਾਂ ਲਿਖ ਲਾ ਮਰਦਾਨੇ ਰਹੇ ਨਾਂ
 ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਜੀਆਂ ਖਿਆ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਰਹਦਾ ਨਾਂ ਹੀ। ਅਸਾਂ ਤੇ ਅਾਂ ਖੇਲ ਗਦਾਂ
 ਨਾਂ ਹੀ ਤੂੰ ਅਾਂ ਖਾਤਾਂ ਮੇਰਦਾਨਾਂ ਨਾਂ ਅਾਂ ਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਨਿਰੀ ਕਾਰ ਹਈ ਤੂੰ ਸਮਾ
 ਲਾ ਮਰਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਕੋਈ ਭੁਤ ਲਗਾਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕਾਂਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਅਾਂ ਖਰ ਹੋ ਬਹੁ ਤੇ ਬਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਜੀ ਖਾਂ ਸੇ ਵਿਦਾਂ ਲੀਤੀ। ਮਰਦਾਨਾਂ ਗਾਇਆਂ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪੁਛਿਆ
 ਕੁਈ ਬਾਂਲਾਂ ਕਿਆ ਕਰੀਐ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਜੀ ਨੁਮਾਂ ਖਿਆ ਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਡੀਰ ਜਾਂ ਇਆਂ ਵੇਸੇ
 ਕਰੀਐ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਜੀ ਜੀ ਗਲ ਬਾਰ ਵਿਚਿ ਬੈਠਿ ਰਹਿਆਂ ਅਗੇ ਚਲੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਜਾਂ ਵੇਇ
 ਪਹਰ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਜੀ ਬੋਲਿਆਂ। ਕੁਈ ਬਾਂਲਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਰਾਂ ਕਸਨੇ ਪਕਾਇਆ
 ਹੈ। ਅਤੇ ਕੜ੍ਹਾ ਹੋ ਵਿਚਿ ਤਲਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਜੀ ਨੁਮਾਂ ਖਿਆ ਜੀ ਤਲਦੇ ਹੋ। ਖਾ
 ਵਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਅਾਂ ਖੇਲ ਗੇ ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਆ ਕਰੋ। ਤੁਸਾਂ ਡਾਵ ਚੁਨੁ ਕੋਈ ਖਾਲੀ ਖਾਂ ਸੋ ਜਾਂ
 ਦਾਸੀ। ਤੁਸਾਂ ਜੋ ਅਵਾਂ ਜੁਕੀ ਤਾਂ ਸੀ। ਜੋ ਬਲਾਂਈ ਹੈ ਨੀ। ਸੋ ਤਾਂ ਬਲਾਂਈ ਮਿਲੀ ਚਾਹੀਐ। ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਜੀ ਉਠ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ। ਅਾਂ ਖਦ ਲਗੇ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਨਾਂ ਲਲੀਤੇ ਦੀ ਸਗਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਅ
 ਤੇ ਅਸਾਂ ਡੇਕੀ ਅਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰ ਜੀ ਨੁਮੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਕੋ ਡੀ ਕਵਰਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ

ਕਾਅੰਖਿਆਂ ਨਵ ਕੋਹ ਤੇ ਪੈ। ਤਾਂ ਮੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਆਂ ਖਿਆਂ ਅਸਾ ਜਾਂਦੇ ਅਨੁਤਾਂ ਘਾਂਦੇ
ਲੈ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾਂ ਹਥ ਪਕੜਿਆਂ। ਇਕ ਪਲ ਕਥਾ ਹੁਤ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਪੈਨਾਂ ਹੀ ਜੇ ਇਥੇ
ਜੇ ਕਿਉਂ ਥੇ ਜੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆਂ। ਹਸ ਕਰ ਲਗਾਂ ਪਛਣ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਰਦਾਨਾਂ ਸ੍ਰੀ
ਦਾਂ ਹੋਇ ਗਇਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਹਜੇ ਕੜਾ ਹਾਂਤ ਪਦਾਂ ਹਈ ਸੋ ਮਰ
ਦਾਂ ਨੇ ਦੇਤ ਲਣ ਦੇਵਾਂ ਸਤੇ ਤਪਦਾਂ ਹਈ। ਜੇ ਰਾਂਕ ਸਤ ਲਕਰ ਖਾਂਦੇ ਗਾਂ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਛਪ ਰਹੀ ਅੰ
ਤਾਂ ਮੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੁਆਂ ਖਿਆਂ ਜੀ ਜੇ ਹੋਅੰਦੇ ਤੇ ਹੋਨਾਂ ਅੰਦੇ। ਜੇ ਤਲ ਕੇ ਖਾਂਦੇ ਲਵੇ ਗਾਂਤਾਂ ਹਥ ਕਿ
ਅੰ ਅੰਦਾ ਸੀ। ਕੁਛ ਕਰਣਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕਰੀ ਅੰ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਦੇ ਖੁਭਾਈ ਬਾਂ
ਲਾਂ ਕਰਤਾਂ ਰਦੇ ਰੰਗ ਤਾਂ ਸੋ। ਕਰਤਾਂ ਗਰਿਆਂ ਕਰਦਾਂ ਹੈ। ਜਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਖੜਾਂ ਅੰ ਹਾਂਤਿਉ
ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੂਰਾਂ ਕਸ ਕੜਾਂ ਹੋਇ ਚਿਘ ਭਿਆ ਗਾਜੇ ਨਾਂ ਲਿ। ਕੜਾਂ ਹਾਂ ਅਜੇ ਹਾਂ ਠੰਢਾਂ ਹੋਇ ਗਇਆ
ਜਿਉਂ ਪੈ ਹਦਾਂ ਕਕਰੁ ਜੀ ਮਦਾਂ ਹੈ। ਰਾਂਕ ਸਹੈ ਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਇ ਗਇਆਂ ਹੋਠੇ ਅਗਨ ਬੁਝਿ ਗਈ।
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਦਾ ਧਨ ਦਿਖਾਂਈ ਦਿਤੀ। ਤਾਂ ਰਾਂਕ ਸਬੈ ਲਿਆਂ ਮਰੇ ਤੂੰ ਸਚਾ ਖਾਤ੍ਰੀ
ਕਉਣੁ ਹੈ ਜੇ ਤੇਰੇ ਅੰਦੇ ਮੇਰਾ ਕੜਾਂ ਹਾਂ ਠੰਢਾਂ ਸੀ ਤਲੁ ਹੋਇ ਗਇਆਂ ਹੈ। ਸਚੁ ਅੰ ਖੁਤ੍ਰੀ ਕਉਣੁ ਹੈ। ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸ ਕਰਿਆਂ ਖਿਆਂ। ਕੋ ਭਾਂਕ ਸਇਸਤਾਂਈ ਕਿਉਂ ਨਾਂ ਹੀ ਖਾਂਦਾਂ ਕਿਉਂ ਗਖਿ।

ਅੰਗਣੀ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਕ ਸਬ ਲਿਆ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾ ਉਕਿ ਉਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥ ਤੂੰ ਕਿ ਪਰ ਪੈ ਦੇ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਤੂੰ ੬੪
 ਚੁਆਖਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਗ ਮਾਰੂ ਵਿਚਿ ਸਬ ਦੁਬੈ ਲਿਆ॥ ॥ ਅਹਲਾਂ ॥ ੧॥ ਬਾਰਾਂ ਚੁਕਾਂਤ
 ਗਾਕੋਰੇ ਏ ਨਿਹਕਰ ਗਾ॥ ਭੇਜ ਲਤੇ ਕੰਧੀ ਚੜ੍ਹੇ ਗਾਰ ਕੀ ਨੇਧਰ ਗਾ॥ ੧॥ ਬਾਬਾਂ ਮੇਰਾਂ ਆਂ ਵੇਦ ਜਾਣ
 ਰਹਿਆ॥ ਤਪਤਿ ਕਰ੍ਹਾਂ ਹ ਬੁਝਿ ਗਇਆ ਗਰਸੀ ਤਲ ਨਾਂ ਮੁਦੀਆ॥ ੧॥ ਰਹਾਂ ਉ॥ ਆਂ ਤਾਂ ਫੂਟਾ ਭਰ
 ਮਕਾਂ ਗਾਰ ਕੋ ਦੇ ਕੀ ਆਂ ਪਰ ਗਾਂ ਸੁ॥ ਬੇੜੀ ਕਾਂਟੀ ਪਗੁ ਕੀ ਗਾਰ ਕੀ ਨੀਧੀ ਦੇਖ ਲਾਂ ਸੁ॥ ੨॥ ਜਬ
 ਕਾਂਸਾਂ ਧੁਸੀ ਗੁਭੁਇਆਂ ਤਬ ਛੇਤਿ ਗਏ ਨਿਗਹਾਂ ਗ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਅਟਕ ਤਿਸ ਤੇ ਛੂਟੀ ਕਹਾਂ ਕਰੇ
 ਕਟਵਾਂਗਾ॥ ੩॥ ਸਚ ਧਾਂ ਨ ਸਚੁ ਬੈਸ ਕਾਂ ਸਚੁ ਸੁਆਉ ਬਣਾਇਆ॥ ਸਚੁ ਧੁੰਜੀ॥ ਚੁੰਦ ਪਰੋ ਨਾਨਕ
 ਸਚੁ ਮਹਲੁ ਪਰੁ ਪਾਇਆ॥ ੪॥ ੧॥ ਤਾਂ ਕੋਰ੍ਹਾਂ ਰਾਂਕ ਸੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਾਇਆ॥
 ਉਠੇ ਨਾਹੀ॥ ਆਖੇ ਜੀ॥ ਮੇਰੇ ਪਾਂਧ ਕੀ ਤੇਰੇ ਨਾ॥ ਮੇਰੇ ਬਖਸੀ ਮੇਰੇ ਜੀ॥ ਜਿਉ ਤਿਉ ਬਖਸੀ ਮੇਰੇ ਜੀ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੋਰ੍ਹਾਂ ਤੇਰਾਂ ਗਾ ਦਾਂ ਸੁ ਮਰਦਾਂ ਨਾਰ ਬਾਂਬੀ ਹੈ॥ ਤੂੰ ਇਸ ਤਾਂ ਈ ਮੇਰੇ ਗਾਂ ਤਾਂ ਤੇ
 ਗੀ ਗਾ ਤੇਰੇ ਵੇਰੀ॥ ਤਾਂ ਕੋਰ੍ਹੇ ਰਾਂਕ ਸਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਹੁ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ॥ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਆਖੇ
 ਸੋ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਸਿਆ ਹਸਿ ਕਹਿਆ ਆਖਿ ਉਸ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਂਲਾਂ॥ ਤਾਂ

ਮੇਰਾ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਮਿਥੇ ਹਥ ਜੋੜੇ ॥ ਮਿਹਰਵਾਂ ਨ ਤੇਰੀ ਤੂਹੇ ਜਾਂਦਾ ॥ ਤਾਂਗਾ ਰੂਨ ਨ ਕਕੋ ਤੇ ਨੁਆਖਿਅ
 ਅਖੁਭਾਈ ਕੋਡਾਂ ਕੀਆਂ ਖਦਾਹੈ ॥ ਤਾਂਕੋ ਤੇ ਅਖਿਅਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਨੁ ਕੁਝੁ ਹੁਕਮੁ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂਪਰ ਸਾਂਦ
 ਲਿਅਾਂ ਵਾਂਗੁ ਤੁਸੀਅਚ ਵੇਤਾਂ ਮੇਰੀ ਪੁਰੀ ਪਵੈ ॥ ਤਾਂਗਾ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਅਖਿਅਾਂ ਕੋਡਾਂ ਕੁਝੁ ਮਰਦਾਨੇ
 ਦੇਖਾਂ ਵਣਨੁ ਲੈਅਾਂ ਉਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਭਖਾਂਹੈ ॥ ਬਹੁਤਿਅਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦਾਂਗੋ ਕੋਡਾਂ ਰਾਂਕਸੁ ਜੀਗਲਨੁ ਦ
 ਉਰਿਅਾਂ ਜਾਂਦਿ ਕਰਿਅੇ ਸੇਮੇ ਵੇਲੈਅਾਂ ਜੋੜੇ ਖੁਸੀਹੋਏ ॥ ਅੰਦਿਗਾ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਦੇ
 ਅਗਰ ਪਿਓਜਾ ॥ ਤਾਂਗਾ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਅਖਿਅਾਂ ਅੰਉਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਖਾਂਹਿ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇਅਾਂ ਖਿਅਾਂ
 ਜੀਮੇ ਸੁਭ ਕੁਝੁ ਖਾਂਧਾਂਹੈ ॥ ਮੇਨੁ ਤੁਸੀਖੁਸੀ ਕਰੇ ॥ ਜੀਮੇ ਤੁਸਾਤੁਅਾਂ ਖਿਅਾਂ ਨਾਂਹੀਨਿਅਾਂ
 ਤਾਂਗਾ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਅਖਿਅਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀਤੇਰੇ ਉਤੇ ਬਹੁਤੁਰਾਂ ਜੀਅਾਂਹੈ ॥ ਤੁਅਾਂ ਤੇਖੁ ਸਰ
 ਹੁਅਾਂ ਮੇਵਾਂ ਖਾਂਹਿ ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂ ਨੇਅਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀਜੇਹਾਂ ਬਾਂਟਾਂ ਮੇਨੁਅਾਂ ਵਦਾਹੈ ਤੇਹਾਂ ਮੇਨੁ ਭੀਦੇਹੁ ॥
 ਤਾਂਗਾ ਰੂਨ ਨ ਕਜੀ ਅਖਿਅਾਂ ਭਾਂਈਬਾਂਲਾੜੇ ਬਾਂਟੇਕਰੁ ॥ ੩੬ ਬਖਰੇਗੁਰੂ ਜੀਮੇ ਕੀਤੇ ॥
 ਹਿਕੁਮਰਦਾਂ ਨੇਨੁ ਦਿਤੇਨੇ ॥ ਅਤੇਹਿਕੁਅਾਂ ਪਿਲੀਤਾਂ ॥ ਹਿਕੁਗੁਰੂ ਜੀਮੇਨੁ ਦਿਤਾਂ ॥ ਅਸਾਨੁ
 ਬਚਨੁਹੋਇਅਾਂ ਭਾਈਬਾਂਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਪਰਸਾਂਦੁ ਖਾਂਦੇ ॥ ਤਾਂਅਸੀਲਗੇ ਖਾਂਦੇ ॥ ਤਾਂਗਾ ਰੂ

ਅਸੀਲਗੇ

ਨਨਕਸੀਆਂ ਪੋਏ ਮਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੋ ਤੇਰਾ ਕਸਨੁ ਦਿਤਾ ਕੋ ਤੇਰੇ ਮਰੇ ਨਾਂ ਹਨਿ ਮਨਾਂ ਕੀ ਤੀ ਕੋ ਤੇਲੇ
ਦੇ ਹੀ ਮਹਾ ਵਿਚਿ ਪਾਂਇਲੀ ਤਾਂ ਕੋ ਤੇਰੇ ਮਹਿ ਪਰਸਾਦੁ ਪਾਇਦਿਆ ਨਾਲਾ ਕੋ ਤੇਰੇ ਕਪਾਂਟ ਖੁਲਿ ਗਏ
ਕੋ ਤੇਰੇ ਹੋਰ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭੋਇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇਖੀਏ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੀ ਮੈਂ ਜੋ ਅਜਗੈ ਬੀ
ਠੁ ਤੁਲੈ ਗਇਆ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸਜੇ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀਏ ਹੋ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ
ਗੁਣੀ ਬਾਂਲਾਂ ਦੇ ਖੁਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਂ ਸੋ ਤਮੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸਾਂ ਨੂ ਤਾਂ ਵਰਾਏ
ਗਨਲ ਗਾਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਤੁੰਝੀ ਬਾਂਲਾਂ ਅਸਾਂ ਨੂ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਇਸੁ ਪਰਤੀਅ
ਦਾਂ ਜੋਏ ਨਾਂ ਹੀ ਦੇਵਾ ਮਤੇਲਿਆਇਆ ਹੈ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਂ ਸੇ ਦੇਖਦਾ ਜਾਂਹਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ
ਆਂਗੁਰੂ ਜੀ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਜੋ ਕਛੁ ਕਰਤਾਰ ਦਿਖਾਵੈ ਸੇ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਸਤ ਦਿਨ ਕੋ
ਤੇਰਾ ਖਸਪਾਂ ਸਰਹੇ ਸਤਵੇ ਦਿਨ ਚਲਦੇ ਹੋਏ ਮੰਜੀ ਤੇ ਖਹਾਂ ਇਕੇ ਦਿਦਾ ਹੋਏ ਬੋਲ ਹੁਭਾਈ ਦਾ
ਗੁਰੂ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਉਥੇ ਬਿਸੀ ਭਰਪੁਰ ਨੂ ਚਲੇ ॥ ਇਸ ਵਿਲਾਂ ਇਤ ਬੇ ਮਰੇ ਮੈ
ਤਾਂ ਲੀਆਂ ਦਿਨਾਂ ਦਾਂ ਰਾਂਹਾਂ ਹਾਂ ਜਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇ ਇਕ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂ ਤਾਂ ਛੀ ਭੁਖਲ ਚੀ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੇ
ਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੁਰਨਾਂ ਹੀ ਸੀ ਖਦਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਚਲੁ ਮਰਦਾਨਾਂ ਮਰੇ ਦੇ
ਤੁਸਹੁ ਆਵਦਾ ਹੋ ॥ ਉਥੇ ਤੀ ਪ੍ਰਭੋ ਸੇ ਕਰੀਏ ਰੋ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਖਾਂ ਹਾਂ ਚਲਨਾ ਹੀ

ਸੀਧਦਾਂ। ਜਿਉਤਿਉਵਿਲਾਇਵਿਲਾਇਦੇਸਿਸੇਸਹਰਾਮਾਂਇਅੰਨਜਗਕੋਹਾਂਤਿਹੁਉਤੇ। ਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਮਹਦੇਖਮਰਦਨਾਂਸਹਰੂਨਜਰਿਅੰਦਦਾਹਈ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰ
 ਜੀਪਲੇਤਾਂਕੁਝਨਾਂਹੀ। ਸਹਰਕੋਈਨਾਂਹੀਗਿਰਾਉਕੋਈਨਾਂਹੀ। ਤੁਸਾਨੂਨਜਗਮਾਂਦਦਾਂਹੈ॥
 ਮਨੁਤਾਂਸਹਰਕੋਈਨਾਂਹੀਨਜਗਮਾਂਦਦਾਂ। ਮੇਤਾਂਮਰਦਾਂਹਾਂ। ਮਰਦੇਨੁਲੈਜਾਂਸੋ। ਜੇਕੁਝਹਥਪ
 ਲੈਹੈਤਾਂਭੀਪ੍ਰੀਦਸੁਹੈ। ਭਲਾਂਭਾਈਸਹਰਮਾਂਦੈਗਾਂਕੁਝਲੈਖਾਂਈ। ਮੇਗਾਂਨਾਂਕੁਝਪਲੈਹੈ
 ਨਸਹਰਹੈਤਾਂਸਾਂਈਮਾਂਕੇਨਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੈਰਨਾਂਲਿਰੇਤਫਰੇਲੀ। ਦਿਚੇਲਾਂਲੁਨਿਕਲਿਅੰ
 ਇਅੰਮਰਦਨਾਂਇਸਨੁਚਾਇਲੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਮੇਇਸਪਥਰਨੁਕਿਆਕਰਾਂ। ਤਾਂਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਮਰਦਨਪਲੇਈਨਣਨੁਛੁਛਦਾਂਹੈ। ਸੋਲੈਕਰਿਇਸਨੁਪਲੇਈਨਾ। ਮਰਦਾਂਨੇਅੰ
 ਖਿਅੰਜੀਪਲੇਬਧੇਭੁਖਨਾਂਹੀਜਾਂਦੀ। ਪੇਟਪਾਂਏਬਾਂਝਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਮਰਦਨਾਂਉਹੁ
 ਸਹਰੂਨਜਰਿਅੰਦਦਾਂਹੈ॥ ਉਥੇਇਸਦੀਕਦਗਮਲੁਮੁਹੋਸੀ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਭਲਾਂਗੁਰੂਜੀ।
 ਤਿਹੁਕੋਹਾਂਤੇਸਹਰੂਨਜਗਮਾਂਇਅੰਸੀ। ਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਮਰਦਨਾਂਛਿਤਾਂਹੈਇਗਾਇਅੰਮਸੇਸੇਸਹਰ
 ਦੇਰੋ। ਇਰੇਜਾਂਇਪਹਚੋ। ਸਹਰਦੇਪਾਂਸਿਜਾਂਇਬੈਠੇ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਕੁਝਅੰਧੇ। ਸੋਕ
 ਹੀਮੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਮਰਦਨਾਂਇਸਸਹਰਦਾਂਨਾਂਉਜਾਂਦਦਾਂਹੈ। ਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿ

ਮਾਜੀਮੇਕਿਆਜਾਂਦਾਂ। ਕੁਛਖਾਂਵਦੇਹਗਾਂਕਿਨਾਂਦੇਹਗਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮੀਤਰਜਾਮੀਆਂਗਾ ੬੬
 ਮਾਂਖਿਓਸਮਰਦਨਾਂਇਸਸਹਰਦਾਂਨਾਉਬਿਸੀਬੁਰਪੁਰਹਈ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਮਾਂਖਿਮਾਂਜੀਨਾਉਭਵੈਕੁ
 ਖੁਰਦੈ। ਮੇਨੁਭੁਖਖਾਇਗਈਏ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹਸਿਆਂ। ਹਸਕਰਿਆਖਿਆਜਾਹਮਰਦਾਨਾਂਜਦ
 ਹਰੀਟੇਲੇਏਹਲਾਲਵੇਚਿਲਿਆਂਉ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਮਾਂਖਿਮਾਂਜੀਇਸਦਾਂਮੁਲਕੁਝਮਾਂਖੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨ
 ਜੀਕਹਿਆਂ। ਮਰਦਾਨਾਂਜੋਕੋਈਇਸਦਾਂਮੁਲਕੁਝਅਖੀਗਾਂਮੇਨੁਆਇਆਂਖੀ। ਮਰਦਾਨੇਹਿਕਸਜਥਿ
 ਰਗੀਨਲਾਲੁਦਿਖਾਇਆਂ। ਉਸਜਵਾਰੀਆਖਿਆਂ। ਭਾਈਇਸਕੇਤੀਨੇਪੇਸੇਮੁਲਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਵੀ
 ਚਰਕੀਤਾਂ। ਲਾਲਦਾਂ। ਲੁਬਹੁਤਮਾਂਖਦੇਪੈਨਿ। ਮੇਪੁਛੁਆਂਦਾਂ। ਆਇਮਰਦਾਨੇਮਾਂਖਿਮਾਂਜੀਲ
 ਲਦੇਤਿਨਪੇਸੇਮਿਲਦੇਪੈਨਿ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਾਂਖਿਮਾਂਮਰਦਾਨਾਂਵਡੇਜਵਾਹਰੀਧਾਂਸਿਲੈਜਾ
 ਹਾ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਮਾਂਖਿਮਾਂਜੀਮੇਤਾਂਵਡਾਅਤੇਛੋਟਾਂਜਾਂਦਦਾਂਨਾਂਹੀ। ਤੁਸੀਮੇਨੁਦਸੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਜੀਕਹਿਆਂ। ਮਰਦਾਨਾਂਜਉਹਰੀਦਾਨਾਉਸਾਲਸਰਾਂਇਹਈ। ਮਰਦਾਨਾਂਵਤਜਾਂਇਕੇਪੁਛੁਲਗ
 ਯਾਰੇਸਾਂਲਸਰਾਂਇਜਉਹਰੀਦਾਂਦੁਕਾਨਕੇਹਰ੍ਹਾਹੈ। ਲੋਕਾਂਦਸਿਆਂ। ਭਾਈਉਹਅਪਣੇਘਰੇਹੋਦਾਹੈ
 ਤਾਂਮਰਦਾਨਾਉਸਦਾਨਾਂਉਘਰਪੁਛੁਕਰਗਇਆਂ। ਜਾਂਇਮਦਾਜਕੀਤੋਜਾ। ਅੰਦਰੇਜਵਾਹਰੀਆਪ

ਏਂਗਲਾਂਮੁਭੇਜਿਆਂਗਲਾਮਪੁਛਿਆਂਤ੍ਰਿਕਉਣਭਾਈ। ਗਲਾਮਕਹਿਆਂਜੀਕੋਈਬੀਦਾ
ਸਾਂਹਿਬਦਾਹੈ। ਕਹਦਾਂਹੈਕੁਪ੍ਰਸਊਦਾਂਦੇਚਣਹੈ। ਤਾਂਜਉਹਰੀਆਂਪਣੇਗਲਾਮਨਕਹਿਆ
ਉਸੇਮੰਦਰਿਲਿਆਉ। ਮਰਦਾਂਨੇਨੁਮੰਦਰੁਲੈਗਇਆਂ। ਲਗਪੁਛਣਕਹੁਭਾਈ। ਕਿਆਂ
ਸਉਦਾਂਹਈ। ਕਿਆਂਸਉਦਾਂਕਹਿਣਮਾਂਇਆਂਹੈ। ਮਰਦਾਂਨੇਕਢਕੇਲਾਲਜਉਹਰੀਦੇਹਥਦਿ
ਤਾਂਜਉਹਰੀਦੇਖੇਤਾਂਕਿਆਂਦੇਖੇਜੋਇਸਲਾਲਉਪਰੁਲਿਖਿਆਂਹੈ। ਜੋਕੋਈਏਹਲਾਲ
ਲਿਆਂਦੈਤਿਸਨੁਸਉਰੁਪੀਆਂਮਿਹਮਾਂਈਦੇਵਈ। ਮਲਵਰਾਂਈ। ਖਾਵਦਵੇਚੇਭੁਵੇਨਦੇਚੇ।
ਜਉਹਰੀਸਉਰੁਪੀਆਂਗਿਣਕੇਮਰਦਾਂਨੇਦੇਹਥਦਿਤੇ। ਅਤੇਮਰਦਾਂਨੇਨੁਪੁਛਣਲਗਾਂਆਖੁ
ਭਾਈਇਸਦਾਂਮਲਾ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਮਾਂਖਿਆਂਜੀਮੇਖਾਂਦਦਪਾਸੇਪੁਛਿਆਂਦਾਂ। ਜਉਹਰੀਲ
ਲਾਮਾਂਪਣਪਾਂਸਿਰਖਿਆਂ। ਅਤੇਮਰਦਾਂਨੇਨੁਮਾਂਖਿਆਂਜਾਂਹੁਭਾਈਪੁਛਿਆਂਉ। ਮਰਦਾਂਨੇਸ
ਉਰੁਪੀਆਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦੇਮਰੇਆਂਇਰਖਿਆਂ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨੇ
ਹਸਉਰੁਪੀਆਂਕੇਹਾਂਹੈ। ਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਆਂਜੀਉਨਾਂਦਿਤਾਂਮੇਲੇਆਇਆਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੁਨ
ਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਜਾਂਹਿਕੇਪੁਛਿਆਂਉ। ਏਹਸਉਰੁਪੀਆਂਕੇਹਾਂਹੈ। ਮਲਚੈਕੇਹਾਂਹੈ।

ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਜੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਫੇਰਿਆਂ ਇਕੇ ਜਤਿ ਹਰੀ ਨੁਪੁਛਿ ਮਾਂ। ਜੀਖਾਂ ਵਦੁ ਮਾਂਖਦਾ
 ਹੈਏ ਹਸਉਰਪੀਯਾਂ ਤੁਸਾ ਕੇ ਹਾਂਇ ਤਾਂ ਹੈ। ਇਸਲਾਲ ਦਾਂ ਮੁਲਾਇ ਤਾਂ ਹੈ। ਉਸ ਜਤਿ ਹਰੀ ਅੰਖਿਆਂ
 ਭਾਈ ਇਸਲਾਲ ਤੇ ਲਿਖਿਆਂ ਹੈ। ਜੇਕੋਈ ਇਹੁ ਲਾਲੁ ਲਿਆਵੈ ਭਾਵੇ ਵੇਚੇ ਭਾਵੇ ਨਵੇ ਚੋ। ਉਸ
 ਤਾਂਈ ਸਉਰਪੀਯਾਂ ਮਿਹਮਾਂ ਨੀ ਦੇਵਣਾ। ਤੇ ਹਾਂ ਲਾਲੁ ਮਮਾਂ ਨਤ ਪਇਆਂ ਹੈ। ਖਾਂ ਵਦੁ ਬੇ ਮੁਲੁ ਪੁਛਿ ਮਾਂ
 ਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਨੁ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਤਿ ਹਰੀ ਇਉਂ ਅੰਖਦਾ ਹੈ। ਜੇਇ
 ਸਤੋ ਲਿਖਿਆਂ ਹੈ। ਜੇਕੋਈ ਏਹੁ ਲਾਲੁ ਲਿਆਵੈ ਵੇਚਣਾ। ਤਿਸ ਨੁ ਸਉਰਪੀਯਾਂ ਮਿਹਮਾਂ ਨੀ ਦੇਵਣਾ
 ਭਵੇ ਵੇਚੇ ਭਾਵੇ ਨਵੇ ਚੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ। ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨੇ ਵੇਚਣਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਕ
 ਹਿਆਂ ਜੀ ਮਿਕਿਆਂ ਜਾਂਣਾ। ਫੇਰਿ ਬੁਰਾਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤੁਹਨੇ ਮੇਰਿ ਸਵਾਸ ਤੇ ਪੁਛਦਾ
 ਹਾਂ। ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਮੇਨਾਂ ਹੀ ਜਾਂਣਦਾ। ਤੂੰ ਮੇਰਿ ਸਵਾਸ ਤੇ ਪੁਛਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ
 ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਮੇਰੇ ਨੁ ਇਸ ਵਾਸ ਤੇ ਪੁਛਦਾ ਹਾਂ। ਏਹੁ ਲਾਲੁ ਨਾਂ ਹੀ ਏਹੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾਂ ਨੀ
 ਹੈ। ਉਹੁ ਜਤਿ ਹਰੀ ਤਿਨ ਪੈਸੇ ਦੇਦਾਂ ਅੰ ਹਾਂ। ਉਸ ਦੀ ਉਹਾਂ ਨ ਜਰਅਾਂ ਹੀ। ਅਤੇ ਏਹੁ ਜਤਿ ਹਰੀ ਸ
 ਉਰਪੀਯਾਂ ਮਿਹਮਾਂ ਨੀ ਦੇਵਣ ਲਗਾ ਬਿਨਾਂ ਮੁਲ ਲੀਤੇ। ਏਹੁ ਕਰਤਾਂ ਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਲਾਲ ਹਈ। ਭਾ

ਵੇਵੇਚਭਾਂਵੇਨਵੇਚਾ ਜੇਭੁਖਨੰਗਕਬੁਲਕਰਣੀਹਈ। ਤਾਂਨਵੇਚਾਨਹੀਤਾਂਵੇਚਲੈ। ਅਰਦਾਂਨਾਸ
 ਮਝਗਇਆਂ। ਅਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਮੇਨਾਂਹੀਵੇਚਦਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂ
 ਨਾਂਸਉਰੁਪੰਯਾਂਉਸਦਾਂਫੇਰਿਦੇਆਂਉ। ਆਂਪਣਲਾਲੈਆਂਉ। ਅਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਭੁਲਾਂਜੀ
 ਮਰਦਾਂਨਾਂਉਸਜਉਹਰੀਪਾਂਸਿਗਇਆਂ। ਜਾਂਇਕਰਮਾਂਪਣਲਗਾਂਸਾਂਹਜੀਏਹਸਉਰੁਪੰਯਾਂਅ
 ਪਣਲੇਦਉਅੰਰੁਲਾਲੁਅਸਾਂਡਾਫੇਰਿਦੇਗੁ। ਖਾਂਵਦੁਨਾਂਹੀਵੇਚਦਾਂ। ਤਾਂਜਉਹਰੀਆਂਖਿਆਂਭੁਲਾਂ
 ਭਾਈਲੈਆਂਪਣਲਾਲੁ। ਅਤਿਸਉਰੁਪੰਯਾਂਮਰਦਾਂਨੇਜਉਹਰੀਦੇਅਗੇਰਖਿਆਂ। ਆਂਖਿਓਜਸਹ
 ਜੀਏਹਸਉਰੁਪੰਯਾਂਅਪਣਾਗਿਣਲਵੇ। ਤਾਂਜਉਹਰੀਕਹਿਆਂ। ਅਰੇਭਾਈਇਜਲਾਲਪਰੁਲਿ
 ਖਿਆਂਹੈਜੋਕੋਈਏਹੁਲਾਲਲਿਆਂਦੈ। ਤਿਸਕਉਸਉਰੁਪੰਯਾਂਮਿਹਮਾਂਨੀਦੇਈ। ਹਮਆਂਪਣਧਰ
 ਮਰਾਂਪਣਾਂਹੈ। ਇਹਰੁਪੰਯੇਤੁ। ਅਰੇਹੈਹਮਾਂਰੇਨਾਂਹੀ। ਭਾਂਵੈਤੂੰਵੇਚਨਵੇਚਾ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਲਾਲਨਲੈ
 ਰੁਪੰਯੇਦੋਵੈਵਸਤੁਆਂਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੇਅਗੇਰਖੀਆਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਅਰਦਾਂ
 ਨਾਂਏਹਰੁਪੰਯੇਕਿਉਲੈਆਂਇਓ। ਅਰਦਾਂਨੇਆਂਖਿਆਂਜੀਰੁਪੰਯੇਮੇਦੇਰਹਿਆਂਓਹੁਲਏਨਾਂਹੀ।
 ਓਹੁਆਂਧੇਅਰੇਭਾਈਹਮੇਆਂਪਣਾਧਰਮਰਾਂਪਣਾਂਹੈ। ਲਾਲਪਰਿਲਿਖਿਆਂਹੈਜੋਕੋਈਏਹੁਲਾਲ

ਲਿਅਵੈਤਿਸਨੁਸਉਰੁਪੰਯਾਮਿਹਮਾਨੀਦੇਵਦਾਂਅਬੁਏਹੁਰੁਪੰਯੇਤੁਮਾਰੇਪੈ। ਹਮਾਰੇਨਾਹੀਮੇਕਿਅੰ॥੬੮॥
 ਕਰਾਓਹੁਲੇਵੈਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਫੇਹਿਮਰਦਾਂਨੇਨਾਅੰਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਤੈਓਜਾਂਇਕੋਅਖੁ
 ਸਾਂਹਜੀਜੇਵੇਚੀਮੇਤਾਂਮਿਹਮਾਨੀਲਈਮੇਅਤੇਜੇਨਾਂਵੇਚੀਮੇਤਾਂਮਿਹਮਾਨੀਕੇਹੋਲਈਮੇ। ਤਮਰਦਾਂ
 ਨੇਅੰਖਿਆਂਤੁਲਾਗੁਰੁਜੀ। ਮਰਦਾਂਨਾਂਓਜਜਉਹਰੀਬੇਸਉਰੁਪੰਯਾਫੇਰਿਲੈਗਾਇਆਜਾਇਕਰ
 ਅੰਖਿਓਸਸਾਂਹਜੀਅਸੀਰੁਪੰਯੇਕੇਹੋਲਵੇਂਯੋ। ਜੇਵੇਚੀਏਤਾਂਮਿਹਮਾਨੀਲਈਏਅਤੇਜੇਨਾਂਵੇਚੀਮੇ
 ਤਾਂਮਿਹਮਾਨੀਕੇਹੋਲਈਏ। ਏਹਜਉਰੁਪੰਯਾਅੰਪਣਫੇਰਿਲਵੇ। ਖਾਂਦਦਲੈਦਾਂਨਾਂਹੀ। ਜਉਹਰੀ
 ਲਈਨਾਂਹੀ। ਮਰਦਾਂਨਾਂਫੇਰਿਲੈਆਇਆ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਰਖੇਨਾਂਹੀ। ਅਤੇਜਉਹਰੀਲਈਨਾਂ
 ਹੀ। ਤਮਰਦਾਂਨੇਸਤਫੇਰੇਪਾਏ। ਤਮਰਦਾਂਨਾਂਛਿਤਾਂਹੋਇਆ। ਛਿਤਾਂਹੋਇਕਰਿਜਉਹਰੀਦੇਘਰਿ
 ਸਦਿਆਇਆ। ਜਉਹਰੀਅੰਪਣਜੀਉਵਿਚਿਦੀਚਾਰੁਕੀਤਾ। ਭਾਂਈਏਹਰੁਪਯੋਮੇਨੁਫੇਰਿਲੈ
 ਜੋਗੁਨਾਂਹੀ। ਅਤੇਏਹਦਸਤਮਜੇਹੀਹੋਇ। ਏਸਜਨਕਾਂਦਕਬ੍ਰਹਮਾਂਦਕਸੋਹੋਨਾ। ਅਤੇਏਹਲਾਂ
 ਲੁਭੀਅਚੀਭੇਫਾਂਡਿਠਾਂ। ਜਿਸਤੇਲਿਖਿਆਂਅੰਹਾਂਜੇਸਉਰੁਪੰਯਾਮਿਹਮਾਨੀਦੇਈਏਤਨੀਮੇ
 ਰੀਉਮਰਿਹੋਈਹੈ। ਵਡੇਵਡੇਮੁਲਦੇਲਾਲੁਡਿਠੇਆਹੇ। ਪਰਏਹਮਿਹਮਾਨੀਕਿਸੇਤੇਤਿਠੀਨਾਂਹੀਲਿ
 ਥੀ। ਏਹੁਕੋਈਕੁਦਰਤੀਲਾਲੁਡਿਠਾਂ। ਪਰਸਿਖਖਾਵਨਕੀਤਿਨਾਂਜਾਹੀਮੇ। ਏਹਦੀਚਾਰੁਕਰਿਕੇ

ਉਸ ਅੰਧੇ ਅਧਰ ਕੇ ਗਲ ਮਨੁ ਕਹਿਅੰ ਅਧਰ ਕਾਂਤੁ ਦਉ ਮਤੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਰਹਦੇ ਹੋਨਿ। ਤਉ
ਨਾਨੁ ਜਾਂਦੇ ਦੇ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਅੰਦਰਾਂ ਹਾਂ। ਤਉ ਤਰਤੁ ਚਲਾ। ਅਧਰ ਕਾਂ ਗਲ ਮਜਹਰ ਬਾਂਹ ਰਿਨਿ ਕ
ਲਿਅੰ ਇਅੰ ਅੰ ਇ ਕਰਦੇ ਖੇਤਾ ਕਿਅੰ ਦੇ ਖੇ। ਜੇ ਰਿਕਤ ਰੁਪੰ ਯੇ ਟੋਰਿ ਦੇ ਵਣ ਵਾਲਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ
ਦਇ ਜੇ ਦੇ ਹੋਰ ਹੈ ਨਾ। ਤੇ ਏ ਬੈਠੇ ਹੈਨਿ। ਅਧਰ ਕਾਂ ਗਲ ਮਦੇ ਖ ਕਰਿ ਦਰੀ ਬੈਠਿ ਰਹਿਅੰ ਅਤੇ ਮ
ਰਦਾਨਾ ਛਿਤਾ ਬੈਠਾ ਲਹਰਾਂ ਕਰਦਾਂ ਹੈ। ਬੋਲੁ ਨਾਹੀ ਸਕਦਾਂ। ਕੁਖ ਅਜੇ ਪੈਲਗੀ ਹੈ ਸਾ। ਅੰਧੇ ਦੀ ਗ
ਲ ਕਾਂਈ ਨਾਹੀ। ਪਰ ਰੁਰਦਾਂ ਮੁਹ ਕਛੁ ਬੋਲੁ ਨਾਹੀ ਸਕਦਾਂ। ਅਤੇ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾ
ਅੰਦਰ ਹੀ ਸਕਦਾਂ ਹੈ। ਕੁਈ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਅੰ ਹੈ। ਜਾਇ ਕਪੜੀ ਗੁਜਰੀਤਾਂ ਜਾਂ ਲਸਰਾਇ ਜ
ਉਹਰੀ ਭਲੀ ਸਾਂਜਨ ਨਾਲਿਅੰ ਇਅੰ ਨਾਂ ਲੇ ਰੁਪੰ ਯੇ ਨਾਲੇ ਮੇਵਾਂ ਨਾਂ ਲੇ ਪਕਵਾਂ ਨਿਠਿਅੰ ਈ। ਬ
ਹੁਤ ਲੈਅੰ ਇਅੰ ਦੇ ਕਰਿਨ ਟਰਾ ਦੇ ਸਿਰਤੇ ਰੁਪੰ ਯੇ ਅਤੇ ਸਭਾ ਵਸਤੁ ਅੰ ਇਅੰ ਅਗੇ ਰਖੀ। ਰਖ ਕੇ
ਥਜੇ ਕੇ ਅਗੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਅੰ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਅੰਧਿਅੰ ਕਿਉਂ ਕੁਈ ਖੁੱਲਾਂ ਕਿਉਂ। ਤਾਂ ਸਾਲਾ ਸਹ
ਇਕ ਰਿਅੰ ਜੀ ਏਹੁ ਸਭਿ ਰੁਪੰ ਯਾਂ ਤੁਮਾਂ ਹਾਂ ਹੈ। ਏਹੁ ਅੰਧੇ ਲੇਹਾ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਅੰਧਿਅੰ ਸਾਲ
ਸਗਾਇ ਜੀ। ਜੇ ਦੇ ਚੀਏ ਤਾਂ ਲਈਏ। ਤਾਂ ਜਉਹਰੀ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਮੇਨਾਂ ਪੈ ਜਾਂਦਾ। ਤੁਮਲਾਂ ਲੋਕੇ ਏਹੁ
ਲਾਲ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਬਿਸਮਾਂ ਦੇ ਹੋਇ ਰਹਿਅੰ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ। ਰਾਂਗਾਂ ਰਾਂਗਾਂ ਰਾਂਗਾਂ ਰਾਂਗਾਂ ਰਾਂਗਾਂ

ਦੁਬੇਲਿਆਂ॥ ॥ ਮਹਲਾਂ॥ ੨॥ ਲਾਲੇਲਾਉਪਾਇਆਂਲਾਲੇਲਾਂਲੁਦਿਸੀਨੀ॥ ਜਿਨਾਂਲਲੀਨੇ੩ਮਹਿ
 ਦੁਜਾਂਨਾਂਜਾਣੀਨੀ॥ ੧॥ ਸਦਸਾਂਲਸਤੀਜਉਹਰੀਆਪਣਾਂਲਪਛਾਂਣਾ॥ ਕੁੜੇਲਾਂਲਨਰੀਦੁਬੀਨਾਂ
 ਪਣਾਂਸਾਂਹੁਸਿਦਾਣਾ॥ ੨॥ ਰਹਾਂਉਕਿਕਰਪਥਰਮੇਲਿਕੇਨਾਂਉਸਦਾਂਇਥਿਜਾਂਹੁ॥ ਬਿਨਸਤਿਗੁਰਪੁ
 ਰੇਅੰਪੁਰੈਮੁਲਨਬੁਝੇਰਾਂਹੁ॥ ੩॥ ਮੇਰਾਂਮੇਰਾਂਕਰਿਸਿਜਿਓਰਾਤੀਅਤੇਤੇਹੁ॥ ਕਾਂਈਜਾਂਪੁਨਉਪਜੀ
 ਕਲਰਵਠਾਮੀਹੁ॥ ੪॥ ਸਦਸਾਂਲਸਇਕਬੇਨਤੀਜੇਕਰਮਪਰਾਂਪਤਿਚੈਇ॥ ਨਨਕਏਕਾਅਗ
 ਧੀਮੈਦੁਖਨਲਾਂਗੈਕੇਇ॥ ੫॥ ਸਾਂਲਸਕਹਿਆਂਜੀਤੁਮਾਂਗਾਂਨਾਂਉਕਿਆਂਹੈ॥ ਅਰੁਤਮੇਰ
 ਤੇਕਉਣਹੈ॥ ਅਰੁਤਮਾਂਗਾਂਦੇਸਕਉਣਹੈ॥ ਅਕਉਹੈਰਾਂਗੀਲਗੀਹੈ॥ ਵਡੇਵਡੇਅਤੀਤਖ
 ਟਦਰਸਨਦੇਖੋ॥ ਅਰੁਅਉਰਭੀਦੇਖੋ॥ ਪਰੁਤਮਾਂਗਾਂਭੇਖੁਪਾਇਆਂਨਹੀਜਾਂਤਾਂ॥ ਮੈਤੇਬਿਸਮ
 ਦੇਹੋਇਰਹਿਆਂਹੈ॥ ਤੁਮਾਂਅਪਣਾਂਮੁਬਤਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂ॥ ਸਦਸਾਂਲਸਨਾਉ
 ਗਾਂਗਾਂਨਾਂਨਕਨਿਰੀਕਾਰੀਹੈ॥ ਹੋਤੇਨਿਰੀਕਾਰਕੋ॥ ਨਿਰੀਕਾਰਕੇਦੇਸਕੇਹੈ॥ ਅਰੁਭੇਖਭੀਗਾਂਗਾਂ
 ਨਿਰੀਕਾਰਹੀਹੈ॥ ਤਾਂਸਾਲਸਰਾਂਇਕਹਿਆਂਤੁਮਾਂਨਿਰੀਕਾਰਕਉਜਾਂਣਤੇਹੈ॥ ਤੁਮਾਂਨਿਰੀਕਾਰਦੇਖ
 ਆਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਸਬਦੁਬੇਲਿਆਂ॥ ॥ ਰਾਂਗਾਂਰੂਵਿਚਿਮਹਲਾਂ॥ ੧॥ ॥ ਬਿਮਲਾ

ਸ੍ਰਾਂਰਬਸੇਜਲਨਿਰਮਲਪਦਨਾਂਜਾਂਵਲਗੇਪਦਨਾਂਜਾਂਵਲਜਲਗਸੀਗਤਿਦੇਖਨਹੀਰੇ
 ੧॥ਦਾਂਦਰਾਂਤ੍ਰਿਕਬਹੁੰਨਜਾਂਨਸਰੇ।ਬੁਧੇਸਿਖਾਲਬਸੇਜਲਨਿਰਮਲਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਂਲਪਸਰੇ॥
 ੨॥ਰਹਾਂਓ।ਬਸਾਂਨਨਉਸਤਅਲੀਅਲਮੇਰਚਚਾਂਭਾਨਗੇ।ਕਉਲਕਮਦਨੀਦੂਰਹੁਨਉਸ
 ਸਭਾਂਏਗੇ॥੩॥ਪ੍ਰੀਤਿਤਸੀਗਿਬਸੇਜਿਹਮੁਰਖਅੰਗਮਸਾਂਸਤਸੁਏਗੇ।ਅਪਣਾਂਅੰਪੁਕਬਹੁ
 ਨਛਾਂਡੇਸੁਅੰਨਪੁਛਜਉਰੇ॥੪॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪ੍ਰੀਤਪਮਪਸਿਚਸਤ੍ਰਿਬਨਚਾਂਤਰਚੇ।ਅੰਪਨਾਂ
 ਅੰਪੁਤ੍ਰਿਕਬਹੁਨਛਾਂਡਸਪ੍ਰਸਨਪ੍ਰੀਤਿਜਿਓਰੇ॥੫॥ਏਕਪਾਂਧੀਤ੍ਰਿਤਾਂਨਾਂਮਨਜਾਨੀਇਕਹ
 ਰਿਹਰਿਚਰਣਗੇ।ਪੁਰਬਿਲਿਖਿਅੰਪਾਇਅੰਨਾਂਨਕਰਸਨਾਂਨਾਂਮਜਪਨੀਰੇ॥੬॥੧॥ਤਾਂਉਸਜ
 ਉਹਰੀਕਹਿਅੰਜੀਮੇਨੁਨਿਹਾਲੁਕਰੇਏਹੁਰੁਪੰਯੇਲੇਟੇ।ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭੁੰਈਜ
 ਉਹਰੀਏਹੁਰੁਪੰਯੇਤੁਸਾਂਨੁਰਧਣਮਿਲੇਹੈਨਿ।ਅਸਾਂਤ੍ਰੇਕਮਦੇਨਾਂਹੀ।ਤੁਸਾਂਨੁਜੋਹਦੇਹੈਨਿ॥
 ਅਸੀਫਕੀਰਅਤੀਤਅੰਗੇ।ਤਾਂਜਉਹਰੀਕਹਿਅੰਜੀਏਹਮੇਵਾਂਅਤੇਪਕਵਾਂਨਤਾਂਅਚ
 ਟੇ।ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਅੰਗੀਕਾਂਰਕਰੇਨਾਂਹੀ।ਅਤੇਮਰਦਾਂਨਾਂਮੁਹੋਬੇਲੇਨਾਂਹੀ।ਅਤੇਅੰਦ
 ਰੇਅੰਧੇਕਿਵੇਲੇਨਤਾਂਭਲਾਂਹੈ।ਮੇਧਰਾਂਬੁਖਾਂਹਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਰਾਂਗੁਮਾਂਰੁਵਿਚਿਸਬ

ਦੁਬੇਲਿਅੰ ॥ ਅਹਲਾਂ ਪਹਿਲਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਪਕਵਨ ਮੇਂ ਤੇ ਜਨ ਕਰੀ ਮੇਲ ਚੀਲੇ ਦਾ ਪੁਰੀ ਮਿਠਿ
 ਆਈ ਰਸ ਨਾਂ ਰਸ ਕਬ ਬੋਲੇ ਤਮ ਨ ਕਰੇ ਹਜਰੀ ॥ ੧ ॥ ਸੁਣਿ ਉਂਟੀ ਤੇ ਸਾਲ ਸਮੇਰੇ ਸਮ ਪ੍ਰਧਰੀਤਾਂ ਹੋਇ
 ਨਿਬੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂ ਉਂਟੀ ਮੇਵਾਂ ਮਿਲਣ ਤਮਾਂ ਰਾਂ ਕਰੀ ਮੇਸਤ ਕੇ ਬਾਂਗੇ ਜੋ ਹੋ ॥ ਪ੍ਰਾਦਣ ਪਾਇ ਅਪਾ ਦੇਸੇ
 ਈ ਜੋ ਬਿਖਤੇ ਮਨੁ ਅੰਸੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਅਧਰ ਕਾਂਗਲਾਂ ਮਾਂਗੇ ਹੀ ਪਾਂਦਣ ਪਾਂਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ
 ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਧਰ ਕੇ ਗਲ ਮਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਮਖਦ ਦੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਉਤਮ ਜਨਮ ਸੇ ਸਾਂਝ ਤਕਰੀ ਮੇਨੀ ਚੁਨ ਗਾਂਇ ਪਾਂਦੈ ॥ ਲੇਕੁਲ ਹਰ ਤੇ ਢੁ
 ਟੇ ਤੇਈ ਸਾਂਝ ਸੀ ਗਤਿ ਗੁਣ ਗਾਂਦੈ ॥ ੩ ॥ ਸੁਣਿ ਸਾਲ ਸਮੇਰੇ ਗਲਾਂ ਤੇਰਾਂ ਆਪ ਨਾਂਗਾਇ ਮਾਂਨਾਂ ਨਾਨਕ
 ਕੁਗਤਾਂ ਸੀਰੀ ਮਿਲਾਇਆਂ ਉਚੇ ਪਦੁਠ ਹਰਾਂ ਨਾਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਾਲ ਸਰਾਂਇ ਜਉ ਹਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀ
 ਤੀ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰਿ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਕਰੇ ॥ ਆਪਣੇ ਸਾਂਈ ਦੇਵਾਸ ਤੇ ॥ ਅਸਨੂੰ ਇਸ ਬਲਾਂ ਦੇ ਚ
 ਕੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿੰ ਆਂ ॥ ਸੁਣ ਸਾਲ ਸਰਾਂਇ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਰ ਕੇ ਗਲਾਂ ਮਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢਹਿ
 ਪਦੈ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਸਾਲ ਸਕਰਿ ਆਂ ਜੀ ਅਧਰ ਕਾ ਤਾਂ ਸਾਂਝ ਹੋ ॥ ਤੁਸੀਂ ਆਖੇ ਤਾਂ ਸਗਦੀ ਪੈਰਾਂ
 ਪਰਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਲ ਸਰਾਂਇ ਚਿਪਰਿ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਕੁੰਈ ਸਾਂ

ਲਖਾਂ ਇਕਰਤਾਂ ਅਗੇ ਮਥਾਂ ਟੇਕਾ ਤਾਂ ਸਾਲ ਸਜਣੀ ਹਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢਹਿ ਪ
 ਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਕੋ ਅੰਗੇ ਛਾਂ ਲਾਂਹਿ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਸਿਰ ਤੇ ਬੈਠਾ ਸਾਲ ਸਰਾਇ ਲੈ ਕਰ ਸਿਰ ਤੇ ਬਧਾ ਸਿਰ ਤੇ ਬ
 ਧਣ ਨਾਂ ਲਿਸਾਲ ਸਰਾਇ ਦੇ ਕਪਾਂਟ ਖੁਲਿ ਗਏ ਸਾਲ ਸਦਾਂ ਰੰਗ ਹੋ ਰਹੇ ਇ ਗਾਇਆਂ ਸਾਲ ਸਰਾ
 ਇਨੁ ਸਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆਂ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਤਾਂ ਨਾਂ ਮਕਾਂ ਦੀ ਨੇ ਖੋਲਿ ਕਪਾਂਟਾ ਏਕੁ ਜੋ ਵਣਜ
 ਵਣਿ ਜਿਅੰ ਬਹੁਰਨ ਆਂ ਵੈ ਹਾਂਟ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਨਕ ਪੁਰਾ ਬਚਨਾਂ ਕਾਂ ਸਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂ ਉਘ
 ਗਮਨਿ ਗਮਦਿ ਖਾਂ ਵਤਾਂ ਖੋਲੇ ਨੇੜ ਕਪਾਂਟ ਅਨੰਤੁ ਜਗਤ ਵਣਜਾ ਰਾਂ ਸਗਲ ਜੈ ਸਾਹਏ ਕਰੁ ਗ
 ਵੈਤੁ ॥ ੨ ॥ ਵਣਜੁ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਮਾਰੀ ਨਾਂ ਮੁਆਂ ਠਪ ਹਰ ਪੁਨਿ ਲਾਂਗੀ ਰਹੇ ਜੈ ਈ ਹਮਾਰੇ
 ਕਾ ਮੁ ॥ ੩ ॥ ਸਾਲ ਸਬਿਨ ਵੈ ਬੇਨਤੀ ਤੂੰ ਜੁਣੇ ਹੁਕਰਤਾਂ ਗਾ ਕਚੇ ਰੰਗ ਉਤਾਂ ਰਿਕੇ ਚਾਂ ਰਿਓ ਰੰਗ ਅਪ
 ਗ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆਂ ॥ ਗਾਗ ਬਿਲਵਲ ਵਿਚਿ ਮਹਲਾਂ ॥ ੧ ॥ ਗਰ
 ਕਾ ਸਬਦੁ ਨਿਧਨੁ ਹੈ ਮਨ ਮੁਖ ਆਂ ਦਾਂ ਗਉਣੁ ਲਖ ਜੂਨੀ ਰੁਗਾਂ ਈ ਮੈ ਠਿਰਿ ਪਾਂ ਵੈ ਗਾਂ ਭਉਣੁ ॥ ੨ ॥
 ਤੇਰਾਂ ਨਿਰਮਲ ਹੀਰਾਂ ਨਾਂ ਹੈ ਕੋਈ ਪਰਖੈ ਗਾਂ ਪਰਖੈ ਹਾਂ ਰੁਜੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂ ਉਘੇ ਦੀ ਅੰਤਨ ਜਾਂਇ

ਅੰਪਰਿ ਪੰਡਿਤ ਬੀਚਾਰੁ ਬੇਨਾਹਿ ਕਿ ਨਾਮੁ ਪੈ ਜਿ ਤੁਚ ਰਿਉ ਤੇ ਰੰਪਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਅੰਦੁ ਪਾਇ ਸਚ ਕੇ ਦੇਖਦਿ ੧੨
 ਚਿਦਿ ॥ ਜਾ ਜਿ ਨ ਲੋਇ ਦਹਿ ਦੇਖੀ ਅੰਸੇ ਲੋਇ ਦਪਰ ਦਾਣੁ ॥ ੩ ॥ ਕੰਚਨ ਕੰਚਨ ਹੋਇ ਅੰਮਾਣ ਕਧਰ
 ਅਪੰਗ ਜੰਦ੍ਰੁ ਪੁਲਾ ਕੋਠਰੀ ਜਨਨਾਂ ਨ ਕਧਰ ਮਦੁ ਅੰਗੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਂ ਅਨ
 ਅਤੇ ਜਾਲ ਸਰਾਇ ਨੁ ਬਿਸਿਤੁ ਰਪੁ ਰਵਿ ਚਿਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਂ ਵਡੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨਹੀ ਕੀਤੀ ॥ ਦੁਹ ਤੇ ਦੁ
 ਹਾਂ ਮੰਜੀ ਬਹਾਂਇ ਅੰਮਾ ਅਤੇ ਅਖਿਅਸੁ ਟਿਭਾਈ ਜਾਲ ਸਰਾਇ ॥ ਜਿ ਚਰੁ ਤੁਜੀ ਦੇਤਿ ਚਰੁ ਤੇ ਗੀ
 ਜੀ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਤਾਂ ਅਧਰ ਕਾਂਗੁ ਲਾਮੁ ਬਹੋ ॥ ਹੋਰ ਤੇਰੀ ਅਉਲਾ ਦਿਦਾ ਕੀਮਤਾ ॥
 ਅਤੇ ਛੁਟੀ ਜਾਲ ਸਰਾਇ ਪਹਲੇ ਮੰਜੀ ਇਸਦੀ ਮਾਂਹੀ ॥ ਪਰਾਮਸਾਂ ਤੇਰਾਂ ਗੁਰੁ ਰਖਿਅਾਂ ॥ ਕਿਉ
 ਜੋ ਤੇ ਸਿਸਾਂਰੀ ਸੁਤਦਿ ਚਿਦਿ ਸਦਾਂ ਸਾਹਿਬੁ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਦਿਨ ਭੀ ਬੇਰੇ ਅੰਇ ਰਹੇ ਪੈਨ ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟ
 ਟਾਂਵੇ ਚਿ ॥ ਦੁਇ ਵਰੇ ਅਤੇ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਜੀ ਵਣਹੈ ॥ ਇਸਦਾ ਸਤੇ ਪਹਲੇ ਤੈਨੁ ਬੈਠਾਂਇ ਅੰਮਾ ॥
 ਅਤੇ ਅਧਰ ਕੇ ਦੇਚਿ ਤਿਤ ਕਈ ਨਾਹੀ ॥ ਪਰੁ ਹੁਕਮੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਏਵੈ ॥ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਦੁ
 ਇ ਵਰੇ ਅਤੇ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਰਹੇ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅੰਧੇ ਜੀ ਤੁਇ ਬੇਹੀ ਰਹਣਾ ਅੰਇ ਅਕੋਓ ਦਾ ਸੀ ਹੋਇ
 ਨਿਕਲਿਆ ॥ ਜਦ ਏਹ ਗਲ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਮਾ ਤਦ ਗਾਰਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਹਸੇ ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਮੰਮਾ

ਏਜੀਵਿਚਿਗਿਣਤੀਖਾਵਾਂਮੇਅਾਂਖਾਂਦੇਖੋਵੇਏਹੁਰੁਮਾਦੀਅਾਂਗਲਾਂਨਾਂਹੀਛੁਰੁਦਾਂ। ਘਰਮੁ
 ਹੋਰੁਝਨਅਾਂਖਾਂ। ਚੁਪਕਰਰਹਾਂ। ਜਾਂਸਾਂਲਸਰਾਂ। ਇਜਠਿਹਰੀਦੀਦੇਹਛੁਰੀ। ਤਾਂਗੁਰੁ
 ਨਾਂਨਕਜੀਅਧਰਕੇਗਲਾਂਮਨੁਮੰਜੀਬਹਾਂਇਅਾਂ। ਬੈਠਾਂ। ਏਕੇਵਿਦਾਂਲੀਤੀ। ਬਿਸਹਰਦੇਸ
 ਨੁਚਲੇ। ॥ ਬੈਲਹੁਭੁੰਦੀਦੁਹਰੁਗੁ। ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ। ॥ ਬਿਸਹਰਦੇਸਸਮੰ
 ਦੂਦੇਟਪੁਦਿਚਿਅਾਂਹਾਂ। ਮਰਦਾਂਨੇਅਾਂਖਿਅਾਂਜੀਹੁਣਕਿਧਰਿਚਲਿਅਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੁ
 ਨਾਂਨਕਜੀਅਾਂਖਿਅਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਜਿਧਰਿਕਰਤਾਰੁਲੈਜਾਂਦੈਤਿਧਰਿਚਲਿਅਾਂਚਲਾ। ਤੁ
 ਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅਾਂਖਿਅਾਂਜੀਤ੍ਰਿਬਿਸੰਭਰਪੁਰਿਗਹਿਓਸੋਕਿਅਾਂਕੀਤੋ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀ
 ਅਾਂਖਿਅਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਕੁਝਅਸਾਨੁਕਰਤਾਰਦਾਂਹੁਕਮਅਾਂਹਾਂਸੋਅਸਾਂਕੀਤਾਂ। ਅਸਾਂਅਧਰ
 ਕੇਨੁਮੰਜੀਬਹਾਂਵਣਾਂਸੀ। ਚਲਮਰਦਾਂਨਾਂਹੁਇਰਹਦੇਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅਾਂਖਿਅਾਂਜੀਹੁ
 ਏਤਾਂਮੇਨੁਅਾਂਖੁਓਸਸਹਰਦਾਂਨਾਂਉਤਾਂਮੇਨਾਂਲਹੋਵਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਅਾਂਖਿਅਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂ
 ਹੁਇਅੱਸੀਬਿਸਹਰਦੇਸਸਮੰਦੂਦੇਟਪੁਦਿਚਿਹੈ। ਉਥੇਹਿਕੁਸਾਂਧੁਹੈਉਸਦਾਂਦਰਸਨੁਕ
 ਰੀਏਗੇ। ਤਾਂਗਾਰਨਾਂਨਕਜੀਉਥੇਚਲੇ। ਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਦੇਖਨਤਾਂਕਿਅਾਂਦੇਖਨਾਜੇਮਰਦ

ਨੇਅਖਿਆਂਜੀਅਸੀਕਿਸੁਓਪਰਿਜਾਂਦੇਅੰਗੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ। ਨੁਆਖਿਆਂਜੀਭੁਈਏ। ੨੨
 ਨਸੀਕਿਸੁਓਪਰਿਜਾਂਦੇਅੰਗੇ। ਤਾਂਮੇਅਖਿਆਂਜੀਤੇਗੀਤੁਪੈਜਾਂਦੇ। ਤੇਨਸਕੁਕਿਛੁਨਜਗਅੰ
 ਵਦਾਂਗੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀ। ਛੀਤੇਜਾਂਦੇਅੰਗੇ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅਖਿ
 ਆਂਜੀਏਡੀਮਛੀਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਪੈਤੀਕੋਹਾਂਲੀਮੀਹੈ। ਅਤੇਪੰਜਕੋ
 ਹਾਂਚਓੜੀਹੈ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਜੀਵਿਚਿਗਿਣਤੀਖਾਂਪੀ। ਪਰਮੁਹਕੁਝਅੰਖੇਨਾਂਹੀ। ਤਿਨਦਿਨ
 ਅਤੇਤਿਨਰਾਤੀਮਛੀਉਤੇਚਛੇਗਏਸਹਜਨਾਂਲਾ। ਜਾਂਮਛੀਦਾਂਚਿਹਰਾਂਨਜਰਿਆਂਇਆਂ। ਤਾਂਮ
 ਰਦਾਂਨਾਂਹੈਰਾਂਨਹੈਇਗਏਆਂ। ਜਾਂਮਛੀਨੈਮੁਹਮਛੀਆਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਕੋਬਿਆਂ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅ
 ਖਿਆਂਜਿਜਮਾਂਨਏਗਾਛੀਅਸਾਂਨੁਨਿਗਣਦੀਹੈ। ਤਾਂਮੇਗਮੇਹੋਇਕੇਮਰਦਾਂਨੇਨੁਆਖਿਆਂਅੰਦੇਮ
 ਰਦਾਂਨਾਂਅਜੇਤੈਨੁਪਰਤੀਤਨਾਹੀਆਂਵਦੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਹੈਰਾਂਨਹੈਇਗਏ। ਬਿਸਮਾਂਦਹੋਇ
 ਕੇਅਖਿਆਂਏਨਿਰਕਾਰਤੇਗੀਕੁਦਰਤਾਤੁਪੈਨੁਬਣਆਂਵਨਾ। ਇਕਪ੍ਰਤੀਗੁਜਗੀਤਾਂਮਛੀਉਗ
 ਲੀਕੀਤੀਮਛੀਦੇਮੁਹੇਅਨੇਕਪਰਕਾਰਦੇਭੁਜਨਨਿਕਲੇ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖੇਜੀਵਿਚਿਬਹੁਤ
 ਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਆਂਮਛੀਨੂੰਤੈਕਉਦੁਭਾਈ। ਅਗੇਮਛਨਰੁਆਂਹਾਂਮ

ਛੁਬੋਲਿਆਂ ਜੀ ਮੇ ਮਛੁਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਜੇ ਤੂ ਪੈਸੇਈ ਅੰਭਾ ਤਾਂ ਮਛੁਬੋਲਿਆਂ
 ਜੀ ਤੂੰ ਨਾਨਕੁ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿਉ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਤੁਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਛੁ
 ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਤੇ ਤੇਜੁ ਗਾਇ ਚਿ ਤੇ ਤੇ ਅਸਾਂ ਭਗਤਿ ਕੀਤੀਆਂ ਹੀ। ਤਿਸ ਤੇ ਅਸਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਭਾਈ ਤੂ ਮਛੁ ਕਿਉ ਕਹਿਹੋ ਇਉਂ। ਤਾਂ ਮਛੁ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ
 ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਜਨ ਕਥਿ ਦੇ ਹੀ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਹੋ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਬਹੁਤੁ ਨ ਜੀ ਕੀਆਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਤੇ
 ਮੇਨ ਕੀਆਂ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਤੁਸਾਂ ਫਲੀ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਮੇਨੁ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਜਦ ਤੇ ਨੁਕੁਤੁ ਕੀਆਂ ਅੰਭਾਈ
 ਅੰਭਾਈ ਤੇ ਤੇ ਕਰਦਾਂ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮੁਹੇ ਇਤਨੀ ਨਿਕਲਿ ਗਈ। ਜੇ ਤੁਰਿਆ ਮਛੁ ਦੀ ਤਰਤ
 ਕੁਛ ਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਬਚਨ ਦਾ ਸਦਕਾ ਮੇਨੁ ਮਛੁ ਕਰਦਾਂ ਰਹਿਅੰਭਾਈ ਅਤੇ ਤੇਨੁ ਮਨੁ ਕਰਦਾਰ
 ਹਿਅੰਭਾਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਸਿਕਰ ਅੰਖਿ ਓਸਾ ਅੰਭਾਈ ਹੁਣ ਤੁਰਿਆ ਅੰਭਾਈ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਮਛੁ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਤੇ ਗਾਂਗਾ ਹੁਣੀ ਕਦਾਂ ਜਾਂ ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਾਸ ਤੇ ਏਸ ਰਾਂਹ ਅੰਭਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸਾਂ
 ਇਅੰਭਾਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਤੁਸਾਂ ਪਦਮ ਨੇਰ ਬੁਝਾ ਅੰਭਾਈ। ਤਾਂ ਮਛੁਬੋਲਿਆਂ ਜੀ ਤੇਰੇ
 ਬਚਨ ਪੁਰਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਕੀਮਤ ਸੀ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ ਅੰਭਾਈ ਕਿਉਂ ਤੇ

ਵਲਾਂਹੋਨਾਂਹੈ॥ ਕਲਤੇਰੀਦੇਹਛੁਟੇਗੀ॥ ਮਛੁਮਾਂਖਿਆਂਜੀਤਿਚਰਤੁਸੀਮੇਰੇਪਾਂਸਿਹੀਰਹੇ॥ ੨੩
 ਮਰਦਨੇਨੂਕੋਜਨਦੀਖੁਸਲੀ॥ ਨਲੋਜਿਦਬਚੀਦੀਖੁਸਲੀ॥ ਤਾਂਮਰਦਨੇਮਾਂਖਿਆਂਜੀਰਹੇਇ
 ਜਜੀਅਦੰਕੁੜੁਕੁਲਾਂਕਰੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਹਸਕਾਰਿਮਾਂਖਿਆਂਕਿਉਭਾਈਬਲਾਂਤਾਂਮੇਅਰੇ
 ਮਾਂਖਿਆਂਜੀਥਾਂਲੇਦੇਮਾਂਖਣਦੀਕਈਨਾਂਪੀ॥ ਤਾਂਮਰਦਨੇਮਾਂਖਿਆਂਜੀਮੇਬੁਰਾਂਮਾਂਖਦਾਂਹਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਨਕਜੀਮਾਂਖਿਆਂਮਰਦਨਾਂਅਸਾਂਤੈਨਕਿਮਾਂਮਾਂਖਿਆਂਹੈ॥ ਜੇਤੈਬੁਰਾਂਮਾਂਖਦਾਂਹੈ॥ ਮਰਦਨੇਅ
 ਪਣਾਂਪੁਸਿਭਾਂਲਿਅਾਂਦੀਚਾਂਰੁਕ੍ਰਿਰਿਠੇਜੁ॥ ਜੇਭਾਈਏਹਪਰਮੇਸੁਰਦੀਜਾਤਿਹੈ॥ ਅਤੇਮੇਜ
 ਰੇਤਰੀਜਬਾਬਦੇਦਾਂਹਾਂ॥ ਤਾਂਮਰਦਨੇਗਲਦਿਚਿਪਲਾਂਪਤਖਰੇਤਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਅ
 ਕਿਉਮਰਦਨਾਂ॥ ਤਾਂਮਰਦਨੇਮਾਂਖਿਆਂਜੀਇਤਨੀਮੁਦਤਹੋਈ॥ ਤੇਰੇਨਾਲਿਟਿਰਦਿਅਾਂਪ
 ਰਅਸਾਂਤੈਨੂਜਾਤੈਨਾਂਹੀ॥ ਅਸੀਭੁਲੇਅਹੈ॥ ਤੂੰਅਸਾਂਨੁਬਖਸੁ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਬੋਲੇ॥ ਮਰ
 ਦਾਂਨਾਂਅਸਾਂਜੇਤੈਨੂਨਾਂਲਿਲੀਤਾਂਹੈ॥ ਸੇਅਸਾਂਤੈਰੀਅਾਂਸਭੇਕਬੁਲਕਰਿਲੀਤੀਅਾਂਹੈ॥ ਤੁਸੀ
 ਅਸਾਂਤੈਜੀਅਪਰਾਂਨਹੈ॥ ਤੂੰਜੀਵਿਚਿਗਣਤੀਕਾਈਨਕਰੇ॥ ਤਾਂਸਾਂਗੀਰਾਂਤਿਮਛੁਦੀਪਿਠਤੇਰ
 ਹੋ॥ ਭੁਲਕੁਹੋਅਾਂਤਾਂਸਵਾਂਪਹਰਦਿਨਚੜੇਮਛੁਦੀਦੇਹਛੁਟੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਅਾਂਚਲੁਭਾ

ਈਮਛੁਅਸੀਭੀਅੰਇਮਿਲਹਰੇ॥ ਇਤਨਾਂਵਚਨੁਅੰਖਿਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਅਗੇਨੁਹੋਏ॥ ਬੇ
ਲਦੁਭਾਈਵਾਂਹਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ॥ ਅਗੇਸਮੰਦੁਲਹਰਾਂਦੇਵਾਂਅੰਗਾਂਤਾਂਮਰ
ਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਅਗੇਤਾਂਸਮੰਦੁਹੋਜਹਾਂਜਭੀਕੋਈਨਾਂਹੀ॥ ਰਾਂਹੁਭੀਕੋਈਨਾਂਹੀ॥ ਤ੍ਰਿਕਿਪ
ਰਿਜਾਂਵੈਗਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਬੋਲਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਮੇਅਰਦਾਂਨੇਨੁਅੰਖਿਅੰਮ
ਦੇਮਰਦਾਂਨਾਂਤ੍ਰਿਤਾਂਗਲਵਿਚਿਪਲਾਂਘਤਖੌੜੇਤਾਂਅੰਗੇ॥ ਵਤਕਿਅੰਹੋਇਓ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰ
ਖਿਅੰਜਿਜਮਾਨਾਅਗੇਤਾਂਰਾਂਹੁਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਮੇਅੰਖਿਅੰਦੇਖੁਅਰਦਾਂਨਾਂਚੁਪਕਰਿਰਹਾਥੋਲ
ਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਪਿਛੇਮੇਰੇਚਲੇਅੰਦੁਹਾ॥ ਤਾਂਅਗੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਤੇ
ਪਿਛੇਮੇਤੇਅਰਦਾਂਨਾਂ॥ ਜਿਉਧਰਤੀਉਤੇਚਲੇਜਾਂਦੇਅੰਗੇ॥ ਤਿਦੇਸਮੰਦੁਉਤੇਚਲੇਜਾਂਦੀ
ਅੰ॥ ਅਰਦਾਂਨਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੁਅੰਖਣਲਗਾਂ॥ ਜੀਤਉਵਿਚਿਅੰਤੇਖੁਦਾਂਇਵਿਚਿ
ਭੇਦਨਾਂਹੀਕੋਈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਬੋਲਨਾਂਹੀਚੁਪਕਰਿਜਾਂਹਾ॥ ਤਾਂ
ਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਹੁਣਅਸਾਂਨੁਡਰੁਕਿਸਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂ
ਅਗੇਵਡੀਬਲਾਂਇਅੰਦਦੀਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਵਤਿਅਗੇਕਿਉਜਾਂਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਨਜਰ ਇਕ ਡੰਡਾਂ ਪਾਇਆਂ ॥ ੪

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੇ ਮੁੜ ਦੇਆਂ ਹੋਤਾਂ ਤੀ ਪਿਛੇ ਆਂ ਇਲੈ ਦੀ ਹੈ ॥ ਛਤ ਦੀ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਇਸ ੧੪
ਬੋਲਗੇ ਕਿਉ ਨਾਂ ਚਲੀਐ ॥ ਪੰਜ ਦਿਨ ਅਤੇ ਪੰਜ ਰਾਂਤੀ ਸਮੇਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਚਿਚਲੇ ਗਏ ॥ ਜਾਂ ਅਗੇ ਦੇਖ ਨਤ
ਕਲ ਅੰਦ ਦੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਡੰਡਾਂ ਉਠਾਂ ਇਲੈ ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਚਾਂਦਿ ਕਰ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਹਥ ਦਿਤਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਡੰਡਾਂ ਆਪਣੇ ਹਥਿ ਲੀਤਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਸਾਥੇ ਕ
ਲ ਅੰਝੀ ॥ ਵਡੇ ਦੇਵ ਅਤੇ ਬਿਕਰਲ ਸਰੂਪ ਕਰ ਕੇ ਆਂ ਝੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਵਲ ਦਉੜੀ ॥
ਜਿਉ ਨਜੀ ਕਆਂ ਝੀ ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਲ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚਿ ਡੰਡਾਂ ਇਤਾਂ ॥ ਸੇ ਕੁ ਕਦੀ ਨ ਠੀ ॥ ਪਿਛੇ
ਛੇ ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂ ਝੀ ਆਂ ਇਆ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਝੀ ਬਾਲਾ ਤੂ ਕਲ ਨਾਲਿ ਪਬਰਦਾਂ
ਰਹੇ ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂ ਝੀ ਨਾਲਿ ਖੇਡੀਐ ॥ ਤਾਂ ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂ ਝੀ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਲਿ
ਤਾਂ ਝੀ ਕਿਆਂ ਆਪਣੇ ॥ ਕਲ ਛਾਂਹੁ ਕਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਰ ਕਰ ਦੀ ਟਿਰ ਦੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਨਾਰਦ ਗੁਸਾਂ ਝੀ ਸੈ ਸਾਰ ਉਪਰੁ ਇਸ ਦੀ ਕਾਰ ਹੈ ॥ ਕੇਅਸਾ ਉਪਰਿ ਭੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ
ਰਦ ਗੁਸਾਂ ਝੀ ਕਹਿ ਆਂ ਸੈ ਸਾਰ ਉਤੇ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਏਹੁ ਅਸਾਂ ਪਸ ਕਿਉ ਆਂ ਝੀ ॥
ਤਾਂ ਨਾਰਦ ਜੀ ਗੁਸਾਂ ਝੀ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਪਛੀਐ ॥ ਉਸ ਪਾਸੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਤੁਸੀ ਪਛੇ

ਸਦਕਰਿਗਿਤਾਂਨਾਂਰਦਗੁਸਾਂਈਕਲਨੂਜਦਿਅਾਂਕਲਮਰੇਅਾਂਇਖਰੀਹੋਈ।ਤਾ
ਰਦਗੁਸਾਂਈਕਰਿਅਾਂਕਲਮਾਤਾਂਤੈਨੂਤਾਂਜਾਂਪਤੇਅਾਂਵਦਦਹੁਕਮਨਾਂਗੀ।ਤੈਇਥੇਕਿਉ
ਅਾਂਈਓ।ਤਾਂਕਲਕਰਿਅਾਂਹਿਕਤਾਂਅਾਂਪਛਟੇ।ਹਿਕੇਲੋਕਾਂਨੂਛਡਾਏ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕ
ਕਰਿਅਾਂਜੋਅਸਾਂਤਾਂਹੋਵੈਗਾਂਮੇਸਭੋਛਟੇਗਾਂਅਤੇਤੇਰੇਦੇਦਭੁਨੇਗਾਂਅਤੇਤੇਰੇਵਾਂਲ
ਪਟੇਗਾਂਹੁਦੁਤੇਰਾਂਕੀਮਕਰਛਡਦੇਅਾਂਹੋ।ਪਰਤੇਰੇਕਰਮੇਨਾਰਦਗੁਸਾਂਈਅਾਂਇਪਇ
ਅਾਂਹੋ।ਤਾਂਕਲਕਰਿਅਾਂਮੇਤਾਂਹੁਕਮਨਾਲਿਛਿਰਦੀਹਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਰਿਅਾਂਤੈਕਿ
ਸਦੇਹੁਕਮਨਾਲਿਛਿਰਦੀਹੋ।ਤਾਂਕਲਕਰਿਅਾਂਮੇਤਾਂਨਿਰੀਕਾਰਦੇਹੁਕਮਨਾਲਿਛਿਰਦੀ
ਹਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਰਿਅਾਂਅਸੀਕਿਸਦੇਅਾਂਹੋ।ਤਾਂਕਲਕਰਿਅਾਂਤੁਸੀਭੀਨਿਰੀ
ਕਾਰਦੇਹੋ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਰਿਅਾਂਤੈਨੂਇਥੇਅਾਂਵਦਾਂਜੋਗਨਾਂਗੀ।ਹੋਰੁਮੇਸਾਂਰਬੇਰਾਂਪ
ਇਅਾਂਹੋ।ਤਾਂਕਲਿਕਰਿਅਾਂਤੈਅਾਂਪਨੁਰਖਾ।ਇਕੇਕੇਈਇਕਅਪਤੇਰੇਨਾਂਲਿਹੋਵੈਤਿਅ
ਨੁਰਖਾ।ਹੋਰਸੀਸਾਂਰਨਾਂਲਿਤਉਕਿਅਾਂਪਇਅਾਂਹੋ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਰਿਅਾਂਜੋਅਸਾਂ
ਡਾਂਉਪਦੇਸੁਕਮਾਵੈਗਾਂ।ਤਿਸਉਪਾਰਿਤੇਰਾਂਜੋਰੁਨਚਲੇਗਾਂ।ਭਾਂਵੇਕੇਹਾਂਜੋਰਤੈਕਰੇਗੀ

ਅਸਾਂ ਅਗੇ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੋਧ ਖਾਸ ਏ ਪੈਨਾ ਤਾਂ ਨਾਂ ਰਦ ਗੁਸਾਂ ਈ ਕਰਿਆਂ ਮਇ ਕਲਮਾਂ ਤਾਂ ੭੫
 ਏ ਹੁਡਾਂ ਫਾਂ ਪੈਨਾਂ ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਬੋਲ ਹੁਡਾਂ ਈ ਵਹ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ॥ ੩੦
 ਓਥੋਂ ਅਗੇ ਚਲੇ ਪੰਦ੍ਰਹ ਦਿਨ ਅਤੇ ਪੰਦ੍ਰਹ ਰਾਤੀ ਏ ਵੈ ਪਉਣ ਮਹਾਂ ਚੀ ਚਲੇ ਗਏ ॥ ਅਗੇ ਟਪੁ ਦਿ
 ਰਿਸਿ ਸਹਰ ਦੇ ਸਮਾਂ ਹਾਂ ॥ ਤਿਸ ਦਾਂ ਰਾਂ ਜਾਂ ਸੁਧ ਹਸੈ ॥ ਅਹਾਂ ॥ ਵਡਾਂ ਰਾਂ ਜੁ ਕਰ ਦਾਂ ਅਹਾਂ ॥ ਉਸ
 ਹਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਂ ਏ ਉਤਰਿਆਂ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਜਰਿਆਂ ਦੁਜਾਂ ਦਿਨ ਗੁਜਰਿਆਂ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ
 ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮੈ ਸਹਰ ਦਿ ਚਿ ਜਾਂ ਵਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਕਿਉ ਮਰ
 ਦਾਂ ਕਿਉ ਜਾਂ ਵਾਂ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮੈ ਬਹੁਤੁ ਦਿਨਾਂ ਦਾਂ ਭੁਖਾਂ ਹਾਂ ॥ ਸਹਰ ਦਿ ਚੋ ਕੁ
 ਝੁਮਾਹਿ ਪਦੈ ਤਾਂ ਪਾਇਆਂ ਵਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆਂ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਿਅੰ ਅੰ
 ਖਦਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮੈ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਜਨਮ ਦਾਂ ਜੁ ਭਾਂ ਉ ਜਾਂ ਵਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਈ ਜਾਂ ਤਿ
 ਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿਆਂ ॥ ਹਸਿ ਕਰੋ ਅੰਖਿ ਚਿ ਸਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਿਧਰਿ ਜਾਂ ਸੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰ
 ਖਿਆਂ ਜੀ ਜਿਧਰੁ ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਕ ਝੰਡ ਬਾਢੀ ਤਿਖਾਣ
 ਹਈ ॥ ਉਸ ਥੇ ਜਾਵੈ ਹੋਰ ਥੇ ਨਾਂ ਜਾਵੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ ਉਸ ਭੁਜਾਵਦਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤੁਸੀਂ

॥ ਤਾਂ ਭੀ ਨ ਕਹਿਅ ਤਾਂ ਈ ਇਸ ਨਗਰੀ ਦੀ ਗੀਤ ਏਹਾਂ ਹੈ ॥

ਕੋਈ ਨਿਸਾਨੀ ਦਸੋ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਉਸ ਦੇ ਪਿਉ ਦਾ ਨਾ ਉਪਖ
ਰਹਈ ॥ ਤੁਏ ਹੁਜਾਇ ਕਰ ਅਖੇ ਜੋ ਕੁਈ ਪਾਂਖ ਰਬਾ ਢੀ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਭਾਂਬਾ ਢੀ ਸੋ ਕਿਥੇ
ਹਦਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾ ਜੀ ਮੇਜਾਂ ਦਾ ਹਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਸਹਰਾ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਕੇਲ
ਗਾਂ ਪੁਛਣਾ ਭਾਂਬੀ ਪਾਂਖ ਰਬਾ ਢੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਭਾਂਬਾ ਢੀ ਕਿਥੇ ਰਹਦਾਂ ਹੈ ॥ ਪੁਛਦਾ ਪੁਛਦਾ ਕੋਹ
ਤੇ ਨੀ ਗਇਅ ॥ ਤਾਂ ਇਕ ਸਕਹਿਅ ਤੇ ਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਕਿਥੇ ਅਇਅ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ
ਕੁਈ ਤੇ ਮੇਨੁ ਦਸਾ ॥ ਓਹੁ ਅਖੇ ਪੁਛ ਲੈ ਗਾਂ ॥ ਤੇ ਮੇਨੁ ਉਸ ਤੇ ਦਾਂ ਪਰਦਸਾ ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਅਖਿਅ
ਮੇਇ ਉਨਾਂ ਗੀ ਦਸਦਾਂ ॥ ਤੇ ਅਪਣਾਂ ਉਮਤੇ ਵਰਨੁ ਦਸੇ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਹਉ ਦਸਾਂ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
ਅਖਿਅ ਭਾਂਬੀ ਇਸ ਨਗਰੀ ਦੀ ਗੀਤ ਏਹਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਭਾਂਬੀ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਉਮ
ਰਦਾਂ ਨਾਂ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਵਰਨੁ ਮਿਰਾਜੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿਅ ਭਾਂਬੀ ਤੇਰਾ ਵਤਨ ਕਉ ਦੁਹੈ
ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਭਾਂਬੀ ਕਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸਹਰਾ ਸੁਇਅ ਹੈ ॥ ਉਸ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਪਰਗਣੇ ਵਿਚਿ
ਤਲਵੀ ਡੀ ਹੈ ॥ ਓਹੁ ਮੇਰਾ ਵਤਨ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿਅ ਭਾਂਬੀ ਮਰਦਾਨਾਂ ਉਥੇ ਹਿਕੂ ਨਾਨਕ ਤ
ਪਾਂਖ ਤੀ ਹੈ ॥ ਉਸ ਦਾਂ ਭੀ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮੁਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਹਸਕਹਿਅ ਅਖੁ ਭਾਂਬੀ ਤੇ ਅ

ਪਣਨੰਉਦਸੁਮੇਤਓਜੇਦਮਿਰਾਂਜੀਹਾਂ। ਤ੍ਵਿਉਸਨੁਕਿਆਂਜਾਂਦਦਾਂਹੈ। ਓਸੁਹਜਕਰਿਆਂਖਿਆਮਰਦ
ਨੰਓਹੁਅਸਾਂਤਾਂਪੁਰਾਂਤਨਯਾਂਹੈ। ਤਮਰਦਨੋਕਹਿਆਂਜੀਤ੍ਵਿਉਸਨੁਸਿਵਾਦਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਉਸੁਅੰਖਿ
ਅੰਭਾਈਜੇਨਜਰਾਮਾਦੈਤਾਂਸਿਵਾਇਲੀਚੈ। ਤਮਰਦਨੋਅੰਖਿਆਂਜੀਓਹਤਾਂਬਾਂਹਰਿਬੈਠਾਂਹਈ।
ਤਉਸੁਅੰਖਿਆਚਲੁਭਾਈਦਿਖਾਇਮਨੁਦਿਖਾਂ। ਤਮਰਦਨੋਅੰਖਿਆਂਭਾਈਜੀਗੁਰਨਾਨਕਮੇ
ਰੇਤੇਰੀਜੋਹੈਦੇਗਾ। ਅਹੁਲੇਤ੍ਵਿਉਤਾਂਵਾਛੀਦਜਾ। ਤਾਂਪਿਛੇਤੇਨੁਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪਾਂਸਿਲੈਜਾਂਵਾਂਗਾ।
ਤਉਸੁਅੰਖਿਆਚਲੁਭਾਈਮਰਦਾਂਨਾਂ। ਮਰਦਨੋਅੰਖਿਆਂਭਾਈਜੀਤ੍ਵਿਅੰਪਨਾਂਉਮੇਨੁਦਜਾ।
ਉਸਅੰਗੇਅੰਖਿਆਂਭਾਈਮੇਰਾਂਨਾਂਉਨਾਂਨਕਜਾਂਦਦਾਂਹੈ। ਤਮਰਦਨੋਅੰਖਿਆਂਜੀਨਾਨਕਤਾਂਜਾਂਦਦਾਂ
ਹੈਪਰਮੇਭੀਤਾਂਨਾਹੀਜਾਂਦਦਾਂ। ਤਾਂਉਸੁਅੰਖਿਆਂਭਾਈਮਰਦਾਨਮੇਰਾਂਨਾਂਉਇਦ੍ਰੁਸੈਦਹੈ। ਤਮਰਦ
ਨੋਕਹਿਆਂਭਾਈਇਦ੍ਰੁਸੈਦਜੀਤੁਸੀਹੋਦੇਕਉਦੁਹੈ। ਤਾਂਇਦ੍ਰੁਸੈਦਕਹਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਂਇਥੇਦਾਂਜੇ
ਰਾਂਜਾਂਹੈਉਸਦਾਂਭੇਦਦਾਂਹਾਂ। ਏਹਗਲਕਦੇਅੰਗੇਤਿਚਰਨ੍ਹਜਾਂਇਤ੍ਵਿਭੇਬਾਂਛੀਦੇਘਰਿਦੁਹੈ। ਤ੍ਵਿਉਤਾਂ
ਛੀਅਗੇਮੰਜੀਦੁਦਦਾਂਅੰਗਾਂ। ਇਦ੍ਰੁਸੈਦਅਤੇਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਵੈਜਾਂਇਸਿਲੇ। ਇਦ੍ਰੁਸੈਦਨੁਜੇਤ੍ਵਿ
ਭੇਬਾਂਛੀਤਿਠਾਂਸੈਉਠਖੜ੍ਹਹੋਇਅੰਬਹੁਤਮਦਸੁਕੀਤਸੁਮੰਜੀਦਿਨਾਂਇਦਿਤੀਅੰਸਾ। ਇ

ਦੁਸੈ ਏ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾਂ ਬਹੁ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਬਹੁ ਇਦੁ
ਸੈ ਏ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾਂ ਹਥ ਪਕਰਿ ਕਰਿ ਲੇ ਬੈਠਾਂ ਮੀ ਜੀ ਉਤ੍ਰਾ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਪੁਛਿ ਮਾਂਧਿ ਏ ਹਥ ਏ
ਕਿਥੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਦੁ ਸੈ ਏ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਏ ਹਤੇ ਰਾਖ ਪੁਛ ਦਾ ਫਿਰਦਾਂ ਮਾਂਧਾਂ ਤਾਂ ਝੰਡੇ
ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਤੁਕ ਉਦੁ ਹੈ। ਮਤੇ ਤੇਰਾਂ ਨਾਉਂ ਕਿਆਂ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਮੇਰਾਂ ਨਾ
ਉ ਮਰਦਾਨਾਂ ਹੈ। ਮਤੇ ਹੋ ਦਾਂ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਹਾਂ। ਮਤੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਾਂ ਨਕ ਜੀ ਪਾਂ ਸੋ। ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਪੁਛਿ
ਮਾਂਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤੇ ਮਸਾਨੁ ਜੋ ਪੁਛ ਦਾਂ ਮਾਂਧੇ ਮਸਾਂ ਨਾਂ ਲਿ ਤੈ ਕਿਆਂ ਕੀ ਮਾਂਧਾਂ ਮਸਾ
ਨੁ ਤੈ ਕਿਆਂ ਜਾਂਦਾਂ ਮਾਂਧੇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਜੀ ਮਸਾਏ ਹੋ ਤੁਸਾਂ ਨਾਂ ਲਿ ਕੀ ਮੁ
ਚੈ ਜੋ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਪਾਂ ਸਿਉ ਜਿ ਮਾਂਧਾਂ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਬਾਂਢੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾਂ ਮਸੀ
ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਨੁ ਜਾਂਦੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਜੋ ਨਾਂ ਨਕ ਕਉ ਏ ਹੋ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਤੁ
ਸੀ ਤਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਪਰ ਉਹ ਤੁਸਾਂ ਨਾਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾਂ। ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਮਸਾਨੁ ਤੁਸਾਂ ਪਾਂ ਸਿਉ ਜਿ ਮਾਂਧੇ।
ਤੁਸੀ ਉਥੇ ਤੋ ਹੀ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਬਾਂਢੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਭੁਲਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਚਲਦੇ ਮਾਂਧੇ। ਜਾਂ ਮੀ ਜੀ ਉ
ਇ। ਕੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਭਾਈ ਜੀ ਚਲੇ। ਝੰਡੇ ਮਾਂਧੇ ਜੀ ਦਿਚਿ ਦੀ ਚਾਰੁ ਕੀ ਤਾਂ ਭਾ

ਦੀ ਕੁਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਏ। ਤਾਂ ਏਥੇ ਪੁਛਿਆਂ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸੰਗ ਪੁਰਿਆਂ ਹੋ। ਜੇਹਾਂ ਤੇ ਦਸੇ 29
 ਤੇਹਾਂ ਇਲਾਂ ਜੁ ਕਰੀ ਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸ ਦੀ ਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਏਹੇ ਸਮਾਇਆਂ
 ਜੋ ਅਤੀ ਤੁਛ ਕੀਰ ਹੋ। ਕੁਛੁ ਅਛੁ ਭੇਜਨੁ ਬਣਾਇ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਏ। ਤਾਂ ਏਹੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪੁਛਿ
 ਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤ ਉਅੰਧਿਆਂ ਸੋ ਮੇਸਮਾਇਆਂ ਪਰਤੂ ਉ ਤੁਦਲਾਂ ਨਾ ਹੋਹਾ ਓਹੁ ਸਾਂਧ ਫਕੀਰ
 ਹੋ। ਅਸੀ ਉਸ ਪਾਸਿ ਖਾਲੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਂਦੀ ਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ।
 ਉਹੁ ਤਾਂ ਪਉੜੁ ਅਹਾਂ ਗੀ ਹੋ ਨਾ। ਅਤੇ ਮੇਓ ਨਾ ਨਾਲਿ ਹਨੁ ਜਾਲ ਦਾ ਹਾਂ ਹੁਣ ਤਾਂ ਭੇਜਨ ਦੀ ਜਾਂਹ ਹਾਂ
 ਅੰਧੀ ਹੋ। ਕੁਲਾਂ ਭੇਜਨੁ ਤਾਂ ਖਾਂਦੀ ਏ। ਅਤੇ ਸਹਰਦਿ ਚਿਇ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਅੰਧਿਆਂ ਅੰਗਾਂ ਤਾਂ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਏਹੇ ਨੁਅੰਧਿਆਂ ਭਾਈ ਏਹੇ ਤਉ ਜੋ ਕੁਛੁ ਸਮਾਣੀ ਹੋ ਸੋ ਭਲੀ ਹੀ ਸਮਾਣੀ ਹੋ। ਪਰ ਨੁਬੰਦੇ
 ਦਇਓ ਕੀਰਤੁ ਖੋਖੈ ਰੇ ਨੀ। ਤੇ ਕੁਛੁ ਕਰਣਾ ਹੋ ਤਾਂ ਏਹੁ ਕਰਹਾ। ਤਾਂ ਏਹੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ
 ਬਹੀ ਹੋ ਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਏਹੇ ਕਿਆ ਕੀਤਾ। ਏਹੇ ਉਥੇ ਦਾ ਅੰਗਾਂ ਏਹੇ ਚਾਂ ਜੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚਿ ਗਇਆ
 ਅਤੇ ਪਰਿਆਖ ਗਇਆ ਜੋ ਕਠਲ ਬਠਲ ਦੇ ਫੁਲੇ ਮੇਆਂ ਦੇ ਸੇ ਸੇ ਤੁਸੀ ਸਾਂ ਲਣਾ ਕਰੋ। ਅਤੇ
 ਰੇਟੀ ਅੰਧ ਕਾਂਦੋ। ਅਤੇ ਫੁਲ ਦਾ ਸਾਂ ਗਛੁ ਮਕੋ। ਇਹ ਪਰਿਆਖ ਗਇਆਂ ਅੰਧ ਬਾਗ ਨੁਚਲਿ

ਅੰਗ ਬਾਂਗੇ ਜਾਂ ਇਕ ਰਿਹਛੇ ਮੇਵੇ ਲੈਅੰ ਇਅੰ ਅਰੋਧ ਪਰਸਾਂ ਦੁਤਯਾਂ ਰੁਹੇਅੰ ਸੀਅਤੋ ਬਾਂਗੇ
 ਦੁਲੈਅੰ ਇਅੰ ਸੀਅਤ ਪਰਸਾਂ ਦੁਅੰ ਤੇ ਮੇਵਾਂ ਅਪਣੇ ਸਿਰਤੇ ਰਖਿਓ ਜਾ ਲੈਕਰ ਅਰਦਾਨੇ ਦੇ ਨਾਲਿ
 ਹੋਆ ਲਗਾਂ ਅੰਧ ਬੁਝੀ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚਲੁ ਤਿਰਾਂ ਨਾਂ ਕਛਕੀ ਰੁਕਿ ਬੈਠੈ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨਕੁ ਅਤੇ ਮੇਥੈ ਨਾਂ ਅੰ ਹੋਉ ਦਿਅੰ ਨਵਿ ਚਿਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕੁ ਅਤੇ ਮੇਵਾਂ ਅੰਗੇ ਅੰਧਿਅੰ ਕੁਈ
 ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਰਤਾਂ ਕਰਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕੁ ਜੀਅੰ ਹਸਿਕ ਰਿਅੰਧਿਅੰ ਅੰਧਿਅੰ ਉਭਾਂਈ
 ਡਾਸਤਿ ਕਰਤਾਂ ਗੁਰੂ ਪਿਛੈ ਮੇਥੀਅੰਧਿਅੰ ਕੁਈ ਜੀਅਤਿ ਕਰਤਾਂ ਗੁਰੂ ਪਰਸਾਂ ਦੁਅੰਗੇ
 ਮਿਅੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕੁ ਜੀਕ ਰਿਅੰ ਕੁਈ ਫੁਡੈ ਹੁਕਿਅੰ ਲੈਅੰ ਇਅੰ ਹੋਆ ਤਾਂ ਫੁਡੈ ਅੰਧਿ
 ਅੰ ਜੀਤੁ ਸਤਿ ਦੁਸਤਿ ਰਸੇਈ ਲਿਅੰ ਇਅੰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕੁ ਜੀਕ ਰਿਅੰ ਕੁਈ ਫੁਡੈ ਤਿਅੰ
 ਸਾਂ ਨਕਿਅੰ ਜਾਂਦਾ ਹੋਆ ਤਾਂ ਫੁਡੈ ਕੁਰਿਅੰ ਜੀਤੁ ਸੀਤਾਂ ਮੇਨ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੋਆ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਮੇਨ੍ਹ ਯਾਦ ਕੀਤਾ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕੁ ਕੁਰਿਅੰ ਕੁਈ ਫੁਡੈ ਹੁਪਰਸਾਂ ਦੁ ਰਿਸੇਅੰ ਇਅੰ ਹਈ ਤਾਂ ਫੁਡੈ ਬੋਲਿਅੰ ਜੀ
 ਏਹੁ ਪਰਸਾਂ ਦੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕੁ ਜੀਅੰ ਹੋਆ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕੁ ਪੁਛਿਅੰ ਕੁਈ ਫੁਡੈ ਤੁਸਚੁ ਅੰਧ
 ਤੁਪਰਮੇਸਰ ਨ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੋਆ ਤਾਂ ਫੁਡੈ ਅੰਧਿਅੰ ਜੀ ਸੋਕਉ ਏਹੈ ਜੀ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੋਆ

ਮਤਾਂ ਦਾ ਮੀਰਾ ਪਰ ਜੀ ਜੇ ਜਾਂ ਤੁਹੈ ਸੋ ਸਭੁ ਪਰ ਮੇਸਰ ਨੁ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸਿ ਕਰਿ ਮ
 ਖਿਆ ਤੇ ਕਦੇ ਕਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਕੁਈ ਸ੍ਰੀ ਰੇ ਇਥੇ ਤੇ ਰੇ ਨਾਲਿ ਜੋ ਕੁ ਰਿਸਦਾਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਤਾਂ ਬਾਂਢੀ ਅਤੇ ਸੁ
 ਧਰ ਸੇਵਾ ਰਾਜੇ ਦਾ ਕੁਏ ਜਾਂਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਤਾਂ ਬਾਂਢੀ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਕਰਦੇ ਪਰ ਚਰਦੇ ਅੰਦਰ
 ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰੇ ਬਾਂਢੀ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਹਸੇਈ ਤਾਂ ਮਹਿ ਪਾਵੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੁਹੁ ਚਲਦਾਂ ਤਿਥੇ
 ਮਾਹਾ ਜਿਥੇ ਸਾਂਧੇ ਹੋ ਦਾਂ ਮਾਂ ਹਾਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਜਨੁ ਹੋ ਦਾਂ ਮਾਂ ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਉਣ ਮਾਂ ਹਾਂ ਰੀ ਮਾਂ ਹਾਂ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਤਾਈ ਸ੍ਰੀ ਤਾਂ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਕਰਾ ਅਤੇ ਹਿਕ ਬਖਰਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨਕਦੇ
 ਹਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਤੈ ਹੋ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿ
 ਮਾਂ ਸ੍ਰੀ ਤਾਂ ਚਉਥਾਂ ਤੈ ਹੋ। ਅਤੇ ਪੰਜਵਾਂ ਤੇ ਰੇ ਨਾਲਿ ਪਰ ਚਣਵਾਂ ਲਾਂ ਇਵੇ ਸੇਵਾ ਹੋ। ਉਸ ਤਾਂ ਈ ਲਿਅ
 ਵਸੀ। ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਸੇਈ ਮਚਵੀਏ ਗੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰੇ ਬਾਂਢੀ ਪੰਜ ਬਖਰੇ ਬਰੇ ਬਰਿਕੀ ਤੇ। ਅਤੇ ਹਿ
 ਕਵੀ ਤਾਂ ਜੁ ਦਾਂ ਕਰਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂ ਦੇਵਦਲ ਗੇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਨਾਂ ਹੀ ਖਾਂਦਾਂ। ਤ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾਂ ਹੀ ਖਾਂਦਾਂ ਪ੍ਰਸਾਂਦਿ ਤੇ ਖਾਂਹਿ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ
 ਖਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵੋ ਗੇ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਖਾਂਦਾਂ ਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤੈ ਕੁਖ ਹੈ।

ਜਾਇਕੇਲਪਾਂ ਝਿਡੇਬਾਂ ਢੀਕਹਿਆਂ ਜੀਮੈ ਤੈਨੁ ਕਦ ਦਾਂਢੁ ਢੁ ਦਾਂਢੁ ਰਦਾਂਹਾਂ ਝਿਦੁ ਸੈਣ ਜਨਮ ॥ ੨੬ ॥
 ਉਤਮਾਂਹਾਂ ਪਰਮੁਹ ਬਤਿਪਿਆਰ ਦੇਵਾਸਤੇ ਝਿਦੁ ਸੈਣ ਕਹਿਆਂ ਕਿਉ ਭਾਈ ਝਿਡਾਂ ਕਿਉ ॥
 ਕਿਸਵਾਂਸਤੇ ॥ ਤਾਂਝੁ ਝਿਡੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜਿਸਵਾਂਸਤੇ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਗਿਆਂ ਨਧਿਆਂ ਨਕਰ ਦੇਸਾਂ ॥
 ਓਹੁ ਵਾਂਸਤਾਂ ਅੰਝਿ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂਝਿ ਦੁਸੈਣ ਕਹਿਆਂ ਕਿਉ ਕਰਾਤ ਝਿਡੇ ਕਹਿਆਂ ਓਹੁ ਜੋ ॥
 ਤੁਸਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਿਰਾਂ ਸੀਮੇ ਰੇਪਾਂ ਸਿਆਂ ਦਾਂ ਅਾਂਹਾਂ ॥ ਉਸਵਾਂਗੁ ਰੂਨਾਂ ਨਕਤਪਾਂ ਜੋ ਹੈ ॥ ਸੋਏ ਹੋ ਗਲ ॥
 ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਝਿ ਦੁਸੈਣ ਕਹਿਆਂ ਭਾਈ ਝਿਡਾਂ ॥ ਉਸਤਾਂਈ ਜਾਂਣ ਦਾਂਹਾਂ ॥ ਉਹੁ ਮੇਰਾਂ ਪੁਰਾਂ ਤਨਮ
 ਸਨਾਂ ਉਹੈ ॥ ਅਸੀ ਤੇ ਓਹੁ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਅਾਂਹੋ ॥ ਤਾਂਝੁ ਝਿਡੇਬਾਂ ਢੀਨੁ ਹੈ ਗਾਂ ਨਗੀਲਗੀ ॥ ਤਾਂਝੁ ਝਿਡੇ ਅੰਧਿਆਂ ॥
 ਜੀਓਹੁ ਅੰਧਦੇ ਹੈ ਜੋ ਪਵਾਂਹ ਸੈ ਕੋਹਾਂ ॥ ਅਾਂਝਿ ਅਾਂਹਾਂ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਵਾਂਸਤੇ ॥ ਅਗੇਤਾਂਝਿ ਥੋ ਅਾਂਝਿ ਅਾਂਹੀ ਨਹੀ
 ਅਤੇ ਤੁਸੀਆ ਖਦੇ ਹੈ ਜੋ ਅਸਾਤੁ ਪੁਰਾਂ ਤਨੁ ਅਸਨਾਂ ਉਹੈ ॥ ਇਤਨਾਂ ਝੁਝੁਤੁਸਾਂ ਕਿਉ ਬੋਲਿਆਂ ॥ ਤਾਂਝਿ
 ਦੁਸੈਣ ਅੰਧਿਆਂ ਭਾਈ ਝਿਡਾਂ ਤੈਨੁ ਅੰਧੇ ਖਬਰ ਹੋ ਜੀ ॥ ਜੇ ਮਿਲੀਏ ਗੇ ਤਾਂਝੁ ਝਿਡੇ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਚਲੇ
 ਮੈ ਜੋ ਪਰਸਾਂਦੁ ਲੈ ਗਇਆਂ ਸੀ ॥ ਸੋ ਉਨਾਂ ਮੁਹ ਪਾਇਆਂ ਨਹੀ ॥ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਵਾਂਸਤੇ ਤੁਸੀ ਚਲੇ ਤਾਂ ਕੁਲ ਕਰੇ
 ਤਾਂਝਿ ਦੁਸੈਣ ਵੀਚਾਂ ਰਕੀਤਾਂ ॥ ਜੋ ਅਗੇ ਅਸਾਂ ਨਕੋਈ ਨਾਂ ਹਾਂ ਜਾਂਣ ਦਾਂ ॥ ਅਤੇਏਹਾਂ ਅਸਾਂ ਨੁ ਜਾਂਹਰ

ਕਰਦਾਇਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿ ਤ੍ਰਿਜਾਂਹੁ। ਅਸੀਭਲਕੇਮਿ
 ਲੀਏਗੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ
 ਦੇਹੋਜੋਭਲਕੇਜਾਂਦੀਏਗੇ। ਇਹਗਲਬਣਦੀਨਾਂਹੀ। ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਵੀਚਾਰਕਰਿਕੇਅੰਖਿਅੰ
 ਚਲੁਭਾਂਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ
 ਰੁਨਾਂਨਕਜੀਪਾਂਸਿਆਂਏ। ਦੁਹਾਂਦੀਚਾਰਕੀਤਾਂ। ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ
 ਬੋਲੀਦਾਂਭੀਮਹਗਮਹੋ। ਜੋਕਿਅੰਬੋਲੀਬੋਲਦਾਂਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ
 ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅਤੇ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ
 ਰਤਾਂਰਅੰਇਅੰਖਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ
 ਉਪੁਰਾਂਤਨਯਾਗ। ਤਾਂ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ
 ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ
 ਪੁਰਿਅੰਅੰਖਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ
 ਜੀਤੁਸੀਜੋਮਨੁਦਿਹੋਅੰਖਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸ੍ਵੇਤੋਨੁਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ

ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣਕ ਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ ਸਰਦਾਨਾਂ ਕਾਈ ਨੀ ਸਾਂਗੀ ਦੇਵੈ ਤਾਂ ਜਾਂਈ ਮੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ८०
 ਕਹਿਅੰ ਸੁਣੁ ਭਈ। ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣਾ ਦੇਸੈ ਭੈ ਨੂ ਤਾਂ ਖਬਰ ਕਾਈ ਨਾਂਹੀ। ਪਰ ਤੂੰ ਤਾਂ ਖਬਰ ਦਾਰੁ ਹੋ। ਤੇਨੂੰ
 ਤਾਂ ਅੰਪਈ ਖਬਰ ਹੋ। ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣਾ ਚਲੇ ਹੋ ਇਕੇ ਅੰਪਿਆ ਜੀ। ਮਿਨਾਂਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤੁਸੀ ਕੇਹੀ ਮ
 ਲੁਮੀ ਕਹਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਭਾਈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੈਣਾ। ਓਹੁ ਦਿਨ ਯਾਂਦਿ ਕਰੁ ਜੇ ਰਾਂਜੇ
 ਜਨ ਕਹੀ ਸਨੀ ਬਾਂਧਤਿ ਸਾਂਗਾ ਉਠਾਂ ਇਅੰਜੀ। ਅੰਪਿ ਓਜੁ ਜੇ ਹੀ ਸਨੀ ਮੇਰੀ ਹੋ। ਅਤੇ ਹੀ ਸਨੀ ਹੀ ਸਦੀ
 ਅੰਹੀ। ਅਸਾਂ ਨਕਰ ਤਾਂ ਰਭੁ ਉਦਲਾਂ ਇਅੰ। ਅਸਾਂ ਟੂਟੀ ਸਾਂਹ ਦੀ ਭੁਰੀ। ਅਸੀ ਰਾਂਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤ
 ਨਜੀ ਕਿਰਹਦੇ ਅੰਹੋ। ਅਸਾਂ ਜਾਂਤਾਂ ਜੋ ਅਸਾਂ ਰਾਂਗੁ ਰੁਹੋ। ਅਤੇ ਪੁਰਨੁ ਪੁਰਖੁ ਹੋ। ਅਸਾਂ ਨੁਕੇ ਹਾਂ ਰੁਹ।
 ਹੈ। ਅਤੇ ਰਾਂਜੇ ਛਲੁ ਕੀ ਤਾਂ ਅੰਗਾਂ ਨਹੀ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਹੀ ਸਨੀ ਕਿਆ ਕਰਈ ਅੰਹੀ। ਪਰ ਅਸਾਂ ਨੁਕਰ
 ਤਾਂ ਰਭੁ ਲਾਂਵਦਾ ਅੰਗਾਂ। ਅਸੀ ਕਿਆ ਕਰੀਏ। ਤਦ ਅਸਾਂ ਨੁਰਾਂਜੇ ਸੁਹਥੀ ਕਹਿਅੰ ਕੇਫੇਰਿ ਤੁਸ
 ਨੁ ਜਨਮੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀ ਅਕਠੇ ਰਹਦੇ ਅੰਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਕਹਿਅੰ ਜੋ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਆ ਜਾਂ
 ਪੇਇਥੇ ਦੇਵਿਛੁੜੇ ਕਿਥੇ ਜਾਂਇ ਪਵੀਏਗੇ। ਫੇਰਿ ਤੇਰਾਂ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਡਾਂ ਮੇਲਾਂ ਹੋਵੈ ਗਾ ਕੇਨਾਂ ਹੋਵੈਗ
 ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਨੁਕਹਿਅੰ। ਦੇਖੁ ਭਾਂਈ ਜੀ ਭਗਤ ਅਸਾਂ ਤੀ ਪੁਰਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਰ ਅਸਾਂ ਵਿਚਿ ਦਇ

ਖਤੇ ਹੋਏ ਅੰਗੇਸ਼ ਇਕੁਤਾਂ ਅਸੀਂ ਮੂਰਤ ਪੁਜ ਦੇ ਅੰਗੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਕੁਤੁ ਠੇ ਲਿਆਂ ਪਰ ਅਸੀਂ
 ਦੀ ਚਾਂਕ ਰਿਗਿਠਿਠਾਂ ਜੇਰਾਂ ਜਾਂ ਜਨਕ ਜੀ ਮਨੇ ਕਰ ਦੇ ਅੰਗੇਸ਼ ਜੇਤੁ ਸੀ ਮੂਰਤ ਨਾਂ ਪੁਜੇ ਅਸੀਂ ਪੁਜ
 ਦੇ ਰਹੀ ਅੰਗੇਸ਼ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਨਾਂ ਲਿਜੇ ਹੋਰ ਅੰਗੇਸ਼ ਹਲ ਨਾਂ ਸੇ ਮਛੁ ਹੋਇ ਅੰਗੇਸ਼ ਰਿਅਸੀ ਤੁਸੀਂ ਮਿਲਿਕ
 ਰਿਗੇ ਪਾਸਿਖ ਹੋਏ ਅੰਗੇਸ਼ ਅੰਧ ਅੰਗੇਸ਼ ਜੀ ਏਹੁ ਰਿਅੰ ਹੋਇ ਅੰਗੇਸ਼ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਅਖਾਇ ਅੰ
 ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜੇਠੇ ਰਿਜਨੀ ਮਿਟੇ ਸੇ ਏਹੁ ਰਿਅੰ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਅੰਤੋ ਅੰਧੀ ਰਾਂਜੇ ਜਨਕ ਕਹਿਅੰ
 ਸੁਭਿਭਾਂਈ ਅੰਤੋ ਤੁਸਾਂ ਨੁਸ ਚੁਦਿ ਕੁੰਇ ਅੰਸੀ ਅੰਤੋ ਫੁਟ ਨਾਂ ਹਾਂ ਦਿ ਕੁੰਇ ਅੰਗੇਸ਼ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਅਖੇਲੇ ਗੇ
 ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਮੇਰਿਅੰ ਕਰਾਂ ਪਰ ਭਾਈ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾਂ ਦੋ ਫਲ ਤੁਸਾਂ ਨੁ ਏਹੋ ਹੈ ਜੇਤੁ ਸੀ ਮਨੁਖ ਜਨੀ ਅਵੇ
 ਗੇ ਅੰਤੋ ਰਿਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਮਿਲਿਕ ਰਿਅੰ ਧੰਧ ਅੰਗੇਸ਼ ਅਸੀਂ ਜਨਮ ਹੀ ਅੰਦਰ ਹੀ ਏਗੇ ਕੇਕ
 ਦੇ ਅਸਾਂ ਡੀ ਖਲਾਸੀ ਭੀ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਜਨਕ ਕਹਿਅੰ ਭਾਂਈ ਤੁਸਾਂ ਡੀ ਭੁਗਤਿ ਪੁਰਨ ਹੋ ਪਰ
 ਹਰ ਦੇ ਜਨਮ ਭੁਗ ਕਰਿ ਤੁਸੀਂ ਕਲ ਜਗਾ ਦਿ ਚਿਉ ਧਰੇਗੇ ਤੁਸਾਂ ਨੁ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਮਿਲੇਗਾ
 ਤੁਸਾਂ ਨੁ ਇਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਦਸੇਗਾ ਹੋਰ ਕੀ ਤੇ ਹੋਏ ਨਜਾਂ ਏਰੇ ਨਾਂ ਹੀ ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਨਾਂ ਲਿਲਗਿ
 ਕੇ ਬਹੁਤ ਤਰਨ ਗੇ ਪਰ ਕਲ ਜਗਾ ਦਿ ਚਿਉ ਧਰੇਗੇ ਏਰੇ ਨਾਂ ਹੀ ਸੁਭ ਭਾਂਈ ਜੇਕਾਂ ਏ ਨਿਜਾਨੀ

ਰੁਭੀਅੰਗੇਤਾਰੁ ਰੁਭੀਦੇਵਾਂ ਅਤੇ ਜੇ ਇਤੇ ਨੀਸਾਂ ਨੀ ਨਿਸਾਂ ਹੋਈਆਂ ਤਾਂ ਤੁੰ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਂਦਕ ੮੧
 ਹਿਅੰਜੀਅਰੇ ਬੇਲੇ ਨਾਂ ਹੀ ਪਰਹਿਕੁ ਜਬ ਬੁਤ੍ਰੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਹਿ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆਂ ਅੰ
 ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਈ ਇਦ੍ਰ ਸੈਂਦ ਨਿਸੰਗੁਆਂ ਖੁਆ ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਂਦ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਤੇਰਾਂ ਮਨੋਰਥੁ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆਂ ਮੇਰਾਂ ਮਨੋਰਥੁ ਏਹੋ ਆਹਾ ਜੇ ਆਸੀ ਤੁਸੀਂ ਇਕਠੇ ਰਹੀਐ ਆਮਤੇਰੁ
 ਗਤ ਭੀ ਇਕਠੀ ਕੀਤੀ ਆਹੀ ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਆਸੀ ਤੁਸਾਂ ਪਾਸੁ ਆਏ ਆਹੀ ਇਕਤਾਂ ਤੁਸਾਂ
 ਜਨ ਭੈਧਾਰੇ ਇਕਤਾਂ ਆਸੀ ਤੁਸਾਂ ਭੈਧਾਰੀ ਆਸਾਂ ਰਾ ਤੁਸਾਂ ਏਹੋ ਬਚਨੁ ਆਹਾ ਏਹੋ
 ਮਨੋਰਥੁ ਆਸਾਂ ਰਾ ਹਈ ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਂਦ ਬੇਲਿਆਂ ਮਾਣੁ ਭਾਂਈ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਮੈਂ ਭੀ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ
 ਜੇ ਤੇਰੀ ਭੀ ਪੁਰਨਿਬਾਂਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਜੇ ਕਰਵੇ ਹੋਤਾਂ ਏਹੋ ਬਾਂਢੀ ਦਾਂ ਕੁਝ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਬੇਲਿਆਂ ਭਾਈ ਇਦ੍ਰ ਸੈਂਦ ਆਸੀ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਭੀ ਆਏ ਆਹੀ ਆਮਤੇਰੁ ਦੇਵਾਸਤੇ
 ਭੀ ਆਏ ਆਹੀ ਪਰੁ ਤੇਰੇ ਨਾਂ ਲਿਆਸਾਂ ਰਾ ਵਚਨੁ ਆਹਾ ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਂਦ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਤੂੰ ਵ
 ਚਨਾਂ ਪੁਰਾ ਹੈ ਪਰੁ ਵਚਨੁ ਤਾਂ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ ਪਰੁ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਕੁਝ ਚਾਹਦੇ ਹੋ ਆਸਾਂ ਰੇ
 ਪੁਸਿਨਾਂ ਹੀ ਆਂਦ ਦਾਂ ਆਸਾਂ ਪਾਹੀ ਨਾਂ ਲਿਕ੍ਹਿ ਮੁਹੇ ਪਸੀਟਾ ਆਸਾਂ ਪੁਸਿਨਾਂ ਹੀ ਆਂਦ ਦਾ

ਜੇਕੁ ਭੁਕਰੇ ਦੇਹ ਸੇ ਭੁਤੇ ਨ ਲਿਕਰੇ ਗਾਸੇ ਅਸਾ ਹੀ ਨ ਲਿਕਰੇ ਗਾਸਾ ਹੀ ਨ ਲਿਕਰੇ
 ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜੀ ਰਜਾਇ ਤਸਾ ਭੀ ਅਸਾ ਤਾਖਰ ਨ ਪੁਰਾ ਕਰਵਾਇ
 ਹਾਂ ਅਗੇ ਜੇਕੁ ਭੁਤਾ ਭੁਤਾ ਦੇਸਾਈ ਧਾਇ ਪਾਏ ਤਾਂ ਇਦੁ ਸੇ ਹੁਆ ਧਿਅਮਾਂ ਧੁਤਾਈ ਭੁ
 ਤਾਂ ਭੁਤੇ ਭੁਤਾ ਧਿਅਮਾਂ ਹੀ ਜੇਕੁ ਭੁਤਾ ਕਮ ਕਰੀ ਮੇਰਾ ਤਾਇਦੁ ਸੇ ਹੁਆ ਧਿਅਮਾਂ ਜੇਕੁ ਭੁਤਾ ਨ
 ਕਰੀ ਅਖਰੇ ਹੈ ਨਿਸੀ ਮੀਨਾ ਤਾਂ ਭੁਤਾ ਬੋਲਿਅ ਜੀ ਮੇਰਿ ਅੰਜਾਣਾ ਜੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ
 ਅਖਰੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਂਗਾ ਮਕਲੀ ਦਿ ਚਿਸ ਬਦ ਬੋਲਿਅ ਅਮਰੁ ਲੰ ੧
 ਈ ਪਨ ਤੇ ਬੈਸੀ ਤਰ ਭੁਤਾ ਕੋ ਅੰਟੀ ਕਉ ਜਲੁ ਦਹਾਦਿ ਜਤਿਅ ਰੇ। ਉਪਰਿ ਧਰਨਿ ਤਲੁ ਮ
 ਕਾਸਾ ਘਟ ਮਹਿ ਸਿਧ ਕੀ ਅਖਰ ਕਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰਾ ਸਾਸ ਰਖ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਕੋ ਨਾਮਾ ਅੰਧ
 ਹਰ ਅਨਤਾ ਕੇ ਸਿਅੰਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂ ਸਿਧਾਂ ਤਾਂ ਭੁਤੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਮੇਰਾ ਕੁਝ ਨਾ ਹੀ ਸਮਝਿਅ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰਖੁ ਦਿਤਾ ਈ ਧਰੇ ਹੀ ਦਿ ਚਿਹਰੁ ਭੀ ਅਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਬੈਸੀ ਤਰ
 ਠਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਦਿ ਚਿਅਗਾ ਨਿਹੈ। ਅਤੇ ਅੰਟੀ ਦੇ ਹੀ ਅੰਤਾਂ ਜੋ ਪਾਇ। ਈਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬਾਂਲ ਕਦੀ
 ਦੇ ਹੀ ਕਚੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਏ ਸਤਾਈ ਪੈਰਿ ਨਾ ਹੀ ਸਕਦੀ। ਕਿਉਨਾ ਹੀ ਪੈਰ ਦੀ ਜੋ ਉਸਨੁ

ਨਾਂਦੀਲਿਵੇਰਦੀਰੋਪ੍ਰਭਕਨਾਂਮੇਸਾਂਕੋਭਾਈਫ੍ਰਿਡਾਤ੍ਰਿਮਿਰਕਾਰਹੀਜਪਾਤੇਰੇਤਈ ੮੨
ਲਗੇਗਾਂਕੁਝਨਾਂਹੀਤਾਫ੍ਰਿਡੇਕਹਿਆਜੀਤਸੀਕਹਦੇਹੋਜੋਪਰਮੇਸੁਰਜਪਾਅਤੇਮੇਗਰ
ਬਤਿਖਾਣਾਮੇਗਾਂਕਬੀਲਾਂਕਿਬੰਖਾਂਵੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਦਜੀਪਉਦ੍ਰੀਆਖੀਪਹਲੇ
ਮਾਖਨਪਾਂਛੇਦੁਪਾਮੇਲੁਕੀਨੇਮਾਘਣਸੁਪਾਭੇਤੇਨਿਰਕੁਉਡਰਤਾਂਫਿਰੋਹੋਨੀਕਉਮ
ਨਹੋਨੀਹਿਰੋਹੋ॥੨॥ਤਾਂਫ੍ਰਿਡੇਮਾਂਖਿਆਜੀਤਸੀਏਉਮਾਂਖਦੇਤੋਅਤੇਓਹਤਾਂਗੁਪਤ
ਗਲਾਂਹੀਮੇਕਿਆਜਾਣਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਤੀਜੀਪਉਦ੍ਰੀਬੋਲਿਆਂਦੇਹੀਗੁਪ
ਤੁਬਿਦੇਹੀਦੀਮੇਸਗਲੇਸਾਂਜਕਰੋਜਗਦੀਮੇਸਾਂਧਸਿਗਤਿਮਿਲਿਕਰਹਿਬਖਿਆਨ
ਸਾਸਤ੍ਰਸਿਮ੍ਰਤਿਬੇਦਬਖਿਆਨ॥੩॥ਤਾਂਫੇਰਿਫ੍ਰਿਡੇਮਾਂਖਿਆਜੀਮੇਤਕੁਝਨਾਂਜਾਇਮ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅਰਬੁਦਿਤਾਂਏਹੁਦੇਹੀਇਬੇਹੀਰਹੇਗੀਅਤੇਅੰਦਰਿਇਸਦੇਹੀ
ਦੇਸਛਮਦੇਹੀਹੈਸੋਗੁਪਤਹੈਉਸਦੇਹੀਨਾਂਲਿਜਾਂਸੀਅਤੇਏਹਦੇਹੀਇਬੇਹੀਛਡਜਾਂਸੀ
ਉਹੁਦੇਹੀਇਸਪ੍ਰਾਣਨੁਸਝਦੀਨਾਂਹੀਏਹਾਭੁਜਾਂਜਜਗਦੀਸਦੇਖਣਾਂਏਹੋਏਹੈਨ॥
ਏਜਗਲਦਾਂਦੀਚਾਂਕੁਕਰਣਾਂਅੰਦ੍ਰਿਮਾਂਹੈਸਾਂਧਸਿਗਤਿਦਿਚਿਕਰੋਕਵੇਦੇਦਸਾਂਸ

੨੬ ਚਿਕਰੇ। ਪਰਸਾਧ ਸੀਗਤਿ ਵਿਚੇ ਤੁਹਤੁਲ ਕੁਗਾਂ ਅਤੇ ਸਾਂਸਤ ਬੇਦਾਂ ਵਿਚੇ ਚਿ
 ਰਕਾਂ ਲਲ ਕੁਗਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਤੇ ਅੰਧਾਂ ਅੰਧੀ ਉਤਾਂ ਦਿਸਨਾਂ ਹੀ ਅੰਦਰਾਂ ਅਤੇ ਏ
 ਤਾਂ ਭੇਦਿ ਸਿਆਂਦ ਦੀ ਹੀ ਜਿਤਨਾਂ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਤਨਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਗਦੀ ਪ
 ਉਰੀ ਅੰਧੀ। ਦਿਸਟਮਾਂ ਨੁਕਉ ਕਹੈ ਅਦਿਸਟਾਂ। ਅਦਿਸਟ ਦੇ ਪੁਰੁਲੀ ਸਭ ਸਿਸ
 ਟਾਂ ਅੰਸਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੀਚਾਂ ਰਬੀਚਾਂ ਰੇ ਕਉ। ਨਨਕ ਤਾਂ ਕੀ ਪਗ। ਗਤਿ ਹੀ। ੪॥ ੧॥
 ਤਾਂ ਤੇ ਅੰਧੀ ਅੰਧੀ। ਕੁਣਨਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਤੁਸੀ ਜੋ ਅੰਧੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਅਰਥਾ ਦਿਤਾਂ। ਸੁਣਿ ਕੁਈ ਏਨਾਂ ਜਿਤਨੀ ਦਿਸਾਂ ਦਿਸਟਮਾਂ ਨਹੈ ਸੇ ਸਭਾਂ ਅੰਦਿਸ
 ਟਾਂ। ਹੋਇ ਹੋਇ ਕੇ ਛਪ ਛਪ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਪਿਨ ਵਿਚਿ ਕਈ ਰੰਗ ਤਾਂ ਸੇ ਦਿਖਾਂਦ
 ਦਾਂ ਹੈ। ਹਜਾਂ ਰੰਗੇ ਜਨ ਜਿਸਨ ਨਜਰਾਂ ਅੰਦਰਾਂ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਸੇ ਸਾਰਾਂ ਅਦਿਸਟ ਕਹਦਾਂ
 ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਦੇਖਦਿ ਅੰਧੀ ਅੰਧੀ ਅੰਗ ਛਪ ਨਹੈ ਇਜਾਂਦਾਂ ਹੈ। ਤਿਸਨੂੰ ਅੰਧੇ ਹੈ ਨਿ
 ਦਿਸ ਅੰਦਰਾਂ ਹੈ। ਦਿਸਟਮਾਂ ਨਹੈ। ਜੇ ਕਈ ਅੰਧੇ ਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੀਚਾਂ ਰਬੀਚਾਂ ਰੇ। ਤਾਂ ਉ
 ਸਦੀ ਪਗਮਗਤਿ ਹੋਵੇ। ੪॥ ਤਾਂ ਤੇ ਰਾਬਾਂ ਛੀ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਾਇਆਂ। ਉਠੇ ਨਾਂ ਹੀ।

ਦੇ ਹੋ ਅੰਧੇ ਜੀ ਮੁਲਾਂਗਾਂ ਤੂੰ ਮਨੁ ਬਖਸ਼ਾ ਅਤੇ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਂ ਲਿਖਿਤ ਨੀਆ ਧਾਂਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹੈਂ ਨਿ ८3
 ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅੰਧਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਈ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਵਾਸਤੇ ਅੰਧਿਆ
 ਹੋ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਉਠ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਇਸ ਅੰਤਾਂ ਫੇਰਿਅ ਛਾਂ ਈ ਪਹਰ ਰਾਂਤ ਗੁਜਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਹਿਅੰਗ ਲਿਅੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਈ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਪਰਸਾਂਦਿ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਪਰਸਾਂਦੁ ਅਗੇ ਅੰਧਿਆ ਲਗੇ
 ਜੇਦ੍ਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅਤੇ ਮੇਲ ਅਤੇ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆ ਪਰਸਾਂ
 ਦੁ ਜੇਦ੍ਰ ਅੰਧਿਆ ਅਤੇ ਅਧਾਂ ਰਹਿਅੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਗ ਲੈ ਭਾਈ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਏਹ ਪ੍ਰਸਾਂਦੁ ਤੇ
 ਵਾ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅੰਧਿਆ ਲੈ ਭਾਈ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਉਠਾਇਲੇ। ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਚਾਂ ਇਲੀਤਾਂ ਲੈ ਕਰਿ ਲਗਾ
 ਵਣ। ਜਿਉ ਅਧਾਂ ਪਰਸਾਂਦਿ ਜੇਦ੍ਰ ਅੰਧਿਆ ਹਾਂ ਤੇ ਉਸ੍ਰੋਤਾਂ ਦੇ ਕਪਾਂਟ ਖੁਲਿਗਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਬਿਦੇਹ
 ਹੋਇਗਾ ਇਸ ਅੰਤਾਂ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਨੁ ਸੋਭੇ ਕੁਝ ਦਿਸਰਿਗਾ ਇਸ ਅੰਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਸ੍ਰੋਤਾਂ ਬਿਦੇਹ
 ਇਗਾ ਇਸ ਅੰਤਾਂ ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਏਹ ਕਿਅੰ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆ ਭਾਈ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅਸਾਂ ਕਰਤਾਂ ਰਜੇ ਲਿਅੰ ਇਸ ਅੰਤਾਂ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ
 ਅਸੀ ਕਿਅੰ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਕਰਣਾਂ ਕਿਅੰ ਅੰਧਿਆ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਕਿਅੰ ਤਾਂ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਜੋ ਕੁਛੁ ਤਜੀ ਕਹੇ ਸੋ ਹੋਇ ॥ ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅੰਖਿਆ ਜੀ
 ਤੁਸਾਇ ਸਨੁ ਮੀਜੀ ਬਹਾਂਦੁ ਆਹਾਂ ਏਸ ਦੁਖ ਤਮੀਜੀ ਕਿ ਬੇਬਹਾਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕ
 ਹਿਆ ਭਾਂਤਿ ਕਿਤ ਨੀ ਕਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮੇ ਅੰਖਿਆ ਜੀ ਰਾਂਤਿ ਪਹਰੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਖਿਆ ਭਾਈ ਜਲ ਲਿਆਉ ॥ ਇਸ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇ ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਇੰਡੇ ਨੁਭੀ ਨਵਾਂ ਦੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਂ ਤਾਂ ॥ ਅਤੇ ਇੰਡੇ ਨੁਭੀ ਨਵਾਂ ਇਆ ॥ ਤਾਂ ਇੰਡੇ ਦੀ ਖੁਆਰੀ ਉਤਰੀ ॥ ਇੰਡੇ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਰਿਆਇਆ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਇੰਡੇ ਕਿਉ
 ਤਾਂ ਇੰਡੇ ਅੰਖਿਆ ਜੀ ਤੈਨੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮਾਲੁ ਮਪੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਇੰਡੇ ਅਸ
 ਤੈਨੁ ਮੀਜੀ ਬਹਾਂਦੁ ਆਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਇੰਡੇ ਅੰਖਿਆ ਜੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਇੰਡੇ ਨੁ
 ਮੀਜੀ ਸਉ ਪੀ ॥ ਤਾਂ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਰਾਜੇ ਨੁਖ ਬਹਾਰੇ ॥ ਜੋ ਇਕੁ ਤਪਾਂ ਮੇਰੇ ਨਗਾਰਿਆਂ ਇਆਹੈ ॥
 ਤਪੇ ਇੰਡੇ ਬਾਂਢੀ ਨੁਮੀਜੀ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਂ ਹੈ ॥ ਜਾਂ ਏਹ ਗਲ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ
 ਸੁਈ ॥ ਤਾਂ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਉਸਤ ਪੇਨੁ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਲਿਆਵਉ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਤੇ ਮੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ॥ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਅਤੇ ਇੰਡੇ ਬਾਂਢੀ ਅਸੀ ਪੰਜੇ ਜੀ ਗਲ ਦਿ ਚਿਥੈ ਠੇ ਆਹੈ ॥ =

ਜੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਮਾਂ ਦਾ ਮੀਆਂ ਏ। ਆਇ ਕਰਿਆ ਖਾਣ ਲਗੇ। ਜੇ ਈ ਰਾਜਾ ਨ ਕਤ ਪਾ ਕਉ ਏ। ਉਸ ਤਪੇ ਕ
 ਉਰਾ ਜੇ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈ ਏ ਕਰਿਆ ਤੁਮ ਕਉ ਏ। ਉਨੇ ਮਾਂ ਦਾ ਮੀ ਓਨੇ ਕਰਿਆ ਹ
 ਮ ਕਉ ਰਾਜੇ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਇ ਦੁਸੈ ਏ ਕਰਿਆ ਕਿਉ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਉਨੇ ਕਰਿਆ ਜੀ ਤਪੇ ਕਉ
 ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈ ਏ ਉਰਾ ਖਰਾ ਹੈ। ਇ ਮਾਂ ਮਾਂ ਖ ਉਸ ਚਲੇ ਮੇਰਾ ਜੇ ਕੀ ਨਿਸਾ ਕਰਿਆ
 ਵਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰਿਆ ਬਹੁ ਇ ਦੁਸੈ ਏ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈ ਏ ਕਰਿਆ ਜੀ ਉਹ ਤੇ ਤੁਮ ਕ
 ਉਜਾਣ ਤਾਂ ਨਾ ਹੀ। ਤੁਮ ਤੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਬਰੇ ਮੇਰਾ ਹੀ। ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਮਾਂ ਹੈ। ਉਸ ਕਾਂ ਬਿਪ ਨ ਕਛੁ ਨ ਹੋਇ
 ਮੇ ਉਸ ਕੀ ਨਿਸਾ ਕਰਿਆ ਵਤਾ ਹੈ। ਤੁਮ ਕਿਆ ਕਹ ਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈ ਏ ਰਾਜੇ ਸੁਧ ਰਸੈ ਏ ਨ ਜਾਂ ਇਸ
 ਲਾ ਮਕੀ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਸੁਧ ਰਸੈ ਏ ਰਾਜੇ ਕਰਿਆ ਮਾਂ ਉਪੁਤ ਕਛੁ ਕਹੇ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈ ਏ ਕਰਿਆ ਰਾਜਾ
 ਜੀ ਮੇ ਕਹਿਏ ਹੀ ਮਾਂ ਇ ਮਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਰਿਆ ਕਹੁ ਪੁਤ ਕਿਆ ਕਹਿ ਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈ ਏ
 ਜੇ ਕਰਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਮਾਂ ਦਾ ਮੀ ਭੇਜੇ ਥੇ ਤਪੇ ਕੋ ਬੁਲਾਵੇ ਏ। ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਰਿਆ ਪੁਤ ਮੇ ਭੇਜੇ ਥੇ। ਤਾਂ ਇ
 ਦੁਸੈ ਏ ਕਰਿਆ ਕਿਸ ਦਾ ਸਤਾ। ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਰਿਆ ਪੁਤ ਮੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਬਾਢੀ ਕਉ ਪੁ
 ਰਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਮੇ ਇਸ ਦਾ ਸਤਾ ਬੁਲਾਇਆ ਬਾਂ। ਜੇ ਮੇ ਉਸ ਕੋ ਦੇ ਥੇ। ਤਾਂ ਇ ਦੁਸੈ ਏ ਕਰਿਆ

ਰਾਂਜਾਂਜੀ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਮੇਥਡਾਂ ਫਰਕੁ ਹੈ। ਏਕ ਦੇਖੇ ਮੇਭਲਾਂ ਹੋਤਾਂ ਹੈ। ਅਰੁ ਏਕ ਦੇਖੇ ਮੇ
ਬਰਾਂ ਹੋਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆ ਪੁਤ ਜਿਸ ਦੇਖੇ ਮੇਭਲਾਂ ਹੋਤਾਂ ਹੈ। ਸੋਈ ਦੇਖਣ ਮੁਏ ਕੋ ਬਤ
ਇਸੇ ਮੇਭਲੀ ਤਰਾਂ ਦੇਖੇ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕਹਿਆ ਰਾਂਜਾਂਜੀ ਉਹ ਤੇ ਪੁਰਨ ਸਾਂਧ ਹੈ। ਉਸ ਅਰੁ
ਰਤਾਂ ਮੇਭੇ ਦੁਕਛੁ ਨਾਂਹੀ। ਅਰੁ ਉਹ ਤੇ ਬੇਤ ਮਾਂਉ ਹੈ। ਤੇ ਕਿਸ ਪਰੋਜਨ ਦੇਖਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕ
ਹਿਆ ਮੇਪੁਤ ਸਾਂਧ ਮੁਰਤੁ ਕਰ ਦੇਖਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕਹਿਆ ਜੀਸਾਂਧ ਮੁਰਤੁ ਦੇਖੇ ਕੀ
ਇਹ ਤਰਾਂ ਨਾਂਹੀ। ਜੇ ਜਾਂਬ ਤੇ ਸੇਧ ਰਿਬੁਲਾਂ ਈਏ। ਅਪਾਂਨਿ ਦਾਂਰ ਕਰਿ ਸਾਂਧ ਮੁਰਤਿ ਦੇਖੇ ਜਾਣ
ਏ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆ ਪੁਤੁ ਤੂੰ ਭਲਾਂ ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੇ ਸੋਈ ਮੇਕਰਉ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਕਹਿਆ
ਰਾਂਜਾਂਜੀ ਭਲੇ ਭੇਜਨ ਲੇਹ। ਭਲੇ ਮੇਵੇ ਲੇਹ। ਅਰੁ ਅਧੀਨ ਗੀ ਸੇਤੀ ਮਾਂਥਾਂ ਚਰਨੇ ਪਰਗਾਂਥੇ।
ਸਾਂਧ ਮੁਰਤਿ ਦੇਖੇ ਕੀ ਯਹ ਰਉਸ ਹੈ। ਰਾਂਜਾਂ ਸੁਪਰ ਸੈਣ ਕਰਮਾਂ ਦਾਂਬਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਰਾਂਜੇ ਚਿਹ
ਮੀਨ ਲੀਤੀ। ਭਲੇ ਭੇਜਨ ਭਲਾਂ ਮੇਵਾਂ ਭਲੇ ਬਸਤਰਾਂ ਨਾਂਲਿ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ ਨਲੀਤਾਂ। ਅਾਂ ਇਗੁਰੁ
ਨਾਂਨ ਕਜੀ ਅਰੇ ਸਥਾਂ ਟੇਕਿਆਂ ਜੇ ਕਛੁ ਲਿਆਂ ਇਆਂ ਸੀਸੇ ਅਰੇ ਰਖਿਓ ਜੁ। ਤਾਂ ਇਦ੍ਰ ਸੈਣ
ਬੋਲਿਆਂ ਰਾਂਜਾਂਜੀ ਕਰਮਾਂ ਵੇਤੁ ਹੈ। ਇਜੁ ਉਪਗਰਿ ਰਪਾਂ ਕਰੀ ਮੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਨ ਕਜੀ ਕੀਡਥਾ ਪੀ

ਦਿਤੀ॥ ਅਤੇ ਰਾਂਗ ਬਿਲਵਲ ਵਿਚਿ ਸਬ ਦੁਖੋ ਲਿਆ॥ ॥ ਅਹਲਾਂ॥ ੨॥ ਏਕੋ ਰਾਂਗੁ ਦੀ ਅੰਸੁ ਪਾ ੮੫
 ਰਸੋ ਏ॥ ਅੰਜਨ ਗਿਆਨੁ ਪਾਇਆ॥ ਤਿਨੈ ਨਾਮਿ ਟੇ ਅੰਧਾਂ ਰਾਂਗ ਏ ਬਿਕਾਗਾ॥ ਮੇਸਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮੀਤੁ ਰਾਂ
 ਗਾਂ॥ ੧॥ ਸੁਖ ਸੁਖ ਰਸੈ ਏ ਇਹ ਬਾਂਤੁ ਰਾਂਗਾਂ॥ ਏਕੋ ਰਾਂਗੁ ਦੀ ਅੰਛੁ ਤੁਧਾਰੀ॥ ੨॥ ਰਾਂਗਾਂ ਏ॥ ਅਠਾਰਾਂ
 ਰਾਂਜੇ ਤੁਮਰ ਯਤ ਕੀਨੇ॥ ਸਕੁ ਸੇਵ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਉ ਮਨ ਭੀਨੇ॥ ਮੇਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਪਾਂਚੀ॥ ਜਬ ਰੁ
 ਗਮ ਤਿਉ ਪਜੀ ਰਿਦੇ ਮੁਰਾਂਗੀ॥ ੨॥ ਸਉਟਾਂ ਪੁਕਾਰਾਂ ਜੁ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂਗਾਂ॥ ਤੀਨ ਦੀ ਪਤੁਮ ਚਰਨ ਪੁਜਾਰਾਂ॥
 ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਬਿਮਲ ਮਹੇਸਤਿ ਉਚੇ॥ ਸੁਖ ਰਸੈ ਏ ਤੁਮ ਨਿਰਮਲ ਸੁਚੇ॥ ੩॥ ਇਦ੍ਰ ਸੈ ਏ ਇਹੁ ਸੀਗੁ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ
 ਕਾਰ ਏ ਕਾਰ ਏ॥ ਅੰਧੇ ਕਰਤਾਰਾਂ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਅਪਿਦਾਇਆਂ ਲਾਂ॥ ਤਿਸੁ ਸਰਬ ਸ੍ਰੀ ਮਿਟੇ ਜੀਜ
 ਲਾਂ॥ ੪॥ ੫॥ ਰਾਂਜੇ ਸੁਖ ਰਸੈ ਏ ਨੁਸਉਟਾ ਪੁਕਾਰਾਂ ਜਾਂ ਕੀਤਾਂ॥ ਇਕ ਛਤਰਾਂ ਜ ਦਿਠਾ॥ ਅਗੇ ਅਠਾਰ
 ਹਰਾਂ ਜੇ ਰਾਂਜ ਕਰਦੇ ਅੰਏ॥ ਚਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਂਸ ਦਕਾਂ॥ ਇਦ੍ਰ ਸੈ ਏ ਦੇ ਪਰਸੈ ਚਤ੍ਰਿਨ ਦੀ ਪਾਂਦਾਂ
 ਜੁਲਗਾਂ ਕਰਏ॥ ਅਤੇ ਨਾਂ ਲੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆਂ॥ ਤਾਰਾ ਚਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਂ॥ ਦੇਖੇ ਸੁਖ ਰ
 ਸੈ ਏ ਇਤੋ ਦੀ ਗੀ ਸਕਰਦਾਂ ਹੋਵੈ॥ ਸੁਖ ਰਸੈ ਏ ਰਾਂਜਾਂ ਮਤੁ ਰਾਂਜ ਤੇ ਜ ਦਿਚਿਆਂ॥ ਇਜਾਂ ਦਾਂ ਹੋਵੈ॥
 ਤ੍ਰਿਜਾਂ ਏ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਸੁਖ ਰਸੈ ਏ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਉਠ ਖੜੋ ਹੋਇਆਂ॥ ਅਤੇ ਮਾਂਖਣ ਲਗਾਂ ਜੀਜੇ ਮਾਂਖੇ

ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਜੁਭੀ ਇਸੀ ਨੁਦੇਦਾ ਹਾਅ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਂਡੇ ਨਾਂ ਲਿਫਿਰਦਾ ਹਾਂ ਅਸਾਂ ਵਖ ਤੇ ਮੇਰਾ ਕਦ
ਹਥ ਅੰਦਰ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਤੁ ਈ ਅਸਾਂ ਜੇ ਝੁੰਡੇ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿਅੰ ਪੈਂ ਸੇ ਮੰ
ਜੀ ਅਸਾਂ ਡੀ ਹੋਅ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਜੇ ਇਕ ਛਤਰਾ ਜਾਦਿ ਤਾਂ ਪੈਂ ਸੇ ਰਾਂਜੁ ਭੀ ਮਾਡਾਂ ਪੈਂ ਤੈਨੂੰ ਰਾਂਜੁ
ਅਤੇ ਮੰਜੀ ਦੇ ਵੇਦਿ ਤੇ ਪੈਂ ਨਾਂ ਤੇ ਝੁੰਡਾਂ ਅਸਾਂ ਨਕਰਿ ਦੇਖਣਾ ਤਾਂ ਝੁੰਡਾਂ ਅਤੇ ਸਪਰਸੈਣ ਦੁਹਮ
ਥਾਟੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਤੁ ਇਅਸੀ ਪੇਡੀ ਏਗਾ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪੈਂ ਦਾਸ ਤੇ ਕਰਤਾਰ
ਇਥੇ ਲਿਅੰ ਇਅੰ ਅੰ ਹਾਅ ਸੇ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਸਪਰਸੈਣ ਦਾਂ ਬੈਰਾਂ ਗੁਰੂ ਦਾਂ ਖੀ ਮੀ ਮੈਨਾਰੀ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਤੁ ਕਿਉਰਾਂ ਜਾ ਕਿਉਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਅੰਤੁ ਜੀ ਤੁਸੀ ਗਉਨੁ ਕੋਰੇਗਾ ਅ
ਤੇ ਅਸਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨਹਿਤ ਹੋਵਨਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰਤੁ ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪਾਸਿ
ਹੀਅੰ ਹੋਅ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਹਿਕਰੇ ਇਸਾਂ ਵੀ ਏਗਾ ਤੁਸੀ ਗਿਣਤੀ ਕਾਂਈ ਨਾਂ ਹੀ ਕਰਈਅ
ਨੰਦ ਨਾਂ ਲਿਹਰਣਾ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਅੰਤੁ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕੋਈ ਦਿਨ ਇਥੇ ਰਹੋ ਜੇ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਅੰ
ਤਾ ਠਉ ਰੂਹ ਹੋ ਤਾਂ ਇਥੇ ਸੈਣ ਅੰ ਖਿਅੰ ਜੀ ਤੁਲਾਂ ਰਾਂਜੇ ਦੋ ਭੀ ਅੰ ਖਿਅੰ ਮੰਨੀ ਮੇਅ ਇ
ਕਸਹੀ ਨਾਂ ਇਥੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰ ਖਿਅੰ ਤੁਲਾਂ ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ਤੇ ਰਾਂਜਾਂ ਖਿਅੰ ਭੀ ਫੇਰੇ

ਨਾਂਹੀ। ਇਕਮਹੀਨਾਂਗੁਰੂਨਕਜੀਵੈਡੇ ਅਤੇਸੁਧਰਸੈਣਅਤੇਇਦੁਸੈਣਪਾਸਿਰਹੇ। ਬਹੁਤੁਰਾਂਜੀ ੬੦
 ਸੁਪ੍ਰਸੰਨਰਹੇ। ਜੇਸੁਧਰਸੈਣਬਹੁਤੇਰਾਹਥੰਜੇਵੇ। ਬਚਨਹੋਆਅਸੀਤੁਸਾਡੇਪਾਸਿਹੀਆਹੇ॥
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਕਜੀਉਬੋਦਿਦਾਂਹੋਏ॥ ੧॥ ਬੋਲਹੁਤਾਂਈਵਾਹਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਟਿਰਿ
 ਗੁਰੂਨਕਜੀਮਿਲਮਿਲਾਂਦੀਪਨੁਚਲੇ॥ ਸਮੰਦ੍ਰਸਮੰਦ੍ਰਪਈਉਤੇਜਿਉਧਰਤੀਉਤੇਜਾਂਈਦਾ
 ਹੈ॥ ਤਿਦੇਪਾਂਈਉਤੇਚਲੇਗਏ॥ ਜਿਥੇਗੁਰੂਨਕਜੀਦੀਖਾਸੀਆਵੈਤਿਥੇਬਹਿਜਾਂਵੈ॥ ਅੰਗੇਸਿ
 ਲਮਿਲਾਂਦੀਪਾਇਚਿਉਮਪਈਆਂਹੀ॥ ਜੇਹਿਕੁਤਪਾਂਆਇਆਂਹੈ॥ ਰਾਂਜੇਸੁਧਰਸੈਣਪਾਂਸਿ॥ ਸੁਧ
 ਰਸੈਣਨੂਤੀਨਦੀਪਦਾਰਾਂਜੁਬਚਨਕੀਤਾਹੈਸੁ॥ ਅਤੇਹਿਕੁਥੇਵੈਡਾਂਧਾਂਢੀਰਹਦਾਹੈ॥ ਤਿਸਨੁਪੁ
 ਰਨਮਹਾਪੁਰਖਕੀਤਾਹੈਸੁ॥ ਜੇਗੁਰੂਨਕਜੀਜਾਂਇਸਹਰਦੇਉਦਿਆਨਬੈਠੇ॥ ਜਾਸਤਦਿਨਜੀ
 ਗਲਦਿਚਿਬੈਠਿਆਂਗਾਂਜਰੇ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਹਿਯਾਂਜੀਜੇਹੁਕਮੁਹੋਵੈਤਾਂਮੇਸਹਰਦੇਖਿਆਵੈ॥
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਕਜੀਕਰਿਥੈਲਿਆਂਕਿਉਮਰਦਾਨਾਂਕੁਪਲਗੀਹਈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਂਖਿਆਂ
 ਜੀਤੁਸਾਂਨਤਾਂਕਰਤਾਂਚਏਹੋਜੇਹਾਂਕੀਤਾ॥ ਮੇਤੁਸਾਂਨੋਲਿਹਠਕਰਦਾਂਫਿਰਦਾਂਹਾਂ॥ ਹੁਣਤਾਂਸਹ
 ਰਾਮਇਆਂਹੈ॥ ਇਥੇਤਾਂਕੁਝਮਹਾਪਾਂਦਾਂਕਿਉ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਕਜੀਕਹਿਯਾਂਮਰਦਾਨਾਂਕੁਝ

ਸਿਤੋ ਖੁਪਕਰਾ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਭਲਾਂ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚੁਪਕ ਰਿਕੇ ਬਹਿ ਗਇਆਂ ਖੈ
 ਕਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਏਸ ਸਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਰਿਆਂ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮ
 ਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਸ ਸਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਿ ਹੋ ਅਤੇ ਇਥੇ ਦਾਂ ਗਾਂ ਜਾ ਬ੍ਰਹਮ ਏਹੋ ਅਤੇ ਨਾਂ ਈ ਮਧਰ
 ਬੈਠੇ ਹੋ ਇਹੋ ਗਲ ਹੋ ਦੀ ਮਾਂ ਸਨਿ ਜਾਂ ਗਾਂ ਜਾਂ ਮਧਰ ਬੈਠੇ ਸਿਕਾਰ ਥੇਡੇ ਅਇਆ ਸੀ ਸਿਕਾਰ
 ਥੇਡੇ ਥੇਡੇ ਜਿਧਰ ਅਸੀ ਬੈਠੇ ਅੰ ਹੋ ਤਿਧਰ ਅੰ ਇਨਿਕ ਲਿਆ ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਤ੍ਰੇ ਮਾਂ ਨੁਪ ਉ
 ਜਾਂ ਰੁਦਿ ਚਿ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਿ ਗਾਂ ਜਾਂ ਖਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਇਕ ਗਲ ਗਾਂ ਪੁਛੁਣਾ ਤਮ ਕਉ ਏਹੋ ਤੇ ਹੋ ਈ ਜਾਂ ਰੁਦਿ ਚਿ
 ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬੈਲਿਆਂ ਹਮ ਅੰ ਦਮੀ ਹੋ ਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਗਾਂ ਜੋ ਕਹਿਅ ਤੁਮ ਸਹਰ ਸੇ ਬਾਂ ਹਰਿ
 ਕਉ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਸਹਰ ਮੇ ਜਾਂ ਇਕੇ ਕੀ ਸੀ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾਂ ਇਥੇ ਠਾ ਤ
 ਗਾਂ ਜੋ ਪੁਛਿਅ ਤੁਮ ਅਤੀ ਤੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅ ਤ੍ਰੇਨੁ ਕਿਆ ਨ ਜਰਿਅਾਂ ਦ ਤ ਹੋ ਤ
 ਮੇਰਿ ਠਾਂ ਜੋ ਗੁਰਨਾਂ ਨ ਕੁਤ ਬੈਲ ਤਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚੁਪਨਾਂ ਲਿਛਿਤ ਹੋ ਇਹ ਗਿਅ
 ਹੋ ਤਾਂ ਮੇਰਿਅਾਂ ਗਾਂ ਜੀ ਅਸੀ ਪਰ ਦੇ ਸੀ ਅੰ ਹੋ ਤਾਂ ਗਾਂ ਜੋ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿਅਾਂ ਮਰੇ ਗਾਂ ਈ ਤ
 ਮਕਿਸਨ ਗਰਸਿ ਥੀਅਾਂ ਏਹੋ ਤੁਮਾਂ ਗੀ ਬੈਲੀ ਸਮਝੀ ਨਾਂ ਹੀ ਜਤੀ ਤਾਂ ਮੇਰਿਅਾਂ ਜੀ ਗਾਂ ਥ

ਜਾਂਬਕੀਪਰਤੀਸਿਉਆਏਹੈ। ਕਦੀਪੰਜਬਜੁਇਆਹੈਦੈਗਾ। ਤਾਰਜੇਸਮਾਇਆਜੇਨਾਹੀਤ
 ਓਹੋਹੈਨਾ। ਤਾਰਾਂਜੇਪਾਛਿਆਮਰਿਭਾਂਈਤੁਮੇਬਿਸਹਰਦੇਸਦੇਖਿਆਹੈ। ਜੇਹਾਂਜੇਸਪਰਸੈਦਕਾਹੈ।
 ਤੁਮੇਅੰਖਿਆਰਾਂਜਾਂਜੀਉਹਾਂਹੀਸੇਆਏਹੈ। ਤਾਰਾਂਜੇਨੁਮੇਪਾਛਿਆਜੀਤੁਮਾਂਗਨਉਕਿਆਹੈ। ਤੁਮਹੋਤੇ
 ਕਉਇਹੋ। ਤਾਰਾਂਜੇਕਹਿਆਜੀਹਮਅਪਣਾਉਬਤਾਂਦੈਗੇ। ਪਰਤੁਮਾਪਣਨਾਂਉਬਤਾਂਇਆਮਰਮ
 ਪਣਮਹੀਤਕਾਂਨਉਬਤਾਂਇਆਮਹੀਤਕਾਂਲਤਾਂਨਾਂਹੀ। ਤੁਮੇਕਹਿਆਜੀਮਹੀਤਕਾਂਨਾਂਉਨਾਂਨਕਨਿਰੰਕ
 ਗੇਹੈ। ਅਰੁਮੇਰਨਾਉਬਾਂਲਾਂਹੈ। ਅਰੁਇਸਕਾਂਨਾਂਉਮਰਦਾਨਾਹੈ। ਤਾਰਾਂਜੇਕਹਿਆਸੁਣਤੇਭਾਂਈਬਲ
 ਸਪਰਸੈਦਕਉਮਰੁਣੈਤੈਬਾਛੀਕਉਇਹੀਪਰਤਪੁਦੇਅੰਇਆਹੈ। ਸਾਚੁਕਹੀਓ। ਤੁਮੇਕਹਿਆ
 ਜੀਇਹੀਦੇਅੰਇਆਹੈ। ਪਰਤੁਮਾਪਣਨਾਂਉਬਤਾਂਦੈ। ਅਰੁਮਾਪਣਬਰਨਬਤਾਂਦੈ। ਤਾਰਾਂਜੇਕਹਿ
 ਆਂਗਮਾਂਗਨਾਂਉਮਪਰਬੈਨਾਹੈ। ਅਰੁਸਹਰਕਾਂਨਾਂਉਬ੍ਰਹਮਪੁਰਹੈ। ਇਸਦਿਲਾਇਤਕੇਰਾਜੇਹੋਤੇਹੈ।
 ਬ੍ਰਹਮਣੁਰਮਾਂਰਾਂਦਰਨਾਹੈ। ਤੁਮੇਅੰਖਿਆਂਬੁਲਾਂਰਾਂਜਾਂਜੀਮਲਮਹੁਆਂ। ਅਤੇਜੀਏਹਦੀਪਕਉ
 ਕਹੀਤਾਂਹੈ। ਰਾਂਜੇਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਂਈਅਤੀਤ। ਏਹਸਿਲਮਿਲਦੀਪਕਹੀਦਾਂਹੈ। ਤੁਮੇਫੇਰਿਪੁ
 ਛਿਆਰਾਂਜਾਂਜੀ। ਈਹਾਂਕੇਤੇਚਾਂਜੇਰਾਂਜੁਕਰਤੇਹੈ। ਤਾਰਾਂਜਾਂਬੋਲਿਆਸੁਣਭਾਂਈਅਤੀਤ। ਈ

ਹਾਂਤੀਨਦੀਪਮਹਿਅਠਾਂਗਰਾਂਜੇਰਾਂਜਕਰਤੇਹੈ॥ਤਾਂਮੈਫੇਰਿਪਛਿਆਂਜੀਠਿਨ੍ਹਾਂਜੀਆਦਾ
 ਨਾਂਉਕਿਆਂਹੈ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਮਧਰਬੈਣਨਕਹਿਆਂਸੁਣਿਭਾਂਈਅਤੀਤ॥ ॥ਕਵਲਨੈਨ॥੧॥
 ਧਰਬੈਣ॥੨॥ ॥ਸੁਧਰਸੈਨ॥੩॥ ॥ਸੁਖਚੈਨ॥੪॥ ॥ਅਸਰਪਨਾਹ॥੫॥ ॥ਜਗਰਸੈਨ॥੬॥
 ॥ ॥ਬੀਰਸੈਨ॥੭॥ ॥ਲਾਲਨੈਨ॥੮॥ ॥ਗਾਇਮੈਨਿ॥੯॥ ॥ਸੁਖਸਾਂਗਹ॥੧੦॥ ॥
 ॥ ॥ਨਾਂਗਾਂਧਰਸਰਾਂ॥੧੧॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਅਟਕਾਂਪਟਕਾਂ॥੧੨॥ ॥ਸੁਧਸੈਭਾਂਲਕਾਂ॥੧੩॥ ॥
 ॥ ॥ਬੁਧਿਬਿਬੈਕਬਾਲਕਾਂ॥੧੪॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਨੈਨਜੋਤਿ॥੧੫॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਬਾਲਸਿਧਾਂ॥੧੬॥ ॥
 ॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਤੁਰਤੁਰੀਰਾਂ॥੧੭॥ ॥ਰਾਂਜਾਂਅਗਨਰਾਂਇ॥੧੮॥ ॥ਤਾਂਫੇਰਿਮੈਰਾਂਜੇਮਧਰਬੈਣ
 ਨੁਪੁਛਿਆਰਾਂਜਾਂਇਨਾਂਅਠਾਂਗਰਿਉਪਰਿਸਿਰਦਾਰੁਕਉਣੁਹੈ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਆਂਸੁਣਿਭਾਂ
 ਈਅਤੀਤ॥ਸਭਨਾਂਦੇਉਪਰਿਕਵਲਨੈਨਹੈ॥ਤਾਂਮੈਰਾਂਜੇਨੁਕਹਿਆਂਰਾਂਜਾਂਇਹਗਲਪੁਠਕਿਉ
 ਬੋਲੀਆਂਸਰੇਗਲਾਂਸਚੁਬੋਲਿਕਰਿਏਹਾਂਗਲਪੁਠਬੋਲੀਆਂ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਮਧਰਬੈਣਕਹਿਆਂ
 ਸੁਣਅਤੀਤਤੈਯਹਬਾਂਤੁਕਿਆਂਸਮਝੀਹੈ॥ਤਾਂਮੈਰਾਂਜੇਨੁਕਹਿਆਂਰਾਂਜਾਂਜੀਸਭਨਾਂਦੇਉਪਰ
 ਜੁਧਰਸੈਣਹੈ॥ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਹਿਆਂਅਤੀਤਤੈਕਿਆਂਜੈਦਾਂਹੈ॥ਤਾਂਮੈਕਹਿਆਂਰਾਂਜਾਂਜੀਮੈਜਾ

੬੩੦ ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਧਰ ਸੈ ॥ ਨੁਸਰਨਾ ਦੇ ਉਪਰਿ ਰਖਿਆ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਅੰ ਤੇਰਾ ॥
 ਮਹਿਤ ਕਰਤਾ ॥ ਕੇ ਤੂੰ ਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਿਅੰ ਤੇਰਾ ॥ ਮਹਿਤ ਤੇ ਬੋਲਤਾ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕਹਿਅਰਾ ॥
 ਜਾਂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਮਹਿਤ ਤੇ ਬੋਲੇ ਜਦ ਕੋਈ ਬੁਲਾਵੇ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਅੰ ਅਤੀਤ ਹਮ ਬੁਲਾਵੇ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੇ
 ਕਹਿਅੰ ਰਾਜਾ ਬੋਲੇ ॥ ਇਸੇ ਬੋਲੇ ਇਸ ਕਦ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਘੋੜੇ ਤੇ ਉਤਰਿਅੰ ॥ ਉਤਰ ਕਰਨ ਜੀ ਕਾ ॥
 ਇਕਰੇ ਮੇਨੁ ਪੁਛਿਅੰ ॥ ਅਰੇ ਰਾਣੀ ॥ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਜ ਕਿਆ ॥ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ॥ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਜ
 ਕਰਤਾ ॥ ਰਕਰਤਾ ॥ ਰਾਜੇ ਨੇ ਝੋਆ ॥ ਇਕਰਾ ਅੰਖਿਆ ਮਹਿਤ ਜੀ ਕਰਤਾ ॥ ਰਕਰਤਾ ॥ ਰਾਜਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧ ਖੁਲੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਅੰ ॥ ਸਤਿਕਰਤਾ ॥ ਰਜੀ ਸਤਿਕਰਤਾ ॥ ਰਾਣੀ
 ਜੀ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਅੰ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖਿਆ ਅੰ ਉਤ੍ਰਾਣੀ ਮਧਰ ਬੈਠਾ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿ
 ਅੰ ॥ ਜੀ ਨਗਰੀ ਮੇਰੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ॥ ਰਾਜਾ ਰਾਜਾ ਨਗਰ ਇਹੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿ
 ਅੰ ॥ ਜੀ ਈਹ ਉਜਾੜ ਮੇਰੇ ॥ ਠੰਡਾ ਕਿਅੰ ਠੰਡਾ ॥ ਇਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ॥ ਰਾਜਾ ਹਮ
 ਫਕੀਰਾ ਅਤੀਤ ਅੰ ॥ ਹਮ ਕਉ ਉਜਾੜ ਹੀ ਵਸਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਅੰ ॥ ਜੀ ਸਹਰ ਮੇਰੇ ॥ ਕੋਈ
 ਭੈਰਵੇ ਕੀ ਖਬਰ ਲੇਵੈ ॥ ਗਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾ ਬਿਲਵਲ ਦਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਅੰ ॥ ॥ ਅ

ਹਲਾਂ॥੧॥ਏਕੁਤੰਰਨਮਕਾਂਜਿਨਸਭਕਿਛਦੀਆਂ।ਭੁਖਨੰਗਸਭਛੀਨਕੈਅਪਨਾਂਕਰਿ
 ਲੀਆਂ॥੨॥ਮੇਸਾਂਨਾਂਮਨਛਾਂਡੀਮੇਸਦਾਂਸੀਗੰਗਮਾਂਗੇ।ਲੇਖਾਂਕਦੀਨਪੁਛਈਮਨਮੀਤਪਿਆ
 ਰੇ॥੩॥ਰਹਾਂਉ।ਭੇਜਨਉਤਮਹਮਕੀਆਂਸੀਤਨਪਰਸਾਂਦਾ।ਜਲਸੀਤਲਹਿਰਦੇਪੀਆਹਿਰ
 ਦੇਮਹਿਸਾਂਤਿ॥੪॥ਬਸਤ੍ਰਬ੍ਰਹਮਪਛਾਂਨਿਆਂਕਾਂਇਆਂਕੇਸੀਗਾਲਖਚਉਹਸੀਏਕਹੈਹੁਏ
 ਨਿਰਬੀਰ॥੫॥ਨਾਂਨਕਕਹੈਰਾਂਜਿਦ੍ਰੁਸੁਣਸਕੁਝਠਪਸਾਂਰਾਂ।ਦਿਸਟਿਮਾਂਨਸਭਬਿਨਸਿਜੰ
 ੨ ਇਰਹੈਏਕਾਰਾਂ॥੬॥੫॥ਤਾਰਾਂਜਾਂਮਧਰਬੈਨਪੈਗਾਂਤੇਛਹਿਪਇਆਂ।ਅਤੇਅੰਧੇਜੀਮੈਨੁਕਿਛ
 ਅਗਿਆਂਕਰੀਮੇ।ਜੇਮੇਸਦਾਂਕਰਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਰਾਂਜਾਂਮਧਰਬੈਨਏਹਅਸੀ
 ਤੁਸਾਂਨਕਹਦੇਅੰਗੇ।ਜੇਅਸਾਂਸਧਰਸੈਣਨੁਇਕੁਛਤ੍ਰਰਾਂਜੁਦਿਤਾਂਹੈ।ਜੇਕੋਈਮੰਨੇਗਾਉਸਦੰ
 ਭੁਲਾਂਹੈਦੇਗਾਂ।ਅਤੇਜੇਕੋਈਨਾਂਮੰਨੇਗਾਂਤਾਂਉਹਜਾਣੇ।ਅਸਾਂਅੰਪਈਵੇਲੇਅੰਪਛਰਣਾ
 ਰਾਂਜੇਮਧਰਬੈਨਕਹਿਆਂਜੀਉਹਅਸਾਂਤੁਪਾਂਤਿਸਾਂਗਾ।ਹਮਉਸਕੀਰਯਤਾ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜੀਕਹਿਆਂਭਾਂਈਕਰਤਾਂਰਚਿਤਿਆਂਦੇ।ਭਾਂਈਮਧਰਬੈਨਰਾਂਜਾਂਅਤੇਭਾਂਗਇਥੇਹੀਰਹਦੰ
 ਹੈ।ਨਾਂਲਨਾਂਹੀਜਲਦਾਂ।ਤਾਂਰਾਂਜੇਮਧਰਬੈਨਕਹਿਆਂਜੀਅਸਾਂਤੁਸਾਂਤੇਵਚਨਨਾਂਲਿਕੀਮੈਂ॥

ਰਾਂਜੁਕਿਆਂਵਸਤੁਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਬਹੁਤੁਹਦਥੀਥਾਂਹਰਿਖੁਜੀਹੋਇਆਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕ
 ਹਿਆਰਾਂਜਾਂਸਧਰਬੈਨਹੁਣਅਸੀਰਮਦੇਆਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਜੇਸਧਰਬੈਨਬੈਨਤੀਕੀਤੀ॥ ਜੀਜਿਸਤ
 ਰਾਮਸਾਂਨਹੁਕਮੁਹੋਵੈ॥ ਤਿਸੇਤਰਾਂਅਸੀਰਾਂਜੇਸਧਰਸੇਣਨੁਮਿਲੀਮੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅਖਿਆ
 ਭਾਂਈਅਧਰਬੈਨਾਂ॥ ਜਿਸਤਰਾਂਅਸਾਂਤ੍ਰੇਅਗੇਬੈਨਤੀਕਰਦੇਹੈ॥ ਤਿਸੇਤਰਾਂਸਧਰਸੇਣਅਗੇਖੜ੍ਹਾਹੈ
 ਵਣਾਂ॥ ਤਾਂਅਧਰਬੈਨਕਹਿਆਂਜੀਅਸੀਤੁਸਾਖੋਭੀਬਹੁਤੁਕਰਿਜਾਂਈਅੰਗੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕ
 ਹਿਆਮੇਸੀਹੀਲੋੜੀਦੀਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਉਨੀਮਹੀਨੇਅਧਰਬੈਨਪਾਸਿਰਹਿਆਂਅਗੇ
 ਵਿਦਾਂਲੀਤੀ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਂਈਵਾਹਰਾਹੁ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਜਾਂਦੇਜਾਂਦੇਕਿਥਾਉਪਰਤੀ
 ਕਿਥਾਉਸੁਮੰਦਈਵੇਚਲੇਗਏ॥ ਹਿਕਸਹਰਪਹਾਂਰੂਦੇਉਪਰਿਆਹਾਂ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅਖਿਆਜੀ
 ਇਸਪਹਾਂਰੂਦੇਉਪਰਿਕੋਈਸਹਰਿਨਜਰਿਆਂਵਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂ
 ਤੇਰਾਂਸਹਰਵਿਚਿਜੀਉਵਸਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅਖਿਆਜੀਤੈਨੁਦਯਦਾਂਤਰਜੁਨਾਂਹੀ॥ ਸੈਤੀ
 ਦਿਨਅਤੇਸੈਤੀਰਾਤੀਈਵੇਅੰਏਆਂਹੈ॥ ਅਤੇਹੁਣਿਸਹਰਅਇਆਂਹੈ॥ ਤਾਂਮੇਰੇਦੇਦੇਹੈ॥ ਤਾਂਗੁ
 ਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਸੁਣਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਅਗੇਮੇਅਖਿਆਜੀਮਰਦਾਂਨਾਂਸਚਾਂਹੈ॥ ਹਿਕਭਾਂਭੁਖਹੈ॥

ਅਤੇ ਹਿਕਮਤ ਮਦਾਂ ਸੁਭਾਂ ਉਜਾਂ ਦਾਂ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜਿਸ ਮਾਨ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸਵਾਂ ਰਿ
ਅੰਧਿਆਂ ਪਰਮੇਨੂੰ ਤਾਂ ਨਾਂ ਸਵਾਂ ਰਿਸੀਧਿ ਓਜਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏਹ ਉੱਚੇ
ਜੇਹਾਂ ਸਹਰੁ ਹਈ। ਜਿਥੇ ਕੜਾਂ ਹੋਵਿ ਚਿਤਲੀ ਦਾਂ ਅੰਧਿਆਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਪਇਆ ਕੁਛ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਚਲੁ ਭਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਸਹਰਦਾਂ ਤਾਂ ਸਾਂਦਿਖਾਈ ਮੇ। ਤਾਂ
ਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਹਉਨਾਂ ਹੀ ਦੇਖਦਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸਹਰ ਦੇਖਦਾਂ ਹੈ।
ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਤੁਜੀ ਜਾਣੇ ਕੋਹਾਂ ਦੁਹਉ ਪਰਿਅੰਗਾਂ ਉਥੋਂ ਉਠ ਕੇ ਚਲ ਕਰ ਪਹਾਂ ਵੀ ਦੇ
ਹੇਠਿ ਜਾਂਇ ਬੈਠੇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਅਾਂ ਜੀ ਇਸ ਸਹਰਦਾਂ ਉਰਿਅਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਅੰਧਿਆਂ ਇਸ ਸਹਰਦਾਂ ਉਦੇ ਵਰੀ ਧਾਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਦਾਰਾਂ ਜਾਂ ਦੇਵਲੁ ਤੁਰੈ। ਏਹ ਦੇਵਾਂ ਬਹੁਤੁ ਦ
ਡਾਂਗ ਜੁ ਕਰਦਾਂ ਹੈ। ਸਤਾ ਗਲਾਖ ਦੇਵਇ ਦੇਵੇ ਜਲਾਂ ਮੀ ਪੈਨ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਇਸ
ਹਰਦਿ ਚਿਦ੍ਰਣ ਭਲਾਂ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਇਸ ਸਹਰਦਿ ਚਿਦ੍ਰ
ਣਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਭਲਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਦੇਵਲੁ ਤਰਾਂ ਜਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦਾਂ ਸਿਕਰ ਸੇਤੁਣਾਂ ਅੰਧਿਆਂ
ਜੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਤੈਸਾਂ ਨੁਖ ਬੈਠੇ ਹੈਨ। ਤਾਂ ਦੇਵਲੁ ਤਰਾਂ ਜਾਂ ਦੇਖ ਕੈ ਪੁਸੀ ਹੋਇਅਾਂ ਅੰਧਿ ਓਜੁ ਭਈ

ਹੁਕਮਾਂ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਅਜੁਹਥਾ ਅੰਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਇਕਸ ਦੇ ਵਨੁ ਅੰਧਿਆਂ ਏਹੁ ਤੈਅ ਨੁਪ ਜੇ ਥੈ ਠੈ ਹੈ ਨਾ ਸੋ
ਸਾਂਡੀ ਖੁਰਾਂ ਕਰੈ ਨਾ। ਤੁਇ ਨਾਂ ਨੁਪ ਕਹਿਲਿਆਂ ਉਏਹੁ ਸਿਕਰੇ ਮੇਨੁ ਬਹੁਤੁ ਮਦਤ ਪਿਛੈ ਹਥਾ ਏਆ ਹੈ
ਦੇਵ ਤੈਉ ਤਗੇ ਜਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਲਿ ਬੈਠਾਂ ਗਲਾਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਏਵਾਂ ਨੁ ਦੇਖਿ ਕੇ ਰੰਗ ਜਰਦ
ਹੋਇ ਗਇਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਦੇਵਤਾਂ ਅੰਏ। ਅਸੀਂ ਕਿਆ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਆਂ ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਖੁਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਾਂ ਸੋ। ਬੈਠਾਂ ਦੇਖਾ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚੁਪਕ ਰਿਹਾ ਆਂ। ਜਾਂ ਤੈ ਦੇਵ
ਨੇ ਤੈਅ ਏਤਾਂ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਨਜਰਿਆਂ ਵਨੁ ਪਰਾਸੀ ਤੈਨ ਜਰਨਾ ਆਂ ਵੀਏ। ਤੁ
ਓਹ ਦੇਵ ਫਿਰਿ ਗਏ। ਉਨਾਂ ਰੰਗੇ ਦੇ ਅਗੇ ਜਾਇਕ ਹਿਆਂ ਜੀ ਤਿਥੇ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਨਨ ਜਰਨਾ ਹੀ ਆਵਦੇ।
ਦੇਵ ਲਤ ਕਹਿਆਂ ਰੇ ਅਉਰ ਜਾਂਹੁ। ਤਾਂ ਤੈ ਦੇਵ ਹੋਰ ਆਂਏ। ਓਹੁ ਭੀ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਹੋਰ ਆ
ਏ। ਓਹੁ ਭੀ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਸਤਵਾਰੀ ਦੇਵ ਆਂਏ। ਸੇ ਸਭ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ।
ਤਾਂ ਰੰਗੇ ਦੇਵ ਲਤ ਕਹਿਆਂ ਮਰੇ ਦੇਵ ਦੁਤ ਵਜੀਰ ਯਹ ਕਿਆਂ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਜਾਂਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅੰਧ
ਹੋਇ ਜਾਂਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਦੇਵ ਦੁਤ ਕਹਿਆਂ ਰੰਗਾਂ ਜੀ। ਇਕਾ ਅਰਜ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਮ ਸੋਏ। ਤਾਂ
ਰੰਗੇ ਕਹਿਆਂ ਕਹੁ ਦੇਵ ਦੁਤ। ਤਾਂ ਦੇਵ ਦੁਤ ਕਹਿਆਂ ਰੰਗਾਂ ਜੀ ਏਹੁ ਕੋਈ ਕਲਾਂ ਵਨੁ ਹੈ ਨਿ। ਏ

ਕਮਰੋਜੀਮੇਸਲਤਮਾਂਈਹੈ। ਜੇਤੁਮਾਂਰੇਜੀਅਮੇਲਰੋਤੇਕਹੈ। ਤਾਂਚਾਂਜੇਕਹਿਆਂਕਹੁਦੀ
ਗਾਜੇਤੇਕਹੈਗਾਂਭੁਲੀਕਹੈਗਾਂ। ਤਾਂਦਜੀਰਕਹਿਆਂਜੀਮੇਉਨਕੀਜੇਵਾਂਕੇਨਮਿਤਜਾਂਤ
ਹੈ। ਜੇਮੇਅੰਧਾਂਨਹੁਅੰਤੇਤੁਮਉਨਕੀਜੇਵਾਂਕਰੀਓ। ਅਰੁਬਰਾਂਨਾਂਅੰਗੀਓ। ਤਾਂਚਾਂਜੇਦੇਦ
ਲੁਤਕਹਿਆਂਭੁਲਾਂਦਜੀਰਭੁਲਾਂਕਹਿਆਂ। ਤਬਦੇਦਦੁਤਦਜੀਰਅੰਧਾਂਅੰਤਮਾਂਸੁਧ
ਕਰਕੇਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਧਾਂਸਿਅੰਏਅੰਧਾਂਅੰਏਕਰਮਥਾਏਕਿਅਸਾ। ਤਾਂਦਜੀਰਅੰਧਾਂਏਅੰ
ਅਵਿਚਿਵੀਚਾਂਰੁਕੀਤਾਂਭੁਈਮੇਤਾਂਅੰਧਾਂਨਹੁਅੰਏਹੋਕਈਕਲਾਂਵਨਪੁਰਖਹੈਨਾ। ਤਾਂਦਜੀ
ਰਪੁਛਿਆਂਜੀਤੁਮਕਿਸਨਗਰਸਿਉਅੰਏਹੈ। ਤਾਂਚਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂਗਮਅਮਰਨਰ
ਰਸਿਉਅੰਏਹੈ। ਤਾਂਦਜੀਰਪੁਛਿਆਂਜੀਅਮਰਨਗਰਕਿਸਤਰਫਹੈ। ਤਾਂਚਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀ
ਕਹਿਆਂਸੁਣਦਜੀਰਅਮਰਨਗਰਤਰਫਾਂਤੇਨਿਅੰਚਾਂਹੈ। ਤਾਂਦਜੀਰਪੁਛਿਆਂਜੀਤੁਮ
ਰਾਂਨਾਂਉਕਿਆਂਹੈ। ਤਾਂਚਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂਗਮਾਂਚਾਂਨਾਂਉਨਾਂਨਕਨਿਰੰਕਾਂਗੀਹੈ। ਤਾਂਦਜੀਰ
ਪੁਛਿਆਂਜੀਤੁਮਹੋਤੇਕਉਣਹੈ। ਤਾਂਚਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂਗਮਹੋਤੇਭੁੀਨਿਰੰਕਾਂਗੀਹੈ। ਤ
ਦਜੀਰਕਹਿਆਂਜੀਤੁਮਚਲੇਜਹਰੇ। ਤਾਂਚਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂਭੁਈਗਮਅਤੀਤ

ਫਕੀਰ ਹੈ। ਜਗਾ ਬੈਠੇ ਤਹਾਂ ਜੀ ਬੈਠੇ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਰਾਂਜੇ ਦੇ ਵਲੂਤ ਨੂਜਾਂ ਇਥ ਬਰਕੀ ਤੀ। ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ੮੯
 ਤੇਰੇ ਸਹਰੇ ਮੇ ਵਡਾਂ ਕਲਾਂ ਵਨ ਪੁਰਖ ਅੰਇਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿਅ ਰਾਂਜਾਂ ਤੂੰ ਚਲਾ ਜੇਕਾ
 ਈ ਤੇਰੇ ਮਨੇ ਮੇ ਅੰਦੈ ਹੀ ਸਾਈ ਪਾਂਰ ਚਲਾ ਜੇ ਤੇਰੀ ਪੁਰੀ ਪਵੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਜਾਂਦੁ ਕੇਈ ਕਲਾਂ ਵਨ ਪੈਨਾ ਜੇ
 ਨਾ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਜਾਂਦੁ ਜੇ ਕਲਾਂ ਵਨ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਅ ਵਜੀਰ ਤੂੰ ਭੁਲਾਂ ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂ
 ਜੇ ਅੰਪਣੇ ਮਨੇ ਮੇ ਸੀ ਪਾਂਰੀ ਜੇ ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਪੁਰਾਂ ਕਹੈ। ਮੇ ਇਨ ਕੇਖਾ ਵੇਗਾਂ। ਅਗੇ ਮੇਰੀ ੨:੨:੨:
 ਅੰਪਾਂ ਹੁਆਂ ਤਉ ਇਨ ਕੀ ਸੇਵਾਂ ਕਰ ਉਗਾਂ। ਏਹਾਂ ਪਾਂਰ ਕਰ ਚਲੇ। ਨਾਲੇ ਵਜੀਰ ਨਾਂ ਲੇਲ ਜਕਰ
 ਦੇਵਾਂ ਦੋ। ਜਿਤ ਨੇ ਰਾਂਜੇ ਸੇਵਾਂ ਅੰਗੇ। ਬਿਨਾਂ ਵਜੀਰ ਸਕੇ ਅੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਇਕੋ ਵਜੀਰ ਸੁਜਾਂ
 ਖਰਹਿਅ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਪੁਛਿਅ ਰਿਉਰਾਂ ਜਾਂ ਜੀ ਰਿਅਾਂ ਖਬਰ ਹੈ। ਮਾਂ ਤਮੇਰੀ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਅ
 ਸੁਣ ਵਜੀਰ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹਤਾਂ ਥਾਂ ਸਾਂਚ ਹੀ ਕਹਤਾਂ ਥਾਂ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿਅ ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ਅਬ ਤੁਮਾਰੇ
 ਨੇ ਰਿਅਾਂ ਅੰਦੁ ਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਅ ਅਬ ਮੇ ਸੁਜਾਂ ਥਾਂ ਹੋਵੇ ਤੇ ਇਨ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜੇ। ਤਾਂ
 ਵਜੀਰ ਕਹਿਅ ਜੇ ਸਾਂਚ ਕਹਤਾਂ ਹੈ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਬਾਂਸੁ ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਅ ਵਜੀਰ ਮੇ ਸਤਿ
 ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਮੇ ਕਛੁ ਦੇਖਣਾਂ ਥਾਂ ਸੇ ਦੇਖਿਅ। ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਕਹਿਅ ਏਨਾਂ ਨਕ ਨਿਰੀ ਕਾਰੀ। ਤੂੰ ਪੁਰ

ਰਨਸਾਂਧੈ ਕਲਾਂਵਾਂ ਨੂਹੈ ਤੁਮਰਾਂ ਜੇ ਕਉ ਦਰਸਨ ਦੇਹੈ ਅਬਰਾਂ ਜੇ ਕਉ ਪਰਤੀਤਿ ਅਈਹੈ।
 ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਕਿਉ ਰਾਂਜਾਂ ਦੇ ਵਲੁ ਤਮਖੀ ਖੋਲ ਕੇ ਦੇਖਤਾਂ ਕਿਉ ਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਗੁਰੂ
 ਦੀਅੰ ਅਖੀ ਖੁਲਿ ਗਈਅੰ। ਰਾਂਜਾਂ ਦੇ ਵਲੁ ਤਚਰਨੀ ਲਾਂਗਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਅ
 ਰਾਂਜਾਂ ਤੈ ਨ ਕਰਤਾਂਗੁਰੂ ਚਿਤਾਮਾਂ ਦੇ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਮਾਂ ਪਣਾਂ ਕੁਖੁ ਛੁਡਾ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲਿਅੰ ਜੀ ਅਬਸੇ
 ਰੇ ਪਾਂਸ ਤੈ ਛੁਟਾਂ। ਤੁਮਰੇ ਦੇਸ ਤੇ ਇਸਨ ਗਹੇ ਮਾਂ ਏਥੇ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਅੰ। ਰਾਂਜਾਂ
 ਤੇ ਰੇਨਾਂ ਲਿਅਸਾਂ ਤਾਂ ਵਚਨੁ ਮਾਂਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਤੇ ਰੇਵਾਂਸ ਤੇ ਮਾਂ ਏ ਮਾਂਹਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਮੰਦਰੇ। ਚਲੇ। ਅਰੁ ਗੋਈ। ਤੇ ਜਨ ਕਰਉ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਹਸ ਕਹਿਅੰ ਖਿਅੰ ਰਾਂਜਾਂ
 ਤੇ ਰਾਂਧਾਂ ਜੁ ਅਸਾਂ ਤੇ ਕੀਮਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਜੇ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਤੁਮਾਂ ਮਾਂ ਪਣਾਂ ਖਾਂਜ ਖਾਈ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਨ
 ਕ ਜੀ ਉਠ ਕਰਿ ਰਾਂਜੇ ਨਾਲਿ ਚਲਿਅੰ। ਜਾਂਸ ਹਰਦਿ ਚਿਅੰ ਏ ਤਾਂਗੁਰੂ ਜਾਂ ਦੇ ਵਲੁ ਤਮੰਦਰਦਿ
 ਚਿਲੇ ਵਰਿਅੰ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਜੇ ਦੇਵਾਂ ਨੂਹੁ ਕਮੁਕੀ ਤਾਂ ਅਛੇ ਮੇਵੇ ਚੁਟਿ ਲਿਅੰ ਉਬਹੁਤੇ। ਤਾਂਸਤਿ
 ਦੇਵ ਮੇਵੇ ਵਾਸਤੇ ਵਿਦਾਂ ਕੀਤੇ। ਅਤੇ ਰੇਗਸਤਿ ਦੇਵ ਜੀ ਧੋਨੁ ਵਿਦਾਂ ਕੀਤੇ। ਚਉਦਾਂ ਦੇਵ ਜਤਾਂ
 ਸਮਗਰੀ ਲੇਅਏ। ਅੰਦਿ ਕਰਿ ਰਾਂਜੇ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੀ। ਤਾਂਗੁਰੂ ਜੇ ਕਹਿਅੰ ਸਾਂਧ ਜੀ ਏਹੇ ਵੇ।

ਘਾਟੋ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰਗਾਂ ਜਾਂ ਅਸੀਏ ਹਮੇਵਾ ਤਾਂ ਘਾਟੀਏ ਗੇਜਾਂ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਘਾਟੁ
 ਛੁਡੇਗਾ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਜੇ ਕਹਿ ਅੰਗੀ ਜੇ ਤੂੰ ਛੁਡਾਂ ਵੈਗਾ ਤਾਂ ਛੁਡੀ ਮੇਗਾ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰ
 ਗਾਂ ਜਾਂ ਜੇ ਸਧਰ ਸੇਵਨ ਜਾਂਦੇ ਹੋ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਜੇ ਕਹਿ ਅੰਗੀ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਹੋ॥ ਉਹੁ ਤੇ ਮੇਰੀ ਖੁਰਾ
 ਕ ਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰਗੁ ਇਹ ਜਾਂਦੇ ਵਲੁ ਤਾਂ ਜੇ ਤੂੰ ਉਸ ਤਾਂ ਈ ਅਸਾਂ ਜੇ ਹਾਂ ਕਰ
 ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਪਰਸਾਦ ਜੇ ਦੀ ਮੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਜੇ ਦੇਵਲੁ ਤੋਂ ਕਹਿ ਅੰਗੀ ਤਾਂ ਅਸਾ ਤਿਕਰਿ ਜਾਂਦੇ ਤੁਮ
 ਰਾਂ ਬਚਨੁ ਪੂਰਨੁ ਹੋਇ ਰਹੈ ਗਾ॥ ਅਤੇ ਹਮ ਤੁਮ ਤੇ ਭੀ ਅਧਕ ਕਰਿ ਜਾਂਦੇ ਹਿਰੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਜੀ ਮੇਵਾਂ ਅਚਰਿ ਅੰਗਾਂ ਆਪਣੇ ਲਗੇ ਭਾਈ ਬਾਂਲਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤੁਮਾਂ ਰਕਰਾ ਅਰਦਾਨ ਬਹੁਤ
 ਦਿਨਾਂ ਦਾਂ ਰੁਖਾਂ ਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਤੂੰ ਛੁਪ ਰਹਾਈ ਅਹੀ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤੁਮਾਂ ਰਹੈ ਇੰਨਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਜੇ
 ਅਤੇ ਵਜੀਰੁ ਦੁਹਾਂ ਥਾਏ ਕਿੰਨਾ॥ ਹਥ ਜੇ ਹੇਖੇ ਹੋਏ॥ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਗੇ ਜੀ ਪਰਸਾਦ ਤੁ
 ਮਾਂ ਰਹੈ॥ ਤੁਸੀਂ ਪਰਸਾਦਿ ਮਾਇ ਕੇ ਅਚਰੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅੰਗਿ ਉਮਰਦਾਨ
 ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਅੰਗੀ ਚਲੀ ਮੇ॥ ਜਾਂ ਇਕੇ ਪਰਸਾਦ ਲਗੇ ਜੇਵੇਦਾ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਭੀ ਜੇਦਿਅ
 ਮਤੇ ਮੇਰੀ ਜੇਦਿਅਾਂ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਰਸਾਦ ਜੇਵੇਦੇ ਦੀ ਸਮਾਪਲ ਗਰਹੀ॥ ਜਾਂ ਸਮਾਪੁ

ਲੀਤਾਂ ਅੰਧਾਂ ਜੋ ਪਰਸਾਂ ਦੁਰਹਿਅਾਂ ਅੰਧਾਂ ਸੋ ਰਾਂਜੇ ਅਤੇ ਵਜੀਰ ਦੁਹਾਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਦਿਤਾਂ ਜਾਂ ਉਨਾਂ ਖਾਧਾਂ ਤਾਂ ਦੁਹਾਨੁ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਦੀ ਸੋਈ ਹੋਈ। ਦੇਵੇ ਅਸਤ ਹੋਇ ਗਏ
ਤਾਂ ਮੇਅੰ ਖਿਅਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹਤਾਂ ਬਿੰਦੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲੰ
ਦੇਖੁ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੋਗਤ ਮਾਂ ਸੋ ਜਾਂ ਚਾਂ ਰਘਈਅਾਂ ਗਜਰੀਅਾਂ ਤਾਂ ਦੁਹਾ ਦੀ ਖਮਾਂ ਗ੍ਰੀਉ ਤਰੀ
ਪਰ ਪੁਰਨੁ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਆਂ ਖਣ ਜੀ ਅਸੀ ਕਪਕੈ ਨੇ ਭੀ ਕਰੁ
ਨਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅਾਂ ਭਾਈ ਦੇਵਲੁ ਤਤੈ ਨੁਅਾਂ ਏਥੇ ਦਾ ਮਸੀਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਤੇਰੰ
ਵਜੀਰ ਤੇਰਾਂ ਟਹਲੁ ਅਕੀਤਾਂ ਤਿਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜਪੁ। ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਜੀ ਅਦਬਰਾਂ ਨਾਂ ਮੰਗਾ ਕਿਸੇ
ਜੀ ਦਾ ਘਾਂਤੁ ਨਕਰੈ ਤਿਸਿਧਾ ਖਾਂ ਜੀ ਖਾਂਹਿ। ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਦੁਹਾ ਅੰਧਾਂ ਜੀ ਅਸਨੁ ਤਾਂ ਕਥਤੇਰ
ਦੀ ਸਕਤ ਨਾਂ ਹੀਰੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਸੀ ਗਤਿ ਕੀਤੀ। ਦੇਵ ਨਿਰੰਕਾਰ ਲ
ਗੇ ਜਪਣ। ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਰੋ ਰਜਾਂ ਦੇ ਕੁਛੁ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਉ ਮਹੀਨੇ ਉ
ਥੇ ਰਹੇ। ਫੇਰਿ ਦੇਵਲੁ ਤਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵ ਦੂਤ ਨੁਕਹਿਅਾਂ ਹੁਣ ਅਸੀ ਗਮਿ ਮੇਰੇ। ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਕਹਿ
ਅਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੀ ਮੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ਅਸੀ ਤਸਾਂ ਡੇਖਾਂ ਸਿਹੀ ਮਾਂਹੇ। ਤੁਸਾਂ

ਵਡਾ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਿਥੇ ਜਾਂਦੇ ਅੰਚਾਹੀਆਂ ਉਥੇ ਵਿਦਾ
 ਲੀਤੀ। ਅਗੇ ਪਰਸਨਾਂ ਮਾਸ ਹਰਨ ਚਲੇ ॥੧॥ ਬੋਲ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਵੰਗਰੂ। ਸਾਂਖੀ ਹੋ ਚਲੀ।
 ਉਥੇ ਅਗੇ ਪਰਸਨਾਂ ਮਾਸ ਹਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤਿਹ ਦਾਂ ਰਾਂ ਹੁਮਾਂ ਹਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤਿਹ ਵਿਚਿ ਜਾਇ
 ਪਹੁਚੇ। ਉਥੇ ਦਾਂ ਰਾਂ ਜਾਂਤੀ ਖਨ ਤੈਣਾ ਅਹਾਂ। ਵੇਖਾਂ। ਵੇਖਾਂ। ਦਾਂ ਰਾਂ ਜਾਂਤਾਂ ਅਹਾਂ। ਅਤੇ ਮਾਂ ਪੁਤੀ ਵੇਖ
 ਮਾਂ ਵੇਖਾਂ। ਜਾਂਤਾਂ ਉਸੁ ਸਹਰ ਵਿਚਿ ਗਏ ਤਾਂ ਵੇਖ ਮਾਂ ਵੇਖ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਡੁਰਣਾ। ਅਤੇ ਮਰਦਨਾਂ ਉ
 ਨ ਬੈਠੁ ਗਿਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਕਿਉਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਤਾਂ ਮਾਂ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਸੁਖ ਜੀ। ਤਾਂ ਵੇ
 ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਨੇ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆਂ ਕਿਉਂ ਮਰਦਨਾਂ। ਮਰਦਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਏਹੁ ਕਿਅਾਂ ਬਲਾਂ ਦੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਮਰਦਨਾ ਏਹੁ ਵੇਖ ਮਾਂ ਵੇਖੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਵੇਖ ਮਾਂ ਵੇਖੈ
 ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਭੇ ਨਾ ਸਿਗਏ ਅਤੇ ਹਿਕਮੇ ਤਾਂ ਗਿਆਂ। ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮੇ ਪੁਛਿਆਂ ਭਾਂਈ ਤੂੰ ਕਉਂ ਵੇਖੈ।
 ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਖ ਮਾਂ ਵੇਖ ਅਗੇ ਚੀਕਮਾਂ ਗੀ। ਜਿਉਂ ਜੀ ਗਲ ਦੇ ਪਸੁ ਚੀਕਮਾਂ ਰਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਨੂੰ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਏਹੁ ਤਾਂ ਚੀਕਮਾਂ ਰਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਬੋਲ ਦੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਆਂ ਭਾਂਈ
 ਬਾਂਲਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਏਹਾਂ ਹੈ। ਓਹੁ ਜੇ ਚੀਕਮਾਂ ਰਕੇ ਨਠਾਂ ਅਹਾਂ ਜੇ ਜੀ ਗਲ ਕਾਂ ਮੇ ਵਾਲੇ ਅੰਦਿਆ।

ਦੁਰੇ ਅਗੇ ਰਖ ਕਰਮਾਂ ਪਨਸ ਕਰਮਿ ਛੇ ਨਸਖਾ ਨੂੰ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਭੁੰਝੀਐ
ਲਾਂ ਚਾਇ ਲੈਇ। ਤਾਂ ਮੇਅਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਜੇਹਾ ਕੇ ਹੋਧਰਸਾ ਦੁਨਾਂ ਦੀ ਮਚਦੇ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਮਿ ਅੰਭੁੰ ਘੋਲਾਂ ਏਹ ਪਰਸਾ ਦਧਾ ਦਿ ਤ੍ਰੈ ਹੈ। ਏਹੁ ਦੁਖ ਮਾਂ ਏਹੈ ਨਾਮ ਤੇ ਜੀ
ਅਜੀ ਤਕੋ ਲੇਖੁ ਤੁਰਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਉਥੇ ਜੀ ਗਲਾ ਦੋ ਚਿਹਿਰਾ ਮਹੀ ਨਾਂ ਰਹੇ। ਏਹਿ ਉਥੇ ਜਲੇ
ਦਰਨੁ ਪਰਨਾ ਥੋਲੇ ਭਾਈ ਦੰਗੁ ਗੁਰੂ। ॥ ਜਾਂ ਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ॥ ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਦੀ ਸਾਮਾਂ ਧਿਲਗ ਜਾਂਦੈ ਤਿਥੇ ਬਹਿਰੀ ਮੇ। ਕਿਤੇ ਚਾਂਗਿ ਦਿਨ ਕਿਤੇ ਪੰਜ ਦਿਨ। ਕਿਤੇ ਸਤ
ਦਿਨ ਕਿਤੇ ਦੁਇ ਦਿਨ। ਏਹੇ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਸਤਿ ਮਹੀ ਨੇ ਤੇਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦਿ ਚਿਕਦੀ ਟਪੁਕ
ਦੀ ਮਾਂ ਦੁਇ ਚਿਚਲੇ ਜਾਂਦੀ ਏ। ਜਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ਉਹੁ ਸਹਰਨ ਜਰਮਾਂ ਦੁਖਲਗਾਂ ਕੋਹਾਂ ਚਹੁ ਤੇ
ਪਰ ਕੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਸਹਰੁ ਹੈ। ਪਰਮਾ ਮਾਂ ਤਿਠਾਂ ਚਹੁ ਕੋਹ ਉਤੇ। ਪਰਮਰ ਦਾਨੇ ਅਜੇ ਨਾਂ ਹੀ ਤਿ
ਠਾਂ ਤਾਂ ਉਥੇ ਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਕੋਈ ਸਹਰੁ ਭੀ ਮਾਂ ਦੁਜੀ। ਕੇ ਅਸੀ ਉਜਾਂ ਫੁਹੀ ਦਿ
ਚਿਚਲੇ ਜਾਂਦੀ ਏਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਕੁਝੁ ਭੁਖਲਗੀ ਹਈ। ਤਾਂ
ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਜੇ ਭੁਖਲਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਆ ਕਿਨੇ ਮਰੇ ਮਾਂ ਏਰ ਖਿਅਾਂ ਹੈ। ਜੇਖ

ਈਸੇਗਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਓਦਰਨਾਂਹੀਅਮਹੁਦੇਖੁਸਹੁਰੁਨਜਰਮਾਂ
ਵਦਾਂਹਈਜੇਤੇਰੀਖੁਸੀਹੋਵੇਰੀਸੇਖਾਂਈਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਖਿਆਜੀਕਿਜੇਦਿਨਈਵੇ
ਜੇਦਨਿਕਲਿਅੰਸੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਜੇਦਕੁੀਨਿਕਲਨੀਹੈਅਮ
ਤੇਜੇਭੁਖਨਾਂਲੇਨਿਕਲੇਗੀਤਾਂਅਸੀਫੇਰਿਖਾਂਇਲਈਏਗੇਤ੍ਰਿਤਰੁਨਾਂਹੀਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅ
ਖਿਆਜੀਤੇਜਚਾਂਪੈਤੇਨੁਤਾਂਇਕਿਜੇਗਲਦੀਨਾਂਹੀਅਸੀਕਿਅੰਜਾਂਪੈਤੇਰੇਨਾਂਲਿਕਿ
ਓਕਰਜੀਵਦੇਫਿਰਦੇਅੰਹੋਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਤ੍ਰਿਈਵੇਜਾਂਵੇ
ਜੇਜੀਵਦੇਫਿਰਦੇਅੰਹੋਸੇਅਸਾਂਨਕਰਤਾਂਕਜੀਵਾਂਇਦਾਂਹੈਅਮਰੋਚਲਦੇਖਾਂਕ
ਰਤਾਰਕਿਆਕਰਦਾਂਹੈਅਮਰਦਾਂਨਾਂਅਖਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸਤੇਅਸਤੇਮਰਦਾਂਨਾਂਨੁਵਿ
ਲਾਂਇਦੇਵਿਲਾਂਇਦੇਚਹੁਕੋਹਾਂਤੇਲੇਗਾਏਸਹਰਦੇਗੇਇਰੇਜਾਂਇਥੈਗੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕ
ਜੀਵਚਨੁਕੀਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਇਅੰਹਈਸਹਗਾਜਾਇਕੁਝਖਾਂਇਅੰਉਤਾਂਮਰਦਾਂ
ਅੰਖਿਆਜੀਸੇਰੇਪਲੇਤਾਂਕੁਛਨਾਂਹੀਅੰਖਾਂਵਾਂਕਿਥੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਵਚਨੁਕੀਤਾਂ
ਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸਾਂਤੇਨੁਮਹਰੁਸਉਖਿਆਹੈਭਾਂਵੇਕਿਥੈਖਾਂਹੀਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਖਿਆਜੀ

ਜੇਕੋਈ ਦੇਹੁ ਕਰਿ ਪਕਰੇ ਤਾਂ ਮੇਰਿਆਂ ਕਰਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਛੇਰਿ ਵਚਨੁ ਕੀਤਾ ਅਰਦਾ
ਨਾਂ ਜੇਕੋਈ ਤੈਨੁ ਪਕਰੇ ਗਾਂਤਾਂ ਤੀਅਸਾ ਤਾਂ ਨਾਂ ਉਲਟੈ ਤੈਨੁ ਪਕਰੇ ਕਰਛੁ ਤੈਦੇ ਵੇਗਾਂ ਤਾਂ ਮ
ਰਦਾਂ ਨੇ ਜਾਂਤਾਂ ਜੀ ਇਸ ਦੇ ਜਿਥੈ ਕਿਥੇ ਪੁਰਾਂਤ ਨਾ ਯਾਂਹੈ ਨਾ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੀ ਇਸ ਹਰ ਦਿਚਿ
ਵਹਿਅਾਂ ਜਾ ਦੇ ਪੇਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਸਭਾਂ ਸਦਰਨ ਪਰਤੀ ਹੈ ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਸਦਰਨ ਜੀ ਨ
ਜਗਅੰਦਾਦਾਂ ਹੈ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ ਪੈਣ ਨਾਂ ਲਿਹੇ ਗਾਂਤੁ ਹੈ ਇਹ ਹਿਅਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਦੀ
ਕੁਖ ਦੁਰਿਹੈ ਇਹ ਈ ਗਈ ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਇਕ ਸਨ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਇਸ ਸਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ
ਯੋ ਤਾਂ ਉਸ ਅੰਧਿਆਂ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੈ ਕਹਾਂ ਮੈਂ ਆਇਆਂ ਹੈ ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ
ਮਦੁਰਿਸੈ ਆਏ ਹਾਂ ਪਰੁ ਜੀ ਨਾਗਰੀ ਦਾਂ ਨਾਂ ਉਮੈ ਨੁਦਾ ਤਾਂ ਉਨ ਅੰਧਿਆਂ ਤੀਅਾਂ ਪਣਾਂ ਉ
ਥੇ ਬਤਾਇ। ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਮੈ ਨੁਨ ਗਰੀ ਦਾਂ ਨਾਂ ਉਦ
ਜਾ ਤਾਂ ਉਨ ਕਹਿਆ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਗਰੀ ਦਾਂ ਨਾਂ ਉਦਰਨ ਪੁਰੈ। ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
ਹਾਂ ਕਾਂਚਾਂ ਜਾਂ ਕਉਣ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਂਜੇ ਕਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਈਹ
ਕਾਂਚਾਂ ਜਾਂ ਕਉਣ ਨੇ ਨਹੈ। ਰਾਂਜੇ ਸੁਰ ਸਿਧ ਕਾਂ ਬੇਟਾਂ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸਭੇ ਰਾਂਜੇ ਸਲਾਮੀ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ

ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਈ ਹਾਂ ਕਾਂ ਚਲਣ ਕਿਆ ਹੈ। ਈ ਹਾਂ ਤੇ ਜੁ ਇਨੇ ਕੀ ਪਰਤੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਤੇਰੇ ੮੫
 ਨਾਂ ਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਉ ਜੁ ਕਹਿ ਆਂ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉ ਤੇ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਹੈ। ਅਰੁ ਈ ਹਾਂ ਕੋਈ ਆਂ ਵੇ ਜੋ ਕੋਈ ਲੇਖ
 ਹੈ। ਈ ਹਾਂ ਪਰਮ ਕੀ ਚਾਲੀ ਹੈ। ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬਹੁਤੁ ਪੁਸ਼ੀ ਹੈ ਇਥਾਂ। ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਪਰਮ ਸਿੰ
 ਘ ਮੇਨੁ ਖਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਂ ਸਇ ਮਰਦਾਂ ਈ ਹਾਂ ਮੇਨੇ ਕਿਸੀ ਕਉ ਨਾਂ ਹੀ। ਜਿਸ ਦ
 ਕਾਂ ਨਾਂ ਪਰਿ ਜਾਵੈ ਤਿਸੀ ਉਪਰਿ ਸਿਉ ਉਠਾਇ ਲੈ। ਜੋ ਕਛੁ ਚਾਹੀ ਆ। ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਮੇਰੇ
 ਤੇ ਯਹਿ ਕਾਂ ਮਨਾਂ ਹੀ ਤੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਹਥ ਕਰਦੇ ਇਤਨੇ ਦੁਖ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂ
 ਈ ਕੋਈ ਅਉਰ ਭੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਦਇ ਅਉਰ ਭੀ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਂ
 ਭਾਂਈ ਉਨ ਕਉ ਭੀ ਲੈ ਆਉ। ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਓਹੁ ਇਉਨਾ ਹੀ ਆਂ ਵੇ ਤੇ ਓਹੁ ਵਡੇ ਸੀ ਤੇ ਧੀ ਹੈ ਨਿ।
 ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਂ ਚਲੁ ਭਾਂਈ ਤੂੰ ਤਾਂ ਖਾਂਹਿ। ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਇ ਕਸ ਦੁਕਾਂ ਨ ਪਰਿ ਲੈ ਜਾਂ ਇਥਾਂ ਹੋਇ
 ਆ ਕਹੁ ਭਾਂਈ ਕਿਆ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਕਛੁ ਲੇਵੇ ਵੈ। ਹੋ ਮੇਰੀ ਲੇਣਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰ
 ਘ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਤੂੰ ਆਪਣਾਂ ਅਹਾਂ ਰਲੇ। ਅਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਮੇਰਾਂ ਅਹਾਂ ਅਛਾਂ ਈ ਸੇਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਰ
 ਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਅਛਾਂ ਈ ਸੇਰ ਲੁਚੀ ਆਂ ਮਿਠੀ ਆਂ ਈ ਤੇ ਲਿਦੇ ਹਿ। ਇਸ ਕਉ ਜਾਂ ਉ ਜੁ ਹਲ

ਵਾਂਘੀ ਵਟੇ ਪਿਛੇ ਪਾਂਝੇ ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਭਿਠੇ ਜੇ ਸੁਇਨੇ ਦੇ ਵਟੇ ਹੈ ਨਿ। ਸੁਇਨੇ ਦੀ ਤੰਗੀ ਹੈ ਸੁਇਨੇ ਦੇ ਛਾਂਬੇ
ਹੈ ਨਿ। ਮੁਲਿ ਭੀ ਕੋਈ ਨਾਂਹੀ ਲੈ ਦਾ ਮਰਦ ਨਾਂਬ ਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਮਤੇ ਮਰਦ ਨੇ ਮਾਂਪਣ ਮ
ਹਾਂ ਰੁਲੇ ਕਰਖਾਂ ਧਾਂ ਧਾਂ ਇਕਰਮਾ ਪਿਛਿ ਸੰਧਰਮ ਸਿਧ ਜੀ ਤੁਸੀ ਮੇਰੀ ਨਿਸਾ ਕਰੇ। ਏਹ ਜੇ ਸੁਇ
ਨੇ ਦੀ ਧਰਤੀ ਹੈ ਮਤੇ ਸੁਭ ਸੁਇਨਾਂਹੀ ਨਜ਼ਰ ਮਾਂਵ ਤਾਂ ਹੈ। ਮਤੇ ਨਾਂ ਕੋਈ ਦਸਤ ਦਮਲੁ ਲੈ ਦਾ ਹੈ।
ਦਿਖਾਂ ਇਥੇ ਦਾਂ ਕੀ ਮਕਿਓ ਕਰਚਲ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿਧ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦ ਨਾਂ ਇਥੇ ਜਤਨ ਕੋਈ
ਨਾਂਹੀ। ਇਥੇ ਹਿਕੋ ਜਤਨ ਹੈ। ਪੀਹਣ ਕੇ ਪਕਾਂ ਵਣਾਂ ਮਤੇ ਮੀਨ ਜੇ ਜੀ ਮਦਾਂ ਹੈ ਸੋ ਕਦਰਤੀ ਨਾਂ
ਲਿਜੀ ਮਦਾਂ ਹੈ। ਰਾਂਜੇ ਦਾਂ ਹੁਕਮ ਹੈ ਹੈ ਜੇ ਕੁਛ ਚਾਹੀ ਏ ਸੋ ਬਾਂਹ ਰਹੁਲੇ ਮਾਂਵ ਹੁ। ਮਤੇ ਤਯਾਂ ਰਕ
ਰ ਰਖੋ। ਮਤੇ ਮਾਂਪ ਭੀ ਧਾਂਵੇ। ਮਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਂਵੈ ਸੋ ਮਾਂਪਣ ਮਹਾਂ ਰੁਲੇ ਜਾਂਵੇ। ਮਤੇ ਹੋਰ ਜਿ
ਤੁਨੇ ਕਰਖਾਂ ਨੇ ਹੈ ਨਿ। ਜੇ ਕੋਈ ਕੁਛ ਕੀ ਮਕਰਾਂਵੈ ਉਸ ਕਰ ਦੇਣਾਂ ਮਜ਼ਰੀ ਨਾਂਹੀ ਲੈਣੀ। ਜਿ
ਸਤਰਾਂ ਦਾਂ ਕੀ ਮਹਿਤਾਂ ਹੈ ਤਿਜੇ ਕਾਰੀ ਗਰਖਾਂ ਸਿਜਾਂ ਤੇ ਹੈ। ਓਹ ਕਾਂਗੀ ਗਰਮਾਂ ਪੇਹੀ ਕਰ ਦੇ ਤੇ ਹੈ।
ਮਜ਼ਰੀ ਕੁਛ ਲੈ ਦੇ ਨਾਂਹੀ। ਰਾਂਜੇ ਦਾਂ ਹੁਕਮ ਹੈ ਨਾਂ ਕੁਛ ਮੁਲ ਨਾਂ ਮਜ਼ਰੀ। ਜੇ ਕੁਛ ਚਾਹੀ ਮੇ ਸੋ ਬਾਂਹ
ਰਸੋ ਲੈ ਮਾਂਵੇ ਹੁ। ਏਹ ਧਰਮ ਨਗਰੀ ਹੈ। ਏਹ ਧਰਮ ਹੀ ਵਰਤ ਮਾਂਨੁ ਹੈ। ਮਾਂਪਣ ਮਾਂਪਣ ਪਰ

ਮੇਸਭੈਸੁਖਾਂਲੇਹੈਨਾਮਰਦਾਂਨਾਂਇਸਤਗਾਂਇਸਨਗਰੀਦਾਂਕੀਮੁਚਲੁਦਾਂਹੈਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹਗਲ
ਸਇਕੋਬਹੁਤਖਸੀਹੈਇਆਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਜੀਵਿਚਿਅੰਖਿਆਂਭਾਂਈਇਸੇਜਹਗਵਿਚਿਰਹੀ
ਐਤਾਂਫੇਗਿਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਪਣਤੋਖੁਕਰਕੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪਾਂਜਿਅਇਆਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀ
ਕਹਿਅਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹਸਹਰਦੀਆਂਗਲਾਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਗੁਰੂਜੀਲਵੇਸਹਰ
ਦੀਆਂਗਲਾਂਖਬਰਾਂਸਹਰਵਿਚਿਧਰਤੀਸੁਇਨੀਦੀਹੈਹੋਰਸਭੁਜਮਕੀਸੁਇਨੇਕੀਹੈਨਾਕੋ
ਈਮੁਲੁਲੈਦਾਂਹੈਨਾਕੋਈਮਜੁਗੀਮੰਗਦਾਂਹੈਕੋਈਕੁਝਲੇਵੇਅਤੇਕੁਦਰਤਿਨਾਂਲਿਦਾਂਵਾਂਪੇ
ਦੇਹੋਦਾਂਹੈਜਤਨਕੋਈਨਾਹੀਅਤੇਨਾਕੋਈਖੁਹੁਹੈਪੰਏਮੀਹਾਂਦਾਂਦੇਭਿਆਂਅਤੇਘਰਾਵਿਚਿ
ਬਹੁਤੇਰਾਂਹੈਅਜੀਅਜੇਹੀਆਂਸਹਰਦੀਆਂਗਲਾਂਹੈਨਿਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਆਂਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂ
ਕੁਝਖਾਂਧੋਭੀਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਮੇਨੁਇਕਅਜੇਹਾਂਸਾਂਧੁਮਿਲਿਗਇਆਮੇਓਜਨੁਗ
ਲਾਪਛੀਆਂਉਸਮੇਨੁਸਭੇਦਸੀਆਂਅਤੇਉਸਮੇਨੁਅਢਾਂਈਸੇਰਲੁਚੀਆਂਅਤੇਮਿਠੀਆਂਈਖ
ਦਾਂਈਆਂਇਕਜਦਕਾਂਨਦਾਂਰਨੁਜਾਂਇਕਰਆਂਖਿਉਸਾਇਸਨੁਅਹਾਂਰਅਢਾਂਈਸੇਰਤੇਸਿਦੇ
ਹਾਸਭੇਤਕਵੀਅਤੇਵਟੇਸੁਇਨੇਦੇਹੈਨਿਅਤੇਜੀਉਸੁਹੋਰਗਲਿਭੀਆਂਖੀਜੋਕੋਈਤੇਰੇਨਾਂ

ਲਿਖੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਅੰਖ ਅੰਜੀ ਦੁਇ ਅਤੀ ਤਰੈ ਨਿ। ਉਦਿ ਅਨ ਦਿ ਚਿ ਬੈਰੈ ਹੈ ਨਿ। ਉਸ ਅੰਖ
 ਅੰਉ ਨ ਕੋਭੀ ਲੈ ਜਾਂਹਿ। ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਅੰਖ ਅੰਜੀ ਉਹੁ ਦਿ ਉਨਾਂ ਹੀ ਲੇਤੇ। ਉਹੁ ਦਰੈ ਸੀ ਤੋਖੀ ਹੈ ਨਿ।
 ਇਹੁ ਗਲਿ ਹੋਈ ਅੰਧੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤੋਰੁ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤਿ। ਅਵੈ ਅਤ
 ਉਭਲੀ ਗਲ ਅੰਧੀ। ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਬਹੁਤਰਾਂ ਜੀ ਹੋਇਅ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜੇਲੇ ਅਵੈ ਅਹਤ ਬਹੁਤਰਾਂ ਜੀ
 ਵਾਂਹਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖ ਅੰਜੀ ਏਥੇ ਤਾਂ ਅਜਬ ਤਮਾਂ ਸਾਂਤਿਠਾਂ। ਇਥੇ ਕੀ ਮਕਿ ਉਕਰ ਚਲਦੇ
 ਅਤੇ ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਜਾਂਤਿ ਨਾਂਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾਂ ਇਥੇ ਧਰਮ ਕਲਹੈ
 ਇਥੇ ਪਾਂਪ ਕੋਈ ਨਾਂਹੀ ਕਰਦਾ। ਸਚ ਅਤੇ ਸੀ ਤੋਖੀ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਜਾਂਤਿ
 ਨਾਂਹੀ। ਦੋਖੇ ਮਤੁ ਮੁਹੇ ਅਖਦਾ ਹੈ ਵੈ ਮੇਰੀ ਸੀ ਤੁਰਕ ਹਾਂ। ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਨੁ ਜਾਣਦੇ ਨਾਂਹੀ। ਨਾ
 ਇਥੇ ਮਰਤਿ ਨੁ ਪੁਜਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਏਹੁ ਸੁਧਰਮ ਨਗਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖ ਅੰਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਇਸੇ ਨਗਰੀ ਰਹੀ ਮੇਰੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖ ਅੰਮਰਦਾਨਾਂ ਮਾਂਪੇ ਹਥ ਨਾਂਹੀ। ਹਥ ਕਰ
 ਤਾਰਦੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਪੁ ਛਿਅ ਅੰਧੀ। ਜੀ ਇਥੇ ਇਸਤੀ ਪਰਖ ਮਥ
 ਨਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿ ਕੇ ਨਾਂਹੀ ਕਰਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਖ ਅੰਮਰਦਾਨਾਂ ਅਥਨੁ ਨਾਂਹੀ ਕਰਤੇ॥

ਦਿਸਦਿ ਕੋ ਗੋਰੇ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਰਮ ਕਲਾਂ ਦਰਤ ਦੀ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਮਥਨੁ ਹੋ ਦਾ ਹੈ ਤਿਥੇ ਧਰਮ ਉਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
 ਤਾਮਰ ਦਾਂ ਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਂ ਜੀ ਏਹ ਤਾਂ ਮਚਰ ਜੁਸੁ ਏਹਿ ਓ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਮਾਂ ਧਿ ਮਾਂ ਮਰ ਦਾਂ ਨਾਂ ਕਰ
 ਤਾਂ ਰ ਦੀ ਮਾਂ ਗਲਾਂ ਮਚਰ ਜਹੀ ਹੈ ਨਿ। ਜਿਤ ਨੀ ਮਾਂ ਕਿਸੇ ਨੁ ਦਿਖਾਈ ਮਾਂ ਹੈ ਸ। ਤਿਤ ਨੀ ਮਾਂ ਕੁ ਕਿ
 ਨੇ ਤਿਠੀ ਮਾਂ ਹੈ ਨਿ। ਜੋ ਕੋਈ ਹੋ ਕਰਾਈ ਸਮਾਂ ਨਿ ਦੇਖ ਦਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹੁ ਬੰਦਾ ਮੁਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
 ਜਗਨਾਂ ਹੀ ਸਕਦਾ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਕਰਤਾਰੁ ਮੇਸਾਂ ਹੈ ਜੋ ਦਿਖਾਵੈ ਕੁਛੁ ਹੋਰੁ ਮਤੇ ਕਰੇ ਕੁਛੁ ਹੋਰੁ। ਤਾਂ
 ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਨੁ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਜੀ ਇਸਰਾਂ ਜੇ ਦੀ ਹਦ ਕਿਥੋ ਤੇ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜਿਥੁ ਮਾਂ ਜੀ ਚਲੇ ਮਾਂ ਹੋ ਮਿਟੀ ਅਤੇ ਪਾਂਈ ਉਥੋ ਚਲੇ ਮਾਂ ਏ ਮਾਂ ਹੋ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
 ਅੰਨ ਜੀ ਮਣ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤਾਰੁ ਜੀ ਅਨੁ ਰਿਜ ਕੁਪ ਹੁਚਾਂ ਇ ਮਾਂ ਲੋ ਹੈ। ਸੁਇਨਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਣ
 ਦਾਂ ਹੀ ਕਿਉ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਜੋ ਉਚਾ ਪਹਾੜ ਦੇਖ ਦਾਂ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਪਰੇ ਸਭੁ ਜ ਇਨੇ ਦੀ ਪਰਤੀ ਹੈ
 ਅਤੇ ਪਹਾੜੁ ਜ ਇਨੇ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਂ ਜੀ ਇਸਰਾਂ ਜੇ ਦੀ ਹਦ ਕਿਥੋ ਤੇ
 ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸਤਾਰਾਂ ਹਜਾਰ ਸਤ ਸੈ ਜੋ ਜਨ ਹੈ। ਏ ਤਾਰਾਂ ਜੋ
 ਹੁਕਲੁ ਜਗਾਨਿ ਜਿਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਇਹੁ ਕਲੀ ਕਲਾ ਵਿਚਿ ਵਤਾਰਾਂ ਜਾਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਝਲੋ ਕੋਈ

ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਸਪਰਸੈ ਨਾਂ ਲੇ ਭੀ ਵਡਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕਜੀ ਅੰਧਿ
 ਅੰਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸਪਰਸੈ ਨਕਰਤਾਰਧਾਂ ਸੇ ਵਡਾਂ ਕਰਾਇਆਂ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਓਹੁ ਗੁਰੀ ਇਸ ਦਸ
 ਲਾਮੀ ਅੰਗਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਨੇ ਅੰਧਿਅੰਜੀ ਮੇ ਅੰਧਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾ। ਤਸੀ ਤਾਂ ਪਓਇਆ
 ਹਾਂ ਰੀ ਹੋ। ਪਰੁ ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਹਰਦਿ ਚਿਅਾਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੁਝ ਅਹਾਂ ਰੁਖਾਂ ਵੇ। ਤਾਂ ਲੈ ਅੰਦਾ। ਤੁ
 ਸੀ ਤਾਂ ਸਹਰਦਿ ਚਿਨਾਂ ਹੀ ਜਾਂਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕਜੀ ਅੰਧਿਅੰਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਦੇ ਖੁਕਰਤਾਰ ਦੇ
 ਰੀਗਤਾਂ ਸੋ। ਤੇ ਚੁਪਕਰ ਜਾਂਹ। ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚੁਪਕਰਿ ਕੇ ਬਹਿਗਾਇਆਂ। ਤਾਂ ਸਤਿ ਦਿਨ ਗੁ
 ਜਰੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਧਾਂ ਇਖਾਇਆਂ ਵੇ। ਜਾਂ ਅਠਵਾਂ ਦਿਨ ਹੋਇਆਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਹਾਰਨੁਗ
 ਇਅੰਮਾਂ ਹਾਂ। ਜੇ ਉਸੇ ਸਪਰਸ ਸਿਧ ਦੀ ਨਜਰ ਪਇਗਾਇਆਂ। ਤਾਂ ਉਸ ਸਪਰਸ ਸਿਧ ਕਰਿ
 ਅੰਮਰੇ ਭਾਂਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੇ ਜੇ ਕਹਤਾਂ ਥਾਂ ਵੇ। ਇਅਤੀ ਤਾਂ ਅਓਰ ਹੈ ਨਿ। ਓਹੁ ਤੇ ਹੋਸੇ ਦੇ ਖੇਨਾ
 ਹੀ। ਓਹੁ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਕੇਝੁ ਠਹੀ ਬੇਲ ਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਰਿਆਂ ਜੀ ਹਉਝੁ ਠਨਾਂ ਹੀ ਬੇਲ ਤੇ
 ਓਹੁ ਦੇ ਨੇ ਅਤੀ ਤੇ ਓਹੁ ਦੇ ਅੰਨ ਹੀ ਮੇ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਿ। ਅਰਬ ਹੁਤ ਸਿ ਤੇ ਧੀ ਹੈ ਨਿ। ਕਿਸੀ ਕੇ ਦਮ
 ਰੇ ਪਰਿ ਨਹੀ ਜਾਂਤੇ। ਤਾਂ ਸਪਰਸ ਸਿਧ ਕਰਿਆਂ ਜੇ ਕੋਈ ਉਨ ਕੋ ਲੇ ਜਾਂਦੈ ਤੇ ਥਾਂ ਵੇ ਕੇਨਾਂ ਥਾਂ ਵੇ।

ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀ ਉਨ ਕੀ ਪੁਸੀਆਂ ਵੈ ਤੋ ਖਾਂ ਵੈ ਨਹੀ ਤੇ ਨਾਂ ਖਾਂ ਵੈ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅੰ
 ਯਹ ਕਿਆ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਉਹੁ ਪਉਣ ਮਹਾਰੀ ਹੋ ਜੇ ਕਹੀ ਪਾਵਿ ਤੇ ਖਦੇ ਪੈ ਤੇ ਅਚ
 ਵਤੇ ਹੋ ਨਹੀ ਤਾਂ ਨਹੀ ਅਚ ਵਤੇ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅੰ ਤੈ ਈਹ ਕੁਧਾਂ ਵਨੁ ਕਿਆ ਦੇ ਖਿਆ ਹੈ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਮੈ ਤੈ ਈਹ ਕੁਧਾਂ ਵਨੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਦੇ ਖਿਆ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅੰ ਤੈ ਯ
 ਹ ਖਾਂ ਤਿ ਕਿਉ ਕਹੀ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਤੁਮ ਲੇ ਚਲੋ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਪੰਜ ਸੇਰ ਵਜਤੁ ਅੰ
 ਪਿਲੀਤੀ ਅਤੇ ਅਛੰ ਈ ਸੇਰ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਖਵਾਈ ਲੈ ਕਰ ਵਸਤੁ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ
 ਕਿਥੇ ਆਏ ਜਿਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਮੈ ਬੇਠੇ ਆਂ ਹੋ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨੁਪੁਛਿਆ ਅਰੇ
 ਭਾਈ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਜ਼ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਇਨ ਕੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੈ
 ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਪਰਸਾਦੁ ਅਗੇ ਰਖ ਕਰਮੁ ਹੋ ਬਚਨੁ ਕੀ ਤੋ ਸਾਂਧੁ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਚਾ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖੀ ਖੇਲੀਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਕੁੀ ਵਚਨੁ ਕੀ ਤਾਂ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤੁ ਕਰਤਾਰ ਚਾ ਬੈਠੇ ਜੀ
 ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਬੈਠ ਕਹਿ ਪੁਸਾਦੁ ਅਗੇ ਰਖਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਭਾਈ ਏਹੁ ਕਿ
 ਆਂ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਆਰੇ ਵਾਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਬਿਦਪੁਸਾਦੁ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੀ ਕਹਿਅੰਤੁ ਈ ਤੇਰਾ ਨਾਂ ਉ ਕਿ ਅੰ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਜਾਂਤਿ ਵਰਨੁ ਕਿ ਅੰ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਉ ਜੁ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਮੇ
 ਰਾ ਨਾਂ ਉ ਤੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਹੈ ਜੀ ਅਰੁ ਈ ਹਾਂ ਜਾਂਤਿ ਵਰਨੁ ਸਭ ਨੇ ਕਾਏ ਕਹੀ ਹੈ ॥ ਈ ਹਾਘ ਦੇ ਬਾਧੇ ਕੋਈ ਨ
 ਹੀ ॥ ਈ ਹਾਸਭੁ ਪਾਸੋਂ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ ਬਾਧੇ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅੰਤੁ ਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਈ ਹਾਂ ਕ
 ਰਾ ਜਾਂ ਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਈ ਹਾਂ ਕਾਰ ਜਾਂ ਕਉ ਲੈਨ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਛਿ
 ਅੰਤੁ ਈ ਹਾਂ ਜਾਂ ਜੋ ਰਾਜੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਵਧ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਉਸ ਕੋ ਸਿਰਧ
 ਰਿਛੁ ਤੁ ਕਰਤਾ ਰਨੇ ਦੀਅ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਉਹੁ ਕਿਸੀ ਪਾਸ ਤੇ ਸਲਾਮੁ ਨਾ ਹੀ ਕਰਾਂ ਦੁਤਾਂ ॥ ਅੰ ਪੇ ਹੀ ਜੀ ਅੰ
 ਸਭੁ ਰਸਤਾ ਸਲਾਮੀ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਏਹਾ ਅੰ ਪ ਕਿਸੀ ਪਰ ਜਾਂ ਬਤਾਨਾ ਹੀ ਕਰਤਾ ॥ ਏਹੁ ਏ ਕਹੀ ਜਾ ॥ ਸੁਤਾ ਹੈ
 ਜੋ ਸਭੁ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ ਕੇ ਬੰਦੇ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸੋ ਸਭੁ ਹੈ ਤੇ ਸਾਏ ਕੁਮੇਰੀ ਬੰਦੇ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰ ਪਿ
 ਅੰ ਅੰ ਪੇ ਜੀ ਅਵਿਚਿ ਧਾਰੀ ਜੋ ਉਸ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਕੁੀ ਨਾ ਹੀ ਜਾਂ ਵਣਾ ॥ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾਂਦਰ ਸਨੁ ਭੀ
 ਜਰੁ ਕਰਣਾ ॥ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਸੁਧਰ ਸੇਣ ਨੂ ਇਸ ਦੇ ਉਪਰਿ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਦਿਖਾਂ ਕਰਤਾਂ ਗ ਕਿਅਾਂ ਕਰੇ ॥ ਏ
 ਹੋ ਵੀਚਾਰ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਸੀ ॥ ਤਿਚਰਨੁ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅੰ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਅਚ ਵੀਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਅੰ ਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਨਾ ਹੀ ਅਚ ਵੀਏ ॥ ਤਾਂ ਧਰ

ਮਾਸਿਘਕਹਿਅੰਜੀਸਧਜੀਤੁਸੀਜੇਨਾਂਹੀਅਚਵਦੇਸੋਕਿਉਨਾਂਹੀਅਚਵਦੇ॥ਇਸਾਵਿਚਿਦੇਖੁਕਿ
 ਅੰਗਾਂਖਿਅੰਜੀ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭੁਈਪਰਮਾਸਿਘਦੇਖੁਪ੍ਰਸਾਦਵਿਚਿਕੋਈਨਾਂਹੀ॥ਦੇ
 ਖੁਰਾਂਜੇਵਿਚਿਹੈ॥ਤਾਂਧਰਮਾਸਿਘਕਹਿਅੰਜੀਤੁਮੇਰਾਂਜੇਕਉਦੇਖੁਕਿਅੰਲਗਾਂਇਅੰ॥ਰਾਜਾਂਤੇ
 ਧਰਮਾਅੰਤਮਾਂਹੈ॥ਅਰੁਜੇਕੋਈਰਾਂਜੇਕਦੇਖੁਤੁਮਕਉਨਜਰਿਅੰਇਅੰ॥ਤਾਂਤੁਮਹਮਕੋਕਹੈ॥ਤਾਂ
 ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭੁਈਜਿਸਮੇਦੇਖਹੋਤਾਂਹੈਸੋਈਜਨਤਾਂਹੈ॥ਅਹੁਅਉਗੁਰਿਅੰਜਨਤਾਂਹੈ
 ਅਉਰਸੈਸਾਂਗੀਪਉਣਅਹਾਂਗੀਹੈ॥ਤਾਂਧਰਮਾਸਿਘਕਹਿਅੰਜੀਏਹੁਨਿਰਵਾਂਗਕਿਓਕਰਿਹੈ॥
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਭੁਈਅੰਪੋਹੈਇਰਹੇਗਾਂ॥ਤਾਂਧਰਮਾਸਿਘਕਹਿਅੰਜੀਏਹੁਪ੍ਰਸਾਦਈ
 ਦੇਪਇਅੰਰਹੇਗਾਂ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅੰਤੁਮਰਾਂਜੇਕਉਖਬਰਕਰੋ॥ਜਬਰਾਂਜਾਂਹਮਾਸਿਉ
 ਸਮਝੇਗਾਂਤਬਹਾਪ੍ਰਸਾਦੁਜੇਵੀਏਰੋ॥ਤਬਧਰਮਾਸਿਘਵੀਚਾਂਕੁਕੀਤਾਂਭੁਈਏਹੁਅਚਰੁਜੁਹੋ
 ਇਅੰ॥ਜੇਰਾਂਜੇਨੁਇਨਾਂਕਿਅੰਦੇਖੁਲਗਾਂਇਅੰ॥ਧਰਮਾਸਿਘਨੂਹੈਰਾਂਨੁਗੀਲਗੀ॥ਤਾਂਧਰਮਾ
 ਸਿਘਰਾਂਜੇਕਉਲੁਨੈਨਨੁਜਾਂਇਕਹਿਅੰ॥ਰਾਂਜਾਂਜੀਤੇਰੇਸਹਰਮੇਤੀਨਅਤੀਤਅੰਇਉਤਰੇਨੁ
 ਏਕਤੇਸਹਰਮੇਅਹਾਂਰਕਰਿਜਾਤਾਂਹੈ॥ਅਰੁਦੇਇਅੰਵਤੇਨਾਂਹੀ॥ਤਿਨਕੇਤਾਂਈਮੇਅਹਾਂਰਲੇ

ਗਇਆਂ ਥਾਂ ਉਹ ਤੇ ਅਚਵਤੇ ਨਾਂਹੀ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ ਕੋ ਕਹਿ ਆਂ ਰੇ ਸਾਂਧ ਜੀ ਯਹ ਤੇ ਧਰਮ ਨਗਰੀ ਹੈ
 ਤੁਮ ਅਚਵਤੇ ਕਿਉ ਨਾਂਹੀ। ਤੁਮੋ ਅਹਾਰ ਕਉ ਕਿਉ ਦੇਖੁ ਲਗਾਂ ਇਆਂ ਹੈ। ਦੋ ਤੋ ਕਛੁ ਨਾ ਬੋਲੇ
 ਪਰ ਉਨ ਕੋ ਮਹੀਤ ਕਹਿ ਆਂ ਪਰਸਾਂ ਦਕਉ ਦੇਖੁ ਕਈ ਨਾਂਹੀ ਰਾਂਜੇ ਮੈ ਦੇਖੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ
 ਆਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਪੁਛੁ ਤੇ। ਜੋ ਜੀ ਰਾਂਜੇ ਮੈ ਕਹਿ ਆਂ ਦੇਖੁ ਹੈ। ਤਬ ਫੇਰਿ ਧਰਮ ਸਿ
 ਘ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਮੈ ਤੇ ਯਹ ਬਾਂਤ ਕਹੀ ਥੀ। ਤਬ ਓਸ ਨੇ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਜਿਸ ਮੈ ਦੇਖੁ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋ ਜੋਈ
 ਜਾਂਣ ਤਾਂ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਆਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਦੇਖੁ ਬੀਚਾਂ ਰਾਂ ਦੇਖੋ। ਉਨ ਨੇ ਹਮ ਕਉ ਕਿ
 ਆਂ ਦੇਖੁ ਲਗਾਂ ਇਆਂ ਹੈ। ਤਬ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਤੁਮ ਚਲੁ ਕਰੁ ਪੁਛੋ। ਤਬ ਰਾਂਜੇ ਕਵ
 ਲ ਨੇਨ ਕਹਿ ਆਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਓਇ ਕਹਾਂ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਸਿਲਮਲਾਈ
 ਪਹਾਂ ਫੀਕੀ ਦਾਂ ਵਨੀ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਤਬ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਆਂ ਰੇ ਘੋੜਾਂ ਲਿਆਂ ਵਉ। ਜਾਂ ਰਾਂਜੇ ਘੋੜਾਂ ਮੀਂ ਗਾ
 ਇਆਂ ਤਾਂ ਵਜੀਰ ਵੀਚਾਂ ਰੁਕੀ। ਤਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਹਰ ਮੈ ਉਡਾਂ ਰੇ ਵੀ ਅਟਕ ਕਿਸੀ ਕਉ ਨਾਂਹੀ। ਅ
 ਤੇ ਜੋ ਮੈ ਹੋਰ ਕਛੁ ਲੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਕਬਲ ਨਾਂ ਕਰਨਾ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਭੀ ਕਛੁ ਨਾਂਹੀ। ਕੁਲਾਂ
 ਹੁਣ ਤਾਂ ਏਹੀ ਦੇ ਚਲੇ। ਪਿਛੇ ਮਿਲਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਛੁ ਹੋਵੈ ਗਾਂ ਸੋ ਕਰੀ ਮੇਰਾ। ਸਾਂਇ ਤਨਾਂ ਭਾ

ਜਗੀ ਜਾਂਘੇ ਵਾਂਘਾਂ ਇਖੜਾਂ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਚਲੇ। ਤੇ ਉਹੁ ਫਕੀਰ ਕਹਾ
ਹੈ। ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਰਾਂਜੇ ਕਉ ਲੈ ਨੇ ਨਨੂ ਲੈ ਆਇਆ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੈਠੇ ਆਹੋ। ਅਰੇ
ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤਾਂ ਰਵਜਾਂ ਇਦਾਂ ਆਹਾਂ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ। ਮੇਰੀ ਮਗਨਾ ਸਤ ਬੈਠੇ ਆਹੋ। ਸਮਾਧਿ
ਲਗੀ ਆਹੀ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤਾਂ ਰਵਜਾਂ ਇਦਾਂ ਸੀ ਪਰ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਭੀ ਮਸਤ ਹੋਇ ਰਹਿ ਆਂ ਸੀ। ਤਾਂ ਰਾਂਜ
ਘੜੇ ਤੇ ਉਤਰ ਖੜ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆਂ। ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ ਜੋ ਕਈ ਆਇਆਂ ਹੋ ਕਿ ਨਹੀ ਆਇਆਂ
ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਵਲ ਨੇ ਨਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੁਕਹਿਆ ਜੇ ਦੇਖ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਇਨਕੀ ਕਿਆਂ ਮਵਾਂਜਹੈ। ਤਪ
ਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਏਹੁ ਪੁਰਨ ਜਾਧਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆਂ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰ ਜਾਣੇ। ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿ
ਘ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਤੁਮ ਇਨਕੇ ਬੁਲਾਵੇ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆਂ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬੁਲਾਈਐ। ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿ
ਘ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਤੁਮ ਇਨਕੇ ਕੋਹੋ ਸਾਂਧ ਜੀ ਕਰ ਤਾਂ ਰੁਕਰ ਤਾਂ ਗੁ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆਂ ਇਉ ਕਹੀਏ।
ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਇਉ ਕਹੀਐ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਨੇ ਹੋਇ ਕੈ ਆਖਿਆਂ ਸਾਂਧ ਜੀ ਕਰ ਤਾਂ ਰੁਕਰ
ਤਾਂ ਗੁ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਖੁਲੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਸਤਿ ਕਰੈ ਜੀ ਸਤਿ ਕਰੈ
ਰਤਾਂ ਗੁ। ਭੁਈ ਜੀ ਆਵੈ ਬੈਠੇ। ਤਾਂ ਬੈਠ ਕਰਿ ਰਾਂਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਂ ਸੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਮਹੀਤ ਜੀ।

ਤੁਮੇਜੇਰੀਤੁਰਾਂਨਾਂਅਚਵਿਆਹਮਕੋਦੇਖੁਲਗਾਂਇਆਂਜੋਤੇਹਮਕੋਦੇਖੁਬਤਾਂਵੇਅਮਰੁਹਮ
ਚਾਂਦੇਖੁਦੂਰਿਕਰੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂਦੇਖੁਤਮਕਉਏਹੁਲਾਂਗਾਂਹੈ। ਜੋਤਮਕਹ
ਤੇਹੋਸਭੇਗੋਬਿਦਕੇਕੀਏਹੈ। ਅਸੇਏਕਹਮਭੀਕੀਏਹੈ। ਜੋਤਮਏਹਬਾਂਤਿਜਾਂਣਤੇਹੋਤੇਅਵਰ
ਪਾਂਸਤੇਅੰਨਕਿਓਮਨਾਂਵਤੇਹੈ। ਤਬਰਾਂਜੇਕਹਿਆਂਜੀਹਮਕਿਸੀਪਾਂਸਤੇਨਹੀਮਨਾਂਵਤੇ। ਉਹੁ
ਅਪੇਹੀਮਨਾਂਤੇਹੈ। ਹਮਕਿਸੀਪਰਿਛੁਗਮਾਂਇਸਨਾਂਹੀਕਰਤੇ। ਕਿਸੀਪਰਜਾਂਬਤਾਂਨਹੀਕਰਤੇ
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾਂਮੁਣਰਾਂਜਾਂਕਵਲਨੈਨ। ਅਸਾਂਸਧਰਸੈਣਨੁਤਸਾਂਸਭਨਾਂਦੇ
ਉਪਗਿਸਿਰਿਦਾਂਰਕੀਤਾਂਹੈ। ਅਤੇਹੋਰੁਜਿਤਨੇਸਭਰਾਂਜੇਹੈਨਿਸਭਉਸਦੇਸਲਾਂਮੀਹੈਨ।
ਅਸਾਂਕੀਤੇਹੈਨ। ਤੁਸਾਂਡੇਜੀਅਵਿਚਿਕਿਆਂਅਵਦੀਹੈ। ਤਾਂਰਾਂਜੇਕਵਲਨੈਨਕਹਿਆਂ
ਜੀਈਹਾਂਤੇਪਰਮਸੁਖੁਹੈ। ਹਮੇਤੁਮਾਰਾਂਕਹਿਆਂਸਿਰਪਰਿਮੰਨਿਆਂਪਰਜੀਹਮਾਂਰੇਦੁਖ
ਦੂਰਿਕਰੋ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਵਚਨੁਕੀਤਾਂ। ਰਾਂਜਾਂਜੀਤੇਰਾਂਦੇਖਦੂਰਿਕਰਨਦੇਵਾਂਸਤੇਹਜ
ਰਾਂਜੇਜਨਅੰਏਅੰਹੈ। ਤੁਸੀਅਸਾਂਨੁਨਹੀਜਾਂਣਦੋ। ਪਰਮਾਸੀਤੁਸਾਂਨੁਜਾਂਣਦੋਅੰਹੈ। ਪਰਰਾਂ
ਜੇਸੁਧਰਸੈਣਦਾਂਸਲਾਂਮੀਰਹੇਗਾਂ। ਤਾਂਤੇਰਾਂਭੁਲਾਂਹੈਦੇਗਾਂ। ਇਹਸਾਂਰੀਧਰਮਸਮਕੀਬਾਇਪਈ

ਗੀ। ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਵੇਸਾਈ ਕਰੀ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਵਲ ਨੇ ਨਕ ਰਿਆਂ ਜੀ ਤੁਮੇ ਕਰਿਆ ਜੋ। ੧੧੭
 ਨਕਾਂ ਕਰਿਆਂ ਨਦੇਰੇ ਗਾਂ। ਪਰੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਅੰਤ ਮੇਕਾਂ ਬੁਰਾ ਦੁਰਿ ਕਰੇ। ਤੁਮ ਜੇ ਕਹ ਤੇਰੇ ਜੇ ਤੁਹ ਮੇਕੇ ਨ
 ਹੀ ਜਾਣਤਾ। ਅਰੁ ਹਮ ਤੁਮੇ ਕੇ ਜਾਣ ਤੇਰੇ ਅਜੀਓ ਹਕਦ ਕਾਂ ਅਮਨਾਂ ਹੀ ਹੋ। ਕਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋ। ਤਾਂ ਰੁ
 ਰਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਰਿਆਂ ਸੁਇਰਾਂ ਜਾਂ ਕਵਲ ਨੇ ਨਾ। ਜਬ ਰਾਂਜਾਂ ਜਨ ਕਵਿ ਦੇ ਹੀ ਥਾਂ ਤਬ ਤੁਰਾਂ ਜੇ ਕਾਂ ਧਾਂ ਸਾ
 ਇਸ ਨਾਨੀ ਥਾ। ਸਦਾਂ ਪਹਰ ਰਾਂਤਿ ਰਹ ਦੀ ਤੁਹੀ ਇਸ ਨਾ ਨੁਕਰਾਂ ਵਤਾਂ ਥਾਂ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕੀ ਤੇਰੇ ਉਪਾਰਿ ਬ
 ਹੁਤ ਮਿਹਰ ਵਾਂ ਨਹੀ ਥੀ। ਪਰ ਤੁਯਾਂ ਦੁਕਰੇ ਜੇ ਏ ਕਵਿ ਨ ਤੁਮ ਕਉ ਰਾਂਜੇ ਕਰਿਆਂ। ਰੇ ਮਧ ਰਾਂਤੁ ਹਮ ਕਉ ਜ
 ਲਸੀ ਤਲ ਪਿਲਾਂ ਉ। ਪਰੁ ਕਹ ਕਾਂ ਜਹਾਂ ਕਾਂ ਮੇਕ ਹਤਾਂ ਹੀ। ਤਬ ਤੇ ਨੇ ਕਰਿਆ ਰਾਂਜਾਂ ਜੀ ਕਰੀ ਮੇ ਜੀ। ਤ
 ਤਰ ਜੇ ਕਰਿਆਂ ਰੇ ਮਧ ਰਾਂਜਹਾਂ ਹਿਸੇ ਚਲ ਜਲ ਹੋ। ਤਬ ਤੁ ਜਲ ਕਉ ਗਇਆਂ। ਤਬ ਤੇ ਰੇ ਮ
 ਤਮੇ ਲਹੀ ਥਾਂ ਛੁਨਾਂ ਉਪ ਜੀ ਜੇ ਹਮ ਰਾਂਜੇ ਨਹੁ ਏ। ਤਬ ਤੇ ਜਲ ਰਾਂਜੇ ਦੇ ਅਰੇ ਮਾਂ ਇਰਖਿ
 ਮਾ। ਤਬ ਰਾਂਜੇ ਨੇ ਜਲ ਪੀਆਂ। ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਪਹਰ ਰਾਂਜਾਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੁ ਮਾਂ। ਮਰੁ ਤੁ ਤੁ ਕਉ ਰਾਂਜੇ
 ਨੇ ਕਰਿਆਂ। ਅਰੇ ਮਧ ਰਾਂਤਿ ਕਛੁ ਮਾਂ ਗੁ। ਤਾਂ ਤੇ ਨੇ ਕਰਿਆਂ ਮੇ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੀ। ਸਾਂਗ ਤਾਂ ਤਾਂ ਛੇਰ
 ਰਾਂਜਾਂ ਜਨ ਕਰ ਜੀ ਮੀਤ ਰਜੇ ਮੀ ਥੋ। ਰਾਂਜੇ ਨੇ ਕਰਿਆਂ ਰੇ ਮਧ ਰਾਂਜਾਂ ਗਤੇ ਚੁਕ ਹੋ। ਅਬ ਕਿ

ਉਮਕਰਤਾਹੈ। ਜੋ ਤੈਮਾਂਗਿਅਾਂਜੋਗਮ ਤੈਕਉਦੀਅਾਂਫੇਰਿ ਤੈਕਹਿਅਾਂਜੀਮੈ ਤੈਕਛੁਨਜੀਮ
 ਗਿਅਾਂਤਫੇਰਿ ਰਾਂਜੇਜੀਕਹਿਅਾਂਅਰੇਮਘਰਾਂਜਬਤੈਜਲਕੈਗਇਅਾਂਥਾਂਤਬਤੈਮ
 ਪਏਅਾਂਤਮੇਕਹਿਅਾਂਜੋਗਮਰਾਂਜੇਨਾਂਹੁਏ। ਅਬਹਮਤਮਕੋਰਾਂਜਦੀਅਾਂਪਰਹਮਸੇਕੁ
 ਬਡਾਂਰਾਂਜੁਕਰੇਗੇ। ਹਮਾਰੀਤਮਾਂਗੀਉਹਾਂਕੀਅਸਨਾਂਈਅਰੁਪ੍ਰੀਤਿਹੈ। ਤਬਰਾਂਜੇਕਵਲ
 ਨੈਨਕਹਿਅਾਂਸੁਣਤੈਜੀ। ਤਬਤਮਾਰਾਂਨਾਂਉਰਿਅਾਂਥਾਂਅਰੁਮੇਰਾਂਨਾਂਉਰਿਅਾਂਥਾਂਤਫੇਰੁ
 ਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅਾਂਸੁਣਿਰਾਂਜਾਂਕਵਲਨੈਨਾਂਤੇਰਾਂਨਾਂਉਜਫਾਂਚੰਦੁਥਾਂਅਰੁਮੇਰਾਂਨਾਂ
 ਉਗਵਰਧਨਥਾਂ। ਤਬਰਾਂਜੇਕਵਲਨੈਨਕਹਿਅਾਂਜੀਤੁਓਹੀਗੁਵਰਧਨਹੈ। ਅਬਤੇਰਾਂ
 ਨਾਂਉਰਿਅਾਂਚੈ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਅਾਂਅਬਮੇਰਾਂਨਾਂਉਨਾਂਨਕਨਿਰੰਕਾਂਗੀਹੈ। ਏਹੁ
 ਥਾਂਤਿਸੁਣਿਕਹਿਰਾਂਜਾਂਕਵਲਨੈਨਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਦੇਪੈਰਾਂਤੇਫਹਿਪਇਅਾਂਅਤੇਹ
 ਥੁਪੈਰਾਂਤੇਰਖਕਰਅਾਂਪਏਮੁਹਤੇਰਥੇਅਤੇਮੁਹੇਬਚਨਕੀਤਾਂਜੀਤੁਸੀਭੁਲੇਬਚਨੇਕੇ
 ਪੁਰੇਹੈ। ਪਰੁਅਬਚਲੇਸਹਰੁਮੇਮੀਦਰੇਮੀਗਜਰਾਂਨਕਰੇ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਕ
 ਹਿਅਾਂਸੁਣਰਾਂਜਾਂਗਮਅਤੀਤਫਕੀਰਾਅਾਂਹੈ। ਤਮਰਾਂਜੇਹੇਮੀਦਰੇਮੀਸੋਹਤੇਹੈ। ਹਮਉਦ

ਅੰਨਹੀਮਹਿਸੋਹਤੇਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆਂ ਤਪਾਂ ਜੀਏ ਹੁਰਾਂ ਜੁ ਤੁਮਰਾਂ ਹੈ। ਬੈਠ ਕਰਿ ਰਾਂਜ ਕ
 ਰੋ। ਅਰੁ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਅੰਚੇ ਟਹਲ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਮ ਕਰੋ ਸੋ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਮਾਗੇ ਕਰ ਕਰੋ। ੩੦
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਂ। ਏ ਰਾਂਜਾਂ ਤੇ ਜੇ ਰਾਂਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੁਮ ਅਰੁ ਹਮ ਦੋ
 ਗੁਰੂ ਭਈਯੋ। ਭੇਦੁ ਕੁਛੁ ਨਾ ਹੀ। ਪਰ ਏ ਕੁਹਾਂ ਰਾਤੁ ਮਥ ਚਨੁ ਮਨੈ। ਤਬ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆਂ ਜੀ
 ਏ ਕਥ ਚਨ ਕਿਆਂ ਜੇ ਤੁਮ ਕਰੋ ਸੋ ਏ ਕਰੋ। ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਬਡੇ ਗੁਰੂ ਭਈਯੋ। ਰਾਂਜੇ ਜਨ ਕਦੀ ਬਜਾਇ
 ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਂ। ਤੁਮ ਰਾਂਜੇ ਸਧਰ ਸੈ ਏ ਕੇ ਸਲਾਮੀ ਰਹੀ। ਤਬ ਰਾਂਜੇ ਕਦੁ ਲ
 ਨੈਨ ਕਹਿਆਂ ਜੀਏ ਕਮਧਰ ਸੈ ਏ ਕਿਆਂ ਜੇ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਧਰ ਸੈ ਏ ਕੇ ਸੋਗ ਕੇ ਸਲਾਮੀ ਹੋਵੈ। ਅ
 ਹ ਕਿਆ ਖਾਂਤਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੇ ਕਹਿਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸੀ ਅੱਖ ਦੇਹੋ ਸੋ ਤਾਂ ਰਾਂਜਾਂ ਮੀਨ ਦਾ ਪੈ। ਫੇਰ ਅ
 ਗੇ ਬਾਂਤਿ ਕਿਆਂ। ਅਤੇ ਜੇ ਰਾਂਜਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਸੀ ਮਨੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਂਜਾਂ ਤੇ ਕਿਆ
 ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਮੀਦ ਰਾਵਿ ਤੁਕਰੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੁਲਾਂ ਰਾਂਜਾਂ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਕਹਿਆਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ। ਭੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਭੀ ਮੀਦ ਰਾਵਿ ਚਿਗਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਰਾਂ
 ਜੇ ਜਨ ਕਨਾਲੇ ਭੀ ਦੁਹੀ ਸਮਰੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਰਾਜ ਭੀ ਸਤ ਦਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰੁ ਰਾਂਜੇ ਜਨ ਕਦਾ ਬ

ਚਨੁ ਪੁਰਾ ਹੋਇ ਅੰਧੈ ॥ ਰਾਂਜਾਂ ਜਨ ਕੁ ਅਸਾਡਾ ਪੁਰਨੁ ਗੁਰੁ ਅੰਗਾਂ ਤਪੰ ਵਹਾ ਮਹੀ ਨੇ ਗੁਰਨਾ
 ਕਜੀ ਕਵਲ ਨੈਨ ਪਾ ਸਿਰਹਿ ਅੰਗਾਂ ਗੁਰ ਜਰਾਂ ਨ ਕੀਤੀ ॥ ਫੇਰਿ ਦਿਦਾ ਹੋਏ ॥ ਤਾਂ ਰਾਂਜੇ ਕਹਿ ਅੰ
 ਜੀਏ ਪੁਰਾਂ ਜਤਮਾਂ ਰਾਂਜੇ ॥ ਰਿਸੀ ਕਉ ਅੰਧੇ ਹਥਿ ਕਰਦੇ ਹਾ ॥ ਮਰਮੇਤੁ ਮਾਰੇ ਸਾਂਬਹੀ ਚਲਤ
 ਹਾ ॥ ਕਉ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਂਹਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਅੰਸੁ ਰਾਂਜਾਂ ਕਵਲ ਨੈਨਾ ॥ ਗੁਰ ਜਨ ਕਜੀ
 ਦਾਂਦੀ ॥ ਅਰਾਂਜਤਮ ਕੋ ਅਰਾ ਅੰਧੇ ਹਾ ॥ ਕਿਸ ਕਉ ਦੇਵੈ ॥ ਤਬ ਰਾਂਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਚਰਨ ਸੀਦਨਾ
 ਕੀਤੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਬਾਂਹਿ ਨਿਕਲਿ ਪੜ੍ਹਾਂ ਹੋਇ ਅੰਧੈ ॥ ਫੇਰਿ ਸਮੇਰ ਪਰਬਤ ਨ ਚਲੇ ॥ ਤ
 ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿ ਅੰਜੀਏ ਹੁਜੇ ਮਕਾਂ ਅੰਧੇ ਹੋ ਨਿਸੋ ਕਿਤ ਬਲਿ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਬੋਲੁ ਹੁਕੁਈ
 ਦਾਂਹੁ ਗੁਰਾ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਅੰਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਡਿਠਾਂ ਲੋੜਦ
 ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿ ਅੰਜੀ ਤੁਰ ਕਤਰੀ ਫਬਹੁ ਤੁ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਭੁਲਾਂ ਉਹੁ ਭੀ ਦੇਖਿ ਜਾਈ
 ਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਅੰਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਹਤਾਂ ਕ੍ਰਿਧਹੇ ਪਛੇ ਹਰਿ ਅੰਧੈ ॥ ਤੂੰ ਮਰੇ ਹੀ ਅਥੇ ਪਾਂਸੇ
 ਅੰਗਾਂ ॥ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ ਅੰਨ੍ਹ ਜਾਂਣ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਦੇਦੇ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਅੰਜੀ ਕੀ ਬਹਾਂ ਨੇ ਕਰ
 ਦਾਂਹੋ ॥ ਤੈਨੂੰ ਦੁਰਕ ਨਾ ਹੀ ॥ ਨੇਜੀ ਇਕ ਪਲ ਕਹੈ ॥ ਕਾਂਗਰਨਾਨ ਕਜੀ ਅੰਧਿ ਅੰਮਰਦ

ਨਾਇਬ ਅਛਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋਹਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅੰਜੀ ਅਛਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋਹਾਂ ਤੇਰੀਆ
 ਅਛਾਈ ਪਲਕਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਜੋ ਕਹਤ ਹੈਂ ਹਿੰਦੂਆਨ ਜਾਂਦਨਾਂ ਹੀ ਦੇ ਦੇਸ ਤੋਂ ਕਉਂਦੁਮਨੇ ਕਰਸ
 ਕਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਤੇਰੇ ਅੱਖਿਆਂ ਦੇ ਹਿੰਦੂ
 ਹੀ ਜਾਂਦਾਂ। ਚਲੁਤਾਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚਿਤ ਵਨੀ ਨਾਂ ਲਿਆ ਅਛਾਈ ਹਜਾਰ ਕੋਹਾਂ ਜਾਇ
 ਨਿਕਲੇ ਇਕੁ ਪਲ ਕਵਿੰ ਚਿਅ ਕੇ ਜਾਇ ਮੁੜੇ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅੰ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
 ਕਾਂਏ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀਏ ਹਤਾਂ ਚਾਂ ਰਿਦਿ ਵਲੀ ਹੈ। ਇਥੋਂ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੁਛੁ ਨਾਂ
 ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜਾਂ ਹੀ ਅੰਦਰੁ ਜਾਂਏ ਕੇ ਦੇਖਾ ਜਾਂ ਮਰਦਾਂ
 ਅੰਦਰੁ ਜਾਂ ਵਣ ਲਗਾਂ। ਤਾਂ ਮੁਜਾਂ ਵਰਜ ਵਣ ਦੇ ਨਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੱਖਿਆਂ ਅੰਦੇ ਕਾਰੇ
 ਮੇਤਾਂ ਮਾਲਮਾਂ ਨਾਂ ਹਾਂ। ਮੇਤਾਂ ਹਿੰਦੂ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੁਜਾਂ ਵਰਾਂ ਕਹਿਅੰ ਬਾਬਾਈ ਹਾਂ ਬਿਨਾਂ
 ਮੁਜਾਂ ਵਰਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਕਉਂਦੁਮਨਾਂ ਹੀ। ਅਰੁ ਮੁਜਾਂ ਵਰੁ ਕੀ ਅੰਦਰਿ ਜਾਂਤੇ ਹੈ ਸੋ ਕੀ ਅਖੀ
 ਅੰਬੀ ਨਿਕਰਿ ਜਾਂਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਫਿਰਿਅੰ ਇਅੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਲੁਪੁਫਿ
 ਅੰਕਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਹਿੰਦੂ ਹੀ। ਅੰਕਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਹਿੰਦੂ ਹੀ। ਅੰਕਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਹਿੰਦੂ ਹੀ।

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
 ਕਿਸੇ ਨਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹੈ ਨਿਜੇ ਬਿਨਾ ਮੁਜਾਂਦਰਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਮੁਜਾਂਦਰ ਭੀ ਮਖੀਆ
 ਬੰਧਕ ਰਿਜਾਂ ਦੇ ਹੈ ਨਿਜਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹਸ ਕਰਿਆ ਸਾਹਿਬ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਮਕ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
 ਖਾਲੀ ਫਿਰਿ ਜਾਂਸਾਂ ਏਹੁ ਵਡਾਂ ਹੈ ਫੁਹੈ ਮਤੇ ਜੇ ਹੁਣ ਨ ਦੇਖ ਸਾਂਤ ਫੇਰਿ ਕਦਾਂ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜਰੂਰ ਦੇਖਣਾ ਹਈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
 ਹੈ ਦਿਖਾਈ ਐ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਸਿਰਾ ਚਲਿਆ ਜਾਂ ਹੁਮੰਦਰ
 ਮਤੇ ਅਟਕੇ ਨਾਂ ਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮੰਦਰ ਹੀ ਚਲਿਆ ਗਇਆ
 ਮਰੇ ਮੁਜਾਂਦਰ ਸਬੇ ਮੰਧੇ ਹੋਇ ਗਏ ਜਾ ਮਰਦਾਨਾ ਮੰਦਰਿ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਇਕ ਪਖ
 ਰਦੀ ਮੁਰਤਿ ਪਈ ਹੋਈ ਪਈ ਹੈ ਮਰਦਾਨਾਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਾਂ ਹੀ ਮਰਦਾਨਾਂ ਦੇ ਖਿ
 ਕਰਿ ਬਾਂਹਿ ਨਿਕਲਿਆ ਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਬੰ
 ਪੁਛਿਆ ਕਹੈ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ

ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇ ਤਾ ਦੇ ਖਿਕੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਇ ਗਇਆਂ ਮੇ ਦੇ ਖਾਂਕਿਆਂ ਜੋ ਹਿਕੁ ਮੂਰਤਿ ਪਥਰ ਦੀਵ
 ਤੀ ਸਾਰੀ ਪਈ ਹੈ। ਹੋਰ ਮੇ ਕੁਛ ਨ ਡਿਠਾ। ਤਾਂ ਗਾਰੂ ਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਏ ਹੁਮਰਤਿ ਮ
 ਹਾਂ ਦੇ ਵ ਦੀ ਹੈ। ਏ ਹੁਪਾਂ ਜੁਰਖ ਦੇ ਹੋ ਨੀ। ਜੋ ਅੰਦਰਿ ਜਾਂ ਵਧ ਕਿਸੇ ਨਾ ਹੀ ਮਿਲਦਾ। ਅਤੇ ਜਾਂ
 ਏ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਦੇ ਦੋ। ਅਤੇ ਅਪਭੀ ਅਖੀ ਅੰਬੀ ਪਕੇ ਜਾਂ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤਾਂ ਮੇਰ ਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਏ ਹੁਤ
 ਅਖ ਦੇ ਹੈ ਨੀ ਜੇ ਸੁਤ ਪਰਸਤੀ ਬੁਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਏ ਹੁਦੁਰਿ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ ਕਰ ਦੋ। ਤਾਂ ਗਾਰੂ ਨਾਨ ਕਜੀ ਅ
 ਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾ ਏ ਹੁਤੈ ਨੁ ਦੇ ਖਣੀ ਮਾਲਿ ਅੰ ਹੈ। ਇਨਾਂ ਨੁ ਦੇ ਖਣੀ ਹੁਕਮ ਨਾ ਹੀ। ਜੋ ਅਖੀ ਖੁਲੀ
 ਜਾਂ ਦੇ ਹੈ ਨੀ ਤਾਂ ਅੰਧੇ ਹੋ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਅੰਜੀ ਕਿਸ ਦਾਸਤੋ। ਤਾਂ ਗਾਰੂ ਨਾਨ ਕਜੀ ਕਹਿਆ
 ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਦਾ ਜੋ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਹੁ ਅੰਗਾਂ ਸੇ ਉਸ ਦਾਨਾ ਉਖਨ ਕਾਂਹ ਹੁਸੈ ਨੀ ਅੰਗਾਂ ਉਸਾ ਅਪ
 ਆਂ ਅੰਗਾਂ ਜੋ ਈ ਹਾਂ ਤੋ ਇ ਹੁਮਰਤਿ ਦੁਰਿ ਕਰੋ। ਤਬ ਉਨ ਕੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲਿ ਲਗੇ ਦੁਰ ਕਰਨਾ। ਤ
 ਸਾਰੀ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਹੀ ਖਨ ਕਾਂਹ ਦੀਵਿ ਚਿ। ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹੇ ਮੁਜਾਂ ਵਰਾਂ ਦੇ ਪਰਮਾ ਹੋਤਿ ਤਨਿ ਮਨ
 ਅਗਲ ਗੀ। ਲਗੇ ਸੜਾ। ਤਾਂ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਹੁ ਉਥੇ ਨਿਕਲਿਨ ਠਾਂ। ਅੰ ਇਕੇ ਇਸੇ ਬੁਤ ਦੀ
 ਪੇਰੀ ਪਇਆਂ। ਤਾਂ ਬੁਤ ਵਿਚੋ ਅਵਾਂ ਜਨਿ ਕਲੀ। ਜੋ ਕੋਈ ਖੁਲੀ ਅੰ ਅਖੀ ਅੰ ਅੰਦਰਿ ਜਾਂ

ਵੈਗਾਂਐਐਧਾਂਹੋਵੈਗਾਂਇਸਦਾਸਤੋਰਖਿਆਂ। ਤਾਂਮਰਦਨੇਮਾਂਖਿਆਂਜੀਹਿਦੁਆਨੁਕ
ਫਰਕਿਉਮਾਂਖਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਾਂਖਿਆਂਮਰਦਨਾਏਹਮਾਂਧੇਕਫਰਹੈਨਿ।
ਏਹਮੁਸਲਮਾਨਨਾਂਹੀਹੈ। ਨਕਲੀਹੈਨਿ। ਤਾਂਮਰਦਨੇਮਾਂਖਿਆਂਜੀਮਾਂਤਾਂਐਧਾਂਨਹੈਇਮਾਂ।
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਾਂਖਿਆਂਮਰਦਨਾਂਏਹੁਜੇਤ੍ਰੇਗੁਣਹਿਦੁਆਖਦੇਹੈਨਿ। ਜੇਬ੍ਰਹਮਾਂਬਿ
ਸਨੁਮਹਿਸੁਹੈਨਿ। ਇਹਪੈਦਾਂਇਸਸਭਾਇਨਾਂਬੀਹੋਈਹੈ। ਮਜਾਂਖਾਂਸਈਹੋਜੇ। ਇਨਨਪੁਜਦਜਾਏ
ਅਤੇਹਿਕਤਕੋਈਨਿਰਕਾਰੀਹੋਵੈ। ਸੇਈਬਚੇ। ਏਹੁਤ੍ਰਿਹਾਂਦਿਚੇਸਬਲਪੁਰਖਹੈ। ਅਤੇਏਹੁਕੁ
ਲਾਮਹਿਸੁਹੈ। ਇਸਦੇਦਗਾਂਦਲਦਿਗਕਿਛੁਨਾਂਹੀ। ਅਤੇਵਚਨਾਂਦਾਂਸਹਾਂਪੁਰਾਂਹੈ। ਇਸਦਾਸ
ਤੇਮੁਰਤਿਇਧੇਹੀਰਹੀ। ਮਾਖਮਰਦਨਾਂ। ਹੁਣਿਕਿਧਰਿਚਲਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਮਰਦਨੇਮਾਂਖਿਆਂ
ਜੀਤੁਸੀਜਾਏ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਾਂਖਿਆਂਮਰਦਨਾਂ। ਤੁਕੁਏਵਤਯਾਂਦਿਅਾਂਇਪਵੀ।
ਤਾਂਹੁਣਹੀਮਾਂਖਾ। ਤਾਂਮਰਦਨੇਮਾਂਖਿਆਂਜੀਇਨਾਂਦਾਂਧੇਲੁਤਾਂਤ੍ਰਿਤਾਂ। ਪਰਜੀਏਹੁਜੇਪਾ
ਈਲੋਜਾਦੇਹੈਨਿ। ਸੇਕਿਥੇਲੋਜਾਂਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅਮਰਦਨਾਂਏਹੁਜੇ।
ਜੁਵਰਹੈਨਜੋਨਹਿਜੇਪਰਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅਮਰਦਨਾਂਏਨਾਂਮਜਾਂਵਰਨੁਕਿਸੇ

ਨੁਛਿਏਮਹੀਨੇਕਿਸੇਨੁਤਿਹੁਮਹੀਨੇਕਿਸੇਨੁਨਵੇਮਹੀਨੇ॥ਕਿਸੇਨੁਦਧੇਰੇਕਿਸੇਨੁਪਟੇਰੇਗਾਬਜਾ ੨
 ਰਤਾਅੰਦਦੀਹੈ॥ਤਾਏਹੁਕਿਆਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਜੇਦੁਇਆਂਦਮੀਬਾਂਹਰਿਘਣੈਭਰਭਰਰਖਦੇ
 ਹੋਨਿ॥ਅਤੇਪਿਛੇਮੁਰਤਨੁਨਵਾਂਇਦੇਹੈਨਿ॥ਅਤੇਦੁਇਚਾਂਗਿਮੇਦਰਿਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਜੇਅਖੀ
 ਬੀਧਕਰਿਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਤਾਪਹਿਲੇਓਹੁਚਾਂਗਿਦਿਵਾਂਲੀਧੋਵਦੇਹੈਨਾ॥ਅਤੇਪਿਛੇਮੁਰਤਿਨਨਵਾਂ
 ਇਦੇਹੈਨਿ॥ਉਹੁਪਾਂਈਵਹਿਕੇਬਾਂਹਰਿਆਵਦਾਹੈ॥ਇਹੁਜੇਬਾਂਹਰਿਤਲਾਂਉਤ੍ਰਿਫੋਜੋਈਭੁਰੀ
 ਦਾਂਜਾਂਦਾਂਹੈ॥ਅਤੇਏਹੁਜੇਹਾਂਜੀਆਂਦਦੇਹੈਨਿ॥ਮੇਨਿਵਾਂਜਕੀਤੀਜੋਉਥੋਹਲੇਉਸੇਤਲਾਂਉ
 ਦਿਚੋਭਾਂਡੇਭਰਿਲਿਆਂਦਦੇਹੈਨਿ॥ਅਜੇਹਾਪਾਂਈਲੇਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਆਜੀਭ
 ਹੁਜੇਮਦੀਨਾਂਅੰਖਦੇਹੈਨਿਜੋਕੇਹਰੀਜਾਂਹਗਾਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਇ
 ਥੋਬਾਂਰਾਂਮਜਲਾਂਹੈ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਆਜੀਨੇਕੈਹੀਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਆਮਰਦਾਂ
 ਨਾਬਾਂਰਾਂਮਜਲਾਂਨੇਕੈਹੀਹੋਦੀਆਂਹੈਨਿ॥ਤਾਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਜੀਤੁਜੀਆਸਾਂਨੁਅਛਾਈ
 ਹਜਾਂਰਕੋਹਾਇਕਪਲਕਦਿਚਿਲੈਅੰਏਭਏਹੁਬਾਂਰਾਂਮਜਲਾਂਕਿਆਂਹੈਨਿ॥ਬੀਲਹੁ
 ਗੁੰਈਵਾਹਗਾ॥ ਜਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਂਗਾਰਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਚਲਗੁਈ

ਮਰਦਾਨ ਤੇ ਨਰੀਜਤੀ ਨਾਹੀ ਕਰਣਾ ਓਥੇ ਬਾਰਾਂਹ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚਿ ਮਦੀ ਨੇਪਹੁ ਚੇਗ ਜਾਂ ਮਦੀ ਨਾਂਸ
 ਹਰਦਿ ਚਿਵੜੇ ਜਿਥੇ ਮਹੀਮਦੀ ਗੋਰਾਮਾਂ ਹੀ। ਓਥੇ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀਆਂ ਖਿਆਮਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ
 ਜਾਂਹਿ ਦੇਖਿਆਂ ਉ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਜੀ ਜੋ ਕੋਈ ਮਟਕੇ ਮਨੈ ਕਰੈ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕ
 ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਇਥੇ ਮਧੀ ਨਾਂਹੀ ਬੀਨਦੇ। ਅਤੇ ਤੇ ਤਾਂ ਤੁਰਕੁ ਹੈ ਕਿਉ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਜੀ ਪਏ ਭਠਾ ਮਜੇ ਹੇਤੁ ਰਕਾ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕੋ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਦੇਖਣ ਕਿਉ
 ਮਾਂ ਇਆਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਂ ਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਤਾਂ ਦੇਖਣ ਮਾਂ ਇਆਂ ਹਾਂ ਮੇਤਾਂ ਪੁੱਜਣ ਨਾਂਹੀ ਮ
 ਇਆਂ ਮੇਤਾਂ ਏਸਦਾ ਸਤੇ ਮਾਂ ਖਦਾਂ ਹਾਂ ਜੋ ਏਤੀ ਤਰੀਫ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿਤੁ ਰਕਾ ਸੋ ਦਿਖਾਉ
 ਬੇਕਿਆਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਭੁੰਟੀ ਜਾਂਹਿ ਦੇਖਿਆਂ ਉ। ਜਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨਾਂ ਮੰਦਰਿ ਗਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀਆਂ ਅਤੇ ਮੇਸੀ ਦੇਵੇ ਗੋਰਦੀ ਵਲਿ ਪੇਰ ਕਰਿ
 ਕੇ ਸੁਤੇ। ਤਾਂ ਇਕੁ ਮੁਲਾਂ ਮਾਂ ਇਆਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿਆਂ ਜੋ ਗੋਰਦੀ ਵਲਿ ਪੇਰ ਕਰਿ ਸਤੇ ਹੈ ਨਿ
 ਤਾਂ ਉਸ ਮੁਲਾਂ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰੇ ਤੁਮ ਕਉ ਏਹੇ ਤੇ ਹੋ। ਗੁਲਦੀ ਕਬਰਦੀ ਤਰਫਿ ਪੇਰ ਕਰਿ
 ਕੇ ਸੁਤੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨ ਕਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਨਾਂਹੀ ਮਥੇ ਕੇ ਹਾਂ ਰੇ। ਜਿਧਰ ਤੇ ਹੀ ਖਸੀ ਮਥੇ

ਕੋਈ

ਤਿਧਗੈਰਘਸੀਟਿਕਰਿਗਤਾਂਮਲਾਂਦੁਹਾਂਦੇਲਗਾਂਪੈਰਘਸੀਟਿਕਾਜਿਉਜਿਉਪੈਰਘਸੀਟਿ
 ਤਿਉਤਿਉਰੋਰਘਸੀਟੀਦੀਫਿਰੇਨਾਂਲਿਗਤਾਂਮਲਾਂਛਿਤੇਹੋਇਕਰਿਕਰਿਅਮਮਰੇਈਹ
 ਸੰਤਮਦੁਰਿਹੋਦੁਹਾਲਗਮੁਕਾਮਮਹਮੀਦਰਸੁਲਕਾਹੋਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਨਰਾਂਗਤਿਲ
 ਗਵਿਚਿਸਬਦੁਪ੍ਰਾਤਿਹੋਇਆਂ॥ਮਹਲਾਂ॥੧॥ਅਕਾਮੁਕਰਘਰਿਬੈਸਣਾਂਨਿਤਚਲ
 ਏਕੀਧੰਧਾਮੁਕਾਮਤਾਂਪਰਜਾਈਐਜਾਂਰਹੋਨਿਹਚਲਲੇਗਾ॥੨॥ਮੁਲਾਂਕੈਸੇਮਕਾਂਐਕਰਿ
 ਸਿਦਕੁਕਰਈਖਰਚੁਬਾਂਧਹੁਲਾਂਗਿਰਹੁਨਾਐ॥੩॥ਰਹਾਂਉਜੇਗੀਤਮਾਂਸਣਕਰਿਬ
 ਹੇਮੁਲਾਂਤਾਂਪਰੇਕਰਾਂਨਾਪੰਡਤੁਦਖਾਂਏਪੈਥੀਆਂਛੁਡਗਏਦੇਸਅਸਥਾਂਨ॥੪॥ਸੁਲਤ
 ਨਪਾਂਨਮਲੁਕਉਮਰੇਗਏਕਰਕਰਕੁਚੁਘਟੀਮੁਹਤਕਚਲਦਾਂਮਨਸਮਝੁਤੁਤੀਪਹੁ
 ਚੁ॥੫॥ਮਲਾਂਹਮਗਮਮਲਖਕਦਰਕਰਦਹਾਰਕਰੀਆਸਭੁਦੁਨੀਆਵਣਜਾਵਈ
 ਮੁਕਾਮਏਕਰਹੀਮੁ॥੬॥ਸੁਰਸਿਧਗਣਗੀਪਰਬਮੁਨਜਨਜੇਖਪੀਰਸਲਾਰਾਦਰਕੁਚੁਕੁ
 ਚਾਂਕਰਿਗਏਅਵਰਭਿਚਲਦਹਾਂਗਾ॥੭॥ਸਬਦਾਂਹਮਾਂਹਵਖਾਂਈਐਵਿਰਲਾਂਤਬੁਝੈਕੋ
 ਇ॥ਨਾਂਨਕਵਖਾਂਏਬੈਨਤੀਜਲਬਲਿਮਹੀਮਲਿਸੋਈ॥੮॥ਮਕਾਮਤਾਂਪਰਿਜਾਈਐ

ਜਿਸ ਸਿਰਿ ਨਾਂਹੀ ਲੇਖਾ ਸਭੁ ਦੁਨੀਆਂ ਵੇਦ ਜਾਂ ਵੇਦੀ ਮਕਾਂ ਮਓ ਹੀ ਏਕਾ ॥ ੧ ॥ ਦਿਨ ਰਵਿ ਚ
 ਲੇ ਨਿਸ ਸਸਿ ਚ ਲੇ ਤਾਰੇ ਤਾਂ ਲਖ ਪਲੇ ਇਸ ਸਭੁ ਦੁਨੀਆਂ ਵੇਦ ਜਾਂ ਵੇਦੀ ਨਨਕ ਸਚੁ ਬੁਰੇ
 ਇਸ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਮਲਾਂ ਕਹਿ ਮਾਂ ਕਫਰਾਂ ਕਿਆ ਕਫਰ ਬੋਲ ਤਾਂ ਹੈ ॥ ਮਲਾਹਨ ਨੀ ਹੋ ਜਾਣਦਾ
 ਮਲਾਂ ਹਦੇ ਗਲ ਨੀ ਹੋ ਜਾਣਦਾ ॥ ਨਾ ਨਿਵਾਜ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਨਾਰੋ ਜਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਤੁਸੀ ਕਿਥੇ
 ਮਾਂਏ ਹੋ ॥ ਤੁਸੀ ਨੂੰ ਹੋ ਕੋਈ ਅਰਬੁ ਮਾਂ ਰਖਤ ਦਾ ਹੈ ॥ ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਜਾਂਹਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੁਸਬ ਦੁਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਮਾਂ ਗੁਰੂ ਮਾਰੂ ਵਿਚਿ ਮਹਲਾਂ ॥ ੧ ॥ ਮਲਾਹ ਮਰਮੁ ਪੁਦਾਈ
 ਬੰਦੇ ॥ ਛੋਡਿ ਪਿਆਲ ਦੁਨੀਆਂ ਕੋ ਧੀਯੋ ॥ ਹੋਇ ਪੈਖਾਂ ਕਫਰ ਕੀਰ ਮੁਸਾਫਰ ਉਹ ਦਰਦੇ ਜਕ
 ਬੁਲਦਰਾਂ ॥ ੧ ॥ ਸਚੁ ਨਿਵਾਜ ਕੀ ਨੁਮਾਜਲਾਂ ॥ ਮਨਸਾਂ ਮਾਂ ਰੁਨਿਵਾਰੁ ਮਾਂ ਸਾਂ ॥ ਦੇਹਾ ਸੀਤਿ
 ਮਨੁ ਮਓ ਲਾਂਵਾਂ ਸਚੁ ਕਲਾ ॥ ਪੁਦਾਈ ਪਾਂ ਕਥਰਾਂ ॥ ੨ ॥ ਸਰਾਂ ਸਰੀਯਤ ਲੇ ਕੀਆਂ ਵਹਾ ॥ ਤਰਾਂ ਤ
 ਰੀ ਕਤ ਕਾਂ ਪੋ ਜਲੁ ਟਾਂ ਵਹਾ ॥ ਮਾਰਫਤ ਮਨੁ ਮਾਂ ਰਹੁ ॥ ਅਖਦਾਂ ਲਾਮਿ ਲੇਹ ਕੀ ਕਤੁ ਜਿਤੁ ਫਿਰਿ ਨਮ
 ਰਾਂ ॥ ੩ ॥ ਕੁਰਾਂ ਨਕਤੇ ਬਦਿਲ ਮਾਰਿ ਕਮਾਹੀ ॥ ਦਸਾ ਮਓ ਤੁਰਾਂ ਪੋ ਬਦਰਾਂ ਹੀ ॥ ਪੰਜ ਮਰਦ ਸਿਦ
 ਕ ਲੇਖਾਂ ਗੁਰੇ ॥ ਸਸਪਨੀ ਰਸਾਲ ਪਰਾਂ ॥ ੪ ॥ ਸਜਪਛਾਂ ॥ ਸੀਈ ਕਾਂ ਜੀ ॥ ਜੋ ਦਿਲ ਸੋਧੇ ਸੀਈ ਹਾਂ ਜੀ

ਸੋਮਲਮਲਉਣਨਿਵਾਰੇ॥ਜੇਬੰਦਾਂਜਿਸਮਿਫਤਿਪਰਾਂ॥੫॥ਮੁਸਲਮਾਨਸੋਮਦਿਲਹੋਵੈ॥ਅੰਤਰਕ
ਮਲੁਦਿਲਤੋਧੋਵੈ॥ਦੁਨੀਅੰਰੰਗਨਅੰਦੈਨੇਵੈਜਿਉਕੁਸਮਪਿਓਪਾਂਕਧਰਾਂ॥੬॥ਜਿੰਦਿਲਦੀਮੇ
ਜੇਫਿਲਹਾਲਾਂ॥ਖਿਲਖਾਂਬਿਰਾਂਦਰਹਮੁਜੇਜਾਲਾਂ॥ਮੀਰਮਲਕਓਮਰੇਫਨਾਹਏਕੁਮਕਾਂਮਖੁ
ਦਾਂਇਦਰਾਂ॥੭॥ਪਹਲੇਸਿਦਕੁਦੁਜੈਸਬੂਰੀ॥ਤੀਜੇਹਲੇਮੀਚਉਥੈਥੈਰੀ॥ਪੰਜਦੇਏਕੁਮਕੁਮ
ਪੁਦਈਪੰਜਦੁਖਤਤੇਰੇਅਪਰਪਰਾਂ॥੮॥ਸਭੇਦੁਖਤਸਭੇਕਹਿਦੇਲਾਂ॥ਖਾਲਕਯਾਂਦਿਦਿਲੇ
ਮਹਿਮਉਲਾਂ॥ਤਸਬੀਯਾਂਦਰਖਹੁਦਸਮਰਦਨਜੀਲਸੁੰਨਤਬੰਧਾਂਨਬਰਾਂ॥੯॥ਹਕੁਹਲ
ਲਬਖੋਰਹੁਖਾਂਣਾ॥ਦਿਲਦਰੀਅਉਦੁਫੈਮੇਲਾਂਣਾਂ॥ਪੀਰਪਛਣੈਉਸਤੀਸਈ॥ਤਾਤੇਅਜਗ
ਈਲਦੁਰਖਰਾਂ॥੧੦॥ਸਗਲੀਜਾਨਕਰਹੁਦਾਂਦੀਫਾਂ॥ਅਮਲਛਡਰਖਹੁਹਬੁਕੁਜਾ॥ਏਕੁਖਦਾ
ਇਬੁਣਦੇਵਹੁਬਾਰਾਂ॥ਬਰਹੂਬਰਖਰਦਾਂਰਖਰਾਂ॥੧੧॥ਅਧੇਕਰਤਾਂਕਰਣਕਰੀਮਾ॥ਰਿਗਤਅੰ
ਸੇਮਾਂਏਹਿਕੀਨਾ॥ਨਾਂਪਾਂਕਪਾਂਕਕਰਦੁਰਿਹਦੀਸਾ॥ਸਬਤਜੁਰਤਿਦਸਤਾਂਰਸਿਰਾਂ॥੧੨॥ਅਕਮਿ
ਹਰੇਰੇਜਾਂਧੇਖਾਂਕਾਂ॥ਪੀਰਉਸਤਕਮਾਇਲਫਜਅੰਦਾਂਜਾਂ॥ਹੁਰਨੁਰਮਿਸਲੁਖਦਾਈਅਲਹ
ਬੰਦਰੀਹਾਂਜਰਾਂ॥੧੩॥ਜਾਂਕੋਮਿਹਰਮਿਹਰਮਿਹਰਦਾਂਨਾਂ॥ਸਈਮਰਦਮਰਦਮਰਦਾਂਨਾਂ॥ਜੇ

ਈਸੇਖਮਸਾਇਕਹਾਂਜੀਸੇਈਬੰਦਾਂਜਾਂਕੋਨਜਰਨਰਾਂ॥੧੪॥ਕੁਦਰਤਿਕਾਦਰਕਰਦਕਰੀਮਾ
 ਸਿਫਤਿਮੁਹਬਤਿਅਬਾਂਹਰਹੀਮਾਂਹਕੁਹਕਮਸਚੁਖਦਾਂਇਆਂਬੁਝਨਾਂਕਬੰਦਖਲਾਂਸ
 ਦਰਾਂ॥੧੫॥੧॥ਜਾਂਮਹਾਂਮਦਦੀਗੋਰਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖਿਆਂਇਆਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਪੁਛਿਆਂ
 ਮਾਂਖਮਰਦਾਂਨਾਂਕਿਆਂਭੁੱਟਾਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਮਾਂਖਿਆਂਜੀਕਿਆਂਡਿਠਾਂਮਿਟੀਦੀਗੋਰਤਿਫੀ
 ਤੁਰਕਏਡੀਆਂਤਰੀਫਾਂਕਰਦੇਪੈਨਿਆਂਅਤੇਏਥੇਏਹੁਹਾਲੁਯੋ॥ਕਿਆਂਜਾਂਧੋਅਗੋਕਿਆਂਹਾਲੁ
 ਹੋਸਨੇ॥ਮੇਨੂਤਾਂਏਥੇਕੁਝਹਾਲੁਮਲੁਮਨਹੋਇਆਂਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਜੇ
 ਮਹਾਂਮਦਵਤਜਨਮਾਂਦੁਣਹੋ॥ਤ੍ਰਿਹੁਗੁਣਦੇਦਿਚਿਆਂਹਾਂਤ੍ਰਿਹੁਗੁਣਦਿਚੋਨਿਕਲਿਆਂ
 ਨਾਂਹਾਂ॥ਓਸੁਫੇਰਿਹਿੰਦੂਦੇਜਨਮਾਂਦੁਣਹੋ॥ਪੰਦ੍ਰਹਜੈਬਰਿਸਉਸਦੀਹਿਸਤਦਿਚਿਆਂ
 ਰਬਲਾਂਹੋ॥ਪੰਦ੍ਰਹਜੈਵਰਿਆਂਪੁਰਾਂਹੋਮੀਤਾਂਓਹੁਫੇਰਿਹਿੰਦੂਦੇਘਰਿਜਨਮੁਲੈਸੀ॥ਪਰਸੁਦ
 ਦੇਘਰਿਓਸਤਾਂਈਪੁਰਨਸਤਿਗੁਰੂਪਰਲੇਕੀਮਿਲੈਗਾਂਤਾਂਉਸਦਾਂਜਨਮਮਰਨਹਰਤ
 ਹੋਵੈਗਾਂ॥ਉਸਦਿਚਿਜੀਗਾਂਦਿਬਹੁਤਾਂਹੀ॥ਪਰਪੁਰਾਂਉਸਤਾਂਈਕੋਈਨਾਂਹੀਮਿਲਿ
 ਆਂ॥ਇਕਜਨਮਉਸਦਾਂਰਹਦਾਂਹੋ॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨਪੁਛਿਆਂਜੀਗੁਰੂਜੀ॥ਏਯੋ

ਅੰਖਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਨਾਂ ਲਿਖ ਫੁਟੇ ਵਿਚਿ ਗਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੈ ਨਿ। ਸੋ ਏਹੁ ਸਚੁ ਹੈ ਕਿ ਝੂਠੁ ਹੈ॥
 ਤਾਂ ਗਰਨਾਂ ਨ ਕ ਕ ਹਿ ਅੰਸ ਇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏਹੁ ਕਲ ਜਗੁ ਹੈ ਏਸ ਪਹਰੇ ਵਿਚਿ ਝੂਠੁ ਬਹੁਤੁ ਹੈ॥
 ਅਤੇ ਸਚੁ ਥੋੜਾ ਹੈ॥ ਖੁਦਾਇ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਬੋਲੁ ਬੀ ਪਾਂ ਕਹੈ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਕਰਨੁ ਜੋ ਕਹਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਬਰਾਈ
 ਲਈ ਅੰ ਅਤੇ ਮਹਿ ਮਦ ਦੀ ਕੋ ਸਟਿ ਹੈ॥ ਉਸਦਾ ਮਹਰਮੁ ਇਸੁ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਅਤੇ ਜਾਇ
 ਸਦੇ ਹੀ ਵਿਚੇ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਪੁਰਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵੈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
 ਏਹੁ ਜੋ ਹਿੰਦੁ ਅੰਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ॥ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਅੰਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਦੀਦਾਰੁ ਪਾਇਆ॥
 ਏਹੁ ਸਚੁ ਅੰਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਕਿ ਕੁਹੁ ਅੰਖਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਤਾਂ ਗਰਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਬੋਲਿ ਅੰਸ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏ
 ਹੁ ਕੁਹੁ ਅੰਖਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਦਰਸਨੁ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਦਵੈ ਕੀਤੇ ਹੋਇਆਂ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਅ
 ਤੇ ਉਸਾ ਪਾਣਾਂ ਅੰਪੁ ਕਿਸੇ ਨ ਨਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਈਵੇ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਵੇ ਦ
 ਵੇ ਵਿਚਿ ਦੁਸ਼ਟੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿ ਅੰਜੀਰਾ ਰੁਜੀ ਬਾਜੇ ਬਾਜੇ ਹਿੰਦੂ ਗਿਆਨੀ
 ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਅੰਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੋ ਏਹੁ ਜੋ ਬੋਲਦਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਏਹੁ ਖੁਦਾਇ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ
 ਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਹੀ

ਤੇ ਦੀ ਦਾਂ ਰੁਕਿਸਦਾਂ ਪਾਂ ਦਵਾਹੈ ਸਾ ਅਜੀਏ ਹੁਮੇਰਾਂ ਵਿਸਦਾਂ ਸਦੁ ਰਿਕਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਿ
ਲਿਅੰ ਮਰਦਾਨਾਂ ਜੇ ਇਸ ਬੀ ਦੇ ਵਿਚਿ ਉਹੁ ਰਹਿਅ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਬੀ ਦੇ ਅੰਜਿ ਜਕਿ ਉਹੋ ਵ ਨਿਅ ਅਤੇ ਕਿ
ਉ ਰਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਮਤਾ ਜੀ ਕਢੋ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਜੋ ਸਬਦ ਵਿਚਿ ਸਰਬਾ ਬਿਅੰ ਪੀਅੰ ਖਿਅਾਂ
ਇਸੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸਦਾ ਸਤੋ ਅੰਖਿਅਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਇ ਕੇ ਮਰਦਾਨ ਸਕੀਤੀ ਜੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਹਦਾ ਸਤਾਂ ਮੇ ਨੁਸੁਣਾਈ ਮੇਜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਏਸਦਾਂ
ਸਤੋ ਅੰਖਿਅਾਂ ਹੈ ਜੋ ਸਰੂਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਉਸਦਾਂ ਹੁਕਮ ਦਰਤਦਾਂ ਹੈ ਕੋਈ ਜੀ ਉਜੇਤ੍ਰ ਪਸੁ
ਪੰਖੇਰੁ ਅੰਦਮੀ ਅਰੁ ਬਿਰਥਾ ਜੋ ਪੰਦਾਂ ਇਸੁ ਹੈ ਜੋ ਸਰੂ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚਿ ਚਲਦੀ ਹੈ
ਅੰਧੇ ਕੋਈ ਰਾਈ ਸਮਾਂ ਨੁਕੁਛੁ ਨਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਅਾਂ ਜੀਏ
ਹੁਮੈ ਸਾਂ ਰੁਦ੍ਰਾਂ ਝੁਠਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾਂ ਸੈ ਸਾਰੁ ਕਿਅ ਕਰੇ ਗੇ ਕਰ
ਤਾਰ ਅੰਧੇ ਭੁਲਾਂ ਇਛੁ ਡਿਅਾਂ ਜਿਸ ਉਪ ਰਿਕਰ ਤਾਂ ਰਦੀ ਮਿਹਰ ਹੋਦੀ ਹੈ ਇਸ
ਤਾਂ ਈ ਪੁਰਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਲੇ ਕੀ ਮਿਲਾਂਦਦਾਂ ਹੈ ਨਾਂਹੀ ਤਾਂ ਸੈ ਸਾਰ ਉਪ ਰਿਕਰ ਰਦੀ ਨ
ਜਰ ਹੈ

ਸੇਭੀਗਰੇਕਾਂਬੀਜਾ। ਦੁਰਪਿਰਾਂਪਤੀਕੀਨਿਆਂਕਿਮਾਂਕਰੇਜਾ। ਕੁਰਤਾਂਪਾਇਆਂਹੀਜਾ। ਮਰਦਾ ੨੦੬
 ਨੇਏਸੀਸਾਂਰਨੁਕਰਤੇਮੀਧਾਂਕਰਿਛੁਡਿਆਹੈ। ਕੁਝਹੋਦਰੀਏਕੀਤੇਜੇਲੀਏਪਾਏਮੁਤੀਬਣੀ
 ਏਹਬਿਲੀਤੇਕਈਪੁਰਨਨਾਂਹੋਇਆਂ। ਜਿਸਨੁਕਰਤਾਂਰਮਾਂਪੇਪੁਰਨਪੁਰਖਮਿਲਾਏਜੇਈ
 ਪੁਰਨਪੁਰਖੁਹੋਦਾਹੈ। ਅਤੇਜਿਸਤਾਂਈਪੁਰਨਪੁਰਖਮਿਲੇ। ਤਿਸਪਾਸਉਰਸਕਮਸਕੁਛਟਜਾ ੫੬੬
 ਦੇਹੈਨਿ। ਉਸਤਾਂਈਸੀਤਨਾਂਤਪਤਨਾਂਖੁਧਿਆਂਖਿਅਾਂਪਤੀਹੈ। ਉਸਤਾਂਈਧਰਤੀਮਾਂਸਮਾਨੁ
 ਰਾਹੁਦੇਦਾਹੈ। ਅਤੇਅਾਂਖਦੇਦੇਸਾਧਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਾ। ਅਪੇਦਮੁਹਦੇਅਪੇਕੁਝਨਾਂਹੀਹੋਦਾ
 ਓਹੁਲਛੁਣਗਾਏਰਹਦੇਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਫੇਰਿਉਬੇਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਕਰਿਅਾਂਤਾਈਬਾਂਲਾਂਅਸ
 ਨੁਧੇਧੇਜੀਆਂਦਿਕੀਤਾਂਹੈ। ਬਾਲੇਅਾਂਖਿਅਾਂਜੀਗੁਰਜੀਕੀਤਾਂਹੈਸੀ। ਫੇਰਿਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀ
 ਅਾਂਖਿਅਾਂਤਾਈਬਾਂਲਾਂਜਾਂਇਆਂਚਾਹੀਏ। ਬਾਂਲੇਅਾਂਖਿਅਾਂਜੀਗੁਰਜੀਇਬੇਕਿਤਨੇਕੋਹ
 ਹੈ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਅਾਂਖਿਅਾਂਤਾਈਬਾਂਲਾਂਇਬੇਸਤਾਂਈਸੈਇਕੋਹਾਂਹੈਇ। ਤਾਂਫੇਰਿਬ
 ਲੇਅਾਂਖਿਅਾਂਜੀਪਹੁਚੀਏਗਾਂਕਦਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਕਰਿਅਾਂਤਾਈਬਾਂਲਾਂਕਰ
 ਤਾਂਰਝਬਹੀਲੈਜਾਂਗਾ। ਤਾਂਦੁਪਹਰੇਵੇਲੇਗਲਾਂਕੀਤੀਆਂਆਂਹੀਆਂ। ੨। ਬੇਲਹੁਤਾਂਈਦਾਂ

ਹਰਗੁਰੂ ਜੀ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ॥ ਸੀਧਿਆਂ ਦੇ ਲੇ ਕੁਚੁ ਕੀਤਾ॥ ਇਕੁ ਪ੍ਰਵੀਰਾਂ ਤਿਗਈ ਤਾਜੁ ਲਤ॥
 ਨਪੁਰਿਆਂ ਇਵੇ ਹੋ ਜੈ ਰਾਂਮ ਦੇ ਪੁਰਿ ਅਚਾਣ ਚਕ੍ਰਾ॥ ਤੁਲਸਾਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਬਹੁ ਜੀ ਦਾਂ ਭਾਂਈ ਜੀਆਂ ਇਅ
 ਹੈ॥ ਤੁਲਸਾਂ ਕੁ ਕੀ ਬਹੁ ਜੀ ਬਧਾਂ ਈਏ॥ ਤੁਸਾਂ ਭਾਂ ਭਾਂਈ ਜੀਆਂ ਇਅ ਹੈ॥ ਨਾਨਕੀ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਸਚੀ ਮਚੀ
 ਆਂ ਇਅ ਹੈ॥ ਨਾਨਕੀ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਚਹਦੀ ਸੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੋ ਪਕੜ ਲੀਤੀ॥ ਆਖਿ ਸੁਖੈ ਕੀ
 ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਂ ਦਿਜੋ ਕੀਤਾ॥ ਤਾਂ ਅਸਾ ਆਖਿ ਅੰਜੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦਾਂ ਦਰਸਨੁ ਕਰੀਏ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਬੇ
 ਲੀ ਭਾਂਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਥਾਂ ਉਨੇ ਵੈ ਹੀਆਂ ਹੋ॥ ਅਸਾਂ ਦੁਪਹਰ ਦੇ ਲੇ ਯਾਂ ਦੇ ਕੀਤਾ ਅਹਾਂ॥ ਤੁਸੀ ਨੇ ਵੈ
 ਹੀ ਹੋ ਜੋ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿ ਆਰਜਾਂ ਦੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਭੇਦਾਂ ਮਤੇ ਏ ਕਪੜੀ ਵਿਚਿ
 ਸਤਾਂਈ ਸੈ ਕੋਹ ਆਂ ਏ ਹੈ ਨਿ॥ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਲੈ ਆਂ ਇਅ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਅ
 ਚੁਪ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਚੁਪ ਕਰਿ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਅਬੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਯਾਂ ਦਿ ਕੀਤਾ ਅ
 ਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਤੁਰਤੁ ਆਂ ਏ ਆਂ ਹੋ॥ ਪਰੁ ਅਸੀ ਰਾਂਹੁ ਉਪਰਿ ਆਂ ਹੋ॥ ਤੁਸਾਂ ਕੁਝ ਆਖਣਾਂ ਹੈ ਸੋ ਅ
 ਧੋ॥ ਤਾਂ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਅੰਜੀ ਤੁਸਾਂ ਭੇਦ ਦਰਸਨੁ ਦੀ ਚਾਂਹ ਅਹਾਂ ਹੀ॥ ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਏ ਸਦਾ ਸ
 ਤੇ ਯਾਂ ਦਿ ਕੀਤਾ ਅਹਾਂ॥ ਜੋ ਬਹੁਤ ਦਰੇਗਾ ਜਰੇ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਭਾਂਈ ਜੀ ਵਿਸਾਰਿ ਆਂ॥ ਤਾਂ ਗੁ

ਰੂਨਨਕਜੀਆਖਿਆਂ ਭਲਾ ਬੇਬੇਜੀ ਤੁਸਾਂ ਡੀ ਚਿਤਵਨੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਨੂਹੁ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਹਾ
 ਤਾਂ ਤੁਲਸਾਂ ਆਖਿਆਂ ਠਾਂ ਕਰਜੀ। ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਅਬੀ ਆਏ ਅਰੁ ਅਬੀ ਜਾਂ ਤੇ ਹੋ। ਭਯਾ ਜੀ ਕੇ ਤੇ ਆਵ
 ਏ ਦੇਵੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਤੁਲਸਾਂ ਆਸਾਂ ਜਰੂਰ ਜਾਂ ਵੇਣ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆ ਜੇ ਬੇਬੇ ਜੀ। ਤੁਸਾਂ ਮੇਰੀ ਵਲੋਂ ਜੀ ਜੋ ਜੀ ਨੁਬਹੁ ਤਬੇ ਨਤੀ ਕਰਈ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਆਮੀ ਸੁਨਿ
 ਕਲਿਆਈ ਆਂ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਸਿਰੀ ਜੰਦ ਨਾਮ ਗੇ ਆਂ ਨ ਖੜ ਕੀ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
 ਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਏਹੁ ਗਲ ਨਾਂ ਹੀ ਕਰਈ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੁਸਾਂ ਡੇਵੇ ਸਤੇ ਕਿ ਬੇ ਆਇ ਆਂ ਆਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ
 ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਇਕੁ ਮਾਪੀ ਨਾ ਏ ਬੇਰ ਹੋ ਮੇਰੇ ਪਾਂ ਸਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾਂ ਡੇ। ਮੇਰੇ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਹਰੀ ਏ ਹੋ। ਪਰ ਹੁਣ ਅਸੀ ਰਾਂ ਹੁਤਿ ਤੇ ਆਂ ਹੋ। ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਭਲਾ
 ਏ ਸੇ ਗਲ ਦਿ ਚਿ ਹੈ। ਹੁਣਿ ਤੁਸੀ ਆਸਾਂ ਨੂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਵੇ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਰੁਰਗਈ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ
 ਆਂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਡੀ ਰਜਾਂ ਇ। ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆਂ ਜੀ ਪਰਸਾਂ ਦੁ ਤੇ ਜੇ ਦਿ ਜਾਂ ਵੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਆਖਿਆਂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕੁਝ ਭਯਾ ਰੁ ਹੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੁ ਦੇਵੇ। ਤਾਂ ਅੰਦਰੇ ਨਾਨਕੀ ਪਕਵਾਨ ਪਤਾ ਜੇ ਕਰਿ
 ਹੋਇ ਆਂ ਦੁਪੁ ਅਰੋ ਆਇ ਰਖਿਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆਂ ਤੁਸੀ ਖਾਵੇ ਤਾਂ। ਤੀ ਪਾਵ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਲੈ ਦੇ ਰੂਪਾਂ ਲੈ ਦੇ ਰਿਅਾਂ ਰਿਹਾਂ ਪਾਂ ਪਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਲੈ ਬੇ ਬੇ ਜੀਆਂ। ਆਸਾਂ ਤਾਂ ਕਰਤਾਂ ਕਰਤਾਂ ਹੁਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਨਾਂ ਨਕੀਆਂ
 ਖਿਆਂ ਭਾਈ ਜੀ ਫੇਰਿ ਕਦੁ ਦਰਸਨ ਦੇ ਮੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਬੇ ਬੇ ਜੀਆਂ ਸੀ ਤੁਸਾਂ
 ਪਾਂ ਸਹੀਆਂ ਹੋ। ਜਦ ਤੁਸੀਯਾ ਦਿਕਰੋ ਗੇ ਤਦੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਹਾਂ ਜਰਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀਆਂ ਖਿਆਂ
 ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਤੀਰ ਜਾਂ ਇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਿਕ ਬੇਨਤੀ ਜੁਣੇ ਤਾਂ ਮੇਆਂ ਪਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ ਆਪੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ। ਤੇਰਾਂ ਆਖਿਆਂ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਫੇਰਿ ਅੰਕ ਦੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਖਾਲੇ
 ਆਖਿਆਂ ਜੀ ਅਜ ਦੀਰਾਂ ਤਿ ਤੁਮੀ ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਪਾਂ ਸਿਰਹੋ। ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਭੀਰ ਜੀ ਹੋ। ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਮਹਾਂ ਤਾਂ ਕੁ
 ਮੁਆਂ ਖਿਨਾਂ ਹੀ ਸਕਤੀ। ਪਰੁ ਤੁਮੀ ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਨੂਰੰ ਜਨਾਂ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਗਾਂ ਤਿ ਬੇ ਬੇ ਜੀ
 ਪਾਂ ਸਿਰਹੋ। ਗੁਰੂ ਜਰਨ ਕੀਤੀ। ਜਿਖੇ ਪਹੁਰਾ ਤਿਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਸਨਾਨ ਕੀ ਤਾਂ ਨਾਲੇ
 ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਭੀ ਕੀਤਾ। ਨਾਲੇ ਮੇ ਭੀ ਕੀਤਾ। ਇਸਨਾਨ ਕਰਿ ਦਿਅਾਂ ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਨੁਆਂ ਖਿਓਸ। ਬੇ ਬੇ ਜੀ
 ਕਰਤਾਂ ਕਰਤਾਂ ਹੁ। ਬੇਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਂ ਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ। ॥ ਸਾਂ ਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ॥ ਓਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਉਡਾਰੀ ਲੀਤੀ। ਜੇਬ ਦੇ ਜਾਂ ਸੈਕ ਹਾਂ ਪਰ ਭਾਤਿ ਨੁਆਂ ਇਉਂ ਤਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਆਂ ਖਿਆਂ

ਭਾਈਬਲਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਕਿਥੇਅਏਆਹੋ॥ਤਾਂਬਾਂਲੇਬੇਲਿਅੰਜੀਤੇਗੀਤੁਪੈਜਾਂਦਾ॥ਅਸਾਂਨੁਜੇ ੨੮
ਤੁੀਤੇਰੀਕਈਨਾਂਹੀ॥ਕਿਅੰਜਾਧੇਤੁਪਰਮੇਸਰੁਹੈਕੇਜਾਂਧਿਪੈਇ॥ਅਸੀਤਕੁਤੁਨਾਂਹੀਜਾਂਦੇ॥
ਤਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਮਰਦਾਂਨੇਨਪੁਛਿਆ॥ਕਿਉਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਕਿਥੇਅਏਆਹੋ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂ
ਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਜਿਥੇਤਸਾਂਅਛਾਈਹਜਾਂਰਕੇਹਾਂਦੀਉਤਾਰੀਲੀਤੀਅੰਹੀ॥ਅਤੇਮਕੇਜਾਂਇਨਿ
ਕਲੇਅੰਹੋ॥ਅਸੀਉਥੇਈਅਏਅੰਹੋ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਤੈਨੁਭਲਾਚਿ
ਤਰਹਿਆ॥ਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਤੁਸਾਂਤੀਕਿਰਪਾਂਨਾਂਲਿ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿ
ਆ॥ਅੰਖੁਮਰਦਾਂਨਾਂਹੁਇਕਿਧਰਿਚਲਦਾਹੈ॥ਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਜਿਧਰਿਤੁਸਾਂਤੀਰਜਾਇ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਜੇਅਥੇਤਸਾਂਮੇਰਉਪਰਿਚਲੀਐ॥ਉਥੇਜਿਧਰਿਤੁਲੀਹੈ॥ਉਨਾਦਾਦ
ਗਜਨੁਕਰਦੇਚਲੀਏ॥ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਖਿਅੰਜੀਤੁਲੀਗਲਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਗੇਚਲਿ
ਅੰਜਾਂਅੰਗੇਜਾਏਤਸਾਂਭਾਂਧਰਤੀਅਤੇਪਹਾੜੁਸਭਾਂਸੁਇਨੇਦੀਸਮਗਰੀਹੈ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆ
ਜੀਏਥੇਤਸਾਂਅਜਬਰੀਗੁਡਿਠਾਂ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਕੇਹਾਂਤਿਠੇ॥ਮਰਦਾਂਨੇਅੰ
ਖਿਅੰਜੀਏਥੇਤਾਂਏਹਤਿਠਾਂਜੇਕੁਦਗਤਿਦੀਗੁਪਈਵਹਦੀਹੈ॥ਦੂਜੇਸਭਾਂਸੁਇਨੇਦੀਧ

ਰਤੀਅਤੇਪਹਾੜਹੈਨਾਅਤੇਏਥੇਆਦਮੀਦੀਜਾਂਤਿਨਾਂਹੀਅਤੇਜੀਏਸਜਾਂਗਾਂਦਾਨਉਰਿ
ਅੰਗੈਇਹਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਸੁਣਮਰਦਾਨਾਮਾਂਰੂਫਤਦੇਸੁਇਸਜਾਂਹਗਾਂਦਾਨਉਰੇ
ਅਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਜੇਦਹਦੀਹੈਇਸੇਏਥੇਕੋਈਬੀਜਣਵਾਂਲਾਂਹੀਅਤੇਕੁਦਰਤਿਨਾਲਿ
ਖੇਦੇਹੋਦੇਹੈਨਾਂਅਤੇਅੰਘੇਫੁਟਿਫੁਟਿਜਾਂਦੇਹੈਨਾਂਏਹੁਰਸਕੁਦਰਤਿਦੀਹੈਇਸੇਅਤੇਕੁਦਰ
ਤਿਨਾਂਲਿਵਹਦੀਹੈਅਤੇਏਥੇਆਦਮੀਆਂਦਾਂਕੀਮਨਾਂਹੀਆਂਦਮੀਏਥੇਪਹੁਚਸਕਦੇਨਾਂਹੀ
ਤਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਬੇਨਤੀਕੀਤੀਜੀਗੁਰੂਜੀਇਜੇਹਾਂਕੁਦਰਤਿਦਾਂਰਸਈਦੇਅਜਾਂਈਜਾਂ
ਦਾਂਹੋਕਿਜੇਦੇਮਹਨਾਂਹੀਪਉਦਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹੁਮਜੇਹੀਵਸਤੁਕਰ
ਤਾਂਰਖੇਦੇਕੀਤੀਹੈਇਜੇਅਜਾਂਇਆਨਾਂਹੀਜਾਂਦੀਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂਜੀਇਥੇਤਾਇ
ਸਦੇਅਚਵਣਵਾਂਲਾਂਕੋਈਨਾਂਹੀਅਤੇਸੁਇਨਾਂਈਵੇਲਤਾਂਨਾਲਿਲਤਾਂਵੀਦਾਂਹੋਤਾਂਗੁਰੂ
ਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਂਸੁਣਿਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹੁਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਕੁਦਰਤਿਦਾਂਪੈਦੇਕੀਤਾਂਹੈਇਸੇ
ਅੰਘਇਆਂਪਿਆਂਰਿਆਦੇਦਾਂਸਤੇਉਸਦੇਜੇਪ੍ਰੀਤਮਭੁਗਤਹੈਨਿਜਿਨਸੈਸਾਰਦੇਰਸਕਸ
ਫੁਡੇਹੈਨਿਤਿਨਾਂਨੁਏਹੁਰਸਕੁਦਰਤਿਨਾਂਲਿਉਨਾਂਦੀਰਸਨਾਤੇਜਾਇਪਉਦਾਂਹੋਅਤੇਸੁਇਨਾਂ

ਜੋ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਇਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜੋ ਨਿਜ ਕੁਰਗਤ ਹੈ ਨਿਸੇ ਉਨ ਦੀ ਦਿਸਤਿ ਏਹ ਅਵਦਾ ਹੈ ॥ ੧੧੨ ॥
 ਅਤੇ ਸਿਸਾਰ ਵਿਚਿ ਜੋ ਸੁਦਰਨ ਹੈ ਸੋ ਕਚਾ ਹੈ ॥ ਸਿਸਾਰ ਉਸੇ ਨਾਂ ਲਿਖੁ ਰਛਾ ਹੈ ਇਹ ਹਿਮਾਂ ਹੈ ਇਹ
 ਅਤੇ ਕੁਰਗਤ ਦੀ ਦਿਸਤਿ ਇਥੇ ਖਲੀ ਹੈ ਇਹ ਉਨ ਦੀ ਦਿਸਨਾਂ ਮਿਟਿ ਗਈ ਹੈ ॥ ਕੁਰਗਤ ਨਨ ਏਹ
 ਖੁਸਿਆਵਦਾ ਹੈ ॥ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀ ਖੁਸਿਆਵਦਾ ॥ ਕੁਰਗਤ ਦੀ ਭੁਖ ਏ ਕਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਨਾਂ ਦੀ ਰਹੀ
 ਹੋਰ ਉਨ ਨਯਾ ਦਿ ਕੁਝ ਨਹੀ ਰਹਿਅ ॥ ਮਰਦਾਨਾਂ ਸੈ ਸਾਂਗ ਅਤੇ ਕੁਰਗਤ ਵਿਚਿ ਏਹੋ ਫਰਕੁ ਹੈ
 ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਜੇਹੁ ਕਮ ਹੋਏ ਤਾਂ ਮਿਧੀਦਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਖਚ
 ਇਥੇ ਪੈਗਾ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਇਤਨੇ ਦਰ ਤੇ ਰੇਨਾਂ ਲਿਫਿਰ ਦਿਅ ਹੋਏ ॥ ਕਦੀ ਤਤੁ
 ਭੀ ਦਇਅਾਂ ਕਰਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਏਹੁ ਮੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਮਹਾ ਅਜਰੁ ਹੈ ॥
 ਜਿਸ ਤਾਂ ਈਅੰ ਪਕਰਤਾਂ ਰਜਰਾਏ ਸੋਈ ਜਗਾਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਪੀਰ ਹੋਇ ਬਹਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਜਰਨਾਂ ਹੀ ਸਕ
 ਦੇ ॥ ਲਗਦੇ ਹੈ ਨਿਅੰ ਪੁਰਿ ਗਿਣਦੁ ਇਸਾਂ ਗੁਬਣਾਂ ਇਬਹਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਜਿ
 ਨਨੁ ਪਚਾਇਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕੇਹੇ ਹੋਏ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਫੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਜਿਨਾਂ ਪਚ
 ਇਦਾਂ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮੁਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਓਇ ਨਿਰਬੀਪੁ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਉਨਾਂ ਨੁ ਮੇਰ ਤੇਰ ਦਿਸਰਿ

੧੧੨
 ਮੇਰਾ ਮੁਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਖਚ
 ਇਥੇ ਪੈਗਾ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਇਤਨੇ ਦਰ ਤੇ ਰੇਨਾਂ ਲਿਫਿਰ ਦਿਅ ਹੋਏ ॥ ਕਦੀ ਤਤੁ

ਬਗੀਬਰ ਛਹੈ ਇਹ ਏਥੇ ਮਾਦਮੀ ਪੈਰ ਰਖ ਦਹੈ ਇਤਾ ਗਲੁ ਜਾਦਾ ਹੋਇ ਇਥੇ ਮਾਦਮੀ ਦੀ ਰੋਸ ਨਾਹੀ ॥ ੧੨੩ ॥
 ਤਛੇ ਗਿਮਰ ਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਅਸੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਾਏ ॥ ਤਛੇ ਰਿਗੁ ਰੂਤ ਨ ਕਜੀ ਬੋਲਿ ਅਮਰ ਦਨ ॥
 ਆਸ ਨ ਕਰਤ ਰੁਲਿ ਮਾਇਆ ਹੋਇ ॥ ਛੇ ਗਿਮਰ ਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਇਥੇ ਪਰੇ ਕਾਈ ਪਿਰੁ ਭੀ ਨ ਚਹੁ ॥
 ਹੋਇ ॥ ਤਛੇ ਰੇਗੁ ਰੂਤ ਨ ਕਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਮਰ ਦਾਨਾ ਅਗੇ ਹੋਮ ਹੋਇ ॥ ਤਾਂ ਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮ ॥
 ਜੀਉ ਥੇ ਭੀ ਚਲੇ ਗਾ ॥ ਤਛੇ ਰਿਗੁ ਰੂਤ ਨ ਕਬ ਚਨੁ ਬੋਲਿ ਮਾ ਚਲੀ ਏ ਰੋਸ ਮਰ ਦਾਨਾ ॥ ਤਾਂ ਓਹੋ ਸਿਰ
 ਧਾਰ ਪਰ ਬਤ ਨ ਚਲੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਮੀਰਾ ਦ ਜੀ ਪੁਲਿ ਮਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਿਰ ਧਾਰ ਪਰ ਬਤ ਦਾਨ ਓਹੋ
 ਤਾ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿ ਮਾਂ ਗੁਰੁ ਜੀ ਮਰ ਦਾਨੇ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਨੁ ਪੁਲਿ ਮਾਂ ਜੀ ॥ ਜੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਸਿਰ ਧਾਰ ਪਰ ਬ
 ਤ ਦਾਨ ਓਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਕਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਸਫ ਮਰ ਦਾਨਾਂ ਸਿਰ ਧਾਰ ਗਇਆ ਦਾਨ ਓਇ ਮਦੁ ਮ
 ਤੇ ਹੋ ਜੇ ਏਹੁ ਸਿਰ ਤਲਵਾਇਆ ਹੋਇ ॥ ਇਥੇ ਰਾਖ ਹੁਕਮ ਕੀਨਾ ਹੀ ॥ ਇਥੇ ਜੇਈ ਪਹੁਚੇ ਜੇਪ
 ਦਨਾ ਮਾਸ ਦਾਰ ਹੋਵੈ ॥ ਜੇ ਕੀ ਬੀਰ ਕੁਰਗਤ ਮਾਹਾ ਕੇ ਗਦਿ ਦਾਸ ਨਾ ਮਾ ਮਾਂ ਹਾਂ ॥ ਇਕੇ ਮਿਥਾਂ ਦੀ
 ਜਾਹ ਗਾਹੈ ॥ ਤਛੇ ਗਿਮਰ ਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਏਹੁ ਜੇ ਮਾਂ ਖਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਜੇ ਪਾਤੋ ਹਿਮੀ ਚਲ ਗਲੇ ॥
 ਤਛੇ ਰਿਗੁ ਰੂਤ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਰ ਦਾਨਾਂ ਨ ਓਇ ਇਥੇ ਤਾਂ ਪਹੁਚੇ ਹੀ ਨਾ ਹੀ ॥ ਓਇ ਤਾ ਪਿਛੇ

ਹੀਬਰਹਦਿਚਿਗਲਗਏ।ਇਕਯੁਪਸਟਰਹੀਜਾਬਤੁਅੰਇਅੰਸੋਤੀਸੁਰਗਲੋਕ
ਗਇਅੰ।ਇਬੇਪਹੁਚਿਅੰਨਾਹੀ।ਬਾਂਲੇਸਿਧੁੰਗਾਰੁਅੰਗਦਨੁਅੰਧਾਅੰਜੀਗਾਰੁਜੀਗੁ
ਰੁਨਨਕਜੀਇਉਅੰਧਦਾਂਸੀ।ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਨੇਕਹਿਅੰਗਾਰੁਜੀਅਗੇਤੀਚਲਦੇਹੋਕਿ
ਉ।ਤਾਂਗਾਰੁਨਨਕਜੀਕਹਿਅੰਚਲਮਰਦਾਂਚਲਦੇਅੰਹੋ।ਇਤਨੀਗਲਕਰਦੇਅੰਹੋ
ਜੇਗੇਰਖੁਅੰਇਮਿਲਿਅੰਅੰਇਕਰਬਚਨੁਕੀਤੇਸੁ।ਕਉਨੁਰੁਪਕਉਨਜਾਤਿਤੁਮਾਰੀ
ਰਹੋਕਹਾਂਕਹਲੇਹਉਡਾਰੀ।ਨਾਅੰਗੇਧਰਨਿਰਹੋਗੇਕਹਾਂ।ਸੀਤਲਜਲਹਿਮੀਵਬਰਖੇਜ
ਹਾਂਅੰਗੇਅਗਪੀਛੇਛਿਰਿਗਾਰੇ।ਨਿਕਲਿਜਾਂਹੁਕਾਰੇਦੁਖਲਾਗੇ।ਫੁਲਮਲਜਾਂਰ
ਫੁਲਕੇਫੁਲਕਾਂਗਾਤਹਾਸੁਰਾਪੁਰਾਂਠਹਰੇਜੇਸਾਰਾਂ।ਸੁਣਨਨਕਰੇਗਾਰਖੁਤਾ।ਕਹੇ
ਛਿਰਿਜਾਂਹੁਪੀਛੇਕਾਰੇਦੁਖਲਾਗੇ।ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੁਨਨਕਜੀਬਚਨੁਬੋਲਿਅੰਸਬਦੁਅੰ
ਗਾਰੁਪਹਮਾਰਾਂਅਚਰਜਕਹੀਮੇਰੇਤੇਜਾਤਾਮਜਾਤੀ।ਠਉਰਿਹਮਾਰੀਓਹੀਕਹੀਮੇਜ
ਹਾਂਦਿਨੀਅਰੁਨਹੀਗਾਤੀ।ਪੀਛੇਅਗੇਦਿਸਟਿਹਮਾਰੀਪੁਰਨਅਕਸਧਸਾਰਾਂਦਇ
ਅੰਗਾਰੀਸੀਕਰਿਮੀਜਲਨਿਨਸਿਓਸੀਗਹਮਾਰਾਂ।ਕਹੈਨਨਕਸੁਣਗੇਰਖਜੇਗੀਪੁਰਾਂ

ਜੇਗੁਨਪਾਇਆਂ ਜੁਗਤਿਨਜਾਂਤੀਅਉਪਦਧਾਂਈਬਿਰਥਾਂਜਨਮਗਵਾਇਆਂ॥ ੨॥ ਤਾਂਰੇ ੨੫੬
 ਰਖੁਚਲਦਾਰਹਿਆਂਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਤਪਾਜੀਏਥੇਤਾਂਸੁਰਜੁਨਾਂਹੀਨਜਰਿਆਵ
 ਦਾਂ॥ ਅਸੀਰਿਥੇਆਂਇਪਏਆਂਹੋ॥ ਤਾਂਗਾਰੁਨਾਨਕਜੀਬਚਨਕੀਤਾ॥ ਮਰਦਾਨਾਅਸੀਸਰ
 ਜਖੋਉਪਰਮਾਏਆਂਹੋ॥ ਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀਅਸੀਸੁਰਜਪਾਸੇਕਿਤਨਕਉਪਰਿਅ
 ਏਆਂਹੋ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੁਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਸਰਜਪਾਸੇਦੁਹਿਹਜਾਰਜੇਜਨਉ
 ਪਰਿਆਏਆਂਹੋ॥ ੨੦੦॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂਜੀਨਿਸਧਰਤੀਅਸੀਵਸਦੇਆਂਹੋ॥
 ਉਸਥੇਸੁਰਜਕਿਤਨਾਕਉਚਾਹੋ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੁਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਇਮਰਦਾਂਨਾਂਉਸਥੇਖੀਝੀ
 ਹਜਾਰਜੇਜਨਉਚਾਹੋ॥ ੨੫੦੦੦॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀਅਸੀਸਭਿਕਿਤਨੇਹਜਾਰ
 ਜੇਜਨਅਏ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੁਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਸਭੇਸਤਾਂਈਹਜਾਰ
 ਜੇਜਨਅਏ॥ ੨੭੦੦੦॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਆਖਿਆਂਜੀਹਉਤਰਦਾਂਹਾਅਤੇਪੁਛੇਬਾਝੇ
 ਰਹਿਆਜਾਂਦਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਗਾਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਆਖੁਮਰਦਾਂਨਾਂਨਿਸੇਰਾਆਖੁਮੁਲਾ
 ਹਜਾਂਨਾਂਕਰੇ॥ ਮੁਲਾਂਜਾਂਕਰੇਗਾਂਤਾਂਅਉਗਾਏਹੋਦੀਗਾਂ॥ ਮਹਾਂਪੁਰਖਾਂਦਾਂਅਤੇਸੇਵਕਾਂਦਾਂਕ

ਰਤਾਰਏ ਹੋ ਸਿੰਧੇ ਗੁਬਣ ਇਅੰ ਹੈ॥ ਪੁਛੁ ਦਾ ਅਤੇ ਦਰਸਣ ਦਾ॥ ਅਤੇ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਅੰਧ
 ਏ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਜੋ ਜੀ ਵਿਚਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਪੁਛੁ ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਿਖ ਹੀ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਅਤੇ ਸਿਖ ਪੁਛੁ ਅਤੇ ਗੁਰੂ
 ਦਸੇ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਅਕੇਰਾ ਸੋ ਹੋਇ ਜਾਂਵੈ॥ ਤਾਂ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਇ॥ ਉਸੁ ਗੁਰੂ ਨੁ ਛੁਣ
 ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ॥ ਜਿਸੁ ਤਾਂ ਈ ਅਪਣੇ ਪਿਤ੍ਰ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਸੋ ਸਿਖ ਨ ਕੁਦਾਂ ਤਾਂ ਰੇ ਗਾਂ॥ ਗੁਰੂ ਸਮਾਤਿ
 ਕਰਿ ਕਰਨਾਂ ਅੰ ਇਅੰ ਹੈ॥ ਮਨੁ ਖੁਜਨ ਮੁਦੁ ਲੀਭੁ ਹੈ ਇ॥ ਅੰਗੇ ਗੁਰੂ ਸੋ ਪਿਕਰਿ ਕਰਨਾਂ ਅਤੇ
 ਗੁਰੂ ਕੀ ਵਰਨਿਅੰ ਹੈ॥ ਜੋ ਸਿਖੁ ਤੀ ਸੋ ਪਿਕਰਨਾਂ॥ ਇਸੁ ਦਾਸ ਤੇ ਜੋ ਅੰ ਪੁਲੀ ਨਾ ਮਹਾਰ ਕਰੇ ਗੁ
 ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਅਗੇ ਕੁਝ ਅੰ ਨਿਰਖੇ ਗਾਂ॥ ਓਹੁ ਅਹਾਂਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਲੇ ਰਖੇ ਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਉਸੇ ਅਹਾਂਰ ਵਿ
 ਚਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਵਰਤੇ ਗਾਂ॥ ਇਸੁ ਦਾਸ ਤੇ ਸਿਖੁ ਸੋ ਪਿਕਰਣਾਂ॥ ਅੰ ਖਮਰ ਦਾਨਾਂ ਨਿਰੀ ਗੁਅਖੁ
 ਜੋ ਅੰ ਖਣਾ ਹਈ ਸੋ ਪੁਛੁ ਲੇ॥ ਅਤੁ ਕੁਈ ਅਗੁਮਾਂ ਨੁ ਰਹਿ ਜਾਂਈ॥ ਅਤੁ ਅਸਾਂ ਨ ਦੇਸ ਦੇਈ॥ ਤਾਂ
 ਬਾਂਲਾਂ ਹਮਿਅਾਂ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰ ਖਅੰ ਜੀ ਹੁੰਨਾਂ ਹੀ ਪੁਛੁ ਦਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰ ਖਅੰ ਕਿਉ
 ਮਰਦਾਂ ਨਾ ਕਿਉ ਨਾਂ ਹੀ ਪੁਛੁ ਦਾ॥ ਤੇ ਨੁ ਕਿਸੇ ਮਨੇ ਕੀ ਤਾਂ ਹੈ ਇ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰ ਖਅੰ ਜੀ ਭੁਈ
 ਬਾਂਲਾਂ ਸੁਰਾਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਇ॥ ਤਾਂ ਹਰਨਾਂ ਨ ਕਨੀ ਅੰ ਖਅੰ ਕਿਉ ਭੁਈ ਬਾਂਲਾਂ ਤੁਧੁ ਬੁਰਾਂ ਕਿਉ॥

ਨਿਅੰਗਾਂ ਬਾਂਟੇ ਅੰਧ ਅੰਧੀ ਮਿਤਾਂ ਉਸਤਾਈ ਕੁਣੂ ਨਾਹੀ ਅੰਧ ਅੰਧ ਮਤੇ ਮੇਜੇ ਹਸਿਆ ਮੇ ਇਸਦਾ ੧੨੧
 ਸਤੇ ਹਸਿਆ ਜੇ ਅਜਾਮਾਏ ਦੰਕਿਅੰ ਅੰਧਾ ਦੁਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾਂ ਗੁ
 ਈ ਬਾਂਲਾਏ ਹਮਰਨ ਨਾਂ ਜੇ ਅਜਾਬ ਪਛਾਦ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀ ਦਸ ਦੇ ਅਹੋਏ ਹੁ ਪਿਛੇ ਸਾਂਖੀਆਂ
 ਵਨਿ ਗੀਆਂ ਜੇ ਪਿਛੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵਨਿ ਗੇ ਸੇਈ ਚਾਰਨ ਗੇ ॥ ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਸਿਸਾਂ ਰੁਝਾਨ ਬਹੁਤ ਹੋਵੇ
 ਗਾਂ ਕੁਹੀ ਅੰਕਰਾਂ ਮਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲਗਾਵਨਿ ਗੇ ॥ ਨਾਲੇ ਵੇਦ ਵਾਲੇ ਨਾਲੇ ਕਤੇਬਾਂ ਵਾਲੇ ॥ ਜੇ ਕੋਈ
 ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵਨਿ ਗੇ ਏਹੁ ਸਾਂਖੀਆਂ ਸੁਇਸ ਸੁਇਸ ਮਨੁ ਗੇ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਨ ਦੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਕਾਈ
 ਨਲ ਗੇ ਗੀ ॥ ਅਤੇ ਕੁਈ ਬਾਂਲਾ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਰਾਂਤ ਨਯਾਂ ਰਹੇ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਉਰਿ
 ਕਰਿ ਹਥ ਜੇ ਤੇ ਅਤੇ ਮੁਹੇ ਅੰਧਿ ਉਜ ਜੀ ਮੇਰੀ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਪਿਆਨੁ ਲਾਇ ਕਰਿ ਸੁਏ ॥ ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧਿ ਅੰਧੀ ਬਾਂਲਾ ਅਜੇ ਮੇ ਨਿਹਾਲੁ ਹੋਇਆ ਅਜੁ ਮਾਜਾ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਬਹੁਤ
 ਮਿਹਰਵਾਂ ਨਹੋਇਆ ਹੋ ॥ ਜੇ ਤੈਖੁ ਲਿਕਿ ਰਿਵਚਨੁ ਕੀਤਾਂ ॥ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਜੇ ਕੁਣੂ ਅੰਧਾ ਹਈ ਸੇਇ
 ਲਨਾ ਕਰਾਂ ॥ ਬਹੁ ਹੋਹਾ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਧਿ ਅੰਧੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਰਕੁ ਰਿਉਰੇਇਆ ॥ ਤੁਸੀਅ
 ਖਏ ਹੋ ਜੇ ਪੁਰਾਂਤ ਮਯਾਰਹੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾਂ ॥ ਕਾਂਝੀ ਸਾਂਝਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਤੁਰਤੀ

ਮਿਠਾਂਸੀਆਂਗਾਂ ਜਾਰਾਂ ਜੇ ਜਨ ਕਜੀ ਅਗੇ ਕੁਰਤ ਸੀ ਗਿਸਰੇ ਪਕਰਦਾਂ ਆਂਗਾਂ ਇਜਵਾਸਤੇ
 ਅਸਾਂਤਾਂ ਪੁਰਾਂ ਤਮਯਾਂ ਰਹੇ ਅਤੇ ਹਿਕੁੰਦਿ ਨ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਸੁਰਾਂ ਧਨ ਪੀਕਰਿਆ ਇਥਾਂ ਜੇ ਜਨ ਕ
 ਪਾਂਸਿ ਆਗਾਂ ਜੇ ਜਨ ਕਜੀ ਦੇ ਮਹਾਂ ਅਸਤੇ ਹੀ ਨਿਕਲਿ ਆਂ ਮਲੇਛੁ ਇਜਵਾਸਤੇ ਤੁਰਕ ਦੇ ਪ
 ਰਿਆਂ ਇਜਨ ਮਹੇ ਇਥਾਂ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਮੁਹੇ ਜੇ ਕੁਝ ਬਚਨ ਨਿਕਲਦਾਂ ਹੋ ਸੋ ਹੋਇਆ
 ਲੋਕੀਆਂ ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੋਲੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ
 ਪੁਛਦਾਂ ਹਈ ਤਾਂ ਪੁਛ ਲੈ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚੰਦ ਕਿਉਂ ਦਿਸਿਆ ਦੁਦਾਂ ਹੈ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜਿਤਨਾਂ ਧਰਤੀ ਕੋਲੋਂ ਸੁਰਜ ਓਚਾ ਹੈ ਤਿਤਨਾਂ ਸਰਜ
 ਕੋਲੋਂ ਚੰਦ ਆਉਚਾ ਹੈ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਚੰਦ ਆ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਓਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਧੰਨ ਹੋ ਜਾ ਰਜੇ ਜਨ ਓਚਾ ਹੈ ॥੫੦੦॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ
 ਤਾਂ ਰੇ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਓਚੇ ਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤਾਂ ਰਿਆਂ ਦੀ ਮਿਰ
 ਜਾਂਦਾ ਇਉਂ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਰੀ ਆ ਹੈ ਨਿ ਕੋਈ ਨੀਦੇ ਹੈ ਨਿ ਅਤੇ ਕੋਈ ਓਚੇ ਹੈ ਨਿ ਤਾਂ ਫੇਰਿ
 ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਹ ਜੇ ਧਰਤੀ ਰਾਂ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਉਹ ਕਿਥੇ ਹੈ ਇਹ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੀ ਕਰਿ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹੁ ਸਭ ਨ ਖੋਇ ਚਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਕਲਾ ਸਉ ਪਰਿ ਹੈ ॥ ਤਫੇ ਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅੰ ੧੧੬
 ਜੀ ਕਿਵੇ ਪ੍ਰਦਾਤੀ ਦਰਸਨ ਹੋਵੈ ਚਾਹੈ ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦ
 ਨਾ ਕਿਆ ਅੰਖਦਾ ਹੈ ॥ ਬਾਲਾ ਮਾਖਿਅੰ ਜੀ ਅੰਖਦਾ ਹੈ ਜੀ ਮੰਨੀਐ ॥ ੧ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਦਾਹਰੁ
 ਰੂਜੀ ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਸਿਰ ਪਾਰ ਪਰ ਬਤ ਤੇ ਚਲੇ ॥ ਮਰੇ ਉਨ ਪਰ ਪਤ ਤੇ ਅੰਏ ॥
 ਤਫੇ ਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ॥ ਇਸ ਪਰ ਬਤ ਦਾਨਾ ਓ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਤਫੇ ਰਿ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿਅੰ
 ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਪਰ ਬਤ ਦਾਨਾ ਉਉਨ ਪਰ ਬਤੁ ਹੈ ॥ ਤਫੇ ਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ॥ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਤ ਨੇ ਜੋ
 ਨਾ ਆਏ ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਅੰਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਪੰਦ੍ਰਹੁ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਅੰਏ ॥ ੧੫੦੦ ॥
 ਪਰਤੀ ਤੇਉ ਤੇ ॥ ਤਫੇ ਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ॥ ਜੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਆਗੇ ਹੈ ਇਹ ॥ ਤਾਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਅੰਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਅਠਾਰਹੁ ਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾ ਹੈ ॥ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ॥ ਇਤਨਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਤੇ ਅੰਏ ॥ ਤ
 ਗਰਖਨਾ ਸੁਸਿਧ ਮੰਤ੍ਰ ਲੀਵਿ ਚਿ ਵੀ ਚਾਰ ਕੀਤਾ ਏਹੋ ਵਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਅੰਗ ਸਿਧੋ ਨ ਥੋ ਜਤੀਓ ॥
 ਈਹ ਮਲੀਨ ਦੇਹੀ ਕੀ ਜਾਹਗਾਨਾ ਹੀ ॥ ਮਰੇ ਏ ਕਨ ਨ ਕਤ ਪਾਅ ਤੇ ਲੋਕ ਤੇ ਮਲੁ ਮਤ ਕੀ ਦੇਹੁ
 ਲੋਕ ਰਿਅ ਇਅ ਹੈ ॥ ਕੋਈ ਸਿਧ ਨ ਥੋ ਜਤੀ ਜਾ ਓਉ ਸੋ ਕੀਤਾ ॥ ਤਉ ਈਹ ਮਾਵਨਾਨ ਪਾਵੇ ॥

ਤਮਛਿਦੁ ਨਾਥ ਕਹਿਅੰਮੀ ਜਤਾਹੇ ਜੀ ਕਉ ਬਾਣੀ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ॥ ਅੰਤਿ ਮਛਿਦੁ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨਦਿਧਾਂਈ ਦਿਤੀ॥ ਅੰਤਿ ਬਚਨੁ ਕੀਤੇ ਸਾਅਰ ਬਾਲੇਈ ਹਾਂਕਿਉ ਅੰਤਿ ਅੰਤੀ ਹਾਂਜੇ
 ਤੂੰ ਅੰਤਿ ਅੰਤੀ ਕਹਿਓ ਜਤਿ ਰਾਂਧਤ ਹੈ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰਗ ਮਛਿਦੁ ਨਾਥ ਜੇਤੀ ਮ
 ਗੇ ਸੇ ਕਰਤਾਰ ਪਾਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੇ॥ ਮਛਿਦੁ ਨਾਥ ਤਮ ਕਥਾਇ ਕਹਿ ਬਚਨੁ ਕਹਿਅੰਗ॥ ਕੇ
 ਹਾਂਥ ਸਿਰਕਾਪਾਟਾ॥ ਕੇਉ ਗਲ ਮੁਖ ਕਾਤ ਕਾ ਕੇਹਾ ਪਲਿਲਾਟ ਪਾਟਾ॥ ਕੇਉ ਗਲ ਅੰਦਲੀ॥ ਕੇ
 ਉਗਲ ਕਾਂਲੇ ਜਾਂ॥ ਕੇਉ ਗਲ ਹੀ ਮਲਾ॥ ਕੇਉ ਗਲ ਤਿਲੀ॥ ਕੇਉ ਗਲ ਫੀਫਾਗਾਂ॥ ਕੇਉ ਗਲ
 ਬਜਰ ਕੀ ਕੋਠਰੀ॥ ਕੇਉ ਗਲ ਇਬਰੀ ਕੀ ਕੋਠਰੀ॥ ਕੇਸੇ ਹਡੀਆਂ ਕੇਤੀਆਂ ਕੋਟਰੀਆਂ
 ਕੇਤੇ ਹਾਂਟਾ॥ ਕੇਹ ਜਾਂਹ ਦਿਨ ਗਤਿ ਕਾਂਸਾਸਾ॥ ਕੇਤੇ ਦੇਹੀ ਕੇਰੇ ਮਟਾਲਾ॥ ਕੇਸੇ ਨਾਂਹਿ ਕੇਸੇ ਮੀਧਾ॥
 ਕਹੈਈ ਸਗੁ ਮਛਿਦੁ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਦੇਹੀ ਕਾਂਸੀਤਾ॥ ਤਾਂਛੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਬਾਬੁ ਦਿਤਾ
 ਸਦ੍ਰਾਂਹਾਂਥ ਸਿਰਕਾਪਾਟਾ॥ ਚਾਰ ਉਗਲ ਮੁਖ ਕਾਤ ਕਾ॥ ਹਾਂਥ ਲੀਲਾਟ ਪਾਟਾ॥ ਛਬੀ ਉਗਲ ਅੰ
 ਦਲੀ॥ ਤੇਰਾਂ ਉਗਲ ਕਾਂਲੇ ਜਾਂ॥ ਪਾਂਚ ਉਗਲ ਹੀ ਮਲਾਂ॥ ਚਾਰ ਉਗਲ ਤਿਲੀ॥ ਸਾਂਤ ਉ
 ਗਲ ਫੀਫਾਗਾਂ॥ ਚਾਰ ਉਗਲ ਬਜਰ ਕੀ ਕੋਠਰੀ॥ ਇਕੋ ਤਰਸੇ ਹਡੀਆਂ॥ ਬਹੁਤ ਰੋਕੇ

ਹੀਆਂ ਅਠ ਜਠ ਗਾਂਟਾ ਨੀਲ ਕਰ ਟੀ ਦੇ ਹੀ ਕੇ ਕੋ ਵਾਲਾ ਚਉਦੀ ਹਜਾਰ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਕੇ ਜਾਸੁ
 ਨਉ ਸੇ ਨਾ ਹਿ ਸੋ ਲਾ ਸੇ ਸੀਧਿ ਕਰੈ ਨਾਨਕ ਸੁਇ ਈ ਸਰਸਾ ਛਿਦੁ ਮਲੇ ਪੋਇ ਸਦੇ ਹੀ ਕਾਮ ਤੇ ਤੁਰਤਾਮ
 ਛਿਦੁ ਨਾਥ ਜਾਇ ਹੀਰਖ ਪਾਸਿ ਕਹਿ ਆਸਾਇ ਨਾਥ ਜੀ ਉਹੁ ਤੇ ਅਉਰੁ ਰੁਪੁ ਹੋਇ ਸਕੀ ਮਲਮ ਤਕੀ
 ਦੇ ਹੀ ਨਾ ਹੀ ਤਉ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਰਾਗੁ ਜੀ ਮੇਜਾਂਦਾ ਹੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਆਇ ਆਸਾ ਆਇ ਕੇ
 ਆਖਿ ਆਸਾ ਆਇ ਜੁਹੇ ਬਾਂਲੇ ਆਇ ਸਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਾ ਆਇ ਜੁਹੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਥ
 ਏਕੈ ਕਰ ਕੋ ਆਇ ਸਾ ਛੇ ਰਿਕੁਰਬਾਨੀ ਕਹਿ ਆਸਾ ਅਰੇ ਬਾਂਲੇ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਇ ਆਸਾ ਕਉ ਏਹੁ ਤੇ
 ਹੀ ਕਉ ਏਨਾ ਉਹੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸਾ ਰੇ ਤੇ ਹੀ ਨਿਰਕਾਰ ਕੋ ਆਇ ਹੀ ਬੇਗਮ ਪੁਰ ਤੇ ਨਾ
 ਉਹੀ ਨਾਨਕ ਨਿਰਕਾਰੀ ਤਛੇ ਰਿਕੁਰਬਾਨੀ ਪੁਛਿ ਆਸਾ ਕਉ ਏਧਾ ਟ ਜਿ ਤੁਕਰੇ ਇਸਨਾਨਾ ਬੋਲ
 ਬਕਨ ਤੇ ਹੀ ਨਿਰਬਾਨਾ ਕਉ ਏ ਜਲ ਜਿਉ ਗਸਪੀ ਦੈ ਕਉ ਏ ਗਸ ਜਿ ਤੁਅਸਾ ਥਿਰ ਜੀ ਦੈ ਆਸਾ
 ਸਾਂਗਿ ਆਨੁ ਦੇਹੁ ਅਭੁ ਮੇਰੇ ਕਉ ਨੀ ਸੀ ਗਿ ਤੋਰ ਕਉ ਨੀ ਸੀ ਗਿ ਜੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਂਚੁ ਆਸਾ
 ਪਰਿ ਅਉਧਾ ਟ ਜਰਵਰਨਾ ਦੈ ਬਕੈ ਨ ਬੋਲੈ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵੈ ਜਲ ਅਕਾਸੀ ਸੀਨ ਸਮਾਵੈ ਸ
 ਤਜਰਾ ਲਿਮਹਾਰ ਸੁਪੀ ਦੈ ਕੁਰਪੁਰਾ ਏਕੈ ਕਾਰ ਸਭ ਠਉਰੇ ਆਸਾ ਗਿ ਆਨੁ ਜੁਨੇ ਅਭੁ ਮੇਰੇ

१ ਗਾਂਠੀ ਕਉਨ ਤਤੁ ਜਿਤ ਤਤੁ ਬਿਲੋਏ ॥ ਕਉਨ ਜਰਵਰੁ ਜਿਤੁ ਮਲਿ ਮਲਿਧੋਏ ॥ ਕੋਜੋਰ
 ਚੈ ਕੋਜੋਰੋਏ ॥ ਕਉਨੁ ਸੋਕ ਚੈ ਕਉਨਿ ਸੋਗੋਏ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਂਚਾ ॥ ਸਚਮਨ ਕਾਂਗੜ
 ਤਤੁ ਬਿਲੋਏ ॥ ਸਰੂਰ ਸਰਵਰੁ ਮਲਿ ਮਲਿਧੋਏ ॥ ਜੈ ਸੋਰ ਚੈ ਤੈ ਸੋਰੋਏ ॥ ਕਰਤ ਕਰੈ ਸੋਈ
 ਠਨਿ ਹੋਏ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰਬਰੀਵਾਂਚਾ ॥ ਕਉਨ ਵਰਤਨੇ ਮਜਿਤ ਬਿਨ ਸੋਕਾਂ ॥ ਕਉਨ ਸਬਦ
 ਜਿਤੁ ਨ ਸੀਤਾਂ ਦੇ ਜਾਂ ॥ ਕਉਨੁ ਸਾਂਤਿ ਜੋ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਲਾਂਏ ॥ ਕਉਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਂਏ ॥ ੪ ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਂਚਾ ॥ ਸਚ ਵਰਤਨੇ ਮੁਕਾਂ ਮਨਾ ਸੀਤਾਂਏ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਲਾਂ
 ਏ ॥ ਗਗਨ ਨਿਵਾਂਸੁ ਸਮਾਂਧਿ ਲਗਾਂਏ ॥ ਪਰਸਾਧ ਸੋ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਂਏ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰਬਰੀਵਾਂਚਾ ॥
 ਕਉਨ ਸੀਤ ਜੋ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਂਏ ॥ ਕਉਨੁ ਕਲਾ ਬਿਭੂਤਿ ਚੜ੍ਹਾਂਏ ॥ ਕਉਨ ਦੇਖਿ ਸਹਜਿ ਘਰਿ
 ਆਂਏ ॥ ਕਉਨੁ ਜਤਨ ਕਰਿ ਨਾਂਦ ਵਜਾਂਏ ॥ ੬ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਂਚਾ ॥ ਗੁਰੂ ਹਿਵਸੀਤਲ
 ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਂਏ ॥ ਸੇਵਾਂ ਸਰਤਿ ਬਿਭੂਤਿ ਚੜ੍ਹਾਂਏ ॥ ਗੁਰਦਰਸਨ ਦੇਖਿ ਸਹਜਿ ਘਰਿ ਅੰ
 ਏ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਂਣੀ ਨਾਂਦ ਵਜਾਂਏ ॥ ੭ ॥ ਗੁਰਬਰੀਵਾਂਚਾ ॥ ਕਹਾਂ ਗਿਆਨ ਰਸੁ ਪੀਏ ਸੰ
 ਰਾਂ ॥ ਕਉਨੁ ਤੀਰਥ ਪੁਜਾਨੀ ਜਾਂਗਾਂ ॥ ਕਉਨੁ ਸਾਨੁ ਪਜੇ ਪਜਾਂਗਾਂ ॥ ਕਉਨੁ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਸੋਧੰ

ਰਾਂ॥ ੮॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ॥ ਅੰਤਰਿ ਰਿਗਿਆਨੁ ਮਹਾਂਗੁਸਾ ਰਾਂ॥ ਤੀਰਥ ਮਜਨ ਗੁਰਵੀਚੰ॥ ੧੮
 ਰਾਂ॥ ਅੰਤਰਿ ਪੁਜਾਂਥਾਂ ਨਮਰਾਂ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਂਦੁ ਹਾਂ॥ ੧੯॥ ਭੁਰਥਰੀ ਦਾਂਚਾਂ॥
 ਕਉ ਨੌਰ ਸੁਰਸੀਆਂ ਭਾਂਉ॥ ਕਦੁ ਨ ਸੋਤ ਖਤ ਨਿਵਾਂਸੀਰਾਂਉ॥ ਕਉ ਨੁ ਮੇਕਾਂ ਰਕਰੇ ਕਰਾਇ॥ ਕਉ
 ਨੁ ਅਲਖ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਂਇ॥ ੨੦॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਂਚਾਂ॥ ਰਸ ਰਸੀਆਂ ਮਨ ਏ ਕੈ ਭਾਂਇ॥
 ਖਤ ਨਿਵਾਂਸੀ ਪੰਚ ਸਬਾਂਇ॥ ਕਾਰ ਕਮਾਵਈ ਪਸਮਰ ਜਾਂਇ॥ ਅਬ ਗਤ ਨਾਂਥ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਂਇ॥
 ੨੧॥ ਭੁਰਥਰੀ ਦਾਂਚਾਂ॥ ਰਿਹ ਉਪਜੇ ਰਿਹ ਕਹੀ ਮੇਦੁ ਰਿ॥ ਰਿਹ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਰਹੀ ਭੁਰਪੂਰਿ॥ ਰਿਹਿ ਨੇ
 ਹੇ ਰਿਹ ਦੁਰਿ ਬਤਾਂਦੇ॥ ਰਿਹ ਗੁਣ ਗਾਵੇ ਕਾਂਹਿ ਸੁਣਾਂਦੇ॥ ੨੨॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਂਚਾਂ॥ ਜਲ ਤੇ ਉਪਜੇ
 ਜਲ ਤੇ ਦੁਰਿ॥ ਜਲ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਰਹੀ ਭੁਰਪੂਰਿ॥ ਕਿਸੁ ਨੇ ਹੈ ਕਿਸੁ ਅੰਧਾਂ ਦੁਰਿ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੇ
 ਦੇਖਿ ਹਜੂਰਿ॥ ੨੩॥ ਭੁਰਥਰੀ ਦਾਂਚਾਂ॥ ਕਉ ਨ ਅੰਤਰਿ ਕਉ ਨ ਬਾਂਹਿ ਰਿਹੈ॥ ਕਉ ਨ ਕਾਰ ਨਿਚਲੇ
 ਸਭੇ॥ ਇਕੈ ਭੁਰਥਰੀ ਨਾਨਕ ਦੇਹ ਬੀਚਾਂ॥ ਬੋਲ ਤਰਹੇ ਕਉ ਨ ਅਧਾਂ॥ ੨੪॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦਾਂਚਾਂ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਂਹਿ ਰਿਹੈ ਕੋ ਜੋਈ॥ ਏਕੈ ਕਾਰ ਕਰੇ ਜੋਈ॥ ਸਾਇ ਭੁਰਥਰੀ ਨਾਨਕ ਦੇਹ ਬੀਚਾਂ॥
 ਨਿਗਲੁ ਨ ਮੇਰਾਂ ਅਧਾਂ॥ ੨੫॥ ਤਾਂ ਭੁਰਥਰੀ ਨਾਂਥ ਭੀ ਹਉਲਾਂ॥ ਹੋਇ ਗਇਆ ਜਾਂਇ ਤਨੀ ਹਕੀਕ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹੇਠਿਲਗਾਦੇਖਇ।ਦੇਖੇਤਚੰਦਮਾਂਹੇਠਿਨਜਰਿਆਵਦਾਹੈ।ਤਾਂਫੇਰਿ।ਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਜੀ ੧੧੮
 ਗੁਰੂਜੀਅਸੀਚੰਦਮੇਕੋਲੇਉਪਰਿਆਏ।ਕਿਤਾਂਕੁਆਏ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆ।ਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀ
 ਦਸਹਜਾਰਜੋਜਨਉਪਰਿਆਏ।ਅਤੇਚੰਦਮੇਕੋਲੇਦਇਹਜਾਰਜੋਜਨਉਚੇਅਏ।ਤਾਂਫੇਰਿਮ
 ਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅਸੀਸਭੇਕਿਤਨੇਹਜਾਰਜੋਜਨਆਏ।ਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਕੀਤਾਂਮਰਦਾਂ
 ਅਸੀ।ਬਦੰਜਾਰਜੋਜਨਆਏ।ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਝੀਅਗੇਕੁੀਕਾਂਈਜਾਹਗਾਹੈ।ਤਾਂ
 ਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਅਗੇਵਡੀਆਂਜਾਂਹਗਾਹੈਨਿ।ਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅ
 ਜੀਕੋਹੀਅੰਜੇਹੀਆਹੈਨਿ।ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਖਿਅਮਰਦਾਂਨਾਂਅਗੇਜੁਮੇਰਉਤੇਜਿਧਾਂ
 ਰਲੀਹੈਇ।ਹੋਰਉਥੇਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਅਉਧੁਤਹੈ।ਅਤੇਕੁਮੇਰਰਖੀਸੁਰਹੈ।ਜਿਸਦੇਹਵਾਲੇਜਾਰੀਆ
 ਇਆਹੈ।ਅਤੇਉਸਅਗੇਮਹਾਦੇਉਕੁੰਡਾਂਗੀਹੈ।ਅਤੇਉਹੁਅੰਖਿਪਿਗੁਲਾਹੈ।ਅਤੇਉਸਉਪਰਿ
 ਕਉਲਾਸਹੈ।ਜਿਥੇਧੂਤਗਤਕਾਂਮੰਡਲੁਹੈ।ਤਿਸਦੇਉਪਰਿਨਿਰੰਕਾਰਕਰਤਾਂਰਕਾਂਤਖਤੁਆਂਜਨ
 ਹੈ।ਉਸਉਪਰਿਆਪ੍ਰੰਨਿਰੰਕਾਰਕਰਤਾਂਰਬੈਠਾਹੈ।ਜੋਤਿਸਰੂਪੀ।ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆ
 ਜੀਇਥੇਜੁਮੇਰਕਿਤਨਾਹੈ।ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਰਦਾਂਨਾਇਥੇਤਿਹਤਹਜਾਰ

ਨਾਨਕ ਮਰਦ ਨੇ ਨੁਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦ ਨਾਂ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਜਾਇ ਹੈ ਇਹ ਮਰਦ ਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
 ਵਤ ਕਦਾਂ ਇਧਰਿ ਅੰਦਰੇ ਮਾਂਹੇ ਦੇ ਪਿਜਾਈਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਂ ਮਰਦ ਨਾਂ ਤੇਰਾਂ
 ਅੰਖਿਆਂ ਭੀ ਮੈਨੇ ਨਾ ਉਥੇ ਕੁਝ ਪਰਬਤ ਨੁ ਚਲੇ। ਬੋਲਹੁ ਭੁਈ ਵਾਂਗੁ ਗੁਰੂ ਸਾਂਖੀ ਹੋ ਚਲੀ
 ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਆਏ ਅੰਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦ ਨਾਂ ਅਸੀ ਕੁ
 ਨਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਆਏ ਅੰਹੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਉਥੇ ਕੁਝ ਪਰਬਤ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦ ਨਾਂ ਉਥੇ ਸੈ ਤਲੀ ਹਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦ
 ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਸਭ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਅੰਹੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦ ਨਾਂ ਅ
 ਸੀ ੨੬੦੦੦॥ ਨਿਰਨ ਦੇ ਹਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨ ਅੰਹੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਗੇ ਸੁਮੇਰ
 ਕਿਤਨਾਂ ਰਹਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦ ਨਾਂ ਅਗੇ ਸੁਮੇਰ ਛੁਬੀ ਹਜਾਂ ਰਜੇ ਜਨ ਰ
 ਹਦਾ ਹੈ। ੨੬੦੦੦॥ ਏਹੋ ਬੀਚਾਰੁ ਹੋਦਾ ਅੰਹਾਂ ਜੇ ਕਨੀ ਫਾਂਸਿਧੁ ਅੰਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ
 ਆਂ। ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਉ ਹੋਸੋ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਬੀਲਿਆਂ।
 ਮਰਦ ਨਾਂ ਏਹੋ ਜੋ ਜੀ ਆਇਆਂ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਏਹੋ ਹੋਰ ਖਦਾਂ ਚੇਲਾਂ ਹੈ। ਇਹ ਗੁਰੂ ਅ

ਸਾਓਪਰਿਚਤੁਤਕਰਕਰਤੇਜਦਪੈ॥ਤਾਂਮਰਦਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਜੇਮੈਨੂਅੰਖੇਤਾਂਮੈਏਸਜੇਗੀ
 ਨਚਰਿਓਗਾਟਿਓਕਰਮਾਰਾਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅਖਿਆਂਮਰਦਨਾਂਏਸੇਚਰਿਅਗਾਟਿ
 ਆਦੀਲਰਾਈਨਾਹੀ॥ਏਥੇਜੇਹੈਸੋਸਬਦਿਦੀਲਰਾਈਹੈਇ॥ਤਾਂਮਰਦਨੇਕਹਿਆਂਤੁ
 ਲਾਂਹੈਦੈਜੀ॥ਤਾਂਕਨੀਫਾਂਸਾਂਦੇਹੀਕਹਿਆਂਸਾਇਤੋਰਬਾਂਲਾਂਤੁਈਹਾਂਕਿਉਕਹਿਆਂਇ
 ਮਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਂਹਮਅੰਏਹੈਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦਰਸਨਕੇਤਾਂਈ॥ਤਾਂਕਨੀਫੇ
 ਕਹਿਆਂਰੇਬਾਂਲਾਂਅੰਗੇਭੀਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦਰਸਨਕੀਅੰਹੈਕੇਅਬੀਅੰਇਆਹੈ॥ਤਾਂਗੁ
 ਰਨਾਨਕਕਹਿਆਂਸਾਇਤੋਕਨੀਫਾਂਜੇਗੀ॥ਹਮੇਅੰਗੇਭੀਦਰਸਨਕੀਅੰਹੈਤੋਅਬਭੀਅੰ
 ਏਹੈਇ॥ਜੇਅੰਗੇਨਾਂਕੀਅੰਹੈਤਾਂਤੋਅਬਕਹਾਂਸੋਅੰਦੇਤੋ॥ਤਾਂਫੇਰਿਕਨੀਫੇਕਹਿਆਂਅੰਰੇਬਾਂਲੇ
 ਤੇਰਨਾਉਕਿਆਂਹੈ॥ਅਰੁਤੋਹੈਤਾਂਕਉਣਹੈਇ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂਸਬਦੁਪ੍ਰੰਪਤਿਭੁਇਆ॥
 ॥ਗੁਰੁਆਸਾਮਹਲਾ॥੧॥ ॥ਨਾਉਹਮਾਂਰਾਂਅਚਰਜਕਹੀਮੈਹੈਤੋਅਚਰਜਬਾਨੀ॥ਸਿਫ
 ਤਿਹਮਾਰੀਸਭਮੂਰਤਿਮਹਿਜੇਤਿਸਗਲਮਹਿਤਾਂਨੀ॥੧॥ਸੁਨਹੁਕਨੀਫਾਂਰਾਂਫਲਜੇਗੀ॥ਸ
 ਤਿਜੁਗਿਤ੍ਰੇਤੇਦੁਆਪਰਿਕਲਿਜੁਗਿਨਿਗਲਜਦਾਂਅੰਰੇਗੀ॥੧॥ਰਹਾਂਉ॥ਜਾਂਤਿਹਮਾਰੀ

ਜਤਕਤਦੇਖਹੁਨਾਨਾਂਬਰਨਹਮਾਰਾਉਧਜਨਬਿਨਸਨੁਥੇਲੁਹਮਾਂਗਾਸਿਉਸਕਤੀਬਿਉਹਾਰ
 ੨) ਹਰਖਸੇਗਾਕੀਕਾਂਇਮਬਾਂਧੀਧਾਂਧੁੰਨਦੁਇਸਾਂਧੀਕਲਾਹਮਾਰੀਜਲਥਲਪਸਰੀਜੇ
 ਤਿਸਪੁਰਨਰਾਂਧੀ॥੩॥ ਏਕੇਕਾਰਹਮਾਰਾਂਸਾਂਹਿਬੁਜਿਸਹਮਸਾਜਿਨਿਦੁਜੇ॥ ਕਰੈਨਨਕੁਸੁ
 ਨੇਕਨੀਠਾਂਸੁਰਤਿਸਬਦੁਮਿਲਿਗਾਂਜੇ॥੪॥੫॥ ਤਾਂਫੇਰਿਕਨੀਠਾਂਸਿਧੁਬੈਲਿਅਮਾਂਅੰਰੇ
 ਨਾਨਕਬਾਲਾਂਤੁਮੇਗੁਰੁਕੇਈਨਾਹੀਕੀਅਮਾਂਚਲਕਰਗੇਰਖਕਉਗੁਰੁਕਰੇਕੀਨਪੜ੍ਹਦੇ
 ਤਾਂਗੁਰੁਨਨਕਸਲੇਕੁਕਹਿਅਮਾਂਏਕਚੀਚਾਂਜਨੈਸੇਜੇਗੀ॥ ਕਲਪਸਾਂਇਅਾਂਤੇਰਹੈਅ
 ਰੇਗੀ॥ ਸੀਨਮੀਤਲਕੀਭਿਖਿਅਖਾਂਈ॥ ਸਤਸੀਤੋਖਕੀਧਿਥਾਂਧੀ॥ ਬਿਨੇਖਪਰਪਾਈਪੀਅ
 ਬਿਨੇਪਰੋਤੀਬਿਨੇਖੁਅਮਾਂਬਿਨਾਂਸਿਕੀਨਾਂਦੁਸਬਦੁਬਾਂਜੇ॥ ਬਿਨਾਂਬਾਂਦਰਗਾਗਨਗਾਂਜੇ॥ ਬਾਂ
 ਦਰੋਨਛਾਂਇਅਾਂਬਿੰਨੁਲੀਚਮਕਾਰੁਲਾਇਅਾਂਤਬਦਾਸਨਨਕਜੇਗੁਪਾਂਇਅਾਂ॥੬॥ ਤਕ
 ਨੀਠਾਂਸਿਧੁਭੀਠਿਰਿਗਇਅਾਂਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅਾਂਧਿਅਾਂਜੀਹੁਣਅਗੇਭੀਚਲੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਨ
 ਕਜੀਕਹਿਅਾਂਕਿਉਮਰਦਾਂਨਾਂਉਤਾਂਦੁਲਾਂਹੋਇਅਾਂਹੈ॥ ਅਜੇਤਾਂਸਿਧਾਂਦਾਂਤਮਾਂਸਾਂਦੇਖੁ॥
 ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅਾਂਧਿਅਾਂਭੁਲਾਂਜੀ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਹਨੀਠਾਂਸਿਧੁਅਾਂਇਅਾਂਅਾਂਇਕਰਿਅਾਂਧਿਉਸ

ਆਦੇਸੁ ਹੋ ਬਾਂਲੇ ਆਂਦੇ ਸੁ ਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਆਦੇਸੁ ਏਕੈ ਕਾਰ ਪੁਰਖੁ ਕਉ ਆਦੇਸੁ ਆ
ਉਹ ਨੀਠਾਂ ਸਿਧੁ ਤਾਂ ਹੀ ਠਾਂ ਚਮਕਿਆ ਕਹਿ ਉਸ ਰੇ ਬਾਂਲਾਂ ਤੂੰ ਮੁਏ ਕਿ ਮਾਂ ਜਾਂ ਨਤਾਂ ਬਾਂ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹੀ ਠਾਂ ਤੂੰ ਰਾਜੇ ਕੈ ਕਰ ਨ ਕਾਂ ਬੇਟਾਂ ਬਾਂ ਤੁਮਾਂ ਰਨ ਗਰਸੀ ਲਾਂ ਪੁਰ
ਬਾਂ ਜਬ ਕੈ ਕਰ ਨ ਮੁ ਆਂ ਤਬ ਤੇਜ ਤਾਂ ਰਾਂ ਬਾਂ ਸਾਂ ਕਾਂ ਬਾਂ ਤੂੰ ਰਾਂ ਜਲ ਗਾਂ ਕਰਨੇ ਇਕ ਦਿ
ਨ ਤੂੰ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲ ਲੈ ਗਾਇਆ ਬਾਂ ਤੈਨੇ ਸਿਕਾਰੁ ਮਾਂ ਰਿਆ ਤਬ ਤੇ ਬਹੁਤ ਬਿਗਾ ਸਿਆ ਤ
ਬਤੁ ਝੁਕੈ ਗੋਰਖ ਨਾਥਾ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ ਤੈ ਕਹਿਆ ਜੋਗੀ ਕਉ ਭ੍ਰਿਤੁ ਰਾਂ ਦੇ ਹੀ ਤਬ ਗੋਰ
ਖੁ ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਂਲਾ ਏਹੁ ਭ੍ਰਿਤੁ ਰਾਂ ਹਮ ਨਾਂ ਹੀ ਲੇਤੇ ਏਹੁ ਭ੍ਰਿਤੁ ਰਾਂ ਮਲੀਨ ਹੀ ਤੈ ਕਹਿਆ ਕਿ
ਉਨ ਬਜੀ ਏਹੁ ਮਹਾਰਤੁ ਮੇਰਿ ਉਮਲੀਨ ਕੀ ਮਾਂ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਕਹਿਆ ਰੇ ਬਾਂਲਾ ਤੇਰੇ ਅੰ
ਤਰਿ ਦਇਆ ਨਾਂ ਹੀ ਮੇਸੇ ਹੀ ਤੇਰੀ ਕਾਇਆ ਬਾਂ ਰੇ ਬਾਂ ਰੁਕਸੀ ਏਰੀ ਤਤੈ ਕਹਿਆ ਨਾਂ ਬਜੀ
ਕਿਉ ਹੀ ਕਾਇਆ ਰੁਕਸੀ ਏਰੀ ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਕਹਿਆ ਜੋਗ ਕਮਾਵੈ ਤੇਰਾਂ ਇਆ ਛੀਜੈ
ਨਾਂ ਹੀ ਫਿਰਿ ਤੈਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾਂ ਬਜੀ ਕਿਉ ਕਹਿ ਜੋਗ ਕਮਾਵੈ ਏਹੋ ਤਾਫੇ ਹਿਰੋ ਗੋਰਖ ਕਹਿਆ
ਮੰਤਰ ਛਾਈ ਏਕੈ ਨ ਪੜਾਈ ਗੋਤ ਲਜਾਈ ਏ ਜੋਗ ਕਮਾਈ ਏ ਫਿਰਿ ਤੈ ਕਹਿਆ ਨਾਂ ਬਜੀ

ਮੁੰਡੀਏ ਪਾਂਗਾ ਸੁਓਤਾਂ ਰਿਕੇ ਤੇ ਰੋਹ ਖਕ ਮਾਂਗੇ ਬੈਠਿ ਗਇਆਂ ਰੋਹ ਖਤੇ ਰਾਂ ਮੁੰਡੀ ਮਾਂਗੇ ੧੨੨
 ਅਰੁ ਕੰਨ ਪਾਂਡੇ ਤੁਝ ਕਉ ਜੋਗੀ ਕੀਆਂ ਤੇ ਸਿਧੁ ਹੁਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਹਨੀ ਫੇਰਿ ਮਾਂਗੁ ਲਾਜੀ ੧੦
 ਥਹ ਮਾਂਗੇ ਕੰਨ ਅਰੁ ਮਸਤ ਕੁ ਕਿਸ ਜਾਂਹ ਗਾਂ ਪ੍ਰੈ ਮਾਂਗੁ ਤੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂਗੀ
 ਫਾਂਸੁ ਤੇ ਪੀਪਲ ਕੇ ਤਲੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਹਨੀ ਫੇਰਿ ਮਾਂਗੁ ਲਾਜੀ ਤੁਮ ਮੇਜੇ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਨਿਸਾਂ ਕੇ ਰੋਹ
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂਗੁ ਹਨੀ ਫਾਂਸੁ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਹਨੀ ਫੇਰਿ ਮਾਂਗੁ ਅਖੇਰ ਬਿਰਥੁ ਮੰ
 ਤਰਿ ਰਹੇ ਕਿਨਾਇਆ ਮਹੇ ਨਾਂ ਕਹੀ ਮੇਰੇ ਨ ਕੀ ਜਾਂਇ। ਕਉਨ ਸੀ ਗਲੇ ਚੜ੍ਹੇ ਸਿਕਾਂਗਾ ਕਉਨ
 ਮਿਰਗ ਪਕ ਨ ਲਿਆਵੈ ਕਿਹ ਪਾਂਟਿ। ਕਉਨ ਕਹਿ ਰਾਖੇ ਕਉਨ ਕਉ ਬਾਂਟਿ। ਏਹੁ ਮਹੇ ਨਾਂ ਕਿਨ ਕੇ
 ਹਾਂਥੀ। ਹਨੀ ਫਾਂਸੁ ਛੈ ਨਾਂ ਨ ਕਧਾਂ ਸਿ। ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਜੀ ਦਾਂਚਾਂ ਮੇਰੇ ਬਿਰਤਿ ਬਾਂਹ ਰਿਮਾਂਇ
 ਚਿਧਾਂਇ। ਮਹੇ ਨਾਂ ਪਾਂਇ ਓਧ ਰਿਕੀ ਗਾਂਇ। ਸਿਤ ਸੀ ਗਿਲੇ ਚੜ੍ਹੇ ਸਿਕਾਂਗਾ। ਮਿਰਗ ਪਕ
 ਰਿਖ ਰਿਮਾਂਇ ਹਾਂਟਿ। ਚੁਖ ਚੁਖ ਲੈ ਗਏ ਬਾਂਢਿ। ਮਰੁ ਬਾਂਟਿ। ਏਹੁ ਮਹੇ ਨਾਂ ਕੀ ਨੇ ਦਾਂਨਾ ਨਾਂ ਨ ਕ
 ਕੇਧ ਰਿਕੇ ਦਲ ਨਾਂ ਮਾਂਸੁ ਏਹਨੀ ਫਾਂਸੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਂਗਾ। ਗੋਰ ਖੁਠਾਂ ਫਾਂਗੁ ਮਰੇ ਦੁਆਰਾ। ੨। ਤਾਂ ਹਨੀ
 ਫਾਂਗੁ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕਦੇ ਚਰਣ ਤੇ ਹਥ ਰਖ ਕਰ ਜਾਂਦਾਂ ਰਿਮਾਂ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਰੋਪੀ ਚਿਦ ਨੁ ਗੁਰੁ ਗੋਰ

ਖਅੰਧਿਅੰਧਿਪੁਤਾਂਗੋਪੀਚੀਦਾਂਤ੍ਰਿਜਾਂਇਕਰਿਉਪਦੇਜਿਲਿਅੰਠੀਗੋਪੀਚੀਦਕਰਿ
 ਅੰਤੁਲਾਂਪਿਤਾਂਜੀਗੋਪੀਚੀਦਅੰਠਿਗੁਰਨਨਕਨੁਅੰਦੇਸਕਰਿਅੰਠੀਅੰਦੇਸਹੋ
 ਤਪਾਂਅੰਦੇਸਾਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਕਰਿਅੰਠੀਅੰਦੇਸਏਕੰਕਾਰਕੰਠੀਅੰਦੇਸਾਤਾਂਗੋਪੀਚੀਦ
 ਬੰਚਨੁਕਰਿਅੰਠੀਅੰਠੇਤਪਾਂਕਉਨਨਾਂਮਕਉਨਬੰਗਨੁਤੁਮਾਂਗਾਂਕਉਨਰੁਪਕਉਨਬਿਸਥਾ
 ਰਾਂਕਉਨਮਨੋਰਥਈਹਾਂਅੰਠੀਚਲੋਤਪਾਂਤੁਮਨਾਂਬਬਲਾਂਏਕੰਨਪ੍ਰਾਂਇਮੰਦ੍ਰਾਂਪਹਿ
 ਰਾਂਏਗੁਰਗੋਰਥਕੇਚਰਨਲਗਾਂਏ॥੧॥ ਗੁਰਨਾਂਨਕਦਾਂਚਾਂ॥ ਨਾਂਠੀਏਕੰਕਾਰਕ
 ਰਤਾਂਗਾਂਜਾਂਤਿਬਰਨਤੇਰਹੈਨਿਅੰਗਾਂਰੁਪਦੇਹਨਕੰਨਾਂਬਿਸਥਾਂਗਾਂਅਲਖਨਲਖੀਅੰ
 ਸਗਲਮੰਦ੍ਰਾਂਗਾਂਪਾਂਰਬ੍ਰਹਮਕੇਦਰਸਨੁਅੰਠੀਅੰਮਰਅੰਜੋਨੀਲੀਏਬਲਾਂਏਨਕੰਨਪ
 ਰਾਂਉਨਮੰਦ੍ਰਾਂਪਾਂਠੀਸਭੁਸਿਧੋਕੇਚਰਨਲਗਾਂਠੀਏਕੰਕਾਰਗੁਰਸਿਰਮੋਰੈਕਹੈਨਨਕਸੁ
 ਇਗੋਪੀਚੀਦਾਂਇਸਟਿਮਾਂਨਕੀਨੇਸਭੁਚੇਰੇ॥੨॥ ਗੋਪੀਚੀਦਦਾਂਚਾਂਕਉਨਗਿਅੰਨੀਕਉ
 ਰੁਪਿਅੰਨੀਕਉਨਤੀਰਖੁਮਜਨਇਸਨਾਂਨੀਕਉਨਜੋਨਿਰਮਲਕਉਨਸਮੇਲਾਂਕਉਨਸੇ
 ਬਸਤ੍ਰਜਿਤੁਲਾਂਗੋਰੈਲਾਂਕਉਨਜੋਊਪਰਿਕਉਨਸੇਤਲੇਕਉਨਸੇਦੀਪਕਜਿਤੁਦੀਪਕੁ

ਜਲੈ। ਰੋਪੀ ਚੰਦ ਕਰੈ ਸਾਇ ਨ ਨ ਕਤ ਪੋ। ਕਉਨੁ ਸੇ ਜਾਂ ਪੁਜੇ ਬਿਨੁ ਰਸਨਾਂ ਜਯੋ॥ ੨॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ੨੨੩
 ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨੀ ਸੇਈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ। ਪਿਆਰੀ ਸੇਈ ਜੋ ਸੁਰਤਿ ਨ ਧੋਵੈ। ਤੀਰਥਾ ਜਨੁਰੁ
 ਰਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ। ਚਰਨੀਲ ਰਾਜਿ ਨਿਆ ਪੁਗਵਾਇਆ। ਨਿਰਮਲੁ ਗੁਰਬਾਣੀ। ਜਿਸੇ ਮੇਲੁ
 ਨ ਕਾਈ। ਗੁਰਪੁਰੇ ਬਿਨੁ ਮੇਲੁ ਨ ਜਾਈ। ਗੁਰਉਪਦੇਸੁ ਲੈ ਗੋਲੁ ਜਿਧਾਈ। ਮੰਧਰੁਪਹੁ ਚੋਕੈ ਈਠੁ ਕੁ
 ਨ ਪਾਇਆ। ਉਪਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੁਕਮੁ ਹੀ ਤਲੈ। ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਤਉ ਦੀ। ਕੁਜਲੈ। ਕਰੈ ਨ ਨ ਕਤ ਪੁਛੇ।
 ਪੀਚੈ ਦਮੋਹਮਾਇਆ। ਕਬੀਰ ਨ ਕਪੋ। ਇਨ ਬਿਧਿ ਜਾਂ ਪੁਜੇ ਬਿਨੁ ਰਸਨਾਂ ਜਯੋ॥ ੧॥ ਤਾਂ ਰੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿਆ
 ਹੋਲੈ ਨ ਨ ਕਤ ਪਾ। ਸਿਧ ਮੈ ਡਲੀ ਦਰਸਨੁ ਲੇਹੈ ਦੇਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਚਲੈ ਰੋਪੀ ਚੰਦੁ
 ਮਸਹ ਜਸਿ ਉਮਾ ਦੇਹੈ। ਰੋਪੀ ਚੰਦੁ ਸੁਪਨੁ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਰੋਰਖ ਰੋਪੀ ਚੰਦੁ ਪੁਛਿਆ। ਕਹੁ ਜੀ
 ਰੇਬਾਲੇ ਕਿਉਂ ਦੇਖਿਆ। ਰੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿਆ ਸੋਇ। ਪਿਤਾਂ ਜੀ ਓਹ ਤੇਤਤ ਸਰੂਪੀ ਹੈ। ਆਪੇ ਹੀ ਮਾਂਦੁ
 ਹੈ। ਤਬ ਭਰਬਰੀ ਮਾਂ ਪੈ ਚਿਤ ਕਰੋ ਪਾਨ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਹਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈ ਫੇਰਿ ਜਾਂਤਾ ਹੈ। ਤ
 ਬੋਰਖ ਕਹਿਆ। ਜਾਉ ਭਰਬਰੀ ਜਾਂਇ ਕੇ ਉਪਦੇਸੁ ਲਿਆਉ। ਤਬ ਭਰਬਰੀ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀਨੁ ਮਾਂਇ ਕਹਿਆ। ਮਾਂ ਦੇਸੁ ਹੋ ਨ ਨ ਕਤ ਪਾ। ਮਾਂ ਦੇਸੁ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ। ਮਾਂ ਦੇਸੁ ਏਕੈ

ਕਰਕਉਆਂਦੇਸਾਹੋਰੁਰਥਰੀਜੋਗੀ। ਤੁਮਤੋਆਂਗੇਫਿਰਿਗਏਹੋ। ਰੁਰਥਰੀਦਾਂਚਾਂ। ਚਲਨਾਨ
 ਕਤਪਾਂਤੁਨੁਕਉਗੁਰੁਰੋਰਥਪਾਂਸਿਲੇਜਾਂਉ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ। ਕਹੁਰੋਰੁਰਥਰੀਲੇਜਾਂਇਕਿਅ
 ਕਰੇਗਾਂ। ਫੇਰਿਰੁਰਥਰੀਬੋਲਿਆਂ। ਕੰਨਾਛੇਦਾਂਓਮੰਦਾਂਪਹਰੇਖਿਥਾਂਅੰਗਿਰੀਛਾਂਓ। ਅੰਗਿਆਂਭੇ
 ਗਨਕਰਿਹੋਕਥਹੁੰਤਉਜੋਗਜਗਤਿਕੀਪਾਓ। ੧॥ ਸੁਇਬਾਂਲੇਇਹੁਜੋਗਕਮਾਂਦੇ। ਤਬਅਨਹਦਨ
 ਦਧਨਿਲਾਦੇ। ੨॥ ਰਹਾਂਉ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ। ਗੁਰਕਾਂਸਬਦੁਮਨੈਮਹਿਮੰਦਾਂਖਿਥਾਂਖਿ
 ਮਾਂਹੀਛਾਂਦਉ। ਜੋਕਛੁਕਰੇਕੁਲਾਂਕਰਿਮਨੈਸਹਜਜੋਗਨਿਧਿਪਾਂਦਉ। ੨॥ ਬਾਂਬਾਂਜਗਤਾਜੀਉਜ
 ਗੇਜਗਜੋਗੀਪਰਮਤਤਮਹਿਜੋਗੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮੁਨਿਰੰਜਨਪਾਇਆਗਿਆਨਕਾਂਇਆਰਸਤੋਰੀ
 ੧॥ ਰਹਾਂਉਦੁਜਾਂ। ਰੁਰਥਰੀਦਾਂਚਾਂ। ਏਕੁਹਾਂਬਪਤੁਮਾਰੇਦੇਦਉਏਕੁਹਾਂਬਦੇਉਤੀਤਾਂ। ਕਲਪਖਿ
 ਰੂਤਲਗਾਦਉਤਮਕਉਇਹੀਬਤਾਂਦਉਪੰਥਾਂ। ੩॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ। ਪੜਦੀਚਾਰਗਿਆ
 ਨਮਤਤੀਤਾਂਦਰਤਮਾਂਨਬਿਬੂਤੀ। ਹਰਿਕੀਰਤਿਰਹਰਾਸਿਹਮਾਂਰੀਗੁਰਮੁਖਿਪੰਥਅਤੀਤੀ। ੪॥
 ਰੁਰਥਰੀਦਾਂਚਾਂ। ਅਪਨੇਨਗਰਬੈਠਾਂਓਆਂਸਨੁ। ਛੀਨੇਬਾਂਦਬਿਬਾਂਦੇ। ਸਿਕੀਦੇਉਮਖਿਬੈਨ
 ਬਜਾਓਸੁਨੀਏਨਾਂਦਅਨਾਂਦੀ। ੫॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ। ਸਿਉਨਗਰੀਮਹਿਮਾਂਸਨਬੈਸਉ

ਕਲਪਤਿਆਂਗੀਬਾਂਦੀ॥ ਸਿਰੀਸੁਰਤਿਸਦਾਧੁਨਿਸੋਪੈਨਿਸਦਿਨਪੁਰੇਨਾਦੀ॥੬॥ ਭੁਰਥਰੀਦਾਚਾ ੨੨੪
 ਸਗਲੀਸਿਸਟਿਦਿਸਟਿਦਿਖਾਂਦਉਮੇਸੀਜੇਤਿਜੁਗਾਦੀ॥ ਲਿਵਲਾਗੀਕਥਦੁਟਿਨਜਾਵੈਪਰ
 ਨਪੁਰਨਪਦਪਾਦੀ॥੭॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦਾਚਾਂਸਗਲੀਸਿਨਿਆਜੇਤਿਨਿਰਾਂਗੀਨਾਨਾਂਬਰਨਅਨੇਕ
 ਕਹੈਨਾਨਕਜੀਦਿਭੁਰਥਰਜੋਗੀਪਾਰਬ੍ਰਹਮਲਿਵਦੇਕੀ॥੮॥ ਫੇਰਿਭੁਰਥਰੀਕਹਿਅੰਚਲਰੇਨਾਨ
 ਕੁਤਪਾਈਹਾਤਕਅੰਇਪਹੁਚਿਅੰਪੈ॥ ਰਿਉਥਾਂਲੀਫਿਰਿਜਾਂਤਾਂਪੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਸਬਦੁਬੋਲਿ
 ਅੰਗਾਂਗਾਅੰਸਾਂਮਹਲਾਂ॥੯॥ ਖਾਲੀਸੋਕਰਤਾਰਜੇਨੈ॥ ਅੰਪਨਾਂਅੰਪਨਕਬਹੁਪਛੰਨੈ॥ ਸਟਿਸਿਪ
 ਤ੍ਰਿਭੁਰਥਰਜੋਗੀ॥ ਗੋਰਖਭੇਟੇਨਹੋਇਅਰੋਗੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਰਾਂਜੁਛੋਡਿਕਰਿਜੋਗੀਹੁਏਅਮਤਾਂਮੈ
 ਹੁਨਅਜਹੁਮੁਏ॥੨॥ ਅਮਤਾਉਪਜੀਅਉਪਦੁਧਾਂਈ॥ ਜੋਗਜੁਗਤਿਕੀਮਤਿਨਹੀਪਾਂਈ॥੩॥ ਨਾਨ
 ਕਬੋਲੇਤਤੁਬੀਚਾਂਗਾ॥ ਮੂੰਡਮੂੰਡਾਇਨਪਾਂਇਓਪਾਂਗਾ॥੪॥ ਭੁਰਥਰੀਦਾਚਾਂਲੇਹੁਪਿਆਲਾਨਾਨਕ
 ਪੀਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਮਨਿਹੋਵਈਖੀਉ॥੫॥ ਇਸਮਦਪੀਤੇਕਰੀਏਭੋਗਾ॥ ਸੁਖਜਹਜਅਨੰਦਅਰੋਗ
 ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮੇਰੀਤੇਰੀਚਿਤਿਨਰਹਤੀ॥ ਲਿਵਲਾਗੀਹਿਰਦੇਹਰਿਜੇਤੀ॥੨॥ ਭੁਖਪਿਆਸਨਕੋਈ
 ਬਿਅਪੋ॥ ਬਿਨਸਿਜਾਇਸਭਤੀਨੇਤਾਪੋ॥੩॥ ਭੁਰਥਰਬੋਲੇਸੁਣਿਨਾਨਕਵੇਦੀ॥ ਇਸਮਦਪੀਤੇਬ

ਲਾਂਇਸਭਛੇਦੀ॥੧॥੧॥ਗਾਂਗਾਅੰਸਾਂਮਹਲਾਂ॥੧॥ਗੁਰੂਕਰਿਗਿਆਨੁਧਿਆਨੁਕਰਿਧਾਂਦੇਕਰਿਕਰ
ਇਕਸੁਪਾਈਏ॥ਭਾਂਡੀਭਾਉਪ੍ਰੇਮਕਾਂਧੋਚਾਇਤਬਿਧਿਅਮਿਉਚੁਆਂਈਏ॥ਬਾਂਬਾਂਮਨਮਤਵਾਂਲਾਂਪ੍ਰੇਮ
ਰਸੁਪੀਦੇਸਹਜਰੀਗਰਚਰਹਿਅੰ॥ਅਹਿਨਿਸਿਬਨੀਪ੍ਰੇਮਲਿਵਲਾਗੀਸਬਦੁਅਨਾਂਹਦੁਗਹਿਅੰ
੧॥ਗਾਂਉ॥ਗੁਰਕੀਸਾਂਖੀਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਂਈਪੀਵਤਹੀਪਰਵਾਂ॥ਭੁਇਅੰ॥ਹਰਿਦਰਸਨਕਾਂਕਾਖੀਹੋ
ਦੈਮੁਕਤਿਬੈਕੁੰਠਲੇਕਰੇਕਿਅੰ॥੨॥ਸਾਂਚਾਂਅੰਪਿਪਿਅੰਲਾਂਜੂਚਾਂਤਿਸਹਿਅੰ॥ਏਜਿਸੁਨਦਰਿਕ
ਰੇਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਂਬੈਪਾਂਗੀਹੋਦੈਕਿਅੰਅਦਿਝੁਠੈਭਾਂਉਧਰੇ॥੩॥ਸਿਫਤੀਰਾਤਾਂਸਦਾਂਬੈਗਾਂਗੀਜੁਏਜ
ਨਮਨਹਾਂਗੇ॥ਕਹੈਨਾਨਕਸਦੁਰਬਰਜੋਗੀਪੀਵਾਂਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਂਰੇ॥੪॥੧॥ਭੁਰਬਰੀਦੁਜੀਵਾਰੀਤੀ
ਹਉਲਾਂਹੋਇਗਾਇਅੰ॥ਤਾਂਫੇਰਿਭੂਤਦੇਸਿਧੁਅੰ॥ਇਅੰ॥ਭੂਤਦੇਕਹਿਅੰ॥ਐਬਾਂਲੇਅੰਸਾਂਮਹਾਂ
ਖੰ॥ਨਿਰਾਸਾਂਪਰਮਸੁਖੀ॥ਅੰਸਾਂਨਿਰਾਸਾਂਭੂਤਦੇਸੁਖਸਦਤੰਪਿਗਲਾਂ॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚੰ
ਅੰਸਾਂਸੁਖਹਾਂਗੀਕਹੀਅੰ॥ਨਿਰਾਸਾਂਦੁਖਅਪਾਰੀ॥ਬਿਨਅੰਸਾਂਗੁਰਦੇਦਨਮਿਲਬੈਨਮਿਲਬੈ
ਕਰਤਾਂਰੇ॥੨॥ਤਾਂਫੇਰਿਭੂਤਦੇਕਹਿਅੰ॥ਚਲੁਰੇਬਾਲੇਤੁਝਕਉਗੁਰੂਰੋਰਖਕੇਪਾਂਇਲਗਾਂਉ
ਜਨਮਮਹਨਤੇਰਹਤਕੁਰਾਂਉ॥੨॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂ॥ਗੁਰੂਤਮਾਂਰਾਂਗੋਰਖਦੇਖਿਅੰਜਿ

ਨਿਬਹੁਤੀ ਅਉਪਲਿਖੰਈ। ਸਿਧਜਤੀ ਅਰੁਨੰਬਪੁਕਾਰੇਹਮਰੀਗਤਿਨਹੀਕਾਂਈ। ਨਾਨਕੁਕੇਲੇਜੁਏ ੨੨੫
 ਕੁਤਦੇਸਿਧਾਂਈ। ਅੰਤਿਪਿਤੁਪਰੈਗਾਂਭਾਈ। ਤਾਂਕੁਤਦਾਂਸਿਧੁਠਿਰਿਗਇਅਾਂ। ਤਫੇਰਿਲਹਰੁਪਾਂਸਿ
 ਪਾਅਇਅਾਂ। ਤਾਲਹਰੁਪੇਸਿਧੁਅੰਇਗੁਰਨਾਂਨਕਨਾਅੰਦੇਸਕਹਿਅਾਂ। ਅੰਦੇਸਹੋਬਾਂਲਾਅੰਦੇਸ
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂ। ਅੰਦੇਸੁਏਕੇਕਾਰਕਉਅੰਦੇਸਹੋਲਹਰੁਪਾਂਜੇਗੀ। ਲਹਰੁਪੇਵਾਂਚਾਂ। ਤਲੋ
 ਹਰੁਪੇਕਹਿਅਾਂ। ਹਾਟੀਬਾਂਟੀਕਾਰਿਤਿਅਾਂਗੀ। ਕਿਉਤਿਅਾਂਗੇਬਨਜਬਿਉਹਾਂਗਾਂ। ਕਾਰੇਕਉਉਦਿਅਾਂ
 ਨਾਂਹੁਏਕਿਉਫੇਰੇਮਾਂਤਪਸਾਰਾਂ। ਕਹੇਲਹਰੁਪਾਂਗੇਰਖਪੁਤਾਂਸੁਇਨਾਂਨਕਹਮਰੀਬਾਂਤਾਂ। ਜਿਹਕਾਂਗਇ
 ਤੇਕੁਰਮਤਕੁਟਕਤਸੇਹੈਅਗਮਅਗਾਂਧਾਂ। ੧। ਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂ। ਹਾਟੀਬਾਂਟੀਸਹਜਿਕਮਾਈ
 ਸਹਜੇਬਨਜਬਿਉਹਾਂਗਾਂ। ਸਹਜੇਹੀਉਦਿਅਾਂਨੀਹੁਏਸਹਜੇਮਾਂਤਪਸਾਰਾਂ। ਨਾਂਨਕਅਉਪੁਤਾਂਕਰ
 ਤਾਂਕੇਪੁਤਾਂਸੁਣਲਹਰੁਪਾਂਬਾਂਤਾਂ। ਕਿਰਪਾਂਕੀਨੀਅੰਪਨਿਰੰਜਨਮੇਲੇਅਗਮਅਗਾਂਧਾਂ। ੨। ਲਹੁ
 ਭੁਪਾਂਸਿਧੁਤੀਬੋਲਿਗਇਅਾਂ। ਤਾਂਕੇਰਖਲਹਰੁਪੇਨੁਪੁਛਿਅਾਂ। ਕਿਉਰੇਬਾਂਲੇਦੇਹੁਬਾਂਤਾਂ। ਤਾਲਹੁ
 ਰੁਪੇਕਹਿਅਾਂਨਾਂਬਜੀਓਹਤੈਅਟਕਤਾਂਕਹੀਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਕੇਪੀਚੈਦਕਹਿਅਾਂਗੁਰਜੀਨਾਨਕਤਪ
 ਪੁਜਣਕੀਲਾਂਇਕੁਹੈ। ਤਾਂਕੇਰਖਕਹਿਅਾਂਪੁਤਾਂਕੇਪੀਚੈਦਮੇਜਾਂਣਤਾਂਹੋ। ਪਰਤਿਨੋਧਿਯੋਕਾਂਮਾਂਨਉਤਾ

ਕਉਨਸੁਤਕੇਕਪਹੁਪਹਿਚਲਤੇਕਿਤਨੇਜੋਜਨਾ॥

ਰਨਦੇਹਾਤਾਂਚਰਪਟਨਾਂਬੰਜੇਗੀਆਂਇਆਂਆਂਇਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਆਖਿਓਜਾਆਦੇਸੁਬਲਾਮਾਦੇ
ਜੁਪਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰਆਂਦੇਜੁਹੋਚਰਪਟਨਾਬਏਕੇਕਾਰਕਉਆਂਦੇਜੁ॥ਚਰਪਟਦਾਂਚਾ॥
ਕਹਾਂਤੁਮਰਾਮਾਸਦੁਬੈਸਦੁਕਉਨਤੁਮਾਂਗਾਂਬੁਜਨਾਖਿਟਤੁਲਾਂਈਕਹਾਂਬਿਛਾਂਈਕਹਾਂਕਰੋਬਿਸਰਾ
ਮਾਂਚਰਪਟਬੈਲੇਜੁਤੁਨਾਂਨਕਕੋਸਾਂਕਬੈਗਿਆਂਮਾਂ॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਦਾਂਚਾਂਆਸਨੁਬੈਸਨੁਕਾ
ਇਆਭੀਤਰਿਨਾਂਮਹਮਾਂਗਾਂਬੁਜਨਾਖਿਆਸੁਤਕੇਕਪਹੁਪਹਿਚਲੇਅਦਾਂਈਜੋਜਨਾਖਿਟਤੁਲ
ਈਦਸਦੇਦੁਆਰੈਤਹਾਂਕਰੋਬਿਸਰਾਂਮਾਂਨਾਂਨਕਬੈਲੇਜੁਇਚਰਪਟਨਾਂਬਾਂਮੇਜਕਬੈਗਿਆਂਮਾਂ
ਕਾਤਾਂਚਰਪਟਨਾਬਭੀਠਿਰਿਗਇਆਂਜਾਇਗੋਰਖਨੁਕਹਿਓਜਾਸਦੇਨਾਂਬਜੀਨਨਕਪ
ਰਨਜੋਗੀਜਰਹੈ॥ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਕਹਿਅੰਚਰਪਟਨਾਂਬਮੇਜਾਂਦਤਾਂਹੈ॥ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਕਹਿ
ਆਂਕਿਉਤ੍ਰਿਗਰਨਾਂਬਾਤਾਂਤ੍ਰਿਗਰਨਾਂਬਕਹਿਅੰਨਾਂਬਜੀਮੇਜਾਂਤਾਂਹੈਦੇਖਉਕੇਜਾਂਮਾਂਈਮੰਤਾ
ਹੈ॥ਤਮਕਰੁਪਹੋਇਆਂਇਆਂਤ੍ਰਿਗਰਨਾਂਬਾਬਫਹੋਤ੍ਰਿਮੁਖਮੇਬਾਂਤਾਕਉਨਰੇਬਾਂਲੇਕਉਨ
ਤੁਆਪਨਾਂਨਾਂਉਬਤਾਂਇਮਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂਸੁਨਿਰੇਕਉਦਹਮਰਨਾਂਉ॥ਏਕੇਕਾਰਕੀ
ਆਂਬਨਾਂਉ॥ਤ੍ਰਿਭੀਤੁਲਾਂਗੋਰਮੁਕੁਲਾਂਅਉਪਦਧਾਂਈਮਨਮੇਫੁਲਾਂ॥ਏਕਨਿਰੰਕਾਰੀਨਾਨਕਨਾਉ

ਅਪਨੇਗਾਰਕਉਬਲਬਲਿਜਾਂਉ॥੨॥ਫ਼ੀਗਰਨਾਬਦਾਂਚਾਂ॥ਬਿਨਚੈਕਨਾਂਈਈਪਕਜਲੇ॥ਬਿਨਾਂ ੨੨੬
 ਦੁਖਕਿਉਬਾਂਲਕਪਲੇ॥ਬਿਨਾਂਧਨਧਕਿਉਤੀਰਚਲਾਂਦੇ॥ਬਿਨਾਂਚਰਨਕਿਉਨਗਰਸਿਧਾਂਦੇ॥੩॥
 ਫ਼ੀਗਰਪੁਛੇਸੁਹਿਰੇਬਲੇ॥ਬਿਨਖੀਜੀਕਿਉਖੁਲੇਤਾਲੇ॥੩॥ਗਰਨਾਂਨਕਦਾਂਚਾਂ॥ਉਲਟਕਉਲੁ
 ਦੀਪਕਕਉਜਲੇ॥ਲਿਵਲਾਗੀਤਉਬਲਕਪਲੇ॥ਸਰਤਿਬਾਂਧੀਤੇਤੀਰਚਲਾਂਇਆ॥ਗਰ
 ਬਚਨਲੇਨਗਰਸਿਧਾਂਇਆ॥ਬੋਲੇਨਨਕਜੁਇਫ਼ੀਗਰਬਾਂਲੇ॥ਕਿਰਪਾਂਕੀਨੀਤਖੁਲੇਤਾਲੇ॥੪॥
 ਤੰਫ਼ੀਗਰਨਾਂਬਬਹੁਤਸਰਮਿਦਾਂਹੋਇਗਇਆ॥ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਤੂਤਾਂਕੋਈਓਹੋਨਿਰਕ
 ਰਹੇ॥ਤੇਰੇਅਗੇਕੋਈਨਾਂਹੀਠਹਰਸਕਦਾਂ॥ਸਭੇਭਸਮਹੋਇਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਤਾਂਗਰਨਾਂਨਕਜੀਬੋਲਿ
 ਆ॥ਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸਾਂਨੁਕਰਤਾਂਰੁਣੇਡੇਗਰੁਮਿਲਾਂਇਆਂਹੈ॥ਅਤੇਬਿਨਾਂਨਿਕਕਾਂਰਬੁਧੀਅਸਾਡੀਰਿ
 ਸਟਿਤਲੇਕੋਈਨਹੀਆਂਦਦਾਂ॥ਅਤੇਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸਾਂਬੋਭੀਕੀਬੀਰੁਭਗਤੁਜੇਅੰਹਾਂ॥ਓਸਦਾਂ
 ਕਦਮਅਸਾਂਬੋਭੀਅਗੇਅੰਹਾਂ॥ਅਤੇਕੀਬੀਰਜੇਹਾਂਭਗਤੁਕੋਈਨਾਂਹੀਹੋਇਆ॥ਤਾਂਫੇਰਿਮਰੁ
 ਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਤੂਜਾਂਬੋਭੀਕੀਬੀਰੁਦੁਧਿਹੋਇਆ॥ਤਾਂਗਰਨਾਂਨਕਅੰਖਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂ
 ਕਈਜੁਗਬੀਤਦੇਰਹੇ॥ਅਤੇਕਈਜਾਧਭਗਤਹੋਇਹੋਇਬੀਤੇਵਡੇਵਡੇ॥ਪਰਨਿਰਕਾਂਰਦਾਂ

ਦਰਸਨੁ ਦੇਹ ਵਿਚਿ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਹੋਇਆ ॥ ਇਕ ਜੇ ਕੀ ਬੀਰ ਭੁਗਤ ਨੁ ਦੇਹ ਵਿਚਿ ਦਰਸਨੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
ਇਸ ਵਾਂਸ ਤੇ ਵਡਾ ਭਗਤੁ ਹੈ ॥ ਕੀ ਬੀਰ ਦੀ ਭੁਗਤਿ ਨਾਂ ਲਿਖਿ ਜੇ ਦੀ ਭੁਗਤਿ ਨਾਂ ਹੀ ਲਗਾ ਦੀ ॥ ਅਤੇ ਮਰ
ਦਾ ਨਾਂ ਕੀ ਬੀਰ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਵਿਚਿ ਭੇਦ ਕੁਛੁ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦ ਨੇ ਪਾਛਿਅਾਂ ਜੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸ
ਭੀ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਹੋਰ ਸ ਕਿਸੇ ਨਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ॥ ਅਸਾਂ ਨੁਕ
ਰਤਾਂ ਰਲਿਅਾਂ ਇਅਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅਾਂ ਜੀ ਤੁਸਾ ਬੋਭੀ ਵਡਾਂ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਵਿਚਿ ਕਈ ਕਸਰ ਰਹਿ ਗਈ ਹੋਈ ॥ ਪਰ ਉਸ ਵਿਚਿ ਕਈ ਮੀਨ
ਮੇਖ ਰਹੀ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅਾਂ ਜੀ ਉਸ ਜੇਹਾਂ ਕਈ ਹੋਰ ਭੀ ਹੋਈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿਅਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਹਿਕੁ ਜਟੇਟਾ ਹੋਈ ॥ ਪਰ ਅਸਾਂ ਬੋਧਿਛੋ ਓਹੁ ਅਸਾਂ ਡੀਅਾਂ ਏ ਮੰਨਾ ਸੀ ॥ ਪਰ
ਉਦਰਾਹੁ ਅਸੀ ਦੇਹ ਛੁਡੀ ਏਗਾ ॥ ਤਾਂ ਪਿਛੋਂ ਹੋਵੈ ਗਾਂ ॥ ਫਿਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅਾਂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਹੀ ਜੇ
ਹਾਂ ਹੋਵੈ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿਅਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਬੋਧੁ ਹੋਵੈ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅ
ਖਿਅਾਂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਬੋਧੁ ਹੋਵੈ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਡੀਅਾਂ ਏ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰਖੇ ਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿਅਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਇਸ ਵਾਂਸ ਜੇ ਮੰਨੇ ਗਾਂ ॥ ਜੇ ਗਰ ਅਸਾਂ ਨ ਮਿਲਿਅਾਂ ਹੈ ॥ ਜੇ ਉਸ ਨੁ ਭੀ ਉਹ ਮਿਲੇ

ਗਾਤਾਫੇਰਿਮਰਦਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਕੇਹਰੇਥਾਂਇਕੇਹਰੇਮੁਲਖਹੋਵੈਗਾਂਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਕਹਿਆਮਰਦਨਾਂਦੁਟਾਲੇਦੇਪਰਗਏਇਚਿਹੋਵੈਗਾਂਤਾਫੇਰਿਮਰਦਨੇਅਖਿਅੰਜੀਤੁਸ
ਜੇਹੋਸੀਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਨਾਂਅਸਾਂਹੀਜੇਹੋਸੀਪਰਦੁਡਾਂਗੁਰਮੁਖਿ
ਸੀਗੁਰੁਤਾਫੇਰਿਕਰਕੇਅੰਏਸੀਨਸੀਇਕੇਕੰਬੀਰਭੁਗਤਨੁਇਕੇਅਸਾਂਨੁਇਕੇਉਸਨੁਹੋਸੀ
ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਨੇਅਖਿਅੰਜੀਹੁਏਅਗੇਚਲੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਅੰਜੀਮਰਦਨਾਂਚਲਦੇ
ਅੰਗੇਤਾਮੀਨਾਂਪਰਬਤਨੁਚਲੇਜਾਇਮੀਨਾਂਪਰਬਤਉਪਰਿਖਲੇਹੋਏ॥੧॥ਬੋਲਹੁਤਾਫੇਰਿ
ਦੁਗੁਰੂ॥ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਨੇਅਖਿਅੰਜੀਹੁਇਕਿਥੇਅੰਏਤਾਂਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਅਖਿਅੰਜੀਮਰਦਨਾਂਹੁਇਅਸੀਮੀਨਾਂਪਰਬਤਤੇਅੰਏਤਾਫੇਰਿਮਰਦਨੇਅਖਿਅੰਜੀ
ਕਿਤਨੇਜੇਜਨਅੰਏਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਨਾਂਅਸੀਜੇਲਹਹਜਾਰਜੇਜਨਅੰਏ॥੨॥
੧੬੦੦੦॥ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਨੇਅਖਿਅੰਜੀਅਗੇਸੁਮੋਰੁਕਿਤਨਾਂਰਹਿਆਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆ
ਮਰਦਨਾਂਦਸਹਜਾਰਜੇਜਨਰਹਿਆ॥੧੦੦੦੦॥ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਨੇਅਖਿਅੰਜੀਤੁਸਾਂਨੁਜੇਗੁਰੂ
ਮਿਲਿਆਅੰਗਾਂਸੇਕਰਿਏਮਿਲਿਆਅੰਗਾਂਅਤੇਨਾਂਕਿਏਸਦਾਹਿਆਅੰਗਾਂਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾ ਉਠਿ ਸਦਾ ਬਾਂਬਾ ਜਿਦਾ ਹੋਦਾ ਹੈ॥ ਜਿਥੇ ਤੇਰੀ ਜਲੁ ਅਤੇ ਪਵਨ ਹੈ॥ ਸ
 ਰੁਠਿ ਸਦੇ ਵਚਨ ਵਿਚਿ ਚਲਦੇ ਹੈਨਿ॥ ਅਤੇ ਅਗਨਿ ਮਿਟੀ ਸਤੁ ਉਸਦੇ ਅੰਧੇ ਵਿਚਿ ਹੈ॥ ਅ
 ਤੇ ਅਸਾਚ ਉਹ ਨੁਬਾਬਾਂ ਜਿਦਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥ ਜਿਸ ਤਾਂਈ ਬਾਬਾਂ ਜਿਦਾ ਮਿਲੇਗਾ॥ ਉਸ ਤਾਂਈ
 ਬਾਂਬਾਂ ਅੰਧਾਂ ਹੋਰ ਸਤਾਂਈ ਬਾਬਾਂ ਅੰਧਾਂ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਾਰਿ ਕੇ
 ਹਰੇ ਕੇ ਹਰੇ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ॥ ਹਿਕਤਾਰ ਦਿਦਾ ਸਚੀ ਮਿਆਰ ਪੁਰ
 ਨ ਸਾਂਧਾ ਮਾਹਾਂ॥ ਅਤੇ ਦੁਜਾਂ ਕੀਰ ਜਲਾਹਾ॥ ਉਹੁ ਅਸਾਂ ਤੇਰ ਦਿਦਾ ਸੰਧੀ ਭੀ ਦਧਾ ਮਾਹਾਂ॥
 ਅਤੇ ਹਿਕਮਾਸੀ॥ ਅਤੇ ਹਿਕਮਾਸਾ ਧੋਧਿ ਛੇ ਸਥਿਰਿ ਹਾਥੇ ਦੇ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਉਹੁ ਅਸਾਂ ਤੇਰਾ ਜੇਹਾ
 ਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਉਹੁ ਕਿਥੇ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਅਸਾਂ ਤੇਰੇ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਉਹੁ ਕਉਨ ਬਰਨ ਹੋਵੇਗਾ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਦੁਰਨ ਜਟ ਦੇ ਪਰਿ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੁਝ ਉਹੁ ਭੀ ਭੁਲਾਂ ਜੇਹਾ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਅਸਾਂ ਜੇਹਾ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਪਰਬਾਂ ਇਉਂ ਚਰੇਗਾ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਉਸਦੇ ਭੀ ਮਿਖ

ਸਿਗਤਿ ਹੋਈ ਗੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹੁ ਤਾਅਪਿ ਹੋਈ ਗਾ। ਪੁਰੁ ਉਸਦੇ १.੨੮
 ਸਿਗਤਿ ਬਿਨ ਕਰਤਾਰ ਹੋਰ ਸਨੁ ਜਾਣੇ ਗੀ ਨਾਂਹੀ। ਉਸਦਾ ਤਾਂ ਛਾਂ ਪੰਥ ਚਲੇ ਗੇ। ਬਿਨ ਬੈਲੀ ਬਾਪ
 ਬਚਲੇ ਗੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ ਜੀ ਬਾਬੇ ਜਿ ਦੇ ਦਾਰੀ ਗਰੇ ਹਾ ਹੈਇ। ਅਤੇ ਅਜੇਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦਾ
 ਬੈਰੈ ਸਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਰੀਗੁਲਾ ਲਗੇ ਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਜੇਹਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦਾ
 ਲੀਨਾ ਲਿਟਲੀ ਲੰਗ ਦੀ ਕੰਈ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਰੋਮ ਸਦਰਨ ਦੇ ਰੀਗ ਜੇ ਹੋ ਹੈ ਨਿ। ਰੋਮ ਨਾਂ ਲਿਸਦਾ
 ਰਨ ਕੰਈ ਨਾਂਹੀ ਲਗਦਾ। ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਬੀ ਬੈਲ ਦਾ ਨਾਂਹੀ। ਅਤੇ ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚਿ ਏਹਾਂ ਅਦਾਜ ਨਿ
 ਕਲਾ ਹੈ। ਜੇਗ ਹਿਰਗੀ ਭੀਰਗ ਹਿਰਗੀ ਭੀਗ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀ ਏਹ ਭੀ ਨਿਸਾ ਹੋਈ। ਪ
 ਰੁਜੀ ਹੁਣ ਚਲੇ ਮਸੇਰ ਉਤੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਅਜੇ ਸਿਪ ਮੰਡਲੀ ਵਿਚਿ
 ਵੀਚ ਰੁਹੇ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਦੇਖਿ ਕਾਈ ਸਾਂਇਤਾ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਅੰਭੁਲਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਸਿਪ ਮੰਡਲੀ
 ਨੂੰ ਗੋਰਖ ਪੁਛਿਅ ਕਿਉਰੇ ਸਿਧੇ। ਤਾਂ ਸੀਘਰਨਾ ਥਕਹਿਅ ਕਿਉਨਾਂ ਧਜੀਅ ਗਿਅ ਕੋਰੇ ਤਾ ਮਜ
 ਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾ ਥਕਹਿਅ ਸੀਘਰਨਾ ਥਕੇ ਲੇ ਕੀ ਸਕਤਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੀਘਰਨਾ ਥਕਹਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਰਿਅ ਨਾਂ ਨਕਤ ਪਾਂਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਨਾ ਥਕਹਿਅ ਜਾਂਹੁਨ ਧਜੀ। ਤਾਂ ਸੀਘਰਨਾ ਥਕਾਇਅ ਪਰਦ

ਤੇਤਾਉਨਾਂਲਿਆਮਾਂਉਦਿਆਂਹੀਮਾਧਿਓਜਾਅਰੇਮਾਂਈਮੁਡੇਮਾਂਦੇਜਾਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿ
 ਉਨਾਂਹੀਪਰਹੇਠਾਂਵਿਚਿਮਾਂਸਕਿਅੰਤਾਂਫੇਰਿਸੀਘਰਨਾਂਬਕਹਿਅੰਮਾਂਅਰੇਮਾਂਈਮੁਡੇਬੋਲਤਾ
 ਕਿਉਨਾਂਹੀਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਅੰਮਾਂਮਾਂਈਮੁਡੇਗੋਰਖਕਹੀਐਜਿਨਤਮਕਉਅਕਲਨਦੀ
 ਨੀਹਾਂਬਫੇਰੇਕੀਕੇਨੇਮੰਦ੍ਰਾਂਸੁਗਤਿਬੁਧਿਸਕਛੀਨੀਅੰਮਾਂਮੁਡੇਉਓਰੇਤਲਜਾਂਉਓਤੰਭੀ
 ਜੋਗਨਪਾਂਇਅੰਮਾਂਕਾਂਹੋਕਾਂਗਇਕੁਸਮਲਗਾਂਈਧਿਰਬਾਂਜਨਮੰਗਵਾਂਇਅੰਮਾਂਕਾਂਹੋਨਾਂਨਕਸ
 ਇਸੀਘਰਨਾਂਬਾਂਤ੍ਰੇਸਿਉਪਾਂਈਵਿਚਿਤਰਾਰਨਵਿਲਲੀਪਤਰਜਾਂਇਆਫੇਰਦਾਮੁਰਖੁਤੁਰਾਤੰ
 ਸੀਘਰਨਾਂਬਬਚਨੁਕੀਤਾਪਰਸਰਮਿਦੇਓਇਕਰਿਗਕਵਨਜੁਗਤਿਕਰਿਕਮੁਗਵਾਇਅੰਮਾਂਕਵ
 ਨਜੁਗਤਿਕਰਿਤਿਅੰਗੀਮਾਇਅੰਮਾਂਕਵਨਜੁਗਤਿਕੋਧਕਉਜੀਤਾਕਵਨਜੁਗਤਿਕੁਏਅਤੀਤੰ
 ਕਵਨਜੁਗਤਿਲੋਕੁਪਹਰੇਕਾਕਵਨਜੁਗਤਿਕਾਲਸਿਰਿਟੇਗਾਕਵਨਜੁਗਤਿਮੋਹਨੁਧਿਆਪੈ॥
 ਕਵਨਜੁਗਤਿਅਹਿਕਾਂਰੁਨਸੀਤਾਂਪੈ॥ਸੁਇਨਾਂਨਕਕਹੇਸੀਘਰਨਾਂਬਅਉਧੁਤਾਤੁਤੇਦੇਖਿਅੰਮਾਂ
 ਸਨਹਾਂਗੀਕੇਪੁਤਾਂ॥੩॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਸਚਿਜਾਨਿਆਂਤਾਂਕਾਂਮੁਗਵਾਇਅੰਮਾਂਸਬਦਿਜੁ
 ਗਤਿਸਿਉਤਿਅੰਗੀਮਾਂਇਅੰਮਾਂਸਤਅਈਤੇਕੋਧਕਉਜੀਤਾਂਤ੍ਰੇਗੁਣਮੇਟੇਕੁਏਅਤੀਤਾਂਸੀ

ਤਸੀਗੀਮਿਲਿਏਲੇਭਪਰਹੋਗੇ॥ ਸਿਮਰਨਿਕੀ ਨਕਾਲ ਸਿਰਿਟਰੇ॥ ਏਕੈ ਜਾਨਿਐ ਤਮੇਹੁ ਨ ਬਿਆਪੋ॥ ਰਿਨਹੁ
 ਏਮਹੀਕਾਰਨ ਜਾਪੇ॥ ਸਹਿਸੀਘਰਨਾਥਕਰੇ ਨਨਕਾਮਉਧੁਤਾਂ॥ ਤੁਝੇ ਦੇਖਿਆਪਾਨਿਹਾਰੀ ਕੇਪੁਤਾਂ॥ ੧॥
 ਫੇਰਿਸੀਘਰਨਾਥਦੁਚਾਂ॥ ਕਉਨਜਗਤਿਤਹੋਰੇਸੀਸਾਂਚਾਂ॥ ਕਉਨਜਗਤਿਪਹੁਚੇਦਰਬਾਂਚਾਂ॥ ਕਉਨ
 ਜਗਤਿਦਰਿਠਾਕਿਨਪਾਇ॥ ਕਉਨਜਗਤਿਮਿਲੇਮਿਲਾਇ॥ ਸੀਘਰਪੁਲੇਸਹਿਨਾਨਕਸੀਦੇ॥ ਤੁਮ
 ਅੰਤਕਿਬਾਂਹਰਿਕੀਦਮੁਰੀਦੇ॥ ੫॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਦੁਚਾਂ॥ ਮੰਨਤਿਅਗਿਠਹੋਰੇਸੀਸਾਂਚਾਂ॥ ਗੁਰਕਿਰਪਾ
 ਪਹੁਚੇਦਰਬਾਂਚਾਂ॥ ਹਰਿਕਿਰਪਾਂਦਰਿਠਾਕਿਨਪਾਇ॥ ਸੀਤਸੀਗਿਲੀਏਮਿਲਾਇ॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਨਿ
 ਸੀਘਰਅੰਧੇ॥ ਤੁਮਰਾਤਨੁਮਨੁਰੀਧਮੁਰੀਧੇ॥ ੬॥ ਤਸੀਘਰਨਾਥਭੀਸਰਮਿਦਾਂਹੋਇਗਇਆ॥ ਤੁਮ
 ਰਦਨੇਅੰਧਿਆਜੀਮੈਤਾਂਇਥੇਵਡਾਂਤਮਾਸਾਂਤਿਠਾਂ॥ ਫੇਰਿਗੁਰਨਾਨਕਾਅੰਧਿਆਂਖੁਮਰਦਨਾਂ
 ਕੇਹਾਂਤਮਾਂਸਾਂਤਿਠਾਂ॥ ਫੇਰਿਮਰਦਨੇਅੰਧਿਆਂਜੀਏਹਜੇਪਹਾਰੂਹੋਏਹਕੇਰੀਅੰਲਹਰਾਂਦੇਦਾਂਹੋਇ॥
 ਨਜਾਪਦਾਹੈਜਸਇਨਾਹੈ॥ ਨਜਾਪਦਾਹੈਜਰੁਪਾਹੈ॥ ਨਜਾਪਦਾਹੈਜੋਮੈਤੀਹੈਨਿ॥ ਨਜਾਪਦਾਹੈਜੋਲਾ
 ਲਜਦਾਂਹਰਹੈਨਿ॥ ਨਜਾਪਦਾਹੈਜੋਹੀਰਾਂਪੰਨਾਂਹੈ॥ ਅਜੀਏਸੁਪਹਾਂਤਦਾਂਕੁਏਮਲਮਨਾਹੀਹੋਦਾ॥
 ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਆਂਸੁਇਮਰਦਨਾਂ॥ ਏਹਮੀਨਾਂਇਸਦਾਸਤੇਅੰਧੀਦਾਂਹੈ॥ ਜੋਇਸਤੇਕ

ਦਰਤਿ ਦੀ ਮੀਨ ਕਾਹੀ ਹੋਈ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿ ਅੰਧੀ ਹੁਇ ਚਲੇ ਸੁਮੇਰ ਉਪਰਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਅੰਧਿ ਅੰਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾ ਵਲਾਨ ਹੋਹਾ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿ ਅੰਭੁਲਾ ਜੀ। ਫੇਰਿ ਮੰਗਲ
ਨਾਂਥ ਜੋਗੀ ਨਰੋ ਰਖ ਕਹਿ ਅੰਜਾਹੁ ਮੰਗਲ ਨਾਂਥ ਉਪਦੇਸ ਲੈ ਅੰਭੀ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਂਥ ਕਹਿ
ਅੰਗੁਰੂ ਜਾਂਦੇ ਪਏ ਭੁਜਦੇ ਹੋ। ਕੇਲੁ ਗੁਰੂ ਕਰੇ ਭੁਜਦੇ ਹੋ। ਕੇਉ ਪਦੇਸ ਦੇਣ ਕਉ ਭੁਜ ਤੇਰੇ
ਤਾਂ ਰੋ ਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿ ਅੰਨਾਥ ਜੀ ਜੇ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਅ ਅੰਦੇਸੇ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੰਗਲ ਨਾਂਥ ਕਹਿ ਅੰ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮ ਤੇ ਪੁਰੋ ਜੋਗੀ ਸਰਹੋ। ਅਰੁ ਉਹੁ ਭੀ ਪੁਰਾ ਜੋਗੀ ਸਰਹੋ। ਤਿਸ ਕਾ ਦੇਖਣ ਅਰੁ ਪੋ
ਜਣ ਕਿਅਾ। ਏਕ ਬਾਰ ਖੋਜਾ ਦੇ ਬਾਰ ਖੋਜਾ। ਕਰੇ ਤੋਬ ਲਾਇ ਲੈ ਅੰਭੀ। ਤਾਂ ਰੋ ਰਖ ਨਾਂਥ ਕਹਿ
ਅਸੁਣ ਮੰਗਲ ਨਾਂਥ ਜੀ। ਐਸੀ ਤਰਾਲਿਅਾ ਦੇ ਜੋਸ ਦੁਹੋਇ ਅੰਦੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੰਗਲ ਨਾਂਥ
ਕਹਿ ਅੰਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਵਕੁ ਤਿਸ ਕਉ ਕੀਜੀ ਤਾਂ ਹੋ ਜੋ ਅਪ ਤੇ ਨੀਚਾ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੋ ਅੰਪ
ਜੋਸਾ ਹੋਵੈ ਅੰਪ ਸਤੇ ਉਚਾ ਹੋਇ। ਤੇ ਉਹੁ ਕਿਉ ਕਹਿ ਸੇ ਵਕੁ ਹੋਤਾ ਹੋ। ਅਰੁ ਜੋ ਉਸ ਕੇ ਅੰ
ਗ ਨਿਦਿ ਚਲੀਏ। ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਅੰਤ ਗਿਰਿਅੰਨ ਉਪਜਿਅੰਦੇ। ਤੇ ਉਹੁ ਭੀ ਅੰਗ ਤੇ ਨਿ
ਦਿਖਾਵੇ ਹੋਵੈ। ਅਰੁ ਜੋ ਅੰਪ ਸਤੇ ਉਚਾ ਹੋਵੈ ਤੇ ਉਹੁ ਸਕੀ ਸੁਸੀਅੰਦੇ ਤੇ ਨਿਦੇ ਨਾਂਧੀ ਤੇ ਨਾਂਧੀ ਨਿਦੇ।

ਅਰੁ ਜੇ ਕਹੈ ਤੇ ਜਾਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਗਰਥ ਕਹਿਅ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਤੈ ਕੁਣ ਅਰੁ ਗਪੀ ਨਾਥ ਜਮਾਇਆ ਹੈ
 ਅਰੁ ਪੁਨਾਥ ਤੈ ਲਤਾ ਨਾਹੀ। ਅਰੁ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ਜਕੁ ਕਾਇ ਕਰ ਜੈ ਸਾਂ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਉਰੁ ਨਾਥ
 ਸਿਧ ਖੇਸੁ ਭੇਸੁ ਹੈ। ਤੁਮਾਰੀ ਖੁਸੀਆਂ ਦੇ ਤੇ ਜਾਂ ਉ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਜਾਤ ਹੈ।
 ਗਰਥ ਕਹਿਅ ਜਾਹੁ ਨਾਥ ਜੀ। ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਂ ਸਿਅਾਂ ਇਅਾ ਪਰਸਿਉ ਦੇ ਮੁ
 ਕਾਂ ਮੁਆਇ ਮਾਂ। ਮਾਇ ਕਰੁ ਅੰਧ ਭਿਜੁ। ਮਾ ਦੇ ਜੁ ਹੋ ਨਨਕ ਤਪਾਂ ਜੇ ਗੀਸਰੁ। ਭੁਲਾਂ ਕੀਆ ਦ
 ਗਸਨੁ ਦੀਆਂ। ਰਿਤਾਂ ਰਬ ਕੀਆਂ ਜੇ ਗੀਸਰ ਕੇ ਤਾਂ ਈ। ਮੁਹਾਂ ਖਕਰਿ ਚਰਣਾਂ ਨੂਹ ਬਲਵੰਦ
 ਨਦਰਿ ਹਿਅਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਤਰ ਜਾਂ ਮੀਆਂ ਹਾਂ। ਉਸ ਦਾਂ ਭਾਂ ਉਦੇ ਖਿਕਰੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਉਸ ਦੇ ਹਥ ਪਕੜ ਲੀਤੇ। ਅਤੇ ਅੰਧੇ ਹਥ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਰਖੇ। ਅਤੇ ਮੁਹਿ ਭੀ ਬਚਨ ਖੋ
 ਲੇ। ਜੇ ਅੰਧੇ ਜਾਇ ਕੇ ਕਰ ਕਉਆ ਦੇ ਜਾ। ਮਾਂ ਉਮੰਗਲ ਨਾਥ ਪੁਰਨ ਜੇ ਗੀਸਰੁ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ
 ਕਹਿਅ ਤਪਾਂ ਜੀ ਈਹ ਕਉਨ ਮਨੋ ਰਬ ਅਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ। ਸੋ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ
 ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨੁ ਪਰਸਨੁ ਅਏ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿਅ ਪੀਨੁ ਹਮ ਰੋ ਭਾਂ ਗਤ ਪਾਂ ਜੀ ਜੇ ਤੁਮ
 ਹਮ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੀਆਂ। ਚਲੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਦਰਸਨੁ ਲੇਹ ਦੇਹੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾ

ਮੰਗਲਨਾਂਬਜੀਤੁਮਚਲੇਹਮਾਅੰਦਤੇਹੈ। ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਂਬਕਹਿਅੰਤੁਲਾਂਤਪਾਂਜੀਜਿਉਤਮਾਰੀ
ਰਜਾਂਇਅਰੁਜੇਕਹੋਤੋਈਹਾਹੀਕੁਗਤਲੇਅਦੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਸਇਮੰਗ
ਲਨਾਂਬਜੀ। ਹਮਕੋਕੁਗਤਿਤੁਮਾਂਗਾਂਉਹੈ। ਸਪ੍ਰਸੰਨਕੀਅੰਅੰਤਮਗਾਂਉ। ਸਾਂਤਿਕੁਈਜ
ਬਦਰਸਨੁਪਾਂਇਅੰਦੇਖਤਹੀਅੰਤਮਾਂਅਘਾਇਅੰਸਇਮੰਗਲਨਾਂਬਇਕਬਾਂਤਿਗਾ
ਰੀ। ਹਮਾਂਗਾਂਤੁਮਾਂਗਾਂਏਕੁਅਧਾਂਗੀ। ਤਬਮੰਗਲਨਾਂਬਕੀਗਾਇਅੰਪਰੁਮਾਪਤੀਪੁਸੀ
ਹੋਇਗਾਇਅੰਅਤੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੁਭੀਪੁਸੀਕਹਿਗਾਇਅੰਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਗ
ਰਜੀਏਹੁਤਾਂਕੋਈਅਜਬਜੋਗੀਅੰਗਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਭੇਖਵਿਚਿਸਭੇ
ਇਕੋਜੇਹੇਨਾਂਹੀਹੋਦੇ। ਕੋਈਪੁਰਨਕੋਟਿਮਧੋਹੋਕੁਅਧੁਹੋਦਾਂਹੈ। ਭੇਖੀਬਹੁਤੁਹੋਦੇਹੈਨਿ।
ਜੇਸਭੇਪੁਰਨਹੋਦੇਹੋਦਨਿਤਾਂਸਭਾਂਸਿਜਦਿਉਧਰਜਾਂਦੇ। ਪਰੁਕੋਈਹਿਕੁਅਧੁਹੋਦਾਂਹੈ।
ਜਿਸਤੋਪੁਰਨਕਿਰਪਾਂਹੋਦੀਹੈ। ਅਤੇਜਿਸਦੀਵਾਂਗੀਅੰਦਦੀਹੈ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰ
ਜੀਹੁਦਤਾਂਚਲਦੇਹੋਨਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂ। ਹਿਕੁਜੇਸੀਕੁਨਾਂਬਹੋਉਹੁਭੀ
ਅੰਪਨੁਬਹੁਤਕਿਕਦਾਂਹੈ। ਉਹਕੀਫਿਰਿਜਾਂਦੇਤਾਂਚਲਦੇਅੰਗਾਂ। ਤਾਂਫਿਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰ

[illegible]

ਸਤਸੀਤੋਖਮਹਿਰੇਜੁਰੇਲੇਆਂਗਮਨਉਨਿਧਿਧਾਂਈਏ॥੩॥ਸੀਭੁਨਾਬਕਹੇਸੁਇਨਾਂਨਕਤੇਰਾਜ
 ਨਮਸਕਾਂਰਬਾਜੇਤੁਮਹਾਰਾਗੇਰਖੁਕਉਥਾਂਧੋਤਬਧਾਵੇਪਗਮਪਦਾਂਬਾ॥੪॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀ
 ਵਾਂਚਾਂਅੰਦ੍ਰਾਹਮਰੀਮਤਮਸੁਰਤਸੰਹਮਮਨੇਵਿਸਾਰੀ॥ਫਰਮਾਂਹਾਂਬਨਲੇਓਕਬਹੁਨਾਂਓਪਵੇ
 ਕੁਖਾਂਗੀ॥ਬਿਘਨਹਮਾਰੇਸਗਲੇਕੁੰਗੇਹਿਰਦੇਸਚਜਿਤਾਂਗੇ॥੧॥ਸੁਇਤੀਸੀਭੁਨਾਬਾਂਜੇਗੀ॥
 ਏਕਨਿਰੰਜਨਦਰਸਨਪ੍ਰਾਪਤਿਅੰਟਿਰਤਾਸਦਾਂਅਰੇਗੀ॥੨॥ਚਹਾਂਉ॥ਕਾਇਆਮੇਰੀਜੁਗਜੁਗ
 ਅਜਥਿਤਸਚਖੰਡਮੇਵਾਂਸਾਹਮਰੀਕਾਇਆਕਦੇਨਪੜ੍ਹਾਬਿਨਜੇਧਰਨਿਅਕਾਂਸਾਂ॥੨॥
 ਸੀਨਸਹਰਮੇਅਜਥਲਕੀਆਂਅਚਰਜਰੂਪਹਾਂਰਾਂਸਤਸੀਤੋਖਮਾਰੇਪਾਂਜੀਨਉਨਿਧਿਧਾਂਈਏ
 ਅੰਰਾਂ॥੩॥ਕਰੈਨਾਂਨਕਜੁਇਸੀਭੁਨਾਬਾਂਪੁਰਨਗੁਰੂਹਮਾਂਰਾਂਗੇਰਖਜੈਸੇਕੇਤੇਚੇਲੇਮਾਂਗੇਖ
 ਵੇਦਰਬਾਂਰਾਂ॥੪॥੧॥ਤਾਂਸੀਭੁਨਾਬਕੀਬੋਲਿਆਗੇਰਖੁਤੁਮਰੀਦਿਸਟਿਨਾਮਾਂਵੈਤੋਤੋਬ
 ਤੋਅਹੀਕਾਂਗੀ॥ਕਉਨੁਬੀਦਤੇਓਪਜਿਆਂਨਾਨਕਕਉਨਕਹੀਏਮਹਤਾਂਗੀ॥੧॥ਕਉਨਕਤੁਲ
 ਗਾਂਚੈਤੁਏਕਉਤੋਤੋਮਉਰਾਂਬਉਰਾਂਸਪਬਧਤੇਗੋਸਭੁਬਉਰਾਂਨੀਮਖਤੇਬੋਲੇਕਉਰਾਂ॥੨॥
 ਰਹਾਂਉ॥ਸਿਧਬਪੋਕਮਨੇਨਾਂਹੀਨਾਂਬਜਤੀਸਭਨਿਦੇ॥ਤੈਕਹੁਕਉਨੁਬਤਾਂਈਧਾਂਵੈਓਪਜੇਮ

੧. ਗੰਦੇ ॥ ੨. ਸਾਂਧ ਪੀਰ ਸਤੁ ਹਰਿ ਕੇ ਕੀਏ ਉਨ ਆਪੇ ਬਨ ਤ ਬਨਾਂਈ ॥ ਉਨ ਕੋ ਰੰਦ ਕਉਨ ਤੂ ਕਹੀ ਮੇ ॥
 ੩. ਰਿਆਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਪਾਂਈ ॥ ੪. ਸੀਭੂ ਨਾਥ ਕਹੈ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤੁਝ ਕਉ ਗੁਰੂ ਨਾਮਿ ਲਿਅੰ ॥ ਮਾਦ
 ਤ ਜਾਂਦੁ ਤੁਰਮਤ ਥਾ ਕਾਂਗਰ ਬੇਜੁ ਨੀਗਲਿਅੰ ॥ ੫. ॥ ਗੰਗਾ ਅਸਾਂ ਸਾਂਸਹਲਾਂ ॥ ੬. ਗੰਗਾ ਥਕਉ
 ਹਮ ਬੰਦਾ ਜਾਂਦੁ ਨਦਰਿ ਹਮਾਰੀ ਪੁਰੀ ॥ ਮਹਾਦੇ ਉਕੀ ਬਿੰਦ ਤੇ ਉਪਜਿਅੰ ਬੈਰਾਂ ਹੋਇ ਜਟੂਰੀ ॥
 ੭. ਮਕਉ ਬੁਤੁਲ ਗਾਂਹੈ ਕੈ ਸਾਂਸਿਧ ਸਾਂਧ ਸਤੁ ਉਸ ਕੇ ਕੀਏ ਵਹੁ ਬੁਤੁ ਹੈ ਮੇ ਸਾਂ ॥ ੮. ॥ ਗੰਗਾਂ ਉਦੇ
 ਵ ਮੇ ਨਿਅਰੁ ਤਧੇ ਹਮੀ ਸਗ ਸਤੁ ਉਸ ਕੇ ਕੀਏ ਬੰਦੇ ॥ ਏਕਾਂ ਮਾਂਟੀ ਏਕ ਮਲੁ ਮੁਤਾਂ ਨਿਰਮਲ ਕਹੁ ਭਾਏ
 ਗੰਦੇ ॥ ੯. ਸਾਂਧ ਪੀਰ ਸਤੁ ਭਾਂਈ ਮੇਰੇ ਜੇ ਪੁਰ ਸਿਉ ਮਨਾਂ ॥ ਸਿਧ ਜਤੀ ਜੰਤੁ ਬਉਰੇ ਦੇਖੈ ਸਕਉ
 ਕਦੀ ਨ ਜਾਨੇ ॥ ੧੦. ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਸੁਣਿ ਸੰਤ ਨਾਂਧਾਂ ਹਮੇ ਗੁਰੂ ਪੁਰਾਂ ਮਿਲਿਅੰ ॥ ਨਿੰਦ ਗਾਂਹੀ ਜੋ ਜੋ
 ਕਰਤੇ ਏ ਗਰੁ ਸਾਂਧੇ ਤੂਰੀ ਗਲਿਅੰ ॥ ੧੧. ॥ ੧੨. ਤਾਂ ਸੀਭੂ ਨਾਂਧ ਭੀ ਛਾਵੇ ਹੋਇ ਕੇ ਪੀਰ ਗਇਅੰ ॥
 ਅਗੇ ਗੰਗਾ ਥਨਾਂਧ ਪੁਛਿਅੰ ॥ ਕਿਉ ਸੀਭੂ ਨਾਂਧ ਦੇਉ ਜਬਾਂ ਬਾਕਿਅੰ ॥ ਕਿਅੰ ਬਚਨ ਕੀਅੰ ॥ ਕਿਅੰ
 ਮਾਂ ਬਚਨ ਸੁਣਿਅੰ ॥ ਤਾਂ ਸੀਭੂ ਨਾਂਧ ਬੋਲਿਅੰ ॥ ਨਾਂਧ ਜੀਉ ਹੁਤੇ ਅਉਰੀਅੰ ਬਉਰੀਅੰ ਬਾਂਤਾਂ ਕਰਤਾਂ
 ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੰਗਾ ਥਨਾਂਧੁ ਕਹਿਅੰ ॥ ਕਿਉ ਮੰਗਲ ਨਾਂਧ ਜੀ ਸੀਭੂ ਨਾਂਧ ਕਿਅੰ ਕਹਤਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਂਧੁ ਕ

ਹਿਆਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਧੇ ਬਿਰਦ ਕੀ ਹਾਂਇ ਕਰੀ ਨਹੀ ਜਾਂਤੀ ਪਰੁ ਜੇ ਸਚ ਕਉ ਝੂਠ ਕਹੀ ਤਾਂ ਹੋਤ ਉਪ
 ਤਿਗਰੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਹੋ ਜੈਸਾ ਹੋਤੈ ਜਾਂਤੁ ਮਾਮਾਂ ਪਹੀ ਦੇਖੋਗੇ ਤਾਂ ਸਿਭੁ ਨਾਂਥ ਕਹਿਅਾਂ ਨਾਂਥ ਜੀਮੰ
 ਗਲ ਨਾਂਥੁ ਕਛੁ ਉਸ ਕਾ ਅੰਗ ਰਾਂਥੇ ਹੋਇ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਂਥ ਕਹਿਅਾਂ ਸਦੈ ਜੋਗੀ ਸਗਾਤੇ
 ਰੇ ਕਹੇ ਉਹ ਕਛੁ ਕਮੀ ਨਾਂਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਾਂਤ ਜੋਗੀ ਸਰਾਂ ਕੀ ਅਾਂ ਨਾਂਹੀ ਜੋ ਭੁਲੇ ਕਉ ਬੁਰ
 ਕਹੀਏ। ਪੁਛੁ ਦੇਖੋਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਂਥ ਪਾਂਸੋ। ਤਾਂ ਸਿਭੁ ਨਾਂਥ ਕਹਿਅਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਂਥ ਜੀ ਤੁਮਭੀ ਉ
 ਨ ਕੇ ਚੇਲੇ ਜਾਂਇ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਂਥ ਕਹਿਅਾਂ ਸਦੈ ਸਿਭੁ ਨਾਂਥ ਜੀ ਏਕ ਬਿਗੀਆ ਕਿਆਂ ਦਸ
 ਬਿਗੀਆਂ ਮੇਸੀ ਬਾਂਤਿ ਕਾਂ ਦੇਖੋ ਕਈ ਨਾਂਹੀ। ਜਾਂਧੋ ਕੋ ਅੰਗੇ ਜਾਂਧੀ ਨਿਵੇਗੇ। ਅਰੁ ਚੋਰੋ ਕੇ ਅੰਗੇ
 ਚੋਰ ਹੀ ਨਿਵੇਗੇ। ਹੀ ਕਰੀ ਜਾਂਧੋ ਕੇ ਅੰਗੇ ਨਿਵਤੇ ਨਾਂਹੀ। ਸਿਭੁ ਨਾਂਥ ਜੀ ਏਨੇ ਬਾਂਤੇ ਕੀਏ ਜੋਗੁ ਪੁਕਨ
 ਹੀ ਹੋਤਾ। ਪੁਛੁ ਦੇਖੋਗੇ ਰਖ ਨਾਂਥ ਕੋ। ਤਾਂ ਸਿਭੁ ਨਾਂਥ ਸਿਰਮੀ ਦੋਹੇ ਇਕ ਰਿਗੇ ਰਖ ਨਾਂਥ ਕੋ ਲਾਗਾਂ ਪੁ
 ਛੇ। ਕਿਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੰਗਲ ਨਾਂਥੁ ਕਿਅਾਂ ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਰੋ ਰਖ ਨਾਂਥ ਬੋਲੇ ਨਾਂਹੀ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕ
 ਹਿਅਾਂ ਅੰਗੇ ਰੁਈ ਰਿਸਿਧੋ ਨਾਂਥ ਜਤੀ। ਤੁਮ ਅੰਧੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਗਵਾਂ ਕਿਅਾਂ ਮੇਲਿਅਾਂ ਹੋ। ਦੁਹ
 ਜੈਸਾ ਹੋਤੈ ਜਾਂਧੋ। ਤੁਮ ਉਸ ਕੋ ਕਛੁ ਸਗੋ ਕਤ ਤੋ ਨਾਂਹੀ ਪੜੀ। ਕਿਅਾਂ ਹਮੀ ਤੁਮੀ ਜਾਂਧੁ ਸਿਧੁ ਹੋ। ਅ

ਉਹੁਤੀਸਭਨਿਰੰਜਨਕੇਕੀਏਹੈ॥ ਅਰੁਅਤੀਤਫਕੀਰਕਉਇਉਬਰਨੀਹੈ॥ ਜੇਆਪਸਤੇਸਭਕੋ
 ਕੁਲਕਰਿਜਾਣੇ॥ ਅਰੁਆਪਸਤੇਸਭਕੋਉਚਕਰਿਜਾਣੇ॥ ਇਉਨਾਂਹੀਕਹੀਜੇਹਮੀਗਿਆਨੀਧਿਆ
 ਨੀਹੈ॥ ਅਉਹਕੋਈਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਸੀਭੁਨਾਂਬਜਲਿਗਇਆ॥ ਅਤੇਗੋਰਖਨਾਂਬਸੇਨਿਰੰਇਰਹਿਆ॥ ਤਾਂ
 ਗਲਨਾਂਬਕਹਿਆਸੁਣੇਗਪੀਚੰਦਜੀ॥ ਤੁਮਮਤਕਛੁਕਹੋ॥ ਤਫੇਰਿਗਪੀਚੰਦਮੰਗਲਨਾਂਬਨੁਕ
 ਹਿਆ॥ ਸੁਣੇਗੁਰੂਜੀਜੇਕਛੁਤੁਮਬਜਨਕਰਤੇਹੋਜੇਪੂਰਨਕਰਤੇਹੋ॥ ਪਰਫਕੀਰਅਤੀਤਕਉਨਿ
 ਦਕਰਨਾਂਹੀਆਇਆ॥ ਅਰੁਜੇਚਰਚਾਂਕਰੀਏਤੇਸਹਜਕੇਘਰੇਕਰੀਏ॥ ਭੁਲਿਓਸਥੇਪੁਰਖ
 ਕੇਬਚਨਹੈ॥ ਜੇਗਿਆਨੀਧਿਆਨੀਗੁਰੂਹੈ॥ ਇਕੇਗਾਰਹਾਈਹੈ॥ ਫਕੀਰੋਕਾਂਬਿਰਦੁਜਭੀਏਕੁਹੈ॥
 ਭਿਨੁਭਿਨੁਕਛੁਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਂਬਕਹਿਆਭਾਂਈਜੀਤੁਮਪੁਰਾਂਬਚਨੁਕਰਤੇਹੋ॥ ਗੁਰੂਉਪਦੇ
 ਸੁਮੇਸਾਂਹੀਚਾਂਹੀਤਾਂਹੈ॥ ਪਰਜਿਸਕਉਨਿਰੰਜਨੁਕਿਰਪਾਲੁਹੋਏ॥ ਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਕਹਿਆਜੀਪੁ
 ਏਤਾਸੁਮੇਰਉਪਰਿਚਲੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਂਨਾਂਚਲਦੇਆਂਹੋ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਂਈਵਾਂਹੁ
 ਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਝੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂਮੀਨਾਂਪਰਬਤਤੇਉਡਾਂਗਲੀਤੀ॥ ਜਾਂਇਸੁਮੇਰਉਪਰਿਖੜੇਹੋਏ॥
 ਅਗੇਸਿਧਮੰਡਲੀਨਉਨਾਂਬਚਉਗਾਂਸੀਸਿਧੁਛਿਅਜਤੀ॥ ਬੈਠੇਬਾਂਤਾਂਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ ਗਿਆਨੁਧਿ

ਅੰਨਦੀਆਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਤੇ ਬਾਂਲਾ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤਿਹਾਂ ਜਾਂ ਇਦਿ ਖਾਂਈ ਦਿਤੀ ਜਾਂ ਇਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆ ਅੰਦੇ ਜੁਹੇ ਸਿਧੇ ਨ ਬੈਜਤੀ ਓਆ ਦੇ ਜਾ ਤਰੋ ਰਖ ਬੈਲਿਆਂ ਆਂ ਦਿਪਰਖ ਕਓ ਆ ਦੇ ਸ
 ਆਉਹੋ ਨਾਨਕ ਬਾਂਲੇ ਗੋਰਖ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾਂ ਅਰੇ ਸਿਧੇ ਇਸ ਬਾਂਲੇ ਕਓ ਮੀਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਿਆਲਾ ਦੇ
 ਹੋ ਤਾਂ ਝੰਗਰਨਾ ਬਮਦਨਾਂ ਲਿਪਿਆਂ ਲਾਂਭਰ ਕਰ ਲੇ ਆਂ ਇਆਂ ਅਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਅਰੇ
 ਰਖਿਓ ਪੀਉਨਾਨਕ ਬਾਂਲੇ ਪੀਉ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਕੋਹ ਪਾਂਈ ਹੋ ਤਾਂ ਝੰਗਰਨਾ
 ਸੁਕ ਹਿਆ ਜੀਏਹੁ ਮੀਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਇਸ ਕੋ ਪੀਏ ਲਿਵਲਾਂਗਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਕਿ
 ਉਕਰਿਹੋ ਤਾਂ ਹੋ ਤਾਂ ਝੰਗਰਨਾ ਬਾਂਲੇ ਲਿਆਂ ਅਰੁ ਬਾਂਲੇ ਕੁਠੀ ਸਾਂਜੇ ਲਾਂਹੁ ਮਾਂਡ ਕਸ ਕੋਈ
 ਚਸਮਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਲ ਧਾਰਨ ਲੀਹੋ ਇਚਲਤੀ ਤਬ ਯਹੁ ਮੀਮ੍ਰਿਤ ਪਾਂਦੇ ॥੧॥ ਜੁ ਇਨਾਂ ਨਕਤਬ
 ਤੇ ਜੋਗੀ ਹੋਵੇ ਦਿਸਿ ਖੁਲੇ ਬੈਧਨ ਸਭ ਕਾਂਟੇ ਸਗਲੀ ਦੁਗਮ ਤਿਧੇ ਦੇ ॥੧॥ ਰਹਾਂ ਉਹੇ ਮਤਦ
 ਲੇ ਮਦ ਕੇ ਮਾਂਤੋ ਮਗਨੇ ਹੋਇ ਲਿਵਲਾਂਗੀ ਅਰਤਿ ਬੰਦ ਨ ਚਲਤੀ ਕਬਹੂੰ ਦਰਬਾਰਿ ਖੜ੍ਹੈ
 ਰਾਂਗੀ ॥੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਹਿ ਫਿਰੇ ਮਤਦਾਂ ਲਾਂਦੁ ਖਸੁ ਖਾਂਦੇ ਇਨਿ ਦਾਰੇ ਜਹਾਂ ਦੇ ਖਾਂਤ ਹਾਂਏ ਕੇ
 ਆਂ ਮੀਰਿ ਹੋਵੇ ॥੩॥ ਆਨਾਂ ਪੰਜੀ ਸਾਂਸਿ ਨਿਬਾਂਹੋ ਖਾਂਲੀ ਖੇਪਨ ਜਾਂਦੈ ॥੪॥ ਝੰਗਰਨਾ ਬ

ਕਰੈ ਸੁਦਿ ਨ ਨ ਕਰ ਬਾਂਲੇ ਤਬ ਤੇ ਦੁਸਨੁ ਪਾਂਦੈ ॥੪॥ ੧॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਖਿ ॥੧॥ ਗਿਅਨੁ ਸਿਅ ॥੧॥ ੧੩੪
 ਨ ਕੀਲਾਂ ਗਇਆਂ ਡੀ ਕਰ ਈ ਕੀ ਕਸਪਾਈ ॥ ਭਾਂਉ ਭੁਰੀ ਮੇਧੇ ਮੁਸਮਾਂ ਏ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਗਨਿ ਜਲ ॥
 ਈ ॥੧॥ ਸਿਧੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੇ ਮਾਂ ਤੇ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਜੋ ਮਤ ਦਾਂ ਲੇ ਮਦ ਕੇ ਮਾਂ ਤੇ ਕਿਨ ਮਤ ਦਾਂ ਲਿ ਓਹੀ ॥੧॥
 ਰਹਾਂ ਉਸਰ ਤਿਨ ਲੀ ਭਾਂਉ ਬਾਂਸ ਨ ਕੀ ਨਾਂ ਮੰਤ ਰਿਧਾਂ ਰਿਚੁ ਮਾਂ ਈ ॥ ਦਇਆ ਸਰਾਂ ਹੀ ਸਹ
 ਸਿ ਪਿਆ ਮਾਂ ਲਾਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੀਓ ਭਾਂਉ ॥੨॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਂ ਮੁਠਿ ਰੇ ਮਤ ਦਾਂ ਲਾਏ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੇਲੇ
 ਜਹ ਦੇਖੇ ਤਹ ਏ ਕਸੁ ਰੂਪੀ ਮਾਂ ਰਗ ਪਾਇਆ ਚੇਲੇ ॥੩॥ ਨਿਬਰੀਏ ਪੁਰਮਾਂ ਹੀ ਸਿਧੇ ਮਾਂ ਠਪਹ
 ਗਲਿ ਦੁਲਾਂ ਹੀ ॥ ਨਾਂ ਨ ਕਦਾਂ ਸਤਹਾਂ ਮਤ ਦਾਂ ਲਾਂ ਜਹ ਏ ਕੇ ਕਾਂ ਰਬੈ ਰਾਂਗੀ ॥੪॥ ੧॥ ਤਾਛੇ ਰਿਸੇਧਾ
 ਦੁਚ ਨ ਕੀਤੇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਕਲੀ ॥ ਧਨ ਜੋ ਬਨ ਕੀ ਕਰੇ ਨਾਂ ਮਾਂ ਸਾਂ ॥ ਪਰ ਤੀਅਨਾਂ ਅੰਗੁ ਨ ਲਾਂ ਦੇ ਪ
 ਸਾਂ ॥ ਨਾਂ ਦ ਬਿਦੁ ਲੈ ਪਟ ਭੀ ਤਰਿ ਜਰੈ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾਂ ਪਾਂ ਰਬ ਤੀ ਕਰੈ ॥੧॥ ਬੈਲੈ ਪਰਬ ਤਜ
 ਤਿਸ ਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮ ਤਤਮ ਹਿਰੇ ਧਨ ਰੂਪਾ ॥੧॥ ਰਹਾਂ ਉਸੇ ਗਿਰੀ ਜੋ ਨਿਕੁ ਹੁਕਰੈ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੀਜਮੁ
 ਬਿਖਿਆ ਕਰੈ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾਂ ਨੁਕਾਂ ਕਰੈ ਸਰੀਰਾ ॥ ਸੇ ਗਿਰੀ ਰੀਰਾਂ ਕਾਂ ਨੀਰਾ ॥ ਬੈਲੇ ਈ ਜਰੁ ਸਤਿਸ
 ਰੂਪਾ ॥ ਪਰਮ ਤਤਮ ਹਿਰੇ ਧਨ ਰੂਪਾ ॥੨॥ ਸੋ ਮਓ ਧਤੀ ਜੋ ਪਪੇਆ ਪਾਕੇ ਜਨ ਕਿਸਿ ਮਾਂ ਕਰੈ ਸੀਤਪ

ਅਉਹੰਟਪਟਣਮਹਿਭਿਖਿਆਂਕਰੈ। ਜੋਅਉਧੁਤੀਸਿਵਪਰਿਚਰੈ। ਬੋਲੇਗੋਰਖਸਤਿਜਰੂਪਾ॥
 ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੩॥ ਜੋਪਾਂਖੰਡੀਜੋਕਾਇਆਂਪਥਾਲੇ। ਕਾਂਇਆਂਕੀਅਗਨਿਬ੍ਰਹ
 ਮਪਰਿਜਾਲੇ। ਸੁਪਨੇਬਿਦਨਦੇਈ। ਫੁਰਨਾਂ। ਤਿਜਪਾਂਖੰਡੀਜਰਾਂਨਮਰਨਾਂ। ਬੋਲੇਚਰਪਟਸ
 ਤਿਜਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੪॥ ਜੋਓਦਾਂਸੀਜੋਪਾਂਲੇਉਦਾਸਾ। ਅਰਧਉਰਧਕਰੇ
 ਨਿਰੰਜਨਦਾਸਾ। ਚੰਦਸੂਰਜਕੀਪਾਂਏਗੀਠਾ। ਤਿਸਉਦਾਂਸੀਕਾਂਪਰੇਨਕੋਧਾ। ਬੋਲੇਗੋਪੀਚੰ
 ਦਸਤਿਜਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੫॥ ਜੋਬੋਰਾਂਗੀਜੋਓਲਟੇਬ੍ਰਹਮਾ। ਗਗਨਮੰਡਲ
 ਮਹਿਰੇਪੈਥੈਮੁ। ਅਹਿਨਿਸਿਅੰਤਰਿਰਹੈਧਿਆਨਾ। ਤੇਬੋਰਾਂਗੀਜਤਿਸਮਾਂਨਾ। ਬੋਲੇਕੁਰਥਗਸ
 ਤਿਜਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੬॥ ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਂ। ਕਿਉਮਰੈਮੰਦਾ
 ਕਿਉਜੀਵੈਜਗਤਿ। ਕੰਨਪਛਾਂਇਕਿਆਂਪਥੈ। ਭੁਗਤਿਆਂਸਤਿਨਾਸਤਏਕੋਨਾਂਉ। ਕਉ
 ਨਜੋਅਖਰੁਜਿਤੁਰਹੈਹਿਆਂਉ। ਪੁਪਛਾਂਉਜੇਸਮਕਰਿਮਹੈ। ਤਉਨਾਨਕਅਪੈਗੁਰਕਉਲ
 ਹੈ। ਛਿਅਦਰਤਾਰੇਦਰਤੇਪੁਤਾਂ। ਨਾਂਸੀਸਾਂਗੀਨਾਂਅਉਧੁਤਾ। ਨਿਰੰਕਾਰਜੋਰਹੈਸਮਾਂਇ। ਕਾਂ
 ਹੇਭਿਖਿਆਂਮੰਦਾਜਾਂਇ। ਬੋਲੇਨਾਨਕਸਤਿਜਰੂਪਾ॥ ਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥ ੭॥ ਚਰ

ਪਟਵਾਂਚਾਂਕਾਂਮਤਿਆਂਗਲੋਕਰੋਧੁਤਿਆਂਗਲੋਲੋਕੁਤਿਆਂਗਲੋਮੋਹੀਰੀਕਾਂਰਤਿਆਰ ੧੩੫
 ਲੋਕਾਮਤਾਂਤਿਆਂਗਲੋਚਰਪਟਬਚਨਾਮਪਾਂਹੀ॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਵਾਂਚਾਂਨਾਂਤਿਆਂਗਲੋਕ
 ਮੀਨਾਂਤਿਆਂਗਲੋਕਰੋਧੀ॥੨॥ਤਿਆਂਗਲੋਲੋਕੁਮੋਹਮਹੀਕਾਂਕੀਗੁਰਪਸਾਂਦਿਸਭੁਭੋਗਕਰ
 ਏ॥ਨਾਂਨਕਬਚਨਾਮਪਾਂਹੀ॥੨॥ਸਿਵਪਕਰਲੋਸਕਤਿਗਵਾਂਇਲੋਅਨਸਾਂਠਹਗਾਂਇਲੋ॥ਤਿ
 ਸਨਾਂਹਿਗਾਂਇਲੋ॥ਮਨਕੋਪਰਬੋਧੋਲੋ॥ਦਰਸਨਨਾਂਪਾਂਇਲੋ॥ਬਿਕੁਤਲਗਾਂਇਲੋ॥ਗੁਰਚ
 ਹਨਲਾਂਗਲੋ॥ਤੇਬਡੁਭਾਂਗਲੋ॥ਚਰਪਟਬਚਨਾਮਪਾਂਲੋ॥ਸੁਦਿਨਾਂਨਕਤਪਾਂਤੇਸਿਸਾਂਗੁਸ
 ਮੰਦੁਪਾਂਗਪਾਂਇਲੋ॥੩॥ਸਿਵਨਪਕਰਲੋ॥ਸਕਤਨਗਵਾਂਇਲੋ॥ਅਨਸਾਂਠਹਗਾਂਇਲੋ॥ਤੇ
 ਸਨਾਂਨਾਂਗਵਾਂਇਲੋ॥ਮਨਕੋਨਾਂਪਰਬੋਧੋਲੋ॥ਦਰਸਨਨਾਂਪਾਂਇਲੋ॥ਤੇਬਡੁਭਾਂਗਗਮਾਂਪਾਂਲੋ॥ਨਨ
 ਕਬਚਨਸੀਭਾਂਲੋ॥ਸੁਦਿਚਰਪਟਨਾਂਬਸੈਸਾਂਗਸਾਂਗਰਗਮਪਾਂਗਪਾਂਇਲੋ॥੪॥੧॥ਏਕੀਕਾਂਰਗੁ
 ਰੁਕਰੋਧੀ॥ਪੰਚਪਚੀਸਹਮਆਗੇਕਾਂਰਕਰੋਧੀ॥ਤੀਨਚਾਂਰਬਿਨੁਰਸਨਾਂਉਚਰੋਧੀ॥ਨਉਸਤਹਾਂ
 ਬੋਧੋ॥ਚਉਦਹਇਕੀਸਹਮਆਗੇਖਹਿਥੋ॥ਪਚਾਂਸਪੰਛਤਰਰਵਭਾਂਗਥੋ॥ਨਾਂਨਕਤਪਾਂਮੇ
 ਜੇਬਡੁਭਾਂਗਥੋ॥ਸੁਦਹੋਚਰਪਟਨਾਂਬੋਧੀ॥੫॥ਤਾਂਛੇਰਿਪ੍ਰਪ੍ਰਨਾਂਬਨੁਗੁਰੂਨਾਂਨਕਬੁਲਾਂਇਆਂਛੇਰਿ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

੧੩੬
 ਹੈਅੰਗੈਪ੍ਰੰਪ੍ਰਾਨਾਥਮੇਓਗੈਤਾਂਦੁਹਾਅੰਪਦਿਚਿਚਰਨਬੰਦਨਾਂਕੀਤੀ। ਪਰੇਰਾਂਜੀਰਹਾਤਏ
 ਰਿਚੈਬਾਂਨਾਂਥਬੈਲੇਨਾਂਗੀ। ਮਗਨਹੋਇਰਹਿਅੰਗੈਤਾਂਰੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅੰਗੈਬਾਂਲਾਂਅ
 ਤੇਮਰਦਾਨਾਂ। ਏਹਚੈਬਾਂਨਾਂਥਬੈਲੇਦਾਂਨਾਂਗੀ। ਤਮਰਦਾਨਾਂਉਤਾਂਦਲਾਂਹੋਇਕਰਬੈਲਿਅੰ
 ਅਜੀਰੁਰੁਜੀਬੁਲਾਂਈਏ। ਤਾਂਰੁਰੁਨਾਂਨਕਬਚਨੁਕੀਤਾਂਬੈਲੇਚੈਬਾਂਨਾਂਥਬੈਲੇਤੋਕਉਨ
 ਗੀ। ਕਉਨਤੁਮਾਰਾਂਮਤਾਂਮਸੁਰਤਿਰਹੈਕਉਨਕਿਹਅੰਗੈ। ਏਖੀਤੁਮਰੀਸੁਰਤਿਅੰਛੀਬਿਨੁ
 ਬੈਲੇਸਮਝਨਕਾਂਈ। ਬੁਧਸਿਪਨਾਂਥਸਭੁਬੈਲੇਜਤੀਤੀਬੈਲੇਦਹਾਂਗੈਨਾਨਕਕਹੈਸੁਇਚੈ
 ਬਾਂਤਾਂਈਤੋਕਿਉਬੈਲੇਵਿਸਾਂਗੈ। ਏਚੈਬਾਂਨਾਂਥਦਾਂਚਾਂਬੈਲੇਨਹਾਂਰੁਬੈਲੇਬੈ। ਤੋਲੇਦਹਾਂ
 ਰੁਤੋਲੇਬੈ। ਅਟਕਨਹਾਂਰੁਅਟਕਬੈ। ਰੁਟਕਨਹਾਂਰੁਰੁਟਕਬੈ। ਝੁਟਕਨਹਾਂਰੁਝੁਟਕਬੈ
 ਗਾਂਦਨਹਾਂਰੁਗਾਂਇਬੈ। ਜੁਨਦਹਾਂਰੁਸਨਾਂਇਬੈ। ਚੈਬਾਂਨਾਂਕਹਾਂਇਬੈ। ਏਕੋਏਕੁਧਿਅੰਇ
 ਬੈ। ਏਕੋਕਾਂਰਘਰਿਮਹਿਧਿਅੰਨਲਾਂਇਬੈ। ੨। ਰੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂ। ਜਨਨੀਸੇਧੀਨੋਬੈ
 ਕਰਨੀਸੇਧੀਨੋਬੈ। ਰਹਨੀਸੇਧੀਨੋਬੈ। ਚਲਨੀਸੇਧੀਨੋਬੈ। ਰੁਰੁਜੇਧੀਨੋਬੈ। ਉਪਦੇਸਸੇਧੀਨੋ
 ਬੈ। ਜੇਤੋਲਛਨਸੇਧੀਨੋਬੈ। ਏਕੋਕਾਂਰਕਿਰਪਾਂਕਰਬੈ। ੩। ਚੈਬਾਂਨਾਂਥਦਾਂਚਾਂ। ਚੈਬਾਂਨਾਂਨਾਂ

ਕੋਰੋਰਥੇਨਸਾਂਮਕੋ। ਦਹਸਿਰੋਨਰਮਕੋ। ਬਸਿਸਟੇਨਬਿਆਂਸਕੋ। ਸੁਖਦੇਉਨਪਸਤੋ।
ਸਕੁਆਂਧੇਅੰਪਥੇਲਤਾਂ। ਦੁਜਾਂਨੇਲਤਾਂ। ਪ੍ਰਵਦਤਿਚੰਬਾਂਸਦਿਨਾਂਨਕਬਾਂਲਾਂ। ਏਕਏ
ਕਸਖਪਾਂਦਕਾਂ। ਦੁਜਾਂਜੀਜਾਂਲਾਂ। ॥ ਚੰਬੇਅਤੇਗਾਰੂਨਾਂਨਕਾਂਪਦਿਚਿ। ਬਹੁਤਚਰ
ਨਬੰਦਨਾਂਕੀਤੀ। ਬਹੁਤਸਪਸੀਨਰਹੇ। ਪ੍ਰੰਪ੍ਰਨਾਥਾਅਤੇਚੰਬਾਂਨਾਂਥਾ। ਅਤੇਮੰਗਲਨਾਥ
ਅਤੇਗੋਪੀਚੰਦਏਹੁੜੇਏਚਾਂਰੇਬਹੁਤਖੁਸ਼ੀਹੋਏ। ਲਗੇਅੰਖਣਜੀਗਮਨਿਹਾਲਹੁਏ।
ਅੰਜਹਮਕਉਮਲੇਖਪੁਰਖੁਕਾਂਦਰਸਨਹੁਅੰ। ਤਾਂਗਾਰੂਨਾਂਨਕਜੀਬੋਲਿਆਂਨਾਥ
ਜੀਅਸੀਤਸਾਂਡੇਦਰਸਨਨੁਬਹੁਤਤਰਫਦੇਆਹੇ। ਪਰੁਭੁਲਾਂਹੋਇਅੰਜੇਦੇਹਦਿਚਿ
ਦਰਸਨਹੋਇਅੰ। ਅਸਾਂਸਤਿਪਰਤੀਤੁਅੰਈਜੋਅਸਾਂਨੁਕਰਤਾਂਰਨਿਰੰਕਾਰਦਾਂਦਰ
ਸਨੁਹੋਇਅੰ। ਨਿਰੰਕਾਰਅਤੇਤੁਸਾਂਡੇਦਿਚਿਭੇਦਕੁਛਨਾਹੀ। ਅਸਾਂਨੁਨਿਰੰਕਾਰਦਾਂਦਰ
ਰਸਨੁਹੋਇਅੰ। ਜਾਂਇਤਨੇਨਾਂਥਖੁਸ਼ੀਹੁਏ। ਤਾਂਸੁਰਤਿਸਿਧਾਅਤੇਨਿਰਤਿਸਿਧਾ। ਅਤੇਕ
ਨਕਸਿਧਾ। ਕਿਤਨੇਕਸਿਧਤਮਕੇਗੁਸੇਹੋਏ। ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਂਥਕਹਿਆਂ। ਸੋਏਭਾਂਈਗੋਪੀ
ਚੰਦਬਾਂਲੇਸਿਰੁਕੈਸਾਂਅਹੰਕਾਰੁਕਰਤੇਹਾਂ। ਤਾਂਗੋਪੀਚੰਦਕਹਿਆਂਗਾਰੂਨਾਂਥਜੀਤੁਮਦੇਖੋ

ਤਮਾਂਸਾਂ ਨਾਨਕਤਪਾਂ ਤੇ ਕਛੁ ਕਮੀ ਨਹੀ ਇਨ ਪਾਂਸਤੋ। ਇਹ ਤੇ ਤਮਾਂ ਰੇ ਅੰਗੇ ਨਿਵਾਰੈ॥ ਸਿਵ ਕੇ ਜੋਰ ਤਮਾਂ
 ਮੇਨ ਹੋਇ ਜਾਂਦੈ। ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਮਾਂ ਅੰਧੇ ਤਮਾਂ ਸਾਂ ਦੇਖੇ ਗਾ। ਕੈਸੇ ਸਗਮਿ ਦੇਹ ਦੇ ਗਾ। ਤਾਂ ਉਨਾਂ ਸਿਧਾਂ ਕ
 ਰਾਂ ਅੰਤਾਂ ਲਾਂਈ ਮਾਂ। ਕਿਆ ਕੀਤਾਂ। ਸਿਰ ਗਾਂ ਨੀ ਉਡਾਂ ਇਲੋ। ਸਿਰੀ ਵਜਾਂ ਇਲੋ। ਫੁਰਾਂ ਦੋ
 ਰੁਇਲੋ। ਮੰਦਾਂ ਅਕਾਸ਼ ਲੋ। ਜਿਤ ਨੇ ਸਿਧ ਤਮਾਂ ਕਰੁ ਪੀ। ਹੋਏ ਅਗੇ। ਸਰੁ ਨਾਂ ਅੰਧੇ ਸਾਜਿ
 ਰੁਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚਪਕ ਰਿਕੇ ਮਚਲਾਂ ਹੋਇ ਬੈਠਾਂ। ਤਾਂ ਸਿਧਾਂ ਲਗੇ ਕਲਾਂ ਮਾਰਨੀ। ਜਾਂਗ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਝੰਗਰ ਨਾਂ ਥਕਹਿ। ਅੰਮਰੇ ਨਾਂ ਨਕ ਅਬ ਤੁਝ ਕਉ ਕਿਆ ਹਾਂ ਮਾਹੈ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਵਾਂ ਚਾਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਬੋਲਿਆਂ ਉਡ ਹੋ ਕਉ ਸਹਮਾਂ ਗੀ। ਹਮ ਦੇਖੇ ਸਕ ਤਿਤਮਾਰੀ
 ਜਬ ਨਾਨਕ ਮਧ ਤੇ ਬੋਲਾਂ। ਤਬ ਕਉ ਸੇਧੁ ਪ੍ਰਿਧੁ ਟਪੋਲਾਂ। ਜਬ ਕਉ ਸਚਰੀ ਅਸਮਾਨਾਂ। ਤਬ ਸਿ
 ਧਰ ਹੋਹੈ ਰਾਂ ਨਾਂ। ਜਬ ਕਉ ਸਮਿਰ ਗਾਂ ਨੀ ਮਾਂ ਗੀ। ਤਬ ਸਿਰੀ ਹੁਈ ਪੁਕਾਰੀ। ਜਬ ਕਉ ਸਹ
 ਈ ਅਸਵਾਂ ਗੀ। ਤਬ ਮੰਦਾਂ ਫੁਰਾਂ ਮਾਂ ਗੀ। ਸਰੁ ਤਾਂ ਗੀ ਸਿਧਾਂ ਕੀ ਜਲ ਤਨਾਂ। ਕਉ ਜਨਾਂ ਨਕ
 ਕੀ ਜਲ ਤਨਾਂ। ਜਬ ਸਿਧ ਸਿਰ ਮੰਦੇ ਪੋਲੇ। ਤਬ ਨਾਂ ਨਕ ਹਸਿ ਹਸਿ ਬੋਲੇ। ਤਬ ਮੰਗਲ ਨਾਂ ਬੁਨ
 ਰਹਿ ਸਿਧਾਂ ਅੰਗ ਲਗਾਂ ਕਹਿ। ਕਿਉ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਂ ਬਜੀ। ਦੇਖਿ ਅੰਨਾਂ ਨਕਤਪਾਂ। ਬੁਝੇ ਗੋਰਖ

ਤੇ ਗੋਰਖ ਨਾਂ ਬੁਝੇ ਗੋਰਖ
 ਅੰਨਾਂ ਨਕਤਪਾਂ

ਵਾਂਗਾਂ ਕੈ ਉਗਲ ਕਾਂਗਾਂ ਨੀ ਭੁਲਾ ਕੈ ਅਕਾਂਸ ਕੇ ਤਰੇ ਕੈ ਪੜ ਬਣ ਸਪਤੀ ਇ ਦੁਬਰੀ
 ਕੈ ਪਾਰੇ ਕੈ ਸੇਰ ਕਾਂਸੁ ਮੇਰ ਪਰ ਬਤਾ ਜਗ ਮੇਰ ਤੀ ਕੇਤੀ ਕੇਤੇ ਕਾਲਿ ਮੇ ਦੇਵਾਂ ਭੁਣ ਵੇਰੇ ਰ
 ਖੁਸੁ ਦੋਹੇ ਨਾਂ ਨ ਕਤੁ ਅਮਾਏ ਕੈ ਬੇਰਾਂ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਵਾਂ ਚਾਂ ਚਾਂ ਰਿ ਉਗਲ ਕਾਂਗਾਂ ਨੀ
 ਭੁਲਾ ਕੈ ਅਕਾਂਸ ਮੇ ਤਾਂ ਰੇ ਦੇ ਪੜ ਬਣਾਂ ਸਪਤੀ ਇ ਦੁਬਰੀ ਨ ਉਧਾਂ ਰੇ ਸਦਾਂ ਸੇਰ ਕਾਂਸੁ
 ਮੇਰ ਪਰ ਬਤੁ ਜਗ ਮੇਰ ਤੀ ਏ ਕਾਂ ਏ ਕੈ ਕਾਲਿ ਮਹਿ ਦੇਵਾਂ ਭੁਣ ਵੇ ਨਾਂ ਨ ਕੁਸੁ ਦੋਹੇ ਰੇ ਰਖ
 ਹਮ ਅਮਾਏ ਏ ਕੀ ਬੇਰਾਂ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਠਿ ਰਿ ਖਿ ਬਣਾਂ ਸਿ ਪੁ ਬੋਲਿ ਅਮਾਂ ਖਿ ਬਣੇ ਵਾਂ ਚਾਂ ਕਵਨ ਗੁ
 ਰੂ ਕਵਨੁ ਚੇਲਾਂ ਕਵਨੁ ਮੁਲੁ ਕਵਨੁ ਮੇਲਾਂ ਕਵਨੁ ਵਸਤੁ ਲੇਰੇ ਹੇ ਅਕੇਲਾਂ ਕਾਂ ਇਅਾਂ ਕੁ
 ਕਾਂ ਹੇ ਕੀ ਪਿਤਾ ਤਿਸੁ ਉਧਾਂ ਰਿ ਸਪੁਰਖ ਕੀ ਅੰਡਾਂ ਕਬੀ ਜੋ ਬੋਲੇ ਕਥਿ ਕਥਿ ਖਾਂ ਇ ਕਿਹ
 ਸਬ ਦੋਹੇ ਨਾਂ ਨ ਕਾ ਅਮਾਂ ਪੁਰਿ ਜਾਂ ਇ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਵਾਂ ਚਾਂ ਸਬ ਦਗੁਰੂ ਸਰਤਿ ਚੇ
 ਲਾਂ ਮਨ ਮੁਲ ਪਵਨ ਮੇਲਾਂ ਤਤੁ ਵਸਤੁ ਲੇਰੇ ਹੇ ਅਕੇਲਾਂ ਕਾਂ ਇਅਾਂ ਪਉਣ ਪਈ ਕੀ
 ਪੰਡਾਂ ਤਿਸੁ ਉਧਾਂ ਰਿ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਅੰਡਾਂ ਸਤਿ ਕਥਿ ਕਥਿ ਅਖਾਂ ਇ ਏਹੁ ਸਬ ਦੋਹੇ
 ਖਿ ਬਣਾਂ ਅਮਾਂ ਪੁਰਿ ਜਾਂ ਇ ॥ ੨ ॥ ਖਿ ਬਣਾਂ ਵਾਂ ਚਾਂ ਕਉਨੁ ਨ ਗਾਰੀ ਕਉਨੁ ਸੁਲਤਾਂ ॥

ਕਵਨਸੇਲੋਕਵਸੇਪਰਧਾਨਾਕਉਨਰਾਂਜਾਂਕਉਨਮਹਤਾਂਦੇਹਰੇਖਿਥਵੰਨਗਰੀਕੀਆਖੰ॥੨੬॥
 ਤਾਂ॥੩॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਕਉਇਅੰਨਗਰੀਨਾਂਉਜਲਤਾਂਨਾਪੀਚੋਲੋਕਵਸੇਪਰਧਾਨ
 ਮਨੁਆਰਾਂਜਾਂਪਉਨਮਹਤਾਂਲੋਹੇਖਿਥਵੰਨਗਰੀਕੀਆਖਾਂਤਾਂ॥੪॥ਖਿਥਵੇਵਾਂਚਾਂਕਉ
 ਵਸੇਮਨੁਆਕਹਵਸੇਪਉਨਾਤਿਸਕੀਓਟਪਟਤਾਲਬਜਾਂਵੇਪੀਚਾਂਕਗੁਰੂਕਉਨਾਕਉ
 ਨੁਭੇਗੇਅਹਾਂਰਦੇਹੇਨਾਨਕਸਬਦਕਾਂਬੀਚਾਂਗੁ॥੫॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਹਿਰਦੈਵਸੇਮ
 ਨੁਆਨਾਂਭੈਵਸੇਪਉਨਾਪਉਨਕੀਓਟਪਟਤਾਲਬਜਾਂਵੇਪੀਚਾਂਕਗੁਰੂਤਤਾਅਗਨਿਭੇਗੇਅ
 ਹਾਂਗੁਲੋਹੇਖਿਥਵੰਨਸਬਦਕਾਂਬੀਚਾਂਗੁ॥੬॥ਖਿਥਵੇਵਾਂਚਾਂਕਉਤਮਾਖਿਅਏਹੇਕਿਤਮਾਖਿਜ
 ਹਰੇ॥ਕੈਸੇਨਾਵੇਕੈਸੇਸੀਧੀਕਉਇਅਸੋਖੀਕਰੇਪਉਨਾਕਉਨਮਹੀਕਉਨਦੁਆਰਾਂਦੇਹੇਨਾਨ
 ਕਸਬਦਕਾਂਬੀਚਾਂਗੁਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਉਤਰਮੁਖਿਅਏਹੇਦਖਣਮੁਖਿਜਾਹਿਰੇ॥੭॥
 ਸੈਨਾਂਵੀਸੇਲਹਸੈਸੀਧੀਨਿਜਸੋਖੀਕਰੇਪਉਨਾਅਸੀਭਮਹੀਅਚਿਤਦੁਆਰਾਂਲੋਹੇਖਿਥ
 ਵੰਨਸਬਦਕਾਂਵੀਚਾਂਗੁ॥੮॥ਖਿਥਵੇਵਾਂਚਾਂਕਉਤਪਰਚੇਲਾਂਗੇਬੀਧਾਕਿਤਪਰਚੇਪਵੇਨਕੀਧਾ
 ਕਿਤਪਰਚੇਸਸੀਅਰੁਸੁਰਫੁਟੈਕਿਤਪਰਚੇਮਾਇਆਮੋਹਤੈ॥੯॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂ

ਮਨੁਪਰਚੈਤੋਲਾਂਗੀਬੀਧਾ।ਪਉਨਪਰਚੈਤਾਂਪਰੈਨਕੀਧਾ।ਗਿਆਨਪਰਚੈਤੋਜਸੀਅਰਸੁਰਫੈ
 ਸਤਿਗੁਰਪਰਚੈਤਾਂਮਾਂਇਆਮੋਹੁਤੁਏ॥੧੦॥ਪਿਥਫੁੰਦਾਂਚਾਂਅੰਦੇਸਤੋਕਿਸਕੋਅੰਦੇਸ
 ਅੰਦਿਕਾਂਕਉਨਉਪਦੇਸਾ।ਅਨਕਾਂਕਉਨਦੇਸਾ।ਗਿਆਨਕਾਂਗੁਰੁਕਥੀਅਲੇਪੁਤਾਂ॥੧੧॥
 ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਅੰਦੇਸਤਾਂਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰੁਕਉਅੰਦੇਸਾ।ਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰੁਕਾਂਅ
 ਨੁਪਉਪਦੇਸਾ।ਅਨਕਾਂਨਿਰੀਤਰਿਵੇਸਾ।ਗਿਆਨਕਾਂਗੁਰੁਸਿਤੋਖਾ।ਸਤਿਗੁਰੁਕੀਚਰਨੀ
 ਲਾਂਗੀਏਪੁਤਾਂਤੋਇਸਬਿਧਿਪਿਪਾਂਈਏਮੇਖਾ॥੧੨॥ਤਾਂਉਰਮਧੁਰਮਨਾਂਥਾਂਅੰਦੇਸਾ।ਪਰੁਕ
 ਰੀਗਸੇਨਾਲਿ।ਪੁਰਮਨਾਂਥਵਾਂਚਾਂਅਗਨਜਲਾਂਦੇਜਲਮੋਡੋਬੋਚਿਲਕੇਜਾਂਰਕਸਾਂਈ॥
 ਐਸੇਦੁਖਲਗਾਂਵੇਤੁਮਕੋਧਰਤੀਬੀਚਗਡਾਂਈ।ਏਕਤਾਂਚਾਂਅੰਦੇਸਾਂਮੀਬਰਸਾਂਧਿ
 ਰਲਾਂਈ॥ਐਸਾਂਦੇਖੋਜੋਰੁਮਾਂਰਾਂਸਗਲੇਪਾਂਉਲਗਾਂਈ।ਜੇਤੋਕਹਿਅੰਗਮਰਾਂਮਾਂਨੈ
 ਨਾਂਹੀਅਬੀਕੋਰਤੁਫੁਛਾਂਈ।ਜੇਤਾਂਜੋਰੁਧਰੇਗਮਅਪਨਾਂਤੁਫੁਕੇਮਾਂਲੁਮਨਾਂਹੀ।ਪੁਰਮਨਾਂਥ
 ਕਹੇਸਤਿਨਾਂਨਕਹਮਰੀਅਨਰਜਾਂਈ॥੧੩॥ਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਪਹਿਰਾਂਅਗਨਿਹਿ
 ਵੇਪਾਰਬਾਂਧਾਂਕੋਜਨਸਾਰਕਰਾਂਈ।ਸਗਲੇਦੁਖਪਾਂਈਕਰਿਪੀਵਾਂਧਰਤੀਹਾਂਕਿਚਲਾਂਈ

ਪਰਤਰਾਜੀਅੰਬਰੁ ਤੇਲੀ ਪਿਛੇ ਟਕਰਵਈ। ਏਤਾਂ ਤਾਂ ਹੋਏ ਮਨੁ ਅੰਦਰਿ ਕਰੀ ਭਿਆਂਖਕ
 ਰਾਈ। ਜੇਦੁ ਸਾਂਹਿ ਬੁਝੇ ਦੁਹਾਂ ਤੀ ਦੇ ਦੇ ਕਰੇ ਰਜਾਂਈ। ਨਾਂ ਨ ਕਰਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਸਚਿ
 ਨਾਂ ਅਵਤਿ ਆਈ॥੨॥ ਉਰਮ ਬੈਲੇ ਤਤੁ ਬਿਰਲੇ ਸਫੇਰੇ ਨਾਂ ਕਰਮੇ ਦੀ। ਕਿਉ ਕਰਿ ਦਸਤੁ ਪਰਾਂਪਤਿ
 ਹੋਈ। ਕਿਨਿ ਪਾਂਈ ਤੁਮਰੇ ਦੀ। ਆਂਖਿ ਦਖਾਇ ਕੇ ਦੁਨ ਜਾਨੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਬੁਝਨ ਹੋਈ। ਸਿਧ ਮਿਲੇ
 ਬਿਨੁ ਬੁਝਿ ਨ ਉਪਜੈ ਜਨਮ ਅਕਾਰ ਬਖੋਈ। ਉਰਮ ਕਹੈ ਸੁਣਿ ਨਾਂ ਕਰਮੁ ਹੁਸਤਿ ਗੁਰ ਸਿਰਪਰਿ
 ਥਾਂ ਪਾਗੁ ਰੰਗੇ ਰਖ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਤੇ ਤੀਨ ਲੋਕ ਮਹਿ ਜਾਂਧੋ॥੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਂਚਾਂ ਮੇ ਦੀ ਕਹੀ
 ਮੇਏ ਕੇ ਕਾਰਾਂ ਤੀਨ ਲੋਕ ਕਉ ਪਾਂਲੇ। ਲਖ ਚਉਰਾਂ ਸੀਜੇ ਨਿਉ ਪਾਂਈ ਜੀਅ ਜੀਤ ਕੇ ਨਾਂ ਲੋ। ਤਿਸ ਕੀ
 ਕਿਰਪਾਂ ਤੇ ਦਸਤੁ ਪਰਾਂਪਤਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮਿਲਿ ਪਾਂਈ। ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਂ ਦੀ ਮਰਮ ਪਛਾਂਇ ਆਂ ਮੇਲੁ
 ਰਹੀ ਅੰਕਾਂਈ। ਨਿਰਮਲ ਬੁਧਿ ਸਿਧ ਜਗੁ ਹਾਂ ਜਰੁ ਜਨਮੁ ਸੁਕਾਰ ਬਖੁ ਆਂਇ ਆਂ। ਰਜ ਜਨ ਨੀਕੀ
 ਬੁਦ ਪਿਤਾਂ ਮਿਲਿ ਕਰ ਤੇ ਬਾਂਟ ਬਣਾਂਇ ਆਂ। ਕਹੈ ਨਾਂ ਕਰਮੁ ਏ ਉਰਮ ਮੁਹੁ ਤੈ ਬਿਰਥਾਂ ਜਨਮੁ ਗੁ
 ਦਾਂਇ ਆਂ। ਏਕੇ ਕਰੁ ਗੁਰੂ ਨਹੀ ਜਾਂਇ ਆਂ। ਸਫੇਰੇ ਗੁਰ ਬੁਰਮਾਂਇ ਆਂ॥੨॥ ਧਰਮ ਨਾਂ ਬਦਾਂਚ
 ਕਉਨੁ ਮਹਤਾਂਗੀ ਕਉਨੀ ਪਿਤਾਂ। ਕਉਨੁ ਗੁਰੂ ਕਉਨੁ ਤ੍ਰਿਤਾਂ। ਕਉਨ ਦੇਸ ਕਉਨੁ ਭੇਸ। ਜੀਗਮ ਕੋਜੇ

ਗੀ ਭੋਗੀ ਕੇ ਰੋਗੀ ਹਰਖੀ ਕੇ ਸੋਗੀ ਪ੍ਰਫੁਟਤ ਧਰਮ ਸਾਇ ਰੇ ਬਾਂਲੇ ਕਉ ਨ ਪ੍ਰਗਾਂ ਸਾਕਿ ਹਮਿ
 ਟੇ ਜੀ ਜਾਂਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਚਾਂ ਧਿਆ ਮਹਤਾਂ ਗੀ ਸੈ ਤੋ ਖਪਿਤਾਂ ਸਚੁ ਗੁਰ ਕਰਤ ਰਕੋ
 ਤਾ ਬੇਗਮ ਪੁਰ ਦੇਸ ਸਗਲੇ ਕੇਸਾ ਜੀਗਮ ਨ ਜੋਗੀ ਭੋਗੀ ਨ ਰੋਗੀ ਹਰਖੀ ਨ ਸੋਗੀ
 ਪ੍ਰਫੁਟਤ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਧਰਮ ਬਾਂਲੇ ਓਅੰ ਕਾਰ ਪ੍ਰਗਾਂ ਸਿਅਾਂ ਤਉ ਮਿਟੇ ਜੀ ਜਾਂਲੇ ॥ ੨ ॥
 ਅੰਸਾ ਗੋਰਖ ਦਾ ਚਾਂ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਪਹਿਰੇ ਝੁਲੀ ਲੋਹੇ ਮਸਤ ਕਿਧੁ ਰਿਲ ਗਾਂਵਉ ਸਦਾਂ ਅਜੀ
 ਤੀ ਕਾਂਇਆਂ ਰਹਤੀ ਧਿਥਾਂ ਅੰਗਿ ਹੋਛਾਂ ਵਉ ਹਾਂ ਬਿਛੋਰੀ ਡੰਡਾਂ ਰਾਂਖੇ ਤਉ ਸਿਧਾਂ ਪਰ
 ਤੀਤੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾਂ ਵੇ ਸਿਧ ਜਮਾਂ ਤੀਇ ਉਸਗਲਾਂ ਜਗਾ ਜੀਤੀ ॥ ੧ ॥ ਅੰਦੇਸ ਕਹੈ ਅੰ
 ਦੇਸਾ ਸਭੁ ਸਿਧੋ ਕਉ ਕਰਹਾ ਅੰਦੇਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂ ਉਭੁਗਤਿ ਲੇਹੁ ਕੁੰਡਾਂ ਰਾਂਕੁੰ ਚੋਖ ਤੇ ਨ
 ਦਬ ਜਾਂਵੇ ਨਾਂ ਥਨਾਂ ਉਹੋਇ ਬੈਠੇ ਜਗ ਜਗ ਰਿਧ ਸਿਧ ਬਹੁਤ ਲਗਾਂਵੇ ਸਗਲ ਸਿਧੁ ਤੁ
 ਅੰਗਿ ਅੰਕਾਂ ਗੀ ਜੋਗ ਸੀ ਜੋਗੀ ਪਾਂਵੇ ॥ ੨ ॥ ਏਕਾ ਉਕੇ ਪੁਤ ਹੋਵਉ ਜਗਤਿ ਜੋਗ ਕੇ ਚੇਲੇ
 ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਕੁੰਡਾਂ ਗੀ ਕਹੀ ਓਤੁ ਮਦੀ ਦਾਂ ਨ ਸਗਲੇ ਤੁਮ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਅਵਰਨ ਕਈ ਹੋਇ
 ਰੋਹ ਪਰਧਾਂ ਨਾਂ ਹੁਕਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਸਭੁ ਤਉ ਚਾਂਇਉ ਚਲੇ ਫੁਰਮਾਂ ਨਾਂ ॥ ੩ ॥ ਧੰਡੁ ਧੰਡੁ ਮਹਿਅੰ

ਜਦ ਬੈਸਹੁਲੇ ਇਲੇਇ ਚਲੇ ਭੈਡਾਂਗਾਂ ਲਖ ਚਉਗਸੀ ਬਚਨ ਮੇਥਾਧੇ ਰਸਨਾਏ ਕਉ ਚਾਂਗਾਂ ਕਰਿਕ
 ਰਿਦੇ ਖਹੁ ਅਪਨਾ ਕੀਆਂ ਅਪਹਿਰਿ ਦੇ ਬੀਚਾਂਗੀ ਪ੍ਰਦਤਿ ਗੋਰਖੁ ਸਦਿ ਹੋ ਨਾਨਕ ਮੇਸੀ ਕਾਰ
 ਤਮਾਰੀ॥੪॥੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚਾ ਮੂੰਦ੍ਰਾ ਸੀ ਤੇ ਖੁਸਰਾਮ ਪਾਤਿ ਝੁਲੀਧਿਆ ਨ ਕੀ ਕਰਹਿ
 ਬਿਭੁਤਿ॥੧॥ ਪਿਥਾਂ ਕਾਲੁ ਕੁਆਂਗੀ ਕਾਇਆਂ ਜੁਗਤਿ ਭੈਡਾਂ ਪਰਤੀਤਿਆਂ ਏਧੀ ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤ
 ਮਨ ਜੀ ਤੇ ਜਗ ਜੀ ਤਾ॥੧॥ ਆਂਦੇ ਸੁਤਿ ਸੈਆਂਦੇ ਸੁਆਂਦੇ ਮਨੀਲੁ ਅਨਾਂਦਿ ਅਨਾਂਹਤਿ ਜੁਗ ਜੁਗ
 ਏ ਕੇਵੇ ਸੁ॥੧॥ ਗੁਰਾਂ ਉ॥ ਭੁਗਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਇਆਂ ਭੈਡਾਂ ਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਤਿ ਦਾਂਜਹਿ ਨਾਂਦਾ॥ਆ
 ਪਿਨਾਂਥਨਾਂ ਥੀ ਸਭ ਜਾਂਕੀ ਰਿਧ ਸਿਧਾ ਅਵਰਾਸਾਂਦਾ॥ ਸੀਜੇ ਗਵਿਜੇ ਗਦੁਇ ਕਾਰ ਚਲਾਂਦਹਿ ਲਿ
 ਖੇਆਂਦਹਿ ਭਾਂਗਾਂ॥੨॥ ਏਕਾਂ ਏਧੀ ਜੁਗਤਿ ਦਿਆਂ ਏਧੀ ਤੀਨ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਂਨਾ॥ ਇਕੁ ਸੀਸਾਂਗੀ ਇਕੁ
 ਭੈਡਾਂਗੀ ਇਕੁ ਲਾਏ ਦੀਬਾਂਦਾ॥ ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਂਦੈ ਤਿਵੇ ਚਲਾਂਦੈ ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਫੁਗਾਂਦਾ॥ ਓਹੁ ਵੇਖੇ
 ਉਨਨ ਦਰਿ ਆਂਦੈ ਬਹੁਤਾਂ ਏਹੁ ਦਿਡਾਂਦਾ॥੩॥ ਆਂਸਹੁਲੇ ਇਲੇਇ ਭੈਡਾਂਗਾਂ ਜੋ ਕਿਛੁ ਪਾਂਇਆਂ
 ਸੁਏ ਕਾਂਬਾਂਗਾਂ ਕਰਿਕ ਰਿਦੇ ਖੇਸਿਰ ਜਦ ਹਾਂਗਾਂ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਕੀ ਸਚੀ ਕਾਂਗਾਂ॥੪॥੧॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ
 ਗੋਰਖ ਪਨਾਂਥ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾਂ॥ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਬਾਂਲਾਂ ਤੈਧੀ ਹਾਰਿਕਉ ਕਰਿਅਾਂਇਆਂ ਥਾਂ ਤੇ ਗਾਂਕਉ ਨ

ਮਨੋਰਥਥਾਂਤ੍ਰਿਅਧਨਾਂਮਨੋਰਥੁਕਹਾਤੇਰਾਂਮਨੋਰਥਪੂਰਾਂਕਰੇ। ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਏਕੁ
 ਮਨੋਰਥਕੀਆਂਪੁਰਾਂਜਬਹਮਕਉਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਆਂਸੁਰਾਂਮਉਰੁਮਨੋਰਥਰਹਿਓਨ
 ਕੋਈ॥ ਸਿਧਬਾਧਿਗੁਰਮੇਸਕੁਲੇਈ॥ ਸਫਗੋਰਖਤੁਫੁਦੀਖਿਆਂਦੇਹੋ॥ ਪ੍ਰਵਤਨਾਂਨਕਜ
 ਰੁਸਮੇਦਉ॥ ੧॥ ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਭੀਚੁਪਕਰਿਹਰਿਅੰ॥ ਤਾਂਗਿਲਨਾਂਬਕਹਿਅੰਗੁਰੁਗੋਰ
 ਖਨਾਂਬਜੀਨਨਕਤਪੋਕਉਉਪਦੇਸਦੀਆ॥ ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਕਹਿਅੰਗੁਰੁਗਿਲਨਾਂਬਜੀ॥ ਅੰ
 ਉਸਕਉਦੇਖਤੇਥੋ॥ ਦਿਖਾਂਪੁਰਨਾਂਪਤਹੇਕੇਕਾਂਚਾਂਹੋ॥ ਤਾਂਗਿਲਨਾਂਬਕਹਿਅੰਗੁਰੁਗੋਰਖਨਾਂ
 ਬਜੀਜੋਜਾਂਦੇਖੀ॥ ਮੈਤੈਸਾਂਬਖਨੀਏ॥ ਫਕੀਰੀਕਾਂਬਿਰਦੁਮੈਸਾਹੋ॥ ਤਾਂਗੋਰਖਨਾਂਬਕਹਿਅੰ
 ਗਾਂਗਿਲਨਾਂਬਜੀਤਮਸਤਬਚਨਕਹਤੇਹੋ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਗੁਰੁਜੀਅੰਗੇ
 ਭੀਕਈਜਾਹਗਾਂਹੋ॥ ਕਿਏਬਹੁਹੀਤੇਰੀਪਹੁਚਣਾਂਅੰਗਾਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਖਿਆਂ
 ਮਰਦਾਂਨਾਂਅਗੇਵਡੀਆਂਜਾਂਹਗਾਂਹੋਨਿ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਆਂਜੀਅਗੇਭੀਚਲਹੁਰੇ॥
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਖਿਆਂਕਿਉਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂ॥ ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਖਿਆਂਜੀਜੋਤਸਾਂਡੀਰਜਾਂਇ
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅੰਖਿਆਂਅਰਦਾਂਨਾਂਚਲਦੇਅੰਹੋ॥ ਉਤਾਂਵਲਾਂਨਾਂਹੋਉ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂ

ਨੇਪੁਛਿਆਜੀਏਥੇਤਾਂਜੇਅਏਸੋਨਾਂਥਹੀਅਏ
 ਅਤੇਅਸਾਂਸਇਆਂਅਹਾਜੇਨਉਨਾਂਥਹੈਨਿਅਤੇਚਉਰਾਂਸੀਸਿਧਪੈਨਿਅਤੇਛਿਆਜਤੀਹੈਨਿ
 ਇਥੇਜੇਅਏਅਸੋਨਾਂਥਹੀਅਏਅਹਾਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਕਬਚਨੁਕੀਤਾਂਅਰਦਾਂਨਾਂਛਿਆਜਤੀ
 ਹੈਨਿਅਤੇਨਉਨਾਂਥਹੈਨਿਅਤੇਚਉਰਾਂਸੀਸਿਧਪੈਨਿਅਤੇਜੇਗੀਅਾਂਦਭੇਖਸਭਨਾਂਥਕਹਾਂਦਦੇ
 ਹੈਇਯਰੁਅਸਲੀਨਾਂਥਨਦੇਹੈਨਿਤਾਂਅਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅਸਲੀਨਾਂਥਕੇਹਵੇਕੇਹਵੇਹੈਨਿ
 ਅਤੇਛਿਆਜਤੀਕੇਹਵੇਕੇਹਵੇਹੈਨਿਅਤੇਚਉਰਾਂਸੀਸਿਧਾਂਦਾਂਨਉਕਿਆਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਕਜੀਬ
 ਚਨੁਕੀਤਾਂਅਰਦਾਂਨਾਂਭਲਾਂਤੈਨੁਸਭਨਾਂਦੇਨਾਂਉਦਸਦੇਵੀਏਗੇਇਤਨੀਰਦਬਦਲਹੋਦੀਅਾਂਹੀ
 ਜੇਪ੍ਰਾਣਨਾਂਥਅਾਂਸਨੇਤਉਠਕਰਿਅਾਂਇਅਾਂਧੋਲਿਅਾਂਪ੍ਰਾਨਨਾਂਥਦਾਂਚਾਂਕਤੀਚਰੁਗਤਾਂਕਤੀਚ
 ਜੁਗਤਾਂਕਤੀਚਰਹਯੋਅਰੇਗੀਕਤੀਚਲਛਨਕਤੀਚਅਛਨੁਕਤੀਚਪਾਂਇਬੈਜੇਗੀਪ੍ਰਾਣਹੋਤ
 ਪਾਂਪੁਛਤਹੈਪ੍ਰਾਣਪਤਾਂਦੇਹੁਜਬਾਂਬਸਧੀ॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਂਕਜੀਦਾਂਚਾਂਨਮਭੁਗਤਾਂਸਤਿਜੁਗਤਾਂ
 ਦਿਵੀਤਰਹਿਬੈਜੇਗੀਸਦਸੁਦਪ੍ਰਾਣਪਤਾਂਪ੍ਰਾਣਦੇਨਨਕਤਪਾਂਲੇਹੁਜਬਾਂਬਸਧੀ॥੨॥
 ਪ੍ਰਾਣਨਾਂਥਦਾਂਚਾਂਧੀਨੋਹਤਪਾਂਪ੍ਰਾਣਦੇਪ੍ਰਾਧੀਨੋਹਸਤਿਗੁਰੁਜੁਗਤਾਂਤਦਿਫੇਰਿਪ੍ਰਾਣ

ਨਾਂਥਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਦੇਚਰਣਨੂੰਦਉਰਿਅੰਗੁਰਨਾਂਨਕਪ੍ਰਾਂਨਾਂਥਦੇਚਰਣਨੂੰਦਉਰਿਅੰ
 ਦੁਹਾਂਅੰਪਦਿਰਿਮਥੇਟੇਕੋਬਹੁਤਸੁਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏਪ੍ਰਾਂਨਾਂਥਬਚਨੁਬੋਲਿਅੰਨਾਂਨ
 ਕਤਪਾਂਜੀਅਬਹਮਕੋਉਨਿਰੰਜਨਪੁਰਖਕਾਂਸਦਾਂਧੰਨਦਰਸਨਹੁਅੰਤਪਾਂਜੀਇਜ
 ਬਚਨਮੇਭਿਨੰਭੇਦਕਛੁਨਾਂਹੀਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਬਚਨੁਬੋਲਿਅੰਪ੍ਰਾਂਨਾਂਥਜੀਤਮ
 ਅਰੁਨਿਰੰਜਨਮੇਕੇਦੁਜਾਂਦਤਾਂਹੀਜੋਗੀਸਰਨਾਂਹੀਅਰੁਹਮਤੋਇਉਹੀਜਾਂਦਤੋਹੀ
 ਜੋਤਮਨਿਰੰਜਨਕੀਮਰਤਿਹੀਸਤਿਪਰਤੀਤਿਕਰਿਜਾਂਦਤੋਹੀਤਾਂਪ੍ਰਾਂਨਾਂਥਕਹਿਅੰ
 ਹਾਂਤਪਾਂਜੀਤਮਓਪਾਰਿਨਿਰੰਜਨਕੀਮੇਸੀਹੀਕਿਰਪਾਂਹੀਤਾਂਮੰਗਲਨਾਂਥਕਹਿਅੰਕਿਉ
 ਪ੍ਰਾਂਨਾਂਥਜੀਨਾਂਨਕਤਪਾਂਦੇਖਿਅੰਪ੍ਰਾਂਨਾਂਥਕਹਿਅੰਹਾਂਮੰਗਲਨਾਂਥਜੀਜੈਜਾਂਤਮ
 ਕਹਤੇਥੇਤੈਜਾਂਹੀਦੇਖਿਅੰਹਮਤੋਇਉਹੀਜਾਂਦਤੋਹੀਜੋਨਿਰੰਜਨਕਾਂਦਰਸਨੁਪਾਂਇਅੰ
 ਅੰਗੇਤਮਰੀਤਮਜਾਂਨਾਂਤਾਂਮੰਗਲਨਾਂਥਕਹਿਅੰਨਾਂਥਜੀਜੋਨਿਰੰਜਨਸਾਂਧਕੀਏਹੀਤੋਨੇ
 ਅਰੁਨਿਰੰਜਨਮੇਕੇਦੁਕਛੁਨਾਂਹੀਹਾਂਗੁਰਮੰਗਲਨਾਂਥਜੀਤਮਪੁਰਨਬਚਨਕਹਤੇਹੀ
 ਪ੍ਰਾਂਨਾਂਥਮਾਂਪ੍ਰਾਂਨਾਂਅੰਸਦਿਜਾਂਇਥੈਠਾਂਤਾਂਠੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਗੁਰਜੀਏਹ

ਜੇਪ੍ਰੰਤਨਾਂਥਾਅੰਗਏਹੁਤਾਂਉਚੇਬਚਨਬੋਲਦਾਂਅੰਗਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਬੋਲਿਆਸੁ
 ਇਮਰਦਾਂਨਾਂਜਿਨਾਂਉਪਰਿਕਰਤਾਂਰਦੀਕਿਰਪਾਹੋਦੀਹੈਸੇਈਏਹਬਚਨਬੋਲਦੇਹੈਨਿਕਚੁ
 ਪਿਚੁਬੋਲਦੇਨਾਂਗੀਏਹਅਸਲੀਨਾਂਥਾਅੰਗਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਧੀਹੁਤਾਂਨਾਂਥਾਂਦੇਨਾਂਉ
 ਦਸੀਅਨਿਦੇਖਾਂਅਸਲੀਨਾਂਥਕੇਹਵਾਂਕੇਹਵਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਇਮਰਦਾਂਨਾਂ
 ਥਾਦੇਨਾਂਉ॥ ॥ਪਹਿਲੇਗੋਰਖ॥੧॥ ॥ਦੁਜੈਮਛਿਦ੍ਰਨਾਂਥਹੈ॥੨॥ ॥ਤੀਜੈਚਰਪਟਨਾਂਥਹੈ॥੩॥
 ॥ਚਉਥੇਮੰਗਲਨਾਂਥਹੈ॥੪॥ ॥ਪੰਜਵੇਂਪ੍ਰੰਧਨਾਂਥਹੈ॥੫॥ ॥ਛਿਵੇਰੋਪੀਨਾਂਥਹੈ॥੬॥ ॥ਸਤ
 ਵੇਪ੍ਰੰਧਨਾਂਥਹੈ॥੭॥ ॥ਅਠਵੇਸੁਰਤਿਨਾਂਥਹੈ॥੮॥ ॥ਨਾਂਵੇਚੰਬਾਨਾਂਥਹੈ॥੯॥ ॥ਮਰਦਾਂਨਾਂਏਹੁ
 ਨਦਾਨਾਂਥਾਂਦੇਨਾਂਉਹੋਏਹੋਰੁਆਖਣਨੁਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀ॥ਛਿਅ
 ਜਤੀਕੇਹਵੇਕੇਹਵੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਧਿਅੰਧੀਅਮਰਦਾਂਨਾਂ॥ ਗੋਰਖਜਤੀ॥੧॥ ॥ਦਤ
 ਜਤੀ॥੨॥ ॥ਹਣਵੰਤਜਤੀ॥੩॥ ॥ਭੈਰਉਜਤੀ॥੪॥ ॥ਲਛਮਨਜਤੀ॥੫॥ ॥ਭੀਖਮਜਤੀ
 ੬॥ ॥ਏਹਛਿਅਜਤੀਹੈਨਿ। ਅਰੁਆਖਣਨੁਬਹੁਤੇਰੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਧੀਚਉ
 ਰਾਂਸੀਸਿਧਜੇਅੰਧਦੇਹੈਨਿ। ਸੋਕੇਹਵੇਕੇਹਵੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਧਿਅੰਧੀਅਮਰਦਾਂਨਾਂ

ਉਹੁ ਭੀ ਦਸੀ ਏਰੇ॥ ॥ ਪਹਲੇ ਉਗਰਾ॥ ੧॥ ॥ ਦੂਜੇ ਸਾਂਗਰਾ॥ ੨॥ ॥ ਤੀਜੇ ਸਿਧਰਾ॥ ੩॥ ॥ ਚਉਥੇ ਸ੍ਰਗਰਾ॥
 ੪॥ ॥ ਪੰਜਵੇ ਉਰਮਾ॥ ੫॥ ॥ ਛਿਵੇ ਪੁਰਮਾ॥ ੬॥ ॥ ਸਤਵੇ ਕਨੀਛਾਂ॥ ੭॥ ॥ ਅਠਵੇ ਹਨੀਛਾਂ॥ ੮॥ ॥ ਨਵੇ
 ਲਹਰੂਪਾ॥ ੯॥ ॥ ਦਸਵੇ ਹੀਗਰਾ॥ ੧੦॥ ॥ ਯਾਰਵੇ ਲਿਖਰਾ॥ ੧੧॥ ॥ ਬਾਰਵੇ ਗੰਜੀਰਤਨਾ॥ ੧੨॥ ॥
 ਤੇਰਵੇ ਪੁਰਨਨਾਸਕਾਂ॥ ੧੩॥ ॥ ਚਉਦਵੇ ਬਿਬਲਕਾਂ॥ ੧੪॥ ॥ ਪੰਦਰਵੇ ਜਾਂਲਕਾਂ॥ ੧੫॥ ॥ ਜੇਲ
 ਵੇਖਿਥਰਾਂ॥ ੧੬॥ ॥ ਸਤਾਰਵੇ ਸੁਰਸਿਧਾ॥ ੧੭॥ ॥ ਅਠਾਰਵੇ ਨਿਰਤਿਸਿਧਾ॥ ੧੮॥ ॥ ਉਨੀਵੇ ਕੇਵ
 ਲਕਰਨਾ॥ ੧੯॥ ॥ ਬੀਹਵੇ ਸਮਰਤਾ॥ ੨੦॥ ॥ ਇਕੀਹਵੇ ਗਉਨਗਲਾ॥ ੨੧॥ ॥ ਬਾਂਈਹਵੇ ਅਸਰਨਿ
 ਧਿ॥ ੨੨॥ ॥ ਤੇਈਹਵੇ ਚੜ੍ਹਰਬੈਨਾ॥ ੨੩॥ ॥ ਚਉਦੀਹਵੇ ਗੰਇਐਨਾ॥ ੨੪॥ ॥ ਪੰਜੀਹਵੇ ਕੇਲਕਰ
 ਨਾ॥ ੨੫॥ ॥ ਛਬੀਹਵੇ ਅਉਪਰਾ॥ ੨੬॥ ॥ ਸਤਾਂਈਹਵੇ ਪਰਬਤਾ॥ ੨੭॥ ॥ ਅਠਾਂਈਹਵੇ ਈਸਰਾ॥ ੨੮॥ ॥
 ਉਨਤੀਸਵੇ ਕੁਰਬਰੀ॥ ੨੯॥ ॥ ਤੀਸਵੇ ਕੂਤਵੇ॥ ੩੦॥ ॥ ਇਕਤੀਸਵੇ ਕਨਕਾ॥ ੩੧॥ ॥ ਬਤੀ
 ਸਵੇ ਸੀਉ॥ ੩੨॥ ॥ ਭੇਤੀਸਵੇ ਅਛਰਦੈਨਾ॥ ੩੩॥ ॥ ਚਉਤੀਸਵੇ ਪਲਕਨਿਧਿ॥ ੩੪॥ ॥ ਪੇਤੀਸਵੇ
 ਪਿਪਲਕਾਂ॥ ੩੫॥ ॥ ਛਤੀਸਵੇ ਸਿਉਰਾਂਮਾ॥ ੩੬॥ ॥ ਸੈਤੀਸਵੇ ਗਿਰਬੈਧਾ॥ ੩੭॥ ॥ ਅਠਤੀਸਵੇ ਸ
 ਲਸਾਂ॥ ੩੮॥ ॥ ਉਛਤਾਂਲੀਸਵੇ ਕੇਸਕਰਾ॥ ੩੯॥ ॥ ਚਾਲੀਹਵੇ ਗੈਲਸਾਂ॥ ੪੦॥ ॥ ਇਕਤਲੀ

ਹਵੇਮਗਨਧਾਰਾ॥੪੧॥ ॥ਬਿਤਾਂਲੀਹਵੇਸਗ॥੪੨॥ ॥ਤਿਤਾਂਲੀਹਵੇਚਲਨਨਾਂਚੌਤ॥੪੩॥ ॥ਚਉ
 ਤਾਂਲੀਹਵੇਸੁਰਮੇਨਾ॥੪੪॥ ॥ਪੇਤਾਂਲੀਹਵੇਸੀਧਸੈਨ॥੪੫॥ ॥ਛਿਤਾਂਲੀਹਵੇਗਿਰਦਗ॥੪੬॥ ॥ਸੈਤਾ
 ਲੀਹਵੇਜੋਤਲਗਨ॥੪੭॥ ॥ਅਠਤਾਂਲੀਹਵੇਜੋਰਾਮਗਨ॥੪੮॥ ॥ਉਦਵੇਸੁਵੇਬਿਮਲਜੋਤਿ॥੪
 ੯॥ ॥ਪੰਜਾਂਹਵੇਸੀਤਲਜਲਾ॥੫੦॥ ॥ਇਕੁਦਵੇਸੁਵੇਅਘਰਘਨਾ॥੫੧॥ ॥ਬਾਂਦੇਜਦੇਤੁਲਸੀਜੋਗੁ
 ੫੨॥ ॥ਤਿਵੇਸੁਵੇਪ੍ਰਿਤਿਪ੍ਰਾਨ॥੫੩॥ ॥ਚਉਰੇਸੁਵੇਅਕਾਲਨਿਗ॥੫੪॥ ॥ਪਚਵੇਸੁਵੇਤੋਲਸਰਾ॥
 ੫੫॥ ॥ਛਿਵੇਸੁਵੇਗੰਮਕੁਆਰੁ॥੫੬॥ ॥ਸਤਵੇਸੁਵੇਗੰਮਸੇਵਾ॥੫੭॥ ॥ਅਠਵੇਸੁਵੇਬਿਸਨਪਾਂਤਾ॥
 ੫੮॥ ॥ਉਨਾਂਹਠਵੇਸੀਕਰਜੋਗ॥੫੯॥ ॥ਸਠਵੇਬਰਮਜੋਗ॥੬੦॥ ॥ਇਕਾਂਹਠਵੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀ॥
 ੬੧॥ ॥ਬਾਂਹਠਵੇਮੀਰਜੀਲਕੀਧਾਰੀ॥੬੨॥ ॥ਤ੍ਰੇਹਠਵੇਕਾਂਲਿਦੁਨੈਨ॥੬੩॥ ॥ਚਉਹਠਵੇਨ
 ਲਿਦੁਨੈਨ॥੬੪॥ ॥ਪੇਹਠਵੇਸੁਰਸਤੀ॥੬੫॥ ॥ਛਿਅਠਵੇਗੋਰਧਨਸੈਨ॥੬੬॥ ॥ਸਤਾਂਹਠ
 ਵੇਗੁਠਾਂਬਾਂਸੀ॥੬੭॥ ॥ਅਠਾਂਹਠਵੇਅਲਨਾਂਸੀ॥੬੮॥ ॥ਉਦਹਤਰਵੇਕਲਕਸੀਗੀ॥੬੯॥ ॥
 ਸਤਰਵੇਏਕਰੀਗੀ॥੭੦॥ ॥ਇਕਹਤਰਵੇਕੇਦਲਕਰਮੀ॥੭੧॥ ॥ਬਹਤਰਵੇਕਰਮਨਾਂਸੀ॥੭੨॥
 ਤਿਹਤਰਵੇਕੁਲੁਬਿਲਾਂਸੀ॥੭੩॥ ॥ਚਉਹਤਰਵੇਮੁਲਮੰਡੀ॥੭੪॥ ॥ਪੰਜਹਤਰਵੇਜੋਗਤੀਤੀ

੭੫॥ ॥ ਛਿਹਤਰਦੇਜੋਗਾਰਹੇ॥ ੭੬॥ ॥ ਸਤਹਤਰਦੇਦੀਪਰਿਗਾ॥ ੭੭॥ ॥ ਅਠਹਤਰਦੇਅੰਖਰੁਪੀ॥
 ੭੮॥ ॥ ਉਦਸੀਏਕਲੇਸਧੁਪੀ॥ ੭੯॥ ॥ ਅਸੀਏਬਿਹਰੀਮਜੋਗੀ॥ ੮੦॥ ॥ ਇਕਸੀਏਖਲਾਂਸਮੁਰ
 ਲਰੁਗੀ॥ ੮੧॥ ॥ ਬਿਅਸੀਏਕਿਦਾਂਰਜੋਗੀ॥ ੮੨॥ ॥ ਤਿਅਸੀਏਜੋਗੀਬਚਿਤਰਹੀਸੈ॥ ੮੩॥
 ਚਉਰਸੀਏਗੋਰਖਾ॥ ੮੪॥ ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅੰਸੁਇਮਰਦਾਂਨਾਂਚਉਰਾਂਸੀਅੰਸਧਾਦੇ
 ਨਾਂਉਏਹਹੈਨੀ॥ ਅਤੇਉਹੁਨਉਨਾਂਧਹੈਨੀ॥ ਅਤੇਉਹੁਛਿਅਜਤੀਹੈਨੀ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰ
 ਜੀਨਥਾਂਦੀਭੀਨਿਸਾਹੈਈ॥ ਅਤੇਸਿਧਾਂਦੀਭੀਨਿਸਾਹੈਈ॥ ਪਰਜੀਜਤੀਅੰਦੀਨਿਸਾਨਹੈਈ॥ ਤਾਂ
 ਫੇਰਿਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅੰਸੁਮਰਦਾਂਨਾਂਕਿਉਨਹੈਈ॥ ਜੋਕਿਛੁਤੇਰੇਜੀਵਿਚਿਹੈਸੋਪੁਛਿਲੈਅਗੁਆਂ
 ਨਨਰਹੀ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀ॥ ਤੁਸੀਅੰਖਦੇਹੈਜੋਛਿਅਜਤੀਹੈਨੀ॥ ਅਤੇਕੇਈਈਵੇ
 ਰਹੈਹੈਨੀ॥ ਜਿਨਾਂਰਿਸਤੁਕੀਤਾਂਨਾਂਹੀ॥ ਜੋਇਸਤੀਦੇਨੇਰੇਅੰਦਦਾਂਨਾਂਹੀਸੋਜਤੀਹੈਦਾਂਹੀ॥ ਅਜੇਹੇਤਾਂ
 ਬਹੁਤਹੈਦੇਹੈਨੀ॥ ਅਜੀਏਹੈਮੇਨੁਅਗੁਮੰਨਰਹਿਅੰਸੁ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅੰਸੁਇਮਰਦਾਂਨਾਂ
 ਭਲਾਂਪੁਛਿਓਇਹਜੋਛਿਅਜਤੀਹੈਨੀਸੋਏਹੈਹੈਨੀ॥ ਹੋਰੁਜੋਜਤੀਹੈਨੀਸੋਉਨਾਂਦੀਬਿਦਯਾਈ
 ਹੈ॥ ਅਤੇਉਨਾਂਦੀਸਿਧਾਂਦੀਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਜੀਮਥਨਤਾਂਕਰਦੇਨਾਂਹੀ॥

ਬਿਦੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਬ ਦੁਸਲੇ ਕੁ ਕਹਿ ਅੰਗ ਨ ਦੇਸਤੁ ਦਸਦੇ ਜਤੁ। ਘਾਂਰਵੇ ਉ
ਜਾਂਲਾਂ। ਕੁਣ ਦੇ ਨਾਂ ਨ ਕੁਸੁਇ ਮਰਦਾਨੀ ਪਤੁ ਨ ਰਸ ਸੀ ਕਾਂਲਾਂ। ੧॥ ਸੁਇ ਮਰਦਾਨਾਂ ਨ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿਦੁ ਜਾਂਦੀ
ਹੈ। ਜਤੀ ਸੇਈ ਕਹੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਜੇ ਨ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿਦੁ ਜਾਂਦੁ ਨਾਂ ਹੀ ਦੇ ਤੇ। ਸਭੁ ਨਾਂ ਦੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਖਬਰ ਦਾਰ
ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਮਥ ਨੁ ਨਾਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮਹ ਦੇ ਰਾਹੁ ਨਿ ਕਲਿ ਗਈ। ਤਾਂ ਜਤੀ ਨਾਂ ਹੀ ਕਹੀ ਦਾਂ। ਜੇ ਸਭੁ ਨਾਂ ਦੁਆਰਿਆਂ
ਅਨੁਬੰਧ ਮਰਥੇ ਤਾਂ ਜਤੀ ਹੋਵੈ। ਓਹੁ ਜੋ ਛਿਅ ਜਤੀ ਤੇ ਨੁ ਦਸੇ ਹੈ ਨਿ। ਉਨਾਂ ਸਭੁ ਨਾਂ ਦੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਚਿਜਾਂ ਦੇ
ਨਾਂ ਹੀ ਦੇ ਤੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪਛਿਅ ਜੀ। ਹੋਰ ਨਾਂ ਦੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਚੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
ਨਕ ਕਹਿ ਅੰਮਰਦਾਨ ਅਹੋ ਜੋਗੇ ਦਮੀ ਦ ਬੋਲ ਦਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਮਹ ਦੇ ਰਾਂ ਹੁ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਅਤੇ ਜੇ ਕੋ ਨੇ ਸੁਣਦਾਂ ਹੈ
ਤਾਂ ਕਾਈ ਭਲੀ ਸੁਰਤ ਤਾਂ ਭੋਲ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੋ ਨ ਦੇ ਰਾਂ ਹੁ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇ। ਜੇ ਨਾਂ ਸਕਾਂ ਦੀ ਖੁਸਬਾਂ ਸਲੈ ਦਾਂ ਹੈ ਅਤੇ
ਦੁਰਗੀ ਦਾ ਵਦੀ ਹੈ। ਇ। ਅਤੇ ਖੁਸਬਾਂ ਸਲੈ ਕਰ ਭੋਲ ਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਨਾਂ ਸਕਾਂ ਦੇ ਰਾਂ ਹੁ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਥ
ਬਿਨਾਂ ਭਲੀ ਸੁਰਤਿ ਦੇ ਥੇ ਤਾਂ ਏਦੀ ਦੇ ਰਾਂ ਹੁ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਜੋ ਤੇ ਨੁ ਛਿਅ ਜਤੀ ਦਸੇ ਹੈ। ਸੋ ਉਨਾਂ ਕਿਸੇ
ਹੁ ਜਾਂਦੁ ਨਾਂ ਹੀ ਦੇ ਤੀ। ਤਾਂ ਉਹ ਅਸਲੁ ਜਤੀ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਸਤਿ ਜੀ ਸਤਿ। ਹੁਇ ਮੇਰੀ
ਬਹੁਤੁ ਨਿਸਾਂ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਹੁਣ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲ ਦੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਧ

ਅਮਰਦਾਂਚਲਦੇਆਂ। ਤਾਂਗੋਪੀਚੰਦਮੰਗਲਨਾਂਥਨੁਕਹਿਆਂ। ਗੁਰੂਜੀਨਨਕਤਪਾਂਗਮਤਿਹੈਨਿ। ਤਾਂ
 ਗਲਨਾਂਥਕਹਿਆਂ। ਭਾਂਈਗੋਪੀਨਥਜੀਜੋਕਿਉਹੀਰਹਤਾਂਹੈਤਾਂਰਾਂਥੋ। ਐਸਾਂਸਾਂਧਜੋਗੀਸਰਸਾਂਥਰ
 ਏਕੀਲਾਂਇਕੁਹੈ। ਤਾਂਗੋਪੀਚੰਦਕਹਿਆਂ। ਗੁਰੂਨਥਜੀਤਮਕੋਹੈ। ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਂਥਮਤੇਪੰਘਨਾਂਥਮਤੇ
 ਗੋਪੀਨਾਂਥਮਤੇਪੰਨਾਂਥ। ਇਤਨਿਆਂਮਲਿਕਰਿਕਹਿਆਂ। ਹੋਨਾਂਨਕਤਪਾਂਤਮਕਿਉਰਮੱਤੇਹੈ। ਤਮਾਂ
 ਰੇਜੰਜਾਂਲੱਤੇਰਹਿਆਂਕੋਈਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂ। ਏਕਜੰਜਾਂਲੁਹਾਂਰਾਂਕਹੀਏਸਾਂਧਮੁਗਤਿ
 ਕੋਪਰਸਨਾਂ। ਲਖਚਉਰਾਂਜੀਗਮਤੇਛੂਟੀਏਕਸਤਿਗੁਰਕੇਦਰਸਨਾਂ। ੧॥ ਸੁਣਿਸਿਧੋਭਾਂਈਮੇਰੋਸਤਿ
 ਗੁਰਮਿਲਿਆਤੋਕੀਏਨਿਬੇਰੇ। ੧॥ ਰਹਾਉ। ਅੰਸਨਬੈਸਨਹਮਤੇਛੂਟਾਂਛੂਟੇਕਰਮਸੈਸਾਰਾਂ। ਸਗਲ
 ਥੀਧਨਪਗਕੇਕਾਂਟੇਪਾਂਏਸੇਖਦੁਆਰਾਂ। ੨॥ ਏਕੇਕਾਰਪਰਿਨਜਰਹਮਾਂਗੈਦੂਜਾਂਚਿਤਨਪਾਂਗੈਦਸ
 ਅਉਤਾਂਰਅਉਰਦੇਵਤੇਵਾਂਰਵਾਂਰਕਹਿਡਾਂਗੈ। ੩॥ ਪੇਅਪੀਤੁਕੇਬਸਤ੍ਰੇਜਨਜਹਜਰੰਗਮੇਖੇਲੇ। ਪ੍ਰ
 ਏਮੇਨਾਂਨਕਸੁਣਿਨਬੈਸਿਧੋਸਿਵਸਕਤੀਇਕੁਮੇਲੇ। ੪॥ ੧॥ ਤਾਂਮੰਗਲਨਾਂਥਕਹਿਆਂਤਪਾਂਜੀਤਮਕੋ
 ਨਿਰੰਜਨਐਸਾਂਹੀਕੀਆਂਹੈ। ਪਰਹਮਅੰਧੇਵਾਂਸਤੇਕਹਤੇਹੈ। ਤ੍ਰਿਜਧਮੁਗਤਿਹੈ। ਤੇਰਾਂਦਰਸਨਦੁ
 ਰਲੈਕੁਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮੰਗਲਨਾਂਥਜੀਜੋਤਮਹੇਜੋਹੈ। ਮਖਕੋਕਹੇਕੀਬਾਂਤਿਨਾਂਹੀ। ਮੁਖ

ਕੇਕਹੇਲਿਥਾਂਸੁਹੇਤਾਂਹੈ॥ ਅਬਹਮਕੋਤਮਰਜਾਇਦੇਵੇ॥ ਤਾਂਮੀਗਲਨਾਂਥਅਤੇਪ੍ਰੀਧੁਨਾਂਥਾਹੈ॥ ਧੀਨਾਂਥਜ
ਤੁਨਾਂਸਿਧਾਂਕਹਿਅੰਜੀਤਮਕੋਰਜਾਇਨਿਰੰਜਨਕੀ॥ ਬੋਲਹੁਤਾਂਈਵਾਹਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਚਲੀ॥ ॥
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅਤੇਬਾਲਾਂਅਤੇਮਰਦਾਂਨੇਤ੍ਰਿਹਾਂਉਡੀਗੀਲੀਤੀ॥ ਜਾਂਇਥਿਅੰਰਪਰਬਤਤੇਖੜੋਹੋਏ॥
ਜਿਥੇਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਸੀਨਿਅੰਸੀਅੰਹਾਂਅਗੇਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਲਿਅੰਪਇਅੰਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਗੁਰੂਜੀ
ਅਸੀਹੁਇਕਿਥੇਅੰਏ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਅਸੀਥਿਅੰਰਪਰਬਤਤੇਅੰਏ॥ ਤਾਂਫੇਰਿ
ਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਗੁਰੂਜੀਅਸੀਹੁਇਕਿਤਨੇਜੋਜਨਅੰਏ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂ
ਅਸੀਜਾਂਢੇਸਤਿਹਜਾਂਰਜੋਜਨਅੰਏ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਕੋਈਇਥੇਤੀਜਾਂਧੁਜਿਧੁਹੈ॥ ਤਾਂ
ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਇਥੇਦਰਾਂਅਉਧੁਤਪੁਰਖੁਹੈ॥ ਜਿਸੁਤਾਂਈਸੀਨਿਅੰਸੀਪੁਜਦੇਹੈਨਿ॥
ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਉਸਦਾਂਨਾਂਉਕਿਅੰਹੈ॥ ਅਤੇਓਹਕਿਥੇਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂ
ਨਉਸਦਾਂਨਉਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਹੈ॥ ਅਤੇਓਹਜੋਉਚੀਫੰਫੁਦੇਖਨਹੈਉਸਉਪਰਿਪਇਅੰਹੈਇਅੰਹੈਈ॥ ਤਾਂਫੇਰਿ
ਗਿਮਰਦਾਂਨੇਅੰਧਿਅੰਜੀਉਸਤਾਂਈਤੀਦੇਖੋਗੇ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖੀਏਗੇ॥ ਜਾਂਇ
ਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਦੇਉਪਰਿਤ੍ਰੇਏਖੜੋਹੋਏ॥ ਅਗੇਦਤਾਂਤ੍ਰੇਉਅਉਧੁਤਪਇਅੰਹੈਇਅੰਹੈ॥ ਬਿਦੇਹਾ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂ

ਕਮਾਂਖਿਆਂ ਕਿਉਂ ਭਾਂਟੀ ਬਾਂਲਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਜੋਤੁ ਸਾਡੀ ਰਜਾਂਇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਹੁ
 ਏ ਤੇ ਅਇਧ ਹੁਚੇ ਹੋ। ਇਸ ਤਾਂ ਥੀ ਬਿਲਾਂਇ ਦੇ ਖੀਏ। ਏਭੀ ਸੰਧੁ ਵਡਾਂ ਮਾਂਖ ਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ
 ਅਖਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ। ਤੇ ਗੁਰੀ ਅਖਿਆਂ ਸੰਨ ਦਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾਂ। ਹੋਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮ
 ਲੇ ਕਿਉਂ ਨਾਂ ਹੀ। ਸਮਝ ਦੇ ਖੋ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮਾਂ ਹੀ। ਜਬ ਲਗਾ ਦੇ ਹੀ ਤਬ ਲਗਾ ਮਾਂ ਸਾਂ। ਇਉਂ ਨਹੈ ਪੁਰ
 ਨ ਸੀਨਿ ਮਾਂ ਸਾਂ। ਖੋ ਲਿਦਿ ਸਟਿ ਚਿਤਿ ਰਾਂ ਖੋ ਠਾਇ। ਏ ਕਨਾਰਾਂ ਇੰਦੁ ਸਭੁ ਘਟ ਮਾਂ ਹੀ। ਬਿਨੈ ਨਨਕਾ
 ਇੰਦੁ ਤਾ ਤੇ ਉ। ਮੁਹਤਿ ਸਭਾ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇ ਉ। ॥ ਦਤ ਤੇ ਉਦਾਚੁ। ॥ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹਿ ਪਰੇ ਜਨੁ ਘਟ ਹੀ ਮਾਂ ਹੋ
 ਬੋਲ ਨਕਾਂ ਜਿਹੋ ਹੋਇ ਸਭੁ ਉ। ਕਾਇਆ ਗਾਰੀ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਂਗੀ। ਬੋਲ ਬਚਨ ਸੇਰ ਹੋਤਿ ਮਾਰੀ। ਹਲਚ
 ਲ ਕਦੀ ਨ ਬਿਆਪੇ ਮੋਹੀ। ਪੁਰਨ ਕਿਰਪਾ ਚਿਤੁ ਵਸਿ ਮਾਂ ਸੋਇ। ਰੋਮ ਰੋਮ ਨਾਰਾਇਣੁ ਜਪਤਾ। ਕਾਂਹੋ ਸੇਰਾ
 ਨ ਸੇ ਬਕਤਾਂ। ਦਤ ਕਰੈ ਸੁਇ ਨਨਕ ਤਪਾਂ। ਅਪਨਾ ਛੋਡਿ ਹੋਇ ਰਹੈ ਜਪਾਂ। ॥ ੨ ॥ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਚ
 ਅਜਪਾਂ ਕਹੀ ਮੈ ਸੋਭੀ ਜਪੁ ਦੀ ਸੈ। ਕਿਉਂ ਨ ਜਪੀ ਮੈ ਪੁਰਨ ਜਗ ਦੀ ਸੈ। ਜਪ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਅਜਪਾਂ
 ਹੋਇ ਜਾਂਦੈ। ਤਬ ਕਾਂਇ ਮਾਂ ਇਮਾਂ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਮਾਂ ਦੈ। ਜਬ ਲਗਾ ਕਾਇ ਮਾਂ ਤਬ ਲਗਾ ਪਿਆ
 ਇਮਾਂ ਬਿਨਸੇ ਕਾਂਇ ਮਾਂ ਤਬ ਏ ਕਦਿ ਖਾਂਇ ਮਾਂ। ਨਨਕ ਬੋਲੇ ਜਚੀ ਬਾਂਦੀ। ਸੁਇ ਦਤ ਤੇ ਉਭਰ

ਵਨਪਰਾਈ॥੩॥ਦਤਾਂਤ੍ਰੇਈਵਚਾ॥ਸਾਂਪਜਪੋਜਬਦਿਸਦਿਨਅਵੈ॥ਏਖਿਅਦਿਸਦਿਤ੍ਰਿਯਜਾਪੁਲਾਵੈ ੨੪੬
 ਕਾਇਆਂਬਾਂਕੀਰਜਨਾਂਬਾਂਕੀ॥ਅਪੁਨਰਾਂਇਦੁਹੁਆਂਸਾਂਖੀ॥ਨਕਛੁਜਪਦਾਂਨਕਛੁਤਪਦਾਂ॥ਦਤਕਹੇਸ
 ਕੁਏਕੇਬਪਦਾਂ॥ਦਤਕਹੇਸਦਿਨਾਂਨਕਤਪਾਂ॥ਕਉਨਤ੍ਰਿਜਪਕਾਕਾਂਜਪਾਂ॥੪॥ਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂ॥ਜਪਤੰ
 ਜਾਪੁਏਕੇਕਾਂਗਾਂ॥ਸਤੁਮੁਗਤਿਤੇਰਹੈਨਿਅੰਗਾਂ॥ਨਾਂਕੋਬੈਲੈਜਚੀਬਾਂਈ॥ਸਦਿਜੁਆਂਮੀਤ੍ਰਿਸਚਿਸਮਾਂਈ
 ਪਾ॥ਦਤਾਂਤ੍ਰੇਈਵਚਾ॥ਸਦਿਤਪਾਂਤ੍ਰੇਨਿਰੰਕਾਰਦੇਖਿਅੰਗਾਂ॥ਸੁਆਂਮੀਪੁਛੈਚਿਹਨੁਬਤਾਂਉ॥ਸੁਠਨਬੈਲਹੁ
 ਪਰਤਛਿਦਿਖਾਂਵਹੁ॥ਬਿਨਦੇਖੇਕਿਅੰਸਾਂਖੀਹੋਵਹੁ॥ਸੁਠਬੈਲਿਕੋਜਨਮੁਨਖੋਵਹੁ॥੫॥ਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀ
 ਵਚਾ॥ਸੁਠਨਬੈਲੋਤਤੁਦਿਰੋਲੈਜਾਂਹਰਚਿਹੁਨਦਿਖਾਂਵਹੁ॥ਜੋਗੀਅਰੁਸੀਨਿਅੰਸੀਭਗਮੋਤਿਨਕੋਪੁ
 ਰਿਪਹੁੰਚਾਂਵਉ॥ਬੈਦਸਾਂਸਤ੍ਰਕਰਿਦੇਵਤੇਭੂਲੇਇਨਕੋਨਾਂਠਹਰਾਂਵਉ॥ਏਕੁਨਿਰੰਜਨਮੁਗਤਿਅੰਛੀਤੰ
 ਕੋਪਰਸੁਪਰਸਿਗਾਵਗਾਂਵਉ॥੬॥ਦਤਾਂਤ੍ਰੇਈਵਚਾ॥ਸੁਆਂਮੀਬੈਲੋਤਤੁਦਿਰੋਲੈਕਿਉਜੁਠੀਬਾਂਤੇਬਕਤਾਂ॥
 ਨਿਰੰਜਨਦਰਸਨੁਦੀਅੰਕਿਸਹੁਅੰਸੀਤੁਮੇਨਜਕਤਾਂ॥ਅਖਤੇਬਚਨੁਉਚਾਰੋਓਹੀਜੋਉਨਿਰੰਜਨਭਾਂਵੈ॥
 ਇਨਬਚਨੋਕਛੁਪਾਂਈਏਨਾਂਹੀਕਾਹੇਸਤੁਗਵਾਂਵੈ॥੭॥ਗੁਰਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂ॥ਸਤਹੁਆਂਰਾਂਕਦੀਨਜਾਂਵੈ
 ਹਮਬੈਲੋਜੁਠਨਰਾਂਈ॥ਏਕੁਨਿਰੰਜਨਸਿਗਿਹਮਾਂਰੇਅੰਨਪਰਕਰਵਾਂਈ॥ਰੋਮਰੋਮੇਓਹੀਬੈਲੋਦੁਜਾਂ

ਅਦਰੁਨਕੋਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਨਕਾਰਨਜਾਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਰਹੀਸਭੁਲੋਈ। ਸੇਦਰਸਨਹਮਗਰੁਦਿ
 ਖਾਂਇਅੰਮ੍ਰਿਤਨਰਹੀਅੰਮ੍ਰਿਤਖਾਂ। ਦਸਅਉਤਾਰੋਕਿਨੇਨਪਾਂਇਅੰਮ੍ਰਿਤਹਮਪਰਤਛੁਦੇਖਾਂ॥ ੧੦॥ ਦਤੁ
 ਤੇਉਦਾਂਚਾਂ। ਬਾਂਤੋਪਰਪਰਤੀਤਨਅੰਦੈਜਉਪਰਤਛੁਨਦੇਖੋ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਂਤਿਨਜੁਇਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਟਦਰਸਨਕੋਭੇਖੋ। ਤੇਤੋਬਾਂਤਿਜੁਦਾਂਦੈਅਚਰਜਾਅੰਤਮਨਾਂਹਪਤੀਜੈ। ਸਅੰਮ੍ਰਿਤਕੈਸੁਦਿਨਨ
 ਕਤਪਾਂ। ਭੁਗਸਨੇਕਉਨਗੀਏ॥ ੧੧॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਦਾਂਚਾਂ। ਗੀਏਗੇਜਬਨੈਨੀਦੇਖੋਤਮਰਾਂਖੋ
 ਚਿਤਕੋਠੇਰੋ। ਜਟਾਂਦਪਾਂਈਦੇਹੀਜਾਂਲੀਪਾਂਹਨਜੈਸੋਕੋਰੋ। ਕੀਬਲਖੰਭੁਚਵਾਂਇਓਭਾਂਦੋਉਜਲ
 ਹੋਇਨਜਾਂਦੈ। ਨਾਂਗੀਦਸਛਿਅਕਰੋਸੀਗਾਂਗਾਂਕੀਤਨਕਬਹੁਗਾਂਦੈ॥ ੧੨॥ ਦਤੁਤੋਉਦਾਂਚਾਂ। ਚ
 ਲਹੋਤਪਾਂਨਿਰੰਜਨਕੈਸਾਂਜੋਤਮਕਹਤੇਦੇਖਿਅੰਮ੍ਰਿਤਸਾਂਸਤੋਧੋਦਪੁਰਾਂਨਪਕਾਰੋਯਹਬਿਧਿਕਿਨ
 ਹੁਨਲੇਖਿਅੰਮ੍ਰਿਤਅਚਰਜਬਾਂਤਿਜੁਨਾਂਈਤਮਹੂਹਮਤੋਭੁਗਮਤਭੁਟਕਾਂ। ਹਲਚਲਉਪਜੀਠ
 ਹਰਨਾਂਹੀਪਾਂਦੈਚਿਤਨਹਮਰਾਂਅਟਕਾਂ॥ ੧੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ। ਮੁਰਤਿਲਾਲਜਬਜਹੈ
 ਕਾਇਅੰਜੈਸੇਭੁਮਸੁਦਰਨਾਂ। ਹੀਰਾਂਸੋਤੀਚਰਨਦੇਖੀਏਚੈਦਸਰਜਨਿਰਖਤਨੈਨਾਂ। ਦਤੁ
 ਜਟਾਂਹਰਸਨੇਜੋਤਾਂ। ਰਿਕਸੀਨੀਲਜਕਾਝਲਕੋ। ਨਾਂਕਦੀਸੈਖੰਡਕੀਪਾਂਗਾਂਜੈਸੀਦਾਦਨਚਮਕੇ॥

१०९
 ਚਲਕਰਦੇਖੋਤੁਮੇਦਿਖਾਂਉਤਬਤੁਮਾਂਨੇਸੁਆਂਮੀ। ਨਿਰੰਜਨਕੇਨਾਨਕਸਦਾਂਹਜੂਰੀਆਂਠੇਪਹਰਸਲ
 ਮੀ। ੧੪। ਦਤਤਉਦਾਂਚਾਂਦੇਖੀਸਕਤਿਤੁਮਾਂਰੀਨਾਨਕਜੋਬੋਲੋਸੋਸਾਂਚੀ। ਅਬਪਰਤੀਤਿਤੁਈਹੈ
 ਹਮਕੋਹਿਰਦੇਅੰਤਰਿਰਾਂਚੀ। ਧਿਨੁਜਗੁਰੁਤੁਮਾਂਰੀਕਹੀਮੇਜਿਨਤੁਮਕਉਦੇਖਿਦਿਖਾਂਇਆਂਮੇਸ
 ਅੰਗੇਅਉਰੁਨਜਾਂਧੁਜੋਨਾਂਨਕਤਪਾਂਬਨਾਇਆ। ੧੫। ਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਖਟਦਰਸਨਪੰਖਸਭ
 ਦੇਖੇਭੇਖਤੁਮਾਂਗੰਊਚਾਂਜਾਂਤਵਰਨਸਕੁਜੇਵਕਤੁਮਰੇਤੁਮਸੀਰਿਨਾਂਹੋਪਹੁਚਾਂ। ਰਿਧਿਸਿਧਿਸਭਪੀ
 ਛੇਛਾਂਗੀਏਕਕੀਆਂਅਪਾਂਗਾਂ। ਨਾਂਨਕਕਹੈਜੁਇਦਤਸੁਆਂਮੀਸਚਾਂਭੇਖਤੁਮਾਂਗਾਂ। ੧੬। ਤਾਂਦਤਾਂਤ੍ਰੇਓ
 ਚਰਨਬੰਦਨਾਂਕੀਤੀ। ਬਹੁਤਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹੋਹੋਏ। ਬਾਲਾਂਅੰਤਮਰਦਾਂਨਾਂਅਪਦਿਚਿਮੁਸਕੇ। ਏਹੁਹਕੀਕ
 ਤਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਸੁਈ। ਤਾਂਗੁਰੁਅੰਗਦਮਸਤਬਿਦੇਹੋਇਗਇਆ। ਸਾਂਢੇਤ੍ਰੇਪਹਰਬਿਦੇ
 ਹੀਰਹਿਅਾਂਜਾਂਗੁਰੁਅੰਗਦਦੇਹਵਿਚਿਅਾਂਇਆ। ਤਾਂਬਚਨ੍ਹੋਇਆਂਭਾਂਈਬਾਲਾਂਅੰਗੇਓ
 ਓਕਰਿਹੋਈ। ਤਾਂਬਾਲੇਅੰਖਿਅਾਂਜੀਗੁਰੁਜੀ। ਅੰਗੇਭੀਚਲਦੇਹੋ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਅਾਂਮਰ
 ਦਾਂਨਾਂਅੰਗੇਪਹਲਾਂਦਰੁਗਤੁਹੈ। ਓਸਤੇਪਰੇਪ੍ਰਹਭਗਤੁਹੈ। ਤਿਸਤੇਪਰੇਨਿਰੰਕਾਂਰੁਜੋਤੀਸਰੁਪ
 ਹੈ। ਅੰਗੇਚਲੀਏਗੇਉਤਵਲਾਂਨਹੋਉ। ਦੇਖੁਨਿਰੰਕਾਂਰਦਾਂਤਮਾਂਸਾਂਜੋਜੋਨਿਰੰਕਾਂਰਦਿਖਾਂਈਸੋ

ਦੇਖਾ ਬੋਲ ਹੁਰਾਈ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥॥ ਬਿਆਂ ਪਰਬਤ ਤੋ ਉਡਾ ਗਈ ਤੀ॥ ਤਾਂ
 ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਜਾਇਖ ਵੇਹੋਏ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਇ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਅੰਏ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ॥ ਅਸੀ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਅੰਏ॥ ਅਤੇ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਇ
 ਸਦਾ ਨਾਂ ਉਤਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਜੇ ਇਸ ਤੇ ਅਲਲਾਂ ਦਾ ਬਸੇਰਾ ਹੈ॥ ਉਹੁ ਜੇ ਅਲਲ ਪੰਥੀ ਕਹੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿ
 ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਰਗਤ ਦਾ ਰਾਜੁ ਹੈ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਰਗਤੁ ਅਲਲਾਂ ਦਾ ਰਾਜੁ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਰਗਤੁ ਏਥੇ ਹੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਏਥੇ ਹੀ ਹੈ॥
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਉਸਦਾ ਭੀ ਦਰਸਨੁ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਧਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਉਤਾਵਲਾਂ ਨਹੋਉ॥ ਸਕੁ ਦਰਸਨੁ ਹੋਵਨਗੇ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧਿਆ ਭੁਲਾਂ ਜੀ॥ ਤਿਚਰਾਨੁ ਅਲ
 ਲਾਂ ਅੰਧਿ ਚਉਗਿਰਦਿ ਘੇਰਾਂ ਪਤਿਅਾਂ॥ ਅਲਲਾਂ ਸਿਰਦਾਰੁ ਜੇ ਅੰਹਾਂ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ॥ ਤਿਸੁ ਦ
 ਬਚਨੁ ਬੋਲਿਅਾਂ॥ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨੁ ਅੰਧਿ ਪਾਇਅਾਂ ਘੇਰਾਂ॥ ਕਉਨ ਤੈ ਕਿਹ ਕਰੇ ਬਸੇਰਾਂ॥ ਕਉਨ
 ਮਨੋ ਰਖੁ ਈਹਾਂ ਅੰਧਿਅਾਂ॥ ਕਉਨ ਨਾਮ ਤੈ ਕਿਨ ਹਿਪਠਾਇਅਾਂ॥ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਪੁਛੇ ਬਾਂਤਾਂ॥ ਪਿ
 ਰਪਾਂ ਕਾ ਕੇ ਫਿਰਤਾਂ ਕਾਂਚਾਂ॥१॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਂਚਾਂ॥ ਅਲਲਾਂ ਲਿਕੇ ਪਾਇਅਾਂ ਘੇਰਾਂ॥ ਹਿਰਦੇ

२४८
 ਕੁੰਤਰਿਲੀਆਂ ਬਸੇਰਾ ਦਰਸਨ ਕਾਰਨ ਈਹਾਂ ਆਇਆਂ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਮਾਧਿਲੇ ਆਇਆਂ ਟੂਟਿ
 ਜਾਂਇ ਜੇਹੋ ਇਕ ਚਾਂਇਆ ਜਬ ਪਾਂਕਾਂਤ ਬਠਨ ਕਬ ਜਾਂਇਆਂ ਸੁਇ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਨਾਂ ਕਾ ਅਰ
 ਦਾਂ ਸਿਐਕ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਂਖੀਆਂ ਸਾਤਾਂ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਉਤੇ ਲਗਾਏ
 ਏਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨੁ ਬੋਲਿਆਂ ਸੁਇ ਭਾਂਈ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਤੁਸਾਂ ਡੇ ਦਰਸਨ ਮਸੀਆਂ ਏਆ
 ਹੇ। ਭੁਲਾਂ ਹੁਆਂ ਤੁਸਾਂ ਰਾਂ ਦਰਸਨ ਪਾਂਇਆਂ ਤਾਂ ਅਰੇ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਬੋਲਿਆਂ ਜੀਹ ਮਨਿ ਹਾਲ ਹੁਏ
 ਹਮਕੇ ਤੁਮੇ ਕਿਰਤਾਂ ਰਬੁ ਕੀਆਂ ਹਮ ਰੀਨ ਗਰੀ ਕਿਰਤਾਂ ਰਬੁ ਹੁਈ। ਤਾਂ ਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਬੋਲਿਆਂ ਭਾਂਈ
 ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਈਹਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਂ ਦੁਭਗਤੁ ਜੇਹੇ ਸੋ ਕਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਲਲਾਂ ਚੀਨ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਈਹਾਂ
 ਹੈ। ਉਹ ਤੇਹਾ ਰਾਂ ਰਾਂ ਜਾਂ ਹੈ। ਉਸਦਾਂ ਕੁੰਤਰਿਲੀ ਦਰਸਨ ਕਰੀਓ। ਬਡੇ ਭੁਗਤੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆਂ
 ਹਾਂ ਜੀਬਡੇ ਭੁਗਤੁ ਹੈ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ ਵਾਂਹ ਗੁਰੂ ਜੀ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ॥ ਪ੍ਰਹਿਲਾਂ ਦੁਭਗਤ
 ਏਕ ਉਹਾਂ ਉਚੀ ਪਹਾਂ ਕੁੰਤਰਿਲੀ ਪਹਿਅੰ ਸੁਥਾਂ। ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾਂਇ ਕਰਤਾਂ ਰਕਰਤਾਂ ਰਕਹਿਆਂ
 ਅਗੇ ਪ੍ਰਹਲਾਂ ਦੁਭਗਤੁ ਮਗਨ ਬੈਠਾਂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਂ ਦੁਕੀ ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਲਿ ਗਈ। ਤਉ ਪ੍ਰਹਿਲਾ ਦੁਪੁਛਿ
 ਆਂ ਕੇ ਤੁੰਰੇ ਭਾਂਈ ਈਹਾਂ ਤੋਂ ਅਦਮੀ ਕੀਰੀ ਮਨਾਂ ਹੀ। ਤਿਥੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਜਾਂ ॥ ਹਮਕੇ

ਰਤਾਂ ਰਗਾਂ ਮਕੇ ਬੀ ਦੇ। ਤਟੇ ਰਿਪ੍ਰਹਲਾਂ ਦੁਪੁਛਿਆਂ। ਈਹਾਂ ਤਕਿ ਤੂ ਕਿਉ ਕਰਿ ਅੰਇਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਕਵਾਂ ਚਾਹਮ ਕਉ ਰਾਮ ਕਰਤਾ ਗਲਿਆਂ। ਤਟੇ ਰਿਪ੍ਰਹਲਾਂ ਦੁਗਤ ਪੁਛਿਆਂ। ਕਉਨ
 ਬਾਂਸ ਨਧੋਇਆਂ ਛਾਂਕੀਨਾਂ। ਕਉਨ ਕਾਂਦੁ ਪੁਆਂ ਛਾਂਚੋਇ ਲੀਨਾਂ। ਕਉਨ ਜਮਾਂਇਨ ਬੀਚ ਜਮਾਂਇ
 ਆਂ। ਕਉਨ ਠਉਰ ਰਾਂਖਿ ਦਹੀ ਜੀਆਂ। ਕਉਨ ਮਥਨੁ ਕਰਿ ਕਾਂਢਿਆਂ ਮਾਂਖਨਾ। ਕਉਨ ਤਉ
 ਦੇ ਨਿਰਮਲ ਚਾਂਖਨਾ। ਪੁਛੁ ਪ੍ਰਹਲਾਂ ਦੁਸੁਇਨਾਂ ਨਕਤ ਪਾਂ। ਤੁਝ ਕਿਨ ਹਿਬੁ ਝਾਂਇਆਂ ਪਤੇ ਅਪਾਂ
 ਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਂ ਚਾਂ। ਤਨੁਧੋਇਆਂ ਛਾਂਬਾਂ ਸਨਕੀਆਂ। ਖਿਮਾਂਚੋਇ ਦੁਧ ਮਨੁ ਲੀਆਂ। ਲਗਨ
 ਅਗਨ ਦੇ ਤਾਂਇ ਕਰ੍ਹਾਂਇਆਂ। ਗੁਰਉ ਪਦੇ ਜਸਮਾਂ ਦੁਨੁ ਪਾਂਇਆਂ। ਗੁਰੂ ਕੋ ਰਖਾਂ ਮਥਿਲੀਆਂ ਮਖ
 ਨੁ। ਹਰਿ ਕਿਰਪਾਂ ਨਿਰਮਲ ਤਤ ਚਾਂਖਨੁ। ਸੰਤ ਸੀਗਿਏ ਦਹੀ ਜਮਾਂਇਆਂ। ਪ੍ਰਣਵੇਨਾਂ ਨਕਸੁਇ
 ਭੁਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਂ ਦਾਹਮ ਸੁਝੁ ਪਟੀਆਂ। ਦਿਜੁ ਗਾਂਦਿ। ੨। ਪ੍ਰਹਲਾਂ ਦੁਗਤ ਦਾਂ ਚਾਂ। ਧੀਨੁ ਗੁ
 ਰੂ ਜਿਨਿ ਦੀਆਂ ਗਿਆਨੁ। ਕਲਿ ਜੁਗ ਭੂਤ ਰਿਆਂ ਛਾਂਧਿਆਂ। ਆਛੀ ਕਰਈਆਂ ਛਾਂਭੇਖ
 ਆਂ ਛੀਬੁ ਧਿਆਂ ਛਾਂਬੇਕਾ। ਸੁਇਨਾਂ ਨਕਪਰਤ ਛਿਸਾਂਧਾ। ਰਾਂਮ ਨਰਾਂਇਣ ਤਮਰੇ ਸਾਂਧੀ। ੩
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾਂ ਚਾਂ। ਧੀਨੁ ਨਰਾਂਇਣ ਧੀਨੁ ਰਾਂਮ। ਜਿਨੁ ਚਲਤ ਦਿਖਾਂਇਆਂ। ਤਮਰੇ ਕਾਂਮ। ੪

ਸੀ ਭੁਕਤੁ ਦਿਹੁ ਭੁਖੀ ਤੁਮਾਰੀ। ਤਤ ਕਾਲ ਪੁਰ ਕੀਨੀ ਕਾਰੀ। ਸਾਂਸਿ ਸਾਂਸਿ ਪੁਰ ਲਾਂਦ ਚਿਤਾਰੇ ਅੰਨਾਂ ਨਾਂ ॥
 ਨਕਰਾਂ ਮਜਨ ਕਾਂਕਾ ਜਸਦਾਰਿ ਅੰਨਾਂ ॥੧॥ ਤਾਂ ਪੁਰ ਲਾਂਦ ਭੁਗਤ ਕਹਿਅੰਨਾਂ ਨਕਤ ਪਾਂਤੇ ਰੇ ਸੀ ਜੋਗਬ
 ਹੁਤਿ ਅੰਜੀ ਅੰਦਾਂ ਓਧਾਂ ਹੋਵੈ ਗਾਂ ਤੇ ਗਬ ਭਾਂਪਰ ਤਪੁ ਹੋਵੈ ਗਾਂ। ਇਸ ਕਲਿ ਜੁਗ ਵਿਚਿ ਅਗੇ ਕੀ ਬੀ
 ਰ ਭੁਗਤੁ ਇਥੇ ਪਾਰਿ ਪਹੁਚਿਅੰਨਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਕੁ ਤੁਭੀ ਆਇ ਪਹੁਚਿਅੰਨਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਰ ਲਾਂਦ
 ਭੁਗਤੁ ਪੁਛਿਅੰਨਾਂ ਜੀ ਤੁਭੀ ਦੁਭਾਂ ਭੁਗਤੁ ਹੈ। ਤੇ ਰੋਵਾਂ ਸਤੇ ਰਾਂ ਮਦ ਰਾਂ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਂਇਅੰਨਾਂ ਹੈ। ਤੇ ਨੁਰਾਂ ਮ
 ਵਡੀ ਨਜਰ ਖੋਲੀ ਹੈ। ਅਜੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੀ ਇਥੇ ਪਹੁਚ ਸੀ। ਕੇਏ ਹੁਕੀ ਬੀਰ ਅਤੇ ਨਾਂ ਨਕ ਹੀ ਪਹੁਚੇ ਹੈ ਨਿ
 ਤਾਂ ਪੁਰ ਲਾਂਦ ਭੁਗਤੁ ਬੋਲਿਅੰਨਾਂ ਭਾਂਈ ਪੁਛੁ ਨਾਂ ਨਕਤ ਪੇਥੀ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਅੰਦਾਸੀ ਕਿਨਾਂ ਅੰਦਾਸੀ।
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ ਤੁਸੀ ਵਡੇ ਭੁਗਤੁ ਹੈ। ਅਗੇ ਹੋਏ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਨੁ ਅਗਲੀ ਪਿਛਲੀ ਸੁਖ ਮਲੁ ਮੁ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਪੁਰ ਲਾਂਦ ਭੁਗਤੁ ਕਹਿਅੰਨਾਂ ਸੁਇ ਭਾਂਈ। ਇਕੁ ਇਸ ਦਾ ਗੁਰੁ ਭਾਂਈ ਹੋਵੈ ਗਾਂ। ਓਹੁ ਇਥੇ ਪਾਰਿ
 ਆਇ ਪਹੁਚੇ ਗਾਂ। ਹੋਰ ਸਦਾਂ ਕੀ ਮੁਨਾਂ ਹੀ। ਹੋਰ ਵਡੇ ਵਡੇ ਭੁਗਤੁ ਹੋਏ ਹੈ ਨਿ ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਿਗਾ ਪਰਾਂ ਪਹੁ
 ਚੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਅਤੇ ਪਹੁਚ ਨਗੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਫੇ ਗਿਅਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਅੰਨਾਂ ਓਹੁ ਕਦਾਂ ਹੋ ਸੀ। ਅਤੇ ਕੇਹੜੇ ਜ
 ਗਵਿਚਿ ਹੋਵੈ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਪੁਰ ਲਾਂਦ ਭੁਗਤੁ ਕਹਿਅੰਨਾਂ ਸੁਇ ਭਾਂਈ। ਕਲ ਜੁਗ ਵਿਚਿ ਹੋਵੈ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਪੁਰ ਲਾਂਦ ॥

ਦੁਰਗਤ ਕਰਿਆ ਅਤੇ ਜਨ ਨ ਕਤ ਪਾ ਦੇ ਹਛੇ ਰੇ ਗਾਂ। ਇਸ ਬੇਸ ਉਦਗਾਂ ਪਿਛੇ ਹੋਵੇ ਗਾਂ
 ਪਰ ਦੁਰਗਤ ਹੋ ਜੀ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਨਾਲੇ ਭੀ ਉਪਰਿ ਹੋਵੇ ਗਾਂ। ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤ੍ਰਿਹਾਂ ਦੇ ਤੁਲਿ
 ਹੋਰ ਦੁਰਗਤ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਅਾਂ ਜੀ ਕੈ ਕੇਹੇ ਕੇਹੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਦੁਰਗ
 ਕਰਿਆ ਸਾਇਓ ਭਾਂਈ ਮਰੇ ਕੀਰੀ ਦੁਰਗਤ ਹੋਇਆਂ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।
 ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਉਸ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਅਾਂ ਜੀ ਕੀਰੀ ਤਾਂ ਜਲਾਹਾਂ ਅੰਗਾਂ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ
 ਤਪਾ ਪੜੀ ਹੋਇਆਂ ਦੇਖਾਂ ਜੀ ਓਹੁ ਕਿਸ ਦੁਰਨ ਦਿਉ ਹੋਵੇ ਗਾਂ। ਅਤੇ ਕੇਹੀ ਪਰਤੀ ਕੇਹੇ ਸਹਰ
 ਹੋਵੇ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਦੁਰਗਤ ਕਰਿਆ ਸਾਇਓ ਭਾਂਈ ਪਰਤੀ ਪੰਚ ਬੰਦੀ ਸਹਰ ਦੁਟਾਲੇ।
 ਦਿਚਿ ਦੁਰਨ ਜਟ ਦਾਂ ਹੋਵੇ ਗਾਂ। ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਰਿਆ ਜੀ ਕੇਹਾਂ ਜੇਹਾਂ ਹੋ ਜੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪ੍ਰਹ
 ਲਾਦ ਦੁਰਗਤ ਕਰਿਆ ਸਾਇਓ ਭਾਂਈ ਭਾਵੈ ਕੀਰੀ ਰਜ ਹੋਵੇ ਭਾਵੈ ਕੀਰੀ ਰਾਂ ਜੀ ਹੋਵੇ। ਓਹੁ ਕੀਰੀ
 ਬੇ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਬੇਦ ਪਹੋ ਜੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ਉਮਰਦਾਂ ਨਾ ਅਸਾਂ ਡਾਂ ਅੰਧਾਂ ਅੰਧਾਂ
 ਠਜਾਂ ਤਾਂ ਆਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਦੁਹਿਓਇਆਂ ਜੀ ਮੈਥੁਲਾਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਸਾਇਓ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੋ ਪੁਰਨੁ ਪੁਰਖ ਹੋ ਨਿਸੇ ਪਾਂ ਜੁਨਾਂ ਹੀ ਰਖੇ। ਓਹੁ ਜੀਉ ਦੀ

ਤਿਉਹੀਆਖਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਫੇਰਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਬੋਲਿਆਂ। ਹਾਂਤਪਾਂਜੀਇਉਹੀਜੋਗਹੈ॥ ੬
ਹੁਜੇਸਤਿਪਰਖਹੈਨਿਸੋਆਪਈਵਡਿਆਈਨਾਂਹੀਕਰਦੇ॥ ੬ਇਸਿਉਕੀਤਿਉਹੀਕਹਤੇਹੈ॥
ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅਪੀਨਹੈਇਕਰਿਕਹਿਆਂਸਤਿਗੁਰੂਜੀਸਤਿਜੀ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗ
ਤਅਤੇਮਰਦਾਨਾਂਅਤੇਬਾਂਲਾਂਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਏ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਗੁਰੂਨਾਨਕਤੇਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋ
ਇਆਂ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਪ੍ਰਹਲਾਦਤੇਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਂ। ਹਦਥੀਬਾਂਹਰਿ। ਖੁਸੀਹੋਏ। ਤਾਂ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਭਗਤਜੀਹੁਇਅਸਾਂਨਰਜਾਂਇਹੋਵੈ॥ ਤਾਂਪ੍ਰਹਲਾਦਭਗਤਬੋਲਿਆਂ। ਜੀ
ਰਜਾਂਇਤੁਮਕੋਰਾਂਮਕੀਰਜਾਂ। ਇਤਪਾਂਜੀ। ਜਹਾਂਤੁਮਾਂਰੀਖੁਸੀਹੋਵੈਤਹਾਂਖੇਲੇ। ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇ
ਪੁਛਿਆਂਜੀਗੁਰੂਜੀ। ਅਸੀਹੁਇਕਿਤਨੇਜੋਜਨਾਮਾਂਏ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਸੁਣਮਰਦਾਨੇ
ਅਸੀਸੋਲਹੋਹਜਾਰਜੋਜਨਾਮਾਂਏਆਂਹੇ॥ ੧੬੦੦੦॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਂਜੀਧਰਤੀਤੇ
ਕੁਕਿਤਨੇਆਂਏ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਸੁਣਮਰਦਾਨਾਂਅਸੀਧਰਤੀਉਤੇਇਕਲਖਅਠ
ਤਾਲੀਹਜਾਰਜੋਜਨਾਮਾਂਏਆਂਹੇ॥ ੧੮੮੦੦੦॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਂਜੀਹੁਇਅਗੇਕੀ
ਚਲਹੁਗੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਂਹੋਮਰਦਾਨਾਂਅਗੇਜਰਚਲਣਹੈ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿ

ਅੰਜੀਅਗਕਿਬੇਚਲੇਹੇ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਅੰਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅਗਧੂਹਭਗਤਦਾਂਮੰਤੁਲੁ
 ਹੈ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਖਿਆਂਜੀਧੂਹਭਗਤਦਾਂਮੰਤੁਲੁ॥ ਤੇਜੋਜਨਹੀਇਥੋ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂ
 ਨਕਅੰਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਦੁਰਿਹੈ॥ ਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਖਿਆਂਜੀਸਿਤਨਾਂਧਰਤੀਤੋਆਇਆ
 ਹੇਤਿਤਨਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਅੰਖਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਬਹੁਤਦੁਰਿਹੈ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਖਿਆਂ
 ਜੀਚਲੇ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਅੰਖਿਆਂਚਲਭਾਂਈਮਰਦਾਂਨਾਂਤੂਓਤਾਂਵਲਾਂਹੋਚਲਾਬੋਲਹੁਭਾਂਈ
 ਦਾਂਹੁਗਾ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਂਉਥੋਓਤਾਂਗੀਲੀਤੀਜਾਇਕਲਾਂਸਪਰਬਤਉਪਰਿਖੜੋ
 ਏ॥ ਜਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਦੇਖੇਤਾਂਕਿਆਂਦੇਖੇ॥ ਜੋਤਾਂਰੇਦਿਸਿਆਂਵਦਰਹਿਗਏ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਖਿ
 ਆਂਜੀਤਾਂਰੇਦਿਸਿਨਾਂਹੀਆਂਵਦੇ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਹੋਠਿਦੇਖਾਮਰਦਾਂਨਾਂਹੋ
 ਠਦੇਖੇਤਾਂਕਿਆਂਦੇਖੇਜੋਤਾਂਰੇਸਭੇਹੋਠਨਜਰਿਆਂਵਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਪੁਛਿਆਂਕਿਉਮ
 ਰਦਾਂਨਾਂਤਾਂਰੇਤ੍ਰਿਠਿਆਂ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਖਿਆਂਜੀਤਾਂਰੇਤਾਂਹੋਠਿਨਜਰਿਆਂਵਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਗ
 ਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮਰਦਾਂਨਾਂਤਾਂਰੇਸਭੇਹੋਠਿਰਹੇ॥ ਅਸੀਉਪਰਿਆਂਏ॥ ਤਾਂਮਰਦਾਂਨਾਂਅੰਖਿ
 ਆਂਜੀਤਾਂਰੇਅਤੇਚੰਦ੍ਰਮਾਅਤੇਸੁਰਜਹੋਠਿਰਹੇ॥ ਏਹਚਾਂਦਨਾਂਕੇਹਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਕ

ਰਿਅਮਰਦਾਂਨਾਏਹੁਚਾਂਦਨਾਧੁਹੁਕੁਗਤਦਾਹੈ। ਤਾਂਠੇਰਿਮਰਦਾਂਨੇਪੁਛਿਅੰਜੀਧੁਹੁਕੁਗਤਕਿਥੈ।
ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਉਪਜੇਮੰਡਲਨਜਰਾਅੰਦਦਾਂਹਈਉਸੇਉਪਰਿਹੈ। ਤਾਂਮਰਦਾਂਨੇ
ਅੰਖਿਅੰਜੀਪਰਦਿਚਿਅੰਏਹੈਦੇਖਚਲੇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਅੰਮਰਦਾਂਨਾਉਤਾਂਦਲਾਂਨਹੈ
ਉ। ਮਰਦਾਂਨੇਅੰਖਿਅੰਭੁਲਾਂਜੀ। ਤਾਂਠੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਖਿਅੰਕਿਉਭੁਈਬਾਂਲਾਂ। ਬਾਂਲੇਅੰਖਿ
ਅੰਜੀਜੇਤੁਸਾਂਡੀਰਜਾਇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਧੁਹਦੇਮੰਡਲਨੁਚਲੇ। ਬੇਲਹੁਕੁਗਤੀਦਾਂਹਗੁਰੂ
॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਅਗੇਧੁਹੁਕੁਗਤਮੰਡਲਅੰਪਦੇਵਿਚਿਠਿਰਦਾਂਹੈ। ਧੁਹਦੇਖੇਤਾਂਤੈਮਨ
ਖਅੰਇਪਹੁਚੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਧੁਹੁਕੁਗਤਮੰਡਲਨੁਕੀਤਾ॥ ॥ ਧੁਹੁਦਾਂਚਾਂ॥ ॥ ਕੇਸਿਖਬਨਚਰਾਅੰਇਅੰਖਿਚਰ
ਕੁਚਰਕਉਨਸਹਾਂਇਅੰ। ਰਾਂਕਸਦਾਂਨੇਕੁਤਪਰੇਤਾ। ਰਿਨੇਤੁਮੇਲਿਧਾਂਇਅੰਸੇਤਾ। ਬਿਖਮਬਾਂਟਦੁਰਿ
ਅਸਥਾਨਾ। ਰਿਉਕਰਿਮਾਰਗੁਲੀਅੰਪਛਾਂਨਿ। ਐਸੀਅੰਗੇਹੁਈਨਹੋਇ। ਬਿਨੇਕਬੀਰਨਪਹੁਚਿ
ਅੰਕੇਇ। ਐਸੀਕਿਰਪਾਂਕਗੀਕਬੀਰ। ਰਾਂਅਨਾਂਅਕੰਬਨਿਅੰਸਰੀਗਾ॥ ੧॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚ
ਏਕਟੇਕਧਰਮਿਖਬਨਚਰੇ। ਖੇਚਰਕੁਚਰਾਅੰਦੈਨਨੇਹੈ। ਦਾਂਨਦੇਉਸੇਦੁਕੁਕੁਤਪਰੇਤਾ। ਪਦ
ਨਅਸਦਾਂਰਹੋਇਲਿਯੇਸੇਤਾ। ਬਾਂਟਸੁਹੋਲੀਪਹੁਚੇਥਾਂਨਾ। ਨਿਰੰਜਨਲਿਲਾਂਟਿਲਿਖਿਅੰਨਿਰਬਾ

ਨਾਅੰਗੇਹੁਈਅਬਭੀਹੋਇ।ਏਕਕਬੀਰਨਾਨਕਦੇਇ।ਤੀਜੇਹੋਰਹੀਦਾਂਲੁਜਟੇਟਾਂਜਾਂਕਉਅ॥
 ਪਿਨਿਰੰਜਨਕੁਟਾਂ।ਐਸੀਕਿਰਪਾਂਕਗੀਕਬੀਗ।ਤੋਦੁਜੇਨਾਨਕਬਾਂਧੀਧੀਗ॥੨॥ਧੁਹਭੁਗਤੁਦੁ
 ਚਾਂ।ਸੁਇਨਾਨਕਤੋਝੁਠਕਿਉਕਹਤਾਂ।ਕੋਈਬਿਨਾਕਬੀਗਅਗੇਨਜਾਂਤਾਂ।ਨਾਂਉਹੁਹੁਅਨਾਂਉ
 ਨੀਸਾਂ।ਕਿਉਝੁਠਾਂਸਾਂਪਭੁਰੋਨਿਦਾਂ॥।ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥।ਏਖੋਗੇਜਬਪੈਦੋਰਇ।ਏ
 ਕਪਲਕਮੇਪਹੁਚੇਸੇਇ।ਬੇਦਕਤੇਬਕੀਕਰੇਨਕਾਂਇ।ਸਚਨਾਂਮੁਤਾਂਕੋਨੀਸਾਂ।ਸੁਣਹੋਧੁਹਰ
 ਧੀਸਰਕੁੰਈ।ਨਾਨਕਸਾਂਚੀਸਾਂਪਸੁਣਾਂਈ॥੪॥ਧੁਹਭੁਗਤੁਦੁਚਾਂ।ਜਾਂਹਨਾਂਨਕਜਾਂਹਗੇਕੀ
 ਪਗਾਂ।ਅੰਗੇਬਿਕਟਪਰਬਤਹੈ।ਨਿਧੰਗ।ਦੇਖੇਅਰੁਤਮਾਂਗੀਸਕਤਿ।ਕੋਸੀਤੈਕੀਨੀ।ਹੈਕੁਗਤੁ
 ਸੁਰਪਹੁਚੇਕੇਬਾਂਟੋਫਿਰੇ।ਮੈਤੋਦਿਸਟਿਨਿਸਾਂਨਪੈਰੇ॥੫॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥।ਏਖੋਧੁ
 ਹਭੁਗਤੁਮਖਹੇ।ਅਬਗਮਈਨਾਂਪਰਬਤਚਹੇ।ਮਰਦਾਂਨਈਨਾਂਪਰਬਤਰਹਿਅੰ।ਬਾਂਲੋ
 ਅਖੰਡਪਰਬਤਪਰਗਇਅੰ।ਨਾਨਕਧਰਿਪਹੁਚੇਦਰਬਾਂਰਿ।ਜਹਾਂਤਖਤਧੈਠਾਂਸਾਂਚਾਂਕਰ
 ਤਾਂਗਾਂ।ਪਾਂਸਿਖਦਾਂਸੀਕਰੇਕਬੀਗ।ਨਿਰੋਕਾਂਰਕੇਪਾਂਸਿਵਜੀਗਾਂ।ਅੰਗਿਅੰਨਿਰੋਕਾਂਰਜਬਦੀ
 ਨੀ।ਦਾਂਸਕਬੀਰੇਅੰਤਰਿਬਿਧਿਚੀਨੀ।ਕਬੀਰਕਹੇਸੁਇਨਾਨਕਭੁਗਤਾਂ।ਅੱਛੀਸੇਵਤਮ॥

ਗੀਭਗਤਿ॥ ਅਬਤੁਮਸਾਂਤਲੇਕਮਹਿਜਵਹੁ॥ ਉਚੀਨਿਰਮਲਭਗਤਿਦ੍ਰਿੜਵਹੁ॥ ਛੇਡੇਹਿਤਈਹ
ਅਵਹੁ॥ ਤਬਤਕਿਆਂਛੀਭਗਤਿਕਮਾਂਵਹੁ॥ ਕਹੇਕਬੀਰਸੁਇਨਾਂਨਕਭਾਂਈ॥ ਹਮਤੁਮਕਉਉਪਦੇਸ
ਦਿੜੁਈ॥ ਸਾਂਖੀਸਬਦਕਰੋਕਰਤਾਂਗਾਂ॥ ਅਛੇਹੋਇਅਵਦਰਬਾਂਗਾਂ॥ ੬॥ ਨਾਂਨਕਪ੍ਰਭਕੀਆਰਿ
ਅਮਾਨੀ॥ ਉਪਦੇਸਦੀਅਾਂਕਬੀਰਗਿਆਨੀ॥ ਸਚਖੰਡਤੇਨਨਕਛਿਰੇ॥ ਮਰਦਨਾਂਬਾਂਲਾਂਅਾਂਗੇਪ
ਗੇ॥ ਤੀਨੇਅਾਂਏਪ੍ਰਹਕੇਮੰਤੁਲਾ॥ ਅਾਂਗੇਪ੍ਰਹਨੰਪਕਹਿਆਅੰਚਲੁ॥ ਪ੍ਰਹਪੁਛੇਨਾਂਨਕਦੇਹਿਨੀਸਨੀ
ਕੇਸਾਂਦੇਖਿਅਾਂਪ੍ਰਭਨਿਰਬਾਂਨੀ॥ ਹਮਕੇਸਾਂਚੀਸਾਂਖਸੁਣਵੇ॥ ਤਬਤੁਨਾਂਨਕਤਪਾਂਸਦਵੇ॥ ੭॥ ॥ ਹੁ
ਰੁਨਾਂਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂ॥ ॥ ਹਮਦੇਖਿਅਾਂਅਪਨਾਂਏਕੇਕਾਰਾਂ॥ ਸਾਂਖਿਕਬੀਰੇਕਰੇਬੀਚਾਂਗਾਂ॥ ਤਬਤਪੈ
ਤਾਂਸਚਾਂਕਰਤਾਂਗਾਂ॥ ਪਰਬਲਜੇਤਿਨਲੀਨੀਜਾਂਇ॥ ਪੀਨਕਬੀਰਗਹਿਆਸਮਾਂਇ॥ ਕਬੀਰਭਗ
ਤਕੀਪਦਵੀਉਚੀ॥ ਜਿਨਨਿਰਮਲਭਗਤਿਕਰੀਹੈਸੂਚੀ॥ ੮॥ ਨਾਂਨਕਪ੍ਰਛੇਬਡਭਾਂਈਮੇਗੇ॥
ਦਰਸਨੁਨਾਹੀਨਜੀਕਨਿਬੇਰੇ॥ ਅਚਰਜਬਾਂਤਿਤੁਮਹਮਦਿਖਾਂਈ॥ ਸੁਇਪ੍ਰਹਰਖੀਸਰਮੇਰੇਭ
ਈ॥ ੯॥ ॥ ਪ੍ਰਹਭਗਤਵਾਂਚਾਂ॥ ॥ ਹਮਕਉਦਰਸਨੁਈਹਾਂਹੋਇ॥ ਅਨਮੋਦਬਧਾਂਰਹੀਨਕੋਇ
ਸਰਬਜੋਤਿਮੋਜੋਤਿਸਮਾਂਨੀ॥ ਜਿਉਪਾਂਨੀਕਉਮਲਿਆਪਾਂਨੀ॥ ਸਰਬਭੁਪਮੇਰੁਪਸਮਾਂਨਾਂ॥ ਦੁਜ

ਹੋਤਾਂਕਹਾਂਬਿਗਾਂਨਾਂ। ਏਕੋਅੰਪਸਭੁਆਂਪਿਦਿਖਾਂਇਆਂ। ਯੁਗੇਬੋਲਿਨਿਰੰਜਨੁਪਾਂਇਆਂ॥੧੦॥ ਤਾਂਫੇਗਿਅ
 ਦੰਨਬੋਲਿਅੰ। ਬਡੇਭਗਤਜੀਜਓਓਹਅਰਤੁਮਏਕੋਰੋ। ਤੇਇਸਮੰਡਲਮਹਿਫਿਰਤੇਕਿਓਰਹਤੇਹੋ
 ਕਿਸੀਦਸਰੇਕੇਜਦਕੇਵਾਂਰਨੇਹੋਤੇਹੋ॥੧੧॥ ਯੁਗਭਗਤਦਾਂਚਾਂਅੰਪੇਬੋਠਾਂਅੰਪੇਫਿਰਤਾਂਅੰਪੇ
 ਜਗਤਾਂਅੰਪੇਬੋਜਗਤਾਂਅੰਪੇਏਕਅੰਪੇਅਨੇਕਾਅੰਪੇਗਿਆਨੀਅੰਪੇਗਿਆਨਬਿਬੇਕਾਸੋਲਹਕਲਾ
 ਸੱਪੁਰਨਅੰਪੇਅੰਪੇਅੰਪਿਨਿਰੰਜਨਅੰਪੇ॥੧੨॥ ਜਲਬਲਪਰਬਤਪਤਾਂਲਾਂ। ਸਦਾਂਅਜੀਤਨਜੀ
 ਤੇਕਾਂਲਾਂ। ਸਣਨਾਂਨਕਬਾਲਾਂਮਰਦਨਾਂ। ਦੁਜਾਂਸਮਣੁਕਰੇਜੀਜਾਂਲਾਂ॥੧੩॥ ਤਾਂਫੇਗਿਯੁਗਭਗਤਦੇ
 ਪੈਰਾਂਤੇਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਮਥਾਂਟੇਕਿਆਂ। ਤਾਯੁਗਭਗਤਦਾਂਗੁਰੁਨਾਂਕਦਮਥਾਂਦਹਾਂਧਾਤੇਪਕਵਿਲੀ
 ਤਾਂਅਤੇਮਖਹੁਬਚਨਬੋਲਿਅੰ। ਸੁਣਿਨਾਂਨਕਤਪਾਂਤੇਨਾਂਨਿਰੰਕਾਰਕਰਤਾਰਦੀਬਡੀਕਿਰਪਾਂਹੋ
 ਈਹੈ। ਬਡੇਬਡੇਭਗਤਹੋਏਹੈਨਿ। ਪਰਇਥੋਤੇਕੀਕੋਈਨਾਂਹੀਪਹੁਚਿਆਂ। ਇਕੋਕਬੀਰਪਹੁ
 ਚਿਆਂਹੈ। ਇਕਤੋਪਹੁਚਿਆਂਹੈ। ਤੇਵਡਾਂਭਗਤਕਲੀਕਾਂਲਵਿਚਿਹੈ॥੧੪॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕ
 ਹਿਆਂ। ਅਸਾਂਨਰੰਜਾਂਇਦੇਹੋਭਗਤਜੀ। ਤਾਂਯੁਗਭਗਤਕਹਿਆਂ। ਰਜਾਂਇਤਮਕੋਨਿਰੰਕਾਰਕੀ
 ਜਹਾਂਜਾਣਤਹਾਂਖੋਲੇ। ਸਭਤੁਮਾਂਗੀਜਾਂਹਗਾਂਹੈ। ਤਾਂਓਥੇਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਉਡਾਂਗੀਲੀਤੀ। ਨਲੇ

ਮਰਦਨਾਂ ਬਾਂਲਾਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ ਵਾਂਗੁ ਗੁਰੂ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ॥ ੨੧੨ ॥
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਪਰਤੀਤੋ ਕਿ ਤੇ ਜੋ ਜਨ ਉਚੇ ਅੰਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਨਾਂ ਅਸੀਂ ਚ
 ਲੀਲਖ ਜੋ ਜਨ ਅੰਏ ॥ ੪੦੦੦੦੦ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮਰਦਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਪੁਰਹੁ ਗਤ ਪਰਤੀਤੋ ਕਿ ਤਨ
 ਉਚਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਨਾਂ ਉਣ ਤਾਂ ਲੀਲਖ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾ ਹੈ ॥ ੩੮੦੦੦੦੦ ॥ ਫੇ
 ਰਿ ਮਰਦਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਪਰੇ ਕਿ ਤੇ ਜੋ ਜਨ ਅੰਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਨਾਂ ਪਰੇ ਇਕਲ
 ਖ ਜੋ ਜਨ ਅੰਏ ॥ ੧੦੦੦੦੦੦ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਉਸ ਬੋਧ ਪਰੇ ਭੀ ਕੁਝ ਹੈ ॥ ਕੇ ਅਗੇ ਕੁ
 ਝੁਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਨਾਂ ਅਗੇ ਸੁਧ ਸਮਾਰ ਕੁਝ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਜੋ ਬੋਧ ਸਮਾਰ ਹੈ ॥ ਦੇਖ
 ਏ ਅੰਏ ਸੋ ਦੇਖਿਆਂ ਜੋ ਪੁਰਹੁ ਗਤ ਜੇ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਪੁਰਹੁ ਲਾ ਦੁਗਤ ਜੇ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਦੁਤ ਤੇ ਉਜੇ ਹੈ ਉ
 ਰੇ ਹੀ ਪਹੁ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਉਤੇ ਏ ਡੀ ਮਿਹਰਦਨ ਹੀ ਹੋਈ ॥ ਜੋ ਕਿ ਬੋਧ ਇਹੁ ਚੋ ॥ ਉਸ ਦੇ ਪਸਾਰੇ
 ਦਮ ਹਰਮੁ ਕੋ ਟੀ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਓਹੁ ਅੰਏ ਹੀ ਮਹਰਮੁ ਹੈ ॥ ਹੋਰ ਕੋ ਟੀ ਮਹਰਮੁ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਤੇ ਏ ਸਿ
 ਸਟਿ ਕੇ ਕਰਤਾਂ ਅੰਖੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸਾ ਸੋ ਭੀ ਅੰਤ ਕਿ ਸੇ ਨੁਹ ਬਿਨ ਅੰਏ ਅੰਏ ॥ ਅ
 ਤੇ ਕਮਲ ਸੋ ਸਾਰੁ ਉਭਾਰਾਂ ਨੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਅੰਏ ਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਉਨ ਭੋਗੀ ਅੰਤ ਪਾਇਆ ॥ ਓਹੁ ਅੰਏ

ਕੁਦਰਤਿ ਅਧੇ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਜੀਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਜਿ
ਸਤਾਈ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਕਰੋਪ ਹੋਵੇ। ਗਾਂਥੇਈ ਅੰਧਤਾਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਾਣੇ ਗਾਂਥੇ ਅਤੇ ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਕਿਰਪਾ
ਹੋਵੇ। ਗੀਸੇ ਅੰਧ ਨੂ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਜਾਣੇ ਗਾਂਥੇ। ਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਉਪਰਿ ਕਰੋਪ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਅਤੇ
ਸਾਰਾ ਅਜੇਹਾ ਕਮਲਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਾਈ ਚਰਟ ਕੇ ਜੁੜਦੇ ਹੋਨਿ। ਅਤੇ ਚਾਰ ਬਹਾ ਹੋਈਆਂ ਹੋਨਿ।
ਅਕੋ ਕੋਈ ਦਿਨ ਹੁਕਮ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਏਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਵਡੀ ਕਿਰਪਾ ਹੈ। ਜਾਣਦਾ ਨ
ਹੀ ਜੇ ਸਭੇ ਕੁਝ ਨਾਂ ਸੁਹਾ। ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਸਭੇ ਉਠੁ ਉਠੁ ਜਾਂਦੇ ਹੋਨਿ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਅਜ ਕਲਿ ਈਵੇ ਹੋਇ
ਜਾਂਸਾ ਕਰਤੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੀਆਂ ਦੀ ਅਕਲ ਮਾਰ ਛੁਡੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧ ਅੰਧੀ ਸਤਿ ਜੀਸਤਿ
ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਤਾਰ ਤੁਸਾਂ ਸੋਹ ਕਦਾ ਇਦਾ ਹੈ। ਸੇ ਪੂਰੇ ਵਚਨ ਕਦਾ ਇਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੀ ਹੁਣ ਅਸੀ ਕੇ
ਹੁਣੇ ਪਰ ਬਤਤੇ ਅਏ। ਅਤੇ ਕਿਤਨੇ ਜੇ ਜਨ ਫਿਰਿ ਆਏ ਆਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰ
ਦਾਨਾਂ ਅਸੀ ਹੁਣ ਕਲ ਕਾ ਪਰ ਬਤਤੇ ਅਏ ਆਏ। ਅਤੇ ਦੁਇਲਖ ਜੇ ਜਨ ਅਏ ਆਏ। ੨੦੦੦੦
ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾਂ ਹੁਇਆਂ ਕੇ ਹੁਣੇ ਬੰਦਰ ਦੇਰਾਂ ਹ ਚਲਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਧ ਅੰਧੀ ਅ
ਸੀ ਕੇ ਹੁਣੇ ਬੰਦਰ ਦੇਰਾਂ ਹ ਆਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸੀ ਤਿਹੁ ਬੰਦਰ ਦੇਰਾਂ ਹੁਆਂ

ੲ੫੪
 ਏਅੰਗੇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਕੇ ਹੁਣੇ ਕੇ ਹੁਣੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ। ਸਰਤ ਬੰਦਰ
 ਅਤੇ ਚਪਟਾਂ ਬੰਦਰ। ਅਤੇ ਨਟਕਾਂ ਬੰਦਰ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਹੁਣ ਕੇ ਹੁਣੇ ਬੰਦਰ ਦੀ ਸੇਧ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾ ਏ ਹਮਛ ਲੀ ਬੰਦਰ। ਅਤੇ ਲਾਂਹਣੀ ਬੰਦਰ ਦਾਂ ਰਾਂਹ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ
 ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਡੀਰ ਜਾਂਇ। ਬੇਲ ਹੁਤਾਈ ਵਾਹੁ ਰਾਹੁ॥ ੧੧ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ੧੨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਜੀ ਉਥੋਂ ਉਤਰੀ ਲੀਤੀ। ਤਾਂ ਸੀਲਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਅਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਅਸੀਂ ਕਿਤਨੇ ਜੋ
 ਜਨ ਫਿਰਿਆਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਸੁਇ ਮਰਦਾਨਾਂ। ਅਸੀਂ ਯਾਰਾਂ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਫਿਰਿਆਏ॥
 ੧੧੦੦੦੦॥ ਸਭੇ ਤੇਰੇ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਫਿਰਿਆਏ॥ ੧੨੦੦੦੦॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਇਨਾਂ ਪਰਬਤ ਤੇ ਧੂ
 ਹਲੋ ਕ ਕਿਤਨਾਂ ਉਚਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਪੰਝੀ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਂ ਹੈ॥ ੨੦੦੦॥ ਫੇਰਿ
 ਬਾਂਲੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਖੰਡ ਪਰਬਤ ਧੂਹੁ ਰਾਤ ਪਾਸੋਂ ਕਿਤਨਾਂ ਉਚਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ
 ਭਾਈ ਬਾਂਲਾਂ ਪੰਜ ਹਤਰ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਂ ਹੈ॥ ੧੫੦੦੦॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਜਿਥੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋਤੀ
 ਸਰੂਪ ਬੈਠਾਂ ਅੰਗਾਂ ਉਪਰਬਤ ਕਿਤਨਾਂ ਪਰੇ ਉਚਾਂ ਅੰਗਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਭਾਈ ਬਾਂਲਾਂ ਅਖੰ
 ਡ ਪਰਬਤ ਪਾਸੋਂ ਪੰਝੀ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਂ ਹੈ॥ ੨੫੦੦੦॥ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਇਸ ਪਰਬਤ ਦਾਨ ਉਕਿ

ਆਂ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਿਆਂ ਭਾਂਟੀ ਬਾਲਾਂ ਉਸ ਪਰਬ ਤਦਾਂ ਉਨਿ ਰਬਿ ਕਾਰ ਪਰਬ ਤੁਹੈ॥ ਤਾਂ ਫੇ
 ਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਭੀ ਕੋਈ ਸਾਂਝ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਥੇ ਨਹੀ
 ਪਰ ਅਗਲੇ ਪਰਬ ਤਉ ਪਰੁ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਲੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ
 ਨਾਂ ਕੁਝ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹਈ॥ ਕੁਝ ਖਾਂਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਏਥੇ ਤਾਂ ਪੰਥੀ ਨਾਂ ਹੀ ਨਜਰਿ ਮਾਂ
 ਵੇਦੇ ਆਂਦੀ ਆਂਦੀ ਕਿਆ ਆਖੈ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਖਾਂਦਾ ਨਹੀ ਸੇ ਕੁਝ ਅਗੇ ਆਂਦਿ ਰਖਿ ਮਾਂ ਹੈ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਹੁ ਜੇ ਉਚੀ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਖੰਡਾਂ ਹੈ॥ ਉਸ ਉਪਰਿ ਜਾਂਇ ਕਰਿ ਜਿਤਨੇ
 ਖਸੀ ਆਂਦੀ॥ ਤਿਤਨੇ ਫੁਲ ਤੇ ਰਿਤੇ ਰਿਖਾਹਿ॥ ਅਤੇ ਤੇ ਰੁਠੀ ਲੈ ਆਂਦੀ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਕ
 ਰੰਦੇ ਖੇਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖੇ॥ ਜੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ ਬਿਰਛ ਫਲ ਖਵੇ ਹੈ॥ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਹਥਾਂ ਲਿਤੇ ਰਿਤੇ
 ਰਿਕ ਰਿਖਾਹਿ ਪਾਏ॥ ਜਾਂ ਸਮਾਂ ਦਲਗੇ ਸਤਾਂ ਛੁਡਿ ਸਕੇ ਨਾਂ ਹੀ॥ ਬਹੁਤ ਖਾਂਧੇ ਸਾ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਤੇ ਰੁ
 ਠੀ ਆਂ ਸਾ॥ ਆਂ ਨਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿ ਮਾਂ ਸਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਖਾਂਹੇ ਭਾਂਟੀ ਬਾਲਾਂ॥ ਬਾਂ
 ਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਖਾਂਦੇ॥ ਥੋੜੇ ਜੇਹੇ ਅਸਾਂ ਨੁਠੀ ਦੇ ਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਂ
 ਨਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਪੇਟ ਭਰਿਆ ਹੈ॥ ਪਰ ਹਿਕਦੇ ਇੰਦੇ ਵੇ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ

ਜੀਓਥਿਗਇਅਮਰਦਾਨਾਭੁਖਾਕਿਉਆਵਦਾਹੈ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਆਜੀਤੁਜਮੈਨੂਆਪੇਖਾਵਦਨੁ
 ਕੁਜਿਆਆਹਾ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸਤੈਨੁਕਿਆਆਖਿਆਅਸਤੈਨੁਕੁਝਾਅ
 ਖਿਆਨਾਹੀ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਫੇਰਿਪੁਛਿਆਜੀਏਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲੁਈਵੇਜਾਦੇਹੈਨਿ। ਇਥੇਖਾਵਦਵਾਸਕ
 ਵਦੁਹੈ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਜੇਖਾਵਦਵਲੇਨਾਹੈਵਨਿਤਾਏਹਪੇਦੇਕਿਉਹੈਵਨਾ। ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਏਥੇਤਾਂਅਸਨੁਨਜਰਿਕੋਈਨਹੀਆਵਦਾ। ਅਤੇਤੁਜਨੁਕੋਈਨਜਰਿਆਵ
 ਦਾਹੈਤਾਂਤੁਸੀਦਸੋ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਏਹੁਕੁਦਰਤਿਦਾਅਹਾਰਹੈ। ਏਹੁਗੁਪਤਮ
 ਹਪੁਰਖਾਵੇਦੁਸਤਕਰਤਾਰਕੀਤੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਆਜੀਅਸੀਤਾਂਗੁਪਤਨਾਹੀ। ਤਾਂਗੁਰ
 ਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਪੁਰਨਮਹਾਂਪੁਰਖਾਵਿਚਿਅਤੇਗੁਪਤਾਂਵਿਚਿਭੇਦੁਕੋਈਨਾਹੀ। ਤਾਂਫੇਰਿ
 ਰਦਾਨੇਅੰਖਿਆਜੀਹੁਇਏਥੇਹੀਰਹੈ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਅਖਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਅਛਾਂਸੁਆ
 ਦੁਲਗਾਹਈ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿਆਜੀਉਥੇਕਿਆਕਰਣਾਹੈ। ਅਤੇਇਥੇਕਿਆਨਹੀਕਰਣਾ।
 ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਜੇਉਥੇਕਰਣਾਹੈਸੇਇਥੇਨਾਹੀਕਰਣਾ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਅੰਖਿ
 ਆਂਭੁਲਾਜੀਚਲੇਪਿਛੇ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਨਕਅਖਿਆਚਲਕੁਈ। ਬੋਲਹਭਈਵਾਂਹੁਗੁਰਜੀ।

॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਉਤਾਰੀ ਲੀਤੀ ॥ ਉਹ ਰਪਰਬ ਤਤੋਂ ਆਏ ॥ ਤਾਂ
 ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਆਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਉ
 ਹਰ ਪਰਬ ਤਤੋਂ ਆਏ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਨਉ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥ ੮੦੦੦੦ ॥ ਸਭੇ ਬਾਂਈ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ॥
 ੨੨੦੦੦੦੦ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਇਥੇ ਸਾਂਧ ਆਖ ਦੇ ਆਂ ਹੋ ਸੋ ਕਿਥੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਥੇ ਹੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿ ਆਂ ਜੀ ਚਲੋ ਦੇਖੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਤਵਲਾਂ ਨਹੋ ਇਥਾਂ ਕਰਾ ॥ ਇਤਨੀ ਗਲ ਕਰ ਦੇ ਆਂ ਹੋ ਜਾਂ ਕਟੀ ਵਿਚੋਂ ਸਾਧ
 ਨਿਕਲਿ ਆਂ ਇਥਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਪਛਿ ਓਸ ਆਰੇ ਸਾਂਧ ਤੁਸਕ ਉਏ ਹੋ ॥ ਜੋਈ ਹਾਂ ਆਏ
 ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਗੁਰ ਤਾਰ ਕੋ ਬੰਦੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਂਧ ਪੁਛਿਆ ਤੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿ
 ਆਂ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਈ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਂਧ ਬੋਲਿ ਆਂ
 ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਤੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸੁ ਇਥਾਂ ਬਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਤੂੰ ਕਿਥਾਂ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ
 ਤਾਂ ਉਸ ਸਾਂਧ ਕਹਿ ਆਂ ਮੁਝ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਤਾਇ ਆਂ ਬਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਈ ਤੇਰਾਂ

ਨਾਂਉਕਿਆਂਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾਂ ਨਾਂਉਕਿਆਂਹੈ॥ ਤਾਂਉਸ ਸਾਂਧੁ ਕਰਿਆਂ ਭਾਂਈ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂਗੁ ਰੁਕ
 ਨਾਂਉਸੀਲਸੈਨਾ॥ ਅਗੇਰਾਂ ਨਾਂਉਕਲਿਆਂਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਉਹੁ ਮੁਝੈ ਕਿਆਂਜਾਂਦੇ
 ਤਾਧਾਂਤਾਂ ਕਲਿਆਂਦ ਕਰਿਆਂਜੀਗੁਰੂ ਜੀਸੀਲਸੈਨਕ ਕਰਿਆਂਥਾਂ॥ ਜੋਨਾਂਨਕ ਤਪਾਂਤ੍ਰੇ ਤ੍ਰੇਜਗਮੇ ਮੇਰਾਂ
 ਗੁਰੂ ਭਾਂਈਥਾਂ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂ ਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਅਰੇ ਭਾਂਈਕਲਿਆਂਨਾ॥ ਤੇਰਾਂਗੁਰੂ ਜੀਲਸੈਨਕ ਹੋਏ
 ਤਾਂਫੇਰਿਕਲਿਆਂਨਕ ਹੋਆਂਜੀਮੇਰਾਂਗੁਰੂ ਹੋਜਰਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਹਮ ਕਉਆਂਪਏ
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਂਉ॥ ਤਾਂਕਲਿਆਂਨਕ ਕਰਿਆਂਜੀਮੇਆਂਪਏ ਗੁਰੂ ਕਉਜਾਂਇਖਬਰ ਕਰਤ
 ਧ੍ਰਾ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਜਾਂਹਿਭਾਂਈਖਬਰ ਕਰਿਅਕੀਓਤੇਰਾਂਗੁਰੂ ਭਾਂਈਥਾਂਹਰਿਖਤ੍ਰਾਂਹੈ
 ਤਾਂਕਲਿਆਂਨਜਾਂਇਕਰਿਆਂ॥ ਤਾਂਅਗੇਸੀਲਸੈਨਕ ਕਰਿਆਂਅਰੇਚੇਲਾਂਮੇਰਾਂਤੇਨਾਂਨਕੁਗੁਰੂ
 ਭਾਂਈਕੋਈਨਾਂਹੀ॥ ਜਾਂਹਿਰੇਕਲਿਆਂਨਤੇਜਾਂਹਿਕਰਿਪੁਛਾ॥ ਜੇਤ੍ਰੇਮੇਰਾਂਗੁਰੂ ਭਾਂਈਕਦਕ
 ਹੈ॥ ਤਾਂਕਲਿਆਂਨਜਾਂਇਕਰਿਆਂਅਰੇ ਭਾਂਈਗੁਰੂ ਕਹਤ੍ਰੇਹੈ॥ ਤ੍ਰੇਮੇਰਾਂਕਦਕਾਂਗੁਰੂ ਭਾਂਈ
 ਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂ ਨਾਂਨਕ ਕਰਿਆਂਅਰੇ ਭਾਂਈਤ੍ਰੇਜਾਂਇਕਹੁਜੇਮੇਤੇਰਾਂਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇਜਗਕਾਂਗੁਰੂ ਭਾਂਈਹੈ
 ਤਾਂਫੇਰਿਸੀਲਸੈਨਕ ਕਰਿਆਂਕਲਿਆਂਨਤੇਜਾਂਇਕਹੁਜੇਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇਤੇਰਾਂਨਾਂਉਕਿਆਂਥਾਂ॥ ਤਾਂਫੇਰਿ

ਕਲਿਆਨਾਂ ਇਪੁਛਿਆਂ ਅਰੇ ਭਾਂਈ ਭਾਭੁ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤੇਰਾਂ ਤੇ ਤੇਜੁ ਗਮੇ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ ਬਾਂ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ ਕਲਿਆਨ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਗਵਰਧਨ ਬਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਚੇਲੇ
 ਜਾਂ ਇਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤਾਂ ਹੈ ਜੁ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਗਵਰਧਨ ਬਾਂ ਤਾਂ ਸੀਲ ਸੈਨ ਕਹਿਆ
 ਰੇ ਚੇਲਾਂ ਜਾਂ ਇਕ ਬੁਲਾਂ ਇਲੇ ਅਾਂ ਉ। ਤਾਂ ਕਲਿਆਨ ਤੀਨਾਂ ਕਉ ਬੁਲਾਂ ਇਲੇ ਗਇਆਂ
 ਜਾਂ ਇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਅੰਗ ਸੀਲ ਸੈਨ ਕਹਿਆ ਅਾਂ ਉ ਭਾਂਈ ਸ
 ਤਿਕਰਤਾਰ ਬੈਠੇ ਭਾਂਈ ਜੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਬੈਠੇ ਗਏ। ਤਾਂ ਸੀਲ ਸੈਨ ਦਾਂ ਚਾਂ। ਕਉਨ ਗੁਰੂ ਕਉਨ ਸੀਤਾ
 ਕਉਨ ਬਿਦਿਆ ਕਉਨ ਜੀਤਾ। ਕਉਨ ਕਲਾਂ ਲੇਈ ਹਾਂ ਅਾਂ ਹੇ। ਕਉਨ ਨਾਂ ਅਤੁਮ ਕਿਨੇ ਮੰਗਾਏ।
 ਸੀਲੁ ਪੁਛੈ ਜਾਇ ਰੇ ਭਾਂਈ। ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਦੇ ਹੁਸਮਣੁ ਈ॥ ੧॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਂ ਚਾਂ। ਗੁ
 ਰੂ ਕਰਤਾਰ ਮੰਤ੍ਰ ਜਿ ਦਾਈ। ਬਿਦਿਆ ਜਨ ਕਜੀਤ ਮੁਰਖਾਂ ਈ। ਸਚਿ ਕਲਾਂ ਲੇਈ ਹਾਂ ਅਾਂ
 ਈ। ਅਮਰ ਅਜਨੀਪ ਕਹਿ ਮੰਗਾਏ। ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਨਕੁ ਜਾਇ ਸੀਲਾਂ ਗੁਰ ਭਾਂਈ। ਗੋਵਰਧਨ ਤੇ
 ਤੇ ਤੇ ਸਮਝਾਏ॥ ੨॥ ਸੀਲ ਸੈਨ ਦਾਂ ਚਾਂ। ਗਾਂ ਜਾਂ ਜਨ ਕ ਤੇ ਤੇ ਜੁ ਗੁਰੂ ਅਾਂ। ਕਲਿ ਜਗ ਕਹੈ
 ਨਾਂ ਨਕ ਹੈ ਦੁਆਂ ਬੀ ਚੇ ਜਗ ਬੀਤਾਂ ਹੈ ਅਉਗ। ਤਬ ਤੇਰਹਤਾਂ ਕਾਂ ਕੀਠੇ ਉਗਨਾਂ ਉਬਤਾਂ ਇਉ

ਅਪਨਾ ਮੋਹਿ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਪੁਛੁ ਤਰੈ ਤੇ ਹਿ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਚਾਂਡੇ ਭੇਸੇ ਵਕ ਜਨ ਕ ਕੇ ਹੋ ਤੇ ॥ ਦੁ
 ਆ ਪੁਰਿ ਜਨ ਮਨੀ ਚ ਘਾਹਿ ਲੇ ਤੇ ॥ ਤੇਲੀ ਕੇ ਘਾਹਿ ਪਈ ਠਉ ਫੁ ॥ ਤਬ ਸੁੰਦਰ ਨਾ ਅਧਾਰਿ ਓਹੋ ਅਉ
 ਗਾਨ ਨ ਕ ਕ ਹ ਤਾਂ ਸੁਇ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਤੇ ਹਿ ॥ ਅਪਨਾਂ ਨਾਂ ਮਬ ਤਾਂ ਇਅ ਮੋਹਿ ॥ ੪ ॥ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਦਾਂ ਚਾਂ
 ਰਾਂ ਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾਂ ਦਰਸਨ ਕੀ ਅੰਗੈ ਕਿਨਾਂ ਹੀ ਕੀ ਅੰਗੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ ਹਿ ਅੰਜਨਾਂ ਹੀ ਕੀ ਅੰਗਾਂ ॥
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਦਾਂ ਚਾਂ ॥ ਜੈ ਸਾਂ ਅੰਇ ਅੰ ਤੈ ਸਾਂ ਅੰਇ ਅੰ ॥ ਰਾਂ ਜੇ ਜਨ ਕ ਕਾਂ ਦਰਸਨ ਨ ਹੀ ਪ
 ਇਅਾਂ ਨਾਂ ਪਹੁ ਚੇ ਸਾਂ ਚੇ ਦਰਬਾਰਾ ਵਿਖੈ ਅਪਣੇ ਰਿਦੇ ਬੀ ਚਾਂ ਰਿ ॥ ਬੋਲ ਬੋਲ ਅਪਾਂ ਰੁਸਦੇ ॥
 ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਕ ਹਾਂ ਸਸਾਂ ਦੇ ॥ ਅੰਸੀ ਬਾਂ ਤਿਨ ਪੁਰੀ ਹੋਇ ॥ ਸੀਲ ਬਚਨ ਸੁਣਾਂ ਦੇ ਤੇ ਹਿ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਂ ਚਾਂ ॥ ਸੁਇ ਵਡ ਭਾਂਈ ਠਉ ਰਬ ਤਈ ॥ ਦਰਸਨ ਦੇ ਬੋਲਾਂ ਗੋ ਪਾਂਈ ॥ ਜਨ ਕ ਬਿਦੇ ਹੀ
 ਗੁਰੂ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ॥ ਭੇਭੇ ਜੁਗ ਮੇ ਚਰਨ ਪਖਾਂ ਰਾਂ ॥ ਰਾਂ ਜੋ ਮੇ ਰਹੈ ਅਉ ਪੂਤਾਂ ॥ ਕਹੈ ਨਾਂ ਨ ਕੁ ਜੁਇ ਜਨ ਕ ਕੇ ਪੁ
 ਤਾਂ ॥ ੬ ॥ ਸੀਲ ਸੈ ਨ ਦਾਂ ਚਾਂ ॥ ਇਖਨ ਪਰਬ ਤ ਜਾਂਇ ਦਰਸਨ ਕੋ ॥ ਜਨ ਕੁ ਜਨ ਕ ਕ ਰਿਉ ਪਰਿ ਚੜੇ ॥
 ਦੇਖੈ ਦਰਸਨ ਨਿਗਲ ਹੋਇ ॥ ਤਾਂ ਕੇ ਉਪਰਿ ਅਦਰਨ ਕੋਇ ॥ ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਠਉ ਰਬ ਤਾਂਈ ॥ ਕ
 ਹੈ ਸੀਲ ਸੁਇ ਨਾਂ ਨ ਕ ਭਾਂਈ ॥ ੭ ॥ ਬੋਲ ਹੁ ਭਾਂਈ ਜੀ ਦਾਂ ਹ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋ ਚਲੀ ॥ ॥ ਇਖ

ਨਪਰਬਤਨਾਂਨਕਗਇਆਂਅੰਗੇਬਚਨਜਨਕਸਦਿਲਇਆਂਜਨਕਕਹੈਸਕਦੇਦਸਇਬੰ
 ਤਿ। ਨਾਂਨਕਅੰਇਆਂਹਮਰੇਪਾਂਸਿ। ਥੇਲਿਦੁਆਂਰਾਂਅੰਦਰਿਲੇਹ। ਨਾਂਨਕਕੋਹਮਦਰਸਨਦੇ
 ਹੁ॥੮॥ ਜਾਂਇਨਾਂਨਕਜੀਨੇਦਰਸਨਕੀਆਂ। ਤਬਜਨਕਅੰਪਨੈਕੰਠੁਲਾਂਇਲੀਆਂਜਨ
 ਕਪੁਛੇਕਿਉਨਾਂਨਕਤਪਾਂ। ਅਬਤੈਜੋਪਕਉਨਕਾਂਜਪਤਾਂ॥੯॥ ਨਾਂਨਕਜੀਦਾਂਚਾਂ॥ ਤਮਗੀਕਿ
 ਰਪਾਂਤੇਜਪੋਅਜਾਂਪਾ। ਤਾਂਤੇਮਿਟਿਗਏਤੀਨੇਤਾਂਪਾ। ਜਿਹਪ੍ਰਸਾਂਦਿਪਛਾਂਨਿਅੰਆਪਾ। ਨਾਂਨਕ
 ਤਮਰੇਚਰਨੇਲਾਂਗਾ। ਭਾਂਗੇਦੇਖਨਿਰਦੇਖਹੋਇਗਾਂਖਾ॥੧੦॥ ਜਨਕਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਉਕਹੈ
 ਅੰਗੇਜਾਂਉਕਿਈਹਾਂਰਹੈ। ਹਮਤੁਮਾਅੰਤਮਏਕੋਰਾਂਉ। ਜਹਾਂਰਹੈਤਹਾਂਨਹੀਦੁਗਾਂਉ। ਤੈਤੈ
 ਦੁਆਂਪੁਰਿਕਲਿਜੁਗਦੇਧੋ। ਹਮਗੀਨਜਰਿਧਗੀਤੁਮਲੇਧੋ। ਜਨਕਕਹੈਸਦਿਨਾਂਨਕਪ੍ਰਾਇ
 ਹਮਤੁਮਕੋਦੀਆਂਪਦਨਿਰਬਾਂਨੀ॥੧੧॥ ਨਾਂਨਕਬੈਲੇਸਦਿਸਤਿਗੁਰੂਸੁਗਾਂ। ਜਦਕਦਿਬਚ
 ਨਤੁਮਾਂਰਾਂਪੁਰਾਂ। ਹਮਤੁਮਪ੍ਰਸਾਂਦਿਭਏਨਿਰਬਾਂਨੀ। ਏਕੋਕਾਂਰਕੀਕਥਾਂਮਨਿਭਾਂਨੀ। ਹਮਕ
 ਉਆਂਗਿਅੰਤੁਮਗੀਰੋਈ। ਤੈਤੈਦੁਆਂਪੁਰਿਕਲਿਜੁਗਿਗੋਈ॥੧੨॥ ਜਨਕਕਰੀਨਨ
 ਕਕਉਆਂਗਿਅੰਕੀਨੀ। ਅੰਤਲੇਕਕੀਭਗਤਿਤੁਝਦੀਨੀ। ਆਪਜਪੋਅਉਰਾਂਉਪਦੇ

ਸਾ ਤੁਮਰੇ ਸੇਵਕ ਸਗਲੇ ਕੁਸਾਘ ਹਰਾਤੁਮ ਕੋ ਦੀ ਨੀਬ ਰਿਅਾਂਈ ਅਕਥਕ ਖਾਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਂਈ।
 ੧੩॥ ਜਨਕ ਕੀ ਅੰਗਿਆਨ ਨਕਲੇ ਫਿਰਿਅਾਂ ਤਬ ਸਹਤੁਮਾ ਤਲੇ ਕਕੋ ਪਰਿਅਾਂ ਓਹਾਂ ਤੇ ਚਲੇ
 ਲੀਤੀ ਉਤਾਂਗੀ। ਸੀਲ ਪਰਬਤ ਤੇ ਕੀਈ ਉਤਾਂਗੀ। ਤਬ ਪੁਛਿਯਾਂ ਲਾਂਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਕੋ ਕੋਤ ਨੇ ਜੋ
 ਨਾਮਾਂ ਏ ਉਹ ਜੋ॥ ੧੪॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿਯਾਂ ਲੇ ਪੁਛਿਅਾਂ ਜੀ ਅਸਾਂ ਤੁਸੀ ਸੀਲ ਪਰਬਤ ਤੇ ਜੇ ਫੇਰ ਉਤਰੇ ਅ
 ਤੇ ਇਥਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ। ਸੀਲ ਪਰਬਤ ਇਥਨ ਪਰਬਤ ਬੋ ਕਿਤਨਾਂ ਉਚਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿਅਾਂ ਤੁਾਂਈ ਧਾਂਲਾਂ ਲਖ ਜੋ ਜਨ ਉਚਾਂ ਹੈ॥ ੧੫੦੦੦੦॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿਲਖ ਜੋ ਜਨ ਅਾਂਏ। ਤਾਂ ਫੇਰਿਅਾਂ
 ਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਅਾਂ ਜੀ ਇਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਾਂ ਉਰਿਅਾਂ ਹੈ ਜੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾ ਇਸ
 ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਾਂ ਉਧਰਨੁ ਪਰਬਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿਅਾਂ ਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਅਾਂ ਜੀ ਕੋਈ ਸਾਂਧ ਇਥੇ ਭੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ
 ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾ ਇਥੇ ਇਕ ਰਖੀ ਸਰਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅਾਂਧਿਅਾਂ ਜੀ ਉਸ ਰਖੀ
 ਸਰਨੁ ਦੇਖੋਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਅਾਂਧੇ ਦੇਖੋਗੇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਅਾਂ
 ਧਿਅਾਂ ਤੁਲਾਂ ਜੀ ਬੋਲਹੁ ਤੁਾਂਈ ਜੀ ਦਾਂਹ ਗੁਰੂ॥ ਸਾਂਧੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਓਸ ਪਹਾਂੜ ਦੇ ਉਤੇ ਵ
 ਤਾਂ ਤਲਾਂ ਉਕਦ ਰਤਿ ਦਾਂਅਾਂ ਹਾ। ਜਲ ਨਾਂ ਲਿਭੁ ਰਿਅਾਂ ਖਹਾਅਾਂ ਹਾਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਮਨ॥

ਨੁਲਗਾਂਕਰਨਾ ਤਾਂ ਓਹੁ ਰਖੀ ਸਰੁ ਅੰਇਆਂ ਆਂਉ ਦੇ ਹੀ ਬਚਨੁ ਕੀ ਤੇਸਾ ਇਸਨਾਂ ਨਮਧੇ ਕੋ
 ਰਤੀ ਸੁ ਅੰਗ ਤੇ ਭਗਤੀ ਗੁਣੀ ਕੁਮੋਰਧ ਰਬਤ ਮੀਨ ਸਰਵ ਰਤੁ ਰੰਗ ਤੇ ॥੧॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨਕ ਅਰਥ ਪੁਛਿ ਆਂ ਸੁਇ ਰਖੀ ਸਰ ਜੇ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾਂ ਸੋ ਮਨ ਅਰਥ ਦੇ ਹਿ ਤਾਂ
 ਰਖੀ ਸਰ ਕੋ ਹਿ ਆਂ ਸੁਇ ਰੇ ਜੇ ਤੇ ਇਸਨ ਨੁ ਕਰਤ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸ ਦਾਂ ਸਤੇ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਏਹ ਸਾਂਗਰ
 ਗਤੇ ਕੇ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਓਹੁ ਤੇ ਭਗਤ ਮੇਸੇ ਹੈ ॥ ਜੈ ਸਾਂਕੁ ਮੇਰੁ ਰਖੀ ਸਰੁ ਸਮੇਰੁ ਕੇ ਉਪਰਿ ਧੈਰ
 ਹੈ ॥ ਕਦੀ ਹਲ ਚਲਹੁ ਆਂ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਜੈ ਸੇ ਮੀਨ ਜਲ ਸੇ ਤਰੰਗ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਬਿਛੁਟੇ ਹੁ
 ਏ ਪ੍ਰਾਂ ਨਹਿ ਤੁਹੇ ਇ ਜਾਂ ਤੇ ਹੈ ॥ ਯਹ ਕਰਤ ਬਉ ਨ ਕੇ ਹੈ ॥ ਤੀ ਕਿਉ ਹੀ ਮੇਸਾਂ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਜੋ ਯਹ ਨਾਂ ਅਰੁ
 ਕਰਤ ਹੈ ॥੧॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਦ ਚਨ ਕੀ ਤਾਂ ਇਸਨ ਨ ਏ ਕੇ ਕਾਂਗੀ ਸੁ ਅੰਗ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੇ
 ਤਾਂ ਹੀ ॥ ਕੁਮੋਰ ਚਿਤ ਠਹਰੀ ॥ ਮੀਨ ਨਾਂ ਕੋ ਰੋ ਬਿਦ ਜਲ ਤਰੰਗੀ ॥੨॥ ਤਾਂ ਰਖੀ ਸਰ ਪੁਛਿ ਆਰੇ
 ਜਾਂ ਪਤੁ ਮਤ ਉ ਕਿ ਆਂ ਕਹਾਂ ਮੇ ਤੇ ਜਮ ਤਿ ਆਂ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਅਰਥ ਦਿਤਾਂ ॥ ਇਸ
 ਨਾਂ ਨ ਏ ਕੇ ਕਾਂ ਰਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਕੀ ਆਂ ਸੁ ਅੰਗ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੇ ਉਤਾਂ ਰੇ ਤੇ ਲੀ ਆਂ ਕੁਮੋਰ ਜੈ ਸਾਂਚਿ
 ਤੁ ਠਹਰਿ ਆਈ ॥ ਗੋਸਿਨ ਕੇ ਨਾਂ ਮੇਸੇ ਨਾਂ ਕਸੀ ਨ ਤਰੰਗ ਕਰਤ ਹੈ ॥ ਭਲਿ ਬਿਛੁਟੇ ਤੇ ਪ੍ਰਾਂ ਨਹਿ ਤੁਹੇ

ੲਜਾਂਵੈ॥ ਤਾਂ ਰਖੀ ਸਰਪੁਛਿਆਂ ਅਰੇ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਕਲੁ ਜੁਰ ਮੇਤੂੰ ਹੀ ਹੂਆਂ ਹੈ॥ ਜਨ ਕ ਬਿਦੇ ਹੀ ੲ੫੮
 ਕਾਂ ਸੇਵਕਾ॥ ੩॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿਆਂ ਹ ਰਖੀ ਸਰ ਮੇ ਹੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਰਖੀ ਸਰ ਜੀ ਤੇ ਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ
 ਹੈ॥ ੪॥ ਤਾਂ ਰਖੀ ਸਰ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਮੇ ਰਾਂ ਨਾਂ ਉਸੁਖ ਚੈ ਨ ਰਖੀ ਸਰ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ
 ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਕੁਝ ਏਤ੍ਰਿ ਓਹੀ ਸੁਖ ਚੈ ਨ ਹੈ॥ ਜੇ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕ ਬਿਦੇ ਹੀ ਕਾਂ ਸਿਹ ਜਾਂ ਵਾਂ ਰੁਖਾਂ ਤਾਂ ਰਖੀ
 ਸਰ ਕਹਿਆਂ ਕੁਝ ਏਤ੍ਰਿ ਮੇ ਓਹੀ ਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਪੈ ਰਾਂ ਤੇ ਪਾਇਆਂ ਅਰੇ ਉਸੁਗਲ ਦਿ ਚਿਲੀ
 ਤਾਂ ਰਖੀ ਸਰ ਕਹਿਆਂ ਚਲੇ ਕੁਝ ਏਤ੍ਰਿ ਕੁਟੀ ਮੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਰਜਾਇ ਮੀ ਰੀ॥ ਜੀ ਅਸਾਂ ਨੁ ਪੁਸੀ
 ਕਰੀ ਮੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਉਤਾਂ ਗੀਲੀ ਤੀ॥ ਬੋਲ ਹੁ ਕੁਝ ਏਤ੍ਰਿ ਵਾਂ ਹ ਗੁਰੂ ਜੀ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋ ਰਚਲੀ
 ਉਥੇ ਜੇ ਅਏ ਉਲਕਾਂ ਪਰ ਬਤ ਤੇ ਅਏ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਹੁਇ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਅਏ॥ ਅਤੇ
 ਕਿਤ ਨੇ ਜੇ ਜਨ ਅਏ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾ ਅਸੀ ਉਲਕਾਂ ਪਰ ਬਤ ਤੇ ਅਏ॥
 ਅਤੇ ਜੀ ਏਹੁ ਕੇਹੁ ਬੀਦਰਦਾਂ ਰਾਂ ਹੁ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀ ਯਾਂ ਰਾਂ ਲਖ ਜੇ ਜਨ
 ਅਏ॥ ੧੧੦੦੦੦੦॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਪਹਿਲੇ ਜਾਇ ਖਵੈ ਹੋ ਜੀ ਏ ਪੁਰਟਾਂ ਬੀਦਰਾ ਵੁ ਜਾਂ ਅਵਸੀਲਾਂ
 ਹੁਈ ਬੀਦਰਾ ਤੀ ਜਾਂ ਅਵਸੀ ਮਛਲੀ ਬੀਦਰਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆਂ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਸ ਰਾਜੇ

ਦੇਖੰਡ ਜਾਂ ਇਵ ਵੀ ਏਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਪੁਲਿਸ ਤਖੰਡ ਲਿਕਾਂ ਸਹਗ।
 ਰਾਂਜੇ ਪੁਲਸ ਤਦਾਂ ਹੈ। ਓਥੇ ਦਾਂਗ ਜਾਂ ਭੁਭੀ ਛਨ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਗੇ ਪਰਕਿ
 ਤਨੀ ਕੁਦਰਿ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਪਰਕਿ ਚੇਤਿਆ ਇਅਾਂ ਹਈ। ਤੇ
 ਨੁਪਾਰਿ ਜਾਂ ਇਵ ਵੀ ਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਪਰਿਚਲਦਾਂ ਹੈ। ਕਿਨਾਂ ਹੀ ਚ
 ਲਦਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਨ ਕਰਤਾਂ ਰੁਲੈ ਜਾਂ ਸੀਤਾ ਅਸੀਂ ਭੀ ਜਾਂ ਸੀ।
 ਅਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਉਤਾਂ ਵਲਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਨੁਪਹੁ ਚਾਂ ਇਛੁ ਤੂੰ ਏਰੇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਹੁਣ ਪਕਾਵੇ
 ਦੇਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆਂ ਕਿਉਂ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਤੇ ਨੁਪਕਾਂ ਦਿਤਾਂ। ਕੇਤੋਂ ਅਖੇ ਪਰਕਿ
 ਤਿਕੀ ਤਾਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਮੈਸਹ ਜਿਸੁ ਭਾਂਇ ਗਲ ਪੁਛੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਏਹੁ ਕਿਉਂ ਅਖੀ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆਂ ਚਲੁ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ। ਹੁਣ ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸਾਂ ਥੇ ਅਗੇ ਹੀ ਦਿਦਾਂ ਹੋ ਦਰੇ
 ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਂ ਜੀ ਅਜੇ ਹੀ ਨਾ ਹੀ ਕਰਈ। ਨਾਲੇ ਨਿਬਾਂ ਹਣਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾਂ ਅਸੀਂ ਕਰਤਾਂ ਰਉਤੇ ਬਹੁਤ ਰਾਜੀਆਂ ਹੋ। ਅਸਾਂ ਉਪਕਰਤਾਂ ਰਬਹੁਤ ਮਿਹਰਵਾਂ ਨਹੇ
 ਜੇ ਤੇ ਨੁਅਸਾਂ ਪਾਂਜੇ ਉਥੇ ਨਹੀਂ ਮੀਗਿਆਂ। ਕਿਉਂ ਜੇ ਤੂੰ ਅਖੇ ਅਾਂ ਹਾਂ ਜੀ ਮੈਂ ਭੁਖ ਦੇ ਪੇਖੇ ਮੁਇਆ।

ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰੀ ਦੇਹਿ ਕਿ ਬੇਛੁਟੇ ਗਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕੁਲੀ
 ਜਾਂਹ ਗਛੁਟੇ ਗਈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਦ ਛੁਟੇ ਗਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ
 ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਪੰਜਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਨੂੰ ਤ੍ਰੇਪ੍ਰਹੀ ਆਖਿ ਦੇ ਨਰ ਹਦੇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਹੀ ਭੀ ਹਾਂ ਜਰ
 ਹੋਸੀ। ਕਿਉਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸੀ ਤੇਰਾਂ ਕੰਮ ਕਰਿ ਕੇ ਜਾਂਸੀਏ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮ
 ਰਦਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਸਾਂ ਤ੍ਰੇਗੇ ਕੇ ਦਬੇਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਜੇ ਤੁਹੀ ਆਖੋ ਸੋ ਕ
 ਰੀਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾਂ ਆਖਿਆ ਕਰਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤੇ
 ਰਹੀ ਆਖਿਆ ਕਰਸੀਏ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਨੂੰ ਸਾਂ ਤ੍ਰੇਗੇ ਤਾਂ ਮੇਨੂੰ ਸਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਕਾਜੀਰ
 ਹਾਂਗਾਂ। ਅਤੇ ਨਾਂ ਸਾਂ ਤ੍ਰੇਗੇ ਅਤੇ ਦਬੇਗੇ ਤਾਂ ਮੇਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕਾਜੀਰ ਜੋ ਹੋਵਾਂਗਾਂ। ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਦਰਗਾਂਹ ਦਾਂ ਵ
 ਨਗੀਰ ਹੋਵਾਂਗਾਂ। ਜੀ ਮੇ ਆਖਈ ਅਖੀਰਾਂ ਤਨੁ ਡਿਠਾਂ ਹੈ। ਕਰਤਾਰ ਮੇਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਇਥੇ ਸ
 ਹੀ ਦਾਂ ਹੈ ਸੋ ਪਾਂ ਕਹੇ ਇ ਜਾਂਦਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਦਬੀ ਦਾਂ ਹੈ ਸੋ ਅਗੇ ਸਾਂ ਹੀ ਦਾਂ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਮੇਨੂੰ ਅ
 ਦਸ ਸਾਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਏਹੁ ਭਾਂਗੁ ਅਸਾਂ ਭੀ ਗਰਦਇ ਪਰੋਇ
 ਅੰਗ ਅਸਾਂ ਤੇ ਨੂੰ ਅਦਸ ਸਾਂ ਹੁਦਾਂ ਹੈ। ਦਬਣਾਂ ਨਾਂ ਹੀ। ਤੁਹਿ ਚਿਤੁ ਥਾਂ ਇਰਖਾ। ਕਰਤਾਰ ਭਾਵੈ ਗਤ

ਤੈਨੂੰ ਸਾਂਝੀ ਏਰੋਗਾ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰੋਗਾ ਥਾਟੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ
ਆਂ ਚਲੋ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਤਾਂ ਚਉਥੇ ਦਿਨ ਦਰਬੇਲਾਂ ਸਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਉਹੋ ਉਥੇ ਆਇ ਉਤਰੋ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ
ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਥੇ ਹੀ ਛੁਡ ਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਇਥੋਂ ਤੋਂ ਰੀਅਉਲਾਂ ਦਿ
ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਖਰਮੇ ਸਹਰਿ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਆਂ ਹੋ। ਚਲ ਕਰ ਖਰਮਾਂ ਖਾਂਹੀ। ਤੇਰਾਂ ਅਹਾਂਰ ਉਥੇ
ਬਾਕੀ ਰਹਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੰਜਵੇਂ ਦਿਨ ਜਾਂ ਇਮਰਦਾਂ ਨੇ ਖਰਮੇ ਦੇ ਫਲ ਖਾਂਦੇ। ਜਾਂ ਤੈਂ ਪੜੀ ਆ
ਦਿਨ ਰਹਿ ਆਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਉਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਦੇ ਹੁਖ ਖਰਮਾਂ ਤਮੇ
ਦੀ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਝਾਂ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਕਿ ਉਕ
ਰਿਜਾਂ ਤੋਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਂ ਇਉਂ ਕਰਿ ਜਾਂਤਾਂ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਾਂ ਭੁਵਿਚੋ ਪਉਣ ਦੀ ਗੀਦ
ਖਲੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਸਾਂਸਰ ਹਿਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਗਿਣਦੇ ਜਾਂਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ
ਆਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਤੂੰ ਗਿਣਦਾਂ ਜਾਂਹਿ। ਤਾਂ ਬਾਂਲਾਂ ਗਿਣਣ ਲਗ ਪੁਰੇ ਨਵੇਂ ਸਾਂਸਰ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚੋਂ ਹੋਏ
ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਦੇ ਹੀ ਨੂਹ ਬੁਲਾਂ ਇਆਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਹੈ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ
ਬਾਂਲਾਂ ਕਿਉਂ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪੁਰਣੁ ਹੋਇ ਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾਂ ਰਾਅਰੋਗਾ ਥਾਟੇ

ਕਿਆਂ ਆਖਣ ਲਗਾ ਭਾਈ ਬਾਲ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਆਵਤਿਆਈ ਆਂ ਕੇ ਜੀ ਮਰਦ ੦੧੬੨
 ਨੇ ਓਪਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਾ ਤਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਓਹੁ ਕਰਤਾਰ ਅਤੇ ਤੁਹਾ ਰੂਪ ਕਿਰਪਾ ਕਿ ਕੁ
 ਨਾ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਨੂਹ ਇਸ ਵੀ ਏ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ
 ਹੁਇ ਕਰੀ ਏ ਆਹਰਾ। ਤਾਂ ਉਸੇ ਪੁਰਸੇ ਦੀ ਆਲ ਕਰੀ ਆਲੀ ਤੀ ਆਂ ਅਤੇ ਹਿਕਚਾਂ ਦ ਰੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਆਪਣੀ ਦਿਤੀ। ਅਤੇ ਹਿਕਚਾਂ ਦ ਰਬਾਲੇ ਦੀ ਲੀਤੀ। ਅਤੇ ਹਿਕਚਾਂ ਦ ਗਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੀ ਆਂ ਜੀ। ਤਿ
 ਹਾਂ ਚਾਂਦ ਗਾਂਦਾਂ ਖਛਣ ਕੀਤਾਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਂ ਉਥੇ ਸਾਂ ਰਿ ਆਂ ਉਸੇ ਪੁਰਸੇ ਦੀ ਆਲ ਕਰੀ ਆਂ ਨਾਂ ਲਿ। ਜਾਂ ਉ
 ਥੇ ਚਲੇ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ। ਉਹ ਜੋ ਸੇਤ ਬੀ ਦਰਗਾਂ ਮੇ ਸੁਰ ਆਖੀ ਦਾ ਹੋ। ਜਿਥੇ ਸੀ ਰਾਂ ਮਚੇ ਦੁਜੀ ਪੁਲਿ
 ਬਧੀ ਆਂ ਜੀ। ਓਹ ਨਾ ਡਿਠੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਭਾਈ ਬਾਲ ਉਹ ਤਾਂ ਦੂਰਿ ਰਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਲਾਂ ਚੁਪ
 ਕਰਿ ਰਹਿ ਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਡੀਰ ਜਾਂ ਇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਚਲੁ ਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾਂ। ਉਹ ਭੀ ਦੇਖ ਚਲੀ ਏ। ਓਥੇ ਉਡਾਰੀ ਲੀਤੀ ਆਇਸੇ ਤਬੀ ਦਰਗਾਂ ਮੇ ਸੁਰ ਨਿਕਲੇ। ਤਾਂ ਏ
 ਦੇਖ ਹੋਏ ਆਹੇ। ਜੇ ਰੋ ਰਖ ਨਾਂ ਥਚੁ ਪੰਜਾਂ ਸਿਧਾਂ ਨਾਲਿ ਆਇ ਨਿਕਲਿ ਆਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਓ
 ਹੁਗੁਰੂ ਜੀ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਸੇਤ ਬੀ ਦਰਗਾਂ ਮੇ ਸੁਰ ਮੇਲਾਂ। ਰੋ ਰਖ ਗੁਰੂ ਭਰਖਰੀ ਚੇਲਾ॥

ਮਾਛਿ ਦੁਨਾ ਬਰਹੇ ਅਲ ਬੇਲਾ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਖੇਲਾਂ ਲਹ ਰੁਪਾ ਅੰਇਆ ਅਕੇ
 ਲਾਂ ਚਰਖਟ ਨਾ ਬਰਹੇ ਜੁਹੇ ਲਾਂ ਤਾਂ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾ ਬਦਾਂ ਚਾਂ ਕਉ ਨ ਜੋਤ ਸਰਬ ਸਿਰਸੇ ਗਾ
 ਦੂਜਾ ਕਾਂ ਕੋ ਕਹਤੇ ਅਉਗਾ ਕਉ ਨ ਅੰਤ ਕਿਉ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ ਕਾਂ ਕੋ ਕਹੀਐ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ਕ
 ਉਨ ਸੋ ਜੋਗੀ ਜੋਗ ਕਮਾਂ ਵਉ ਕਉ ਨ ਸੋ ਸਿਫਤੀ ਗਾਂਤਾਂ ਗਾਂਉ ਕਾਂ ਕਾਂ ਦਰਸਨ ਕਉ ਨ ਪਾਰਿ
 ਪਾਂਉ ਕਉ ਦੁਸੋ ਬਾਣੀ ਨਾਂ ਦੁਜਾ ਉਰਬਾਨੀ ਬੇਲੇ ਸੁਣਿ ਨਾਂ ਨ ਕਬਾਂ ਈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਾਵੈ ਪ
 ਦ ਨਿਰਬਾਂ ਈ ਕਉ ਨ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੇ ਸਮਾਂ ਇਹ ਜਿਤੁ ਅਸ ਬਿਰਹੇ ਕਾਂ ਲਨ ਪਾਂਇ ਉਰਬਾਨੀ
 ਪੁਛੇ ਨਾਂ ਕੋ ਤੇਹੀ ਨਾਂ ਨ ਕਸ ਚੁਫੁਠ ਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਵਾਂ ਚਾਂ ॥ ਨਿਰੰਜਨ
 ਜੋਤਿ ਸਰਬ ਸਿਰਸੇ ਗਾਇਕ ਅੰਧਿ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਹੋਗਾ ਤਾਂ ਕਾਂ ਅੰਤੁ ਪਾਂਗਾਂ ਵਾਂਗਾ ਅਗਮ ਅ
 ਗਾਂਧਿ ਬਿਅੰਤੁ ਅਪਾਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਗੀ ਜੋਗ ਕਮਾਂ ਉਸਿਫਤੀ ਗਾਂਤਾਂ ਅੰਤ ਮਰਾਂਉ ਦਰ
 ਸਨ ਅੰਧਿ ਸਹਜ ਪਾਰਿ ਪਾਂਇ ਨਿਰਮਲ ਬਾਂ ਈ ਨਾਂ ਦੁਜਾ ਇਹ ਸੁਣਿ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਂ ਨ ਕਇਹ
 ਬਾਂ ਈ ਜਿਤੁ ਪਾਂਇ ਹਿਤੁ ਪਦ ਨਿਰਬਾਂ ਈ ॥ ੨ ॥ ਸਚਿ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੇ ਸਮਾਂ ਇਹ ਕਾਂ ਲੁਨ ਕਸੋ ਪ
 ਰੁਨ ਪਾਂਇ ਨਾਂ ਨ ਕੁਰਬਾਨੀ ਗੋਸਟਿ ਹੋਈ ਅਨੁਮਾਂਨਿਅਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕਸ ਚੁਫੁਠੀ ॥ ੩ ॥ ਕੁਰਬਾਨੀ

ਚੁਕਿਉਕਰਿਥੇਜੀਕਿਉਕਰਿਦਾਂਦੀ॥ਕਿਉਕਰਿਦੁਬਧਾਂਦੁਰਮਤਿਤਿਅੰਗੀ॥ਕਿਉਕਰਿ ੬੬੨
 ਦੁਨੀਆਂਦੁਤਰੁਤਰਿਅੰ॥ਕਿਉਕਰਿਥਾਂਲੇਜੀਵਤਮਰਿਅੰ॥ਕਦਨੁਗੁਰੁਜਿਸਦੀਖਿਅੰਦੀ
 ਨੀ॥ਭੁਰਥਰੀਪ੍ਰਦੈਤਤੁਪਰਬੀਨੀ॥ਯਾਗੁਰੁਨਨਕਜੀਵਾਂਚਾਂਗੁਰਮਖਿਖੋਜਤਗੁਹਿਸੰ
 ਇਅੰ॥ਸਹਜਿਮਿਲੇਜਗਜੀਵਨੁਪਾਂਇਅੰ॥ਦੁਬਿਧਾਂਦੁਰਮਤਿਤਿਅੰ॥ਗੀਅੰਇਅੰ॥ਗੁਰ
 ਮਖਿਜੇਗੁਬਿਜੇਗਪਰਜਾਂਲੇ॥ਗੁਰਮਖਿਗਤਿਪਤਿਮਤਿਹੈਨਾਂਲੇ॥ਗੁਰਮਖਿਦੁਨੀਆਂਦੁਤਰੁ
 ਤਰਿਅੰ॥ਸਬਦਿਮੁਏਫਿਰਿਬਹੁਰਿਨਮਰਿਅੰ॥੫॥ਸਬਦਿਗੁਰੁਸਚਦੀਨੀਦੀਖਿਅੰ॥ਸ
 ਤਿਗੁਰੁਪ੍ਰਰੇਸਚੁਪਰੀਖਿਅੰ॥ਗੁਰਮਖਿਸਾਂਚੇਸਚੁਪਛਾਏ॥ਅਨਮਖਿਦਾਂਦੀਤਤਨੁਜਾਏ॥ਚੀ
 ਨੇਤਤੁਗੁਰਸਬਦੀਮੇਲਾਂ॥ਸਬਦੁਗੁਰੁਸੁਰਤਿਪੁਨਿਚੇਲਾਂ॥ਅੰਤਰਿਰਤਨੁਗਿਅਨੁਪਰਚੰ
 ਰੁ॥ਅੰਤਰਿਨਾਂਮੁਖਿਅੰਨੁਅਖੰਡੁ॥ਸੁਇਭੁਰਥਰੀਨਾਂਨਕੁਬੋਲੇ॥ਸਚੁਨਿਰੰਤਰਿਤਤੁਵਿਰੋਲੇ
 ਏ॥ਗੋਰਖੇਦਾਂਚਾਂਜਤੀਜਤੀਸਤਦੈਤਾਂਸਾਂਰੁ॥ਪਾਂਚੇਇਦੀਅੰਰਿਨਿਦਾਂਰਾਂ॥ਨਾਂਮੁਦਾਂਨੁਗੁਰਮਖਿ
 ਇਸਨਾਂਨੀ॥ਬ੍ਰਹਮਕਾਂਥੇਤਾਂਬ੍ਰਹਮਖਿਅੰਨੀ॥ਬੋਲੇਸਚੁਨਰਾਂਈ॥ਮਿਖਿਅੰਏਹੁਅੰਦਿਪਰਖ
 ਕੀ॥ਸਿਖਿਅੰ॥ਜੇਗਰੇਲਖਏਸੋਪੁਰਾ॥ਗੋਰਖੁਕਹੈਜੇਸੀਅੰਤਿਜੁਗਾਂ॥੧॥ਗੁਰੁਨਨਕ

ਜੀਵਾਂਚਾਂਚੀਚਲਚਾਂਇਨਖੇਲੈਖੇਲੋ।ਕਾਮਦਾਂਅਨਤਿਮਾਂਗੈਗਮੇਲੋ।ਚੀਚਲਨਾਂਰਿਨਜੰ
 ਇਅਖਾਂਝੈ।ਗਗਨੰਤਰਿਧਨਖਸਹਸਿਮਹਿਚਝੈ।ਰਹੈਇਕੰਤੁਸਬਦਿਨਿਰਬਾਂਇ।ਦਰਗਹ
 ਪੈਧਾਂਪਤਿਪਰਦਾਂਇ।ਐਸੇਸੀਜਮਰਹੈਗੁਰੁਪੁਤਾਂ।ਨਾਂਨਕਕਹੈਸੋਈਅਦੁਧਤਾਂ॥੮॥ਕਨਕ
 ਕਾਂਅਨੀਸਿਓਨਾਂਹੀਗਾਂਤਾਂ।ਪਰਦਰਬਨਹਿਚੈਨਪਰਤਿਅਰਾਂਤਾਂ।ਜਿਹਬਾਂਮੁਖੈਨਕੁੰਧਾਂਜਤ
 ਮਨਮਾਂਦਕੁਮਨੁਤੇਪਤੀਅਨਾਂ।ਅਨਤੇਮਨੁਸਾਂਨਿਅਾਂਗੁਰੁਤੇਸਮਝਾਂਨਾਂ।ਪਰਦਰਕੀਖਬਰਸਚ
 ਸਬਦਿਸਿਓਤੀ।ਅਬਚਲਨਗਰੀਸਚੁਜੇਗੁਪਛਾਂਤੀ।ਜੇਗਮਾਂਰਗਕੀਐਸੀਚਾਂਲਾਂ।ਪ੍ਰ
 ਦਵਤਨਾਂਨਕਸੁਦਹੋਬਾਂਲਾਂ॥੯॥ਗੈਰਬੇਦਾਂਚਾਂ।ਕਵਨਰੁਪਕਵਨਬਿਸਬਾਂਗਾਂ।ਕਵਨਅ
 ਰੀਰੁਕਵਨੁਅਕਾਂਗਾਂ।ਕਿਤੁਪਾਰਿਦਸੈਕਵਨਅਚਾਂਗਾਂ।ਕਵਨਸੁਰਾਂਜਾਂਕੁਵਨੁਸਮਹਤਾਂ।
 ਕਵਨੁਸੁਪਰਖਪੁਰਖਪਤਿਹੋਤਾਂ।ਕੁਵਨੁਸੁਬੈਲੈਕਵਨੁਸੁਪੈਖੈ।ਕਵਨੁਸੁਜੇਤਿਨਿਰੰਤਰਿਦੇ
 ਖੈ।ਕਹਤੇਅੰਦੈਕਹਾਂਇਹੁਜਾਂਇ।ਪਰੁਪਹੈਜੀਉਕਹਾਂਸਮਾਂਇ॥ਇਸੁਕਥਾਂਕਾਂਦੇਹੁਵੀਚਾਂ
 ਗਾਂ।ਬੈਲੈਗੈਰਖੁਤੇਤੇਤਤੁਜਾਂਗਾਂ॥੧੦॥ਗੁਰੁਨਾਂਨਕਦਾਂਚਾਂ।ਸਚੁਰੁਪਪਦਨਬਿਸਬਾਂਗਾਂਗਗਨ
 ਅਰੀਰੁਸਪੁਰਖਪੁਰਖਪਤਿਹੋਤਾਂ।ਕਿਸਾਂਸਕਮਖੁਰਾਂਗਾਂਗਗਮਖਿਨਿਜਪਾਰਿਮਹਿਲੀਦੇਸੈ

ਅਮਰੁਹਿਓਫਿਰਿਕਾਂਲੁਨੁਗੁਸੈ। ਮਨੁਰਾਂਜਾਂਪਦਨਹੈਮਹਤਾਂ। ਨਿਰੰਜਨੁਪੁਰਖਪੁਰਖਪਤਿਹੋਤਾਂ।
ਬੋਲੈਪਦਨਅਗਨੁਤ੍ਰਦਾਂਉ। ਸਚੁਪਖੈਜੋਤਿਨਿਰੰਜਨਰਾਂਉ। ਹੁਕਮੇਅੰਦੈਹੁਕਮੇਜਾਂਉ। ਧਿਰੁ
ਪਤ੍ਰੈਜੀਉਸਚਿਸਟਾਂਉ। ਏਹੁਅਗਮਕਥਾਂਕਥੀਨਜਾਂਇ। ਸਤਿਗੁਰੁਪੁਰੈਦੀਅੰਦਿਖਾਂਇ। ਨਨਕ
ਬੋਲੈਸਚੀਗਾਂਥਾਂ। ਸੁਇਹੋਗੁਰਬਰੀਗੋਰਖਨਾਂਥਾਂ। ੧੧। ਜਤੁਪਹਾਂਰਾਂਧੀਰਜਸੁਨਿਅੰਗੁ। ਅਹ
ਰਣਮਤਿਵੇਦਹਥੀਅੰਗੁ। ਗੁਰਸਬਦੁਸਚੁਸਚੀਧਰਮਸਾਂਲੁ। ਸਚੁਕਰਿਭਾਂਡਾਂਤਤੁਲੈਛਾਂਲੁ।
ਪਤ੍ਰੀਐਸਬਦੁਸਚੀਟਿਕਸਾਂਲਾਂ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਦਿਸਟਿਸਦਾਂਦਇਆਲੁ। ਨਨਕਨਦਗੀਨਦਗਿਨਿ
ਹਾਂਲੁ। ੧੨। ਏਹੁਸਚੀਗੋਸਟਿਗੁਰਮੁਖਿਹੋਈ। ਗੁਰਮੁਖਿਦਿਰਲਾਂਚੀਨੈਕੋਈ। ਸਚਖੰਡਕੀ
ਥਾਂਈਅਖੰਡ। ਗੁਰਮੁਖਿਜਪਹਿਖੰਡਬ੍ਰਹਮੰਡ। ਸੇਤਬੰਦਰਾਂਮੇਸਰਹੋਈ। ਪ੍ਰਣਵਤਨਨਕਤਾਂਗੋ
ਈ। ੧੩। ਸੇਤਬੰਦਰਾਂਮੇਸਰਮੇਲਾਂ। ਗੋਰਖਭੁਰਬਰੀਏਕੁਗੁਰੁਏਕੁਚੇਲਾਂ। ਗੋਰਖਬੋਲੈਸ
ਹਜਿਸੁਭਾਂਇ। ਹਮਭੂਲੇਤ੍ਰਿਰਾਂਹੁਬਤਾਂਇ। ਨਨਕਬੋਲੈਸਚੀਥਾਂਈ। ਸੁਇਹੋਗੋਰਖਨਿਰੰਜ
ਨਪ੍ਰਾਂਈ। ੧੪। ਗੁਰਮੁਖਿਸਚਾਂਜੋਗੁਕਮਾਂਉ। ਨਿਜਧਾਰਿਅਹਲੀਪਾਂਦਹਿਥਾਂਉ। ਸਤਿਗੁਰਪੁ
ਰੋਕੀਦੀਖਿਅੰਦੈਹੁਕਮਾਂਉ। ਹੁਕਮੇਅੰਦੈਹੁਕਮੇਜਾਂਉ। ਹੁਕਮੇਅੰਦੈਹੁਕਮੇਜਾਂਉ।

ਪੰਜਸਤਨਓਗਾਇਗਿਆਨਅਮੋਲੋਨਉਪਰਿਛੁਟਿਦਸਦੈਦੁਆਂਗਿ। ਤਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਪੀਵਹਿਸਬਦਿ
 ਅਪਾਂਗਿ। ਤਹਅਨਹਦਵਾਂਜੈਪਨਿਓਅੰਕਾਂਗਿ। ਨਨਕਜੋਤੀਜੋਤਿਅਪਾਂਗਿ॥੧੮॥ ਸਤਿਗੁਰਪੁ
 ਰਾਂਦੇਪਰਵਾਂਗੁ। ਦਹਦਿਸਿਮੋਟਿਦਸਾਂਏਗਾਂਗੁ। ਸਚਿਬਿਭੂਤਿਦਰਸਨਪਾਰਿਆਉ। ਐਸਾਂਜੋ
 ਗੀਜੋਗੁਕਮਾਂਉ। ਪੁਰੇਗੁਰਕਾਂਸਨਿਉਪਦੇਸੁ। ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਿਮਿਟੇਸਭਕੁਪਾ। ਨਨਕਬੋਲੈ
 ਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਂਗੁ। ਐਸਾਂਜੋਗੀਜੁਗਤਿਸਚਿਅੰਗੁ॥੧੯॥ ਵੇਦਕਤੇਬਸੋਧਿਕੁਰਾਂਨਾ। ਪੀਡਿਤੁ
 ਪੇਥੀਪਛਿਪੁਰਾਂਨਾ। ਨਉਖੰਡਪਰਤੀਸਗਲੀਟਿਰਹਿ। ਜੋਗਨਪਾਂਵਹਿਕੁਰਮਿਭੁਰਮਿਸਰਹਿ
 ਸਤਿਗੁਰਪੁਰੇਕੀਸਰਨਾਂਉ। ਲਖਕੁਉਰਾਂਸੀਜੂਨਨਪਾਂਉ। ਸਾਧਸਿਗਤਿਮਹਿਦਾਂਸਾਂਪਾਂਇਅੰ
 ਆਠਪਹਰਿਹਰਿਨਾਂਮਧਿਆਂਇਅੰ। ਸਚੁਜੋਗਅਟਲਅਸਥਾਨ। ਨਨਕਪ੍ਰਣਵੈਸਦਾਂਕੁ
 ਰਬਾਂਨਾ॥੨੦॥ ਸਦਿਰੇਕੁਰਬਰੀਰੋਰਖਨਾਂਬਾਂਨਾਂਅਬਿਨੰਦਬੇਬਹੁਸਾਂਬਾਂ। ਸਾਂਧਿਕਸਿਧਗੁਰੁਬ
 ਹੁਚੇਲੇ। ਗੁਰਸਬਦਬਿਨੰਦੁਖੀਏਦੁਹੇਲੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਂਈਨਨਕਬੋਲੇ। ਸਹਜਿਨਿਰੰਤਰਿਤ
 ਤਦਿਰੇਲੇ॥੨੧॥ ਤਾਂਫੇਰਿਗੋਰਖਨਾਂਬਕਹਿਆਂ। ਅਰੇਨਾਂਨਕਬਾਂਲਾਂਚਲਤਾਂਹੈਸਿਧਾਂਕਾਂਮੇਲਾਂ
 ਹੈ। ਤਾਂਭਾਗੁਨਾਂਬਕਹਿਆਂ। ਅਰੇਨਾਂਨਕਬਾਂਲਾਂਚਲਤਾਂਹੈਸਿਧਾਂਕਾਂਮੇਲਾਂ॥

ਲੇ। ਸਿਧਾਂਕ ਮੇਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਸਿਧੇ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਥੇ ਕਿ ਤੁਨੇ ਕਹਿ ਹੈ। ਤਾਂ ੨੬੪
ਰਖਨਾਂ ਥਕਹਿਆਂ ਜੀਈ ਹਾਂ ਸਿਉ ਚਉਦਹ ਜੈ ਪੰਜ ਹਤ ਰਕੇ ਜੁ ਹੈ। ੨੪੭੫। ਅਤੇ ਮੇਲਾਂ ਭੀ ਕ
ਲਿ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਜਾਂਹੁ ਜੀ। ਤੁਮ ਸਿਧ ਹੋ ਓਤ ਤੇ ਜਾਂਹੁ ਗੇ। ਅਤੇ ਮਨੁ ਖਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਥਰੀ ਬੋਲਿਆਂ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲ ਤੇ ਤੇ ਕਉ ਸਕ ਉਠੈ ਦਤਾਂ ਥਾਂ ਅਬ ਤੁ ਸੁਕ ਉਕਿਆਂ
ਅਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ। ਤੁਰਥਰੀ ਨਾਂ ਥਾਂ ਜਿਸ ਕਉ ਸਉ ਤਾਂ ਈ ਥੀ ਸੋ ਹਮ ਕਉ ਭੀ ਉਤੈ
ਦੈ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਥਰੀ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸਤੈ ਨੇ ਹੀ ਉਤੈ ਈ ਥੀ। ਕਿ ਕਿਸੀ ਅਰੇ ਨੇ ਉਤੈ
ਈ ਥੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ। ਸਚ ਸਬਦ ਨੇ ਕਉ ਸਉ ਤਾਂ ਈ। ਅਾਂਗਿ ਅਾਂਏ ਕੇ ਕਰ ਕੀ ਅਾਂ
ਈ। ਬਿਨੁ ਅਾਂਗਿ ਅਾਂਸੋ ਕਉ ਨ ਉਤੈ ਦੈ। ਅੇਸਾਂ ਕੇ ਈ ਦਿਸਾਇਨ ਅਾਂਦੈ। ਹਮ ਕਉ ਭੀ ਉਹੁ ਅ
ਗਿ ਅਾਂਦੈ ਹੁ। ਤੁਮ ਚਲਹੁ ਅਾਂਗੇ ਹਮ ਅਾਂਇ ਮਿਲੇਇ। ਤਾਂ ਸਿਧਾਂ ਉਤੈ ਗੀਲੀ ਤੀ। ਬੋਲਹੁ ਤੁਝੀ
ਜੀਵਾਂ ਹੁ ਗੁਰੂ। ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਕਿਉ ਤਾਂ ਈ ਬਾਲਾਂ ਸਿਧ ਤਾਂ
ਗਏ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅਾਂਖਿ ਅਾਂਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਡੀਰ ਜਾਂਇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਚਲੁ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲੇ
ਅਸੀ ਭੀ ਜਾਂਈਏ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅਾਂਖਿ ਅਾਂਭਲਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਉ ਬੋਲੈ ਤਾਂ ਗੀਲੀ ਤੀ। ਜਾਂ

ਦੇ ਅਚਲ ਵਟਾਂ ਲੇਹਿ ਕਪਲ ਕਵਿ ਚਿਅਾਂ ਇ ਪਹੁਚੇਹਿ ਕੁਪਿ ਪਲ ਦੇਹੇ ਠਿਥੁ ਅੰਗਾਂ ਉਸ
 ਉਪਰਿ ਬੈਠਿ ਗਏਹਿ ਜਾਂ ਸਿਧ ਅੰਏ ਤਾਂ ਕਿਆ ਦੇਖਾ ਨਿਜੇ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਅਗੇ ਹੀ ਬੈਠਾ ਹੋਹਿ ਤਾਂ ਗੋਰ
 ਖਕ ਹਿਅਾਂ ਅੰਏ ਸੁਹੇ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਅੰਏ ਸੁਹਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਕ ਹਿਅਾਂ ਏ ਕੰ ਕਾਰ ਕੋ ਅੰਏ ਸ
 ਹੋ ਗੋਰ ਖਨਾਂ ਥਾ ਤਾਂ ਭਰ ਥਰੀ ਕਹਿਅਾਂ ਅਗੇ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਤੇ ਕਿਛੁ ਇਸਟੀ ਹੋਹਿ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਕ
 ਹਿਅਾਂ ਅਗੇ ਭਰ ਥਰੀ ਇਸਟ ਹਮਾਰਾ ਏ ਕੰ ਕਾਰਾਂ ਸਚਮੀ ਕੁ ਕੀਅਾਂ ਨਿਸਤਾਂ ਰਾਂ ਉਸਤ ਦੁਹਮਰਾਂ
 ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਪੁਰਾਂ ਆਇ ਅੰਤਿ ਬਚਨਾਂ ਕਾਂ ਸੁਰਾਂ ਜਿਨ ਹਮ ਕਉ ਪੰਖਲ ਗਏ ਅੰਏ ਸੋ ਤੁਮ ਤੇ ਅੰ
 ਗਈਹਾਂ ਅੰਏ ਬੈਸੇ ਨਾਂ ਨ ਕਕ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾਂ ਕੀ ਨੀ ਸੁਣਹੋ ਭਰ ਥਰੀ ਤੇ ਅਕਲ ਨਲੀ ਨੀ
 ੨ ਜਾ ਉਥੇ ਮੇਲ ਉਠੁ ਹਿਅਾਂ ਤਾ ਵਟਾਂ ਲੇਹਿ ਅੰਏ ਕੰ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਨੁ ਸਿਧ ਤਾਂ ਲੋਕ ਅੰਏ ਕ
 ਰਿਕਈ ਪੈਰੀ ਪਏਹਿ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦੁਸਟੀ ਲੋਕ ਰਣਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਕ ਹਿਅਾਂ ਕਿਉ ਭਾਂਈ ਬੰ
 ਲਾਂ ਆਇ ਬੈਲੋਕ ਦੁਖ ਦੇਹੇ ਅਤੇ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਅਸਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਪੁਤਰ ਨੂੰ ਉਥੇ ਲੈ ਆਵ
 ਏਹੇਹੇ ਅਤੇ ਦੁਇ ਸਾਂਧ ਕੰਧਾਂ ਗਵਿ ਚਿਹੈ ਨੀ ਉਨਾਂ ਨਾਂ ਲਿਅਾਂ ਨਾਂ ਵਚਨੁ ਹੈ ਉਨਾਂ ਨਾਂ ਮਿਲਣ ਹੈ
 ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਧਿਅਾਂ ਜੀ ਸਹਜਾਂ ਦਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾਂ ਪੁਤਰ ਤਾਂ ਤਲਵੰਡੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਕ ਹਿ

ਅੰਤਾਈ ਬਾਲਾ ਉਸਤਾਈ ਜਰੂਰ ਉਥੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅੱਖਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਚਲੇ। ਬੋਲ ਹੁਕਮ ੨੮੫
 ਈ ਜੀਵਾਂ ਹੁਗਾ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਉਡਾਂ ਗਈ ਤੀ। ਅੰਦਰ ਚੰਦ
 ਭਾਂਨ ਸਿੰਧੂ ਦੇ ਪੁਰ ਤੇ ਉਤਰੇ। ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਿਉ ਦਾ ਪੁਰ ਅੰਗ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੱਖਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਈ ਬਾਲਾ
 ਗੰਏ ਬਾਲਾ ਰੋਤਾਂ ਚਲਿ ਗਈਆਂ। ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਭੀ ਚਲੁ ਗਈਆਂ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਬੀ ਭੀ ਚਲਿ ਗਈ
 ਅਤੇ ਚਾਂਚਾਂ ਲਾ ਲੁਗਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਚੰਮ ਰੂਪ ਉਸੀ। ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਜਰੂਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੇ ਪੁ
 ਤ ਨੁਸਦਿ ਲਿਆਉ। ਚੁਪ ਚੁਪਾਂਤੀਆਂ ਜਾਂਦੇ ਕਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀ ਸਹ ਜਾਂਦੇ ਨਾ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੱਖਿਆਂ ਅੰਗ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅੰਭੁਲਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸਹ ਜਾਂਦੇ ਨਾ ਸਦਿ
 ਆ ਚਾਰਿ ਪੜੀਆਂ ਰਾਂਤਿ ਗਈਆਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਸਹਿ ਜਾਂਦਾਂ ਮੈਂ ਦੋਰੇ ਨਿਕਲਿਆਂ ਈਆਂ ਜਾਂਦੇ ਖੇ
 ਤਾਂ ਬਾਲਾਂ ਸਿੰਧੂ ਹੈ। ਜੇ ਨਾਨਕ ਤਪੇ ਨਾਂ ਲਿਆਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੇਰਾਂ ਪਿਉ ਭੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਆਂਗਾ। ਸਿੰਧੂ
 ਇਕ ਰਿਸਹਿ ਜਾਂਦਾਂ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਚੁਹਿ ਪਈਆਂ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਦੁਚ ਨੁਕੀ ਤਾਂ ਸਹਿ ਜਾਂਦਾਂ ਕਰਤਾਂ
 ਰੁਭੁਲਾਂ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਨਾਂ ਉਦੀ ਦਾਂਤਿ ਦੇਵੈ। ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਸਹਿ ਜਾਂਦਾਂ ਤੈਨੂੰ ਨਾਨਕ ਤਪਾਂ ਸ
 ਦਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਹਿ ਜਾਂਦੇ ਅੱਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਰਾਂ ਧਾਂਦਾਂ ਮਿਦੇ।

ਹੈ। ਤੁਰਤ ਚਲਾ। ਤਾਂ ਸਹਿਜਾਂ ਦਾਂ ਕਰਮਾਂ ਦਾਂ ਬਲੀਆਂ ਹਾਂ। ਉਠਿ ਕੇ ਨਹਿ ਹੋਇਆਂ। ਅੰਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨਕਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆਂ ਸੁਇ। ਤਾਂ ਈ ਸਹਜਾਂ ਦਾਂ। ਤੇਰਾਂ ਪਉ ਕਾਲ ਵ
 ਸਿਰੇਇਆਂ। ਅਸਾਂ ਨੂ ਜੋ ਗੁਆਂ ਹਾਂ। ਤੈਨੂੰ ਸਿਰੇ ਪਾਂ ਉਦੇ ਵੇਦਾਂ। ਅੰਖ ਤੈਨੂੰ ਕੇਹ ਵਾਂ ਸਿਰੇ ਪਾਂ ਉਦੇ ਈਏ।
 ਇਥੇ ਦਲੈ ਨਾਂ ਹੋ ਕੇ ਦਰਗਾਂ ਹਦਾਂ ਸਿਰੇ ਪਾਂ ਉਲੈ ਦਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ। ਜੋ ਬਾਬੇ ਮਰਦ
 ਨੇ ਨਹਿ ਤਾਂ ਹਈ ਸੋ ਮੇਨ ਦੇ ਹਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਅੰਖਿ ਅੰਸੁਇ। ਤਾਂ ਈ ਸਹਜਾਂ ਦਾਂ ਤੇਰੇ ਪਉ ਅਸਾਂ ਬੇ
 ਸਾਂ ਰੁਦਾਂ ਮੰਗਲੀ ਤਾਂ। ਅਸਾਂ ਉਸਤਾਈ ਸਾਂ ਹਿ। ਜੇ ਤੂੰ ਉਥੇ ਚਲ ਕਹਿ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਤੂੰ ਭੀ ਉਸੇ ਜੇਹ
 ਹੋਵੇ। ਅਗੇ ਭੇਗੀ ਖੁਸੀ। ਜੇ ਤੂੰ ਅੰਖੇ ਸੋਈ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ। ਜੋ ਮੇਨ ਬਾਂਬੇ ਦੇ
 ਥਾਂ ਨਲੈ ਚਲੇ ਤਾਂ ਕਰਤਾਰ ਮੇਥੇ ਭੀ ਮਿਹਰਵਾਂ ਨਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਅੰਖਿ ਅੰਚਲੁ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ।
 ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਨੁਥੇ ਹੀ ਲੈ ਚਲੀਏ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਖਿ ਅੰਭੁਲਾਂ ਜੀ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਤੇਏ ਚਲੇ। ਜਾਂ ਮੁਲ
 ਤਾਂ ਨਦੀ ਪਰਤੀ ਗਏ। ਨੇਰੇ ਤੁਲਿ ਭੇਦੇ ਨ ਉਕੋਹ ਪਰੇ ਉਥੇ ਹਿ ਕੁਸਜੁ ਵੈਠਾਂ ਅੰਗਾਂ। ਬੋਲਹੁ ਭਈ
 ਜੀਵਾਂ ਹੁਗਰਾ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ॥ ਸਜਣ ਕੇ ਹੀ ਤਰਾਂ ਦਾਂ ਅੰਗਾਂ। ਜੇਹੀ ਤਰਾਂ ਪਦਿ ਤੇ ਬੇਸ
 ਨੇਰੇ ਵੇਰੇ ਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਅੰਖਿ ਅੰਸਹਜਾਂ ਦਾਂ ਇਸ ਗਿਰਾਂ ਉਦਿ ਚਿਜਾਂ ਹਿ। ਪਰਤੁਰੇ ਨਾਂ ਹੀ।

ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਨੁ ਕੇ ਹਾਡੁ ਰਹੈ ॥ ਜੇ ਤੁਝੀ ਮੇਰੇ ਨਾਂ ਲੇਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਦੇਹ ਲਿਉ ਚੇ २੬੬
 ਕਾਇਆ ਹੋ ॥ ਜਾਂ ਇਸਹਜਾਂ ਦੇ ਰਾਂਅਸਤਿ ਕੀਤੀ ॥ ਤਾਂ ਅਰੋਸ ਜਣ ਵੇਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਂ ਭਾਂਡੀ ਸਿਤ
 ਰਾਮਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਜਣ ਪੁਨਿ ਆਭਾਈ ॥ ਕਿਥੋਂ ਆਇਓ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਧਰ ਦੇ ਮੀਰ
 ਤਾਂ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉ ਦੁਹੇ ਦਾਹੈ ਸਚੁ ਅੰਧਾ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਰਾਂ ਸੀ ਹੋ ॥
 ਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਈ ਕਿਸੇ ਵਡੇ ਅੰਦਮੀ ਦਾਂ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
 ਜਾਂ ਗੋ ॥ ਵਡੇ ਅੰਦਮੀ ਦਾਂ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਜਣ ਪੁਨਿ ਆਭਾਈ ਉਸ ਦਾਂ ਉਕਿਆਂ ਹੋ ॥
 ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਈ ਉਸ ਦਾਂ ਉਨਾਂ ਨ ਕਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਈ ਉਹ ਕਉ
 ਦੁਹੇ ਦਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਈ ਉਹ ਪਤੀ ਹੋ ਦਾਹੈ ॥ ਪਰ ਅੰਦਮੀ ਵਡਾਂ ਹੋ ॥ ਤਾਂ
 ਫੇਰਿ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਈ ਉਹ ਅਸਾਂ ਜੇਹਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਜਮਾਂ ਨਹਿ ਹੁਤਾ
 ਥੋਡੀ ਵਡਾਂ ਅੰਦਮੀ ਹੋ ॥ ਸਜਣ ਅੰਖਿਆਂ ਅੰਦਮੀ ਅੰਨ੍ਹ ਭਾਈ ਉਏ ਹੁਵਡੇ ਅੰਦਮੀ ਦਾਂ ਮਿ
 ਰਾਂ ਸੀ ਹੋ ॥ ਧਿਜਮਤ ਇਸ ਦੀ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਕਰਣੀ ॥ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਖਵਾਂ ਲਵਾਂ ॥ ਜਾਂ ਹਿਕੁ ਭਾਈ ਇਨ
 ਦੇ ਨਾਂ ਲਿ ॥ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਨੁਪਵਾਂ ਲਵ ਲੈ ਗਏ ॥ ਜਾਂ ਹਿਕੁ ਰਿਸਹਜਾਂ ਦੇ ਦੇ ਕਪੜੇ ਲਾਂ ਹਿਲੀ

ੴ

ਅੰਨੇ ਅਤੇ ਲਗੇ ਆਖਣ ਭਾਂਈ ਦਸਤੇ ਰੇ ਪਾਂਸਿ ਹੋ ਰੁਕਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਪਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ
ਦਿ ਕੀਤਾਂ ਭੁਲੇ ਤਪ ਜਾਮੇ ਨੁ ਭੁਲੀ ਜਾਂਗਾ ਭੇਜਿ ਆਂਹਣੀ ਕਪਟੇ ਲਾਂਹਿਲੀ ਤੇ ਅੰਨੇ ਅਤੇ ਬੀਨਿਬ
ਹਾਂਲਿ ਆਂਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਆ ਚਲੁ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਅਸਾਂ ਨੁ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਜਾਂਦਿ ਕੀਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁ
ਰਨਾਂ ਨਕ ਅਤੇ ਬਾਂਲਾਂ ਦੇ ਵੇ ਆਇਖਣੁ ਹੋਏ। ਦੇਖਨ ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਖਨੇ ਸੋ ਸਜਣੁ ਅੰਸੀਤ ਰਾਂਬੇ
ਠਾਂ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਵਡੇ ਪਰਮ ਬੈਸਨੇ ਹੋਏ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਜਾਂਦਿਆਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕ ਆਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਸਜਣੁ
ਕਰਤਾਂ ਰਕਰਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਅੰਗੇ ਸਜਣੁ ਬੋਲਿਆਂ ਆਂ ਭਾਂਈ ਸਤਿਗਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕ ਆਖਿਆਂ
ਭਾਂਈ ਸਜਣੁ ਇਥੇ ਅਸਾਂ ਭਾਂਹਿ ਕੁਆਂਦਮੀ ਆਇਆਂ ਹੈ। ਮਿਰਾਂਸੀ। ਤਾਂ ਸਜਣੁ ਆਖਿਆਂ ਜੀਇ
ਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾਂਹੀ ਆਇਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕ ਆਖਿਆਂ ਕਿਉ ਭਾਂਈ ਸਜਣੁ ਮੁਕਰਦਾਂ ਕਿਉ
ਹੈ। ਇਥੇ ਆਇਆਂ ਹੈ। ਅੰਗੇ ਸਜਣੁ ਆਖਿਆਂ ਜੀਤਸੀ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਹੋ। ਮੈਨੁ ਕਿਆ ਜ
ਰੁਪਈ ਹੈ ਜੀ। ਮੁਕਰਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕ ਆਖਿਆਂ ਜਾਂਹਿ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਇਸ ਬੈਸਨੇ ਦਾਮੁ
ਹੁਕਾਂ ਲਾਂਕਰਾ ਅੰਦਰੇ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਨੁਕਦਿ ਲਿਆਂ ਉ। ਤਾਂ ਬਾਂਲਾਂ ਜਾਂਦਿ ਅੰਦਰਿ ਵਹਿਣਿਆਂ।
ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਬਾਂਲਾਂ ਜਾਂਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਆਖਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕ ਸਦਦਾ

ਈਸਹਜਾਂਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜਿਜਸਾਨੁਤਸਾਂ ਮੈਨੁ ਕਿਥੇ ਭੁਜਿਆਂ ਸੇ ਰੇ ਕਪਹੇ ਲਾਂਹਿਲੀ ਤੇ ਅਨੇ॥
 ਅਤੇ ਮੈਨੁ ਬੀਨਿ ਪਤਿਅੰਨਾ ਮੈ ਕਿਅੰ ਕਰਾਂਤਾਂ ਬਾਂਝੇ ਅੰਖਿਆਂ ਸਹਜਾਂਦਾਂ ਹੁਇ ਤੇ ਰੇ ਕਪਹੇ ਭੀਲੈ ਦੇ
 ਅੰਗੇ ਜੈਨਾਂ ਬਪਾਂ ਅੰਗੇ ਸਿਰੀ ਮੈਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਪਹੇ ਦੇ ਵਨ ਨਾਹੀ ਅੰਖੁਨ ਏ ਹੋ ਜੇਹਾਂ ਅੰਇਆਂ॥
 ਤਾਂ ਬਾਂਝੇ ਅੰਖਿਆਂ ਚਲੁ ਸਹਜਾਂਦਾਂ ਕਪਹੇ ਉਥੇ ਹੀ ਅੰਇਹ ਹਨਗੇ ਤੂੰ ਚੰਦਰ ਨਾਹੀ ਸਹਜਾਂਦੇ ਨੁ
 ਲੈ ਕਰਿ ਨਾਂ ਲਿਖਾਂ ਲਾਂਗੁ ਰੂਨਾਂ ਨਕਜੀ ਪਾਂਸਿਅੰਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਅੰਦੇ ਸਹਜਾਂਦਾਂ ਕਪ
 ਹੇ ਕਿਥੇ ਨੀ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂਦੇ ਕਰਿਆਂ ਜੀਏ ਹੁਭਲਾਂ ਬੁਗਤੁ ਧੈਸੋ ਨੇ ਪੈ॥ ਇਹ ਤਾਂ ਠਗੁਰੈ ਜੀ ਰੇ ਟੀਪਾਂ ਦੁਖ
 ਦੇ ਬਹਨੇ ਅੰਦਰਿ ਵਾਂਹਿ ਕਰਿ ਕਪਹੇ ਲਾਂਹਿਲੀ ਤੇ ਅਨੇ॥ ਅਤੇ ਬੀਨਿ ਪਤਿਓਨਾ ਏ ਹੁਕਮ ਕਰਦਾਂ ਪੈ ਜੀ
 ਏ ਹੁਭਗਤੁ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਕਿਉ ਭਾਂਈ ਸਜਣਾਇ ਹੁਕਿਅੰ ਕੀ ਮਤੀ ਕਰਦਾਂ ਪੈ॥ ਤਾਂ ਅਰੇ
 ਸਜਣੁ ਸਗਮਿਦਾਂ ਹੋਇਆ ਬੈਲਸੀਘੇ ਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਸਬਦੁ ਪਰਾਂਪਤਿ ਹੋਇਆ॥ ॥ ਰਾਂਗੁ
 ਸੁਹੀ ਮਹਲਾਂ॥ ੧॥ ਉਜਲ ਕੇਹਾਂ ਚਿਲਕਣਾਂ ਪੋਟਿ ਮਕਾਲ ਹੀ ਮਸ੍ਤੂਧੋਤਿਅਾਂਦਾਂ ਗਨਉਤਰੈ ਮੈਲਿ ਪੋ
 ਵਾਂਨਿਤੁ॥ ੧॥ ਸਜਣ ਜੇਈ ਮਾਏ ਨਾਂ ਲਿਖੇ ਚਲਿਦਿਅਾਂ ਨਾਂ ਲਿਖੇ ਲਿਖਿ॥ ਜਿਤੁ ਦਰਿ ਲੇਖਾਂ ਮੀਰੀ ਅੰਸੇ
 ਹਾਂਜਰੁ ਪਹੇਦਿ ਸੀਨੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਂਉ ਅੰਝੁ ਦਮਿ ਪਲਜੀ ਮਿਅਾਂ ਬਰੇ ਤੇ ਧਰਮ ਸਾਂਲਾ ਯਾਂਹ ਰਿਦਿ ਸੈਜੇ

੧੬ ਅੰਦਰਿਖੋਟੇਲਾਂਲੁ॥ ੨॥ ਅਥੇਟਿਕਾਂਲਾਂਲੁਹੈਗਲਵਿਚਿਮਾਂਲਾਂਚਾਂਗਿ॥ ਬਾਂਤਿਫਰੋਸੀਸਿਖਿਅੰ
 ਠਗਣਨੁਸੀਸਾਂਗੁ॥ ੩॥ ਬਗਾਂਬਗਕਪਰੇਤੀਰਥਮੀਇਵਸੀਨਿ॥ ਪੁਟਿਪੁਟਿਜੀਅਮਾਂਰਦੇਸੇਬ
 ਗਨਕਹੀਅਨਿ॥ ੪॥ ਕੋਠੇਮੰਡਪਮਾਂਡੀਅੰਧਾਂਸਹਚਿਤਵੀਅੰਹੁ॥ ਢੁਹੀਅੰਕੀਮੁਨਅੰਵਨੀਵਿ
 ਚਹੁਸਖਈਅੰਹੁ॥ ੫॥ ਸਿਮਲੁਰੁਖਸਰੀਰੇਮੰਮੁਲਨਦੇਖਿਭੁਲੀਨਿ॥ ਜੋਫਲਕੀਮਿਨਅੰਵਨੀ
 ਸੇਗਣਮੇਤਨਿਹੀਨਿ॥ ੬॥ ਅੰਧਲੇਕੁੰਭੁਠਾਂਇਅੰਡੁਗਰਵਾਂਟਬਹੁਤਾ॥ ਅਖੀਲੇਵੀਨਾਂਲਹਾਹਉ
 ਚੁਣਿਲਿਖਾਂਕਿਤੁ॥ ੭॥ ਚਾਂਕਰੀਅੰਚੀਗਿਅਈਅੰ॥ ਅਵਰੁਸਿਮਾਂਵਪਕਿਤੁ॥ ਨਾਂਕਨਾਂਮੁਸਮਾ
 ਲਿਤੁਬਧਾਂਛਟਹਿਜਿਤੁ॥ ੮॥ ੧॥ ਤਾਂਸਜਣਠਗਰੁਨਾਂਨਕਜੀਦੈਪੈਰਾਂਤੇਛਹਿਪਇਆ॥ ਤਾਂਗਰੁ
 ਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਭਾਂਈਸਜਣਾਂਏਹੁਕੀਛੁਡੇਤਾਂਕਰਤਾਂਰੁਮਿਹਰਵਾਂਨਹੈਵੀ॥ ਅਤੇਕਰਤਾਂਰੁਕਰਤਾਂਰੁ
 ਜਪੇਤਾਂਕਿਛੁਜੀਅਦਾਂਭੁਲਾਂਹੈਵੀ॥ ਤਸਜਣਅੰਧਿਅੰਜੀਮੇਨੁਹੁਇਰਖਿਲੇਹੁ॥ ਮੇਅਉਗਣਬ
 ਹੁਤਕੀਤੇਹੈਨਿ॥ ਤੁਸੀਮੇਰੇਕਰਮੇਇਧਰਿਅੰਏਹੋ॥ ਤਾਂਗਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਸੁਇਭਾਂਈਸਜਣਾਂਏਹੁ
 ਸਹਜਾਂਦਾਂਤੇਗੰਗਮਦਾਂਸੁਹੋਇਅੰਅਤੇਮਿਰਾਂਸੀਹਈ॥ ਜੇਇਸਤਾਂਈਮੰਨੇਗਾਂਤਾਂਕਰਤਾਂਰੁਮਿਹਰਵਾਂਨੁ
 ਹੋਵੀਗਾਂ॥ ਅਤੇਜੇਅਗੇਹੋਰੁਕਰੇਨਾਂਹੀ॥ ਤਸਜਣਅੰਧਿਅੰਜੀਪਿਛਲੇਬਖਸੀਅਨਿ॥ ਅਗੇ

ਨਾਕਰਾਂਗਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਗੁਣੀ ਸਜਣ ਤੇ ਰੇਵਾਂ ਸਤੇ ਅੰਏ ਅੰਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਜਣ
ਨਿਵਾਂ ਜਿਕਰਿ ਅਗੇ ਚਲਿਆਂ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਹੁਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ
ਵੇਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਖਰਮੇ ਸਹਰਿ ਜਾਂਇ ਖੜਾਂ ਕੀਤਾਂ॥ ਅੰਖਣ ਲੋਗ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਤੇਰਾਂ ਪਉ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੀ
ਏਹ ਸਾਂਧਿ ਹਈ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਉਥੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆਂ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਕ
ਹਿਆਂ ਮੀਨਿ ਸੀ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਜੋਤੁ ਸੀ॥ ਅੰਖੇ ਗੋਸ਼ੀ ਨਾਂ ਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਸਹ
ਜਾਂ ਦੰਤੁ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੁ॥ ਮਰਦਾਂ ਨਾਂ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਯਾਰੁ ਅੰਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀਟ ਬਰਤਾਂ ਉਥੇ
ਹੀ ਰਹੇ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆਂ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਇਥੇ ਤੇਰੀ ਅਤੇ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਦੀ ਮੀ ਜੀ ਹੋਵੈ ਗੀ॥ ਅਸੀ ਏਸ
ਵਾਂ ਸਤੇ ਅੰਖ ਦੇ ਅੰਹੇ॥ ਤੂੰ ਟਬਰੁ ਅੰਖੇ ਲੈ ਆਂ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀਤੁ ਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾਰਿਨ ਹੋ
ਵੇਗੇ॥ ਅਤੇ ਮੇਕਿ ਸੁ ਅਧਾਂ ਰਹਾਂ ਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆਂ ਸਹਜਾਂ ਦਾ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਯਾਂ ਵੇ ਕਰੇ
ਗਾਂ ਅਸੀ ਤਿਤੇ ਵੇਲੇ ਤੇਰੇ ਪਾਂ ਸਿਖਰੇ ਅੰਹੇ॥ ਤੂੰ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾਂਵੇ॥ ਤਾਂ ਸਹਜਾਂ ਦੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
ਮੇਨੁ ਪਰਤੀਤਿ ਹੋ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਹੁਗੁਰੂ ਜੀ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ
ਉਡ ਗਈ ਤੀ ਜਾਂਇ ਕ੍ਰਿਪਾਰਿ ਚਿਖਰੇ ਹੋਏ॥ ਉਥੇ ਹਿਕਮ ਲਾਏ॥ ਹੁਗੁਰੂ ਉਸ ਦਾ ਨ ਉ

ਯਾਰ ਅਲੀਆਂ ਹਾਂ ਉਸਨਾਂ ਲਿਭੇ ਟਾਂਹੋਈ। ਤਾਂ ਉਸ ਪੁਛਿਅ ਸੁਆਂ ਲੁਕੀ ਤੇ ਸੁਆਂ ਮੁਚਿ ਦਾਂਗੀ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਬੋਲਿ ਅੰਮਾਂ ਮਨ ਨ ਕਨਿਰ ਕਾਂਗੀ। ਟੇਗਿ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿ ਅੰਮਾਂ ਇਨੇ ਚਿਫ਼ ਮੀਦਾ ਸਿ। ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਬੋਲਿ ਅੰਮਾਂ ਬੀਦਾਂ ਪੁਦਾਂ ਇਸ। ਤੇ ਟੇਗਿ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿ ਅੰਮਾਂ ਸੁਆਂ ਪੀਰ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਨ ਕਬੋਲਿ ਅੰਮਾਂ ਪੀਰ ਜਿੰਦ ਪੀਰ। ਤੇ ਟੇਗਿ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿ ਅੰਮਾਂ ਸੁਆਂ ਪੀਰ ਜਿੰਦ ਪੀਰ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ
 ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਰੇ ਅੰਮਾਂ ਟੇਗਿ ਮੁਗਲ ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਇਤ ਕਾਂਦੇ ਨੇ ਸਤ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਚਿ
 ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਪੈਦਾਂ ਸੁਦਿ ਮੁਰਦ ਸੁਦੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਯਕ ਖੁਦਾਇ ਪੀਰ ਸੁਦਿ। ਕੁਲੁ ਅੰਮਾਂ ਲਮ
 ਮੁਰੀਦਾ ਟਕੀਰ ਖਬਰ ਦਾਂਗੀ ਗਾਂਗੀ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਅਾਂ। ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਪੁਦਾਂ ਇਦਾਂਗੀ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਸਿਖੁ ਦਾਂਇਦਾਂਗੀ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਬੋਲਿ ਅੰਮਾਂ ਸੁਆਂ ਪੀਰ
 ਮੁਰੀਦਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਸੁਆਂ ਮੁਚਿ ਦਾਂਗੀ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਮਾਂ ਰਾ ਅਲੀਦ।
 ਰੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕਹਿ ਅੰਮਾਂ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਨ ਕ ਸੁਆਂ ਮੁਬਾਂਬਾਂ ਵਲੀ ਕੀਧਾਂਗੀ। ਬੋਲੁ ਗੁਰੂ ਟੀਜੀਦ।
 ਹੁਗੁਗੁ। ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕੀਧਾਂਗੀ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਿਅਾਂ। ਹਿਕਮ ਦੇ ਹਨੁ ਚਲਿ
 ਅੰਮਾਂ ਉਸ ਮੁਗਲ ਦਾਂਗੀ ਰਾਅਾਂ ਸੇਖੁ ਸੁਫੁ ਪਠਾਂਟਾ। ਬਿਦਗ ਸਹੁਦ ਖੁਦ ਦੀ ਪਰਤੀਦਾਂ ਅਹਾਂ।

ਓਹੁ ਮੁਗਲ ਨਾਂ ਲਿਖ ਰਚੁ ਏ ਅੰਦੁ ਦਾਂ ਅਾਂਹਾਂ ਓਹੁ ਮੁਗਲ ਪਾਂਜਿ ਆਇ ਅਾਂ ਅਾਂਹਾਂ ਜਾਪ ਠਾਂ ਏ ਦੇ ਖੇਤਾਂ
 ਕਿਆ ਦੇਖੋ ਜੇ ਅਹੁ ਮੁਗਲ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਾਂਹਾਂ ਅਤੇ ਹੁਏ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਪੁਛਿ ਅਾਂ ਮੁਗਲ ਨਾਂ
 ਮੇਮੀਰਾਂ ਤਾਂ ਰਾਂ ਵਖਰੁ ਕਵੇ ਏ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਅਾਂ ਤੁਝ ਕਉ ਕਿਆ ਨ ਜਰਿਅਾਂ ਵਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ
 ਕਹਿਅਾਂ ਮੀਰਾਂ ਮੁਝ ਕੋ ਤੂੰ ਅਜੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਰਿਅਾਂ ਵਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਅਾਂ ਖੁਦਾਇ ਦਾਂ ਰੀਤ ਚਿੰਠੀ
 ਮਦਾਂ ਰੀ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਅਾਂ ਬੁਰੀ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਅਾਂ ਹਮ ਚੁਹ ਵਲੁ ਮਸਤਾ। ਪਠਾਂ ਕਹਿਅਾਂ ਕੁਆ
 ਜਾ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਅਾਂ ਯਕਰਾਂ ਫਕੀਰ ਹਮ ਚੁਪੀਰ ਸੁਦੀ। ਪਠਾਂ ਕਹਿਅਾਂ ਉਰਾਂ ਦੀ ਦਾਗ ਮਤ ਬਲ
 ਪੁਰਸੀ ਦੀ ਫੇਰਿ ਮੁਗਲ ਕਹਿਅਾਂ ਮਾਂ ਬਨ ਸੁਦੀ ਉਰਾਂ ਪਲਾਂ ਸਾ ਬਿਮਤ ਬਲ ਦਰਾਂ ਗਨ ਨਾਮੇ ਅੰਇਦਾਂ
 ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਅਾਂ ਸਮਾਂ ਅਾਂ ਬਿਰਾਂ ਦਰਿ ਸਮਾਂ ਰਜਾਂ ਇਸਦੀ। ਮੁਗਲ ਕਹਿਅਾਂ ਮਤ ਬਲ ਦੀ ਦਾਂ
 ਰਓਰਾਂ ਜਾਂਏ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਅਾਂ ਖੁਦਾਇ ਸਤਾਂ ਰੀ ਅਗਰ ਮਿਹਰ ਕਰਾਂ ਰੀ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਅਾਂ
 ਅਰੇ ਅਰੇ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਅਾਂ ਗੁਫਤ ਸਮਾਂ ਬਿਰਾਂ ਦਰੇ। ਯਾਰ ਬਫਾਂ ਦਾਂ ਗ। ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਕਹਿਅਾਂ
 ਈਲੁ ਫਤੁ ਖੁਦਾਂ ਈ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਅਾਂ ਅਰੇ ਅਰੇ। ਤਾਂ ਅਹੁ ਜੇ ਪਠਾਂ ਅੰਦੁ ਦਾਂ ਅਾਂਹਾਂ ਸੇ ਦੁਇ
 ਤੇ ਦਿਨ ਪਹਿਰਿ ਕਰਿ ਚਲ ਦਾਂ ਰਹ ਦਾਂ ਅਾਂਹਾਂ ਹੁਏ ਰਹ ਦਾਂ ਮਾਂ ਏ ਤਾਂ ਜਾਂਏ ਨਾਂ ਹੀ ਬੋਲ ਹੁਏ

ਈਜੀਵਾਂਹੁਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਹਿਦਿਚਿਜਾਂਇਨਿਕਲਿਆ॥
 ਅਗਦੇਹਦਿਚਿਇਕੁਖਤਰੇਟਾਂਦੁਰਿਆਚਉਦਾਂਪਦਾਂਦਾਂਆਹਾ॥ ਓਹੁਸਦਾਂਪਹੁਰਗਾਂਤਿਰ
 ਹਦੀਆਂਹੀ॥ ਜੋਆਇਕੇਹਿਕੁਸੁਹਰੇਉਤੇਗਟੀਲਾਹੀਓਸਾ॥ ਸੋਉਹੁਗਟੀਪਥਰਦੀਨਾਂਹੀ
 ਓਹੁਗਟੀਬਰਫਦੀਜੰਮਰਹੀਆਂਹੀ॥ ਤਾਂਖਤਰੇਟੇਓਹੁਗਟੀਭੰਨੀਲਗਨਾਂਵਦਾਜਾਂਨਾਇ
 ਮੁਕਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪੁਛਿਆ॥ ਭਾਂਈਤੁਕਉਦੁਹੈਅਤੇਤੇਰਾਂਨਾਓਕਿਆਹੈ॥ ਅਤੇਤੁਓਪ
 ਦੇਸਕਿਸਦਾਕਮਾਂਵਦਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਓਹੁਖਤਰੇਟਾਂਬੋਲਿਆ॥ ਭਾਂਈਤੁਕਉਪੁਛਦਾਂਹੈ॥ ਪਰਜ
 ਨੁਤੇਨਕਿਆਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਈਹਾਂਏਕੁਹਸਾਂਰਾਂਭਾਂਈਹੈ॥ ਹਮਇਸਦਾਂਸਤੇਪੁ
 ਛਤੇਹੈ॥ ਤਾਂਓਸਖਤਰੇਟੇਕਹਿਆਉਸਕਾਂਨਾਓਕਿਆਹੈ॥ ਅਰੁਹੋਤਾਂਕਉਦੁਹੈ॥ ਬੇਟਾਂਕਿਸਕ
 ਹੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਨਾਂਉਤੇਉਮਕਾਂਬਿਮਲਜੋਤਿਹੈ॥ ਅਰੁਬੇਟਾਂਰਾਂਜੇਜਨਕਕਾਂਥ
 ਅਰੁਹੋਤਾਂਤੋਬੋਲੀਥਾਂ॥ ਤਾਂਓਸਖਤਰੇਟੇਕਹਿਆਅਰੇਭਾਂਈਤੁਕਦਕੀਥਾਂਤਿਕਰਤਾਂਹੈ॥
 ਰਾਂਜਾਂਜਨਕੁਤੇਤੇਤੇਜਗਮੇਕਹਤੇਹੈਜੋਹੁਆਹੈ॥ ਕਹਾਰਾਂਜਾਂਜਨਕੁਅਰੁਕਹਾਂਤੀ॥ ਅਰੁਕਹ
 ਓਹੁ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਅਰੇਭਾਂਈਜੇਓਹੁਹੋਵੈਤਾਂਹਮਕੇਆਪੇਪਛਾਂਏਲੇਵੈ॥ ਤਾਂਫੇਰਿ

ਉਸਖਤਰੇਟੇਕਹਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਜੀਤਦਿਤੇਰਾਂ ਨਾਉਕਿਆਥਾਂ ਅਰੁ ਤੁੰਕਰਤਾਂ ਕਿਆਥਾਂ ਅਰੁ 290
ਅਬਤੇਰਾਂ ਨਾਉਕਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਭਾਂਈ ਤਦਿ ਮੇਰਾਂ ਨਾਉ ਗੁਰੁ ਰਖਨੁ ਥਾਂ
ਅਰੁ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕੇ ਹਮ ਸਿਖ ਹੋਤੇ ਥੋ। ਅਬ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਉ ਨਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸਖਤਰੇ
ਟੇਕਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਂਈ ਤੈਤੇ ਨਿਸਾਨੀਆਂ ਭੁਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹੈ। ਪਰੁ ਏਕ ਅਉਰੁ ਭੀ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇ
ਹੁ। ਤਦਿ ਮੇਰੀ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਕਹੁ ਭਾਂਈ ਜੇ ਤੁਕੋਹ। ਸੋ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇ
ਵੇ। ਤਾਂ ਉਸਖਤਰੇਟੇਕਹਿਆਂ ਭਾਂਈ ਕੋਈ ਅਉਰੁ ਭੀ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਭਾਂਈ ਹੈ। ਅਰੁ ਦੇਹ ਹਮਾਂ ਰੀ
ਕਦਿ ਛੁਟੇਗੀ। ਅਰੁ ਅਬੁ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਉ ਕਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਅਬੁ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ ਨਾਉ ਦੀ
ਨਾਥ ਦਇਆਂ ਲੁ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਉਰੁ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਭਾਂਈ ਹੋਦਾਂ ਲੁ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁ ਜਦ ਉਹੁ ਮੁਸਕੇਗਾ ਤਬ
ਤੁਮਾਂ ਰੀ ਦੇਹੁ ਛੁਟੇਗੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਦੀਨਾਂ ਥ ਦਇਆਂ ਲੁ ਪੁਛਿਆਂ ਤਦਿ ਉਸਕਾਂ ਨਾਉ ਕਿਆਥਾਂ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਤਦਿ ਉਸਕਾਂ ਨਾਉ ਬੀਰਮ ਦੇਉ ਥਾਂ। ਅਰੁ ਰਾਜੇ ਉਦੇ ਸਿਘ ਕਾਂ ਬੇਟਾਂ ਥਾਂ
ਅਰੁ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕੇ ਕਾਂਦਮਾਂ ਦੁਥਾਂ। ਅਰੁ ਹਮ ਤੁਮ ਉਸਕਾਂ ਬਡਾਂ ਅਦਬੁ ਕਰਦੇ ਥੋ। ਉਸਕੀ ਬਰਾਂ ਬਰੀ
ਕੋਈ ਨਥਾ ਕਰਿ ਸਕਤਾਂ। ਅਬ ਭੀ ਭਾਂਰੀ ਭਗਤ ਹੋਵੈਗਾ। ਕਾਂਦੀ ਨਾਂ ਥ ਦਇਆਂ ਲੁ ਕਹਿਆਂ।

ਜੀਤਮਹਾਰਾਜੇ ਬਡੇ ਗੁਰਭਾਈ ਹੋ। ਪਰਏ ਕੁਨਿਸਾਨੀ ਅਉਰ ਭੀਤਮਹਾਰਾਜੇ ਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕ
 ਰਿਆ। ਕਹੁ ਭਾਈ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲਾ। ਤੀ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲਾ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਤੇ ਤੇਜ
 ਗਮੇਰਾ ਜੇ ਜਨ ਕ ਕੇਹਾ ਮਤਮ ਏ ਕਠੇ ਖੋ। ਅਰੁ ਅਬ ਭੀ ਏ ਕਠੇ ਹੁਏ। ਪਰ ਦੁਆਪੁਰਿ ਮੇ ਕਹਾਰੇ ਗਾ। ਤ
 ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹਮ ਤੇ ਲੀ ਕੇ ਪਰਿਬਸੇ। ਤਾਂ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲਾ ਕਹਿਆ ਸੇਵ ਜੀਤ ਬ
 ਹਮ ਕਹਾਂ ਥੇ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਤਖ਼ਤਮਹਾਰਿ ਪਸਾਦਿ ਬਾਈ ਏ ਕੇ ਪਰਿਬਸੇ। ਭੁਲਾਂ ਜੀਤ ਬ
 ਬੀਗਮ ਦੇ ਉਕਹਾਂ ਥੇ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਉਪਾਂਡ ਦਾਂ ਕੇ ਪਰਿਬਸੇ। ਤਾਂ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆ
 ਲ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਂ ਜੀਤ ਬਤਮਾਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆ ਥਾਂ। ਅਰੁ ਹਮਾਰਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆ ਥਾਂ। ਅਰੁ ਉਸ ਕਾਂ ਨਾਂ ਉ
 ਕਿਆ ਥਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹਮਾਰਾਂ ਨਾਂ ਉਸ ਦਰ ਥਾਂ। ਅਰੁ ਤੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਰਾਂ ਮਸਾਂ ਹਥਾਂ। ਅਰੁ
 ਉਸ ਕਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆ ਜਨੁ ਮਲ ਥਾਂ। ਤਾਂ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲਾ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਜੀਸ ਭਾਂ ਨਿਸਾਨੀ ਹੋਈ
 ਭੁਲਾਂ ਹੁਆਂ ਪੁਰਾਂ ਤਨੁ ਯਾਂ ਗਮੇਲੇ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸਦਿ ਭਾਈ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲਾ।
 ਹੁਇ ਅਸਾਂ ਨਰ ਜਾਂਇ ਦੇਵੇ। ਤਾਂ ਦੀਨਾਨਾਥ ਦਇਆਲਾ ਕਹਿਆ ਜੀਤਮਹਾਰਾਜੇ ਬਡੇ ਗੁਰਭਾਈ ਹੋ
 ਅਸੀ ਹੋਤੀ ਹੋ ਜੇਤੁ ਮਇਸਵ ਜ ਉਤਵ ਲੋਹੇ ਤੇ ਹੋ। ਏ ਕੋ ਤੇ ਅਸੀ ਬਤਾਈ ਜੇ ਜਬ ਓਹ ਹੋ ਦਾ ਲੁਪੇ ਦਾ ਹੋਵੇ

ਗਤਬਤੁਆਰੀਦੇਹਛੁਟੈਗਿਆਅਰੁਤੁਮਮਿਲੇਤੋਅਸੇਉਤਾਂਵਲੇਹੁਏਜੋਅਬੀਜਤੇਹੋ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਕ
ਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਂਈਦੀਨਾਂਨਾਂਥਦਇਆਲਾਹਮਾਰਾਂਤੁਮਾਂਗਬਚਨੁਥਾਂਬਚਨਕੇਬਾਧੇਆਨਿਖਰੇਹੁ
ਏਹੈ।ਅਰੁਜਹਾਂਜਹਾਂਬਚਨਹੋਵੈਤਹਾਂਤਹਾਂਜਾਂਇਆਚਾਂਹੀਆਤਾਂਦੀਨਾਂਨਾਂਥਦਇਆਲਕਹਿਆ
ਭੁਲਾਂਜੀਕੋਈਦਿਨੁਹਮਾਂਰੋਪਾਂਸਿਰਾਜਰਾਨਕਰੋ।ਏਹੁਭੀਤੁਮਾਂਰੀਜਾਂਹਗਾਂਹੈ।ਹਮਾਂਰਾਤੁਮਾਂਰਾਂਭੇਦ
ਤੇਕੁਛਨਾਂਹੀ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਭਾਂਈਦੀਨਾਂਨਾਂਥਦਇਆਲਜੀਈਧਰਉਧਰਤੁਮਹੀਹੋ।
ਪਰੁਹਮਾਂਰੇਸਿਰਪਾਰਿਕਮੁਖਹੁਤੁਹੈ।ਤੁਮਹਮਕੋਰਜਾਂਇਦੇਵੈ।ਤਾਂਭੁਲਾਂਕਰੋ।ਤਾਂਦੀਨਾਂਨਾਂਥਦਇਆ
ਲਕਹਿਆਭਾਂਈਨਾਂਕਜੀਹਮੇਜਾਂਇਆਥਾਂਜੋਹਮਾਂਰੇਬਡੇਗਰਭਾਂਈਆਂਏਹੈ।ਹਮਾਂਰਾਂਨਿਬੇਵਾਂਕਰਿ
ਜਾਂਦੇਗੇ।ਤੁਮਾਂਤੇਹਮਾਂਕੋਦਰਿਡਾਂਨਿਚਲੇ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਭਾਂਈਹਮਾਂਰੇਹਾਂਥੀਕਿਆਂਹੈ।
ਜੋਕੁਛਕਰਤਾਰੁਕਰੇਸਹੈਦੈ।ਤਾਂਦੀਨਾਂਨਾਂਥਦਇਆਲਕਹਿਆਭਾਂਈਜੀਤੁਮਸਤਿਕਹਤੇਹੈ।
ਪਰੁਜੀਜਬਓਹਸਾਧਿਹੈਦੈਗਾਂ।ਤਬਹਮਕਉਖਬਰਕਿਉਕਰਿਹੈਦੈਗੀ।ਹਮਉਸਪਾਂਸਿਜਾਂਦੈ
ਗੇਕੋਓਹੁਹਮਾਂਰੋਪਾਂਸਿਆਂਦੈਗਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਂਈਦੀਨਾਂਨਾਂਥਦਇਆਲ
ਤੁਮਕੋਸਨੇਹੇਸਾਂਥਿਮਿਲੇਗਾਂ।ਜਿਸਸਾਂਇਤਤੁਮਕੋਸਨੇਹਾਂਪਹੁਚਿਆਉਸਕਾਂਅਰੁਆਂਗੇਸ

ਤੁਮਸਨੇਹਾਂ ਭੇਜਿਆਂ ਓਹੁ ਤੁਮਾਂ ਸਨੇਹਾਂ ਸਨੇਹਾ ਤਬ ਓਨ ਕੇ ਮਹੱਸੇ ਅਵਾਂ ਜਨਿ ਕਲੇਰੀ ॥ ਜਓਹੁ ਦੇ
 ਖੁਦਰਗਾਂ ਹਗਇਆਂ ॥ ਈਹ ਤੁਮਾਂ ਗੀ ਦੇਹ ਛੁਟੈ ਗੀ ॥ ਓਹਾਂ ਓਨ ਕੇ ਮਹੱਸੇ ਅਵਾਂ ਜਨਿ ਕਲੇਰੀ ॥
 ਇਓ ਤੁਮ ਓਹੀ ਮਲੇ ਗਾਂ ॥ ਤੇ ਦੇ ਨਦੀ ਨਾਂ ਥਾਵਿ ਅੰਲ ਪਾਸਿ ਰਹੇ ॥ ਚਓ ਥੇ ਦਿ ਨਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕਦਿ
 ਦਿਅਾਂ ਲੀਤੀ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ ਦਾਂ ਹਗੁਰ ਜੀ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਚਓ ਥੇ ਦਿ
 ਨਫੇਰਿ ਵਲੀ ਕੰਧਾਂ ਗੀ ਪਾਂ ਸਿਅਾਂ ਏਅਾਂ ॥ ਤਾਂ ਅਗੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਂ ਗੀ ਪਾਂ ਸਿਅਾਂ ਫਧਾਂ ਪਠਾਂ ਏ ਬੈਰਾਂ ਹੋ ਦਖ
 ਈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ॥ ਇਕਹਿਅਾਂ ਸਲਾਂ ਮਾਂ ਅਲੇ ਕਮਾਂ ॥ ਵਲੀ ਕੰਧਾਂ ਗੀ ਤਾਂ ਵਲੀ ਕੰਧਾਂ ਗੀ ਕਹਿ
 ਅਾਂ ॥ ਵਾਂ ਅਲੇ ਕਮਾਂ ਸਲਾਂ ਮਾਂ ਈ ਏ ਪੀਰ ਜੀ ॥ ਸਰਫਰਾਂ ਜੀ ਹੁਈ ॥ ਲੁਤਫੁ ਹੁਅਾਂ ਕਰਮ ਬਖਸੀ
 ਹੁਈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ਲੁਤਫੁ ਖੁਦਾਂ ਈ ॥ ਬੀਦ ਗੁਮਰਾਂ ਗੀ ॥ ਕਰਮ ਬਖਸੀ ਇਲਾਂ ਗੀ ॥
 ਤਾਂ ਸਰਫਰਾਂ ਪਠਾਂ ਏ ਬੋਲਿਅਾਂ ॥ ਪੁਰਸੀ ਦਸਰਫਰੁ ਭਤਾਂ ॥ ਨਾਂ ਨਕ ਦਰਸਤੁ ਮਾਂ ਇਅਾਂ ਨਾਂ ਬੋਲੇ ॥ ਕੁ
 ਲਾਂ ਚਿਹੰਦਾਂ ਲਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ॥ ਕੁਲਾਂ ਕੁਲ ਏ ਕਖਦਾਂ ਇ ॥ ਸਭ ਤੇ ਰਹੈ ਬੈਰਵਾਂ
 ਸਿਫ ਤਿਪਰੇ ਏ ਕਨਿਸਾਂ ॥ ਤਬ ਸਭ ਤੇ ਹੋਇ ਰਹੈ ਬੈਰਾਂ ਨਾਂ ॥ ਗੁਫਤਾਂ ਨਾਂ ਨਕ ਦਰਸਤੁ ਮਾਂ ਇਨਾਂ ਸਮ
 ਏ ॥ ਤਬ ਖੁਲੇਅਾਂ ਇਨਾਂ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਰਫਰਾਂ ਕਹਿਅਾਂ ॥ ਖਨੀ ਚਿਕਾਂ ਰਕਰਦੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ

ਕਹਿਅੰ ਖਟਨੀ ਖੈਰਖਦਾਂਇਕਾਂਦੇਖਾ ਮੁਰਦਾਂਹੋਇ ਤਜੇਸਭੁ ਭੇਖਾ ਜਮਲ ਜਹਾਂ ਨ ਅਲਾਂਹ ੨੨
 ਨੇਕੀਅੰ ਖਾਂਲਕ ਏਕ ਅਵਰੁਨਹੀ ਦੁਆ ਗੁਫਤ ਨਨਕਸੁਇ ਸਰਫ ਇਅਨੇ ਦੁਸਤਅੰਇ
 ਨਾਂਜੇਹਕਪਛੰਨੇ ਫੇਰਿਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦਮਾ ਸੇਲੀਰਾਂਚਿਕਾਰਕਰਦੀ ਤਾਂਗੁਰੁਨਨਕਕਹਿਅੰ
 ਸੇਲੀਸਾਲਸਰਹੇਜਹਾਂਨਾ ਚਾਂਰਿਕਤੇਬਾਂਛੁਟੇਕਨਾ ਸਰਾਸਰੀਅਤਿਅਨੇਨਾਂਹੀ ਤਰੀਕਤਮਾਂ
 ਰਫਤਦਾਂਦੇਮਾਂਹੀ ਥਾਂਹਰਿਸਿਆਂਹੀਮੈਦਰਿਲਾਲਾ ਗੁਫਤ ਨਨਕਪਹੁਚੇਦਰਹਾਂਲਾ ਤਾਂ
 ਫੇਰਿਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦੀ ਕਮਰਮਤਕਾਂਚਿਹਾਂਲਸਾ ਤਾਂਗੁਰੁਨਨਕਕਹਿਅੰ ਮਤਕਾਂਮਿਹਰਇਲਾਂ
 ਹਕੀਸਾਂਹਦਪੀਰਬਤਾਂਇ ਦੂਜੇਸੇਤੀਫਰਕਰਹੁਤਬਪਾਂਏਰਾਂਹੁਨਿਦਾਂਇਅੰਸੀਰਹਨੀਜੇ
 ਰਹੇਤਉਹੋਵੇਦਰਸਤੁਈਸਾਂਨਾਂ ਜੇਰੁਜਲਮੁਨਾਂਕਿਸੀਕਰਿਖਕਹਿਹਲੀਮੀਖਾਂਨਾਂ ਗੁਫਤ ਨਨਕ
 ਕਸਰਫਸੁਨਿਅੰਜਜੀਮੁਕੰਮਾਂ ਤਾਂਫੇਰਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦਮਾ ਗੋਦਰੀਚਿਹਰਫਕਰਦਮਾ ਤਾਂ
 ਗੁਰੁਨਨਕਕਹਿਅੰ ਗੋਦਰੀਗਿਆਨਸਮਇਏਕਖਦਾਂਇਸਈਸਬੂਰੀਤਾਂਗਾਂਪਾਂਇਸ
 ਭਤੇਨੀਚਕਹਾਂਈਮੈਕਲੁਅੰਗਸਮਾਂਇ ਗੁਫਤ ਨਨਕਸਰਫਸੁਨਿਚਲੁਹੁਕਮਰਜਾਂ
 ਇਤਾਂਫੇਰਿਸੇਖਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦਮਾ ਕਉਸਚਿਕਾਰਕਰਦਮਾ ਤਾਂਗੁਰੁਨਨਕਕਹਿਅੰ ਕਉ

ਸਕਾਨਾ ਬੰਦ ਕਰਿ ਕਹੀ ਨਿਕਲਿ ਨ ਜਾਂਦੈ। ਪੀਰ ਨ ਸੀ ਹਤ ਰਾਖੀ ਮੈ ਅਪਨੇ ਪਾਰਿਆਂ ਦੈ। ਲਗ
 ਨ ਅਗਨ ਤਬ ਜਾਂਗਈ ਜਬ ਏਕੁ ਦਿਖਾਂਦੈ। ਦਿਲ ਦਲੀਲ ਉਠੇ ਨ ਹੀਈ ਅੰਨ ਮਿਲਾਂਦੈ। ਗੁਣ
 ਤਨ ਨ ਕਸਰ ਫਸੁ ਨਿਤ ਬਠ ਕਰੁ ਕਹਾਂਦੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦਮਾ। ਠੀਕਰਾਂ ਚਿਹਰ ਫੁਪੁ
 ਰਸੀਦਮਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਕਹਿਅ ਠੀਕਰਾਂ ਵਜ੍ਹਦ ਕੇ ਨਾਂਮਾ। ਭੀਖ ਕਰਿ ਲੇ ਗਾਮਾਂ ਰੋਏ ਕ
 ਖੁਦਾਂ ਇਪੇ ਪੀਰ ਫੁਰਮਾਂ ਇਸੇ ਗੁਰੂ ਜਾਂ ਦਿਲ ਤੇ ਦੁਰਿਕ ਰਿਖੈ ਦਾ ਹੋਇ ਨਿਪੈ ਦਾ। ਮੇਸੀਸ
 ਸਲਤ ਹੋਰ ਹੋਰ ਕਬਹੂ ਨ ਪਹੁੰਚੈ ਮੇਕੈ ਦਾ। ਗੁਣ ਤਨ ਨ ਕਸਰ ਫਸੁ ਤੀਕੀਏ ਪਰ ਕਹਾਂ ਗਾਮਾਂ
 ਫਕਰ ਮਰਾਂ ਤਬ ਤਉ ਮਿਲੈ ਦੂਜਾਂ ਗਿਰੈ ਨਿਸਾਨਾ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਰਫ ਪੁਰਸੀਦਮਾ ਗੁਣ ਤਨ ਨ ਕ
 ਬੈਰਾਂ ਗਨਿਚਿ ਫੁਰਮਾਂ ਇਸਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਕਹਿਅ ਬੈਰਾਂ ਗੀਬੈ ਮੈ ਬੋਰੇ ਇਰਹੈ। ਕੀਏ
 ਕੋ ਕੀ ਅੰਗੀ ਕੁਹੈ। ਕਰਨ ਹਾਂ ਕੋ ਕੀ ਸਿਫ ਤਿਬ ਕਾਂਇ। ਅਤਬਲ ਪੁਰਾਂ ਕਰੇ ਖੁਦਾਂ ਇਗੁਣ
 ਤਨ ਨ ਕਸਰ ਫਸੁ ਇਅਾਂ ਨੇ। ਪੀਰ ਪਕਰ ਤਬ ਏਕੁ ਪਛਾਂ ਨੇ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪਠਾਂ ਬਿਦ
 ਰਸ ਹਰਦਾਂ ਅਾਂ ਹਾਂ। ਬਾਂ ਬੇਵਲੀ ਕੀਧਾਰੀ ਪਾਂ ਸਿਅਾਂ ਇਅਾਂ ਅਾਂ ਹਾਂ। ਪਰਚਣ ਕੀਧਾਂ ਰਵਿਚੋ।
 ਓਥੈ ਰਸਾਇ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਸਰਫ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਫਹਿਪਾਇਅਾਂ ਅਤੇਅੰ

ਖਿਓਜਾ ਸੁਆਂ ਪੀਰਾ ਅੰਮਰੀ ਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਕਹਿਆਂ ਜਾਂਹਿ ਆਂ ਪਏ ਬਿਦਰਸਹਰਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੇ ੨੧੩
 ਖਸਰਫ ਕਹਿਆਂ ਪੀਰ ਨਾਨਕ ਫੇਰੇ ਦੀ ਦਾਰਹ ਮਕਕ ਦਾ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਕਹਿਆਂ ਦੀ
 ਦਾਰਹਿ ਲਮੀਰਾਂ ਖੀਓ ਜੋ ਭੁਲਿਨ ਜਾਂਇ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੇ ਖਸਰਫ ਕਹਿਆਂ ਪੀਰ ਜੀ ਦੀ ਦਾਰ ਤੇ ਦਿ
 ਲਮੇ ਹੋਵੈ ਪਰ ਫੇਰਿ ਇਸ ਦੁਜਾ ਭੀ ਪਾਈਏ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਕਹਿਆਂ ਸੇ ਖਜੀ ਫੇਰਿ ਇਸ ਦੁਜਾ
 ਹੀ ਹੋਵੈ ਕਾਂ ਅਰੁ ਏ ਕਬਾਂ ਤਿ ਅਓਰ ਹੋ ਜੋ ਬਹੁਤ ਲਬਰਾਂ ਖਤਿ ਹੋਤ ਉਸਹ ਜਾਂਦਾਂ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਹੋ ਉਸ
 ਕਾਂ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੇ ਗਤ ਉਹ ਮਾਂ ਰਾਂ ਹੀ ਦੀ ਦਾਰ ਪਾਈ ਆਂ ਯਹ ਬਾਂਤਿ ਦੁਰਸਤ ਕਹਿਆਂ ਨੀਓ
 ਤਾਂ ਸੇ ਖਸਰ ਕਹਿਆਂ ਜੀਓ ਹਸਹ ਜਾਂਦਾਂ ਮਿਰਾਂ ਸੀ ਕਹਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਕਹਿਆਂ ਓਹੁ ਜੋ ਖੁਗਾ
 ਸਹਰ ਹੈ ਉਹਾਂ ਸਹ ਜਾਂਦਾਂ ਮਰਦਾਂ ਨੇ ਕਾਂ ਬੇਟਾਂ ਹੈ ਓਹਾਂ ਹੀ ਜਾਂਇ ਕਰੁ ਉਸ ਕਾਂ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੀਓ ਅ
 ਰੁ ਯਹ ਦਲੀ ਕੀਧਾਂ ਗੀ ਹੈ ਇਸ ਕਾਂ ਦੀ ਦਾਰ ਕਰੀਓ ਤਾਂ ਸੇ ਖਸਰਫ ਕਹਿਆਂ ਭੁਲਾਂ ਜੀ ਵਡੀ
 ਇਨਾਂ ਇਤੁ ਹੁਈ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਦਲੀ ਕੀਧਾਂ ਗੀ ਕਹਿਆਂ ਹਮ ਕਉ ਕਛੁ ਕਉ ਲੁਕਰਾਂ ਰਕਰਉ
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਕਹਿਆਂ ਤੁਅ ਕਉ ਯਹ ਕਉ ਲੁਹੈ ਜੇ ਤੂੰ ਦਾਂਦੁ ਦੁਰਿ ਕਰਿ ਸੀਨੀ ਅਰੁ ਰਉ
 ਜੀ ਕਾਂ ਜੇ ਤੇ ਫੇਰ ਕੇ ਹੈ ਸਭੁ ਪਦਾਂ ਇਕੋ ਕੀਏ ਹੈ ਯਉ ਜਾਂਦੀ ਮੇਫ ਕੀਰੀ ਕੀਰਉ ਸਹੈ ਤਾਂ ਦੁ

ਲੀਕਧਾਂਗੀਕਹਿਆਂ ਪੀਰਜੀਜਿਥਕਾਂਤਮਾਰਾਂਦਰਸਨੁਪਾਇਆਂ। ਤਬਕਾਂਗਮੇਯਹਦਾਂਦਾਂਓਰਗਇ
 ਆਂ। ਤਾਂਗਾਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂ ਪੁਦਾਂਇਸਰਫਰਾਂਜੀਹੁਆਂ। ਕੁਲਾਂਹੁਆਂ ਤਾਂਫੇਰਿਦਲੀਕੀਧਾਂਗੀ
 ਕਹਿਆਂ ਪੀਰਜੀਹਮਕੋਜਾਂਬਿਲੇਚਲੇ। ਤਾਂਫੇਰਿਗਾਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂ। ਵਲੀਤੇਰੋਡੇਈਹਮਈ
 ਹਾਂਗੀਰਾਂਖਦਾਂ। ਤਾਂਵਲੀਕਹਿਆਂ ਜੀਰਜਾਇਸਮਾਂ। ਬੋਲਹੁਕੁਈਜੀਵਾਂਹੁਗੁਰੂ। ਸਾਂਖੀ
 ਰਚਲੀ। ਤਾਂਗਾਰੁਨਾਂਨਕਉਥੋਓਤਾਂਗੀਲੀਤੀ। ਤਾਂਕਾਂਬਲਸਹਰਦਿਚਾਅੰਇਵੇਰੇ। ਤਾਂਬਲੇ
 ਪੁਛਿਆਂ ਜੀਤੁਮੀਵਲੀਕੀਧਾਂਗੀਉਪਰਿਬਹੁਤੀ। ਹਰਦਾਂਨਗੀਕੀਤੀ। ਤਾਂਗਾਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂ
 ਕੁਈਬਾਲਾਂ। ਇਹੁਅਸਾਂਡਾਂਪਿਆਂਰਾਂਯਾਂਰਾਂਹਾਂ। ਇਸਅਸਾਂਡੀਤੇਤੇਜਗਦਿਚਿਬਹੁਤਸੇਵਕੀ
 ਤੀਆਂਹੀ। ਤਾਂਬਾਲੇਪੁਛਿਆਂ ਜੀਤੁਰਕਕਿਉਹੋਇਆਂ। ਤਾਂਗਾਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂ ਕੁਈਬਾਲਾਂ
 ਤੇਤੇਜਗਦਿਚਿਕੁਤਾਂਮਾਂਰਿਆਂਆਂਹਾਂ। ਇਸਦੁਸਤੇਤੁਰਕਦੇਪਾਰਿਜਨਮੁਲੇਦਾਂਰਹਿਆਂ।
 ਤੇਅਸਾਂਡਾਂਇਸਨਾਂਲਿਵਚਨੁਆਂਹਾਂ। ਅਤੇਦੀਨਾਂਨਾਂਧਦਿਆਂਲਨਾਂਲਿਵਚਨੁਆਂਹਾਂ। ਅਤੇਦ
 ਲੀਦੇਪਿਛੇਸੇਖਸਰਫਭੀਪੁਰਨੁਹੋਇਆਂ। ਤਾਂਬਾਲੇਫੇਰਿਪੁਛਿਆਂ ਜੀਸਰਫਭੀਵਲੀਜੇਹਾਂ
 ਹੋਇਆਂ। ਤਾਂਗਾਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂ ਕੁਈਬਾਲਾਂਵਲੀਬਹੁਤਦੁਰਿਹੋਇਆਂ। ਅਤੇਸਰਫਮਹ

ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆਂ ਅੰਪੇ ਜੀ ਜੋਗਾਂ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਦੁਇ ਉਸ ਪਾਂਸੁ ਹੋਰੁ ਭੀ ਸਿਝੁ ਨਿਰੋਗਾ ਅਤੇ ਵਲੀਪਾ ੨੭੪
 ਸਹੁ ਕਈ ਸੈ ਕਹੈ ਜੀ ਉਧਰਨ ਰੇਗਾ ਵਲੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਮਕਾਂ ਮੋਹੇਇਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ
 ਦੀ ਨਾਂ ਧੁਕੇ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਕਰਿ ਅੰਸੁ ਇਭੁ ਈ ਬਾਂਲਾਂ ਦੀ ਨਾਂ ਧੁ ਅਗੇ ਹੀ ਪੁਰਨਾ
 ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਂ ਧੁ ਦੀ ਬਿਰੀਗਾ ਮਭਗਤਿ ਹੋਈ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਡੀ ਪੰਧੁ ਭਗਤਿ ਹੋਈ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀ ਉਸ ਦੀ ਬਿਰੀਗਾ ਮਭਗਤਿ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਈ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਕਰਿ ਅੰਤੁ ਈ ਬਾਂਲੇ
 ਉਸ ਦੀ ਬਿਰੀਗਾ ਮਭਗਤਿ ਇਉ ਕਰਿ ਹੋਈ ਜੇ ਉਤਾਈਆਂ ਇਅਾਂ ਲਗੀ ਨਾਂ ਹੀ ਜੇ ਮਿਦਿਅਾਂ ਭੁ
 ਗਤਿ ਲੀਤੇ ਆਇਆਂ ਨਾਂ ਗਿਰਸਤ ਨਾਂ ਕਸਥਾ ਅੰਗੇਟ ਹਲ ਕਰਣ ਵਲੇ ਹੋਗਾ ਇਸਨੁ ਨਾਂ ਧੁ
 ਟੇ ਦਸੋ ਗੁਨਾਂ ਵਾਂਧੇ ਦਾਂ ਹਰਖਾ ਅਤੇ ਵਡਾਂ ਹੋਸੀ ਤਾਂ ਗਿਰਸਤ ਕਰਸੀ ਅਤੇ ਸਾਂਗੀ ਅਉਲਾਂ ਦਿਸ
 ਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੋਸੀ ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਗਿਰਸਤੁ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਬਿਰੀਗਾ ਮਭਗਤਿ ਹੋਈ
 ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਡੀ ਪੰਧੁ ਭਗਤਿ ਹੋਈ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਕੋਈ ਇਸ ਕਾਂ ਬਲ ਸਹਰਦਿਚਿ
 ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਕਰਿ ਅੰਤੁ ਈ ਬਾਂਲਾਂ ਇਕੁ ਇਥੇ ਭੀ ਹੈ ਪਰ ਪਠਾਂ ਦਿਚਿ ਬਾਂਬੁ
 ਖੇਲ ਦੀ ਦੇਹ ਦਿਚਿ ਹੈ ਪਰ ਅਜੇ ਮੁਸਕਿਅਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲੇ ਅੰਪੇ ਜੀ ਜੋਗਾਂ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਦੁਇ

ਰੇਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਉਜਨੁ ਕੀ ਜਰੂਰੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ
 ਚਲੀਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਂਲਾਂ ਦੇ ਵੈ ਜਾਂ ਇ ਬਾਬੇ ਲਈ ਦੇ ਹਰਿ ਚਿਟ ਹੋ। ਹਿਕੁ ਹਟ ਪਾਲੀ
 ਪਇਆਂ ਅੰਗਾਂ ਉਸਤੇ ਜਾਂ ਇ ਬੈਰੇ। ਤਾਂ ਹਿਕੁ ਪਠਾਂ ਏ ਅੰਗਿਅਾਂ ਅਇ ਕਰਲੁ ਗਾਂ ਅੰਖਿਆਂ ਅਰੇ
 ਗੇਚੇ ਤੁਮ ਕਉ ਏਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਹਮ ਬੀ ਦੇਖਦਾਂ ਇ ਕੇਹੋ। ਤਾਂ ਠੇ ਰਿਪਠਾਂ ਕਹਿਆਂ
 ਅਰੇ ਗੇਚੇ ਬੀ ਦੇ ਤੇਖਦਾਂ ਇ ਕੇਜੁ ਕੀ ਹੈ। ਤੁਮ ਕਿਸਾ ਸਿਉ ਕਾਂ ਮਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਖਾਂ ਨਹਮ
 ਫਕੀਰ ਹੈ। ਅਰੁ ਗਾਂ ਰਾਂਏ ਕਈ ਹਾਂ ਅਸਨਾਂ ਉਹੈ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਆਂ ਓਹੁ ਕਉ ਏਹੋ। ਅਰਓ ਸਕ
 ਨਾਂ ਉਮਾਂ ਨਹੈ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਕਹਿਆਂ ਰੇ ਗੇਚੇ ਓਸ ਕੇ ਬਾਂ ਪਕਾਂ ਨਾਂ ਉਕਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ
 ਗੇਚੇ ਓਸ ਕੇ ਬਾਂ ਪਕਾਂ ਨਾਂ ਉਖਾਂ ਚੰਦ ਹੈ। ਤਾਂ ਠੇ ਰਿਪਠਾਂ ਕਹਿਆਂ ਚਲੇ। ਤੁਮ ਕੋ ਲੇ ਚਲਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਖਾਂ ਨਹਮ ਜਾਂ ਤੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਓਹੁ ਅੰਧੇ ਹੀ ਅੰਦੈ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਪਠਾਂ ਜਾਂ ਇ ਉਸਤਾਂ ਈ
 ਖਬਰ ਕੀਤੀ। ਅਰੇ ਮਨਾਂ ਤੇ ਰੇ ਫਕੀਰ ਅਸਨਾਂ ਉਬੈ ਠੇ ਹੈ ਬਜਾਂ ਗੇ। ਕਹਤੇ ਹੈ ਖਾਂ ਚੰਦ ਪੜੀ ਕ
 ਬੇਟਾਂ ਮਨ ਚੰਦ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਅਸਨਾਂ ਉਹੈ। ਮੇ ਕਹਿਆਂ ਚਲੇ। ਤੁਮ ਕੋ ਲੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹੈ। ਉਸ ਪਾਂ ਸਿਲੇ ਚਲਤਾਂ
 ਹੈ। ਉਨੇ ਕਹਿਆਂ ਹਮ ਜਾਂ ਤੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਓਹੁ ਅੰਧੇ ਹੀ ਅੰਦੈ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਮਨ ਚੰਦ ਕਹਿਆਂ ਅਰੇ ਗੇਚੇ ਮੇਰੇ

ਕੀਰਤੋ ਅਸਨਾਂ ਉਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਫੇ ਰਿਪਤਾਂ ਵਕਰਿਆਂ ਅੰਨਚੰਦ ਤੇ ਰਾਂਹੀ ਨਾਂ ਉਲੇਤੇ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤੇ
ਗਾਅਪੇਏ ਪਰਸੋਟੁ ਕਵਾਂ ਲੇ ਜਾਤੇ। ਤਾਂ ਅੰਨਚੰਦ ਵੀ ਚਾਂਰਕੀ ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਜਾਂਈ ਏ ਤਾਂ ਸਹੀ। ਤਾਂ ਅੰ
ਨਚੰਦ ਦੁਇ ਸੋਗੇ ਵਾਂ ਲੈ ਕਰਿ ਗਇਆਂ ਜਾਂਈ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਦੁਇ ਫਕੀਰ ਬੈਠੇ ਹੈ। ਨਿ। ਪਰ ਇ
ਨਾਂ ਦਾਂ ਭੇਖ ਸਹੀ। ਫੁਨ ਹੀ ਹੋ ਦਾਂ। ਤਾਂ ਅੰਨਚੰਦ ਜਾਂਈ ਕਰਿ ਅੰਫਕੀਰ ਜੀ ਪੈਰੀ ਪਇਆਂ ਅ
ਤੇ ਮੇਵਾਂ ਅਗੇ ਰਖਿ ਓਜਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਅਾਂ ਅੰ ਉਭਾਂਈ ਅੰਨਚੰਦ ਸਤਿਕਰਤਾਂ ਰਖੇ
ਠੇ ਜੀ। ਤਾਂ ਅੰਨਚੰਦ ਕਰਿ ਅੰਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਸੁਨਾਂ ਦੇ ਅਸਨਾਂ ਉਹੋ ਨਿ। ਅਤੇ ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ
ਦਾਂ ਸੁਭਕੋਈ ਸੇਵਾਂ ਕਰੇ। ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਸਾਂਹਿ ਬੁਧੈ ਨਿ। ਪਰ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਕਦ ਕੇ ਅਸਨਾਂ ਉਹੋ ਤੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਰਿਅਾਂ। ਮੇਤੁਮ ਕੋਯਹ ਪੁਛਤਾਂ ਹੈ ਜੋ ਭਾਂਈ ਅੰਨਚੰਦ ਤੁਮ ਕੋ ਅੰਪੇ ਹੀ ਪਬਰ ਹੋਵੈਗੀ
ਤਾਂ ਅੰਨਚੰਦ ਕਰਿਅਾਂ ਜੀ ਤੁਮਾਂ ਰਾਂ ਉਕਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਰਿਅਾਂ ਭਾਂਈ ਅੰਨਚੰਦ ਇਸਕ
ਨਾਂ ਉਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾਂ ਉਨਾਂ ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤਾਫੇ ਰਿਅਾਂ ਅੰਨਚੰਦ ਕਰਿਅਾਂ ਜੀ ਤੁਮਾਂ ਰ
ਦੇ ਸਦਤ ਨਕ ਉਹੋ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਰਿਅਾਂ ਭਾਂਈ ਅੰਨਚੰਦ ਤੁੰ ਦੇ ਸਦਤ ਨਸਮਾਂ ਲੇਗਾਂ। ਤੇ ਨੁਖ
ਬਰਹੈ ਦੇ ਸਦਤ ਨਕ ਹੀ। ਤਾਂ ਅੰਨਚੰਦ ਕਰਿਅਾਂ ਜੀ ਤੇ

ਬੋਲਿਆ ਸਬਦ ਦੇਸਾ ਹਮਾਂ ਰਾ ਬੇਗਮ ਪੁਰ ਹੈ ਤਿਸਦ ਤੂੰ ਜੇ ਆਂਏ। ਰਾਂਜਾ ਤਿਸ ਕਾਂਏ ਕੀ ਕਾਂਗ ਤਿਸੇ
 ਈ ਹਾਂ ਪਤਾ ਏ। ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਕੋ ਰਾਂਗੁ ਬਤਾਇ ਭਿਨਿ ਰਮਲ ਮਾਂ ਰਾਂਗ ਪਾਏ। ਕਰੈ ਨਨਕ ਸਾਇ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਜੀ ਹਮ
 ਤੁਮ ਕੋ ਤਦੀ ਬੁਲਾਏ। ਤਾਂ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਮਾਂ ਜੀ ਤੁਮ ਤੋ ਅਉਰ ਬਾਂਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਏਹੁ ਬਾਂਤਾਂ ਤੋ ਸੀਸ
 ਰਮੇ ਨਾਂਗੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਕਹਿ ਮਾਂ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਏਹੀ ਬਾਂਤਾਂ ਅਸਲੀ ਹੈ। ਅਉਰ ਬਾਂਤਾਂ ਕਲੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਜੀ ਨ ਸਬਦੁ ਪਰਾਂ ਪਤਿ ਹੋਇਆਂ। ॥ ਰਾਂਗ ਤਿਲੇ ਗੁਮ ਹਲਾਂ ॥ ੧ ॥ ॥ ਜਿਨਿ ਕੀ ਅੰ
 ਤਿਨਿ ਦੇਖਿ ਅੰਕਿ ਅੰਕ ਹੀ ਮੇਰੇ ਭਾਂਈ। ਅਧੇ ਜਾਂਏ ਕਰੇ ਅੰਧਿ ਜਿਨਿ ਵਾਂਝੀ ਹੋਲਾਂ ਏਈ ॥ ੧ ॥ ਰਾਂਏ
 ਸਾਂਧਿ ਅੰਰੇ ਕਾਂਗ ਇਸਾਂ ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ। ਦੁਖ ਰਹੇ ਨ ਕੋਈ ਗਾਉ ਪਿਅੰਰੇ ਕਾਂਗ ਇਸਾਂ ॥ ੨ ॥
 ਰਹਾਂ ਓ। ਜਿਸੁ ਰੰਗ ਕੀ ਤੁਨ ਰਾਂਦਿ ਅਸਾਂ ਪਛੇਰੇ ਤਾਂ ਏਈ। ਹਥ ਧਛੇਰੇ ਸਿਰ ਧੋਣ ਜਬ ਰੈ ਨ ਵਿਹਾਂ ਏਈ ॥ ੩ ॥
 ਛੇਰੇ ਤਾਂ ਵਾਂਗ ਮਿਲੇ ਜਬ ਚੁਕੈ ਗੀ ਸਾਂਗੀ। ਤਾਂ ਛਿਰਿ ਪਿਅੰਰਾਂ ਰਾਂਦੀ ਮੇਂ ਜਬ ਅੰਦੈ ਗੀ ਵਾਂਗੀ ॥ ੪ ॥
 ਤਲੀ ਅੰਸੇ ਹਾਂਗਾ ਇਮੈ ਥੋਂ ਵਧਦੀ ਏਹੁ। ਸੇਗੁ ਏਮੁ ਏਨ ਅਵਨੀ ਕੋ ਜੀ ਦੇ ਸਧਰੇ ਹੁ ॥ ੫ ॥ ਜਿਨਿ
 ਸਖੀ ਸਹੁਰਾ ਦਿਆਂ ਤਿਨੁ ਪੁਛੇ ਗੀ ਜਾਂਏ। ਪਾਇਲ ਗਉ ਬੇਨਤੀ ਕਰਉ ਲੇਵੇ ਉਗੀ ਪੰਥ ਬਤਾਏ।
 ੫ ॥ ਅੰਧਾ ਪਾਏ ਨਾਂਗਾਂ ਜੈ ਤੀਹ ਨਲਾਂ ਏ। ਗਣ ਕਾਂ ਮਣ ਕਾਂ ਮਣ ਕਰੈ ਤਉ ਪਿਅੰਰੇ ਕਉ ਪਾਏ ॥ ੬ ॥

ਪੰਨਵਾਂ ਹੀ ਹੋਇਓ ਖਰਿਖਰਾਸਾਂ ਰਨੁ ਜਾਂਦਾ ਰਸੀਆਂ ਹੋਏ ਮੁਸਕਰਾਂ ਤਬ ਫੁਲ ਪਛਾਣੈ ॥੧॥ ਪਾਂਤ ਮਿਲੇ
 ਫਨਿ ਪਾਂਤ ਕਉ ਲਿਵ ਲਿਵੇ ਕਉ ਪਾਂਦੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾਂਦੀ ਮੇਅਨ ਭਉ ਪਦ ਪਾਂਦੈ ॥੨॥ ਜੇਦਿ
 ਲੁਮਿਲਿਅਾਂ ਸੋ ਮਿਲਿ ਰਹਿਅਾਂ ਮਿਲਿਅਾਂ ਕਹੀ ਮੇਰੇ ਸੋਈ ॥ ਜੇਬ ਹੁਤੇ ਰਾਂਤੇ ਚੀ ਮੇਬਾਂਤੀ ਮੇਲ
 ਨ ਹੋਈ ॥੩॥ ਅੰਧਿਉ ਪੀਵੈ ਨਾਂ ਨਕਾਂ ਭੁਮੁ ਭੁਮਿ ਸਮਾਂਦੈ ॥ ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਅਮਰਾਂ ਪਦ ਪਾਂਦੈ
 ॥੪॥ ਤਾਂਫੇ ਰਿਮਾਂ ਨਚੈ ਦਖੜੀ ਕਹਿਅਾਂ ਜੀ ਇਸ ਜੀਅ ਕਾਂਭਲਾਂ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਕ ਕਹਿਅਾਂ ਭੁਈ ਮਾਂ ਨਚੈ ਦਇਸ ਜੀਅ ਦਾਂਭਲਾਂ ਤਦ ਹੋਏ ਜਾਂ ਇਸ ਤਈ ॥ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਹੋਰ ਕਾਂਈ
 ਚਿਤਿ ਨ ਰਹੇ ॥ ਸਾਂਸਿ ਸਾਂਸਿ ਕਰਤਾਂ ਰਯਾਂ ਦਿ ਰਹੇ ॥ ਤਾਂਫੇ ਰਿਮਾਂ ਨਚੈ ਦਕਹਿਅਾਂ ਜੀ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਬਤਾਂਈ ਏਜੀ
 ਜਿਸ ਬਿਧਿ ਕਰਤਾਂ ਰਚਿਤਿ ਰਹੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕ ਕਹਿਅਾਂ ਸੁਣ ਭੁਈ ਮਾਂ ਨਚੈ ਦਾ ॥ ਭੁਖ ਦਾਂਸੀ ਸਾਂ ਨਾਂ ਕਰਨ
 ਗਦਾਂਸੀ ਸਾਂ ਨਾਂ ਕਰਾ ॥ ਕਰਤਾਂ ਰਦਾਂਸੀ ਸਾਂ ਕਰਾ ॥ ਹੈ ਮੇਨ ਦਿਸ ਰਿਗ ਇਅਾਂ ॥ ਤਾ ਕਰਤਾਂ ਰਚਿਤਿ ਅੰਦੀ ॥ ਤਾਂ
 ਨਚੈ ਦੁ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਅਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕ ਜੀਅਾਂ ਪੈਣ ਬਦਾਂਡੀ ਤਾਂ ਦਿਤਾਂ ਅਤੇ
 ਅੰਧਿਅਾਂ ਲੈ ਭੁਈ ਮਾਂ ਨਚੈ ਦਾ ॥ ਏਹ ਅਸਾਂਡਾਂਡੀ ਖਬਰ ਦੰਗਾ ॥ ਤਾਂ ਮਾਂ ਨਚੈ ਦ ਲੈ ਕਰਿ ਸਿਰ ਤੇਰ
 ਧਿਅਾਂ ॥ ਸਿਰ ਤੇਰ ਪਾਣ ਨਾਂ ਲਿਮਾਂ ਨੀਦੈ ॥

ਨਾਂ ਕਰ ਜੀ ਕਹਿਆ ਲੈ ਭਾਂਈ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਕਰ ਤਾਂ ਰਕਰ ਤਾਂ ਰਹਈ ਤਾਂ ਮਾਂ ਨ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਤੁ
 ਕਰ ਤਾਂ ਗੁਓ ਮਾਂ ਨ ਚੰਦ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੋਇਆ ਬੈਲ ਹੁਭਾਂਈ ਜੀ ਦਾਂ ਹੁਗੁਗੁ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ
 ਲੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰ ਜੀ ਉਥੇ ਚਲੇ ਅਹਿ ਬਾਂਲ ਨਾਂ ਥਦੇ ਟਿਲੇ ਬੈਠੇ ॥ ਬਿਥੇ ਬਾਂਲ ਗੁਰੂ ਦਾਂਈ ਜੋਗੀ
 ਸਰ ਅਹਾਂ ਮਧ ਕੋ ਹਉ ਪਰਿ ਜਾਂਇ ਬੈਠੇ ॥ ਬਾਂਲ ਗੁਰੂ ਦਾਂਈ ਦੀ ਚਾਂਲੀ ਪਕੀਆ ਹੀ ॥ ਇਕ ਭੁਤੰ
 ਖਾਂਦੁ ਦਾਂ ਅਹਾਂ ॥ ਇਕ ਭੁਤੰ ਰਾਂ ਕਪੜਿਆ ਦਾਂ ਅਹਾਂ ॥ ਅਤੇ ਇਕ ਭੁਤੰ ਰਾਂ ਪੈੜਿਆ ਦਾਂ ਅਹਾਂ
 ਦੁਇ ਕੋ ਹਾਂ ਤੇ ਹੀ ਰਾਂ ਹਦਿ ਚਿ ਜੋਗੀ ਅਨੁਭੋਜ ਦਾਂ ਅਹਾਂ ॥ ਥਕਿਆ ਹਾਂ ਰਿਆ ਦੇਵਾਂ ਸਤੇ ॥ ਪਰ ਸੁਆ
 ਰਥੀਆ ਹਾਂ ਜਾਂ ਜੋਗੀ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਪਾਂ ਸਿਆਏ ॥ ਅਹਿ ਕਰਿ ਜੋਗੀ ਲਗੇ ਮਾਂ ਖਦਾ ਚਲੇ ਅਤੀ
 ਤੇ ਚਲ ਕਰਿਆ ਸਦ ਪਰ ਬੈਠੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਜੀ ਜੋਗੀ ਸਰੇ ਹਮ ਨਹੀ ਅਵਤੋ ॥
 ਤਾਂ ਜੋਗੀ ਜਾਂਇ ਬਾਂਲ ਗੁਰੂ ਦਾਂਈ ਨੁਕਹਿਆ ਜੀ ਨਾਂ ਥਜੀ ਦੇਇ ਅਤੀ ਤ ਬੈਠੇ ਹੈ ਅਵਤੋ ਨਾਂ ਹੀ ॥
 ਤਾਂ ਬਾਂਲ ਗੁਰੂ ਦਾਂਈ ਕਹਿਆ ਜੋਗੀ ਸਰੇ ਜਾਂਇ ਕਰਿ ਕੋਹ ॥ ਜੀ ਉਪਰਿ ਸੇਮੇ ਹੁਆਇਆ ਹੈ ਦੁਖ
 ਪਾਂਦੇ ਗੇ ॥ ਤਾਂ ਜਾਂਇ ਕੇ ਜੋਗੀਆਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਨਾਂ ਥਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋਈ ਹਾਂ ਦੁਖ ਪਾਂਦੇ ਗੇ ॥ ਉਪਰਿ
 ਸੇਮੇ ਹੁਆਇਆ ਹੈ ॥ ਕਕਰ ਰਸ ਸਤ ਰਲੇ ਹੁਆ ਖਾਂਦੇ ਲੇ ਹੁਆ ਜਾਂ ਹਗਾਂ ਲੇ ਹੁਆ ਅਬ ਤੁਮ ਚਲੇ ॥ ਤਾਂ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰਜਾਹੁ ਜੇਕੀ ਸੋਰਹਾਈ ਹਾਂਹੀ ਗੁਜਰਾਨੁ ਕਰੇਰੇਗਾ ਤਾਂ ਜੇਕੀ ਅੰਫੇਰਿਅੰਇਕੇਕਹਿ
 ਅੰਨਾਂਬੁਜੀਓਹੁਨਹੀਅੰਦੁਤੋ। ਤਾਂਬਾਂਲਗੁਦਾਂਈਕਹਿਅੰਚਲੇਭਾਂਈਹਮਚਲਤੇਹੈ। ਦੇਖਾਂਓਇਕਿ
 ਉਨਹੀਅੰਦੁਤੋ। ਤਾਂਬਾਂਲਗੁਦਾਂਈਅੰਪਿਅੰਇਅੰਅੰਇਕਹਿਲਗਾਂਅੰਖਣਜੀਚਲੇਅਤੀਤੋ
 ਅੰਸਨਮੀਦਰੇਮੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰਨਾਂਬੁਜੀਹਮਅਤੀਤਫਕੀਰਅੰਹੇਕਹਾਂਅੰਸਨਮੀਦਰ
 ਦੁਫਤੇਫਿਰੇਰੇਗਾਫਕੀਰਅਤੀਤੋਕੇਜਹਾਗੁਜਰਾਂਨਅੰਈਤਹਾਂਹੀਗੁਜਰੀ। ਤਾਂਬਾਂਲਗੁਦਾਂਈਕਹਿਅੰ
 ਜੁਏਅਤੀਤੋ। ਜੇਨਾਂਹੈਦੈਤੋਜਹਾਂਅੰਈਤਹਾਂਹੀਗੁਜਰੀ। ਅਰੁਜੇਅਲੇਖਪੁਰਖਅੰਪਇਦਇਅੰ
 ਕਰਿਕੈਅੰਨਮਿਲਾਵੈਤੋਨਤਕਹਾਂਰਕਰਨਾਂਭੀਜੇਗੁਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰਚਲੁਭਾਂਈਬਾਂਲ
 ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਪਿਅੰਜੀਚਲੇਜੀਤੁਸਾਂਰੀਰਜਾਂਇ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਅਤੇਬਾਂਲੇਨੂੰਬਾਂਲਗੁਦਾਂਈ
 ਅੰਸਨਮੀਦਰਾਂਦਿਚਿਲੈਅੰਇਅੰਅੰਜਾਂਇਕਹਿਮੀਦਰਾਂਦਿਖਾਂਏ। ਲਗਾਂਅੰਖਣਦੋਖੋਜੀਮੀਦਰਕੈ
 ਸੇਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰਹਾਂਜੀਕਿਅੰਦੇਖਣਾਂਹੈਗਾਂਜਲੀਲਾਂਕਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਬਾਂਲਗੁਦਾਂਈਬ
 ਸਤਾਂਦਾਂਕੁਤਾਂਗਾਂਦਿਖਾਂਇਅੰ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰਪਿਅੰਹਾਂਜੀਕਿਅੰਦੇਖਣਾਂਹੈਗਾਂਜਲੀ
 ਲਾਂਕਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਬਾਂਲਗੁਦਾਂਈਬ

ਜੀ ਕਿਆ ਦੇਖਣ ਹੈ ਰਾਜ ਲੀਲਾਂ ਕਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲ ਗੁਦਾਂ ਈ ਘੋਰਿ ਮਾਂ ਦਾਂ ਭੀ ਭਾਂਗ ਦਿਖਾਂ ਇ ਮਾਂ
 ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਕ ਰਿ ਮਾਂ ਹਾਂ ਜੀ ਕਿਆ ਦੇਖਣ ਹੈ ਰਾਜ ਲੀਲਾਂ ਕਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲ ਗੁਦਾਂ ਈ
 ਕ ਰਿ ਮਾਂ ਜੀ ਅਤੀ ਤੇ ਤਮਾਂ ਰਾਂ ਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਜੀ ਕ ਰਿ ਮਾਂ ਜੋ ਗੀ ਸੋਰੇ ਇ ਸ ਕਾਂ ਨ ਉ
 ਕੁਈ ਬਾਂਲਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲ ਗੁਦਾਂ ਈ ਕ ਰਿ ਮਾਂ ਜੀ ਤੇ ਰਾਂ ਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕ ਰਿ
 ਮਾਂ ਜੋ ਗੀ ਸੋਰੇ ਮੇ ਰਾਂ ਉ ਨਾਂ ਨ ਕ ਨਿਰ ਕਾਂ ਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲ ਗੁਦਾਂ ਈ ਕ ਰਿ ਮਾਂ ਸੁਇ ਅਤੀ ਤੇ ਉ
 ਹ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾਂ ਨ ਕ ਤਪਾਂ ਮੁਸ ਰਿ ਮਾਂ ਹੈ ਤੇ ਉਹੀ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਹੈ ਸਚੁ ਕਹੀਓ ਤਾਂ ਬਾਂਲਾਂ ਬੋਲਿ ਮਾਂ ਮਾਂ
 ਹੋ ਜੋ ਗੀ ਸਰ ਉਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਂਲ ਗੁਦਾਂ ਈ ਕ ਰਿ ਮਾਂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਤਪਾਂ ਸਾਂ ਚੁ ਕਹੀਓ ਦੇਖੋ ਉਪਰੋਂ ਮੇ ਹੁਦ
 ਰਸ ਤਾਂ ਹੈ ਅਗੀ ਦੇ ਰੇ ਮੇ ਨੇ ਤੇ ਤੇ ਦੁਖ ਪਾਂ ਵੇ ਤੇ ਕਿਸੁ ਖੁਪਾਂ ਵੇ ਤੇ ਸਾਂ ਚੁ ਕਹੀਓ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ
 ਕ ਰਿ ਮਾਂ ਸੁਇ ਹੋ ਜੋ ਗੀ ਸਰ ਗੁਜ ਰਿ ਜਾਂ ਤੀ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਲ ਗੁਦਾਂ ਈ ਕ ਰਿ ਮਾਂ ਸਚੁ ਕਹੀਓ ਜਿ
 ਉਕੀ ਤਿਉ ਕਹੀਓ ਦੁਖੀ ਗੁਜ ਰਤੀ ਕੇ ਸੁਖੀ ਗੁਜ ਰਤੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕ ਕ ਰਿ ਮਾਂ ਦੁਖੀ ਹੀ
 ਗੁਜ ਰਤੀ ਤਾਂ ਬਾਂਲ ਗੁਦਾਂ ਈ ਕ ਰਿ ਮਾਂ ਸੁਇ ਨਾਂ ਨ ਕ ਤਪਾਂ ਅਹ ਜਹਰ ਕੇ ਸਾਂ ਗ ਕੀ ਪਿ ਨੀ ਅ
 ਰੁਪੁ ਪੜੇ ਕੇ ਅੰਦੇ ਕੀ ਹੋਈ ਹੋ ਗਮਾਂ ਰਾਂ ਅਹਾਂ ਰੁ ਹੈ ਅਰੁ ਹਮ ਕੋ ਉਦੇ ਬੁਤ ਬਲਾਂ ਹੈ ਜੇ ਹਮ ਭੁਲੇ

ਬਸਤਰਪਹਿਰਤੇਹੋਵੈ। ਜੇਕੁਲੇਕੁ ਜਨਅੰਧਖਾਂਤੇਹੋਵੈ। ਅਰਧੋਹਿਅੰਧਪਰਿਅੰਧਅਸਵੰਗੋਤੇ
 ਹੋਵੈ। ਹਮਾਂਰਾਂਕਛੁਨਾਹੀ। ਸਤੁਕਛੁਅਲੇਖਪੁਰਖਕਾਂਹੈ। ਸਤੀਲਿਆਂਦੈਸਿਤੋਖੀਖਾਂਦੈ। ਹਮਾਂਕੋਲੇ
 ਪੁਕਛੁਲਾਂਗਤਾਂਨਾਹੀ। ਕਈਜੀਅਸੁਖਪਾਂਦਤੇਹੈ। ਇਸਬਾਂਤਿਕਾਜਬਾਂਬੁਦੇਹਾ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕ
 ਹਿਆਂਤਿਅਸਲਜੋਗੀਸਰਹੈ। ਤੈਕੁਲੀਸਮਣੀ। ਅਹੁਬਾਂਤਹਮਕਉਤੇਰੇਪਾਂਸਤੋਆਈ। ਤਾਂਗੁਰੁ
 ਨਾਂਨਕਅੰਤਬਾਂਲਾਂਲੁਗੇਆਪਵਿਚਿਵੀਚਾਂਰਕਰੁਣਾ। ਗੁਰੁਨਾਂਨਕਅੰਧਿਆਂਕਿਉਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਮੇ
 ਰੇਮਨਤੇਕੁਲੀਲਗੀਹੈ। ਤੂੰਅੰਧਇਅੰਧਦੇਖਾਂਤੇਰੇਮਨਕੇਹੀਲਗੀਹੈ। ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਧਿਆਂਗੁਰੁਜੀ
 ਜੇਕੁਲੀਆਂਹੀਤਾਂਤੇਰੇਮਨਕੁਲੀਲਗੀ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਬਾਂਲੁਗਦਾਂਈਪਾਂਸੋਵਿਦਿਆਂਹੋਇ
 ਆਂ। ਬੋਲਹੁਭਾਂਈਜੀਵਾਂਹੁਗੁਰੁ। ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਤੇਫੇਰਿਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਭਾਂਈਲਾਂਲੋਤਿ
 ਖਾਣਪਾਂਸਿਆਂਏ। ਅਰੋਲਾਂਲੋਕਿਸੇਖੁਹਤੇਆਂਹਾਂ। ਲਾਂਲੋਨਖਖੂਹੋਈ। ਜੇਨਾਨਕਤਪਾਂਆਂਇ
 ਆਂਹੈ। ਤਾਂਲਾਂਲੋਕਿਸੁਟਦੇਹੀਗੁਰੁਨਾਂਨਕਪਾਂਸਿਆਂਇਆਂ। ਆਂਇਕਰਿਅਥਾਂਟੇਕਿਲਿਜਾਆਂ
 ਖਿਓਸੁਗੁਰੁਜੀਕਰਤਾਂਰਕਰਤਾਂਗ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਅਤੇਬਾਂਲੇਅੰਧਿਆਂ। ਸਤਿਕਰਤਾਂ
 ਰੁਆਂਉਭਾਂਈਲਾਂਲੋ। ਕਰਤਾਂਰਕੇਪਿਆਂਹੈ। ਤਾਂਲਾਂਲੋਬਹੁਤੁਖਸੀਹੋਇਆਂ। ਲਗਾਂਆਂਖੁ

ਜੀਮੇ ਅਜੁ ਬਹੁਤ ਨਿਹਾਲੁ ਹੋਇਆਂ ਅਜਮੇ ਮਿਰਤ ਕੁਜੀ ਵਿਆਂ ਤਾਂ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਾਰਿ ਰਹਿ ਦਿਆਂ ॥
 ਸਤਿ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਜਾਂ ਰਿਦਿ ਚਿਬੈ ਠਾਂ ਆਂ ॥ ਅਤੇ ਨਾਂ ਲੇ ਬਾਂ ਲਾਂ ਆਂ ॥ ਅਤੇ
 ਨਾਂ ਲੇ ਲਾਲੇ ਕੁੀ ਆਂ ॥ ਬੈਠੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦਾਂਤ ਆਂ ਸਾਂ ਦੇਖ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਜੇਹੋ ਪੀਨਾਂ ਥਕੇ ਛੁੜ ਦੇ ਪਾਰਿ
 ਛੇ ਗੁਆਂ ॥ ਓਸ ਦੇ ਪਾਰਿ ਸਦੇ ਆਂ ॥ ਸਰੀ ਕ ਅੰਗ ਸਾਂ ਕ ਯਾਂ ਰ ਦੇ ਸਤ ਸਦੇ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਹ ਯਾਂ ਤ ਪ ॥
 ਮੇਵ ਭੀ ਸੇਵ ਕ ਬੀਲੇ ਆਂ ॥ ਇ ਆਂ ਆਂ ॥ ਤਿਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਬੀ ਬੀ ਪਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਓਹੁ ਰੀ ਪੜਨ
 ਜਗਿ ਪਇਆਂ ॥ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਥਕੇ ਛੁੜ ਦਾਂ ਬਹੁਤ ਯਾਂ ਗੁਆਂ ॥ ਓਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਨਜ
 ਰ ਪਈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ॥ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਹੁਮੇਲ ਕਿਥੇ ਆਂ ॥ ਇ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਆਖਿ ਲਾਨੇ
 ਆਂ ॥ ਜੀ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਥਕੇ ਛੁੜ ਪੜੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਦੇ ਪਾਰਿ ਛੇ ਗੁਰੇ ॥ ਇ ਹੁਮੇਲ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਥ ਦੇ ਪਾਰਿ ਆਂ ॥
 ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ॥ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਤੁਰ ਕ ਭੀ ਓਸ ਦੇ ਪਾਰਿ ਆਂ ॥ ਇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾ
 ਲੇ ਆਂ ॥ ਆਖਿ ਆਂ ॥ ਜੀ ਇ ਹੋ ਜੋ ਰੀ ਪੜ ਆਂ ॥ ਇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਸੋ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਥ ਦਾਂ ਬਹੁਤ ਯਾਂ ਰ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਆਖਿ ਆਂ ॥ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਜਾਂ ਇ ਕ ਰਿ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਥ ਨੁਸ ਦਿ ਲਿ ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਗਇਆਂ
 ਜਾਂ ਇ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਥ ਨੁਸ ਦਿ ਓਸ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਥ ਅਤੇ ਹ ਯਾਂ ਤ ਪਾਂ ਦੇ ਵੈ ਬੈਠੇ ਬਾਂ ਤਾਂ ਕਰ ਦੇ ਆਂ ॥

ਜੋ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਜਾਇ ਸਦਿ ਕੀ ਤਾਂਗਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਧਰੁ ਤਪਾਂ ਈਆਂ ਪਿਓ ਜੁ ਕਉ ਦੁ ਭਾਂਈ
 ਤੁਲਾਲੇ ਆਂ ਪਿਆਂ ਜੀਮੇ ਲਾਲੇ ਤਿਥਾਣ ਹਾਂਗਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਧਰੁ ਹਿਅਾਂ ਕਿਉ ਭਾਂਈ ਤਾਲੇ ਕਹਿ
 ਆਂ ਜੀਤ ਸਾਂ ਨਤ ਪਾਂਸ ਦਦਾਂ ਹੈ ਤਾਂਗਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਧਰੁ ਹਿਅਾਂ ਭਾਂਈ ਖੜਾਂ ਹੋਹਾਂ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਧਰੁ ਓਹਿ ਚ
 ਲਿਅਾਂ ਤਾਂ ਹੋਯਾਂ ਤਖਾਂ ਮੰਦੁ ਪੁਛਿ ਅਯਤ ਜੀਤੁ ਜੀ ਕ੍ਰਿਧ ਰਿਚੇ ਲਾ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਧਰੁ ਹਿਅਾਂ ਗੋਈ ਜੀ
 ਨਾਂ ਨਕਵੇ ਦੀ ਖੜੀ ਤਪਾਂ ਫਕੀਰੁ ਹੋਇ ਆਂ ਹੈ ਉਸਨੈ ਅਸਾਂ ਨੁ ਸਦਿ ਆਂ ਹੈ ਉਸ ਪਾਂਸਿ ਜਾਂ ਦੇ ਆਹੋ ਆਦਿ
 ਖਾਂ ਰਿਅਾਂ ਆਂ ਖਦਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਯਾਂ ਤਖਾਂ ਮੰਦੁ ਤਾਂ ਜੀ ਜਾਂ ਉਛਿ ਰਿਅਾਂ ਉਹ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਧਰੁ ਆਇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਨੁਖੇ ਕਹਿਅਾਂ
 ਗੋਪਉਣ ਆਂ ਪਿਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਧਰੁ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਧਰੁ ਬੋਲਿਅਾਂ ਤ
 ਪਾਂ ਜੀਮੇ ਨੁ ਕਿਉ ਸਦਿ ਆਂ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਧਰੁ ਹੋ ਜੋ ਤੇ ਰੇ ਪ੍ਰਰਿਹਤ ਖਾਂ ਮੰਦੁ ਬੈਰ
 ਹੈ ਉਸ ਪਾਂਸਿ ਅਸਾਂ ਡੀਅਾਂ ਨਤ ਹੈ ਤੁਸੀ ਉਸ ਤਾਂ ਈ ਆਂ ਪੈ ਜੋ ਅਮਨ ਤਤੁ ਹਾਂ ਜਰੁ ਹੈ ਅਤੇ ਅਮਨ ਤਵਾਂ ਲਾਂ
 ਭੀ ਹਾਂ ਜਰੁ ਹੈ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਭੁਲਾਂ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਧਰੁ ਹਿਅਾਂ ਜੀ ਉਸ ਅਮਨ ਤਵਾਂ ਮੰਨੁ ਭੀ ਮਹਰੁ ਮੁਕੋਰੇ ਤਾਂ ਗੁ
 ਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅਾਂ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਧਰੁ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਰਿਜੇ ਬੀ ਬੀ ਖਾਂ ਬੇਟੀ ਹੈ ਸੋ ਅਸਾਂ ਡੀਅਾਂ ਨਤ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਧਰੁ
 ਛਿਅਾਂ ਤਪਾਂ ਜੀ ਹਿਹ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸੇਟੀ ਹੈ ਚਿਹਤ ਸਾਂ ਡੀਅਾਂ ਨਤ ਕਿਉ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਤਾਂ ਏ ਨਿਗਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਾਂ

ਗੋਪੀ

ਗੁਣੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੋ ਅਸੀ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਅਰਾ ਅਏ ਅਹੇ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਉਨ ਦੇ ਖੁਹ ਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਅਹੇ ॥ ਤਾਂ ਉਸਦੀ
ਅਉਰਤ ਅਖਿਅ ਏ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਦਾ ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਅਉਲਾਂ ਦੇ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਜੇ ਹੋਵੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਫਕੀਰ ਨ
ਦੇ ਦਾ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਉਸ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੀ ਦੀ ਨੁਪੁਛਿਅ ॥ ਕਿਉ ਬੀ ਦੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਤੇਰੇ ਪਰਿਅਉਲਾਂ ਦੇ ਨ
ਹੀ ਹੋਈ ॥ ਉਸਨ ਅਸਾਂ ਅਖਿਅ ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਰਿਅਉਲਾਂ ਦੇ ਹੋਵੇ ਗੀ ॥ ਤਾਂ ਈਸਾਨ ਸਾਂਬ ਤੁਰਖੇ ਗੀ ॥ ਤਾਂ ਉ
ਸ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੀ ਦੀ ਅਖਿਅ ਜੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਦੁਇ ਬਾਂਲ ਕਹੇ ਵਾਨਿ ॥ ਤਾਂ ਇਕ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾਂ ਦੇ ਦੇਵ
ਅਤੇ ਹਿਕਮੇ ਰਖਾਂ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀ ਉਸ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੀ ਦੀ ਨੁਅਖਿਅ ਤੇ ਏ ਹੋਈ ॥ ਸਾਂਬ ਤੁਰਖਾ ਜੇ ਪਹਿਲੇ
ਹੋਈ ਸੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾਂ ਦੇ ਦੇਵੇ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿਤ ਨੇ ਹੋਵਨ ਤਿਤੋ ਨ ਤੇ ਨੁਅਬਾਂ ਹੋਨਾ ॥ ਤਾਂ ਬੀ ਦੀ ਖੁਦਾਇ
ਦੀ ਨੁਚਾਂਗ ਪੁਤਰ ਅਤੇ ਹਿਕਮੀ ਹੋਈ ॥ ਇਉ ਅਸਾਂ ਡੀਅਸਾਂ ਤਹੇ ॥ ਜੇ ਈਸਾਨ ਸਾਂਬ ਤੁਰਖੇ ਤਾਂ ਦੇਵੇ ॥
ਨਹੀ ਤਾਂ ਓਹੁ ਜਾਣੇ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਅ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਬਨਾਂ ਹੀ ਮੇਜਾਂ ਇਕੇ ਕਹਦਾਂ ਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿਅ ਗੁਣੀ ਨਾਥ ॥ ਤੇਰੇ ਹਥ ਕੁਛੁ ਨਾ ਹੀ ॥ ਪਰ ਤੂੰ ਜਾਂ ਇਕੇ ਉਸ ਤਾਂ ਈਅਖਾ ॥ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਜੀਅ ਦੇ ਤਾਂ ਦੇ
ਵੇ ॥ ਨਹੀ ਨਾਂ ਓਹੁ ਜਾਣੇ ॥ ਤੈਕਿਅ ਲਹਣਾਂ ਦੇ ਵੇ ਵੇ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੋ ਪਰਿਅਉਲਾਂ ਸੋ ਮਰਣੁ ਏ ਜੇਹਾ
ਅਉਲਾ ॥ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਖਾਂ ਦੇ ਖੇਤਾਂ ਕਿਅ ਦੇਖੇ ॥ ਜੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਗਇਅ ਅਹੇ ਹੋਰ ਸੁਰੀਰਾ ॥ ਅਤੇ ਅਉਲਾ ॥

ਹੋਰ ਸਰਗਾਤਾ ਹਯਾਤ ਖਾਪੁਛਿਆਂ ਮਹਤ ਜੀ ਸਚੁ ਕਹੈ। ਤੁਮ ਕੋ ਕਿਆਂ ਕਹਿਆਂ ਤਪੇ ਨੇ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਥ ਕਹਿਆਂ ੧੮੦
 ਮੀਆਂ ਗਇ ਜੀ ਮੇਰਿਆਂ ਕਹੈ ਕਹੈ ਕੀ ਬਾਂਤ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਹਯਾਤ ਖਾ ਕਹਿਆਂ ਮਹਤ ਜੀ ਤੁਮ ਨਿਸੀ ਗਕਹੈ। ਕੁਛ
 ਹਮ ਕੋ ਕਹਿਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਥ ਕਹਿਆਂ ਖਾਂ ਜੀ ਮੇਰਿ ਨਾਂ ਹੀ ਸਕਤਾਂ। ਕਹੈ ਹੁਏ ਹਯਾਤ ਖਾ ਦੁਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ
 ਹਯਾਤ ਖਾ ਕਹਿਆਂ ਮਹਤ ਜੀ ਹਮ ਕੇ ਦਿਲ ਮੇਖਤ ਰਾਂਘਰਾਂ ਹੈ। ਤੁਮ ਨਿਸੀ ਗਕਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਥ ਕਹਿਆਂ ਸੁਣਰਾਂ
 ਇ ਜੀ। ਤਪੇ ਏ ਕਾ ਅਚਰ ਜ ਕੀ ਬਾਤਿ ਕਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਹਯਾਤ ਖਾ ਕਹਿਆਂ ਮਹਤ ਜੀ ਨਿਸੀ ਗਕਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ
 ਨਾਂਥ ਕਹਿਆਂ ਗਇ ਜੀ ਤਪਾਂ ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਜੋ ਗਇ ਘਰਿ ਸਿਹਾਂ ਗੀਆਂ ਨਤ ਹੈ। ਜੇ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਹਮ ਲੇਵੇ ਵੇਲੇ ਹਾਂ ਜਰ
 ਆਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਮਾਂ ਨਤ ਕੀ ਹਾਂ ਜਰ ਹੈ। ਇਉਂ ਕਹਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਯਾਤ ਖਾ ਕਹਿਆਂ ਮਹਤ ਜੀ ਤੁਮ ਨਿਸੀ ਗਕਹੈ
 ਕਿਆਂ ਅਮਾਂ ਨਤ ਹੈ ਕੋ ਜੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਥ ਕਹਿਆਂ ਗਇ ਜੀ ਕਹਦਾਂ ਹੈ ਜੋ ਗਇ ਦੇ ਘਰਿ ਜੋ ਬੈਠੀ ਹੈ ਜੋ ਅ
 ਸਾਂਗੀਆਂ ਨਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਗਇ ਕਹਿਆਂ ਮਹਤ ਜੀ ਗੋਪੀ ਨਾਂਥ। ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਕਿਸ ਦੁਜਾਂ ਕਹਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ
 ਥ ਕਹਿਆਂ ਗਇ ਜੀ ਇਉਂ ਕਹਦਾਂ ਹੈ। ਜੋ ਗਇ ਦੇ ਘਰਿ ਅਉਲਾਂ ਦਿਨਾਂ ਸੀ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਗੋਂ ਜੇਲਾਂ
 ਲੇਵੇ ਘਰਿ ਆਏ ਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗਇ ਦੇ ਖੁਹਤੇ ਬੈਠੇ ਆਂ ਹੈ। ਜੋ ਗਇ ਦੀ ਅਉਰਤ ਆਈ ਆਂ ਹੈ। ਓਹੁ ਅਸਾਂ
 ਨੁ ਦੇਖਿ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੀ ਜੋ ਖੁਦਾਂ ਇਵੇਂ ਦਾਂ ਜੇ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਕੁਛ ਅਉਲਾਂ ਦਿਹੈ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲੇ ਫਕੀਰ ਦੀ

ਨਜਰ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਉਸ ਬੀ ਦੀ ਖੁਦਾਂ ਇ ਦੀ ਨੂ ਕਹਿਆ ਕਿ ਉਸ ਬੀ ਦੀ ਖੁਦਾਂ ਇ ਦੀ ਜੇ ਤੇ ਨੂ ਖੁਦਾਂ ਇ
 ਉਲਾਂ ਦਿ ਦੇ ਵੈ ਤਾਂ ਈ ਮਾਂ ਨ ਸਾਂ ਬ ਤੁਰ ਖੇ ਗੀ ਤਾਂ ਉਸ ਬੀ ਦੀ ਖੁਦਾਂ ਇ ਦੀ ਮਾਂ ਖਿਆ ਮੇ ਇ ਉ ਕਹਿ ਦਿ ਹਾਂ
 ਦੇ ਇ ਨੀ ਗਰੇ ਮੇ ਨੂ ਖੁਦਾਂ ਇ ਦੇ ਵੈ ਤਾਂ ਹਿ ਕੁ ਮੇ ਰ ਖਾਂ ਅਤੇ ਹਿ ਕੁ ਖੁਦਾਂ ਇ ਨੇ ਨਾਂ ਇ ਦੇ ਵਾਂ ਨਾ ਅਸਾਂ ਉਸ
 ਮਾਂ ਖਿਆ ਬੀ ਦੀ ਖੁਦਾਂ ਇ ਦੀ ਈ ਮਾਂ ਨ ਸਾਂ ਬ ਤੁਰ ਖਾਂ ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਹੋਵੀ ਜੇ ਖੁਦਾਂ ਇ ਦੇ ਨਾਂ ਇ ਦੇ ਵਾਂ ਅਤੇ
 ਹੋਵੇ ਨੇ ਜੇ ਤੇ ਨੂ ਮੁਬਾਂ ਹੋਵੇ ਨੀ ਤਾਂ ਉਸ ਬੀ ਦੀ ਖੁਦਾਂ ਇ ਦੀ ਮਾਂ ਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਖੁਦਾਂ ਇ ਇ ਕੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੇ ਈ ਮਾਂ
 ਨ ਸਾਂ ਬ ਤੁਰ ਖਾਂ ਗੀ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਉਸ ਨੂ ਖੁਦਾਂ ਇ ਥੀ ਚਾਂ ਰਿ ਪੁਤਰ ਅਤੇ ਹਿ ਕੁ ਪੀ ਅਰਿ ਦਾਂ ਏ ਹੋਵੇ ਨੀ ਅਤੇ ਪਹਿ
 ਲੇ ਪੀ ਹੋਵੀ ਹੋਵੇ ਇ ਉ ਅਸਾਂ ਡੀ ਅਸਾਂ ਤੇ ਹੋਵੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਬੀ ਦੀ ਖੁਦਾਂ ਇ ਦੀ ਨੂ ਪੁਛੇ ਜੇ ਈ ਦੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅ
 ਸਾਂ ਡੀ ਅਸਾਂ ਨਤ ਅਸਾਂ ਨੂ ਮਿਲੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਨੀ ਮਿਲੇ ਤਾਰਾਂ ਇ ਜੀ ਤਪੇ ਨੇ ਯਹ ਬਾਂ ਤੇ ਕਹੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹਯਾਂ ਤਖਾਂ ਮੀ
 ਵਗੁ ਸਾਂ ਖਾਂ ਦਾਂ ਗੁ ਸਾਂ ਖਾਂ ਇ ਕਰਿ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਦੇ ਖੇ ਮਹਤਾਂ ਗੋ ਪੀ ਨਾਂ ਬ ਜੀ ਜੇ ਤੇ ਬਾਂ ਤੇ ਇ ਉ ਹੀ ਹੋਵੇ ਤੇ
 ਇ ਜ ਦੀ ਅਸਾਂ ਨਤ ਇ ਜ ਕੇ ਤਾਂ ਈ ਦੇ ਵੈ ਗੇ ਮੇ ਜਾਇ ਕੇ ਪਰ ਜੇ ਪੁਛੁ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਅਰੁ ਜੇ ਯਹ ਬਾਂ ਤੇ ਨਹੀ ਤੇ
 ਦੇ ਖੇ ਇ ਜ ਤਪੇ ਦੇ ਸਿਰਿ ਮੇ ਕਿਆ ਕਰੇ ਗਾਂ ਤਾਂ ਗੋ ਪੀ ਨਾਂ ਬ ਕਹਿਆ ਗਾਇ ਜੀ ਤੁਮ ਪਰ ਜੇ ਪੁਛੁ ਤਾਂ ਹਯਾਂ
 ਤਖਾਂ ਅੰਦਰਿ ਜਾਂ ਇ ਕਰਿ ਅਪਣੀ ਅਉਰ ਤਨੂ ਸਦਿ ਓਜਾ ਸਦ ਕਰ ਲਗਾਂ ਪੁਛੁ ਗਾ ਕਿ ਉਸ ਬੀ ਦੀ ਖੁਦਾਂ

ਇਦੀ ਤਪਾਂਫ ਕੀਰਕਿਆਂ ਕਹਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗਾਂਇ ਦੀ ਅਉਰਤ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਿਆਂ ਜਾਂਣ ਤੁਸੀ ਕਿਆਂ ਕਹ ੧੮੧
 ਦੇਹੋ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਥ ਚੰਦ ਪਾਂਇ ਅੰਮਾਂ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਥ ਬੋਲਿਆਂ ਤਾਂ ਭੀ ਗਾਂਈ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਅਉਲਾਂਦੇ
 ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਈ। ਨਾਂਨ ਕਤ ਪਾਂਖੀ ਹੈ ਓਹੁ ਕਹਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਸਾਂ ਖੁਦਾਂ ਇਥੀ ਚਾਂਰਿ ਪੁਰ ਅਤੇ ਹਿਕ ਪੀਦੇ
 ਵਾਂਏ ਹੈ। ਨਿਪਹਿਲੇ ਜੋ ਹੋਇ ਅਾਂ ਹੋ ਜੋ ਅਸ ਭੀ ਅਮਾਂਨ ਤੁਹੈ। ਸੋ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਥੀ ਖਾਂਬੋਟੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੁਇ
 ਅਸਾਂ ਭੀ ਅਮਾਂਨ ਤੁਹੈ ਅਸਾਂ ਨੁਮਿਲੇ। ਅਸੀ ਭੀ ਹਾਂਜਰ ਅਾਂ ਹੋ ਅਤੇ ਅਮਾਂਨ ਤੁਹੈ ਹਾਂਜਰ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਅਾਂਨੁ ਹੋ
 ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਭੀ ਅਮਾਂਨ ਤੁਹੈ। ਤਾਂ ਚੰਦ ਪਾਂਖੀ ਬੋਲੀ ਗਾਂਇ ਜੀ ਜਿਉ ਤਪਾਂਅ ਖਦਾਂ ਹੈ ਤਿਵੇ ਹਕੀਕਤ ਹੈ। ਜੇ ਉਸ
 ਦੀ ਅਮਾਂਨ ਤੁਸੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਦੇਵੇ ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਭਲਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾਂ ਭੀ ਭਲਾਂ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਨਾਂ ਦੇਵੇ ਗੇਤਾਂ ਏ
 ਹੁਫ ਕੀਰਪੁਰਾਂ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਭੀ ਕੁਛ ਬਰਾਂ ਹੋਵੇ ਗਾਂ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਦਾਂਦਨ ਗੀਰ ਹੋਵਾਂ ਗੀ। ਪਰ ਤੁਸੀ ਹਿਕ ਕੀ
 ਮਕਰੇ ਜੋ ਓਹੁ ਫਕੀਰ ਨੁਮਿਲੇ ਖਾਂਦੇ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਥ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਖਾਂਜੀ। ਗੋਪੀ ਨਾਂਥ ਤੁਹੈ ਮੇਰਾਂ ਦੇਸ ਤੁਹੈ
 ਹੁਇ ਤੁਹੈ ਨੁਮਸਲ ਤੁਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂਥ ਕਹਿਆ ਖਾਂਜੀ ਤੁਸੀ ਵੀ ਮਾਂਨ ਸਾਂਝੇ ਰਸ ਤੁਰਕੇ। ਖੁਦਾਂ ਇ
 ਭਲਾਂ ਕਰਸੀ। ਤਾਂ ਹਯਾਂ ਤਪਾਂ ਕਹਿਆ ਅਮਾਂਨ ਤੁਹੈ ਜੀ ਮੇਰੇ ਨੁਹੇ ਰੁਪੁਛਦਾ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਇਸ ਦੀ ਅਮਾਂਨ ਤੁਰ ੩
 ਖਈ ਨਾਹੀ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਇਉ ਪੁਛਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਲੈ ਦਾ ਹੋ ਕੇ ਪਾਰਿਜਾਇ ਕੇ ਲੈ ਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਗਾਂਈ ਨੁਭੀਦੇ

ਖਾਂਈਏ॥ ਅਤੁਕੋਈਹੋਰਫਕੀਰਹੋਦਾਹੋਇ॥ ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਬਕਹਿਆਂਖਾਂਜੀਤੁਸੀਇਥੇਤਪੇਨੁਸਦਾਦੋ॥ ਤਾਂ
ਅਸੀਆਂਪਈਪੀਕਰਿਕੇਦੇਈਏ॥ ਤੁਸਾਂਡੀਅਤੇਅਸਾਂਡੀਧੀਦਿਚਿਫੇਰਕੋਈਨਾਂਗੀਰਾਂਇਜੀਅ
ਤੇਪੜਦਾਂਭੀਵਡਾਂਰਹੇਗਾਂ॥ ਤਾਂਹਯਾਂਤਖਾਂਕਹਿਆਂਭੁਲਾਂਗੋਪੀਨਾਂਬਾਂਦੇਸਤੀਯਾਂਗੀਅੰਸੀਗੀਚਾਂਗੀ
ਦੀਹੈ॥ ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਬੁਗੁਰੂਨਾਂਨਕਪਾਂਸਿਆਂਇਆਂਗੋਪੀਨਾਂਬੁਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੁਆਂਖਿਆਂਤਪਾਂ
ਜੀਜਿਉਤੁਸੀਆਂਖਦੇਹੋਰਥਵੀਤਿਦੇਅਨਦੀਹੈ॥ ਰਿਥਵੀਦਾਂਈਮਾਂਨਦੁਰਸਤੁਹੈ॥ ਪਰਹਿਕੁਅ
ਖਦੀਹੈਜੇਮੰਨਓਰਫਕੀਰਦਿਖਾਂਦੋ॥ ਤਪਾਂਜੀਤੁਸੀਉਥੇਤੋਰੀਚਲੇ॥ ਓਹੁਤੁਸਾਂਨੁਸਿਵਾਂਦੋ॥ ਤਾਂ
ਤੁਸਾਂਨੁਦੇਵੇਗੀ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਸੁਇਕੁਈਗੋਪੀਨਾਂਬਾਂਅਸੀਉਥੇਤਾਂਜਾਂਈਏਜੇਕੁਝ
ਮੰਗਣਜਾਂਈਏ॥ ਜੇਉਸਦਾਂਈਮਾਂਨਸਾਂਬਤੁਹੈਤਾਂਅੰਪੇਲੇਅੰਦਸੀ॥ ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਬਜਾਂਇਕਹਿ
ਅੰਜੀਤਪਾਂਇਉਕਹਦਾਂਹੈ॥ ਜੇਈਮਾਂਨਸਾਂਬਤੁਹੈਤਾਂਅੰਪੇਲੇਅੰਦਨਗੇ॥ ਨਹੀਤਾਂਓਹੁਜਾਂਇਨਿ
ਤਾਂਰਥਵੇਟੀਕਹਿਆਂ॥ ਮੇਜਾਂਇਕੇਦੇਖਾਂਤਾਂਸਹੀ॥ ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਬਕਹਿਆਂਚਲੇਗੰਦੀਜੀਮੰਤੁਸਾਂਨੁ
ਦਿਖਾਂਦਾਂਤਾਂਸਹੀ॥ ਗੋਪੀਨਾਂਬੁਰਥਵੇਟੀਨੁਲੈਗੈਲਾਅੰਇਆਂ॥ ਜਾਂਇਕੇਰਥਵੇਟੀਤਿਠਾਂਤਾਂਰ
ਘਵੀਪੇਗੰਤੇਫਹਿਪਈ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਕਰਤਾਰਭੁਲਾਂਕਰੇਗਾਂ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂ

ਨਕਕਹਿਆਗਉਹਰਖਾਂਅਮਾਂਤੀਅਮਾਂਤੁਤਕਿਥੇਹੈ॥ਤਾਂਰੰਘਹੀਬੋਲੀਜੀਤਿਯਾਂਹੈ॥ਜੇਅਖੋਤਾਂਇਥੇ ੯੮੨
 ਲਿਆਂਦੀਏ॥ਅਖੋਤਾਂਉਥੇਅੰਦ੍ਰਿਲੋਏ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਕਕਹਿਆਜਿਥੇਤੁਸਾਂਡੀਖੁਸੀਅੰਦ੍ਰਿਤਿਥੇਹੀਦੇ
 ਏ॥ਅਸੀਅਪਈਅਮਾਂਨਤਲੈਈਹੈ॥ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਕਹਿਆਜੀਮੇਭੀਹਿਕੁਬੇਨਤੀਕਰਦਾਂਗਾਂਜੇਜੀ
 ਤੁਸਾਂਡੀਪਸਿੰਦੁਅੰਦ੍ਰਿ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਕਕਹਿਆਅਖੁਤਾਂਈਗੋਪੀਨਾਂਥਾਜੇਕੁਛਤੁਅਖੇਗਾਂਸੇਮੀਨੀਏ
 ਹੋ॥ਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਕਹਿਆਜੀਲੜਕੀਰਹੇਮੇਰੇਘਰਿਮੇਅਪਈਧੀਕਰਿਕੇਪਰਨਾਂਇਦੇਦਾਂਗਾਂਤਾਂਗੁ
 ਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਂਈਗੋਪੀਨਾਂਥਾਲਾਂਦਾਂਸੇਲੈਦੇਹੈਨਿਜਿਨਾਂਦਾਂਨੁਲੈਣਾਂਹੋਦਾਂਹੈ॥ਅਸਾਂਤਾਂਅ
 ਪਈਅਮਾਂਨਤਲੈਈ॥ਖੁਸੀਅੰਦ੍ਰਿਤਾਂਦੇਦੁਨਾਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਕਹਿਆਜੀਮੇਏਸਦਾਂਸਤੇਕਹਦਾਂਗਾਂਜੇਦ
 ਹਾਦਲਾਂਦਾਂਪੜਦਾਂਹੋ॥ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕਹਿਆਸੁਣਿਭਾਂਈਗੋਪੀਨਾਂਥਪੜਦਾਂਗਾਂਥੇਏਕੀਕਾਰਾਂਜੇ
 ਰਖਦਾਂਗਾਂਇਸਪੜਦੇਦੀਕਿਆਚਲੀਸਭੁਭੂਪਸਾਂਰਾਂ॥੧॥ਸੁਣਿਭਾਂਈਗੋਪੀਨਾਂਥਏਧੋਟੀਗਾਂਜੀ
 ਅਪਣਾਂਅਪੁਲੁਟਾਂਦੁਣਾਂਪੀਪੀਕੇਘਰਿਪਾਂਸਿ॥੨॥ਰਹਾਂਉ॥ਖਟਸਾਂਸਤ੍ਰਕੇਕਰਮਹੈਨਿਬਾਂਸਦੇਹੈਲੋਕੀ
 ਸੁਭਿਅੰਮਲਿਕਰਿਥਾਂਦੁਕੀਅਕਿਜੇਗੁਰਮੁਖਿਸੇਝੀ॥੩॥ਹਿੰਦੂਤੁਰਕਸਭੁਏਕੁਹੈਏਕਸਨੇਕੀਏ
 ਜਿਨਿਪਠਾਂਏਜਗਤਮੇਬਲਾਂਇਤਿਨਲੀਏ॥੪॥ਹਿੰਦੂਤੁਰਕਦੇਦੈਭੂਲੋਕਿਨੇਮਗਮਨੁਪਾਂਇਅੰ॥

ਨਾਂ ਨਕ ਕੋ ਕਿਰਪਾਂ ਕਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਰਿਖਾਇ ਅੰਗ ॥ ੪॥ ਸਾਇ ਕੁੰਈ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਬਏ ਹੁਣੁ ਠੀ ਅੰਗਲਾ
 ਸਿਸਾਂਗ ਨੂਬਦ ਦੀ ਅਹੈ ਨਿਅਮ ਤੇ ਫਕੀਰ ਨੂਨਾਂ ਹੀ ਬੁਏ ਦੀ ਅੰਗ ਜੇ ਅਪਣਾਈ ਸਨੁ ਅੰਤੁ ਧਰਮ ਸਾਂਬਤ
 ਰਖਨਾ ਤਾਂ ਅਸਾਂਡੀ ਅਸਾਂ ਨਤੁ ਅੰਦਿ ਦੇਵਨਾ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾਂ ਹੀ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਅਸੀ ਜੇ ਰਤਨਾਂ ਹੀ ਪਤ ਦੇਵੇ
 ਰਿਗੋਪੀ ਨਾਂ ਬਕਹਿ ਅੰਜੀ ਇਕੋ ਹੋਰ ਕਮ ਕੋਰੇ ਲੜਕੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਪਾਗਿ ਅਤੇ ਰਿਖ ਜਾਂਦਨ ਅਪਣੇ
 ਪਾਗਿ ਪਿਛੇ ਪੰਜ ਸਤ ਦਿਨੁ ਗੁਜਰਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਲੈ ਜਾਵੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਅੰਸਾਇ ਕੁੰਈ ਗੋਪੀ
 ਨਾਂ ਬੁਝੈ ਨੁਕਿ ਅਪਹੁਚਦਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਇਤਨੀ ਅੰਗਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੋ ॥ ਅਸਾਂ ਕਿਸੇ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਕੇ ਕਿਸੇ ਤੁਰ
 ਕ ਦੀ ਕੁੰਦ ਪਈ ਹੋ ॥ ਤੇ ਤੂੰ ਇਤਨਾਂ ਅਸਾਨੁ ਰਹਾਵਨਾ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਖੜੀ ਦੇਵਨ ਵੇਲੇ ਅਖਦਾ ਹੋ ਤਾਂ
 ਏਸਾ ਦਿਚੋ ਅਉਲਤਾਂ ਦਿਜੋ ਹੋਵੇ ਗੀ ॥ ਸੋ ਅਢਾਂਈ ਏ ਪਰੇ ਲਗੇ ॥ ਗੀ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਬਨੁ ਕੁੰਈ ਲਾਲੇ
 ਅੰਖਿ ਅੰਮ੍ਹਾ ਮਹਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਂ ਬਜੀ ਜੇ ਕੁਛੁ ਤਪਾਂ ਕਰਦਾ ਹੋ ਤੁਸੀ ਸਾਂਈ ਮੰਨਾ ॥ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਭੁਲਾਏ ਜੇ ਗਲ
 ਦਿਚਿ ਹੋ ॥ ਅਗੇ ਤੁਸਾਂ ਡੀਰ ਜਾਇ ॥ ਤੁਸੀ ਤਪੇ ਦਾਂ ਲੋਟੁ ਦੇਖਹਾ ॥ ਤੁਸੀ ਤਾਂ ਅਪੇ ਸਿਆਵੇ ਹੋਹਾ ॥ ਤਾਂ
 ਪੀਨਾਂ ਬਅੰਖਿ ਅੰਭੁੰਈ ਲਾਲੇ ਤੁਸਚੁ ਅਖਦਾ ਹੋ ॥ ਮੇਬਹੁਤੁ ਭੁਲਾਂਹਾ ॥ ਜੇ ਮੈ ਇਤਨੀ ਅੰਗਲਾਂ
 ਕੀਤੀ ਅਹੈ ਨਿਅਤੁ ॥ ਮੈ ਨੁਤਪੇ ਪਾਂਸਹੁ ਬਖਸਾਇ ॥ ਤਾਂ ਭੁੰਈ ਲਾਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਦੇ ਪੈਗਾਂ ਤੇ ਫਹਿਪਇ

ਆਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਨੁਬਖਸੀਏ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਭੀ ਸਿਆਣਪ ਦੀ ਗਲ ਮਾਂਖਦਾਂਸੀ ॥ ਅ
 ਗੋਜਿ ਉਤਸਾਂਡੀ ਗਾਜੀ ਹੋਵੈ ਗੀਤਿ ਵੇਕਰੀ ਅਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸਹਿ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਤੇ ਗੁਰੂ
 ਅੰਖਿ ਮਾਂਸੀ ਨਦਾਂ ਪਰ ਤੈਰਾਂ ਤਨੁ ਲਾਲ ਦੇ ਪਰਿਪੁਚਾਂ ਇਛੁ ਰੋ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਂਜੀ ॥ ਜਿ
 ਉਤਸੀ ਗਾਜੀ ਹੋਵੈ ਤਿਵੇ ਭੁਲਾਂਜੀ ॥ ਤਾਂ ਰੀਘਰੀ ਗਾਂਤ ਨੂਬੀ ਬੀਖਾਂ ਬੋਟੀ ਨੁਹਯਾਂ ਤਖਾਂ ਅਤੇ ਗਉਹਰਖ ॥
 ਅਤੇ ਨਾਂ ਲੋਗੋਪੀ ਨਾਥ ॥ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤ੍ਰਿਹਾਂ ਬੀਬੀਖਾਂ ਨਾਗਾਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਬਧਾਂ ਇਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਅੰਦਿਖਰੀ ਕੀਤੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾਂ ॥ ਮੀਅੰ ਹਯਾਂ ਤਖਾਂ ਅਤੇ ਬੀਬੀਗ
 ਉਹਰਖਾਂ ਤੁਸਾਂਡਾਂ ਕਰਤਾਂ ਭੁਲਾਂ ਕਰਸੀ ॥ ਏਹੁ ਅਸਾਂਡੀ ਅਮਾਂ ਨਤਸੀ ॥ ਅਸਾਂ ਤੁਸਾਂ ਪਾਂਸਹੁ ਮੀਗਲਈ
 ਅਤੇ ਤੁਸਾਂਡਾਂ ਭੁਲਾਂ ਹੋਵਦਾਂਸੀ ॥ ਅਤੇ ਦਿਲ ਤੇਖੜਾ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ ਕਰਣਾ ॥ ਖੁਦਾਂ ਇਦੀ ਨਦੁ ਨੀਅ ॥
 ਖਸਮਾਂ ਨਕਰੇਗਾ ॥ ਤੁਸੀ ਜਾਂਹੁ ਅੰਪਿ ਇਅੰ ਪਰਾਂਨੁ ॥ ਤਾਂ ਹਯਾਂ ਤਖਾਂ ਅਤੇ ਗਉਹਰਖਾਂ ਦੁਹਉ ਪ
 ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆਂ ॥ ਦਿਦਾਂ ਕੀਤਾ ॥ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਨੁਹਕਮੁ ਕੀਤਾ ॥ ਤੁਸੀ
 ਰਾਂਇ ਹੋਰਾਂਨੁ ਦਿਦਾਂ ਕਰਿਆ ਦੁਹਾ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾਂਜੀ ॥ ਵਡੀ ਵੇਲਾਂ ਦਿਦਾਂ ਕਰਿਕੇ ॥
 ਇਗੋਪੀ ਨਾਥ ਮਥਾਂਟੇ ਕਿਆ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਭਾਂਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਦਿਦਾਂ ਕਰਿ

ਅੰਇਓਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਕਹਿਆਅੰਜੀਦਿਦਾਂਕਰਿਆਂਇਆਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਸਇਓਤਾਂ
ਈਗੋਪੀਨਾਂਥਅਸੀਮੀਏਤਨੁਤਾਂਈਲਲੇਦੇਘਰਿਛਡਿਜਾਦੇਹਾਂਤੁਸਾਂਥਬਰਦਾਂਰਗਹਣਾਂਤਾਂਗੋ
ਪੀਨਾਂਥਕਹਿਆਂਜੀਬੀਬੀਖਮੇਰੀਬੇਟੀਹੈਤੁਜੀਮੇਰੇਘਰਿਛਡਿਜਾਦੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਭੁਲਾਂ
ਗੋਪੀਨਾਂਥਮੇਥੇਕੁਲੀਹੈਤੇਰੇਘਰਿਕੁਲੀਨਾਂਹੀਤਾਂਗੋਪੀਨਾਂਥਕਹਿਆਂਭੁਲਾਂਜੀਜਿਉਤੁਜੀਰਾਂਜੀਹੋ
ਦੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਮੀਏਤਾਂਈਤੇਉਪਰਤਸਤਦਿਨਤਾਂਈਲਲੇਦੇਘਰਿਗਹਿਆਂਅਤੇਮੀਏ
ਤਨੁਲਲੇਦੇਘਰਿਗਹਿਆਂਅਤੇਅੰਧਪੱਖੋਰਧਾਂਦੇਅੰਏਬਾਂਲਾਂਨਾਂਲੇਅੰਇਆਂਬੋਲਹੁ
ਈਜੀਵਾਂਗੁਰੂ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਂਮੁਲੇਚੋਣਨੁਖਬਰਹੋਈਤਾਂਮੁਲਾਂਚੋਣਾਂਅੰਇਆਂ
ਮੁਲੇਚੋਣਾਂਅੰਧਿਆਂਦੁਤਾਂਅੰਇਆਂਮੇਰੀਹਿਕਦ
ਝੁਣਨੁਅਜਿਤੇਰੰਧਾਂਦੇਅੰਧਿਆਂਮੁਲੇਨੁਜਾਂਹਿਮੁਲਾਂਕੁਝਖਾਂਦੁਣਨੁਲੈਜਾਂਦੁਹਾਅਤੇਜਾਂਇ
ਦੇਖਸਾਕਪੜੇਦੀਖਬਰਲੈਜਾਤਾਂਮੁਲਾਂਥਾਂਲੀਬੰਦਾਂਇਕਰਿਖਸਾਂਦਦੀਲੈਗਇਆਂਪਰਕ
ਉਲੀਲਹੋਇਕਰਿਆਂਧਓਜਾਲੇਖਾਂਹਿਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਹਉਨਾਂਹੀਖਾਂਦਾਂਮੁਲੇਅੰ
ਧਿਆਂਜੇਖਾਂਦਾਂਹੀਤਾਂਅੰਇਆਂਕਿਉਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਸਬਦੁਬੋਲਿਆਂਸਿਰੀਰਾਂਗੁ

ਵਿਚੁਮਹਲਾਂ॥੨॥ਸਭੁਰਸਮਿਠੇਮੀਨਿਮੇਮੁਇਮੇਸਾਲੇਏ॥ਖਟਤੁਗਸੀਮੁਖਬੋਲਦਾਂਰਦਨਦੁ
 ਕੀਏ॥ਛਤੀਗਾਮੀਮ੍ਰਤੁਭਾਂਉਏਕੁਜਾਂਕਉਨਦਰਿਕਰੇ॥੧॥ਖਾਂਬਾਂਮੇਰਾਂਖਾਂਦਾਂਖੁਸੀਖੁਅੰਗੁਜਿਤੁ
 ਖਾਂਦੇਤਨੁਪੀਰੀਮੇਮਨਮਹਿਚਲਹਿਦਿਕਾਂਗ॥੨॥ਰਹਾਂਉ॥ਤਾਂਫੇਰਿਮੁਲਾਕਪਹਿਲੇਗਇਅੰ॥
 ਲਾਲਕਦੰਇਅਤੇਨੀਲੀਜਲਦਾਂਗ॥ਅਤੇਪਟਕਾਂਪਗਰੀਸੁਪੇਦਾਂਅਤੇਫਰਗਲਪੀਜੇਕਪਹਿ
 ਖਦੰਇਕੁਲੇਗਇਅੰ॥ਕੁਲਾਏਹੁਤਾਂਗਲਿਪਾਂਇ॥ਸਿਆਲਦੇਦਿਨਹੈਨਿ॥ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰਨਾਂ
 ਕਦੁਜੀਪਉਰੀਆਖੀ॥ਕਪਰੂਰਤਾਂਤਨਰਤਾਂਮਪੇਦੀਸਤਦਾਂਨੁ॥ਨੀਲੀਸਿਆਂਹੀਕਦਿਕਰਿਪਹਿ
 ਰਨੁਪੇਰਧਿਆਨੁ॥ਕਮਰਬੀਦੁਜੀਤੋਖਕਾਂਧਨੁਜੇਬਨੁਤੇਰਾਂਮਨੁ॥੨॥ਬਾਬਾਂਮੇਰੇਪਹਰਨੁਖੁਸੀਖੁਅੰ
 ਗੁਜਿਤੁਪੇਧੇਤਨੁਪੀਰੀਮੇਮਨਮਹਿਚਲਹਿਦਿਕਾਂਗ॥੧॥ਰਹਾਂਉ॥ਤਾਂਮੁਲੇਫੇਰਿਜਾਂਇਕੇਅਜਿ
 ਤੇਰਿਧਾਂਦੇਨੁਅੰਖਿਅੰਜੀਨਾਂਖਾਂਦਾਂਹੈਨਾਂਪਹਿਰਦਾਂਹੈ॥ਤਾਂਅਜਿਤੇਰਿਧਾਂਦੇਅੰਖਿਅੰ॥ਚਲੁਚੰ
 ਚਮੁਲਮੇਚਲਦਾਂਗਾਂ॥ਤਾਂਅਜਿਤਾਂਰਿਧਾਂਦਾਂਘੇਰੀਉਤੇਅਸਦਾਂਰਹੇਇਕਰਿਅੰਇਅੰਅੰ
 ਇਕਰਿਅੰਖਿਓ॥ਤਪਾਂਜੀਨਾਂਖਾਂਦੇਹੈਨਾਂਪਹਿਰਦੇਹੈ॥ਕੁਲਾਂਘੇਰੀਉਤੇਅਸਦਾਂਰਹੇਇਕਰਿ
 ਚਲੇ॥ਇਜਤਪਤਿਨਾਂਲਿ॥ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਕਜੀਤੀਸਰੀਪਉਰੀਆਖੀ॥ਘੇਰੇਖਾਂਖਰਸਇਨੇਜਾਂ

ਖਤਬੁਤੁਦਤੇਗੀਵਾਂਟਾਤਰਗਸਤੀਰਕਮਾਣਸਾਂਗਤੇਗੰਬੰਦੁਗੁਣਧਾਂਤਾਵਾਂਜਾਨੇਜਾਂਪਤਿਜਿਉਪਰਗ
 ਟੁਕਗੁਤੇਗੰਮੇਗੀਜਾਂਤਾ॥੩॥ਬਾਂਬਾਂਐਰੇਚੜ੍ਹਦਾਂਖੁਸੀਖੁਆਗਾਜਿਤਚਰਿਐਤਨੁਪੀੜੀਐਮਨਮਹਿਚ
 ਲਹਿਦਿਕਾਂਗ॥੧॥ਰਹਾਂਉਤਾਫੇਰਿਅਜਿਤੇਰਿਧਾਂਦੇਅਖਿਅੰਜੀਬੁਲਾਂਘਰਿਤਾਂਚਲੇ॥ਤਾਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੋਗਦੀਪਉੜੀਆਂਖੀਘਰਮੰਦਰਖਸੀਤੇਰੇਨਾਂਮਕੀਨਦਰਿਤੇਗੀਪਰਵਾਰਾਹੁਕਮ
 ਭੁਲਾਂਤੁਪੁਭਾਂਦਸੀਬੁਤੁਦਬਹੁਤੁਅਪਾਂਗਾਨਾਨਕਸਚਾਂਪਾਂਤਿਸਾਂਹੁਪੁਛਿਨਕਰੈਬੀਚਾਂਗਾ॥੪॥ਬਾਂਬਾਂ
 ਮੇਰਾਸਉਦਾਂਖੁਸੀਖੁਆਗਾਜਿਤੁਜਤੈਤਨੁਪੀੜੀਐਮਨਮਹਿਚਲਹਿਦਿਕਾਂਗ॥੧॥ਰਹਾਂਉਤਾ
 ਉਥੇਥੇਇਦੁਨੀਉਬੇਸਗਮਸਾਂਲਾਹੋਈਲੋਕਮਾਂਇਮਿਲਦਲਗੇ॥ਤਾਂਹਿਕੁਮਹੀਨਾਹੋਇਆ॥
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਈਬਾਂਲਾਅਸੀਕਿਤਨੇਦਰੇਹਮਾਂਏ॥ਤਾਂਬਾਂਲੇਕਹਿਆਂਜੀਮੈਕਿ
 ਮਾਂਜਾਣਾ॥ਤੁਸਾਂਡੀਆਂਤੁਸੀਹੀਜਾਣੇ॥ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਈਬਾਂਲਾਅਸੀਸੋਲਵੇਦ
 ਰੇਫੇਰਿਅੰਏ॥ਤਾਂਬਾਂਲੇਅਖਿਅਸਤਿਜੀਫੇਰਿਜਾਂਦੁਇਮਹੀਨੇਗਜਰੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਅੰ
 ਖਿਅਾਂਭਾਈਬਾਂਲਾਂਜੇਚਲੇਤਾਛੋਟੀਜੇਹੀਉਦਾਂਸੀਕਹਿਆਂਦੀਏ॥ਤਾਂਬਾਂਲੇਕਹਿਆਂਕਿਪਰਦੀ
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਈਬਾਂਲਾਂਕੁਲਖੇ੩ਦੀਸੁਰਜਗ੍ਰਹਣਹੈ॥ਤਾਂਬਾਂਲੇਅਖਿਅਜੀਅ

ਗੁਰਸਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਪਿਛਾਂ ਮੇਰਾਂ ਬੋਲ ਹੁਭਾਂ ਈ ਜੀਵਾਂ ਹੁਗੁਗੁ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰੀ ਕ
 ਲਖੇੜ ਦੀ ਉਦਾਂ ਸੀ ਗਏ ॥ ਅਗੇ ਕੁਲਖੇੜ ਉਪਰਿ ਖਟ ਦਰਸਨੁ ਇਕ ਠੇ ਹੋਏ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਂਰ ਦੀ
 ਕਿਛੁ ਗਿਣਤੀ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰੀ ਅੰਬੁਲਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ॥ ਅਸਾਂਤਾਂ ਸੁਰਜਗੁ ਹੁਦੁ ਪੁਜਏ
 ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਪਰਹਿ ਕੁਕਮੁਕੁ ਰਬਾਂ ਲੇਅੰਖਿ ਅੰਜੀਅੰਖੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰੀ ਅੰਖਿ ਅੰਬੁਲਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਹਿਕੁ
 ਸੇਰਸਾਂ ਲਏ ਬਕਰੀ ਦਾਂ ਲੇਅੰਊ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਤਾਂ ਵੇਰੀ ਸਮੇਤ ਚਪਈ ਲੇਅੰਊ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇਅੰਖਿ ਅੰ
 ਭੁਲਾਂ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਜਾਂ ਲਏ ਅਤੇ ਤਾਂ ਉਰੀ ਸਮੇਤ ਚਪਈ ਲੇਅੰਊ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰੀ ਅੰ
 ਬਾਂਲਾਂ ਇਸ ਤਲਾਂ ਉਦੇ ਉਪਰਿ ਚੁਲਾਂ ਬਣਾਂ ਇਕ ਰਿਤਾਂ ਉਰੀ ਚਾਂੜਿ ਦੇਹਾ ॥ ਬਾਂਲੇਅੰਖਿ ਅੰਭੁਲਾਂ ਜੀ
 ਬਾਂਲੇ ਚੁਲਾਂ ਬਣਾਂ ਇਅੰ ॥ ਅਤੇ ਤਾਂ ਉਰੀ ਚਾਂੜਿ ਦਿਤੀ ॥ ਅਗੇ ਲੋਕ ਹੋ ਸੁਜਗ ਕਰਦੇਅੰਹੋ ॥ ਇਨ੍ਹਾਂ
 ਉਰੀ ਦਿਚਿਅੰ ਸੁਚਾਂੜਿਅੰ ॥ ਸਿਨਿਅੰ ਸੀਅੰ ਜੋ ਡਿਠਾਂ ਪੁਆ ॥ ਅਤੇ ਤਾਂ ਉਰੀ ॥ ਸਿਨਿਅੰ ਸੀ ਲੈਲੇ ਜੋਟੇਅੰ
 ਤੇ ਹਥੀਅੰ ਰਦਉਰੇ ॥ ਅੰਏ ਕੇਲਗੇਅੰ ਖਣ ਅਰੇ ਤੁਮ ਕਉਣੁ ॥ ਤੇਹੋ ॥ ਅਜ ਕੇਦਿਨੁ ਤੁਰਕ ਕੀ
 ਤੁਮ ਕਰਤੇਹੋ ॥ ਤੁਮ ਤੋਹਿ ਦੂਧ ਮੁਹੋ ॥ ਸਾਂਚੁ ਕਰੇ ਤੁਮ ਇਸੁ ਹਾਂਡੀ ਮੇਰਿਅੰ ਆਪੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਰੀ
 ਹਿਅੰ ਜੀ ਮੁਕੁ ਕੁਖਲਾਂ ਗੀਬੀ ॥ ਇਸ ਵਾਂਸ ਤੇ ਮੇਰਾਂ ਡੀਚਾਂੜੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਸਿਨਿਅੰ ਸੀ ਕਹਿਅੰ ਅਰੇ ਇਸੁ

ਹਾਂਡੀਮੇਕਿਆਪੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਇਸੁਹਾਂਡੀਮੇਮਾਂਜੁਪੈ। ਬਕਰੀਕਾ। ਤਾਂਸੀਨਿਆਂਸੀਆਂਕਹਿਆਂ
ਅਰੇਉਸਤਰਫਿਗ੍ਰਹਦੁਲਾਂਗਾਪੈ। ਅਰੁਇਸਤਰਫਿਤ੍ਰਮਾਂਸੁਖਾਤਾਂਪੈ। ਤੈਕਿਆਂਸਮਝੀਪੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂ
ਨਕਕਹਿਆਂਦੇਦੁਤਾਂਗਿਆਂਨੁਮੇਥਾਂਤਪੁਛੋਤੋਕਹੋ। ਅਰੁਜੇਤ੍ਰੇਕੇਜੇਰਬਾਤਿਕਹਤੇਹੋਤੈਮੇਨਾਂਹੀਕ
ਹਤਾਂਜਾਂਦਤੇਹੋਜੋਕਰਿਜਾਂਦੋ। ਤਾਂਸੀਨਿਆਂਸੀਕਹਿਆਂਚਲੇਰੇਦੇਦੁਤਾਂ। ਇਸਕੇਪਾਂਸਤੇਦੁਰਿਗਟ
ਖੜੇਹੋਦੋ। ਤਾਂਸੀਨਿਆਂਸੀਆਂਕਹਿਆਂਕਹੋਜੀਗਿਆਂਨਕੀਬਾਂਤਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਸੀਸਲੋਕਕਹਿ
ਆਂ। ਪਹਿਲਾਂਮਾਂਸਹੁਨਿਮਿਆਂਮਾਂਸੈਮੈਦਰਿਵਾਂਸੁਜੀਉਪਾਂਇਮਾਂਸੁਮਹਿਮਿਲਿਆਂਹਤੁਚੀਮਤਨਮੰ
ਸੁਆਂਸਹੁਬਾਂਹਰਿਕਫਿਆਂਮਹਿਮਾਂਮਾਂਸੁਗਿਰਾਂਸੁਮਹਮਾਂਸੈਕਾਂਜੀਕੁਮਾਂਸੋਕੀਮਾਂਸੈਮੈਦਰਿ
ਸਾਸੁ। ਦੁਤਾਂਹੋਆਂਦੀਆਹਿਆਪ੍ਰਿਲੇਆਂਇਮਾਂਸੁਮਾਂਸਹੁਪੀਮਾਂਸੁਉਪਜੈਮਾਂਸਹੁਸੋਭੇਸਕ
ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਮੈਹੁਕਮੁਬੁਝੀਮੈਤਾਂਕੋਆਦੈਰਾਂਸੁਆਂਪਿਛੁਟੈਨਹੁਛੁਟੀਮੈਨਾਂਨਕਬਚਨਬਿ
ਨਾਂਸੁ। ੧॥ ਮਾਂਸੁਮਾਂਸੁਕਰਿਮੁਰਖੁ ਧੁਗਰੁਗਿਆਨਧਿਆਨਨਹੀਜਾਂਦਾ। ਕਉਣੁਮਾਂਸੁਕਉਣੁਜਾਂਗੁ
ਕਹਾਦੈਕਿਸੇਮੇਪਾਂਪੁਜਮਾਂਦਾ। ਗੰਡਮਾਂਰਿਹੋਮਜਗਕੀਏਦੇਦਤਿਆਂਕੀਬਾਂਦਾ। ਮਾਂਸੁਛੋਤਿਥੈਸਿ
ਨਕੁਪਕੜਹਿਰਾਂਤੀਮਾਂਦਸੁਖਾਂਦਾ। ਛੜੁਕਰਿਲੇਕਾਂਨੁਦਿਖਲਾਂਦਹਿਗਿਆਂਨੁਧਿਆਂਨੁਨਹੀ

ਸੁਣੈ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਧੇ ਜਿਉ ਕਿਆ ਕਹੀ ॥ ਐਕ ਹੋ ਨਕਹਿਆ ਬੁਣੈ ॥ ਅੰਧ ਸੋਇ ਜਿ ਅੰਧ ਕਮਾਵੈ ॥ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ
ਲੋਚਨ ਨਾਹੀ ॥ ਆਤਿ ਪਿਤਾਂ ਕੀਰਕਤ ਨਿਪੰਨੇ ਮਛੀ ॥ ਸੁਨੁ ਧਾਹੀ ॥ ਇਜੜੀ ਪੁਰਖੇ ਜਾਂਨ ਜਮੇਲਾਂ ॥ ਓਏ ਮੰਧਕ
ਮਾਹੀ ॥ ਆਸਹੁ ਨਿਮੋ ਮਸਹੁ ਜੀਮੇ ॥ ਆਸਾ ਸੇਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੁਣੈ ਨਾਹੀ ॥ ਚਤੁਰਕ ਹਾਂਦੈ ਪਾਡੇ
ਬਾਂਹਰਕ ਮਸਮੰਦਾ ॥ ਸੁਆਮੀ ਪਰਕਾਸੁ ਚੰਗੇ ਰਾਜੀ ॥ ਅਜੀਤ ਸਭੁ ਮਸਹੁ ਹੋਏ ਜੀ ॥ ਅਲਇਆਂਦ
ਸੇਰਾਂ ॥ ਅਭੁਖੁ ਭੁਖਹਿ ॥ ਭੁਖੁ ਤਜਿਛੋ ॥ ਰਹਿ ਅੰਧ ਗੁਜਿ ਨ ਕੇਰਾਂ ॥ ਆਸਹੁ ਨਿਮੋ ਮਸਹੁ ਜੀਮੇ ॥ ਆਸਾ ਸੇਕੇ ਭਾਂ
ਡੇ ॥ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਕਿਛੁ ਸੁਣੈ ਨਾਹੀ ॥ ਚਤੁਰਕ ਹਾਂਦੈ ਪਾਡੇ ॥ ਆਸੁ ਪੁਰਾਂਦਿ ॥ ਮਸਕਤੇ ਬੀਚਹੁ ਜੁਗਮਾਸੁ
ਕਮਾਣਾਂ ॥ ਜੇਦੁ ਕਾਂਜਦੀ ॥ ਆਹਿ ਸੁਹਾਂਦੈ ॥ ਓਥੇ ਮਸਮਾਣਾਂ ॥ ਇਜੜੀ ਪੁਰਖੁ ਨਿਪਜਹਿ ਮਸਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹੁ
ਲਤਨਾਂ ॥ ਜੇਓਇ ਦਿਸਹਿ ਨ ਰਕਜਾਂਦੇ ॥ ਤਉ ਨ ਕਾਂਦਾਂ ਨ ਲੈਣਾ ॥ ਦੇਦਾਂ ਨ ਰਕਜੁ ਰਗਲੈ ॥ ਦੇਦੇ ਖਹੁਣੇ
ਹੁਧਿ ਛਾਂਦਾਂ ॥ ਆਪਿ ਨ ਬੁਣੈ ਲੋਕ ਬੁਣੈ ਪਾਡੇ ॥ ਖਰਾਸਿ ਆਂਦਾਂ ॥ ਪਾਡੇ ਤੂ ਜਾਣਹਿ ਨਾਹੀ ॥ ਕਿਥਹੁ ਮਸਉ
ਪੰਨਾਂ ॥ ਤੇਇਹੁ ਅੰਨੁ ਕਮਾਂਦ ਕਪਾਂਹ ॥ ਤੇਇਹੁ ਅਹੁ ਤਿਭਵੁ ਦਰੀਨਾ ॥ ਤੇਆਂ ਆਖੈ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹਛਾਂ ॥ ਤੇ
ਅੰਬਹੁ ਤੁਧਿ ਕਾਂਗਾ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ॥ ਦਾਹਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਫੇਰਿ ਹਿਕਖੜੀ ॥
ਸਦੀ ॥ ਆਹਾਉਹੁ ਜਲਿਗਇਆ ॥ ਉਜਸਿ ਕੰਦਰਪਾਂਦੇ ॥ ਬੇਟੇ ਬਿਰਹਮਖਾਲੇ ॥ ਦੀਦਿਲੀਦਾਂ ਪਾਤਿ

ਸਾਂਹੁਆਂਹਾਂਤਿਸੁਪਾਂਸਚੁਗਲੀਕੀਤੀਕਹਿਓਸੁਪਾਂਤਿਸਾਂਹਸਲਾਂਮਤਿ।ਏਕੇਜੇਹਿਦਫਕੀਰਹੈਨਾਨਕ
 ਖੜੀਹੈ।ਓਹੁਨਬੇਦਕੇਮਾਨਤਾਂਹੈਨਾਂਕਤੇਬੇਕੇਮਾਨਤਾਂਹੈ।ਦੇਨੇਕੇਨਾਂਹੀਮਾਨਤਾਂਹਜਰੱਤਉਸਕੇਖੁਛੋਤਾ
 ਬ੍ਰਹਮਖਾਂਕਹਿਆਂਫਕੀਰਾਕੋਪਕੋਰੋਤਾਂਲਗੇਫਕੀਰਪਕੜੀਦੁਣਾਤਾਦਿਚੇਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਭੀਅੰ
 ਇਅਾਂਤਾਂਬਿਰਾਂਹਮਖਾਂਕਹਿਆਇਨਕੇਆਗੇਚਕੀਆਂਦੇਓ।ਅਹਮਦਮਦੁਗੇਹੁਦੇਓ।ਜੇਅੰ
 ਟਪੀਸੇ।ਫਕੀਰਾਦੇਅਗੇਚਕੀਆਂਅਤੇਕਣਕਮਿਲੀ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਦੀਚਕੀਆਂਪਸਹਾਂਗੀਪ
 ਈਫਿਰੇ।ਅਤੇਅੰਟਾਂਦੇਰਨਿਕਲਿਖਇਅਾਂਤਾਂਧੀਮਪਈਜੇਨਾਂਨਕਤਪਾਂਏਹੈ।ਜੇਦਉਲਤਖਾਲੇਦੇ
 ਦਮੇਦੀਆਂਹਾਂਅਤੇਫਕੀਰੋਹੇਇਅਾਂਆਂਹਾਂਦਉਲਤਖਾਂਦਾਂਨਉਸਦਿਕੇਬਿਰਾਂਹਮਖਾਂਰਾਸਾਂਖੰ
 ਪਾਂਅਖਦਲਗਾਜੇਮਜਬੁਤੁਰਾਂਖਦਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੁਬਧਾਂਅਤੇਆਪਸਹਾਂਗੀਚਕੀਫਿਰੇ।
 ਤਾਂਬਿਰਾਂਹਮਖਾਂਪਾਂਤਿਸਾਂਹਬੇਖਬਰਗਈ।ਜੇਨਾਂਨਕਫਕੀਰਹਿਦੂਹੈਜੇਕਾਂਮਲਫਕੀਰਹੈ।ਚਕੀਆਂ
 ਪਸੋਆਂਪਪੜੀਫਿਰਤੀਹੈ।ਤਾਂਬਿਰਾਂਹਮਖਾਂਕਹਿਆਉਸਕੇਖਲਾਂਸੁਕਰੋ।ਲੇਕਾਂਅਇਕੇਜੀਜੀਰ
 ਲਾਂਹੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਹਮਈਹਾਂਹੀਬੈਠੇਆਹੇ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਨੁਸਬਦੁਪਰਾਂਪਤਿਹੋਇਅਾਂ।
 ਹਾਂਰਾਂਅਾਂਸਮਹਲਾਂ॥੧॥ਕਹਾਂਸੁਖੇਲਤਬੇਲੇਘੇਰੇਕਹਾਂਭੇਰੀਸਹਨਈ।ਕਹਾਂਸੁਤੇਗਬੀਦਗਾ

ਤੇਰ ਕਰਹਾਂ ਸੁਲਾਲ ਕਰਾਈ ॥ ਕਹਾਸ ਆਰਸੀ ਆਂ ਮੁਹਬੀ ਕੇ ਮੇਥੇ ਦਿਸਹਿ ਨਾਂਹੀ ॥ ੧੮ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾਂ ਤੇ
 ਰੇਸਾਂਈ ॥ ਏ ਕਘੁ ਹੀ ਮਹਿਥਾਂ ਪਿਓਥਾ ਪੇਜਰੁ ਦੇਰ ਦੇਰੁ ਭਾਂਈ ॥ ੧੯ ॥ ਰਹਾਂਉ ॥ ਕਹਾਸੁ ਘਰੁ ਦਗੀ ਡਪਮ
 ਹਲਾ ਕਹਾਸੁ ਬੀ ਕਸਰਾਂਈ ॥ ਕਹਾਸੁ ਸੇਜੁ ਸੁਖਾਂ ਲੀਕਾਂ ਮਇ ਜਿਸ ਦੇਖਿ ਨੀਦ ਨਪਾਂਈ ॥ ਕਹਾਸੁ ਪਾਂ ਨਤੀ
 ਬੇਲੀ ਹਰਮਾਂ ਹੋਇ ਆਛਾਂਈ ਸਾਂਈ ॥ ੨੦ ॥ ਇਸ ਜਰਕਾਂ ਰਬ ਪਈ ਦਿਗਤੀ ਇਨ ਜਰਘਈ ਖਾਂਈ
 ਪਾਂਧਾਂ ਝੁਹੁ ਹੋਰੁ ਨਹੀ ਮਇ ਆਂ ਸਾਂਥਿ ਨਜਾਂਈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਆਪੁ ਭੁਲਾਏ ਕਰਤਾ ਖੁਸਿ ਲਏ ਚੀਗਿ ਆਂ
 ਈ ॥ ੨੧ ॥ ਕੋਟੀ ਹੁਪੀ ਰਵਰ ਜਿਰਹਾਂਏ ॥ ਜਮੀਰੁ ਸਇ ਆਂ ਧਾਂਇ ਆਂ ਥਾਂ ਨਮੁ ਕਾਂ ਮਜਲੇ ਬਿਜਮੀ ਦਰਮ
 ਛਿਮੁ ਛਿਕੁ ਅਰੁ ਚਲਾਂਇ ਆਂ ॥ ਕੋਈ ਮੁਗਲੁ ਨਹੋਇ ਆਂ ਅੰਧਾਂ ਕਿਨੈ ਨਪਰ ਚਾਂਲਾਂਇ ਆਂ ॥ ੨੨ ॥ ਮੁਗਲ ਪਾਂ
 ਠਾਂ ਏਂ ਭਈ ਲੜਾਈ ਰਬ ਮਹਿ ਤੇਗੁ ਦਗਾਂਈ ॥ ਓਨੀ ਤੁਪਕਤਾਂਇ ਚਲਾਂਈ ਓਨੀ ਹਸਤ ਚਿੜਾਂਈ ॥ ਜਿਨ
 ਕੀਚੀ ਗੀਦਰਗੁ ਹਪਾਂਟੀ ਤਿਨ ਮਰਏ ਭਾਂਈ ॥ ੨੩ ॥ ਹਿਕੁ ਹਿਦੁ ਦੁੰਈ ਅਦਰ ਤੁਰਕਾਂਈ ਭੁਟਿ ਆਈ ਠਕੁ
 ਰਾਂਈ ॥ ਇਕ ਨਾਂ ਪੇਰਬ ਸਿਰਖੁ ਰਪਾਟੇ ਇਕ ਨਾਂ ਦੁਸਸਮਾਂਈ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਬੀ ਕੇ ਘਰੀ ਨ ਆਏ ਤਿਨ ਕਿ
 ਓਰੋਇ ਦਿਹਾਈ ॥ ੨੪ ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਂਏ ਕਰਤਾ ਕਿਸਨੇ ਆਖਿ ਸੁਣਾਂਈ ॥ ਮੇਰੁ ਧੁਖੁ ਸੁਖੁ ਤੇਰਾਂ ਭਾਂਏ
 ਦੇ ਕਿਸ ਬੈਜਾਇ ਰੁਆਈ ॥ ਮੇਰੁ ਕਮੀ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਂਏ ਦਿਗਸੈ ਨਨਕ ਲਿਖਿ ਆਪਾਂਈ ॥ ੨੫ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੋ ਕਮ ਕਰਤਾਰ ਕਰੇ ਹੈ ਨਿਸੇਈ ਕਮ ਕਰੇ ਗਾਗਤਾਂ ਬਾਲੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਹੁਇ ਤੁਸੀ ਇਥੋ ਓਠਾ ਅਟਕਤਾਂ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਅਸਾਨ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਏਵੇ ਹੈ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਫਾਂ ਇਥੋ ਓਠਾ ਏਵੇ ਵੀ ਏ। ਤਾਂ ਅਸੀ ਇ
 ਥੋ ਓਠੀ ਏ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਫਾਂ ਕਦ ਓਠੇ ਗੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਫਾਂ ਓਠੇ ਦਿ ਚਿਸਤ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ ਸਤ ਦਿਨ ਰਹੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ
 ਜੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜੋ ਏ ਗੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਗਤਾਂ ਆਸਾਂ ਦਿ ਚਿਸਤ ਬੁਝ ਲਿਆਂ। ॥ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥
 ਜੇ ਨਿਸਿਰ ਜੋ ਹਨਿ ਪਟੀ ਆਮਾਂ ਗੀ ਪਾਇ ਸੀ ਪੂਰਾ। ਸੇ ਸਿਰ ਕਾਂਤੀ ਮੁਨੀ ਅਨਿਗਲਾਂ ਦੇ ਚਿ ਆਵੇ ਪੂਰਿ
 ਮਹਲਾ ਅੰਦਰਿ ਰਿਹੇ ਦਿਆਂ ਹੁਇ ਬਹੁ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲ ਨਿਹ ਦੁਰਿ। ੨ ॥ ਆਵੇ ਸੁਭਾ ਬਾ ਆਵੇ ਸਾ। ਆ
 ਦਿ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਪਾਇ ਆਂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਦੇਸ। ੩ ॥ ਰਹਾਂ ਉਯਦੁ ਹੁਸੀ ਆਵੀ ਆਹੀ ਆਲ
 ਤੇ ਸੋ ਹਨਿ ਪਾਸਿ। ੪ ॥ ਓਠੇ ਲੀਚਕਿ ਆਈ ਆਂਦੇ ਦੁਖੰਡ ਕੀ ਤੇਰਾਂ ਸਿ। ਉਪਰ ਹੁਪਾਇ ਵਾਂਗੀ। ੫ ॥ ਏਲੇ
 ਮਕ ਨਿਪਾਸਿ। ੬ ॥ ਇਕਲ ਖੁਲਹ ਨਿਬਾਹਿ ਠੀ ਆਲ ਖੁਲਹ ਨਿਖਰੀ ਆਂਹ। ਗਰੀਫੁ ਹਾਰੇ ਪਾਂਦੀ
 ਆਂ ਮਾਂਦ ਨਿਸੇ ਜਰੀ ਆਂਹ। ਤਿਨ ਗਲਿ ਸਿਲਕ ਪਾਈ ਆਂਤੁ ਨਿਸੇ ਤਸਰੀ ਆਂ। ੭ ॥ ਧਨ ਜੇਬ

ਨਦੁਇ ਦੇਗੀ ਹੋਏ ਜਿਨੀ ਰਖੇ ਰੰਗ ਲਾਇ ॥ ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਫੁਗਾਇਆਂ ਲੈ ਚਲੇ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥ ਜੇਤਿ ਸੁਭਾ
 ਦੇ ਦੇਵਡਿਅਾਂ ਈ ਜੇਭਾ ਦੇ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ਅੰਗ ਦੇ ਜੇ ਚੇਤੀ ਮੇਤਾਂ ਕਾਂਇ ਤੁਮਿ ਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ਸਾਂਹ ਸੁ
 ਗਤਿ ਗਵਾਇਆਂ ਰੰਗ ਤਮਾ ਸਿਚਾਇ ॥ ਬਾਂਬਰ ਵਾਂਇ ਫਿਰਿ ਗਈ ਕੋਇ ਨ ਰੋਈ ਖਾਇ ॥ ੫ ॥ ਇਕ ਨਾਵ ਖ
 ਤੁਖਾ ਈ ਅਹਿ ਇਕ ਨਾ ਪੁਜਾ ਜਾਇ ॥ ਚਉਕੇ ਦਿ ਦੁਹਿ ਦਵਾਈਆਂ ਕੋਇ ਟਿਕੇ ਕਢ ਹਿਨਾਇ ॥ ਰਾਂਮ
 ਨ ਕਬਹੂ ਚੇਤਿ ਓਹੁ ਇਕ ਹੁਣੁ ਨ ਮਿਲੈ ਖੁਦਾਇ ॥ ੬ ॥ ਇਕ ਘਰਿ ਆਂਦ ਹਿ ਆਂਪੈ ਇਕ ਮਿਲੁ ਮਿਲਿ ਪੁ
 ਛਹਿ ਸੁਖਾ ॥ ਇਕ ਨਾਏ ਹੋ ਲਿਖਿਆ ਬਹਿ ਬਹਿਰੇ ਦੁਹਿ ਦੁਖਾ ॥ ਜੇਤਿ ਸੁਭਾ ਦੇ ਸੋਥੀ ਮੇਨ ਨ ਕਰਿ ਆਂ
 ਮੰਨੁਖਾ ॥ ੭ ॥ ਤੇਰਿ ਪੈਟੇ ਲੇਸੁ ਥਾਪਾਂ ਨੇ ਪਤਲੀਆਂ ॥ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਨ ਡਿਠੀਆਂ ਦੁਟ ਜੁਲੈ ਦਰੀਆਂ ॥
 ਕਬਲ ਬੀਨ ਚਲਾਈਆਂ ਕੁਕਾਂ ਪਤ ਦੀਆਂ ॥ ੮ ॥ ਲਾਜ ਕਰ ਛੁਕੇ ਸੈ ਦੁਪੁਰਿ ਤੇਰੇ ਪਏ ਪੈਦਨੀ ਦੁਪਾ
 ਈ ਭਰਵਨ ਆਂਦਨੀਆਂ ਈਆਂ ਬਾਂਬਰ ਬੀਦੇ ॥ ੯ ॥ ਜਾਂ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਦੁਲਤ ਖਾਲੇ ਦੀਪ
 ਠਾਢਾ ॥ ਬਾਂਬਰ ਚਉਗਤੇ ਨੂਚਰਾ ਇਕ ਰਿਲੇ ਆਇਆਂ ਕਾਂਹ ਦਸਾਂ ਹਿ ਬਦਾਂ ਹੋਇਆਂ ਲੋੜੀ ਮੇ ॥ ਬਾਂਬ
 ਰ ਦੁਲਤ ਖਾਂ ਨੂਮਾਂ ਰਿਆਸੁ ਲਤਾਂ ਨ ਪੁਰਦਿ ਚਿ ॥ ਤਾਂ ਮਗੇ ਚਲਿਆਂ ਜਾਂ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਪਾ
 ਈ ਪਤਾ ॥ ਬਿਗਾਹੁ ਪੀਲੇ ਦੀਦਾਂ ॥ ਅਤੇ ਬਾਂਬਰ ਚਉਗਤੇ ਦਮੁ ਕਾਂਬਲਾਂ ਹੋਇਆਂ ॥ ਬਿਗਾਹੁ ਖਾਂ ਪ

ਠੰਢ ਛਿਅੰਦਿ ਨਾਂ ਵਿਚਿ ਮਾਰਿਅਾਂ ਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਂਬਰ ਦੀ ਦੇਹੀ ਫਿਰੀ ਬਾਂਬਰ ਦਿਲੀ ਦਾਂ ਪਾਂਤਿ ਜਾਂ ਹੋਇ
 ਮਾਘੀ ਦੀ ਹੋਈ ਆਂਦਿ ਚੇਰਾ ਰੂਨਾਂ ਨਕ ਜੀਭੀ ਆਂਦਿ ਆਂ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਆਖਿ ਆ ਜੀਏ ਹੁਕਿ ਆ ਹੋਇ ਆ ਤਾਂ
 ਰੂਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਆ ਦੇਖੁ ਭਈ ਬਾਂਲਾਂ ਕਰਤਾਂ ਰਦੇ ਰੰਗ ਤਾਂ ਸਾਂ ਜੇ ਕਰਤਾਂ ਰਦਿ ਖਾਂ ਭਈ ਸਿੰਦੇ ਖਾਂ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ
 ਆਖਿ ਆ ਭਲਾਂ ਜੀ ਜਤੀ ਸਰਾਂ ਦਿਨੁ ਗੁਜਰਿ ਆ ਅਤੇ ਚਉ ਥਾਂ ਦਿਨੁ ਹੋਇ ਆ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਆਖਿ ਆ ਜੀ
 ਏਹੁ ਤਾਂ ਉਲਟੀ ਹੋਇ ਗਲਿ ਪਈ ਤਾਂ ਰੂਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਆਖਿ ਆ ਭਈ ਬਾਂਲਾਂ ਚੁਪ ਕਰਿ ਜਾਂ ਹਿ ਦੇਖੁ
 ਕਰਤਾਂ ਰਕਿ ਆ ਕਰਦਾਂ ਹੈ ਬੇਲ ਹੁ ਭਈ ਜੀ ਦੇ ਹਰਾਗੁ ॥ ਸਾਂ ਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਜਾਂ ਸਤ ਵਾਂ ਦਿਨੁ ਹੋਇ
 ਆ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਦੇ ਅਗੇ ਖਾਂ ਏ ਦੀਲਿ ਗੀ ਆ ਏ ਉਤਰੀ ਆ ਹੀ ਜਾਂ ਉਪਰੋਂ ਕਪੜਾਂ ਲਾਂ ਹਿ ਆ ਤਾਂ ਵਿਚੋਂ
 ਕੀ ਕੀ ਰੇ ਹੋਇ ਗਏ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਬਾਂਬਰ ਚੀ ਕੋ ਅਰੇ ਬਾਂਬਰ ਚੀ ਕੋ ਅਰੇ ਬਾਂਬਰ ਚੀ ਕੋ
 ਉਏ ਨਾਂ ਤ੍ਰਿਹਾਂ ਨੂੰ ਧੀ ਨਿਅਗੇ ਖੜਾਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿ ਆ ਅੰਕੁ ਜਤੇ ਜਨੇ ਯਹ ਕਿਆ ਕੀ ਆ ਹੈ
 ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਹਾਂ ਕਹਿ ਆ ਪਾਂਤਿ ਜਾਂ ਹੁਸਲਾਂ ਅਤਿ ਜੋਗ ਅੰਕੁ ਛੁਤਕ ਸੀ ਰਹੇ ਹੈ ਤੇ ਹਾਂ ਰਾਬੀ ਦੁਬੀ ਦੁਜ ਦਾਂ ਕ
 ਰੀਏ ਅਰੁ ਚਾਂਦ ਲੋਕੀ ਜਾਂ ਹਗਾਂ ਕੀ ਰੇ ਹੈ ਅਰੁ ਤਿਕਿਓ ਕੀ ਜਾਂ ਹਗਾਂ ਅੰਕੁ ਕਹੈ ਯਹ ਕਿਆ ਹੁ ਆਂ
 ਇਕ ਨਿਗਾਂ ਵਾਂ ਨੇ ਆ ਹਾਂ ਉਸ ਨਿਗਾਂ ਵਾਂ ਨਕ ਹਿ ਆ ਪਜਰਤੁ ਸਲਾਂ ਅਤਿ ਇਨ ਮੈ ਤਕ ਸੀ ਰਕ ਛੁਨਾਂ ਹੀ

ਤਾਂਬਾਂਬਰਪੁਛਿਆਂ ਅਰੇਤੁਕਉਦੁਹੈ॥ ਤਾਂਉਸਨਿਗਾਦਾਨਕਹਿਆ॥ ਹਜਰਤਕਿਬਲਾਂ॥ ਹਜਰਤਕਾਂਚਾਂਕਰ
ਹੈ॥ ਤਾਂਬਾਂਬਰਪੁਛਿਆਂਤੁਕਿਸਖਿਜਮਤਪਰਹੈ॥ ਤਾਂਉਸਨਿਗਾਦਾਨਕਹਿਆ॥ ਮੀਰਦੀਓਦੁਨੇਪਰਹੈ॥ ਤਾਂ
ਬਾਂਬਰਕਹਿਆਂਤੁਏਕੇਰਿਆਪਹੁਚਤਾਂਬਾਂ॥ ਜੇਤੁਮਰਜੁਕਰਤਾਂਹੈ॥ ਤਾਂਮੀਰਬਿਲਾਂਦਲਨਿਗਾਦਾਂਨਕ
ਹਿਆਂਹਜਰਤਕਿਬਲਾਂ॥ ਏਕੇਯਹਪਹੁਚਤਾਂਹੈ॥ ਜੇਏਕੁਫਕੀਰਨਾਂਨਕਹਿਦੁਹੈ॥ ਕੈਦਕੇਬੀਚਾਂ॥
ਓਹਸਾਂਹਿਥੁਅਜਮਤਹੈ॥ ਹਜਰਤਕਉਮਾਂਲੁਮਹੀਦੈ॥ ਯਹਅਜਮਤਖੁਦਾਂਇਉਸਕੇਦਸਤੇਕੀਤੀ
ਹੈ॥ ਅਗੇਜੇਰਜਾਂਇ॥ ਤਾਂਬਾਂਬਰਕਹਿਆਂਦੁਹੈਕਉਕੈਦਿਕੀਆਂਹੈ॥ ਤਾਂਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕੁਤਦਾਂਲਕਹਿ
ਆਂ॥ ਹਜਰਤਓਹੁਈਦੇਕੇਬੀਚਿਆਈਆਂਹੈ॥ ਤਾਂਬਾਂਬਰਕਹਿਆਂਅਰੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀਉਸਕੇਲਿਅ
ਉ॥ ਤਾਂਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਂਪਾਂਤਿਸਾਂਹੁਸਲਾਂ॥ ਤਿਕਿਸਦੁਜਾਂਲਿਆਂਦਉ॥ ਤਾਂਬਾਂਬਰਕਹਿਆਂਉ
ਸਫਕੀਰਕਉਖਲਾਂਸਕਰਿਕੇਖੁਬਦੁਜਾਂਇਜਤਸਿਉਲਿਆਂਦਹਿ॥ ਤਾਂਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕੁਤਦਾਂਲਪੰਡ
ਤਖਾਂਨੇਦਿਚਿਆਂਪਗਾਇਆਂ॥ ਜਾਂਇਕਰੁਕਹਿਆਂਅਰੇਇਨਕੀਆਂਬੇੜੀਆਂਉਤਾਂਗਾਂਅਤੇਆ
ਪਹਾਂਬੁਜੇਨੁਕਰਿਤਜੀਮਕਰਿਕੈਅਗੇਖਹਾਂਹੋਇਆਂ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਅਰੇਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਿ
ਉ॥ ਤਾਂਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿਆਂਹੇਪਾਂਕਫਕੀਰਸਾਂਹਿਥੁਬਾਂਬਰਪਾਂਤਿਸਾਂਹੁਤਮਕੇਬਲਾਂਇਆਂਹੈ॥ ਤਾਂ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਚਲੇ ਜੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਂਲਾ ਦੁਹਾਨੁ ਲੈ ਗਏ। ਜਾਂ ਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਾਂ ਜਹੂੰ ਹੋਇ
ਆ। ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਪਾਂਤਿ ਸਾਂਹੁ ਬੋਲਿ ਆਸ ਲਾਂ ਮਾਂ ਅਲੇ ਕਮੇ ਹੋ ਨਾਂ ਨਕ ਦਰ ਦੇ ਸੁ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸ
ਲਾਂ ਮਾਂ ਅਲੇ ਕਮੇ ਹੋ ਪਾਂਤੁ ਸਾਂਹੁ। ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਬੋਲਿ ਆਂ ਅਰੇ ਨਾਂ ਨਕ ਹਿੰਦੁ ਤੁਖ ਦਾਂ ਇ ਰਸੁ ਲਕੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਹੋ।
ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਂ ਮੇ ਜਾਂਣ ਤਾਂ ਹੋ। ਤਾ ਫੇਰਿ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿ ਆਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਕੀ ਆਂ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਆਂ ਮੇ ਜੀ ਕੀ ਆਂ। ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿ ਆਂ ਤੇ ਕਿਸ ਦੁਜ ਹਸੀ ਕੀ ਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮੇ ਇਸ
ਦੁਜਾਂ ਮਹੀ ਕੀ ਆਂ। ਲਾਂਖ ਮਹੀ ਦਏ ਕੁਖੁ ਦਾਂ ਇ। ਅਰੁ ਅਲਖ ਸਾਂਚਾਂ ਬੋ ਪਰ ਦਾਂਹੁ। ਕਈ ਮਹਾ ਦਖੇ
ਦਰ ਬਾਂਗੁ। ਸੁਮਾਂਹੁ ਨ ਪਾਂਦੁ ਹਿ ਬੇ ਸੁਮਾਂਹੁ। ਰੁਜੁ ਲਰੇ ਸਾਂਲ ਦੁਨੀ ਆਮ ਹਿ ਆਂ ਇ ਆਂ ਜਬ ਚਾਂਹਿ ਆਂ ਤਬ
ਫੇਰਿ ਮੀ ਗਾਂ ਇ ਆਂ। ਇ ਉਸ ਹੀ ਕੀ ਆਂ ਪੈ ਨਾਂ ਨਕ ਬੀ ਦੇ। ਏ ਕੁਖੁ ਦਾਂ ਇ ਪਾਂਕੁ ਅਉਰ ਸੁਭੁ ਹੀ ਦੇ। ੧। ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ
ਕਹਿ ਆਂ ਅਰੇ ਨਾਂ ਨਕ ਹਿੰਦੁ। ਸਚੁ ਕਹੁ ਕਿ ਆਂ ਮਹੀ ਮਦਰ ਸੁਲਭੀ ਤੈ ਨੇ ਹੀ ਦਾਂ ਕੀ ਆਂ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਹਿ ਆਂ। ਜਿਨੁ ਰੰਗੀ ਹੋਈ ਸੋ ਪਾਂਕੁ ਨ ਹੋਵੈ। ਆਵਤ ਜਾਂ ਵਤ ਦੋਵੈ ਖੋਵੈ। ਕਮਾ ਸੈ ਤਾਨੁ ਜਿਸੁ ਪੀ
ਛੇ ਲਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਕੀ ਇ ਜਤਨਾਂ ਹੀ ਆਗੇ। ਦਾਂਦਾਂ ਬੀਨਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਲ ਤਾਂ। ਤਪਤ ਕਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਨਾਂ
ਜਲ ਤਾਂ। ਕਿ ਆਂ ਕੀ ਏ ਕੀ ਕਰੇ ਤਰੀਫਾ। ਬਾਂਲ ਕਤੇ ਹੋਇ ਬਹੋਂ ਜਗੀਫਾ। ਆਂ ਵਨ ਜਾਂਨ ਦੇ ਇ ਮੇਫੇ।

ਤਾਂ ਕੋ ਪਾਂਕ ਕਰੀ ਮੇ ਕਹੁ ਕੋ ਸੋ ਸੁਇ ਬਾਂਬਰ ਸਚੁ ਪਾਂਕ ਖੁਦਾਇ ॥ ਨਾਂ ਨ ਕਦੁ ਸਗਲਿ ਦੇ ਨਲਾਇ ॥ ੧॥ ੩॥ ੧੬॥
 ਬਾਂਬਰ ਕਹਿਅ ਅਰੇ ਨਾਂ ਨ ਕਹਿਦੁ ਤੇਰੀ ਦੁਰਿ ਨ ਜਰਿਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਹੀ ਕਹਿਅ ॥ ਨ ਜਰਹਾ ॥
 ਖੁਲੀ ਦੁਰਿ ਏ ਕੁਖ ਦਾਇ ਕੇਰੈ ॥ ਹਜਰਿ ਜਦਾਂ ਨਹੈ ਦੇ ਪਲ ਕਹਿਕੁ ਸਾਇ ॥ ਸੁਇ ਬਾਂਬਰ ਨਾਂ ਨ ਕਹ
 ਚੁਕੈ ॥ ਪਾਂਕਹੈ ਇਅ ਪੈਹੈ ਇਬਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿਅ ॥ ਨਾਂ ਨ ਕਦੁ ਬਦੇ ਸਾਪਿਅ ਲਾਂਪੀਉ ॥ ਤਾਂ
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਹਿਅ ॥ ਹੋਪੀਅ ॥ ਹੋਪੀਅ ॥ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿਅ ॥ ਨਾਂ ਨ ਕਹਿਦੁ ਇਤਨਾਂ ਝੁਟੁ ਬੇਲਤ
 ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਅਬੀ ਕੇਦ ਸਿਉ ਛੁਟਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਹਿਅ ॥ ਏਹੁ ਪਿਅ ਲਾਂਕੈ ਸਾਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿਅ
 ਏਹੁ ਪਿਅ ਲਾਂਕੁ ਗਕਾਂ ॥ ਫਕੀਰੋ ਕਫਕੀਰ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਜਾਂਤਿ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕੇ ਪੀਏ ਫਕੀਰ ॥ ਤਦੇ ਲੇ
 ਰਹਤੈ ॥ ਇਸ ਦਾ ਸਤੋ ਫਕੀਰ ਨੇ ਪਾਂਕ ਕੀਅਾਂ ਹੈ ॥ ਹਮੇ ਕੋਇ ਸੁਪਿਅ ਲੇ ਪਰਿਪਾਂਤਿ ਸਾਂਗੀਅਾਂ ਏਹੈ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਹੀ ਨੁਸਬ ਦੁਪਗਾਂ ਪਤਿਹੈ ਇਅ ॥ ਗਾਂਗ ਬਸੀਤ ਦਿਚਿ ਮਹਲਾਂ ॥ ੧॥ ਭਉਰੀ ਭਾਂਗ ਸਿ
 ਫਤ ਕੁੰਡਾਂ ਗਿਅਾਂ ਨ ਕਾਂਕੀਅਾਂ ਤੰਡਾਂ ॥ ਸਚ ਸਬਦ ਪਾਂਝੀ ਕਹਿਭਾਂਲੇ ਤਬਹੈ ਦੇ ਅਮਲੁ ਅਖੰਡਾਂ ॥ ੧॥
 ਕਲੇਦੁ ਬਾਂਬਰ ਪਿਅ ਲਾਂਪੀਉ ॥ ਉਤਰਨੁ ਜਦੈ ਸਦੀ ਖੀਉ ॥ ੧॥ ਰਹਾਂਉ ॥ ਦਿਲ ਸਫਾਂ ਇਸਨੂੰ
 ਕਰਿਛੁ ॥ ਮਜਲਸ ਏਕ ਬੈਠਾਉ ॥ ਗਾਂਗ ਕਰਾਮ ਕੀ ਖੁਰਦ ਨੀਕੀ ਜੈ ॥ ਅਮਲੀਤ ਦੀ ਕਹਾਂਉ ॥ ੨॥ ਅਸ

ਤਪਿਆਲਾਂ ਮੁਰਸਦ ਦੀਆਂ ਏਕਬਾਂ ਉਭਰਿ ਪੀਆਂ ॥ ਦਿਲ ਦਲੀਲ ਉਠੇ ਨਹੀ ਕਾਂਈ ਤਬ ਤੇ ਅਮਲੀ ਹੁਆ
 ੩॥ ਬਕੇ ਬਕਾਂ ਉਏ ਕੁਖੁ ਦਾਂਈ ਦੂਜਾ ਦਿਸ ਟਿ ਨ ਆਂਦੈ ॥ ਨਨਕ ਆਲਮੇ ਸਾਕ ਰਿਪੀ ਦੇ ਤਉ ਦਹੁ ਫਕ
 ਰੁਕਹਾ ਦੈ ॥ ੪॥ ੧॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਨਕ ਹਿੰਦੁ ਹਕਤਾਂ ਲਾਕ ਫਗਮੀ ਦਾਹੈ ਜੋ ਫਕੀਰ
 ਹੋ ਸੇ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ਹਕਤਾਂ ਲਾ ਬੋਲ ਨ ਤੇ ਪਾਂਕਾ ॥ ਦੂਜਾ ਬੋਲੈ ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ
 ਪਾ ॥ ਉਸ ਕੀ ਜਾਤਿ ਬਤਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਤਾਂ ਕੇ ਪਾਂਦ ਪੀ ਦੁਖਿ ਮੈ ਪੈਉ ॥ ਸੁਣ ਕਲਿ ਦਰਬਾਂ ਬਰਪਾਤ ਸਾਹੁ ਨਾਨ
 ਕ ਬਤਾਵੈ ਸਚਾਂ ਗੁਹਾ ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ਸੁਣ ਬਾਂਬਰ ਕਲਿ ਦਹਾ ॥ ਕੀ ਬੀਰ ਜਲਹਾ ਆਹਾ ॥
 ਓਹੁ ਭੀ ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਆਹਾ ॥ ਉਸ ਜੇਹਾਂ ਪੁਦਾਇ ਹਕਤਾਂ ਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਂਹੀ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ॥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪੀਰ ਨ
 ਪੇਰੀ ਬਗਾਨਾਂ ॥ ਉਸ ਨ ਕੁਤਬਾ ॥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਅੰਬੀਏ ॥ ਜੇ ਕੀ ਬੀਰ ਭੁਗਤ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ॥ ਉਸ ਦੀ ਉਗਾਂਹੀ
 ਸੁਣ ॥ ਕੀ ਬੀਰ ਕਿਆ ਕਹਿਆ ॥ ਰਾਮ ਰਹੀ ਮਾ ਕਿਸ ਨ ਕਹੀ ਮਏ ਤੋ ਤੁਮਹਿ ਆਨੇ ॥ ਇਨ ਤੇ ਉਪਰਿ ਕਰਨੈ ਗਾਂਗੇ
 ਕੇਈ ਦਿਰਲਾਸਾ ਧੁਜਾਨੇ ॥ ਹਿੰਦੂ ਬੇਦ ਤੁਰਕ ਕੁਰਾਨਾ ॥ ਦੋ ਕੋ ਬੀਚਿ ਬਸੈ ਸੈ ਤਨੁ ॥ ਕਹਤ ਕੀ ਬੀਰ ਸੁਣ ਸਾਂਧ ਜ
 ਨ ਭਾਂਈ ॥ ਅਕਬ ਕਬਾਂ ਕੀ ਕਬਾਂ ਸੁਣਾਂਈ ॥ ੩॥ ਤਾਂ ਬਾਂਬਰ ਕਹਿਆ ॥ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇਸਾ ॥ ਤੂੰ ਕੀ ਬੀਰ ਕਹ
 ਰੀਦੁ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ਸੁਣ ਬਾਂਬਰ ਕਲਿ ਦਹਾ ॥ ਕੀ ਬੀਰ ਭੁਗਤ ਮੈ ਸਾਂਧਾ ॥ ਜੋ ਬਜਾਇ ਪੁਦ

ਇਕੀਜਾਂਇਥਾ॥ਉਸੁਅਰੁਖੁਦਾਂਇਮੇਭੇਦੁਕਛੁਨਥਾ॥ਜੇਬੰਦਾਂਖੁਦਾਇਕਨਾਹੀਦੁਹੁਪਾਕਜਾਮਥਾ॥ਤਉਦੇਹੀ ੧੬੨
 ਜਮੇਤਜਮੇਗਾਇਆਰੈ॥ਅਉਰੁਜਮੇਜਮੇਤੁਕੋਈਨਹੀਗਾਇਆ॥ਬਡੇਬਡੇਅੰਬੀਏਹੁਏ॥ਅਰੁਬਡੇਬਡੇਪੈ
 ਕੀਬਰਹੁਏ॥ਅਉਰੋਕਾਂਕਿਅੰਕਹੀਮੇ॥ਹਮਾਂਰੀਕਿਅੰਚਲੀਹੈ॥ਤਾਂਫੇਰਿਬਾਂਬਰਕਹਿਅੰਨਾਂਨਕਦਰਦੇਸੁ
 ਤੁਕਿਛੁਆਇਮਾਂਲੇਹੁ॥ਰੇਜੁਲੇਹੁ॥ਤੁਕਾਮਲਫਕੀਰਹੈ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰ॥ਅੰਇਮਾਂਦੀਅੰ
 ਏਕਖੁਦਾਂਇ॥ਜਿਸਕਾਂਦੀਅੰਸਕੁਕੋਈਖਾਇ॥ਬੰਦੇਕੀਜੇਲੇਏਉਟਾ॥ਦੀਨਦੁਨੀਅੰਹੈਤਾਂਕੋਤੇਇ॥
 ਏਕੋਦਾਂਤਾਂਅਉਰਸਭੁਰੇਖਾਂਹੀ॥ਉਸਕੋਛੋਡਿਅਦੁਹਕੋਮਾਂਗੈਉਨਅਪਨੀਸਭੁਰੀਪਤਿਹਾਂਹੀ॥ਸਾਂਹਪਾਂ
 ਤਿਸਾਂਹਸਭੁਉਜਕੇਕੀਏ॥ਉਸਕੇਸਾਥਿਨਕੋਇਲਾਕੀਏ॥ਕਹੈਨਾਂਨਕਸੁਇਬਾਂਬਰਮੀਰਾ॥ਤੁਝੁਤੇਮਾਂਗੈ
 ਜੋਅਹਮਕੁਪੀਗਾ॥੪॥੧॥ਤਾਂਬਾਂਬਰਪਾਂਤਿਸਾਂਹਕਹਿਅੰ॥ਜਾਂਉਨਾਂਨਕਦਰਦੇਸੁ॥ਜਿਸਤਰਫਜਨੇਤਿ
 ਸਤਰਫਖੇਲੇ॥ਬੋਲਹੁਤਾਂਈਜੀਵਾਂਹੁਗੁਰੂ॥ ॥ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਉਬੋਚ
 ਲਿਆ॥ਫੇਰਿਪਖੇਕੇਰੰਧਾਂਦੇਅੰਇਆਂ॥ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਖਿਆਂਜੀਜੇਹੁਕਮਕਰੋਤਾਂਮੇਤਲਵੰਡੀਜਾਂਦੰ
 ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਅੰਖਿਆਂਤਾਂਈਬਾਂਲਾਂਤੁਕੋਈਦਿਨੁਅਸਾਂਨਾਲਿਗੁਜਰਾਂਨੁਕਰਿ॥ਦੇਖੁਕੋਈਦਿ
 ਨੁ॥ਇਕੁਦਿਨਗੁਰੁਨਾਂਨਕਜੀਅਜਿਤੋਰੰਧਾਂਦੇਦੇਖੁਹਤੇਬੈਠਾਂਅੰਹਾਂ॥ਤਾਂਇਕੁਦਿਨਅਜਿਤਾਂ

ਅੰਤਿਅਮਾਅੰਤਿਕਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਦੇਪੈਰਾਂਤੇਅਚਾਂਦਕਦਹਿਪਇਆਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਬੋਲੇਨਾਂਹੀਅ
 ਤੇਅਜਿਤਾਂਸਿਰੁਚਾਂਦੇਨਾਂਹੀਇਕਪਹਰੁਗੁਜਰਿਗਇਆਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਬਿਸਮਾਂਦਗੀਦੇਘਾਟੇਸਦ
 ਧਾਂਨਹੋਇਆਂਤਾਂਅੰਧਿਆਕਿਉਕਰਤਾਂਹਦੇਪਿਆਂਰੇਉਠਖਹੁਹੋਗਾਤਾਂਉਉਠੇਨਾਂਹੀਜਾਂਤਿਨਦ
 ਚਨੁਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਕੀਤੇਤਾਂਅਜਿਤਾਂਪੈਰਾਂਤੇਉਠਿਆਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅੰਧਿਆਂਅੰਧਿਭੁਈਅ
 ਜਿਤੁੰਤੁੰਅਪਣਾਂਮਨੋਰਥੁਅੰਧ੍ਰਾਤਾਂਅਜਿਤੇਅੰਧਿਆਂਜੀਮੇਅਖਾਤਾਂਜੇਤੂਜਾਂਦਾਂਨਾਂਹੋਏਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਾਂਨਕਅੰਧਿਆਂਭੁਈਅਜਿਤਾਂਕੀਮੁਖਹੋਇਆਂਜਾਂਹਿਕਰਮਾਂਦਾਂਬਲੀਹੈਜੇਹਾਂਗੇਇਬਲਾਂਰਮਾਂ
 ਹਾਂਉਜਨਾਲੇਹਜਾਂਰਕਦਮਅਗੇਹੋਇਓਅਤੇਓਸਦੀਨਜਰਦੇਹਿਦਿਚਿਨਾਂਹੀਖਲੀਅਤੇਤੇਕੀ
 ਨਜਰਦੇਹਦਿਚਿਖਲੀਹੈਤਾਂਅਜਿਤੇਦੇਕਪਾਂਟਖੁਲਿਗਏਤਾਂਅਜਿਤਾਂਹੋਰੁਪੁਹੋਇਗਇਆ
 ਤਾਂਅਜਿਤੇਦੇਘਰਿਦੇਦੈਵਖਤਪਗਸਾਂਦੁਆਂਦੈਜੋਖਾਂਈਐਅਤੇਮੁਲੇਦੇਘਰਾਂਦੈਤਾਂਖਾਂਈਏ
 ਨਾਂਹੀਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਭੁਈਬਾਂਲਾਂਚੋਲੇਤਾਂਮੈਦੇਤਨੁਲੈਆਵੀਏਤਾਂਬਾਂਲੇਕਹਿ
 ਆਂਜੀਚੋਲੇਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਉਠਿਚਲਿਆਂਤਾਂਅਜਿਨੁਖਬਰਹੋਈਤਾਂਅਜਿਤੇਅੰਧਿਆਂ
 ਜੀਬਿਧਰਨਅਸਦਾਂਗੀਹੋਈਹੈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਭੁਈਅਜਿਤਿਆਂਅਸੀਇਕੁਆਂਦਮ

ਨੂਲੇ ਦ ਜਾਂ ਦੇ ਅੰਗੇ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਧੇ। ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਅੰਧ ਅੰਜੀ ਅੰਦਾਸੀ ਮਰਦੁ ਪੈ ਕਿ ਮਿਹਰੀ ਪੈ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਜੋ ਪੈ ਭੀ ਪੈ। ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਅੰਧ ਅੰਜੀ ਮੇਰੂ ਕੀ ਦਸੀ ਮੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਲੇਨ
 ਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅੰਧ ਅੰਧ ਭਾਂਈ ਅਜਿ ਤੇ ਅੰਦੇ ਪੇ ਕਈ ਗਿਣਤੀ ਕਹਦਾ ਹੋਵੈ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਧਾ ਤਾਂ ਮੰਦੁ
 ਤਾਂ ਭੀ ਪੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਇਜ਼ੀਤੀ ਪੈ। ਉਸੇ ਪਾਸਿ ਚਲੇ ਪੈਨਿ। ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਅੰਧ ਅੰਜੀ ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਬੈਠੇ
 ਹੋ। ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਜਾਂ ਦੇ ਅੰਗੇ। ਲੈ ਅੰਦੀ ਏਰੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਜਾਂਹਿ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਅ
 ਜਿ ਤੇ ਨਾਲਿ। ਮੰਦੇ ਤਨੁ ਲੈ ਅੰਦੇ। ਤਾਂ ਬਾਲਾਂ ਸੀ ਧੁ ਅਤੇ ਅਜਿ ਤਾਂ ਰਿਪਾਂਦਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਧਾ ਏ। ਤਾਂ
 ਲਾਲੇ ਨੁ ਅੰਦੀ ਕਰਿਅ ਅੰਧ ਓਨੇ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਕਰਤਾਰ ਕਤਾਰੇ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧ ਅੰਧ ਅੰਧ ਤਿ ਕਰ
 ਤਾਰ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ। ਅੰਧ ਦੇ ਪਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਨੰਦ ਨਾਲਿ ਪੈਨਿ। ਅਤੇ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਮਾਤਾ ਮੰਦੇ ਤਕਿ
 ਧੇ ਪੈ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧ ਅੰਜੀ ਅੰਦਰਿ ਬੈਠੀ ਪੈ। ਅਤੇ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਏਹੁ ਸਾਂਧ ਕਉ ਦੁਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ
 ਬਾਲੇ ਅੰਧ ਅੰਜੀ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਏਹੁ ਕੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੰਧਿ ਅੰਗੇ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧ ਅੰਧ
 ਏ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਉਕਿਆ ਪੈ। ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਅੰਧ ਅੰਜੀ ਮੇਰਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿ ਤਾਂ ਪੈ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਜਟਹਾਂ।
 ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅੰਧ ਅੰਜੀ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਜਾਂਹ ਗਾਂ ਪੈ। ਅਸਾਂ ਤੇ ਰੇ ਅਗੇ ਮਥਾਂ ਟੇਕਦਾਂ ਅੰਦਰ
 ਪੈ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਦੁਹਾ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾਂ ਟੇਕਿਆ। ਅਗੇ ਉਨਾਂ ਦੁਹਾਂ ਕੀ ਮਥਾਂ ਟੇਕਿਆ। ਅਤੇ ਲਗੇ।

ਖੁਣ ਜੀਅ ਸਾਂਡੀ ਮਾਂਤਾਂ ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਸੀਂ ਦਰਸਨ ਕਰੀਏ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਅੰਦਰਿ ਜਾਂ ਇਕ ਰਿ
 ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਮਾਂਤਾਂ ਮੰਦੇ ਤਨੁ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਤਾਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਇ ਸਿਖ ਭੇਜੇ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਨੁ ਸ
 ਦਿਆ ਹੈ ਜਾ। ਤਾਂ ਮਾਂਤਾਂ ਮੰਦੇ ਤਨੁ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਪੀਨ ਅਸਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਸਾਂ ਨੁ ਯੋ
 ਦਿ ਕੀਤਾਂ ਹੈ। ਅਜ ਅਸੀਂ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਕੁਲ ਕਠਿ ਰਚ ਲੇ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਪ੍ਰਥਮ ਹੋ
 ਈ। ਜੇ ਮਾਂਤਾਂ ਮੰਦੇ ਤਨੁ ਤਪੇ ਸਦਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਇਕ ਕਲ
 ਗਾਂ ਮਾਂਧਿ ਕਿਉ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅਸਾਂ ਭੀ ਬੇਟੀ ਨੁ ਤਪੇ ਸਦਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਗੋਪੀ
 ਨਾਥ ਜੀਤ ਯਾਂਗੇ ਹੋਇ। ਦਇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਲੈਣ ਨੁ ਭੇਜੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਭਾਂਈ
 ਲਾਲੇ ਅਜ ਦੰਦਿ ਨਰਥੋ। ਅਸੀਂ ਭੀ ਤਯਾਂਗੇ ਹੋਈਏ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਲੇ ਅਜਿ ਤੇ ਨੁ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਭਾਂ
 ਈ ਜੀਏ ਹੋ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਪੜੀ ਮਾਂਤਾਂ ਮੰਦੇ ਤਨੁ ਬੇਟੀ ਕਰਿ ਬੋਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੰਤ੍ਰੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਮੰਦੇ
 ਅਜ ਰਹੇ ਇਥੇ ਹੀ ਦੇਸੇ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਲੇ ਅਤੇ ਭਾਂਈ ਅਜਿ ਤੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਕੁਲਾਂ ਜੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਅਗ
 ਲੇ ਦਿਨ ਦਿਵਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਪ੍ਰਹਤ ਕੁਛੁ ਦਿਤਾਂ। ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਂਧਿ ਜੀ ਕੀਤੀ ਅਸਾਂ। ਤਾਂ
 ਨਾਂ ਦੇ ਦਿਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਂਸਿ ਮਾਂਧਿ ਪਹੁੰਚੇ। ਅੰਦਰਿ ਮਾਂਧਿ ਪੜੀ ਕੀਤੀ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਤਾਂ ਮੰਦੇ ਤਨੁ
 ਮਾਂਧਿ ਦੇ ਕਿ ਮਾਂਧਿ ਅਤੇ ਅਜਿ ਤੇ ਮਾਂਧਿ ਮਾਂਧਿ ਜੀ। ਭਾਂਈ ਲਾਲੇ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਪੜੀ ਬਹੁਤ ਮਾਂ

ਇਆਂ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਂਸੋ ਕੁਛ ਮੀਰ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਇਤਨਾ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਅੰਧਿਆਰ ਚੰਦ੍ਰ
 ਰੀਜੀ ਜੇ ਨਿਕਲਿ ਗਏ। ਇਆਂ ਅੰਧਾਂ ਤਾਂ ਸਬਰ ਕਰਿ ਰਹੇ ਅੰਧੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੁਤਬੁਰੇ ਤੇ ਸਰਾਂ ਪਲਗਾਂ ਹੋ।
 ਅਤੇ ਜੀ ਹਿਕਤਾਂ ਏ ਹੁਕਮਾਂ ਹੁਕੀ ਤਾਂ ਹੈ ਜਾ ਜੇ ਏ ਹੁਤਰ ਕਈ ਅੰਦਰ ਖੀ ਹੈ ਜਾ ਅਤੇ ਅੰਧਾਂ ਟਬਰ ਛ
 ਡਿਟਿ ਤਾਂ ਹੈ ਜਾ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਰਿਧਾਂ ਦੇ ਅੰਧਿਆਰ ਸੁਣਿ ਮਲਾਂ ਜੇ ਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਅੰਧਿ ਪਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਅਸ
 ਨੁਦ ਸਿ ਦੇ ਦੇਂ। ਹੁਣਿ ਤੂੰ ਅੰਧੇ ਪਰਿਜਾਂ ਇਬਹੁ। ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਅੰਧਿਆਰ ਜੀ ਟਬਰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਹਰਿਧਾਂ ਤਿਐਂ ਹੈ ਜਾ
 ਜੇ ਅੰਧਾਂ ਟਬਰ ਸਾਭੇ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਆਰ ਸੁਣਿ ਮਲਾਂ। ਸਿਰੀ ਚੰਦ੍ਰ ਅਤੇ ਲਖਾਮੀ ਦਾ ਸੁਜਾਨਾ ਅੰਧੇ
 ਏ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਮਾਂ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰਿਭੇਜਿ ਦੇ ਹਿਐਂ। ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਅੰਧਿਆਰ ਜੀ ਇਉਂ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਬਦਈ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਆਰ ਮੂਲਾਂ ਸਬਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿਉਂ ਜਾ ਧਨੁ ਦੁਖਾਂ ਦਦੈ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਅੰਧਿਆਰ ਜੀ
 ਤੁਸੀਂ ਸਾਂਧਾ ਅੰਧੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਅੰਧਾਂ ਹਾਂ ਇਸ ਜੇਹਾ ਜੇ ਖੋਟਾਂ ਕੋਈ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਅਜਿਤੇ ਅੰਧਿਆਰ
 ਮੂਲਾਂ ਹੁਣ ਤੂੰ ਜਾਂ ਹਿਤੇ ਗਾਂਭੁਲਾਂ ਇਸੇ ਗਲ ਹਈ। ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰੇ ਗਾਂਭੁਲ ਕਰਕੀ। ਸੁਣਿ ਤੇ ਦੇ ਨਾਂ ਨਕਤਪਾਂ
 ਉਰਖਾ ਇਆਂ ਹਈ। ਅਤੇ ਅੰਧਾਂ ਟਬਰ ਛਡਿਓ ਅਤੇ ਤੁਰ ਕਈ ਅੰਦਰ ਪਰਿਭੇਜਿ ਅੰਧਾਂ ਭੁਲਾਂ ਤ
 ਪਾਂਛ ਕੀਰਨਾਂ ਉਰਖਾਂ ਇਆਂ ਹਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਅਾਂ ਬੋਲੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਚੰਦ੍ਰ

ਰਾਂਈਅੰਖਿਆਂਕਿਅੰਕਰਾਂ।ਪਰਮੇਸਰਦੰਬੁਓਮਾਂਰਦਾਂਹੈਇ।ਨਹੀਤਾਂਏਹਤੇਰੇਸਾਂਗਸਭੇਖੁਆਂਰੁਕਰਿਦੇ
ਦਾਂ।ਤਾਂਮਾਂਤਚੈਈਬੈਲੀਹੁਦਤਾਂਤੇਰੇਨਾਂਲਗਲਕਰਈਭੀਭਲੀਨਾਂਹੀ।ਪਰਮਾਂਖੁਦਿਖਾਂਤੈਲਾਂਦਾਂ
ਜੇਲੀਤੀਅਾਂਮਾਂਹੀਆਂ।ਤੈਨਲਾਂਦਾਂਦੀਸਗਭੀਨਾਂਪਦ੍ਰਦਾਂ।ਇਜੇਹਾਂਬਿਸਮੁਹੋਇਖੜੋਤੋ।
ਤਾਂਅਜਿਤੇਅੰਖਿਆਂਜਾਂਹੀਮਾਂਤਾਂਜੀਤੇਰਾਂਬੈਲਦੁਬਦਦਾਂਨਾਂਹੀ।ਭੁਲਾਂਤੇਰਾਂਮਾਂਪੈਉਬਹੁਤੇਰਾਂਬੈ
ਲੇਹੈਨਿ।ਤੈਬੈਲਨਾਂਹੀ।ਤਉਇਜਨਾਂਲਿਕ੍ਰਮੁਹੈ।ਅਤੇਜੇਟੁਕਦੀਭੁਖੀਹੈਤਾਂਟੁਕਬਹੁਤੇਰਾਂਹੈ।ਤੈਕਿ
ਉਅੰਪਦੇਖਦਦਨਾਂਲਿਦਿਗਾਂਦ੍ਰਦ੍ਰਹੈ।ਤਾਂਮਾਂਤਚੈਈਬੈਲੀ।ਭਾਂਈਮੇਕਿਸਲਗਜੀਦਾਂਮਾਂ
ਉਪਿਉਅੰਖਦੇਹੈਨਿਜੇਤੈਅਸਤੈਪਰਿਨਹੈਦੇਅੰਹੀ।ਅਤੇਮੇਰੇਪੁਤਰਦੇਹਰਦ੍ਰਲੇਫਿਰਦੇਹੈਨਿ
ਜਾਂਮੇਰੀਨਿਨਾਂਦੁਜੀਦਦੀਅੰਹੀਨਨਕੀਤਾਂਸਿਰੀਚੈਦੁਸਾਂਹੀਬੀਕਰਦਾਂਮਾਂਹਾਂ।ਜੇਉਹਮਰਿਗਈ
ਤਾਂਏਹੁਹੁਦਿਕਿਸਪਾਂਸਿਰਹਨਿ।ਜੇਇਬੈਨਾਂਹਾਂਤਾਂਇਕੋਸਬਹੁਕਰਿਬੈਠੇਅਹੈ।ਹੁਦਿਤਾਂਦੁਤਿਫਿ
ਰਿਅੰਇਅਾਂ।ਹੁਦਿਮਾਂਉਪਿਉਭੀਅੰਖਦੇਹੈਨਿਜਾਂਹੀਉਸੇਪਾਂਜਿ।ਅਤੀਤਈਤੈਭੀਹੋਇਬਹੁ।
ਦੁਤਮੇਕਿਅੰਕਰਾਂ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਨਕਜੀਦੇਮਨਿਦਇਅਾਂਮਾਂਈ।ਅੰਖਿਉਸੁਸੁਹਿਰਾਂਮਦਾਂਸਈ
ਏ।ਜੇਭੁਖਦੁਖਕਬੁਲਕਰੇਤਾਂਮਾਂਉਅਸਤੈਪਾਂਸਿਰਹੁ।ਅਸਤੈਪਾਂਲੁਜੇਤੇਰਾਂਹਾਂਲੁ।ਤਾਂਮਾਂਤ

ਚੋਈ ਬੋਲੀ। ਮੇਕੁ ਛੁਜ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਤੈ ਥੋਮੀ ਗਦੀ ਨਾਹੀ। ਜੋ ਤੇਰਾਂ ਹਾਂ ਲੋਜੇ ਅਸਾਂ ਰਾਂਹ ਲਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਕ ਅੰਖਿ ਅੰਜਾਂ ਹਿਮਲ ਪੀਏ ਨੀ ਗਰਾਂ ਲੇਅੰਉ। ਤਾਂ ਅਜਿ ਤੇ ਅੰਖਿ ਅੰਜਾਂ ਹਿਮਾਂ ਤਾਂ ਲੇਅੰਉ। ਤੇਰੀ
ਮਰਾਂਦ ਕਰਤਾਂ ਰਵਰੁ ਅੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਅੰਤ ਚੋਈ ਜੁਲਖ ਥੀ ਜਾਂ ਇਕ ਰਿਸਿਰੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾਂ ਸ
ਨਲੇ ਕਰਿਅੰ ਇਧੇਰਾਂ ਤੇ ਦਹਿ ਪਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਅੰ ਸੁਇਮਲੇ ਪੀਏ ਕਿ ਬੇਰਹ ਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ
ਤੂੰ ਚੋਈ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ ਜਿਥੇ ਅੰਧੇ ਤਿਥੇ ਰਹੀਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿ ਅੰਸੁਇਮਲੇ ਪੀਏ ਜੇਮੀਏ
ਤਨ ਦੇਖੀਐ ਤਾਂ ਭਾਂਟੀ ਅਜਿ ਤੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਦੇਖਿ ਨਸੀਐ ਤਾਂ ਅੰਸਾਂ ਪਾਂਸਿਰ ਹੁ। ਤਾਂ ਅੰਤ
ਚੋਈ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ ਮੇਤੁਸਾਂ ਤੇ ਪਾਂਸਿਰ ਹਸਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਮਝਿਅੰ ਜੇਏ ਹੁਇ ਸਨੁ ਦੀ ਪਿਨਹੀ
ਸਿਖ ਦੀ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਅਸਾਂ ਨੁਕਰਤਾਂ ਰਇਨਾਂ ਇਤੁ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਏਸ ਨਾਲੇ ਓਸ ਦਾ ਵਡਾ ਅਦਬੁ ਗਥਿ
ਅਲੇ ਨੀਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿਅੰ ਭੁਲਾਂ ਮੁਲੇ ਪੀਏ ਤੂੰ ਅੰਸਾਂ ਤੇ ਪਾਂਸਿਰ ਹੁ। ਤਾਂ ਅੰਤ ਚੋ
ਈ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ ਭੁਲਾਂ ਕੀਤੋ। ਏਹੁ ਲਗੇ ਰਹਿਣਾ ਜਾਂ ਮਹੀਨੇ ਨਉਗੁ ਜਰੇ ਤਾਂ ਬੁਰ੍ਹਾਂ ਰੰਧਾਂ ਵਾਂ
ਅਯਤੁ ਚਾਂਰਦਾਂ ਅੰ ਇਨਿਕ ਲਿਅੰ ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ ਜੀ ਦਾਹੁ ਗੁਰੂ। ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਂਜਿ ਜੁਭਾਂ ਇਥੈ ਠਾਂ ਅੰਗਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਂਲੇ ਨੂੰ ਅੰਖਿ ਅੰਸਾਂ। ਭਾਂਈ ਬਾਂਲੇ

ਇਸੁਨੀਗਰਨੁਸਦਿ ਲੈ। ਤਾਂਬਾਲੇਜਾਂਇਕਰਿਸਦਿਆਂ। ਭਾਂਈਨੀਗਰਾਂਉਰੇਆਂ। ਤਾਂਬੁਰ੍ਹੇਆਂਖਿਅੰ ੨੮੫
 ਕਿਉਜੀ। ਤਾਂਬਾਲੇਆਂਖਿਅੰ। ਭਾਂਈਤੈਨੁਤਪਾਂਸਦਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਬੁਰ੍ਹੇਆਂਯਰ੍ਹੇਛੋਡਿਕਰਿਆਂ। ਇਆਂ। ਤਾਂ
 ਗੁਰਨਾਂਨਕਆਂਖਿਅੰ। ਭਾਂਈਨੀਗਰਾਂਤੈਕਉਦੁਹੇਨਾਂਹੈ। ਤਾਂਬੁਰ੍ਹੇਆਂਖਿਅੰਜੀਮੈਜਟੇਟਾਂਹਾਂ। ਤਾਂਗੁ
 ਰਨਾਂਨਕਆਂਖਿਅੰ। ਭਾਂਈਨੀਗਰਾਂਤੈਕਿਸਦਾਂਪੁਤਹੈ। ਤਾਂਬੁਰ੍ਹੇਆਂਖਿਅੰਜੀਮੈਜਿਧੁਰਿਧਾਂਦੇਦਾਂਪੁਤ
 ਹਾਂ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਆਂਖਿਅੰ। ਭਾਂਈਤੈਕਿਬੇਰਹਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਬੁਰ੍ਹੇਆਂਖਿਅੰਜੀਮੈਨੇਰ੍ਹੇਜੀਰਹਦਾਂਹੈ
 ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਆਂਖਿਅੰ। ਭਾਂਈਜਾਂਹਿ। ਤਾਂਬੁਰ੍ਹੇਆਂਖਿਅੰਜੀਤੁਸਾਂਮੈਨੁਕਿਉਸਦਿਆਂਆਂਹਾਂ
 ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਆਂਖਿਅੰ। ਨੀਗਰਾਂਸਦੇਦਾਂਕੋਈਗੁਨਾਂਹੁਤਾਂਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਬੁਰ੍ਹੇਆਂਖਿਅੰਜੀਗੁਨਾਂਹੁਕੇ
 ਹਾਂਹੈਦੇਪਰਕਿਸੇਮਨੇਰਥਨੁਸਦੀਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂ। ਭਾਂਈਬਿਨਾਂਮਨੇਰਥਕਿਸੇਨੁਕ
 ਉਦੁਸਦਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਬੁਰ੍ਹੇਆਂਖਿਅੰਜੀਤੁਸੀਮੈਨੁਓਹੁਮਨੇਰਥਦੇਜੇਮੇਗੀਗਿਦਤੀਮਿਟੇ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਂ
 ਨਕਕਹਿਆਂਮਨੇਰਥਭੀਪੁਰਾਂਹੈਇਰਹੇਗਾਂਆਂਧੇ। ਤਾਂਬੁਰ੍ਹੇਗਾਇਆਂ। ਤਾਂਬਾਲੇਕਹਿਆਂਜੀਤੁਸਾਂਬੁ
 ਤੁਰਲੀਤਰਾਂਇਸਨੀਗਰਨੁਪੁਛਿਆਂ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂ। ਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਏਹੁਪੁਰਨੁਸਾਂਧਹੈ।
 ਅਤੇਹੈਗਾਂ। ਤਾਂਫੇਰਿਬਾਂਲੇਪੁਛਿਆਂਜੀਜੇਪੁਰਾਂਸਾਂਧਹੈ। ਤਾਂਮਨੇਰਥਕਿਉਪੁਛਦਾਂਸੀ। ਤਾਂਗੁਰਨਾਂ

ਬਾਲ

ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ

ਕਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈਬਾਲੇਮਜੇਚਾਂਦਨਖਲਾਂਗੀ। ਤਬਾਲੇਪੁਛਿਆਂਜੀਕਦਾਂਪੁਲਸਗਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂ
ਨਾਂਨਕਜੀਅੰਖਿਅੰਤ੍ਰਾਈਏਹਸਾਂਇਤੁਆਂਗੀ। ਤਲਕੇਦੇਖਲਵੈ। ਤਬਾਲੇਅੰਖਿਅੰਜੀਸਤਿਜੀ
ਜਾਂਅਗਲਾਂਦਿਨਹੋਇਆਂਤਾਂਬੁਝਾਂਪਿਉਦਕੁਜਲੈਅੰਇਆਂਪਰਮਾਂਉਪਿਉਪਾਂਸੋਚੇਗੀ। ਅੰ
ਨਿਗਰਨਾਂਨਕਦੇਅਗੇਰਪਿਓਜਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਪੁਛਿਆਂਤ੍ਰਾਈਨੀਗਰਾਂਏਹਕੁਜਾਂਕਿਥੇਲੈਅੰਇ
ਆਂਹੈ। ਤਾਂਬੁਝੇਕਹਿਅੰਜੀਮੇਅੰਪਦੇਪਰੇਲੈਅੰਇਆਂਹਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅੰਖਿਅੰਤ੍ਰਾਈਨੀਗ
ਰਾਂਤਉਕੋਈਪਰਕੀਤਾਂਹੈ। ਤਿਛੋਟਾਂਜੇਹਾਂਹੈ। ਤਾਂਬੁਝੇਕਹਿਅੰਜੀਮੇਰੇਅੰਪਿਉਚੈਨਨਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂ
ਕਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈਸਚੁਕਹੁਤੈਨੁਅੰਪਿਉਦਿਤਾਂਹੈ। ਕੇਤੁਅੰਪੇਲੈਅੰਇਆਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅੰ
ਖਿਅੰਤ੍ਰਾਈਨੀਗਰਾਂਏਹਪਿਉਅਤੇਕੁਜਾਂਅਸਾਂਡੇਕਮਦਨਾਂਗੀ। ਜਾਂਹਿਲੈਜਾਂਹਿ। ਜਿਥੇਲੈਅੰ
ਇਆਂਹੈਤਿਥਾਂਉਲੈਜਾਂਹਿ। ਅੰਪਿਉਮਾਂਰਨੀਗੇ। ਤਾਂਬੁਝੇਰੋਇਦਿਤਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਤ੍ਰਾਈ
ਨੀਗਰਾਂਰੋਦਾਂਕਿਉਹੈ। ਅਸਾਂਤਤੈਨੁਕਿਛੁਨਾਂਗੀਅੰਖਿਅੰ। ਤਫੇਰਿਬੁਝੇਅੰਖਿਅੰਜੀਅੰਪਿਉਮਾਂ
ਚਨਰੋਕੇਨਾਂਮਾਂਰਨੀਗੇ। ਪਰਤੈਤਾਂਹੁਮਾਂਰਦਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅੰਖਿਅੰਤ੍ਰਾਈਨੀਗਰਾਂਅਸੀਤਾਂ
ਤੈਨੁਤ੍ਰਾਈਤ੍ਰਾਈਅੰਖਦੇਅੰਹੈ। ਤੈਨੁਤਾਂਹੋਰਕਛੁਨੀਅੰਖਿਅੰ। ਕਿਉਬਾਲਤਉਕਛੁਜਾਇਆਂਹੈ। ਜੇਕ
+ ਤੁਸੀਂ ਅੰਖਿਅੰਜੀਅੰਪੇਲੈਅੰਇਆਂਹਾਂ। x

ਛੁਆਸਾਂਇਸਨੁਬੁਰਾਂਅੰਖਿਆਪੈ। ਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਖਿਆਂਜੀਜੋਕੁਛੁਤਸਾਂਇਸਨੁਅੰਖਿਆਪੈਸੋਭਲਾਅੰਖਿਆਪੈ। ਅਤੇਇਸਕੁਛੁਬੁਰਾਂਸਮਾਇਆਪੈ। ਸੋਏਹੁਜਾਇਸੋਥੋਪਛੋ। ਤਬੁਰਾਂਬੋਲਿਆਂਕਿਉਭਾਂਈ
ਬਾਂਲਾਂਤ੍ਰਿਕਿਉਬੁਰਾਂਬੋਲਦਾਂਹੈ। ਏਹੁਤਾਂਗੁਰੁਪੈਏਸਨਾਂਲਿਤਬਰਾਬਰੀਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਆ
ਅੰਖੁਭਾਂਈਬੁਰਾਂਅਸਾਂਤੈਨੁਰਿਆਮਾਂਰਿਆਪੈ। ਕਿਅੰਬੁਰਾਂਅੰਖਿਆਪੈ। ਤਾਂਬੁਰਾਂਫੇਰਿਬੋਲਿਆਂਜੀ
ਇਸੀਓਹੋਰੁਕਿਆਮਾਂਰਸੀ। ਦੀਦਾਂਬਾਂਲਕਰਿਫੇਰਿਬੁਰਾਂਵਦੁਲਗੇ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਆਕਿ
ਉਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਖਿਆਂਜੀ। ਮਨੁਕੁਛੁਮਲਮਨਾਂਹੀਹੋਦਾਂ। ਜੋਤ੍ਰਿਕਉਦੁਹੈ। ਪੁਰਨਿਨਿਰੰਕਾਰ
ਹੈ। ਕੇਨਿਰੰਕਾਰਦਾਂਪੁਰਨੁਕੀਤਾਂਹੋਇਆਪੈ। ਮੇਅੰਪੈਜੀਦਿਚਿਬਿਸਮਾਂਦੁਹਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਬੁ
ਰੇਨੁਅੰਖਿਆਂਭਾਂਈਬੁਰਾਂਕਰਤਾਂਰਅਗੇਸਥਾਂਦੇਕੁਆਮਤੇਕਰਤਾਂਰੁਜਪਾਅਤੇਪਹੁਰੁਰਾਂਤਿਰਹਿ ਕਰਤਾਰ
ਦੀਇਸਨਾਂਨਕਕਹੇ। ਤਾਂਫੇਰਿਬੁਰਾਂਬੋਲਿਆਂਜੀ। ਅਜੇਇਸਨਾਂਨੁਜੇਗਾਂਰਖਨਾਂਹੈ। ਮੇਨੁਤਾਂਤੇਰਾਂਦਰ
ਸਨੁਇਸਨਾਂਨੁਪੈਹੋਇਆਂਜੋਜਿਤਨੀਮੇਲੁਆਂਹੀਸੋਸਭਾਂਇਕਤੇਵਾਂਰੀਲਹਿਗਈ। ਹੁਣਤ੍ਰਿਮੇਨੁ
ਕੇਹੁਰਾਂਨਾਂਦੁਜੇਦਸਨਾਂਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਆਬੁਰਾਂਅਸਾਂਤੈਨੁਇਸਦਾਂਸਤੇਅੰਖਦੇਅੰਹੈ।
ਤੇਰੀਤਾਂਮੇਲੁਕਰਤਾਂਰਅਗੇਹੀਲਾਂਹੀਹੈ। ਪਰੁਏਹੁਬਹਾਂਨਾਂਹੈ। ਅਤੇਤੈਨੁਬਹੁਤੁਲੇਕੀਮਲਸਨਿ।

ਤੇਰੀ ਵਲੋਂ ਦੇਖਿ ਕੇ ਓਭੀ ਨਾਂ ਦੁਨਿ ਗੋਯਾ ਓਨ ਜੀਅਾਂ ਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੈ ਗਾਂਗਾ ਤਾਂ ਬੁਝੇ ਅੰਖੀਅਾਂ ਕੁਲ ਜੀ
 ਸਤਿ ਜੀ ॥ ਬੁਝੇ ਦਾਂ ਅੰਏ ਨਾਂ ਪਾਲਿ ਗਇਆਂ ॥ ਬੁਝਾਂ ਪੁਰਨੁ ਸਾਂਧੋ ਹੋਇਆਂ ॥ ਬੁਝਾਂ ਲਗਾਂ ਕਰਤਾਂ ਰ
 ਜਪਣ ਤਾਂ ਦੁਸਰੇ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨਾਂ ਅੰਏ ਰਹੇ ॥ ਬੈਲਹੁ ਭੁੰਏ ਜੀਵਾ ਹੁਗਾ ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥
 ਇਕ ਦਿਨਾਂ ਲੋਤਿ ਖਾਂਦੁਆਂ ਹਾਂ ਪਰਿਅਾਂ ਬਹੁਤੁਆਂ ਹਾਂ ॥ ਉਸੁ ਸੁਇਆਂ ਜੋ ਨਾਂ ਨਕੁਤਾਂ ਹੋਇਓ ॥ ਪਰਉ
 ਸੁਆਂ ਪਏ ਪਾਰਿ ਮੀਦਾਂ ਦੀ ਪੀਰ ਖੀ ਹੋਸੁ ॥ ਸੇਖੁ ਮਾਂ ਲੋਗੁ ਸਾਂਖਾਂ ॥ ਪਹੁ ਚਿਕਰਿਅਾਂ ਇਆਂ ਗੁਰ
 ਨਾਂ ਨਕਪਾਂ ਸਿਅਗੇ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕੁ ਅਤੇ ਬਾਂਲਾਂ ॥ ਅਤੇ ਅਜਿਤਾਂ ਅਤੇ ਬੁਝਾਂ ਚਾਰੇ ਬੈਰੇ ਹੋਨਿ ॥ ਅਤੇ
 ਪਾਂ ਲੋਤਾਂ ਉਨਾਂ ਲਿਅਾਂ ਇਆਂ ਜਾਂ ਅੰਦਰਿਅਾਂ ਏਵਹਿਅਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕਰਿਅਾਂ ॥ ਅੰਓ
 ਸੇਖਾਂ ਲੋਖੁ ਦਾਂਏ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖਾਂ ਲੋਕਰਿਅਾਂ ॥ ਸੁਣਤੇ ਤਪਾਂ ਸਚੁ ਕਹੁ ਤੂੰ ਹੋਇਓ ॥ ਤੈਜੇ ਮੁਸਲਾਂ
 ਨਦੀ ਬੇਦੀ ਅੰਧੇ ਰਾਂ ਤਲੇ ਰਾਂ ਖੀ ਹੋ ॥ ਤੈਨੁ ਸਰਾਂ ਪਾਂ ਤਿਸਾਂ ਹੁਕਾਂ ਜੀਨ ਹੀ ਜੁਝੁ ਦਾਂ ॥ ਤੈਕਿਅਾਂ
 ਮਝੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀਨੁ ਸਬਦੁ ਪਰਾਂ ਪਤਿ ਹੋਇਆਂ ॥ ॥ ਰਾਂ ਗਬਸਿਤੁ ਮਹਲਾਂ ॥ ੧ ॥ ॥ ਅੰਓ
 ਸਤ ਚਉਦਹ ਤੀਨ ਚਾਰੁ ਕਾਰਿ ਮਹਲ ਤਿਰਾਂ ਸਿਬ ਹਾਂ ਲੀ ॥ ਚਾਰੇ ਦੀਵੇ ਚਹੁ ਹਥਿ ਦੀਏ ਏਕਾਏ
 ਕੀਵਾਂ ਹੀ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾਂ ਮਿਹਰਦਾਂ ਨਾਂ ਮਧੁ ਸੁਦਨ ਸਾਂਧੋ ਮੇਸੀ ਸਕਤ ਤੁਮਾਂ ਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਂ ਉਪਾਰਿਧ

२६
 ਹਿਲਸਕਰਪਾਂਵਕੁਤੇਰਾਂਧਰਮੁਕਰੇਸਿਕੁਦਾਂਗੀ॥ ੩॥ ਭੈਚੰਗੀਭੈਮੰਦੀਐਸੀਨਦਰਿਤੁਮਾਂਗੀ॥ ੨॥
 ਧਰਤੀਦੇਗਚਰੀਇਕੁਬੇਰਾਂਭਾਂਗਤੇਰਾਂਭੀਤਾਂਗੀ॥ ਨਾਂਸਾਂਬਰਹੇਵੈਫਿਰਿਮੀਗੈਨਨਦਕਰੇਖੁਆਰੀ
 ੩॥ ਧੁੰਜੀਸਾਂਰਪਦੈਨਿਤਮੁਗਦਰਪਾਂਪਕਰੇਕੁਤਵਾਂਲੀ॥ ਲਬਾਮੈਧੇਰਾਂਬੀਦੀਖਾਂਨਾਂਅਉਗਾਵੇਪੋਰਲੁ
 ਹਾਂਗੀ॥ ੪॥ ਅੰਦਿਪੁਰਖਕਉਅਲਹੁਕਰੀਮੈਸੇਖਾਂਅੰਦੀਵਾਂਗੀ॥ ਦੇਵੀਦੇਵਤਿਆਂਕਰੁਲਾਂਗੀ॥
 ਅੇਸੀਕੀਰਤਿਚਾਂਲੀ॥ ੫॥ ਕੁਜਾਂਬਾਂਗਾਨਿਦਾਂਜਮੁਸਲਾਂਨੀਰਭੁਪਬਨਦਾਂਗੀ॥ ਏਕੋਮੀਅਾਂਸਭ
 ਨਾਂਜੀਅਾਂਬੋਲੀਅਵਰਤੁਮਾਂਗੀ॥ ੬॥ ਜੇਤੁਮੀਰਮਹੀਪਤਿਸਾਂਹਿਬਕੁਦਰਤਿਕਉਦੁਹਾਂਗੀ॥ ੭॥
 ਰੇਕੁਦਸਲਾਂਅਕਰਹਿਗੇਘਰਿਘਰਿਸਿਫਾਂਤਿਤੁਮਾਂਗੀ॥ ੮॥ ਰਾਂਅਰਹੀਮਏਕਖੁਦਾਂਇਹਰਿਦਮਸਦੰ
 ਚਿਤਾਂਗੀ॥ ਕਹੁਨਾਂਨਕਹਉਤਾਂਕੋਬੈਦਾਂਸਰਪਰਿਪਾਂਰਿਉਤਾਂਗੀ॥ ੯॥ ੧॥ ਤਾਂਜੇਖਮਾਂਲੋਕਹਿਅਾਂਜੀ
 ਹਿਦੁਅਤੇਮੁਸਲਮਾਂਨੋਕੋਈਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਹਿਦੂਤਗੁਕਉਪਾਂਇਦੇਪੈਨਿ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕਕਹਿਅਾਂਸ
 ਏਕੁਈਅਾਂਲੋਕੋਬੀਰਭੀਮੁਸਲਮਾਂਨਦਾਂਪੁਤਾਂਅਾਂਹਾਂ॥ ਉਸੁਆਖਿਅਾਂਹੈ॥ ਏਕਾਂਜੋਤਿਏਕਮਲੁ
 ਤਾਂਏਕੋਪਉਨਦੁਹਾਂਦਾਂਏਕਮਾਂਦੀਤੇਸਭੁਜਗੁਹਾਂਅਾਂਕਉਦੁਬ੍ਰਹਮਾਦੁਕਉਦੁਸਿਦਾਂ॥ ੧॥ ਭਾਂਈਕੋ
 ਭੁਗੀਭੂਲੋਹੋਭਾਂਗੀ॥ ਬੈਦਕਤੇਬੁਦੀਨਦਇਦੈਜਕਕਉਨੁਪਰਖਾਂਕਉਨਨਾਂਗੀ॥ ੨॥ ਰਾਂਉ॥

ਮਾਂਟੀ ਕਾਂਘਟ ਸਾਂਜਿਸਦਾਂ ਰਿਆਂ ਨਾਂ ਦੇ ਬਿੰਦ ਸਮਾਨਾਂ ਘਟਿ ਬਿਨ ਜੇ ਕਿਆ ਨਾਂ ਉਧਰੇ ਗੇਰਾਂ ਫਲ ਭੁਗਿਓ
 ਲਾਂ ਨਾਂ ॥ ੨ ॥ ਹਿੰਦੂ ਬਿਸਨ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਹਤੇ ਅਰੁ ਕਹਤੇ ਤੁਰਕ ਰਸੁ ਲਾਂ ॥ ਏਕੁ ਖਦਾਂ ਇਕਿਨ ਹੁਨ ਜਾਂ ਨਿਆਂ
 ਦੇ ਨੇ ਭੁਗਮਤ ਕੁਲਾਂ ॥ ੩ ॥ ਰਜਗੁਣ ਧ੍ਰੁਗਮਾਂ ਤਮਗੁਣ ਜੀਕਰ ਸਾਂਤ ਕਰਾਣੁ ਬਿਸਨੇ ਈ ਕਹਤ ਕਬੀਰ
 ਸਾਂਚ ਮਨੁ ਮਾਨਿਅਾਂ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਨ ਕੇਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖਮਾਂ ਲੇਗਾਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਦੇ ਪੇਰਾਂ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆਂ
 ਅਤੇ ਪੇਰਾਂ ਤੇ ਸਿਰਗ ਖਿਓ ਜਾਅਤੇ ਲਗਾਂ ਅੰਧ ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾਂ ਪੀਰ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੀ ਦਹਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ
 ਨਿਸਾਹੋ ਰਭੀ ਕਰੋ ਜੀ ॥ ਹਿੰਦੂ ਏਡਾਂ ਦਾਂਦਾਂ ਬੀਨ ਦੇ ਹੈ ਨਿਅਤੇ ਤੁਰਕ ਏਡਾਂ ਦਾਂਦਾਂ ਬੀਨ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਏਹੁ ਦੋਵੇ
 ਤਰਫ ਝੂਠੀਆਂ ਹੈ ਨਿ ॥ ਕੇਕਾਂਈ ਸਚੀ ਭੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗਾਰੁ ਨਾਂ ਨ ਕਾਅੰਧਿਅਾਂ ਭੁੰਝੀਆਂ ਲੇਅੰਧਿਅਾਂ ਮੁਹਿ
 ਦੇਅੰਧੇ ਸਭੇ ਸਚੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖਮਾਂ ਲੇਅੰਧਿਅਾਂ ਜੀ ਉਹ ਜੇ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚਿ ਸਚੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਗਾਰੁ
 ਨਾਂ ਨ ਕਕਹਿਅਾਂ ਸੁਇ ਭੁੰਝੀਆਂ ਲੇ ॥ ਜਿਨਾਂ ਵਿਚੇ ਦਾਂਦਾਂ ਉਠਗਾਇਆਂ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਨੂਜਰ
 ਕਰਿ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਸੀਨਤ ਅਤੇ ਜੇ ਦੋਵੇ ਝੂਠ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਹਰ ਸਰਤ ਨਗਾਂ ਜੀ ਰਖਦੇ ਹੈਨ
 ਰੀਜ ਕਿਸੇ ਨੂਨਾਂ ਹੀ ਕਰਦੇ ॥ ਉਨਾਂ ਦੇ ਏਹੁ ਅਮਲੁ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖਮਾਂ ਲੇ ਕਹਿਅਾਂ ਤਪ ਜੀ ਤੁਸੀ ਜੋ ਕਹਦੇ
 ਹੋ ਸੋ ਸਕੋ ਸਚ ਹੀ ਕਹਦੇ ॥ ਤੁਸੀ ਮੇਨ ਖਦਾਂ ਇਦੀ ਸੁਰਤ ਹੋ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭੁੰਝੀ ਜੀ ਦਾਹ ਗਾਰੁ ॥

॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਫੇਰਿ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂਪ ਠਾਂਢ ਜਉ ਹੀ ਆਂਦਾਂ ਆਂਹਾਂ ॥ ਓਹੁ ਸੇਖੁ ਆਂਲੇ ਦਾਂਬੁ
 ਤੁਝਾਂ ਰੁਆਂਹਾਂ ॥ ਉਹੁ ਬੀਬੁ ਤੁਪਾੜਿ ਆਂਆਂਹਾਂ ॥ ਓਹੁ ਸੇਖੁ ਆਂਲੇ ਤੇਜੁ ਏ ਆਂਜੇ ਨਾਂ ਨਕ ਤਪਾਂ ਭੁਲਾਂ
 ਫਕੀਰੁ ਹੈ ॥ ਖੁਦਾਂ ਏ ਦਾਂਪਿ ਆਂਰਾਂ ਹੈ ॥ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂਗੁ ਰੁਨਾਂ ਨਕ ਪਾਂਸਿ ਆਂਇ ਆਂਆਂਇ ਕਰਿ ਆਂ
 ਪਿਓਸਾ ਸਲਾਂ ਆਂਲੇ ਕਮਾ ॥ ਨਾਂ ਨਕ ਤਾਂਗੁ ਰੁਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਆਂਸਲਾਂ ਆਂਲੇ ਕਮਾ ॥ ਆਂਉ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ
 ਪਠਾਂ ਏ ॥ ਤਾਂ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਕਹੁ ਨਾਂ ਨਕ ਤੂੰਹਿ ਦੁਕੇ ਮਸਲਾਂ ਨਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ॥ ਹਿ
 ਦੁਦੇ ਹਦਿ ਨ ਚਾਰਿ ਕੋਹੋ ਤੀਯੇ ॥ ਨਾਂ ਉਉ ਸਕਾਂ ਜੋ ਮਰੇ ਨ ਜਾਂਇ ॥ ਨਾਂ ਨਕ ਅਸ ਥਿਰੇ ਕਖੁਦਾਂਇ ॥ ਹਿ
 ਦੁਜਾਂਇ ਮਸਾਂ ਏ ਜਲ ਤੇ ॥ ਮਸਲਾਂ ਨ ਰੋਗ ਘਰ ਕਰਤੋ ॥ ਏਨੇ ਭੁਲੇਗਾਂ ਹੁਨ ਪਾਂਇ ਆਂ ॥ ਉਨਹਿ ਦੁਉਨ ਤਰ
 ਕੁ ਕਹਿ ਆਂ ॥ ਉਨ ਕੇ ਕਿਸਨ ਉਨ ਕੇ ਮਹੀਮ ਦਾ ॥ ਖੁਦਾਂ ਏ ਨਜੁ ਏ ॥ ਏਨੇ ਅਹਮ ਕਾ ਮਿਹਰ ਇਨਾਇ
 ਤੁਜਿ ਸੁਕਰੇ ਖੁਦਾਂਇ ॥ ਨਾਂ ਨਕ ਬੈਦ ਓਹੀ ਇਲਾਂਹਿ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਨਾਂ ਨਕ ਤਪਾਂ ਜੈ ਸਾਸੁ
 ਏ ਦਾਬਾਂ ॥ ਤਪਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿ ਆਂ ॥ ਤਪਾਂ ਜੀਪਾਂ ਉਬਾਂਹਿ ਗਿਨਿ ਕਾਲੇ ॥ ਹਮੁ ਤੁਮਾਂ ਰੇ ਪਾਂਉ ਚੁੱਮੇ ॥ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ
 ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਦੇਖਾਂ ਉਚੁੱਮੇ ॥ ਅਤੇ ਅਖੀ ਤੇ ਹਥ ਫੇਰੇ ॥ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹਥ ਰਖ ਕਰਤਾਂ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਦਿ ਦਾਂਹੁ ਦੁਖ
 ਲਗਾਂ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ॥ ਭਾਂਈ ਉਬਾਰੇ ਖਾਂ ਫਕੀਰ ਕਾਂ ਓਗਰਾਂ ਕਬਲ ਕਰਿ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ॥ ੩ ॥

ਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਤਪਾਂਜੀਓਗਰੇਕੀਕਿਛੁਹਾਂਜਤਨਾਂਹੀਰਹੀ।ਯੋਤੋਅੰਧੇਦਿਲਮੇਇਉਹ
ਜਾਂਇਆਂਹੈ।ਜੋਹੋਖੁਦਾਂਇਦਾਂਦੀਦਾਂਰੁਪਾਂਇਆਂ।ਹਾਂਰੇਦਿਲਤੇਸਕੁਓਠਿਗਇਆਂਹੈ।ਤਾਂ
ਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਖਾਂਜੀਤੁਆਂਰੇਉਪਰਿਖੁਦਾਂਇਕੀਮੇਸੀਹੀ।ਅਹਰੁਹਈਹੈ।ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿ
ਆਜੀਹਮਫਿਰਿਆਂਦੇਰੇ।ਅਬਹਮਕਓਤੁਮਖਸੀਕਰੇ।ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਤਮਕੋਖੁਦਾਂਇ
ਕੀਕਰਮਬਖਸੀਹੈ।ਬੋਲਹੁਭਾਂਈਜੀਦਾਂਹਗੁਰੂ॥ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਜਾਂਇਸ
ਹਅਦ੍ਰਹਮਾਂਨਪਾਂਸਤਰੀਫਕੀਤੀ।ਤਾਂਸਾਂਹਅਦ੍ਰਹਮਾਂਨਗੁਸਾਂਖਾਂਧਾਂ।ਲਗਾਂਅੰਧਕਿਆਂ
ਹਿਦੁਪਲੀਤੁਹੈਉਠਾਂਇਦੂਰਿਕਰੇਗਾਂ।ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਸੇਖਜੀਕਿਸਕੋਉਠਾਂਦੇਰੇ।ਤਾਂਸੇ
ਖਕਹਿਆਂਜਿਸਕੀਤ੍ਰਿਤਰੀਫਕਰਤਾਂਹੈ।ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਸੇਖਜੀਖੁਦਾਂਇਕਉਠਾਂਦਉ
ਰੇ।ਉਹੁਤੇਖੁਦਾਂਇਹੈ।ਤਾਂਸੇਖਕਹਿਆਂਅਰੇਪਠਾਂਣਤ੍ਰਿਹਿਦੂਕੀਤਰੀਫਕਰਤਾਂਹੈ।ਹਿਦੂਕਉਖੁਦਾਂ
ਇਕਹਤਾਂਹੈ।ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਸੇਖਜੀਓਹੁਹਿਦੁਅਤੇਮਸਲਮਾਨਦੇਨੇਤੇਫਾਂਰਕਹੈ।ਉਹ
ਤੇਬਜਿਨਸਖੁਦਾਂਇਹੈ।ਬਾਂਤਸਮਾਇਕਰਕਰੇ।ਮੇਸੀਬਾਂਤਕਹੇਤੇਣਾਂਸਮਹੇਤੇਹੈ।ਤਾਂਸਾਂਹ
ਅਦ੍ਰਹਮਾਂਨਗੁਸਾਂਖਾਂਧਾਂ।ਪਰਪਠਾਂਣਨੂਕਹਿਸੀਘੇਕੁਛੁਨਾਂਹੀ।ਤਾਂਅਗਲੇਭਲਕਉਬਾਰੇਖਾਂ

ਅੰਸੇਖਹਮਾਰੇਉਪਰਿਬਹੁਤੁਹਜੇਹੈ। ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਤਪਾਂਜੀਓਇਫਕੀਰਕਹਾਂਦੁਤੇਹੈ। ਪਰ
 ਫਕੀਰੀਦਰਿਹੈ। ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਜੀਕਿਆਂਕਹੈ। ਜੇਉਨੇਕਹੀਜੇਮੇਕਿਆਂਕਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹੈਅੰਖਾਂਜੀਨਿਸੀਗਕਹੈ। ਮੁਲਾਂਹਜਾਂਨਾਂਹੀਰਖਣਾਂ। ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਤਪਾਂਜੀਆ
 ਗੇਸਿਓਕਹੇਦਲਾਂਗਾਂਕਿਆਂਹਿਦੂਕੀਤਰੀਫਕਰਤਾਂਹੈ। ਮੇਕਹਿਆਂਓਹੁਹਿਦੁਅਤੇਮੁਸਲਮਾਂ
 ਨੇਦੇਨੇਸੋਫਾਰਕਹੈ। ਓਹੁਬਜਿਨਸੁਖਦਾਂਇਕੀਸੁਰਤਿਹੈ। ਅੰਗੇਜੇਗੁਸਤੋਖਾਂਧਾਂਪਰਉਸਕ
 ਚਲੇਕੁਛੁਨਾਂਹੀ। ਅਰੁਅਉਰੁਤੀਕਹੀਜੇਉਠਾਂਇਦੁਰਿਕਰੇਗੇ। ਮੇਅੰਗੇਸਿਓਇਉਕਹਿਆ
 ਤੁਕਿਸਕਉਠਾਂਦੇਗਾਂ। ਵਹੁਤੇਖਦਾਂਇਹੈ। ਤੇਅੰਗੇਚੁਪਕਰਿਰਹਿਆਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿ
 ਅੰਗੁਈਬਾਂਲਾਂਜੇਚਲੇਤਾਂਸੇਖਦੀਫੂਕਦੀਲਾਂਹਿਆਂਦੀਏ। ਤਾਂਬਾਂਦੇਲਾਂਅੰਖਾਂਜੀਚੇਲੇ। ਤਾਂ
 ਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਤਪਾਂਜੀਹਮਕੋਭੀਸਾਂਥਿਲੇਚਲੀਓ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਖਾਂਜੀਤਮ
 ਅੰਗੇਚਲੇ। ਹਮਪੀਛੇਅੰਦਤੇਹੈ। ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਕਹਿਆਂਜੀਕੁਛਉਸਕਾਂਹਮਕੋਡਰੁਪਕਾਂਹੈ।
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਤਰੁਕਿਆਂਪਕਾਂਹੈ। ਪਰਫਕੀਰੀਕਾਂਪੇਦਦੇਹੈ। ਅਦਬੁਹੈ। ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂ
 ਕਹਿਆਂਜੀਏਹੁਬਖਸੀਸੁਖਦਾਂਇਤੁਮਕਕਰੀਹੈ। ਤਾਂਉਬਾਰੇਖਾਂਅੰਗੇਗਇਆਂ। ਗੁਰੂਨਾਂ
 ਨਕੁਅਤੇਬਾਂਲਾਂਪਿਛੇਗਏਆਂ। ਬੇਲਹੁਭਾਈਜੀਵਾਂਹਿਗੁਰੂ। ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ। ॥ ਅਰੇ

ਜਾਂਹ ਅਵਹਮਾਂ ਨਪਾਲ ਕੀ ਵਿਚਿ ਅਸਵਾਂ ਰਹੇ ਇਆਂ ਆਂਗੋ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਨਾਂ ਨ ਕਤ ਪਾਂ ਆ
 ਇਆਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਂ ਕਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਚਿਹੁ ਦੇਖੇ ਆਂ ਵਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਂ ਅ
 ਸਵਾਰੀ ਆਂ ਕੁਛ ਕਰੇ। ਈ ਦੇ ਪਾਂ ਲਕੀ ਖੜੀ ਆਂ ਹੀ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਜੀ ਜਾਂ ਇਭੇਟਾਂ ਕੀ ਤੀ। ਤਾਂ ਸੇਖ
 ਅਗੇ ਦਸਤ ਪੇਸੀ ਲੀ ਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹਬੀ ਕਹਿ ਓਸ। ਤਪਾਂ ਖੇਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਕਹਿ ਆਂ ਖੇਰ ਹੈ
 ਪਰਨਾਂ ਹੀ ਖੇਰ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਂ ਤਪਾਂ ਖੇਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਕਹਿ ਆਂ ਖੇਰ ਹੈ ਪਰਨਾਂ ਹੀ
 ਖੇਰ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਂ ਤਪਾਂ ਖੇਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਕਹਿ ਆਂ ਖੇਰ ਹੈ ਪਰਨਾਂ ਹੀ ਖੇਰ। ਤਾਂ ਸੇ
 ਖ ਕਹਿ ਆਂ ਯਹ ਕਿਆ ਆਂ ਖੇਰ ਹੈ ਪਰਨਾਂ ਹੀ ਖੇਰ। ਮੁਝ ਕੋ ਤੇਰੇ ਰਾਂ ਨ ਗੀ ਲਗੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕਕਹਿ
 ਆਂ ਸੇਖ ਜੀ ਖੇਰ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਂ ਸਤੇ ਨ ਹੀ ਖੇਰ। ਜੇ ਤੁਮ ਕਹਿ ਆਂ ਜੇ ਉਠਾਂ ਇ ਦੇ ਦੇ ਰੋ। ਤੁਮਾਂ ਰੀ ਕਉ ਨ ਸੀ
 ਜਾਂਹ ਗਾਂਹਾਂ ਰੋ ਕੀ ਹੈ। ਅੰਤੁ ਮਹਮਾਰੇ ਪਾਂ ਸਤੇ ਛੁਡਾਂ ਇ ਲੇਵਉ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਂ ਤਪਾਂ ਕਉ ਏ ਕਹਤਾਂ ਹੈ
 ਜੇ ਕਹਤਾਂ ਹੈ ਸੇ ਖੁ ਮਾਂ ਰਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਥਾਂ ਰੇਖਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਕਿਉ ਸੇਖ ਤੇ ਕਹਤਾਂ ਥਾਂ। ਜੇ ਹਿੰਦੂ ਕੀ ਕਿਆ
 ਤਰੀਫ ਕਰਤਾਂ ਹੈ। ਉਠਾਂ ਇ ਦੇ ਦੇ ਰੋ। ਅਬੁ ਕਿਉ ਮਕਰਤਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਂ ਹਮ ਜਾਂ ਏ ਤਪਾਂ ਜਾਂ
 ਏ ਤੁਝ ਕੋ ਕਿਆ ਪਹੁਚਤਾਂ ਹੈ। ਹਮ ਦੇ ਨੇਫ ਕੀ ਰਹੈ ਆਂ ਪਸਮੇ ਸਮਝ ਲੇ ਦੇ ਰੋ। ਤੀ ਆਂ ਪੈ ਏ ਠਿਕ
 ਏ ਬੈਠਾਂ ਰਹਾ। ਤਾਂ ਉਥਾਂ ਰੇਖਾਂ ਕਹਿ ਆਂ ਹਮਾਂ ਰਾਂ ਠਿਕਾਂ ਏ ਤਪੇ ਕੇ ਜਾਂ ਥੈ। ਹਮ ਤਪੇ ਕੇ ਮੁਰੀ ਦੇ ਹੈ। ਅਸ

ਕਲਾਂਪੀਛੇਮਾਂਰਵਾਂਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਖਾਂਜੀਹਮਅਰਏਹੁਫਕੀਰਹੈ। ਤੁਮੇਇਸੇਤਰਾਂਚਾਂਗੀਤ
ਹੈ। ਤਾਂਜੇਖਗੁਸਾਂਖਾਂਧਾਂਗੁਸਾਂਖਾਂਇਕਰਿਬੇਲਿਆਂਕਹੁਤਪਾਂਤੈਹਿਦੁਕੇਮਸਲਮਾਂਨਹੈ। ਤਾਂਗੁ
ਰੂਨਾਂਨਕਬੇਲਿਆਂਨਾਂਹਮਹਿਦੁਨਾਂਮਸਲਮਾਂਨਾਦੇਨਬੀਚਬਸੈਸੈਤਾਂਨਾਏਕੀਏਕਾਏਕਸ
ਬਹਾਂਨਾਂਕਹੈਨਾਂਨਕਸੁਇਪੀਰਅਦੁਹਮਨਾਦੇਵਾਂਭੁਲੇਤੇਏਕੁਪਛਾਂਨਾਂਤਾਂਫੇਰਿਸੇਖਅਦੁਹ
ਮਾਂਨਕਹਿਆਂਸੁਣਤੋਤੋਰਾਂਮਜਬਕਿਆਹੈ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮਜਬਹਮਾਂਰਾਂਸਚਾਂਨਮ
ਜਿਨਿਏਕਤੇਕੀਏਅਨੇਕਉਪਾਂਵਾਂਪੁਜੀਸਚੁਸਾਂਚੁਵਾਂਗੁਦੁਜਾਂਜੁਠਾਂਹੋਇਖੁਆਂਗੁਜੇਅ
ਇਆਂਸੋਚਲਣਹਾਂਗੁ। ਤਿਸੁਪਰੁਨਜਰਰਾਂਧੇਗਾਂਵਾਂਗੁਸਚੁਖਦਾਂਏਬੀਦਾਂਹੋਝੁਠਾਂਦਾਂਵੇਅ
ਗਨਿਫਿਰੇਝੁਲੁਠਾਂਸੁਣਪੀਰਦਾਂਵੇਮੇਨਹੀਖੁਦਾਂਇ। ਨਾਂਨਕਦਸੇਸਚੇਰਾਂਗੁ। ਤਾਂਫੇਰਿਸੇਖਅ
ਦੁਹਮਾਂਨਕਕਹਿਆਂਕਿਉਜੀਖੁਦਾਂਇਕੋਪਿਆਂਰੇਹੈਜੇਕੁਛੁਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਜੇਖੁ
ਦਾਂਇਕੋਪਿਆਂਰੇਤਿਨਾਂਖੁਦਾਂਇਪਿਆਂਰਾਂ। ਦਿਲਮੇਸਾਂਬਤੁਏਕੁਕਰਾਂਗਾਂਪੀਛੇਪਉਨੁਝੁਠਾਂ
ਭੇਖਾਸਭੁਜੁਰਤਿਮੇਏਕੋਦੇਖਾਜਹਾਂਦੇਖਾਂਤਹਾਂਹੋਇਜਲਾਂਮੀ। ਖਾਂਇਹਲਾਂਲਸਭੁਤਜੇਹ
ਰਾਂਮੀ। ਸੋਬੀਦਾਂਦਰਗਹੇਖਰਾਂਏਕੁਕੀਸਿਫਤਿਦੁਜੈਤੇਤੁਰਾਂਨਾਂਨਕਕਹੈਸੁਇਪੀਰਅਦੁਹ
ਮਾਂਨਾਏਕੁਖਦਾਂਇਦੁਜਸੈਤਾਂਨਾਤਾਂਫੇਰਿਅਦੁਹਮਾਂਨਕਕਹਿਆਂਸੁਣਤੋਤੋਤਪਾਂਤੇਰੀਨਜਰ

ਤਲੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਨਦਰਿ ਗਾਂਗੀ ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ ਜਹ
ਖਾਲ ਕਤ ਹਰੇ ਹਜੁਰਿ ਆਇ ਕਰਦੀ ਭੂਲਿ ਨ ਜਾਂਇ ਆਸਾਂ ਦੀ ਆਰਾਹੁ ਬਤਾਂਇ ਖਾਲ
ਕਏ ਕਜਤ ਕੀਏ ਬੰਦੇ ਜਿਸ ਪਰ ਰਹਾ ਸੀ ਕਿਸੀ ਨ ਨਿਦਾ ਸਭ ਕੇ ਜਾਣੈ ਆਪ ਤੇ ਭੁਲਾਂ ਸੇ
ਈਹ ਜਰੁ ਖਾਲ ਕਦਰ ਖਲਾਂ ਸੁਇ ਸੇਖ ਜਿਸੀ ਆਪੁ ਪਦਾਂਇ ਆਂ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਖਾਲ ਕਤਿ ਨਿ
ਪਾਂਇ ਆਂ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਂ ਸੁਇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਨੂਹ ਡੀ ਇਨਾਂਇ ਤਹੁਈ ਹੈ ਅਰੁ ਹਮ ਕੋਈ
ਦਾਂਰ ਦੀ ਆ ਕਰੇ ਮਿਹਰ ਦਾਂ ਨਗੀ ਕੀਤਾਂ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਸੇਖ ਜੀਵ ਡੀ ਮਿ
ਹਰ ਦਾਂ ਨਗੀ ਏਹਾਂ ਹੈ ਜੇ ਕੀਤੇ ਨੂ ਕੀਤਾਂ ਹੀ ਜਾਂਨ ਏ ਆ ਤੇ ਦਾਂਦਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾਂ ਲਿਖਿ ਨ ਏ ਨਾਂ ਹੀ
ਜੇ ਪਦਾਂਇ ਸਹੈ ਸੇ ਸਭਾਂ ਪਦਾਂਇ ਦੀ ਹੈ ਆਪੁ ਨ ਕੋਈ ਚੇਗਾ ਹੋਇ ਆਂ ਨਾਂ ਕੋਈ ਮੰਦ ਹੋਇ
ਆਂ ਹੈ ਜੇਹਾਂ ਪਦਾਂਇ ਬਣਾਂਇ ਆਂ ਹੋ ਤੇਹਾਂ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੇਖ ਅਦੁਹਾ ਨੁਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਖ
ਰਾਂ ਤੇ ਹਥ ਰਖੋ ਕਹੇ ਲਗਾਂ ਹਮ ਕਉ ਕਛੁ ਗਸਤਾਂ ਕੀਪਵੀ ਹੈ ਸੇ ਤੁਮ ਹਮ ਕੋ ਆ ਫੁਕਰਈ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਸੇਖ ਜੀ ਪਦਾਂਇ ਦੇ ਪਿਆਰਿ ਆਂ ਵਿਚਿ ਗੁਸਤਾਂ ਕੀ ਕੋਈ ਨ
ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਂਈ ਭੁਲਿ ਆ ਚੁਕਿ ਆਪਉ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਦਾਂਇ ਬਖਸਿ ਦੁਹੈ ਪਰਾਮ

ਪਈ ਵਲ ਖਬਰ ਦਾ ਰਹਾਣਾ ਓਹੁ ਜੋ ਕੀ ਬੀਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਸਤਰ ਸੈ
 ਸਲਾਹ ਹੈ ਜਾਂ ਕੇ ਸਵਾਂ ਲਾਂਘੇ ਕੀ ਬਰਤਾਂ ਕੇ ਸੇਖ ਜੋ ਕਹੀ ਅਹਿ ਕੋਟ ਅਠਾਂ ਸੀ। ਛਪਨ ਕੋਟ
 ਤਾਂ ਕੀ ਖੇਲ ਖਾਂਸੀ॥ ੧॥ ਬਾਂਬਾਂ ਸੇ ਗਰੀਬ ਕੀ ਕੋਰਾ ਜਰਾ ਵੈ। ਮਜਲ ਸਦੁ ਰਿਮ ਹਲ ਕੋ ਪਾਂ ਵੈ॥ ੨॥
 ਹਾਂ ਉ। ਤੇਤੀ ਸਕਰੇ ਕੀ ਹੈ ਖੇਲ ਖਾਂਸੀ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਂ ਸੀ ਟਿਕੈ ਦਿਵਾਂ ਨਾਂ॥ ਬਾਂਬਾਂ ਦਾ ਕਉ ਕਛੁ ਨ
 ਜਰੁ ਦਿਖਾਂਈ॥ ਓਨ ਭੀ ਭਿਸਤ ਧਨੇ ਰੀਪਾਂਈ॥ ੨॥ ਦਿਲ ਖਲਹ ਜਾਂ ਲਜਾਂ ਕੇ ਜਰ ਦਰੁ ਬਾਂਸੀ॥
 ਛਾਂਡਿ ਕਤੇਬ ਕਰੈ ਸੈ ਤਾਂ ਨੀ॥ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਜੁਰੇ ਜੁਰੇ ਲਈ॥ ਅਪਨਾ ਕੀਆਂ ਪਾਂ ਵੈ ਸੋਈ॥ ੩॥ ਤੁਮ ਦਾ ਤੇ
 ਹਮ ਦੀ ਨੁਭਿ ਖਾਂਗੀ॥ ਦੇਹੁ ਜਬਾਬੁ ਹੁਬ ਜਗਾਂਗੀ॥ ਕਹਤ ਕੀ ਬੀਰ ਤੇ ਰੀਪਨ ਹਸਮ ਨਾਂ॥ ਅਪਨੇ ਸੀਰਿ
 ਰਾਂ ਖੁਰਹ ਮਾਂ ਨਾਂ॥ ੪॥ ੧॥ ਸੁਣੁ ਸੇਖ ਜੀ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਹੈ ਨੀ॥ ਤਿਨਾਂ ਨੁਖਦਾਂ ਦਿਦਾਂ ਬੋਟੁ ਹੈ॥
 ਅਠੇ ਧਹਹ ਦਿਲ ਤੇ ਰਹਦਾਂ ਹੈ॥ ਓਹੁ ਕਦੀ ਤਗਾਂ ਛਲੀ ਨਹੀ ਕਰਦੇ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਅਦੁਹ ਮਨੁ ਕ
 ਹਿਆਂ ਅਸੀਨਾਂ ਤਪਾਂ ਜੀ॥ ਜੋ ਕੁਛ ਕਹੇ ਦੇਹ ਸੇ ਦੁਰਸਤ ਕਹਦੇ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਉਬਾਂ ਰੇਖਾਂ ਕਹਿਆਂ॥
 ਕਿਉ ਸੇਖ ਜੀ ਤਪੇ ਕਉ ਠਾਂ ਵਤੇ ਬਾਂ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਕਹਿਆਂ ਉਬਾਂ ਰੇਖਾਂ ਹਮ ਜਾਂ ਵਤੇ ਬੋ ਜੋ ਅਉਗਹਿ
 ਦੁਹੈ॥ ਬਤ ਪਰਸਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਸੇਯ ਹੁਭੀ ਕਰਤਾਂ ਹੈ ਗਾਂ॥ ਅਬੁ ਹਮ ਕਉ ਮਲੁ ਮੁਹੁ ਅੰਜੋ

ਹਬੰਦਾਖਦਾਇਕਾਹੈ। ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਸੇਖਪਾਂਸੋਦਿਦੁਹੋਇਆ। ਪਰਪਠਣੁਛੋਡੇਨਾਂਹੀ। ਤਾਂਦੁਇ
 ਦਿਨਉਬਾਰੇਖਾਂਦੇਘਰਿਗਰੂਨਾਂਨਕਰਹਿਆ। ਬੋਲਹੁਕੁੰਈਜੀਵਾਂਹੁਗਰੂ। ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
 ॥ ਤਾਂਤੀਸਰੇਦਿਨਗਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪਖੋਕੀਫੇਰਿਆ। ਇਆਂਆਂ। ਇਆਂ। ਤਾਂਚੀਨੁਦਰਸਨੁ
 ਦਿਤੇਜਾ। ਤਾਂਫੇਰਿਆਂਤਾਂਮੀਏਤਥੇਗਇਆਂ। ਤਾਂਅਗੇਮੀਏਤਪੇਰਾਂਤੇਫਹਿਪਈ। ਤਾਂਗਰੂਨਾਂ
 ਕਕਹਿਆਂ। ਮੀਏਤਤੁਅਸਾਂਬੇਰਹਦੀਨਜਰਿਨਾਂਹੀਪਉਦੀ। ਤਾਂਮੀਏਤਕਹਿਆਂਜੀਮੇਰੇਕੁੰਗ
 ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਂਮੀਏਤਪੀਏਤੇਰੇਵਡੇਕੁੰਗਹੈਨਿ। ਦੇਖੋਮਤੁਅਨੁਦਿਚਿਗਿਣਤੀਕਰਦੀਹੋ
 ਏ। ਸਤਦੁਰੇਹਮੀਏਤਜੀਵੀਦੁਇਧੀਆਂਹੋਈਆਂ। ਵਡੇਪਰੇਲਗੀਆਂ। ਫੇਰਜਾਂਤੀਸਰੀਵ
 ਗੀਪਰਸੁਤਹੋਦੀਚਲਣਾਂਕੀਤਾਂ। ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਬਹੁਤਾਂਜਜੀਕਰਤਾਂਗਅਗੇਕੀਤੀ। ਪਰ
 ਕਰਤਾਂਗਕੁੰਏਦਾਂਸਾਂਹਿਬੁਨਾਂਮੀਨਾ। ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਜੀਉਦਾਂਸੁਹੋਇਆਂ। ਆਖਣਲਗਾਂਭਾਂਈਬੰ
 ਲਾਂਜੇਚਲੇਤਾਂਇਕਉਦਾਂਸੀਕਹਿਆਂਦੁਏ। ਤਾਂਬਾਂਲੇਆਂਪਿਆਂਜੀਕਿਧਰਦੀ। ਤਾਂਗਰੂਨਾਂ
 ਕਕਹਿਆਂਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਉਚਸਯਦਜਲਾਂਲਦੀਹੈ। ਪਰਵਡਾਂਫਕੀਰਹੈ। ਬੋਲਹੁਕੁੰਈ
 ਜੀਵਾਂਹੁਗਰੂ। ॥ ਸਾਂਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅਤੇਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਦੇਵੇਸਯ

ਦ ਜਲਾਲ ਦੀ ਉਚਨ ਚਲੇ ਗਏ ਜਾਂਦੀ ਦੇ ਲਾਂ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਰੀਆਂ ਉਨਾਂ
 ਵਧ ਗਏ ਤਾਂ ਨਾਂਦ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਇਕੁ ਸਿਧੀ ਅਗੇ ਨਾਂਦ ਦਾਂ ਅੰਗਾਂ ਜਾਂ ਨਾਂਦ ਲਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਂਟੀ ਉਚਰੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਂਦੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਦੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਿਅੰ ਸਮਾਂਈ ਗੁਰੂ
 ਈਸਰ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਬਰਮਾਂ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਬਤੀ ਮਾਂਈ ਜੇਹ ਉਜਾਂਦਾਂ ਮਾਂਖਾਂ ਨਾਂਹੀ ਕਹਦਾਂ ਕਬਨੁ ਜਾਂ
 ਈ ਗੁਰਾਂ ਇਕੁ ਦੇ ਹਿਬੁ ਜਾਂਈ ਸਰਨਾਂ ਜੀਆਂ ਕਾਂ ਇਕੁ ਦਾਂ ਤਾਂ ਸੋ ਮੇਰਿ ਸਰਨ ਜਾਂਈ ॥ ੧ ॥ ਤੀਰਥਿਨ
 ਵਾਂ ਜੇਤਿ ਸਭਾਂ ਵਾਂ ਵਿਣੁ ਭੁਣਿ ਕਿਨਾ ਇਕਰੀ ਜੇਤੀ ਸਿਰਠ ਓਪਾਂਈ ਦੇਖਾਂ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾਂ ਕਿਮਿ ਲੈਲ
 ਈ ਅਤਿ ਵਿਚਿਰਤਨ ਜਵਾਂ ਹਰਮਾਂ ਇਕੁ ਜੇ ਇਕੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੋਖੁ ਸੁਣੀ ਗੁਰਾਂ ਇਕੁ ਦੇ ਹਿਬੁ ਣਾਂਈ
 ਸਰਨਾਂ ਜੀਆਂ ਕਾਂ ਇਕੁ ਦਾਂ ਤਾਂ ਸੋ ਮੇਰਿ ਸਰਿਨ ਜਾਂਈ ॥ ੨ ॥ ਪਤਾਂ ਲਾਂ ਪਤਾਂ ਲੁਲੁਖੁ ਅੰਗਾਂ ਸਾਂ ਅੰਗਾਂ ਸੁ
 ਓੜਕ ਓੜਕ ਭੁਲਖ ਕੇਵੇ ਦੁਕਹਨਿ ਇਕੁ ਦਾਂ ਤੁਸਹਸ ਅਠਾਂ ਰਹਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾਂ ਅਸਲੂ ਇਕੁ ਖਾਂ
 ਤੁਲੇਖਾਂ ਹੋਇ ਤਾਂ ਲੇਖੀ ਮੇਲੇਖੇ ਹੋਇ ਵਿਦਾਂ ਸਾਨਾਂ ਨਕੁ ਦਰਾਂ ਅਖੀ ਮੇਅੰ ਪੇਜਾਂ ਏਅੰ ਪਾ ॥ ੩ ॥
 ਇਕੁ ਦੁਜੀ ਭੋਲਖਾਂ ਹੋਹਿ ਲਖਾਂ ਹੋਹਿ ਲਖਾਂ ਦੁਜੀ ਲਖਲਖ ਗੇਹਾਂ ਅਖੀ ਮੇਏ ਕੁਨਾਂ ਮੁਜਗੁ
 ਦੀ ਸੁਏ ਤੁਰਾਂ ਹਪਤਿ ਪਉੜੀਆਂ ਚੜੀਆਂ ਹੋਇ ਇਕੀ ਸੁਏ ਗਲਾਂ ਅਕਾਂ ਸੁਕੀ ਕੀਟਾਂ ਅਈ

ਗੀਸਾਨਾਂ ਨਕਨਦਰੀਪਾਈ ਮੈ ਕੂ ਵੈ ਕੂ ਵੀਰੀਸਾ ॥ ੪ ॥ ਹੋਰ ਬਾਂਝੀ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਪਰ ਸਿਧੀ ਦੁਹਜਾਂਹੁ
 ਗਾਂਅਟਕਿਆਂ ॥ ਇਕੁ ਗਰਮਖਾਂਤਾ ॥ ਅਤੇ ਇਕੁ ਪਤਲੀ ਅਕਾਂਸੀ ਤੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਅਤੇ ਬਾਂਲਾਂ ਦੇ
 ਵੈ ਨਾਂ ਦਵੇ ਰਹੇ ॥ ਅਤੇ ਸਿਧੀਆਂ ਪੈ ਪੀਰਪਾਂ ਸਿਰਾਇਆਂ ਪੀਰ ਅਰੋਪੁਛਿਆ ਬਚਾਂ ਦਿਨੁ ਕਿਉਚਾਂ
 ਵਿਛਾ ਤਾਂ ਸਿਧੀਆਂ ਖਿਆਂ ਜੀਵੇ ਪੀਰਸਲਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੁ ਹਿਕੁ ਹੈਰਾਂ ਨਗੀਲਗੀ ਹੈ ॥ ਪੀਰ ਕਹਿਆ ਬਚ
 ਕੇਹੀ ॥ ਤਾਂ ਸਿਧੀ ਕਹਿਆ ਪੀਰਸਲਾਂ ਅਤੀ ॥ ਹਿਕੁ ਜੋ ਹਿਦੁ ਫਕੀਰੁ ਦਰੀਆਂ ਉਦਿ ਚਿਨਾਂ ਦੁਆਂ ॥
 ਸੋਓ ਸੁਬਾਂ ਕੁਜੇ ਬਕਿਆਂ ਹੈ ਸੋ ਕੁਫਰ ਦਾਂ ਬਕਿਆਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪੀਰ ਪੁਛਿਆ ਬਚਾਂ ਕੇਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਸਿਧੀ ਕ
 ਹਿਆਂ ਪੀਰਸਲਾਂ ਅਤੀ ॥ ਤਸਾਂ ਕਹੇ ਚਉਦਹ ਤਬਕਾ ਅਤੇ ਕੁਰਾਂ ਨਦਿ ਚਿਭੀ ਚਉਦਹ ਲਿਖੇ ਹੈ ਨਿਅ
 ਤੇ ਉਸਏ ਭਾਂਤੁ ਫਨੁ ਬੋਲਿਆਂ ਜੇਲਖਹੀਲਖ ਕਹੇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਮੈਨੁ ਤਾਂ ਤਦੀਦੀ ਹੈਰਾਂ ਨਗੀਲਗੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ
 ਪੀਰ ਪੁਛਿਆ ਬਚਾਂ ਉਹਿ ਦੂਫਕੀਰ ਕਿਥੇ ਛੁਡਿਓ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਿਧੀਆਂ ਖਿਆਂ ਜੀਵਰੀਆਂ ਉਦਿ
 ਚਿਛੁਡੇ ਆਹੇ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪੀਰ ਆਖਿਆਂ ਜਾਂਹਿ ਬਚਾਂ ਉਨ੍ਹ ਜਦਿ ਲਿਆਂ ਉ ॥ ਤਾਂ ਸਿਧੀ ਸਦ ਬਚਿ
 ਆਂ ॥ ਤਾਂ ਅਰੋਗਾ ਹੁਦਿ ਚਿਹੀ ਮਿਲਿ ॥ ਤਾਂ ਸਿਧੀ ਕਹਿਆ ਚਲੇ ਦਰਵੇਸੇ ਮੈ ਤਾਂ ਪੀਰ ਤਸਾਂ ਨੁਸਦ ਦਾ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੁ ਬੋਲਿਆ ਚਲੁ ਦਰਵੇਸਾ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਪੀਰ ਦੇ ਦੀਦਾਂ ਰੁਚਲੇ ਆਹੇ ॥ ਤਾਂ ਓਹੁ

ਸਿਧੀ ਦੁਹਾਂ ਨੂਲੇ ਗਇਆਂ ਅਗੇ ਪੀਰ ਉਡੀਕ ਵਾਂਗ ਬੈਠਾਂ ਅੰਗਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਾਂ ਇਸ ਕਾਂ ਬਲੇ ਕੀਤੇ।
 ਤਾਂ ਪੀਰ ਅਗੇ ਪਾਛਿਆਂ ਉਤੇ ਸੇਵੇ ਪਰੀਅਰੇ ਇਤੇ ਅਚਾਇ ਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਗਲੀ ਅਪਾਰ
 ਸਿਧੀ ਅੰਜੋ ਮੀਰੇ ਸੇਵੇ ਨਾ। ਤਾਂ ਪੀਰ ਸਯਦ ਜਲਾਲ ਦਸਤ ਪੋਸ਼ੀ ਲੀਤੀ। ਅਤੇ ਮੁਹਬੀਬ ਚਨੁ ਕਹਿਓ
 ਸਾਂ ਰਸਲਾਂ ਮਾਂ ਲੇ ਕਬਰਾਂ ਖੁਦਾਂ ਈਸਚੁ ਚਉਦਰ ਗਹਕਿਆਂ ਬਸੇ ਖਾ। ਅੰਖੁ ਸੁਣਾਂ ਈਸਚੁ ਮਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਸੇ ਖੁਸੁਣਾਂ ਉਸਚੁ ਅਤੇ ਦਰਗਹ ਜੋਹ ਨਿਸਚੀ ਅੰਤੁ ਠਿਅੰ ਨਾਂ ਹੀ ਠਉਂ ਫੇਰਿ ਚਉਰ
 ਸੀਸੁ ਟੀਅਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਿਧੀ ਬੋਲਿਆਂ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ਮੇਰੀ ਬਾਂਤਿ ਈਦੇ ਰਹਿ ਗਈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਅਾਂ
 ਪੇਦਿ ਚਿਪਰ ਚੁਗਏ। ਤਾਂ ਪੀਰ ਕਹਿਆਂ ਬਚਾਂ ਤੁਕਿਆਂ ਅੰਖਦਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਿਧੀ ਅੰਖਿ ਅੰਤੁ ਸਤੁ
 ਚਉਦਾਂ ਅੰਖੇ। ਅਤੇ ਕੁਰਾਨ ਪੇਕੀਬਰਾਂ ਭੀ ਚਉਦਾਂ ਅੰਖੇ। ਅਤੇ ਇਸ ਦਰਵੇਸ਼ ਲਖ ਹੀ ਲਖ ਅੰ
 ਖੇ। ਮੇਇ ਉਅੰਖਦਾਂ ਹਾਂ ਦਿਖਾਂ ਏਹੁ ਸੁਠਾ ਹੋ। ਕੇਤੁ ਸੀਸੁ ਠੇਕੇ ਪੇਕੀਬਰ ਕੁਰਾਨੁ ਸੁਠੇ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਪੀਰ ਅ
 ਖਿਅੰ ਬਚਾਂ ਸੁਠਾਂ ਕੇ ਈਨਾਂ ਹੀ। ਜਿਨਾਂ ਨੂ ਚਉਦਾਂ ਦੀ ਨਜਰ ਖੁਲੀ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਚਉਦਹ ਅੰਖੇ। ਅਤੇ
 ਜਿਨਾਂ ਦੀ ਲਖਾਂ ਦੀ ਨਜਰ ਖੁਲੀ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਲਖ ਹੀ ਅੰਖੇ। ਕੁਰਾਨ ਨਕਦਰ ਵੇਸ਼ ਲਖਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਕਿਆ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆਂ ਅਗੇ ਬਿਅੰਤੁ। ਤਾਂ ਪੀਰ ਅੰਖਿ ਅੰਬਚਾਂ ਲਖਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਦੀਇ

ਸਨੁ ਭੀਖਬਰਨਾ ਹੀ। ਜਿਥੇ ਤੇ ਹੀ ਇਸ ਦੀ ਨਜਰ ਪੁਲੀਆਂ ਹੀ ਤਿਤਨੀ ਇਸ ਅੰਖੀ। ਤਾਂ ਸਿਧੀਆ
 ਖਿਆਂ ਜੀਏ ਹੁੰਦੇ ਰਾਗੁ ਮੁਖਿ ਅੰਖਦਾਂ ਅੰਗਾਂ ਸੋਕਿਆਂ ਅੰਖਦਾਂ ਅੰਗਾਂ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੀਰ ਪੁਛਿਆਂ ਕਹੁੰ
 ਨਕਦਰ ਦੇ ਸਰਗਰਮੁ ਖਿਤੁ ਸੀ ਕਿਸਨੁ ਅੰਖਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਕਹਿਅੰ ਪੀਰ ਜੀ ਮੇਨ ਹੀ ਜਾਂਦਾ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੀਰ ਕਹਿਅੰ ਨਾਂ ਨਕਦਰ ਦੇ ਸੁਲੇਟੁ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਕਹਿਅੰ ਪੀਰ ਜੀ ਮੇਤੁ ਸਾਂਝੇ ਪੁ
 ਛੁਦਾ ਅੰਇਅੰਗਾਂ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੀਰ ਕਹਿਅੰ ਸੁਣਨਾਂ ਨਕਦਰ ਦੇ ਜਾ ਜੇ ਅਸਾਂ ਡੇਰੀ ਡਲਦੀ ਬੋਲੀ ਪੁਛੋ
 ਨਿਕਰੇ ਨੀ ਗਰਭੀ ਦਸਦੇ ਦਨ। ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਡੇਰੀ ਡਲਦੀ ਬੋਲੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈਂ ਜੇ ਅੰਖੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
 ਕਾ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮੇਹਥੇ ਪੁਛੁਦਾ ਅੰਇਅੰਗਾਂ। ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਂ ਲਸਿਧੀ ਮੁਰੀ ਦਸਕੇ ਦੇ। ਲਗਾ
 ਅੰਖਦੁ ਸੁਣੇ ਪੁਦਾ ਇਦੇ ਬੀਦਿਓਂ ਹਦਰ ਦੇ ਸਾ ਅਸਾਂ ਡੇਰੀ ਏ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਨਿ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੰਖੀ
 ਠਾਂ ਇਚਲੇ ਅੰਗਾਂ। ਤੁਜਾਂ ਅਸਾਂ ਬੋਭੀ ਬਿਹਜਕ ਰਿਜਾਂ ਨੇ। ਅਸਾਂ ਅਗੇ ਉਜਰੁ ਕਰਦੇ ਅੰਗਾਂ। ਅ
 ਤੇ ਅਸਾਂ ਅੰਦੁ ਦਿਅਾਂ ਤੇ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਗੇ ਉਜਰੁ ਨਾਂ ਹੀ ਕਰਦਾਂ। ਜੇ ਕੁਛੁ ਅੰਖੀ ਜੇ ਬਜਾਂ ਇਲਿਅੰ
 ਵਦਾਂ। ਅਤੇ ਨਾਂ ਨਕਦਰ ਦੇ ਸਾ ਅਸਾਂ ਅੰਦੁ ਦਿਅਾਂ ਤੇ ਹੀ ਤੁਸਾਂ ਏ ਬੈਠੇ ਠੇ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ
 ਕਹਿਅੰ ਪੀਰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਪੀਰ ਕਹਿਅੰ ਅਸੀਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਾਂ ਜਬਾ ਬੁਲੇ ਦੁਜਾਂ ਦੇ ਅੰ

ਹੇਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੇ ਜਾਂਹੁ ਹੇਤਾਂ ਫੇਰਿ ਕਹਿਆ ਮੀਅਸੀ ਮਕੇ ਜਾਂਦੇ
 ਹੇਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਖਿਆਂ ਜਾਂਈਏ ਪੀਰ ਜੀ ਤਾਂ ਪੀਰ ਇਕੁ ਜਬ ਬੁਗਲੁ ਪਾਂਇਆ ਅਤੇ ਕੁਲ ਸਿਰ ਤੇਲੀ
 ਤੀ ਅਤੇ ਇਕੁ ਹਥਿ ਅਸਤਾਂ ਵਲੀ ਤਾਂ ਅਤੇ ਇਕੁ ਹਥਿ ਅਸਾਂ ਲੀਤਾਂ ਅਤੇ ਪੈਰੀ ਕਥਿ ਸਾਂ ਪਾਂਈਆ ਤਾਂ ਪੀ
 ਰ ਚਲਿਆ ਬੋਲੁ ਹੁਭਾਂਈ ਜੀਵਾਂ ਹੁਗੁਰੂ ॥ ਸਾਂ ਪੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ ਮਕਾਂ ਹੋਰਿ
 ਬੇਅਰਦਾਂ ਨਾਂ ਗਇਆਂ ਸੀ ਕੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਕਾਂ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਤਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਉਹੋ ਮਕਾਂ ਹਈ ॥ ੩੦
 ਫੇਰਿ ਬਾਂਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਥਹੁ ਕਿਸ ਪਾਂਸੁ ਹੁਜ ਬਾਂਲਿਆਂ ਵਸੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ
 ਈ ਬਾਂਲਾ ਫੁਕੀਰ ਪੈ ਬੀਦਗੀ ਦਾਂ ਪੁਰਾਂ ਪਰੁ ਪੀਰ ਕਚਾਂ ਹੋਸਾ ਬੋਲੁ ਹੁਭਾਂਈ ਜੀਵਾਂ ਹੁਗੁਰੂ ॥ ਸਾਂ
 ਪੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਂ ਲਜਇ ਜਹਾਂ ਜੁ ਚੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਇਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨ ਜਰਿਆ ਇਆਂ ਤਾਂ ਸ
 ਯਦ ਜਲਾਂ ਲੁਕਹਿਆ ਜਹਾਂ ਜਇ ਸੁਪਹਾਂ ਨਨਾਂ ਲਿਲਗਾ ਤਾਂ ਏਹੁ ਪਹਾਂ ਨੁਭੀ ਦੇਖਿ ਜਾਈਏ ॥ ੩੧
 ਨੁਭੀ ਦੇਖਿ ਗਿਆ ਸੋ ਜਹਾਂ ਜੁ ਓਸੇ ਪਹਾਂ ਨੁਭੀ ਇਲਗਾਂ ਤਾਂ ਜਹਾਂ ਜੁ ਵਿਚਿ ਹੋ ਕਾਂ ਮਿਲਿਆ ਜਾਂ ਹੋਰਿ
 ਸਭਿ ਤਰਨਾਂ ਹੋ ਸਭਿ ਤਰ ਪਵੇ ॥ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਂ ਲੁਭਿ ਤਰੁ ਪਇਆ ਤਾਂ ਜਹਾਂ ਜਰਵਾਂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ
 ਪੀਰੁ ਪਹਾਂ ਨੁਭਿ ਤੇ ਜਾਂਇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਇ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਭਲੀਆਂ ਵਸਤੂ ਲਖੀਆਂ ਹੋਨੀਆਂ ਅਛੀਆਂ ਸੇਜਾਂ

ਵਿਛੰਦੇ ਵਿਥਰੇ ਪਏ ਹੈਨਿ ਪਰੁ ਰਹਣੁ ਵਾਲ ਕੋਈ ਨਾਂਹੀ ਤਾਂ ਪੀਰ ਮਨ ਵਿਚਿ ਜਾਂਤਾਂ ਜੋ ਲਹ ਸਮਕੀ
 ਹੈ ਸੋ ਕੋਈ ਰਹਣੁ ਵਾਲੇ ਭੀ ਹੋਸਨਾ ਤਾਂ ਫੇਰਿਆ ਇਕਰਲ ਗਾਂਸਮੰਦ ਦੀ ਲਹਰਾਂ ਵਾਂਤ ਮਾਂਸਾਂ ਦੇਖ
 ਇਹ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਸਮੰਦ ਵਿਚਿ ਅੰਗੁ ਦਸਦਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀਰ ਦੇ ਦਿਲਾ ਵਿਚਿ ਗੁਜਰੀ ਜੋ ਏਖੁ ਦਾਂਇ।
 ਏਹੁ ਕਿਆ ਜੋ ਥੇਲੇ ਫੀਦਾਂ ਹੈ ਤਿਥੇ ਨਾਂਹੀ ਵਰਸਦਾਂ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਲੋਫੀ ਦਾਂ ਨਾਂਹੀ ਤਿਥੇ ਵਰਸਦਾਂ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਅੰਗੁ ਵਰਸੇ ਗਰਿ ਗਇਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰੁ ਪੀਰ ਪਹਾਂ ਫੁਓ ਤਾਂ ਅੰਗੁ ਇਮਲਾਂ ਇਤ ਵਿਚਿ ਵਕੀਆਂ।
 ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਓਥੇ ਦੇ ਵਸਕੀ ਨਜੋ ਅੰਗੇ ਸੋ ਅੰਧੇ ਅੰਧੇ ਜਾਂ ਹਗਾ ਬੈਠੇ ਹੈਨਿ। ਸਾਂਇਆਂ ਓਨਾਂ ਦਾਂ
 ਰੁਗੀਆਂ ਹਾਂ ਜਿਸਨਾਂ ਲਿਖਾਂ ਲਗਾਂ ਤਿਸੇ ਪਾਂ ਸਿਧ ਹਿ ਗਇਆਂ ਓਨਾਂ ਨੂਕੁ ਦਰਤਿ ਨਾਂ ਲੋਇਛ
 ਕੁਜਨ ਓਤਰ ਦਾਂ ਅੰਗਾਂ ਓਨਾਂ ਨੂਸਰੁ ਨਨੁ ਅਹਾਂ ਰੁਓ ਤਰਿਆਂ ਏਸ ਨੂਨਾਂ ਓਤਰਿਆਂ ਜਿਸੁ
 ਦੇ ਪਾਂ ਸਿਥੈ ਠਾਂ ਅੰਗਾਂ ਤਿਸੁ ਜਾਂਇਆਂ ਪੋਣ ਗੁਰ ਦੇ ਵਨੁ ਪਛਿਆਂ ਅਗੇ ਓਸੁ ਪਛਿਆਂ ਫਲਾਂ
 ਏ ਅਹਾਂ ਰੁਓ ਤਰਿਆਂ ਏਸੁ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਓਤਰਿਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਓਸੁ ਪਛਿਆਂ ਪਰਚੇ ਹੋ। ਤਾਂ
 ਏਸੁ ਅੰਧਿਆਂ ਨਾਂਹੀ ਪਰਚੇ ਤਾਂ ਫੇਰੁ ਓਸੁ ਪਛਿਆਂ ਕਿਉ ਤਾਂ ਓਸੁ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਹਿਕੁ ਜੋ ਕਿਸੇ ਮੰ
 ਰਲੁ ਥੀ ਵਰਦੇ ਸੁਆਇਆਂ ਹੈ ਸੋ ਓਸੁ ਨਨਾਂਹੀ ਓਤਰਿਆਂ ਤਾਂ ਓਸੁ ਫੇਰਿ ਕਹਿਆਂ ਅਹਾਂ

ਰਕਿਸਦਾਂ ਅਤੇ ਓਹੁ ਰਿਸਦਾਂ ਇਸੁ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਅਹਾਂ ਰੁਭੀ ਉਸੇ ਦਾਂ ਅਤੇ ਓਹੁ ਰੁਭੀ ਉਸੇ ਦਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਉਸ ਕਹਿ ਆਂ ਤੇ ਚਿਕਾਂਗਾ ਜੇ ਹਰਫ ਦਰਮਿ ਆਂ ਨਲਿਆ ਦਾਂ ਤਾਂ ਏਹੁ ਫੇਰ ਆਂ ਇਆਂ ਪਰ ਦੇ ਨਸੀਖ
 ਓਸਾ ਬੈਠਿ ਆਂ ਅਪੇਖਾਂ ਪੈਸਾ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਂ ਲੁਭੁਖਾਂ ਰਹਿ ਆਂ ਪਰ ਜਾਂਗਦਾ ਰਹਿ ਆਂ ਦੇਖਾਂ
 ਵਦ ਤਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਡਿਕਾਂ ਪਰ ਜਾਂ ਦੇ ਤਾਂ ਦਿਸ ਨਿ ਜਾਂ ਪਰ ਭਾਂਤਿ ਹੋਵੇ ਆਈ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਉਡਾਂ ਗੀਦ
 ਵਖਤੁ ਹੋਇ ਆਂ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਂ ਲਈ ਆਂ ਪਲਕਾਂ ਲਗ ਗਈ ਆਂ ਜਾਂ ਉਨਾਂ ਉਡਾਂ ਗੀ ਲੀਤੀ ਤਾਂ
 ਇਸੁ ਦੀ ਆਂ ਪਲਕਾਂ ਖਲੀ ਆਂ ਤਾਂ ਏਹੁ ਬਹੁਤ ਬਿਸੁ ਆਂ ਦਰੀ ਦੇ ਪਾਂ ਰਿਹੋਇ ਗਇ ਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰ
 ਹਰਾਂ ਦਾਂ ਤਾਂ ਸਾਂ ਲਗਾਂ ਦੇ ਪਦਾਂ ਦੇ ਪੇਤਾਂ ਹਿਕ ਜਹਾਂ ਜਡੁ ਬਦਲ ਗਾਹੈ ਤਾਂ ਏਸ ਦੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਗੁਜ
 ਗੀ ਜੇ ਏਖ ਦਾਂ ਇਤੈ ਏਹੁ ਕਿਆ ਕਰ ਦਾਂਹੈ ਕੋਈ ਰੋਨੁ ਪੁਤਰ ਛਡਿ ਆਂ ਇਆਹੈ ਕਿਸੇ ਕਰ ਜਕ
 ਛਿਕੇ ਦਸਤ ਪਾਈ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਇਤਨਾਂ ਭੀ ਤਰਸ ਨਾਂ ਹੀ ਆਂ ਵਦਾਂ ਤਾਂ ਜਹਾਂ ਜਡੁ ਬਦਰਹਿ ਗਇ ਆਂ
 ਜਾਂ ਇਪਤ ਇਲਗਾਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸਯਦ ਜਲਾਂ ਲੁਆਂ ਖਿਆਂ ਸਦੇ ਏਹੀ ਜਾਂ ਏਹੀ ਜੋ ਆਂ ਵਦੇ ਦਿ
 ਸਨਿ ਜਾਂ ਏਹੁ ਜਾਂ ਇਕ ਰਿਦੇ ਪੇਤਾਂ ਆਂ ਪੈ ਆਂ ਪਈ ਜਾਂ ਹਰਾਂ ਸਭੁ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਿ ਫੇਰਿ ਉਸੇ ਦੇ ਪਾਂ ਸਿ
 ਬੈਠਿ ਗਇ ਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਉਨਾਂ ਨੁ ਅਹਾਂ ਰੁਭੀ ਤਰਿ ਆਂ ਤਾਂ ਓਹੁ ਸਾਂ ਪੁਫੇਰਿ ਬਿਸੁ ਆਂ ਦੁਹੋਇ ਆਂ

ਫੇਰੁ ਅੰਪਣੇ ਗੁਰ ਦੇ ਵਪਾਸਿ ਆਇ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮੋਰੇ ਓਸ ਪੁਰਿ ਆਂ ਅਹਾਂ ਉਤਰਿ ਆਂ ਤਾਂ २੦੬
 ਏਸੁ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਉਤਰਿ ਆਂ ਫੇਰਿ ਉਸੁ ਕਹਿ ਆਂ ਪਰਚੇ ਹੋਤਾਂ ਫੇਰਿ ਏਸੁ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਨਾਂ ਹੀ ਪਰਚੇ ३੦
 ਉਸੁ ਕਹਿ ਆਂ ਕੇਉਂ ਤਾਂ ਫੇਰੇ ਸੁ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਓਹੁ ਜੋ ਕਲੁ ਵਲਾਂ ਦਰਵੇਸੁ ਅਜੁ ਕੀ ਭੁਖਾਂ ਬੈਰ ੪੦
 ਹੋਂ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿ ਆਂ ਦੇਖਾਂ ਉਸੁ ਨੁਸਾ ਦਿਲਿ ਆਂ ਉਂ ਉਸੁ ਦਿਚੁ ਕਿ ਅੰਤ ਕਸੀ ਰਹੈ ੫੦
 ਓਹੁ ਤਾਂ ਅਭੁਲੁ ਸਾਂ ਹਿ ਬੁਧੈ ॥ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਲੁ ਨੁਸਾ ਦਿਲੈ ਗਇਆਂ ਤਾਂ ਅੰਗੇ ਗੁਰ ਦੇ ਵਪ
 ਛਿ ਆਂ ਕਹੁ ਭਾਂਈ ਤੁ ਕਿ ਬੋਧੈ ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਲੁ ਆਂ ਧਿਆਂ ਜੀ ਮੈ ਉਚ ਬੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸੁ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕ
 ਹਿ ਆਂ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਕੇ ਤਨੀ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਮੈ ਨੁਮਲੁ ਮਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕ
 ਹਿ ਆਂ ਤੂੰ ਅੰਪਣੀ ਉਮਰ ਦਿਚਿ ਕਦੀ ਭੁਖਾਂ ਭੀ ਰਹਿ ਆਂ ਹੈ ॥ ਇਨਾਂ ਦੁਇ ਦਿਨੁ ਬਾਂਝਾ ਤਾਂ ਜਲ
 ਲੁ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਮੈ ਕਦੀ ਨਾਂ ਹੀ ਭੁਖਾਂ ਰਹਿ ਆਂ ਅੰਪਣੀ ਸੀ ਭਾਂਲੁ ਦਿਚੁ ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿ
 ਆਂ ਸੁਣਿ ਭਾਂਈ ਤੂੰ ਸਚੁ ਕਹੁ ਤੈ ਕਿ ਆਂ ਗੁਸਤਾਂ ਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਤੈ ਨੁ ਦੁਇ ਦਿਨੁ ਤੇ ਭੁਖਾਂ ਹੀ ਰਖਿ
 ਆਂ ਤਾਂ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਮੈ ॥ ਤਾਂ ਕੁਛੁ ਨਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾਂ ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਗੁਰ ਦੇ ਵਕਹਿ ਆਂ ਭਾਂਈ ਪਰ
 ਮੇਸੁ ਰਨੁ ਤਾਂ ਤਕਸੀ ਰਨਾਂ ਹੀ ਲਾਂਈ ਜਾਂਤਾਂ ॥ ਤੁਸੀ ਅੰਪਣੀ ਤਕਸੀ ਰੁਜਾਂ ਹਰੁ ਕਰੋ ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਲੁ

ਕਹਿਆ ਜੀਮੇ ਦੁਇ ਵਿਨੁ ਲਹਰਾਂ ਦਾਂਤਾਂ ਸਾਂਡਿ ਰਾਂਧੈ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹਿਆ ਲਹਰਾਂ ਵਿਚਿ ਕਿ
 ਅੰਡਿ ਠੋ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਂ ਲੁਕਹਿ॥ ਕਲਿ ਸੁਮੰਦੁ ਵਿਚਿ ਮੀਹੁ ਵਰਸਦਾਂ ਮਾਂਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਮੇਅੰ ਪਿਆ ਯਾਂਸਾਂ
 ਹਿਥੁ ਏਹੁ ਕਿਆ ਜਿਥੇ ਲੋੜੀ ਦਾਂ ਹੈ॥ ਤਿਥੇ ਵਰਸਦਾਂ ਨਾਂਹੀ॥ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਨਾਂਹੀ ਲੋੜੀ ਦਾਂ॥ ਤਿਥੇ ਵਰ
 ਸਦਾਂ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਮੀਹੁ ਵਰਸਦੇ ਰਹਿ ਗਇਆ॥ ਤਾਂ ਗੁਰ ਦੇਵ ਪੁਛਿਆ॥ ਅਜੁ ਕਿਆ ਅੰਡਿ ਠੋ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ
 ਜਲਾਂ ਲੁਕਹਿ॥ ਅਜੁ ਇਕੁ ਜਹਾਂ ਜੁਡ ਬਣੁ ਲਗਾਂ ਮਾਂਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਮਾਂ ਪਿਆ ਯਾਂ ਖੁਦਾਇ
 ਤੈਏਹੁ ਕਿਆ ਕਰਦਾਂਹੋ॥ ਕੋਈ ਰੰਨੁ ਛੁਡਿਅੰਦਿਆਂ ਹੈ॥ ਕੋਈ ਪੁਤਰੁ ਛੁਡਿਅੰਦਿਆਂ ਹੈ॥ ਕੋਈ
 ਕਰਜੁ ਕਢਿ ਕਰਿ ਖੇਪਲੈ ਅੰਦਿਆਂ ਹੈ॥ ਏਹੁ ਤੈ ਕਿਆ ਕਰਦਾਂਹੋ॥ ਤਾਂ ਜਹਾਂ ਜਜਾਂਇ ਬੰਦ ਹੁਲ
 ਗਾਂ॥ ਤਾਂ ਉਹੁ ਗੁਰ ਦੇਵ ਬੋਲਿਆ॥ ਜੇ ਇਸੁ ਬੇਮੁਖੁ ਨੁਇ ਬੋਕੈ॥ ਏਹੁ ਕੋਈ ਵਡਾਂ ਬੇਮੁਖੁ ਅੰਦਿ
 ਆਂ ਹੈ॥ ਇਸੁ ਮੰਡੁਲੁ ਵਿਚਿ ਬਣਦਾਂ ਨਾਂਹੀ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਂ ਲੁਕਹਿ॥ ਅਜੀਮੇ ਕਿਆ ਕੀਤਾਂ॥ ਤਾਂ ਉਸੁ ਗੁਰ
 ਦੇਵ ਕਹਿਆ॥ ਉਸੁ ਤਾਂ ਮਾਂ ਪਣਾਂ ਭਾਂਡਾਂ ਕਰਣਾਂ ਮਾਂਹਾਂ॥ ਤੈ ਉਸਦਾਂ ਸਰੀ ਕੋਹੇਇਆਂ॥ ਜੇ ਤੈ ਉਸਦਾਂ
 ਕੀਤਾਂ ਲਗੇ ਮੇਟਣਾ॥ ਤੈ ਹੁਇ ਵਡਾਂ ਮਾਂ ਦਸੀ ਹੈ॥ ਇਗੁ ਅੰ॥ ਤੈ ਹੁਣੁ ਲਗੇ ਜਾਂਣ ਨੇ ਜੇ ਮੇਰਾਂ ਹੁ
 ਕਮੁ ਲਗਾਂ ਚਲਣਾ॥ ਤੈ ਵਡਾਂ ਬੇਮੁਖੁ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਜਲਾਂ ਲੁਕਹਿ॥ ਅਜੀ ਗੁਰ ਮੁਖੁ ਕਉਣੁ ਹੋਦੇ ਹੈ॥ ਨਿ॥

ਤਾਂ ਉਸੁਗਾਰਦੇਵਾਮਾਖਿਆਸੁਣਦਰਦੇਸਜੇਉਸਦਾਹੁਕਮੀਨਦੇਹੈਨਿ। ਭਾਂਡਾਂਮੀਨਦੇਹੈਨਿਜੇਈਗਾ
ਰਮਾਖਿਹੈਨਿ। ਅਤੇਜੇਉਸਦੇਕੀਤੇਦਿਚਿਸਕਕਰੇਸੋਈਬੋਮੁਖਾ। ਤਾਂਜਲਾਲੁਕਹਿਆਰਾਂਸਿਜੀਤ
ਲਾਂਹੋਇਆਂ। ਜੇਨੇਹੋਯੀਨਿਸਾਂਹੋਈ। ਚਲੇਆਂਹੋਮਕੇ। ਅਪਣੇਤਕੀਏਹਿਕਦਰਦੇਸਫੁਡਿਆਂ
ਏਆਂਹੋ। ਤਾਂਉਸੁਗਾਰਦੇਵਕਹਿਆਸੁਣਦਰਦੇਸੁ। ਜਿਸਨੇਤੂੰਅਪਣੇਆਂਸਦਿਖੈਠਾਂਇਆਂਇਆਂ
ਜੇਉਹੁਸਭੁਕੁਛੁਜਾਂਦਾਹੈ। ਤਾਂਜਲਾਲੁਕਹਿਆਦੁਰਸਤਜੀ। ਜਾਂਜਲਾਲੁਨੁਭੀਅਹਾਂਉਤਰਿ
ਆਂਜਲਾਲੁਭੀਧਾਂਧਾਂ। ਜਲਾਲੁਰਾਂਤਨੁਲਗਾਂਜਾਂਗਣਜੇਦੇਖਾਂਤਾਂਕਿਸੁਗਾਂਹੁਜਾਂਦੇਹੈਨਿ। ਅਤੇਆਂ
ਦਦੇਕੇਹੋਰਾਂਹੁਹੈਨਿ। ਚਾਰਿਪਹਰਰਾਂਤਿਜਾਂਗਦਾਂਹਿਆਂਜਾਂਉਨਾਂਦੀਉਡਾਂਰੀਦਾਂਵਖਤੋਹੋਇ
ਆਂ। ਤਾਂਜਲਾਲੁਦੀਆਂਪਲਕਾਲਗਗਈਆਂ। ਤਾਂਜਲਾਲੁਸਮਾਇਆਂਜੇਬੇਅੰਤਕਾਂਅੰਤਨਾਂਹੀ
ਆਂਦਦਾਂ। ਅਤੇਉਹੁਦਰਦੇਸੁਬੈਠਾਂਹੈ। ਤਾਂਜਲਾਲੁਦੇਦਿਲੁਦਿਚਿਆਂਈ। ਜੇਜਹਾਂਜਇਥੇਆਂ
ਇਲਗਤਾਂਅਸੀਜਾਂਇਪਹੁਚੀਏ। ਤਾਂਹਿਕਜਹਾਂਜਨੁਬੁਖਨੁਲੈਆਂਇਆਂ। ਤਾਂਜਲਾਲੁਚੜਿਬੈਰਾਂ
ਫੇਰਿਜਹਾਂਜਨੁਬੁਖਨੁਜਲਾਲੁਦੇਰਾਂਹੁਹੀਲੈਗਾਇਆਂ। ਤਾਂਜਲਾਲੁਆਪਣੇਆਂਸਦਿਖੈਆਂਇਆਂ।
ਆਂਇਗੁਰੁਨਾਂਕਨੁਮਿਲਿਆਂਦਜਤੁਪਸੀਲੀਤੀ। ਅਗੇਗੁਰੁਨਾਂਕਕਹਿਆਂਪੀਰਜੀਦੇਹੁਰੁ

ਗੁਪਤਾਂ ਜਬਾਬਾ ਤਾਂ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿਆ ਸੁਣਨਾਂ ਨ ਕਦ ਰਵੇ ਸਾ। ਤੈਨੂੰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਰੋਸਨੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਜੋ ਕੁਣੁ ਜਬਾਬਾ ਲਿਆਏ ਹੋ। ਸੋਈ ਅੰਖਹੁ। ਤਾਂ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿਆ ਨਾਂ ਨ ਕਦ ਰਵੇ
 ਸਾ ਜੋ ਕੋਈ ਹੁਕਮੁ ਖਦਾਇ ਦਾ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚਿ ਸਕਨਾ ਹੀ ਲਿਆਵਦਾ। ਸੋ
 ਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚਿ ਸਕੁ ਲਿਆਵਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੋਈ ਓਹੁ ਬੇਮੁਖ ਹੋ। ਏ
 ਹੁ ਜਬਾਬਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਏਹੁ ਜਬਾਬਾ ਤੁਸੀ ਕਿਥੋ ਲਿਆਏ ਹੋ। ਤਾਂ
 ਜਲਾਲੁ ਕਹਿਆ ਸੁਣਨਾਂ ਨ ਕਦ ਰਵੇ ਸਾ। ਹਿਕੁ ਜੇ ਪਹਾਂ ਰੂਟਾਂ ਪੁਦੇ ਵਿਚਿ ਮਾਂਹਾਂ। ਓਥੇ ਕਦ ਰਤਿ
 ਦੇ ਦਰਦੇ ਸੁਰਹਦੇ ਅੰਹੋ। ਉਨਾਂ ਨ ਕਦ ਰਤਿ ਦਾ ਅਹਾਂਰੁ ਉਤਰਦਾ ਅਹਾਂ। ਅਤੇ ਜੀ ਉਨਾਂ ਦਾ ਰਾਂਹੁ
 ਭੀ ਕੋਈ ਨ ਜਰਿਨ ਅੰਇਅਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੀ ਓਹੁ ਕਉਣੁ ਅਹੋ। ਤਾਂ ਜਲਾਲੁ ਕ
 ਹਿਆ ਨਾਂ ਨ ਕਦ ਰਵੇ ਸੁ ਉਨਾਂ ਦਾ ਸਾਇਅਾਂ ਜਬਰ ਅਹਾਂ। ਸੋਈ ਕਾਈ ਨ ਪਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਅੰ ਪੀਰ ਜੀ ਅਸਾਂ ਨੁ ਵਿਦਾ ਦੇਹਾ। ਤਾਂ ਜਲਾਲੁ ਕਹਿਆ ਤੁਸਾਂ ਨ ਰਜਾਇ ਖਦਾਇ ਦੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਵਿਦਾ ਹੋਇਅਾਂ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਂਹੁ ਗੁਰੂ॥ ॥ ਸਾਂਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਪਛਿਆ
 ਜੀ ਓਥੇ ਕਉਣੁ ਅਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਬਾਂਲਾ ਓਥੇ ਨ ਰਵੇਹਾ ਸਾਂਈ ਦੇ ਸਿਖ ਅ

ਲਕੜੀਆਂ ਚੁਗਣੁਆਇਆਂ ਸੀ। ਪੀਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲਿ ਕਮਾਂ ਲਵ ਰਵੇ ਜੁਖ ਬਰਦਾਂ ਰੁਖ ਦਾਂ ਇਦਾਂ
ਪਿਆਰਾਂ ਪੁਦਾਂ ਇਦੀ ਬਰਜਾਂ ਤਾਂ ਥਾਂ ਲਕੜੀਆਂ ਚੁਦਾਂ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਸਲ ਕੁ ਸਿਫ ਤਿ
ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ। ॥ ਸਲੋਕਾ ॥ ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪਿ ਓਪਿ ਰਿਲੇ ਖੁਰਿ ਤੀ। ਏਕੋ ਕਹੀ ਮੇ ਨਾਂ ਨਕਾਂ ਦੁ
ਜਾਂ ਕਾਂ ਹੇ ਕੁ। ਤਾਂ ਥਾਂ ਥੇ ਨਾਂ ਨਕੁ ਪਿਆਲ ਨਾਂ ਲਿਸਲੋ ਕੁ ਕਹਿ ਆਂ। ਤਾਂ ਉਨ ਜੇਖ ਬਿਰਾਂ ਹਮ ਦੇ ਮਹੀ ਦੁ। ਲਕ
ੜੀਆਂ ਆਪੇ ਪੀਰ ਦੇ ਲਿਗ ਰੁਨ ਚੁਦਾਂ ਸੀ। ਉਨਿ ਸੁਣਿ ਆਂ ਸੁਣਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੁ ਪਿਆਲ ਆਇ ਆਂ
ਆਇ ਕਰਿ ਦਸਤ ਪੰਜੇ ਲੈ। ਦੁਇ ਸਲਾਂ ਮੁਕਰਿ ਬੈਠਾਂ ਅਰਜ ਕੀ ਤੇ ਸਜੇ ਪੀਰ ਸਲਾਂ ਮਤੀ। ਇਹੁ ਬੈ
ਤਮੇ ਕੁ ਵਤਿ ਸੁਣਾਂਈ ਮੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੁ ਬਿਆਨੁ ਨਾਂ ਲਿਅ ਓਖਿ ਜਾ ਜੇ ਏਫ ਕੀ ਰੁਖ ਦਾਂ ਇਦੇ ਪ
ਆਰੇ ਆਪੇ ਪਟੀ ਹੈ। ਆਪੇ ਕਲਮ ਹੈ ਆਪੇ ਲਿਖਣ ਹਾਂ ਹੈ। ਬਿਆ ਆਪੇ ਏਨੁ ਜੇ ਬੈਦਾਂ ਹੈ। ਤਿਸ
ਵਿਚਿ ਭੀਖੁ ਦਾਂ ਇਹੈ। ਅਤੇ ਕਲਮ ਜੇ ਬੈਦੇ ਦੇ ਥਾਂ ਬਿਲਿਖੀ ਹੈ ਸੋ ਏਹੁ ਭੀ ਆਪੇ ਖੁਦਾਂ ਇਹੈ। ਹ
ਰੁਦੁ ਜਾਂ ਜੇ ਜਾਂਈ ਮੇ ਸੋ ਕਿਆ ਕਰਿ ਜਾਂਈ ਮੇ ਜੇ ਏਹੁ ਖੁਦਾਂ ਇਹੈ। ਏਹੁ ਬੈਦਾਂ ਹੈ। ਕੀ ਬੀਰੁ ਕਹਿ
ਆਂ ਹੈ। ਜਿਖਾਂ ਲਕੁ ਖਲਕੁ ਖਲਕੁ ਵਿਚਿ ਖਾਂ ਲਕੁ ਪੁਰਿ ਰਹਿ ਆਂ ਸਭੁ ਠਾਂਈ। ਰੇ ਕੋ ਜਾਂ ਨਿਨੁ
ਲੈ ਭਾਂਈ। ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕੁ ਕਹਿ ਆਂ ਹੈ। ਆਪੇ ਸੇਵ ਕੁ ਹੈ ਆਪੇ ਸਾਂਹਿ ਬੁ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਇਕ ਸਭੀ

ਦੁਜਾਨਾ ਹੀ ਕੋਇ। ਜਹਾ ਕਹਾ ਏ ਕਹੈ। ਤਾਂ ਓਹੁ ਫਕੀਰ ਅਪਣੇ ਪੀਰ ਬੇਅੰਤਿ ਅੰਗਾ ਅਇਕਰੁ ਅੰਧਿ
 ਓਸੁ ਪੀਰੁ ਸਲਾਮਤੀ। ਇਕੁ ਜੇ ਮੇਨਾਨ ਕੁਦੇ ਦੀ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਧਿਆਂ ਹੈ। ਸੇ ਅੰਨਖੁ ਦਾਇ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਹੈ।
 ਅਲਹੁ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ਸਾ ਸੋਈ ਦੇ ਜਾ ਪੈ। ਜਿਨਿ ਇਕੁ ਜਾਤਾ ਸੋ ਹਕੁ ਤਾਲਾ ਨੁ ਅਪਹਿਅੰਗਾ। ਤਬ ਪੀਰੁ
 ਹਿਅਬਚਾ ਕਮਾਲਾ। ਦਿਖਾਂ ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਰਤਿ। ਤਾਂ ਕਮਾਲੁ ਕਹਿਆ ਪੀਰੁ ਸਲਾਮਤੀ ਨਾ
 ਨਕਹਿੰਦੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਹੈ। ਅੰਨਖੁ ਦਾਇ ਹੈ। ਤਬ ਸੇਖੁ ਬਿਰਾਹੁ ਪੀਰੁ ਕਹਿਆ। ਜੁਬਚਾ
 ਮੇਤਾ ਜੁਬਾ ਬਨਾਨ ਕਰੈ। ਪਾਨਿ ਦੇਵਾ ਜੇ ਇਸੁ ਜੁਬਾ ਬੁਦਾ ਸਮਾਲੁ ਦਿ ਤੇ ਸਤਾ ਓਹੁ ਹਕੁ ਤਾਲਾ ਕੁੰਧੁ ਹੁਚਾ
 ਹੈ। ਜਿਨਾ ਦਿ ਤੇ ਸਤਾ ਹੁਕੁ ਝੁਰਹੈ। ਤਬ ਸੇਖੁ ਬਿਰਾਹੁ ਮਕਹਿਆ। ॥ ਜਲਕੁ ॥ ਖਬਰੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ
 ਪੁਛੀ ਅਸਾ। ਇਕੁ ਸਾਂਹਿ ਬੁਦਾਇ ਹਦੀ। ਕੇਹਰੁ ਸੇਵੀ ਕੇਹਰੁ ਰਦੀ। ਤਿਸੁ ਕਾਂਧਰਾ ਰਬਾ। ਜਿਹਿ ਕੁਸ
 ਰਿਬੁ ਪੈਦਾਇ ਹਦੀ ਹੈ ਨਿ। ਨਨਕਹਿੰਦੁ ਹਿੰਦੂ ਅੰਧਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜਿਅਸਾ ਦਿ ਚਿਸਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਸਲਮ
 ਨਾ ਅੰਧਦੇ ਹੈ ਨਿ ਅਸਾ ਦਿ ਚਿਸਹੀ ਹੈ। ਦਿਖਾਂ ਖੁਦਾਇ ਇਕੁ ਹਦੀ ਦਇਸਹੀ ਕੇਹਰੁ ਰਾਂਹੁ ਦਿ ਚਿਕਰੀ
 ਅਤੇ ਅਣੁ ਜਹੀ ਕਿਤਰਾਂਹੁ ਦਿ ਚਿਕਰੀ। ਤਬ ਏਹੁ ਬੈਤਸੇਖੁ ਬਿਰਾਹੁ ਮਪਾਂ ਸੇਲੇ ਕਹਿ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ
 ਸਿਅੰਤਿਅੰ। ਓਹੁ ਸਾਂਹੁ ਕਮਾਲੁ ਮਹੀ ਦੁਸੇਖੁ ਬਿਰਾਹੁ ਮਦਾਂ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਂਸਿਅੰਤਿਅੰ। ਅੰਤਿ

ਕਰਿਆ ਖਿਓ ਜੀ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ਯੇ ਰੇ ਪੀਰ ਤੇ ਰੇ ਬੈਠੁ ਤੇ ਬੈਠੁ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਜਬਾਬ ਦਾ ਸਮਾ
 ਲੁ ਮੇਰੀ ਮਿਲੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਆਖਿ ਦਿਖਾਂ। ਕਿਆ ਉਨਿ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰ ਜਬਾਬ ਮੇ
 ਰਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਨ ਖਾਂਦ ਮਬੈ ਤੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇ ਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੈਠੁ ਦਾ ਸਮਾ ਲੁ ਆਖਿ ਆਂ।
 ਸਰੀ ਅਤੁ ਕੈ ਉਪਾਰਿ। ਸਲੋ ਕੁ ਦਾ ਜਬਾਬ। ਹਿਕੋ ਸਾਂ ਹਿ ਬਹਿ ਕਾਂਹ ਦਾ। ਹਿਕੋ ਸੇ ਵੀ ਦੁ ਜੇ ਕਰ ਗਇ। ੧।
 ॥ ਸਲੋ ਕੁ ॥ ਦੂ ਜਾਂ ਕਾਂਹੇ ਸਿਮਰੀ ਮੇ ਜੀ ਮੇ ਤੇ ਮਰਿ ਜਾਂਇ। ਇਕੋ ਸਿਮਰੇ ਨਾਨਕ ਜਲਿ ਬਲਿ ਰਹਿ ਆ
 ਸਮਾਇ। ੩॥ ਤਿਸ ਕਾਂ ਪਰਮਾਰ ਬਾ। ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਂ ਮਰੀ ਦਨਾ। ਜਿ ਪੀਰ ਅਜੇ ਤੈ ਦੁਹਾਂ ਨੂ ਭਾਲਦਾ
 ਹੈ। ਤਾਂ ਖੁਦਾਇ ਨਾਂ ਲਿ ਦਾ ਸਲੁ ਨਾਂ ਹੋ। ਹਿਕੋ ਸਾਂ ਹਿ ਬਹਿ ਹਈ। ਹਿਕਾਂ ਹਦੁ ਹਈ। ਹਿਕੁ ਸੇ ਕੀ ਸੇ ਵਾਂ ਕਰਾ
 ਦੁ ਜੇ ਕੁ ਰਦੁ ਦੁ ਰਿਕਰਿ। ਦੂ ਜਾਂ ਮਨ ਹਕਰਿ। ਦੂ ਜਾਂ ਮਾਂ ਹਿ ਨਿਵਾਂ ਰਿ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਰਬ ਅੰਕਾਰਾ। ਤਿ
 ਜੁ ਕੁ ਤੈ ਸੇਵਿ। ਜੋ ਸਭੁ ਨਾਂ ਜੀ ਆ ਕੇ ਸਾਂ ਬਿਰਦਿ ਆਂ ਹੈ। ਤਿਸੁ ਕੁ ਤੈ ਸਿਮਰਿ। ਹੋਰ ਦੂ ਜਾਂ ਮਨ ਹਕ
 ਰਿ। ਕਉਣੁ ਹਿ ਦੁ ਕਉਣੁ ਮੁਸਲੁ ਮਾਂ ਨਾ। ਸਭੁ ਨਾਂ ਵਿਚਿ ਹਿਕੋ ਖੁਦਾਇ ਹੈ। ਏਹੁ ਸਲੋ ਕੁ ਦਾ ਜਬਾਬ
 ਦਾ ਸਮਾ ਲੁ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸੇ ਲੈ ਕਰਿ ਓਹੁ ਮਰੀ ਦੁ ਸੇ ਖਬਿਰਾਂ ਹਮ ਬਾਂ ਲੇ ਰਾਂ ਜੇ ਕਾਂ। ਸੇ ਖਬਿਰਾਂ
 ਮਪਾਂ ਸਿਲੋ ਆਇ ਆਂ ਆਇ ਕਰਿ ਜਾਂਏਹੁ ਬੈਠੁ ਪਹਿ ਆਂ ਸਾ। ਤਾਂ ਸੇ ਖਬਿਰਾਂ ਹਮ ਸੁਇ ਕੋ ਖਸੀ ਹੋ

ਇਆਂ ਤਾਂ ਮੁਰੀ ਦੁਕੁਆਂ ਪਿਓਸਾ ਜੁਬ ਚਾਂ ਕੁਝੁ ਸਮਾਇ ਓਕਿ ਨਾਂ ਹੀ। ਬਚਾਂ ਇਸੁ ਵਿਚ ਬਹੁਤਾ ਮ
 ਜਮਤੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੁਰੀ ਦੁਕੁਹਿ ਆਂ ਪੀਰੁ ਸਲਾਮਤੀ ਤੈਨੂੰ ਸਕੂਰੁ ਸਨੁ ਹੈ। ਜਿਉ ਹੈ ਤਿਉ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੀਰੁ ਕਹਿ
 ਆਂ। ਬਚਾਂ ਜਿਨਾਂ ਇਕੁ ਖੁਦਾਂ ਇਬਾਇ ਆਂ ਹੈ। ਸੇਹ ਕੁਕੁ ਪਹੁਚ ਤੇ ਹੈ ਨਿ। ਪਏ ਬਚਾਂ ਮੇਕੁ ਪਿਓ ਨਿਵੰ
 ਦੁਓ ਥਾਂ ਉਮੈ ਉਹਦਾ ਦੀ ਦਾਂ ਰੁਕਰੀ। ਤਾਂ ਮੁਰੀ ਦੁਕੁਹਿ ਆਂ ਪੀਰੁ ਸੁਖੁ ਦਾਂ ਸੁਖੁ ਅਸੁ ਦਾਂ ਰੁਹੇ ਇਚ ਲਿ
 ਆਂ। ਉਸੁ ਮੁਰੀ ਦੁਕੁਉ ਮਗੇ ਕਰਦੇ ਚਲਿ ਆਂ। ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਆਂ ਹਾਂ ਤਿਥਾਂ ਉਮੈ ਆਂ ਇਆਂ।
 ਪੀਰੁ ਆਂ ਦੇਹੀ ਕਹਿ ਆਂ ਸੁਖੁ ਦਾਂ ਸੁਖੁ ਹਉ ਤਰਿ ਕਹਿ ਆਂ ਪਿਓਸਾ। ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਜਿਖੁ ਕਹਿ ਆਂ
 ਯਾਰੁ ਸਲਾਮਾਂ ਲੇਕੁ ਬਰਾਂ ਖੁਦਾਂ ਈਸੁ ਚੁਚਉ। ਦਰਗਹੁ ਕਵਣੁ ਵਸੇ ਖੁਆਂ ਖੁਤਿ ਖਾਂ ਉਸਚੁ ਸੀ॥੧॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕੁਬੀਲਿ ਆਂ। ॥ ਤਾਂ ਖਦਾਂ। ॥ ਸਚੁ ਅਲਾਂ ਦੀ ਸੇਖੁ ਦਰਗਹੁ ਸੋਹਨਿ ਸਚੀ ਆਂ ਕੁੜੈ ਕੁੜੈ
 ਕੇਖੁ ਫਿਰਿ ਚਉਰਾਂ ਸੀਸੁ ਟੀਅਨਿ। ਜਿਅਸਲਾਂ ਲੇਖੁ। ਨਾਂ ਨ ਕੁਦੇ ਦੀ ਖੁਦਾਂ ਇਕੇ ਪਿਓ ਆਂ ਰੇ।
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨ ਕੁਕਹਿ ਆਂ। ਪੀਰੁ ਅਸਲਾਂ ਲੇਖੁ। ਆਂ ਈਏ ਪੀਰੁ ਜੀਸਰ ਫਰਾਂ ਜੀਹੁ ਈ। ਗਰੀ
 ਬਨਿ ਦਾਂ ਜਹੈ ਹੁਜੀਉ। ਅਸੀਜੀ ਦੇ ਦੀ ਦਾਂ ਰੁਪੀਰ ਦਾਂ ਹੋਇ ਆਂ। ਉਦੁ ਉਦੁ ਦੁਲਹੁ ਉਠ ਕੋਰਿ ਗਲੁ
 ਮਿਲੇ। ਬਹੁਤੁ ਤਾਂ ਉਕਹਿ। ਪੀਰੁ ਵਿਛਾਂ ਵੇਦਿ ਛੁਦਾਂ ਏ। ਪੀਰੁ ਅਤੇ ਬਾਂਬਾਂ ਜੀਦੇ ਨੇ ਉਪਰਿ ਬੈਠੇ ਇ

ਕਰੇ। ਬਾਂਬੇ ਦਾ ਮੁਖ ਪੁਰਬ ਦਲਿ। ਅਤੇ ਪੀਰ ਦਾ ਮੁਖ ਕਾਂਬੇ ਦਲਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਤਿ
 ਸਾਂ ਕਾਂਬਾ ਇਤੁ ਦਲਿ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰਾਂਗਮ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉ। ਮਸਲਮਾਨਾਂ ਕਾਂਬੇ
 ਨੁ ਅਰੁ ਪੀਰ ਪੀਰ ਕੀ ਠਉਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਜੀ ਖੁਦਾ ਇਬਾਂ ਦੁਹੁ ਭੁਲੇਖ ਦੀ
 ਭਵਾਂਲੀ ਏਹਾ ਹੈ। ਪੀਰ ਜੀ ਤੁਖੁ ਦਾਇ ਨੂੰ ਇਵ ਭਾਲ ਦਾ ਹੈ। ਜਿਉ ਨ ਦੀ ਵਿਚਿ ਦਸਤੁ ਛੁਛੀ ਦੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਪੀਰ ਅਖਿਆਨਾਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਤੇਰੇ ਬੈਤ ਸੁਣ ਕਹਿਆ ਸੀ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੁ ਖੀਆਂ ਸੇ। ਅਸਾਂ ਅਖਿਆਨਾਂ
 ਜਿਨਾਂ ਦਾ ਏਹੁ ਬੈਤ ਹੈ। ਤੈਦਾ ਦੀ ਦਾਰੁ ਭੀ ਕਰੀ ਮੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ਅ
 ਸੀ ਜੀ ਦੇ। ਅਸਾਂ ਨੁ ਤਸਾ ਰੇ ਮਿਲੇ ਨਾਲਿ ਸਰਫੁ ਰਾਜੀ ਹੋਈ। ਤਸਾਂ ਭਾਂਦੀ ਦਾਰੁ ਹੈ ਇਆਂ ਨਿਪ
 ਲੁ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਪੀਰ ਅਖਿਆਨਾਂ ਜਿਏ ਨਾਨਕ ਮੇ ਕੁ ਤੇਰੇ ਬੈਤ ਦਾ ਬਿਆਨੁ ਭੀ ਹੈਰਾਨੁ ਲਗਾ ਹੈ। ਉਹੁ ਦਾ ਮ
 ਜਨਨ ਅਖੀ ਦੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੀ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ਫੁਰਮਾਈ ਏ। ਜੇ ਕੁ ਝੁਖ ਦਾਇ ਭੇਜ
 ਸੀ ਸੇਈ ਜਬਾਬੁ ਅਖਸਾਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤਾਈ ਪੀਰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਖਬਰੀ ਖਨੈ ਸੁਅਲੁ ਕੀ
 ਤਾਂ। ਸੇਲੋ ਕਾ ਸੇਖ ਬਿਰਾਂਗਮ ਅਖਿਆਨਾਂ ਪਾਇ ਪਟੇਲਾ ਪਜੁ ਕਰੀ ਕੀ ਬਲ ਰੀ ਪਹਰਾ। ਜਿਨੀ ਦੇ ਸੀ
 ਸਹੀ ਮਿਲੈ ਮੇ ਸੇਈ ਦੇ ਸੁਕਰਾ। ੪॥ ਤਿਸੁ ਕਾਂਪਰੁ ਮਾਰਥਾ। ਜਿਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਏ ਹੁ ਜੇ ਤੈ ਕਹਿਆ ਜ

ਹਿਕੁਖਦਾਂਇਹੈ। ਸੋਹਿਕੁਖਦਾਂਇਕਉਕਰਿਪਾਂਈਦਾਂਹੈ। ਕਪਹੈਪਾਂਹਿਕਰੀ। ਚੀਥਹੈਪੈਨਿਕਰਿ। ੨੧੨
 ਲੰਗੋਟੀਵਿਚੁਥੀਨਿਕਲਾਂ। ਕਿਉਜਾਂਤੁਵਿਚਿਜਾਂਇਰਹਾਂ। ਕਿਨਿਹਾਂਲੀਅਾਂਇਸਤੀਅਾਂਅਪਰਿ
 ਮਹਲਿਛੁਡਿਕਰਿ। ਧਿਥਾਂਪੈਨਿਨਿਕਲਾਂ। ਜਿਤੁਗਲਿਜਿਤੁਸੇਦਾ। ਮੇਰੁਜਾਂਹਿਬੁਮੇਕਮਿਲੈ। ਸਾਂ
 ਈਗਲੁਕਰਦਾਂਹਾਂ। ਪਰੁਤੀਮੇਕਉਹੁਬਾਂਤਿਦਸਾ। ਜਿਤਸੇਵਜਿਤੁਮਿਹਨਤੁਮੇਕੁਸਾਂਹੋਬਮਿਲੈ। ਸੇ
 ਈਜਬਾਂਬੁਮੇਕੁਡੇਹਾਂ। ਤਾਂਗੁਰਨਨਕਜੀਸਰੀਅਤਵਿਚਿਸਲੋਕੁਸੁਅਲੁਬੈਤੁਦਾਂਦਿਤਾਂਕਾਂਹੋਪ।
 ਰਿਪਟੇਲਾਂਧਜਕਰੀਕਿਬਲੋਹੀਪਹਰਕਾਂਹਿ। ਘਰਹੀਬੈਠਿਅਾਂਸਹੁਮਿਲੈਜੇਚਿਤੁਰਾਂਪਹੁਰਾਂਇ।
 ੫। ਸਲੋਕਾ। ਦਿਤਾਂਘਰਹੀਮੰਧਦਿਦੇਸੁਪਿਰੁਨਿਤੁਸਾਰੇਸਮਾਂਲੋ। ਨਨਕੀਮਿਲਦਿਅਾਂਦਿਲੁ
 ਨੁਲਗਈਜੇਨੀਅਤੁਰਾਂਸੁਕਰੋ। ੬। ਤਿਸਕਾਂਪਰਮਾਂਰਥਾ। ਜਿਏਸੇਖਜੀਕਿਤੁਕਾਂਰਇਤੁਕਪਹੈਪਾਂ
 ਰੁਤਾਂਹੈ। ਕਿਸੁਕਾਰੁਤੁਚਿਰਗਟੀਅਪੈਨਦਾਂਹੈ। ਕਿਤੁਕਾਂਰੁਧਰਮਹਲੁਇਸਤੀਅਾਂਛੁਡੁ
 ਦਾਂਹੈ। ਏਨੀਗਲੀਖਦਾਂਇਨਾਂਹੀਪਈਦਾਂ। ਸਿਦਕੁਸੁਪਾਂਈਦੀਹੈ। ਸੇਖਜੀਪਰਿਬੈਠਿਅਾਂ
 ਹੋਇਅਾਂਸਿਦਕੁਬਾਂਇਰਹਦਾਂਹੈ। ਸਿਦਕੁਸੁਬੁਰੀਵਿਚਿਰਹਿਅਾਂਅਤੇਅਾਂਪਦਾਂਦਿਲੁਬ।
 ਇਰਖੀਮੇ। ਭੁਸੀਵੇਸੀਕੀਤੇਖਦਾਂਇਨਾਂਹੀਮਿਲਦਾਂ। ਸੇਖਜੀਜੇਅਉਰਤਪਰਿਹੋਵੈਅਤੇ

ਮਰਦਾ ਵਿਦੇਸ਼ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਅਉਰਤ ਖਸਮ ਦੇ ਹਕੂਮ ਦਬਾਇ ਚਿਬਹਿਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਉਰਤ ਖਸਮ ਕੀ। ਤਾਂ ਖਸਮ
 ਮੁਅਉਰਤ ਕਾ ਹੋਇ। ਜੇ ਤਾਂ ਸੇਖੁ ਜੀ ਅਉਰਤ ਬਦਰਾਂਗੀ ਹੋਵੈ। ਖਸਮ ਨਾਂ ਲਿਸਿਦ ਕੁਨਾਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
 ਅਉਰਤ ਬਜਹ ਗਾਂਗੇ ਹੋਇ। ਖਸਮ ਦੀ ਨਹੋਈ। ਖਸਮ ਕੀ ਸਾਂਗ ਨਾਂ ਸਾਂਤੀ ਆਸਾ। ਸੇਖੁ ਜੀ ਓਹੁ ਅਉਰ
 ਰਤ ਅਉਰ ਦੀ ਹੋਈ। ਜੇ ਸਬੁਰੀ ਕਰਿ ਕੇ ਸਿਦਕ ਵਿਚਿ ਬਹਿਰ ਹੋਤਾਂ ਸਿਦਕ ਹੁਮਰਾਂ ਦੋਹੋਵੈ।
 ਤਾਂ ਖਸਮ ਨੁਪਾਰਿ ਬੈਠਿ ਆਪਾਂਏ। ਤਾਂ ਸੇਖੁ ਬਿਰਾਂਗੁ ਮੁਖ ਛੀਖ ਬਰਖੁਦਾਂਇ ਦੀ। ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਨੰਦੀ
 ਕੰਤ ਨਰਾਇਣ ਆਵਡੀ ਬਿਮਿਟੀ ਆਸਾ। ਧਨੁ ਕੁਕਰੋ ਰਾਹਿ ਤੈਸਾਂ ਹਿਬੁਨਾਂ ਮਿਲੀ ਆਸਾ। ੧॥ ਤਿਸ ਕਾਂਪ ਦੀ
 ਰਮਾਂ ਰਥਾ। ਤਾਂ ਸੇਖੁ ਕਹਿ ਆਂ ਜਿਏ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਤੇ ਜੋ ਕਹਿ ਆਂ ਕਿ ਸਿਦਕ ਸਬੁਰੀ ਕਰਿ ਕੇ ਬਹਿਰ ਹੁਇ
 ਖਾਂ ਮੇਤਾਂ ਜਦਿ ਜੁਆਨੀ ਆਂਗੀ। ਖਿਜਮਤ ਵਿਚਿ ਪਹੁਚ ਦੀ ਆਂਗੀ। ਤਾਂ ਮੁਕੁ ਖਸਮ ਨਮਿਲਿ ਓ।
 ਹੁਇ ਬਿਰਖੁ ਹੋਈ। ਹੁਇ ਖਿਜਮਤ ਇਸਤੇ ਹੋਵੇ ਤੇ ਰਹੀ। ਹੁਇ ਇਸਨੂੰ ਗੋਰ ਦੇ ਦਿਨ ਆਂਏ।
 ਇਸੁ ਦਾ ਕਦੁ ਹੁਵਾ ਲੁਹੋਇ। ਉਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚਿ ਨਾਂ ਮਿਲਿ ਓਹੁ ਇਏ ਸਨੂੰ ਉਮੇਦੁ ਰਹੀ। ਇਸੁ ਬਾਂ
 ਤ ਦਾਂ ਕੀ ਹਾਂ ਲਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਜੀ ਸਰੀਤ ਵਿਚਿ ਬੈਤੁ ਦਿਤਾਂ। ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਜਿਮ ਹਲਕੁ ਚਜੀ ਮਰ
 ਵਣੀ ਕਾਲੀ ਮਨਹੁ ਕਜੁ ਪਾਜੇ ਰਾਣ ਹੋਵੇ ਨਿਤਾਂ ਪਿਰੁ ਰਵੈ ਨਾਂ ਨਕੁ ਅਵਗਾਣੁ ਮੁੰਧਾ। ੮॥ ਤਿਸ ਕਾਂਪ ਰਮਾਂ

ਪਾਇਆਂ ਹੈ॥ ਜਿਨੀ ਰਾਇ ਤੈ ਪਾਇਆਂ ਹੈ॥ ਸੇ ਮੈ ਕੁ ਭੀ ਦਸਾ ਸੇ ਰਾਇ ਮੈ ਕੁ ਦਸਤੁ॥ ਜਿਨ ਕੁ ਕਮਾਇ ਕਰਿ
 ਸਾਂਹਿ ਬੁਕੁ ਮਿਲਿਆਂ ਹੈ॥ ਸੇ ਰਾਇ ਮੈ ਕੁ ਭੂ ਸਿ ਸੁਕਿਆਂ ਅਖਰੁ ਸੁਕਿਆਂ ਰਾਇ ਹੈ॥ ਸੁਕਿਆਂ ਮਈਆਂ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ
 ਜਿਤੁ ਅਖਰਿ ਜਿਤੁ ਗੁਇ ਸਾਂਹਿ ਬੁਕੁ ਤਵ ਸਿਆਵਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਰੂ ਨਾਨਕ ਸਗੀ ਅਤ ਦਿਚਿ ਬੈਤੁ ਕਹਿਆ
 ॥ ਸੋਲੇ ਕੁ ਨਿਵਦੁ ਸੁਅਰਧਿ ਵਦੁ ਗੁਇ ਜਿਹ ਬਾਂ ਮਈਆਂ ਮੰਤ੍ਰ॥ ਜਾਂ ਤੈ ਭੈਣ ਵਸਿ ਕਰੀ ਤਾਂ ਵਸਿਆਂ ਵੈ
 ਕੀਤੁ॥ ੨੦॥ ਸੇਵਾਂ ਕਰੈ ਜੁ ਕੀਤੁ ਕੀਤੁ ਤਿਸੀ ਕਾਂਹੋਇ॥ ਗਰੀਬੀ ਕੀਤੁ ਨੁਪਾਈ॥ ਮੈ ਭਾਂਵੈ ਖਰੀ ਸੁਆਲਿ
 ਉਹੋਇ॥ ੨੧॥ ਸੇਵਾਂ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਂ ਵਸੀ ਜਾਂ ਕਉਨ ਦਰਿ ਕਰੇ॥ ਨਾਂ ਨਕਸ ਭੇਸਹੀ ਆਪਲ ਰੇ ਕੀਤੁ ਤਿਸੀ ਕਾਂਹੋ
 ਇ॥ ੨੨॥ ਤਿਸ ਕਾਂਪ੍ਰਮਾਂ ਰਬਾ॥ ਤਾਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੁਏ ਸੇਖੁ ਜੀਏ ਹੁਨਿ ਵਚਲਣਾਂ ਹਰਿ ਕਿਸੀ ਅਗੇ ਰੁ
 ਲਾਂ ਹੈ॥ ਜਏ ਹੁ ਅਖਰੁ ਹਈ॥ ਅਤੇ ਕੋਈ ਕੁਲਾਂ ਮੰਨਹੁ॥ ਅਤੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾਂ ਕਰਿ ਮੰਨਹੁ॥ ਪਰਮੇ ਸਰੁ ਦੁਖ
 ਦੇਵੈ ਭਾਂਵੈ ਸੁਖ ਦੇਵੈ ਮਨੁ ਖਖੇਵੈ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਇਸਨੁ ਗੁਣੁ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਏਤੁ ਸਾਂਹਿ ਬੁਕੁ ਤੁਖਰਾਂ ਖਸੀ ਹੋਵਾਂ
 ਏਸ ਦੇ ਬਾਬੀ ਅਹਰੁ ਵਨ ਹੋਵਾਂ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਜਿਹ ਵਾਂ ਤੇ ਕੁਲਾਂ ਸਬ ਦੁਬੇਲੈ॥ ਜਿਹ ਵਾਂ ਤੇ ਸਿਫ ਤਿਸਾਂਹਿ
 ਬੁਦੀ ਕਰੈ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਮਈਆਂ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ॥ ਏਸਨੁ ਏਕ ਰਿਕੈ ਏਸ ਦੇ ਵਸਿ ਕੀਤੁ ਹੋਵਾਂ ਹੈ॥ ਜਾਂ ਇਤਨੀਆਂ
 ਵਸਤੂ ਕੋਈ ਬੀਦਾ ਕੋਈ ਬੀਦਾ ਵਸਿ ਕਰੈ ਤਾਂ ਸਾਂਹਿ ਬੁਖਦਾਂਇ॥ ਖਸਮੁ ਜੇਹੋ ਜੇਇ ਸਦੇ ਵਸਿ ਹੋਵਾਂ ਹੈ॥

ਰਬਾ ਜੀ ਏਸ ਨੁਖ ਸਮੁਨਾਂ ਲਿਜਾਇ ਜੁ ਅਨੀ ਵਿਚਿ ਨਾਂ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਕੁਛੁ ਦੇ ਸੁਖੁ ਦਾਇ ਵਿਚਿ ਨਾਂ ਹੀ
 ਏਹੁ ਦੇ ਸੁਖੀ ਦੇ ਵਿਚਿ ਹੈ। ਅਉਰਤ ਜਾਂ ਕੁਚ ਜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਖਸਮ ਉਸ ਨਾਂ ਕਸੁ ਘਟੁ ਹੋ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ
 ਉਪਰਿ ਨਾਂ ਹੀ ਮਿਹਰ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਅਉਰਤ ਸੁਚ ਜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਤੇ ਸੀਰਾਂ ਰੁ ਵਿਚਿ ਰਹਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ
 ਮਹਲ ਤੇ ਕੁਲੀ ਖਸ ਸੁਈ ਅੰਦਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਮਹਲ ਨਸਾਂ ਹਿ ਬੁਧ ਹੁਤੁ ਖਸੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਮਿਲੈ। ਅਰੁ
 ਤਾਂ ਮਹਲ ਕੁਚ ਜੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮਹਲ ਤੇ ਸਰ੍ਹੋਂ ਏ ਅੰਦਰ। ਤਾਂ ਉਸ ਮਹਲ ਦੇ ਖਸਮ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਨ ਜੀ ਕਿ
 ਅੰਦਰ। ਕੁਚ ਜੀ ਏ ਤੁਹੈ। ਜੁ ਖਸਮ ਦੀ ਸਾਂ ਰਨ ਜਾਇ। ਅਤੇ ਸਰ੍ਹੋਂ ਏ ਬਦ ਬੁਝਿ ਏਹੁ ਜੋ ਬਦ ਅਮਲ
 ਕਰੈ। ਚੋਰੀ ਜਾਂ ਗੀ ਨਿੰਦਿ ਅੰਮ੍ਹੀ ਕਾਂ ਰੁ ਕਰੈ। ਕਿਰੇ ਧੁ ਕਰੈ। ਲੋ ਕੁਮੇ ਹੁਤੁ ਨ ਬੋਲੈ। ਏ ਨੀ ਗਲੀ ਏ ਨੀ
 ਬਾਂਤੀ ਏਸ ਨੁ ਸਰ੍ਹੋਂ ਏ ਅੰਦਰੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਏਹੁ ਬਲਾਈ ਇਸੁ ਵਿਚਿ ਹੋਵਨੁ। ਤਾਂ ਸੇ ਖਜੀ ਇਸ ਨੁ
 ਸਾਹਿਬ ਖਸਮ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਨ ਜੀ ਕਿ ਅੰਦਰ। ਜਾਂ ਏਸ ਨੁ ਗੁਨ ਹੋਵਨਿ ਤਾਂ ਏਸ ਨੁ ਖਸਮ ਮਿਲੈ। ਤਾਂ ਸੇ ਖੁਬ
 ਰਾਂਹਮ ਕਹਿਆ। ਬੈਤੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਖਬਰ ਦਾ ਸੁਅੰਲ ਕੀਤੇ ਸੁ। ਕਉਣੁ ਜੁ ਅਖਰ ਕਵਣੁ ਗਾਵ ਕਵ
 ਏਸੁ ਮਇਆਂ ਮੀਤਾ ਕਵਣੁ ਜੁ ਭੈਣ ਦੇ ਸੁ ਕਰੀ ਜਿਤੁ ਦਸਿਆਂ ਵੈ ਕੀਤਾ। ਏ ਅਤਿ ਸਕਾਂ ਪਰਮਾਂ ਰਬਾ।
 ਤਾਂ ਸੇ ਖਬਿਰਾਂ ਹਮ ਕਹਿਆ ਜਿਏ ਨਾਂ ਕੁਜੀ ਤੁੰ ਜਿਹੈ ਸਿਰਾ ਏਵੰ ਤੁਹੈ। ਤੈਰਾ ਏ ਕਰਿ ਕਰਿ ਸਾਂ ਹਿਬ

ਜਾਂ ਇਜੇਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ। ਪਦੁ ਜਾਂ ਏਹੁ ਸੇਵਾ ਸਾਂਹਿ ਬੁਨੁ ਭਾਵੈ। ਤਾਂ ਜਿਤਨੀ ਆਸਹੀ ਆਕਹਾਂ ਵਦੀ ਆਹੈ।
 ਤਿਤਨੀ ਆਵਿ ਚੋਪਾਟਿ ਕਾਈ ਨਾਂਹੀ ਕਹਾਂ ਵਦੀ ਆਹੈ। ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਜਾਂਹਗਾਂ ਕਹਾਂ ਵਦੀ ਆਹੈ। ਨਿ
 ਜਿਹਵੇ ਗੀਤੁ ਇਲਈ। ਹਵੇ ਸੇਵਾ ਕਰੀ। ਹਵੇ ਗੀਤੁ ਇਲਈ। ਜੇਦੇ ਸਿਰੇ ਮੇਰਾਂ ਕੀਤੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ
 ਲਾਹੈ। ਪਦੁ ਜਿਸਨੇ ਮਿਹਰ ਕੀਨ ਜਾਰਿ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਸੇਵਾ ਸਾਂਹਿ ਬੁਨੁ ਭਾਵੈ। ਦੇਵੇ ਸਿਰੇ
 ਕੀਤੁ ਉਸੇ ਦਾ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਸਭੁ ਨਾਂਹ ਲਾਨੁ ਛਡਿ ਕਰਿ ਕੀਤੁ ਉਸੇ ਦਾ ਹੋਵੈ। ਉਸੇ ਨਾਂਹ ਦੇ। ਉਸਦੇ ਵਚਨ
 ਵਿਚਿ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਸੇਖਰਿ ਗਾਮੁ ਕਹਿ ਆਨ ਨਕੁ ਜੀ। ਨਿਬੇ ਵਕਰਿ ਕੇ ਫੇਰਿ ਰਲਾਇ ਪਾਇ। ਕਹੈ ਜੀ ਸੇ
 ਵਾਂ ਪਿਛੈ ਨ ਜਰਾ। ਕਿਨ ਜਰੁ ਪਿਛੈ ਸੇਵਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂਹ ਕਢੇ ਰਿਸਹੀ ਆਤਿ। ਵਿਚਿ ਬੈਤੁ ਕਹਿ ਆਸ ਲੇਕਾ
 ਸੇਵਾਂ ਕਰੇ ਜੁ ਕੀਤੁ ਕੀਤੁ ਤਿਸੀ ਕਾਂਹੋਇ। ਗਾਰਬੀ ਕੀਤੁ ਪਾਈ ਮੇਭਾਵੈ ਪਰੀਸੁ ਆਲਿ ਉਹੋਇ। ੧੩
 ਤਿਸ ਕਾਂਪਰਾਮ ਰਬਾ। ਜਿਏ ਸੇਖਰੀ ਮੂਲੁ ਇਸਦੀ ਸੇਵਾਂ ਹੈ। ਸਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਗਾਰਬਨਾਂ ਕਰੇ ਨਿਹਰਾ
 ਰਬੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਸੇਵਾਂ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਪਰੁ ਸਾਂਹਿ ਬੁਨੁ ਕੀਨ ਦਰਿ ਹੋਇ। ਜਾਂ ਏਹੀ ਸੇਵਾਂ ਕਰੇ ਅਤੇ ਗਾਰਬਨਾਂ
 ਕਰਹੀ। ਜਾਂ ਇਸਨੁ ਨ ਜਰਿ ਹੋਇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈ ਮੇਭਾਵੈ ਹੁਵਸਤੁ ਸਾਂਹਿ ਬੁਦੀ ਹੋਈ। ਅ
 ਤੇ ਸੋਹਈ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਸੇਵਾਂ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਪਸਮੁ ਨਾਂਹਿ ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਤੇ ਸੁਰਤ ਦਾ ਗਾਰਬ ਕਰੇ ਤਾਂ ਏਸਨੁ ਸਾਂਹਿ

ਬੁਗਰਬੁਕਰਿਕਰਿਨਜੀਕੁਨਹੀਆਂਵਈਭਾਂਵੈਕੇਹੀਸੋਹਈਹੋਵੈ। ਤਬੁਸਾਂਹਿਬਾਇਜਨਮਿਹਰਵਾਂਨ
 ਹੋਵਈ। ਤਾਂਇਸਦਾਂਨਾਂਉਛੁਟਹੁਪਵੈ। ਸੁਹਾਂਗਇਨਹੋਵਈ। ਤਿਥੀਇਸਦਾਂਮੁਲੁਸੇਵਾਂਹੈ। ਸੇਵਾਂਤੇਸਾਂ
 ਹਿਬਪਾਂਈਦਾਂਹੈ। ਸੇਖੁਜੀਸੇਵਾਂਕਰਿਕੇਗਰਬੁਨਾਂਕਰੇਤਾਂਪਾਂਏ। ਪਟੁਪਹਿਲੇਸੇਵਾਂਹੈ। ਸੇਵਾਂਤੇਸਾਂਹਿਬ
 ਪਾਂਈਮੈ। ਤਾਂਸੇਖੁਬਿਰਾਂਹਮਗੁਰੂਨਾਂਨਕੁਦਿਆਂਕਦਮਾਨੁਹਬਲਾਂਇਕਰਿਮਾਂਏਸਿਰਤੇਮਥਿਤੇਲਾਂ
 ਇਅਾਂਅਾਂਖਿਓਜੁਜੁਦਾਂਹਿਨਾਂਨਕੁਦਾਂਹਿਨਾਂਨਕੁਜੀ। ਜੇਨਿਖੁਦਾਂਇਦੇਗਾਂਹਿਦੀਸਚੀਖਬਰਦਿਤੀ
 ਅਸਾਂਕੁਭੀਕੁਝੁਖੁਦਾਂਇਦੇਗਾਂਹਿਦੀਖਬਰਹੋਈ। ਕਰਮਖੁਦਾਂਇਦਾਂਹੋਇਅਾਂਅਸੀਜੀਏ। ਜਿ
 ਬੀਦਾਂਖੁਦਾਂਇਦਾਂਅਸਾਂਨਮਿਲਿਅਾਂਖੁਦਾਂਇਦਾਂਅਹਲੀਮਿਲਿਅਾਂਜਾਂਨਿਖੁਦਾਂਇਹੀਮਿਲਿਅਾਂ। ਅ
 ਜੁਖੁਦਾਂਇਦੇਮਿਲੇਇਦੇਚਿਸਕੁਕੁਝੁਨਾਂਹੀ। ਪਣੁਜੀਇਕੁਗਸਤਾਂਕੀਪਉਦੀਹੈ। ਜੁਖੁਦਾਂਇਦੀ
 ਅਾਂਬਹੁਤੁਗਲਾਂਪੁਛੀਦੀਅਾਂਹੈਨਿ। ਜੇਖੁਦਾਂਇਦੇਨਾਂਵੈਦੀਅਾਂਗਲਾਂਕੀਚਨਿਅਤੇਹੋਰਹੋਰਗ
 ਲਾਂਖੁਦਾਂਇਨਾਂਵੈਕੇਰਨੀਅਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕੁਜੀਸਗੀਅਤਦਿਚਿਥੈਤੁਕਹਿਅਾਂ। ਅਸੇਲਕਾ
 ਜਿਰੂਪੇਕਾਂਮੈਦੋਸਤੀਰੂਪੇਜਾਂਵੈਗਛੁਲਬੈਮਾਂਲੈਪਾਲਿਮਿਲੈਮਿਚਲਉਪੇਸਥਿਹੁਪਲਿਪੁ। ਭਉਕੇ
 ਕਰੋਪੁਖੁਅਾਂਹੋਇਫਕਰੂਪਿਟੈਅੰਧੁ। ਚਪੇਚੰਗਨਿਨਾਂਕਾਂਇਦੁਨਾਂਵੈਸਹਿਗੰਧੁ। ੧੪। ਤਿਸਕਾਂਪਰ

ਮਾਂ ਰਬਾਗੁਰਨਾਨਕਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿਓ ਸੇਖੁ ਜੀ ॥ ਜਿਓ ਰੂਪੇ ਕਾਂ ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਹੁਤੈ ॥ ਜਿਓ ਰੂਪੇ ਅਤੈ ਸੁਆ
ਦੈ ਨਮੁ ਹਬਤਿ ਹੈ ॥ ਜਿਓ ਲਬੈ ਅਤੈ ਮਾਂ ਲੈ ਨਮੁ ਹਬਤੈ ॥ ਜਿਓ ਰੂਪੇ ਤੈ ਨਿਹਾਲੀਆਂ ਅਤੈ ਸਿਹਜਾਂ ਨਮੁ
ਹਬਤੈ ॥ ਤਿਓ ਖੁਦਾਂ ਇਦਿ ਅੰਬੀਦਿ ਅਨਮੁ ਹਬਤੈ ॥ ਖੁਦਾਂ ਇਦੈ ਨਾਂ ਲਿਖੁ ਹਬਤਿ ਹੈ ॥ ਉਨ੍ਹਨੁ ਖੁ
ਦਾਂ ਇਦੀਆ ਗਲਾਂ ਇਉਂ ਜੋ ਹਦੀਆਂ ਹੈ ॥ ਜਿਓ ਰੂਪਨੁ ਤੇਜਨੁ ਜੋ ਹਦਾਂ ਹੈ ॥ ਜਿਓ ਰੂਪਨੁ ਸਿਹਜਾਂ ਸੁ
ਹਦਦੀ ਹੈ ॥ ਤਿਓ ਖੁਦਾਂ ਇਦੀਆ ਗਲਾਂ ਖੁਦਾਂ ਇਦਿ ਅੰਬੀਦਿ ਅਨੁਸੁਹਾਂ ਦਦੀਆਂ ਹੈ ॥ ਨਿਸੇਖ
ਜੀਏ ਹੁਆਂ ਨੁ ਖੁਦੈ ਪੁਕਰਤਾਂ ਹੈ ॥ ਭਉਕੁ ਭਉਕੁ ਖੁਆਂ ਰੋਦਾਂ ਹੈ ॥ ਸਮਝਦਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਅੰਧਾਂ ਹੈ ॥ ਜਿਏ ਹੁਗ
ਲਿਕੁ ਝੁਨਾਂ ਹੀ ॥ ਜਿਚਰੁ ਏਹੁ ਬੋਲੈ ਤਿਚਰੁ ਏਹੁ ਖੁਦਾਂ ਇਦੀਆਂ ਹੀ ਗਲਾਂ ਬੋਲੈ ॥ ਜੇ ਨਾਂ ਬੋਲੈ ਤਾਂ ਏਸੁ
ਚੁਪਾ ਗੋਚਰਾਂ ਹੈ ॥ ਪੜ੍ਹ ਜੀ ਬਿਨਾਂ ਖੁਦਾਂ ਇਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰੁ ਬੋਲਦਾਂ ਭੁਲਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ॥ ਹੋਰੁ ਜੁ
ਬੋਲਦੈ ਨਾਂ ਲੇ ਚੁਪਾਂ ਤਾਂ ਹੀ ਭੁਲਾਂ ਹੈ ॥ ਜੇ ਬਿਨਾਂ ਖੁਦਾਂ ਇਥੀ ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ ਬੋਲੈ ਜੁਦੈ ਕਹੈ ॥ ਜੇ ਮੁਹੁ ਝੁਟਾਂ ਕੀਦੈ
ਹੋਇ ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਬੋਲਦਾਂ ਹੈ ਜੇ ਸੁਭੋ ਲਿਖੀਦਾਂ ਹੈ ॥ ਦਰਗਾਂਹ ਦਿਚਿ ॥ ਜੇ ਤੁਥੋ ਲੈ ਇਸਦਾਂ ਬੁਰਾਂ ਲਿ
ਖੀਐ ॥ ਜੇ ਇਹੁ ਆਪਦਾਂ ਬੁਰਾਂ ਕਉ ਲਿਖਾਂ ਇਦਾਂ ਹੈ ॥ ਏਹੁ ਖੁਦਾਂ ਇਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਕਰੇ ॥ ਖੁਦਾਂ ਇਦਾਂ
ਹੀ ਨਾਂ ਉਥੈ ਲੈ ॥ ਜੇ ਤੁਥੋ ਇਸਦਾਂ ਭੁਲਾਂ ਲਿਖੀਐ ॥ ਜੇ ਏਹੁ ਬਿਨਾਂ ਖੁਦਾਂ ਇਥੀ ਕਉ ਹੋਰੁ ਬੋਲਦਾਂ

ਅੰ

ਹੈ॥ ਜੁਇਸਦਮੁਹਸਿਆਹੁਹੋਦਾਹੈ॥ ਦਰਗਾਹੁਦਿਚਿ॥ ਏਥੇਰੀਦਾਹੈ॥ ਅਤੇਥਾਂਇਥਾਂਇਸਰਮੀਦਾ
 ਹੋਦਾਹੈ॥ ਇਸੁਬੀਦੇਨੁਹੋਰਸਬੇਲੋਏਥੀਚੁਪਾਂਤਾਂਹੀਭੁਲਾਂਹੈ॥ ਅਕੈਖੁਦਾਂਇਦੀਆਂਬਾਂਡਾਂਬਿਨਾਂਹੋ
 ਰੁਕੁਛੁਬੇਲਣਾਂਭੁਲਾਂਹੀ॥ ਸੇਖਜੀਜਿਤਨੀਅੰਤੁਖੁਦਾਂਇਦੀਆਂਗਲਾਂਪਛੁਹਿਗਾਂ॥ ਤਿਤਨੀ
 ਆਂਗਲਾਂਤੇਮੇਰਾਂਭੀਫਾਂਇਦਾਂਹੈ॥ ਅਤੇਤੇਰਾਂਭੀਫਾਂਇਦਾਂਹੈ॥ ਸੇਖਜੀਖੁਦਾਂਇਦੀਆਂਗਲਾਂਕ
 ਰਈਆਂਦੁਲਨਾਂਹੀਕਰਈ॥ ਤਾਂਸੇਖਬਿਰਾਹਅਰਜਕੀਤੀ॥ ਜਿਏਨਾਂਨਕੁਜੀਇਕੁਮੈਕੁਕਾਂਤੀਲੋ
 ਰੀਦੀਹੈ॥ ਸੋਕਿਜੇਹੀਲੋਰੀਦੀਹੈ॥ ਪਰਕੇਰੇਲੋਹੇਦੀਲੋਰੀਦੀਹੈ॥ ਸਾਂਰਕੀਏਹਜਿਕਾਂਤੀਹੈ॥
 ਜੇਜਨਾਂਦਰਦੇਗਲਿਦੁਰੇ॥ ਤਾਂਜਨਾਂਦਰਹਲਾਂਲੁਥੀਵੈ॥ ਜੇਬੀਦੇਦੇਗਲੁਦੁਰੇ॥ ਤਾਂਬੀਦਾਂਹਲਾਂਲੁ
 ਥੀਵੈ॥ ਤਾਂਮੈਕੁਇਜੇਹੀਕਾਂਤੀਰੇਹਜੇਮੈਖੁਨਾਂ॥ ਜੇਦਾਂਕੁਠਾਂਬੀਦਾਂਹਲਾਂਲੁਥੀਵੈ॥ ਤਾਂਗੁਰੁਨਾਂਨਕ
 ਬੈਤੁਕਹਿਸਰੀਅਤਦਿਚਿ॥ ਅਸਲੋਕੁ॥ ਅਚਕੀਕਾਂਤੀਸਚੁਸਭੁਸਾਂਰਾ॥ ਪਾਂਰੁਤਤਿਸਕੀਅਖ
 ਰਅਪਾਂਰੁ॥ ਸਚੁਕੀਸਾਣੁਲਈਚਿਭੁਕਾਂਇ॥ ਗੁਣਕੀਥੇਕੇਵਿਚਿਸਮਾਂਇ॥ ਤਿਸਕਾਂਕੁਠਾਂਹੋਵੈ॥
 ਸੇਖਾਲੋਹੁਲਬੁਨਿਕਥਾਂਵੇਖਾ॥ ਹੋਇਹਲਲੁਲਗੇਹਕਿਜਾਂਇ॥ ਨਾਂਨਕਦਰਿਦੀਦਾਂਰਿਸਮਾਂਇ॥
 ੧੫॥ ਤਿਸਕਾਂਪਰਮਾਂਰਖਾ॥ ਗੁਰੁਨਾਂਨਕੁਜੀਕਹਿਅੰਜਿਏਸੇਖਜੀ॥ ਇਸੁਕਾਂਤੀਦਾਂਬੀਦਾਂਹਲਾਂਲੁ

ਨਾਂਹੀ ਥੀ ਦੱਸੇ ਤੇ ਰੇਲ ਕਿ ਹੈ। ਪਰ ਸਚੁ ਕੀ ਕਾਂਤੀ ਹੋਇ। ਸਚੁ ਕੇ ਸਾਂ ਰਤੇ ਪਰੀ। ਮੇ। ਸਚ ਕੀ ਸਾਂ ਬਿਸਿ। ੨੫
 ਕਿਲੁ ਕਾਂਇ ਚਿਲੁ ਕਾਂਇ ਲੀਜੀ ਮੇ। ਤਿਸ ਕਉ ਬੇ ਕਰ ਗਏ ਕੀ ਹੋਇ। ਤਿਸ ਦਿ ਚਿ ਉਹੁ ਕਾਂਤੀ ਸਮਾ
 ਹੈ। ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਂ ਬਿਜੇ ਬੀ ਦੰ ਕੁਜੇ। ਤਾਂ ਹਲਾਂ ਲੁਥੀ ਦੈ। ਸਨਾਂ ਵਰ ਹਲਾਂ ਲੁਨਾਂ ਹੀ ਥੀ ਦਾਂ। ਤਿਸ ਕਾਂ ਕੁਠਾਂ ਹੋਇ
 ਸੇਖ ਜੀ। ਸੇਖ ਜੀ ਲੋਹੁ ਦੀ ਜਾਂ ਹਰਾਂ ਏ ਸਾਂ ਦਿ ਚੋਲ ਬੁਜਾਂਇ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਹਲਾਂ ਲੁਥੀ ਦੈ। ਜਿ ਚਰੁ ਏ ਸਾਂ ਦਿ
 ਚਿਲੁ ਬੁਹੈ ਤਿ ਚਰੁ ਏਹੁ ਅਕਰੁ ਹੈ। ਹਲਾਂ ਲੁ ਤਾਂ ਥੀ ਦੈ ਜਾਂ ਇਸੁ ਦਿ ਚੁਹੁ ਲੁ ਬੁਜਾਂਇ। ਤਾਂ ਹਲਾਂ ਲੁਥੀ ਦੈ।
 ਤਾਂ ਵਰ ਕੀ ਲਾਂਇ ਕੁ ਹੋਇ। ਨਾਂਤਰ ਵਰ ਕੀ ਲਾਂਇ ਕੁ ਨਾਂਹੀ। ਏਹੁ ਬੀ ਦਾਂ ਅਪੈ ਨਾਂ ਪਾਂ ਕੁ ਹੈ। ਜੇ ਏਹੀ
 ਕਾਂਤੀ ਕੁ ਸੈ ਤਾਂ ਏਹੁ ਬੀ ਦਾਂ ਹਲਾਂ ਲੁਥੀ ਦੈ। ਸੇਖ ਜੀ ਏਹੁ ਕਾਂਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਪਿਨ ਸਕੇ। ਤਿਸੇ ਖੁਖੁ ਸਾਂ ਲ
 ਹੋਇ ਕਰਿ ਰੁਰਿ ਗਇਆਂ। ਤਾਂ ਸੇਖੁ ਮਾਂ ਪਿਅ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛੁ ਲੋਹੀ ਦਾਂ ਅਹਾਂ ਸੇਖੁ ਦਾਂਇ ਅਸਾਂ ਕੁਠਿ ਤਾਂ
 ਅਸੀ ਨਿਹਾਂ ਲੁਥੀ ਏ। ਤਬੁ ਫੇਰ ਸੇਖੁ ਬਿਰਾਂਹਮ ਅਰਜ ਕੀ ਤੀ ਜਿਏ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛੁ ਲੋਹੀ ਦਾਂ ਹੈ
 ਜੇ ਤੇ ਥਾਂ ਵਹੁ ਪਾਂਈ ਦਾਂ ਹੈ। ਪਰ ਜੀ ਹਿਕ ਬਿਅੰਤੀ ਅਰਜ ਹੈ। ਜੇਹੁ ਕੁ ਮੁਥੀ ਦੈ ਤਾਂ ਪੁਛੁ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨ
 ਕਕਹਿ ਅਕਹੀ ਮੇਸੀ। ਸੇਖੁ ਜੀ ਖੁਦਾਂਇ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਨੇ ਮਲਾਂ ਜਾਂ ਨਾਂਹੀ। ਕੀਚ ਦਾਂ। ਨਿਸੀਗ ਕ
 ਹੀ ਦੀਆਂ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਮਰੇ ਬੁਰਾਂ ਮੰਨ ਦਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਬੀ ਦਾਂ ਖੁਦਾਂਇ ਦਾਂ ਨਾਂਹੀ। ਤੁਸੀ ਨਿਸੀਗ

ਅੰਧੋਤਾਂ ਸੇਖਾ ਬਿਰਾਂਗਾ ਕਹਿ ਆਸਾ ਲੁਖਦਾ ਇਦਾਂ ਕੀਤੇ ਸੁਖ ਜੇਦੇਦਾਂ ਜਿਨਾਂ ਨਕਦਰ ਦੇ ਸਾਡੇਖਾਂ
 ਅਛਲ ਛਲਾਈ ਨਾਂ ਛਲੈ ਨਹਧਾਂ ਉਕਟਾਂ ਗੀ ਕਰੁ ਸਕੈ ਲੋਭੀ ਕਾਂਜੀ ਉਟਲ ਪਲੈ ॥੧॥ ਬਿਲੁ ਤੇਲੁ
 ਦੀਦਾਂ ਕਿਉ ਜਲੈ ॥੧॥ ਰਹਾਂ ਉਤਿ ਸਕਾਂ ਪਰਮਾਰਥਾ ਸੇਖਾ ਬਿਰਾਂਗਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕਪਾਂ ਸਾ
 ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਕਉ ਕਹਿ ਆਂ ਜੀ ਡਿਖਾਂ ਇਹੁ ਜੇ ਅਛਲੁ ਮਾਂਇ ਆਂ ਹੈ ਸੁਕਹੀ ਦੇ ਬੂ ਤੇ ਤੇ ਛਲੀ ਨਾਂ ਹੋ ਜਾਂ
 ਤੀ ਨਾਂ ਕੋਈ ਸਿਧੀ ਦੋਲੇ ਅੰਧਈ ਛਾਂਤੀ ਕਟਾਂ ਰੇ ਨਾਂ ਲਿਖਾਂ ਇਨ ਕੋਈ ਮਇ ਆਂ ਨਾਂ ਕੋਈ ਮਾਂਇ ਆਂ
 ਕੋ ਕਾਂਟੇ ਨਾਂ ਕੋਈ ਮਾਂਇ ਆਂ ਕੋ ਛਲੇ ਇਹੁ ਜੇ ਲੋਭੀ ਜੀਉ ਹੈ ਸੇਕਟਾਂ ਰੇ ਸਾਂਝਿ ਆਂ ਪਕਉ ਧਾਂ ਉਕਰਿ
 ਸਕਤਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਪਇ ਆਂ ਟੁਲ ਪਲਾ ਉਦਾਂ ਜੀਉ ਫਿਰਦਾਂ ਹੈ ਆਂ ਸਪਾਂ ਸੁ ਅੰਧ ਸੋਤੋ ਮਾਂਇ ਆਂ ਕਉ ਕਟਿ ਮਾਂ
 ਨਾਂ ਹੀ ਸਕਦਾਂ ਜੀਉ ਥੀ ਭੀ ਪਰੀਖਿ ਆਂ ਰੀ ਕਰਿ ਰਖਦਾਂ ਹੈ ਦਿਖਾਂ ਜੀ ਤੇਲ ਬਰੇ ਰਦੀਦਾਂ ਕਿਉ ਕ
 ਰਿ ਜਲੈ ਬਿਨਾਂ ਦੀਦਾਂ ਜਲੇ ਥੀ ਚਾਂਦ ਬੀਦਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਬਿਨਾਂ ਚਾਂਦ ਥੀਏ ਕੁਣੁ ਸੁਣਦਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਡਿਖਾਂ
 ਜੀ ਬਿਨਾਂ ਤੇਲ ਦੀਦਾਂ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਲੈ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਸਗੀ ਅਤ ਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਕੀਤਾ ਕੁਰਾਂ
 ਏਕ ਤੇ ਬੁਕਸਾਂ ਈਐ ਭਉ ਦਈ ਇਤ ਤਨਿ ਪਾਂ ਈਐ ਸਚੁ ਬੁਣਦ ਆਂ ਇ ਜਲਾਂ ਈਐ ॥੨॥
 ਇਨ ਤੇਲ ਦੀਦਾਂ ਇਉ ਜਲੈ ਕਹਿ ਚੰਨ ਦੁਜ ਹਿ ਬਤਉ ਮਿਲੈ ॥੧॥ ਰਹਾਂ ਉਤਿ ਸਕਾਂ ਪਰਮਾਰਥਾ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿਏ ਸੇਖ ਜੀ ਜੋ ਕਰਾਣੁ ਕਰਹਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕਮਾਈ ਮੈ ਖੁਦਾਇ ਥੀ ਡਰੀ ॥ ੨੯੬ ॥
 ਡਰਿ ਡਰਿ ਸਮਾਗਰਿ ਚਲੀ ਮੈ ਕਰਾਣੁ ਕਤੇਬੁ ਦਾ ਫੁਰਮਾਇਆ ਕੀਚੈ ॥ ਇਹੁ ਭਉ ਇਸੁ ਦਿਚਿ ਦਈ
 ਹੈ ਅਤੇ ਕਰਾਣੁ ਕਤੇਬੁ ਦਾ ਕਹਿਆ ਜੋ ਕਮਾਈ ਮੈ ਸੇਏ ਹੁਤੇ ਲੁਹੇ ਇਆ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਭਉ ਜੁਇ
 ਜੁਇ ਚਿਅੰ ਇਆ ਏਹੁ ਇਸੁ ਦਿਚਿ ਦਈ ਹੋਈ ॥ ਸਚਨਾਮੁ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਜਿਨਿ ਸਚ ਬਣਾਇਆ
 ਤਿਨਿ ਖੁਦਾਇ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਨਾਂ ਉਏ ਸਨੁ ਬੈਸੀ ਤਰਅਗਾਨਿ ਹੋਇਆ ਜਾਤੇ
 ਟਿਆ ਸਚੁ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰਿ ਆਇਆ ॥ ਤਿਥੈ ਜੋ ਤਿਜਾ ਗੀ ॥ ਤਿਥੈ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ ॥ ਤਿਥੈ ਅੰਦ
 ਰਿ ਚਨਦਾ ਹੋਇਆ ॥ ਤੈਈ ਲੋਕਨਾਥ ਪਰਮੇਸਰ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰਿ ਵਸਿਆ ॥ ਜਾਂ ਤੈਈ ਲੋਕਨਾਥ ਇ
 ਸਦੇ ਅੰਦਰਿ ਆਇਆ ॥ ਤਾਂ ਤੈਈ ਲੋਕੁ ਇਸਨੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥ ਏਤੁ ਸਿਜਮਿ ਤਿਲਬਗੇਰ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿ
 ਆ ॥ ਤਾਂ ਸਾਂਹਿ ਬੁਝੇ ਸਨੁ ਮਿਲਿਆ ॥ ਇਤੁ ਤਨਿ ਲਕੈ ਬਾਈਆ ॥ ਇਹੁ ਦੁਨੀਆਂ ਆਵਦੁ ਜਾਈਆ ॥
 ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਸੇਵਕ ਕਮਾਈਆ ॥ ੩ ॥ ਤਿਸ ਕਾਂਧਗਾ ਰਥਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿਏ ਸੇਖ ਜੀ ਇ
 ਸਤਨੁ ਏਹੁ ਬਾਈ ਲਗੀ ॥ ਜੁਏ ਹੁਦੁ ਨੀਆਂ ਆਵਦੁ ਜਾਈ ॥ ਜੂਰੁ ਹੈ ॥ ਇਸੁ ਦੇ ਕਮਏ ਹਵਸਤੁ
 ਆਵਦੀਆਂ ਹੈ ॥ ਕਿਛੁ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਲਏ ॥ ਸੋਈ ਸਹੀ ॥ ਸੇਵਾ ਤੇਏ ਸਨੁ ਸੁਖੁ ਹੈ ॥ ਵਿਚਿ

ਦੁਨੀਆਂ ਸੇਵਕਾਂ ਈ ਮੇ॥ ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਬੈਸਦੁ ਪਾਈ ਮੇ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਬਾਂਹ ਲੁਡਾਈ ਮੇ॥ ੪॥ ਤਿਸ ਕਾ
 ਪਰਮਾਰਥੁ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜਿਏ ਸੇਖ ਜੀ॥ ਏਹੁ ਜਹਾਨੁ ਜੁਹੈ ਸੋ ਜਗਾਇਤੁ ਦੀਨ ਦੀ॥
 ਜੇਏ ਸਨੁ ਏਹਾ ਸੋ ਝੀਹੋ ਦੈ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਇਸੁ ਜਹਾਨੁ ਵਿਚਿ ਸੇਵਾ ਕਰੈ॥ ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਬੈਸਦੁ ਪਾਈ॥
 ਦਰਗਹ ਵਿਚਿ ਸੁਰਖੁ ਰੂਹੋ ਦੈ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁਖ ਹੋਇ ਕਰਿਤ ਜੀ ਮਕੀ
 ਤੀ॥ ਜਿਜੀ ਤੁਖ ਦਾਇ ਨਾਮਿ ਲਿਆਂਹੈ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਅਸਾਨੁ ਕੁਮਿ ਹਰਦਾਨੁ ਹੋਊ॥ ਜੁਅਸਾ ਕੁ ਕੁ
 ਖੁਦਾਇ ਯਾਦੈ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹੁ ਅਕਹਿਅ ਜਿਏ ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਤਿਜਿ ਬਾਂਤਾਂ ਖੁਦਾਇ ਦੀ
 ਅਕਰਦਾ ਹੋ॥ ਕਿਤੂਹੈ ਖੁਦਾਇ ਹੋ॥ ਕਿ ਖੁਦਾਇ ਤੈ ਵਿਚਿ ਬਾਂਤਾਂ ਕਰਦਾ ਹੋ॥ ਦਿਖਾਏ ਹਬਾਂ ਤਿਤੂ
 ਮੇਕੁ ਡਸਿ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਸੇਖ ਜੀ ਏਹੁ ਬੰਦਾ ਹੋ॥ ਏਸੁ ਬੰਦੇ ਨੁਪਹਿਲੇ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਕਰਮ
 ਹੋ॥ ਤਾਂ ਪਛੈ ਸਬਦੁ ਹੋ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਸੁਗਤਿ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਲੇਇ ਹੋ॥ ਇਤੁ ਲੇਇ ਖੁਦਾਇ ਵਿਛਾਂ ਵੇਦਿ
 ਛਾਂਇ ਦਾ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਜੀ ਏਸੁ ਵਿਚਿ ਬੈਠਾ ਸੁਗਤਿ ਦੇ ਪਾਰਿ ਬਾਂਤਾਂ ਕਰਦਾ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹੁ ਅਕਹਿ
 ਅਨਾਨਕ ਪੀਰ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਰਿ ਚਲੀਏ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਪੀਰ ਜੀ ਅਜੇ ਤੈ ਨੁਪਹਿਦਿਸ
 ਨਾਮਾਇ ਅਨਾਪਰੁ ਤੈ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇਆ॥ ਤੈ ਨੁਪੀਰੀ ਮਿਲੇ ਦਾ ਫਲੁ ਹੋਇਆ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹੁ ਅਕ

ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਅੰਕ ਹੁਨਾਨ ਕੁਸਉਨਾਹੁ ਫਲੀਅਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਬਪੁਰੇ ਭੀਤ ਨਵਿਚਿ ਸੁਆਹੁ॥
੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਅੰਘੀਨੈਅੰਘਸਾਂਜੇ ਓਅੰਘੀਨੈਰਚਿਓਨਾਉ॥ ਦੁਜੀਕੁ ਦਰਤਿ ਸਾਂਜੀ ਅੰਕਰਿਆ ਸਇਤਿ
ਠੇਚਾਂਉ॥ ਦਤਾਂਕਰਤਾਂਅੰਘਤ੍ਰਿਤਿ ਸਿਦੇਦਹਿ ਕਰਹਿ ਪਸਾਂਉ॥ ਤ੍ਰਿਜਾਂਣਈ ਸਭੁਸੇਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿਦਕ
ਦੁੰਉ॥ ਕਰੁਆਂਸਦੁਡਿਠੇਚਾਂਉ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕ ਜੀਨਉ ਪਉੜੀ॥ ਅੰਦਾਂਰਦੀਆਂਅੰਘੀਆਂ॥ ਏ॥
ਤਾਂਸੇਖੁਬਿਰਾਂਹਅਕਹਿਅੰਜੀ॥ ਤ੍ਰਿਮੇਰਾਂਪੀਰਹੈਅਤੇਮੇਤੋਰਾਂਮੁਰੀਦਹਾਂ॥ ਸਿਖਬਹੁਤਤਦੁਜਿਅੰਕਰਿ
ਤੀ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਪਾਂਸੋਦਿ॥ ਦਿੱਅਹੋਇਆਂਗੋਸਟਿਪੁਰੀਹੋਈ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈਦਾਂਹਗਰੂਜੀ॥
ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅਤੇਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਤਲਵੰਡੀਅਏ॥ ਅੰਗੋਚਾਂਚਾਂਲਾਂਲੁਚੰਬਵਿਅੰਅਤੇਭਾਂਡੀ
ਬੀਬੀਭੀਚਲਿਗਈ॥ ਕਾਂਲੁਭੀਚਲਿਗਇਆਂ॥ ਤ੍ਰਿਮੇਰੀਬਾਹੋਤ੍ਰਿਅੰਘੇਗਾਂਸੀ॥ ਮੰਨਾਂਗਾਂਤਾਂਗਰੂ
ਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਚਾਂਚਾਂਲਾਂਲੁਅਸਾਂਭੀਜਾਂਦਵਾਂਹੈ॥ ਰਹਵਾਂਹੀ॥ ਤਾਂਲਾਂਲੁਵੇਦੀਕਹਿਅੰਭਲਾਂਜੀਜੇ
ਤੇਰੇਮੰਨਿਆਂਦੈਅਸਾਂਜਈਮੰਨਈ॥ ਤਾਂਗਰੂਨਾਂਨਕਜੀਪੰਦਾਂਦਿਨੁਤਲਵੰਡੀਰਹਿਅੰਬੋਲਹੁ ਭਾਂਈ
ਜੀਵਾਂਹਗਰੂ॥ ਫੇਰਿਗਰੂਨਾਂਨਕਜੀਅਤੇਬਾਂਲਾਂਪੱਕੀਅਏ॥ ਜਾਂਰਹਦੁਲਾਂਗੇਤਾਂਇਕੁਦਿਨੁਮਾਂ
ਤਾਂਚੋਈਅੰਘੀਆਂਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਹੁਇਤ੍ਰਿਟਿਕਵਿਦੇਹਿ॥ ਬਹੁਤੇਰਾਂਲਈਫਿਰਿਅੰਗੇ॥ ਹੁਇ

ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਿਨੁ ਅਸਾਂ ਪਾਸਿ ਭੀ ਗਰਦਿ ਦੇਹਿ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਅਖਿਅੰਗੁ ਰੂਨੀ ਹੁਇ ਮੇਨੁ ਦਿਦਾਂ ਦੇਹੁ।
 ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕਕ ਹਿਅੰ ਭੁਲਾਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਜੇ ਬੇਰਹੇਗਾਂ ਤਿਥੇ ਨਾਲੀ ਰਹੈਗਾਂ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ
 ਅਖਿਅੰ ਜੀ ਚਲਦੁ ਰਹਦੁ ਕਰਤਾਂ ਰੋਗੇ ਚਰਾਂ ਹੈ। ਪਰ ਜੀ ਪਿਛੇ ਤਸਾਂ ਤੋ ਕਉ ਦੁਹੋ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕਕ
 ਕਹਿਅੰ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਅਸਾਂ ਤੇ ਪਿਛੈ ਇਕੁ ਲਹਦੁ ਖਤੁ ਰੇਟਾਂ ਫੇਰੁ ਤਿਹਦੁ ਦੁਪੁਤਾ ਅਸਾਂ ਨੁਮਿਲੈ ਗਾਂ।
 ਹਾ ਅਸਾਂ ਤੇ ਪਿਛੈ ਬਹੇਗਾਂ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪਾਛਿਅੰ ਜੀ ਉਹੁ ਭੀ ਕੁਝੁ ਚੰਗਾ ਹੋਵੈ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕਕ
 ਹਿਅੰ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਉਹੁ ਅਸਾਂ ਜੋ ਹੋਵੈ ਗਾਂ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪਾਛਿਅੰ ਜੀ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਹੋਰਾਂ ਦੀ
 ਕਿਆ ਖਬਰ ਹੋ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕਕ ਹਿਅੰ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਮੀ ਨਹੋਵੈ ਗੀ। ਪਿਛੈ
 ਲਗਾਂ ਫੇਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹੁ ਦਸਤੁ ਲਾਹਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦਿਦਾਂ ਲੀਤੀ। ਤਲਵੰਡੀ
 ਇਅੰ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦੁਹੁ ਗੁਰੂ। ਤਾਂ ਸੁਣਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਹੁ ਗੁਰਨਾਂ ਨਕਕ ਅਤੇ ਤਉ ਦਿਚਿਤਿ ਨ ਭੇਦ
 ਕਛੁ ਨਾ ਹੀ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੋਂ ਤੋ ਮੇਨੁ ਖਬਰ ਅੰਗੀ ਜੇ ਮੇਅੰ ਪਈ ਅਖੀ ਡਿਠਾਂ ਅੰਗਾਂ ਸੇ ਮੇ
 ਲਿਖਾਂ ਇਅੰ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੀ ਰੋਰੁ ਪਿਛੈ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਦੁ ਅਖਿਅੰ ਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾਂ ਤਉ ਅਸਾਂ ਨੁਮਿਲੈ ਅੰਗੁ ਗੁਰਨਾਂ ਨ ਕਦਾਂ ਦੁਰਜਨੁ ਕਰਵਾਂ ਇਅੰ ਕਰਤਾਂ ਰਤੇ ਰੇਉ ਪਰਿਮਿ

ਹਰਦ ਨੁਬਹੁਤ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਧਿਆ ਜੀਗੁਰੂ ਜੀ। ਮੇਥੋਂ ਤਾਂ ਸਭਾ ਹਕੀਕਤ ਲੀਤੀ ਅੰਧਿਆ ਪੁਰੂਜੀ ਤੋਂ
ਅੰਧਿਆ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਹਿ। ਤੁਧੁਨਾਂ ਲਿਕਿ ਉਕਰਿ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅੰਧਿਆ ਲੋਕਾਂ ਦੇ
ਬਾਂਲਾਂ ਅਸਾਂਗੀ ਹਕੀਕਤ। ਅਸਾਂ ਨਾਂ ਲਿਖਿ ਉਹੋਈ। ਜੋ ਅਸੀ ਕਾਂਗਰੇ ਚਲੇ ਅੰਗੇ। ਸਮੇਤ ਟਬ
ਗੇ। ਦੇਈ ਪਰਸਾਇ। ਅਸਾਂ ਅਗੇ ਸੁਇਆਂ ਅੰਗਾਂ। ਜੋ ਇਕ ਨਕਵੇ ਦੀ ਖੜੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਹੋਇਆ
ਅਸਾਂ ਅੰਧਿਆ ਜੋ ਅੰਧੇ ਤਾਂ ਅੰਗੇ। ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਜਾਂਦੀਏ। ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਜਾਂਇ ਗੁਰੂ ਨਾਂ
ਨਕਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ। ਜਾਂ ਅਸਾਂ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਡਾਰੇ ਮਰੇ ਅਸੀ ਤਲੇ ਹੋਇ ਗਇਆਂ।
ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕਪੁਛਿ ਅੰਧੇ ਤੇਰਾਂ ਉਕਿਆਂ ਹੈ। ਕੁੰਧੀ ਸਿਖਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਅਸਾਂ
ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਜੀ ਗਲ ਦੇ ਗਿਰਾਂ ਉਆਂ ਹੋ। ਅਤੇ ਨਾਂ ਉਲਹਣ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਕਹਿਅ ਤੁਸੀਂ
ਦੇ ਕਉਣ ਹੋ। ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਖੜੀ ਹਾਂ। ਤਿਹਣ ਹੋਏ ਅੰਗੇ। ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੇ ਵੀਦੀ
ਚਲੇ ਅੰਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਜਾਂ ਹੁਭਾਂ ਈਲ ਹਇਆਂ ਦੇ ਵੀ ਪਰਸਾਇ। ਤਾਂ ਫੇ
ਰਿਅਸਾਂ ਅੰਧਿਆ ਜੀ ਹੁਇਅਸਾਂ ਡਾਂ ਜਾਂ ਵੇਦ ਰਹਿਅ। ਜਿਸਦਾ ਸਤੋ ਅਸੀ ਉਥੇ ਜਾਂਦੇ ਅੰ
ਗੇ। ਜੋ ਇਥੇ ਹੀ ਕੀਮਤ ਪੁਰਾਂ ਹੋਇਆਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਨਕ ਜੀ ਕਹਿਅ ਸੁਇ ਕੁੰਧੀ ਲਹਇਆਂ ਤ

ਉਸਾਪਾਸੋਂ ਕੁਲ ਹਈਆਂ ਹੋਸੀ ਸੋਲੈ ਜੀ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਜਾਂ ਮੇਅਪਦਾਂ ਵਖਤੁ ਦੇਖਾਂ। ਤਾਂ
 ਮੇਰੇ ਜੇਤਨੇ ਬੰਧਨ ਅਹੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਸਭੇ ਤੁਟਿ ਗਏ। ਅਤੇ ਜੇ ਮੇਪਾਸੋਂ ਦੂਰਿ ਹੋਵਾਂ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤੁ
 ਇਜਾਂਦ ਨਿਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ। ਜਾਂ ਹਿਤਾਂ ਈ ਲਹਦਾਂ ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਜਾਂਗੀ। ਅਤੇ ਕ
 ਬੀਲੇ ਨੂਲੇ ਜਾਂ ਹਿਤਾਂ ਮੇਜਾਂਦਾਂ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਅਸਾਨਾਂ ਲਿਓ ਉਹੋ ਈ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲੇ ਅੰਖਿ
 ਅੰਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਤਉ ਦਿਚਿ ਤਿਨੁ ਭੇਦ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਥੋਪਕੁਦਾਂ ਕੋ
 ਈ ਨਹਾਂ ਰਖਦਾ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਕੁਦਾਂ ਰਖਿਆਂ। ਸੋ ਅਸਾਂ ਦੇ ਚਿਪਾਟਾਂ ਤੁਸਾਂ ਭਿਠਾਹੋ ਸੀ। ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ
 ਅਸਾਂ ਪਾਸੋਂ ਪਕੁਦਾਂ ਰਖਿਆਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ। ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਜੇ ਤੁਸਾਂ ਪਾਸੋਂ ਅਸਾਂ ਪਕੁਦਾਂ
 ਰਖਿਆਂ ਹੋ। ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਂਹ ਰਕੋਰੋ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਖਿਆਂ ਜੀ। ਜਿਤੁ ਸੀ ਜੇ ਗੁਤਸਾਂ ਤਾਂ ਉਹੀ ਅੰਗਦ ਰਖਿ
 ਅਹੋ ਸੁਤਸੀ ਜਾਂਹ ਰਕੋਰੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦੁ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਜੀ ਦਿਚਿ ਸਮਝਿਓ। ਅੰਯੇ ਹੁਪੁਰਨ ਪੁਰਖ
 ਹੋ। ਅਤੇ ਇਸ ਪਾਸੋਂ ਪਟਰਖਣ ਭੁਲਾਂ ਨਾਹੀ। ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਨਾਂ ਲਿਰਹਿਆਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗਦ ਕਹਿਆ। ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਮੇਤੈ ਨੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇਵਦਾਂ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਅਸਾਂ ਨੂ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਰਕੀਤਾਂ ਏਹੁ ਭੀ ਹਿਕੁ ਸੀ ਸਾਰ ਦਿਚਿ ਸਹਰਤਿ ਹੋ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਂ ਨੂ ਜੇ ਗੁਪਤੁ ਰਖਿਓ। ਸਾਸੋ ਅਸੀ

ਜਾਣਦੇ ਅੰਗੇਜ਼ ਤੇ ਸਾਊਪਰਿਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਅੰਗੀਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀਤੁ ਸੀ
ਹੋਰ ਨੇ ਗਲੇ ਨਾਂ ਪੈਓ। ਓਹ ਨਿਸਾ ਕੋਰੇ ਜਿਤੁ ਬੰਬੁਤੁ ਸਾਡਾਂ ਨਾਂ ਉਮੰਗ ਦਰਖਿਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰ
ਗਦ ਕਹਿ ਅੰਤਾਂ ਬਾਲਾਂ। ਇਕੁ ਦਿਨ ਮੇਥਾਂ ਹੋਰ ਗਾਂਇ ਦੇਵਾਂ ਸਤਿ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਸੀ। ਬੀਡਾਂ ਪੈਇ
ਕਰਿ ਬਧਾਂ ਅਤੇ ਸਿਰ ਤੇ ਚਾਂਦਿ ਲਇਆਂ ਅੰਗਾਂ। ਅਗੇ ਮਾਂਤਾਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰੀ ਪਾਸੈ ਬੈਠੀ ਅੰਗੀ
ਮੇਰ ਕਪੜਿਆਂ ਤੇ ਮੈਲੀਆਂ ਛੁਟਾਂ ਪਈਆਂ ਅੰਗੀਆਂ ਤਾਂ ਮਾਂਤਾਂ ਚੋਈ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰਨੁ ਅੰਧਿਆਂ ਤਾਂ
ਪਾਜੀ ਕੁਛੁ ਦਈ ਦਾਂਤੁ ਉਕਰਾ ਅਹਿ ਗ੍ਰੀਖਰੀ ਦਾਂਤੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾਂ ਮੁਲੇ ਪੀ
ਏ। ਏਹੁ ਛੁਟਾਂ ਨਾਂ ਹੀ ਏਹੁ ਦਰਗਾਂਹੁ ਦਾਂਤੁ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ ਇਉਂ ਮੇਰਾਂ ਨਾਂ ਉਮੰਗ ਦਰਖਿਆਂ
ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਅੰਧਿਆਂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕਰਿ ਇਤਨਾਂ ਵਲੁ ਸਿਖ ਪਾਸੈ ਕੋਰੇ। ਅਕੇਇ
ਕੇਤਾਂ ਅੰਧੇ ਤੁਸੀ ਸਿਖ ਨਾਂ ਹੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦੁਆਰੇ ਅੰਧਿਆਂ ਸਾਇ ਭਾਂਈ ਬਾਲਾਂ। ਇਕੁ ਦਿਨ
ਮਾਂਤਾਂ ਚੋਈ ਦੁਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਲੈ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਪਾਂ ਸਿਬੈਠੀ ਅੰਗੀਆਂ ਅੰਧ ਲਗੀ ਜੀ ਤੇ ਜੋ ਅੰ
ਪਈ ਦਸਤ ਪੜ੍ਹ ਹੋਇਆਂ ਪਰਾਂਏ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਦਾਂ ਹੈ। ਤੁਹਨੁ ਏਹੁ ਗਲੁ ਭੁਲੀ ਨਾਂ ਹੀ ਜਿਅੰ ਪੈ
ਪੜ੍ਹ ਹੋਇਆਂ ਪਰਾਂਏ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇਦਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਂ ਕਰੀ ਦੀਨ ਜਗੁਇ ਕੁਚੁ ਹੀ ਉਪਰਿ ਜ

ਇਪਈ। ਚੁਹੀ। ਮੁਈ। ਪਈ। ਅੰਗੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਪੁਤਾ। ਸਿਰੀ ਚੰਦਾ ਏਹੁ ਚੁਹੀ। ਮੁਈ। ਪਈ। ਪੈ
 ਏਹੁ ਇਥੇ ਪਈ। ਭਲੀ ਨਾਹੀ। ਤੂੰ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੁ ਠੇ ਨਾਲਿ ਟੁੱਬ ਜੋ ਪਰ ਜਾਂਇ ਪੈਦਾ। ਤਾਂ ਅੰਗ ਸਿਰੀ
 ਚੰਦਾ ਅੰਧਿਅੰ ਅੰਗੀ। ਅਸਾ ਅਜੇਹੇ ਇਸਟੀ ਬਹੁ ਤੇਗੁ ਤੇ ਠੇਹੇ ਨਿ। ਜੋ ਖੰਭਾ ਦੇ ਕਬੂਤਰ ਠੀ
 ਤਾ ਵਦੇਹੇ ਨਿ। ਅਤੇ ਖਲਵੀ ਅੰਦੀ ਅੰਧੀ ਲੀ ਅੰਕਰ ਦੇਹੇ ਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੋ ਚੁਪ ਕਰਿ
 ਰਹਿਅੰ। ਤਾਂ ਸਾਂਇ ਤਗੁ ਜਗੀ ਤਾਂ ਮੇਅੰਇ ਅੰਗੁ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਬਚਾ ਅੰਗ ਦਾ ਏਹੁ
 ਚੁਹੀ। ਮੁਈ। ਪਈ। ਪੈ। ਇਸਤਾਈ ਪੈਰ ਦੇ ਅੰਗੁ ਠੇ ਨਾਲਿ ਟੁੱਬਿਛ ਤਿਜੇ ਏਹੁ ਪਰ ਜਾਂਇ ਪੈਦਾ। ਤਾਂ
 ਮੇਅੰਗੁ ਠੇ ਨਾਲਿ ਟੁੱਬੀ। ਤਾਂ ਜਾਂਇ ਕਿਤੇ ਵਲਿ ਪਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅੰ ਮੁਲੇ ਪੀਏ ਏਹੁ
 ਪਰਾਏ ਪੁਤਾ ਅਤੇ ਏਹੁ ਅਪੇਦ ਪੁਤਾ। ਮੇਕਿ ਅੰਕਰਾਂ ਜਿਸਤਾਈ ਕਰਤਾਰ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ਲਵੇ। ਤਾਂ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਨਾਂਉ ਅੰਗ ਦਇਉ ਹੋਇ ਅੰਗੁ ਤਾਂ ਠੇ ਰਿਬਾਲੇ ਅੰਧਿਅੰ ਜੀ ਮੇਨ ਹੋਰ
 ਬਿਸਦਾਂ ਸਪਇਅੰ ਹੋ। ਮੇਦਿ ਚਿਕੋਈ ਵਡਾਂ ਅੰਗੁ ਗੁਣੇ। ਜੋ ਤੁਸੀਧ ਰੀਧ ਰੀਧ ਪੜਦਾਂ ਰਖ
 ਦੇਹੋ। ਤਾਂ ਠੇ ਰਿਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦੁਕਹਿਅੰ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾਂ। ਇਕੁ ਦਿਨ ਮੇਭੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਭੀ
 ਹਾਂਜਰੁ ਅੰਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਂਜਿ। ਜਾਂ ਅਪੀਰਾਂ ਤਿਅੰਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਅੰ

ਜੇਦੇਖਿਬੁਝਰਾਂਤਿਕਿਤਨੀਪੈ। ਤਾਂਬੁਝਦੇਖੇਤਾਂਅਧੀਰਾਂਤਿਹੈ। ਤਾਂਬੁਝੇਅੰਦਰਿਜਾਂਇਕੇਆਖਿ
 ਅੰਜੀਅਧੀਰਾਂਤਿਹੈ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਬੁਝਿਅੰਮੇਜਾਂਦਹਾਂਜੇਰਾਂਤਿਪਹਰੁ
 ਹੈ। ਤੇਫੇਰਿਦੇਖੁ। ਤਾਂਬੁਝਦੇਫੇਰਿਬਾਹਰਿਦੇਖਣਗਾਇਅੰਦੇਖੇਤਾਂਅਧੀਰਾਂਤਿਹੈ। ਫੇਰਿਅੰ
 ਇਕੋਰਿਅੰਖਿਓਸੁਜਾਂਅਧੀਰਾਂਤਿਹੈ। ਤੀਸਰੀਵਾਂਗੀਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਜੇਰਾਂਤਿਪਹ
 ਰੁਹੈ। ਤਾਂਤੀਸਰੀਵਾਂਗੀਫੇਰਿਬੁਝੇਅਧੀਰਾਂਤਿਕਹੀ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਭੁਲਾਂਭੁਈਬੁਝਾਂਬਹੁ
 ਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਬਚਾਂਅੰਗਦਾਂਦੇਖੁਰਾਂਤਿਕਿਤਨੀਪੈ। ਜਾਂਮੇਜਾਂਇਕੇਦੇਖਾਂਤਾਂਅਧੀਰਾਂ
 ਤਿਹੈ। ਤਾਂਅੰਮੰਦਰਿਜਾਂਇਅੰਖਿਅੰਜੀਰਾਂਤਿਅਧੀਹੈ। ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਬਚਾਂਅੰ
 ਗਦਾਂਰਾਂਤਿਪਹਰੁਹੈ। ਤੇਹਿਜਾਰੁਦੇਖੁ। ਤਾਂਮੇਅੰਪਣਮਨੁਸਮਝੀਜੇਰਾਂਤਿਤਾਂਅਧੀਹੈਪਹਰੁਗੁਰੂ
 ਦਾਂਲੇਟਹੋਰੁਹੈ। ਤਾਂਮੇਅੰਖਿਅੰਜੀਰਾਂਤਿਪਹਰੁਹੈ। ਮੇਰੀਅੰਅਖੀਅੰਦਿਚਿਵਟੁਅੰਹਾਂ
 ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਅੰ। ਅਤੇਅੰਖਿਓਸਬਚਾਂਕਰਤਾਰੁਅਗੇਅਥਾਂਟੇਕਾਅੰਗੇ
 ਬੁਝੇਵਟੁਪਾਂਪਾਂ। ਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਅੰਬੁਝੇਅੰਦਟਕਿਉਖਾਂਧਾਂਹੈ। ਕਰਤਾਰਦਾਂਹੁਕਮਈਦੇਅੰ
 ਹਾਂ। ਤਾਂਭਾਈਬਾਲਾਂਅਸਾਂਨਾਂਲਿਇਉਹੋਈ। ਤਾਂਬਾਲੇਅੰਖਿਅੰਜੀਰਾਂਤਿਜੀਤਸੀਪਰੀਪਰੀਪ

ਟੁਕਿਉਰਖਦੇਗਾਤਾਗੁਰੂਅੰਗਦੁਬੋਲਿਆਂਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਮੁਖਮਧਮੁਹੈਅਤੇਮਹਾਅਗਾਂ
 ਸਿਰੈਅੰਖਦੁਦੀਨਾਂਹੀਅੰਦਰਿਜਰਣਦੀਹੈਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਖਾਂਜੀਹੁਣਅੰਖੀਅੰਜੀਹੁ
 ਤਾਂਗੁਰੂਅੰਗਦੁਅੰਖਾਂਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਸਿਖੀਅਉਖੀਹੈਸਭੇਕੁਝਕਰਤਾਂਰਦਾਂਹੈਪਰਏਹੁ
 ਦੁਨੀਆਂਦੀਵਰਤੁਇਹੈਇਕੁਦਿਨੁਮੇਰੀਧੀਗੁਰੂਨਾਂਨਕਜੀਦੀਨਜਰਿਪਈਤਾਂਗੁਰੂ
 ਨਾਂਨਕਕਹਿਆਬਚਾਂਅੰਗਦੁਅੰਖਈਧੀਨੂਰਾਂਤੀਬਣਾਂਇਕੈਲੈਅੰਦੈਮੇਸੀਨਕੀਤੀ
 ਰਾਂਤਿਨਬਣਾਂਇਕੈਲੈਅੰਦੈਅੰਗਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਕਹਿਆਬਚਾਂਤ੍ਰਿਜਾਂਇਕੈਬਾਂਹਰਿਬਹਿਰ
 ਹੁਤਾਂਮੇਬਾਂਹਰਿਡੇਵੁਦੀਦੇਦਿਚਿਅੰਦੈਕੈਬਹਿਰਹਿਆਗੁਰੂਜੀਸੀਗੁਲਗਾਂਕਰਨਤੰ
 ਮੰਜੀਦੀਬਾਂਹੀਤੁਟਿਗਈਤਾਂਗੁਰੂਨਾਂਨਕਅੰਪੋਣਖਿਅੰਲਦਿਚਿਅੰਹਾਂਤਾਂਮੇਜਾਂਤਾਂਜੋਰੁ
 ਰੂਨਾਂਨਕਸਹਜਾਦਿਚਿਕੁਸਹਜੋਰਜਦਾਂਹੈਤਾਂਮੇਉਸਹੀਹਦੀਜਾਂਹਗਾਂਅੰਪਈਫੁਹੀਦੇਤੀ
 ਤਾਂਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਇਉਹਕੀਕਤੁਹੈਗੁਰੂਦੈਮੰਨਭਾਵੈਨਾਂਮੰਨਤਾਂਬਾਂਲੇਅੰਖਾਂਗੁਰੂਜੀਸਤਿਜੀ
 ਸਤਿਨਾਨੇਰਿਗੁਰੂਅੰਗਦੁਕਹਿਆਂਭਾਂਈਬਾਂਲਾਂਜੋਏਹੁਵਰਤਾਂਗਾਂਸੁਣਗਾਂਸੁਣਿਕਹਿਆਂ
 ਖੇਗਾਂਸਤਿਦਚਨਹੈਨਿਤਿਸੁਦੇਅਉਗੁਣਪਾਂਪੁਜਿਤਨੇਕੀਤੇਹੋਸਨਾਤਿਤਨੇਸਤਿਅੰਖਣਨ

ਤੇ ਕੀ ਬੀਰਹ ਜਰਗ ਇਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਭੇ ਦੁਰਿ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਕੀ ਬੀ
 ਰ ਭਗਤ ਜੋ ਪੁਰਨ ਕੁ ਗੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੋ ਇਸ ਦਾ ਸਤਾ ਜੋ ਕੀ ਬੀਰ ਸਿਖ ਕੋ ਈ ਨਾਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ
 ਰਾਂਜ ਦੀ ਬਾਂਲ ਨਾਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸੰਗਤ ਦੀ ਉਪਮਾ ਨਾਂ ਲੀਤੀ। ਇਸ ਦਾ ਸਤਾ ਦੁਰਿ ਰਹੇ। ਅ
 ਤੇ ਜਿਤੁ ਦਿਨ ਏਕ ਕਾਰ ਹੋਇ ਜਾਂਦੇ ਗਾਓ ਤਿਤ ਦਿਨ ਸਭਾਂ ਨਿਰਕਾਰ ਦਿਚਿ ਸਮਾਂ ਵੈ ਗੀ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਮੇਧੁ ਛਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਸੰਗਤਿ ਸਿਖ ਕਰੇ ਤਾਂ ਭਲੇ ਨਾਂ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅ
 ਧਿਆਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਸਿਖਾਇ ਕੋ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਦਾ ਹੋਇ। ਅਤੇ ਮਲੀਨ ਬਹੁਤੁ ਹੋਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਸੋ
 ਖਨਿ ਰਮਲੁ ਸੋਈ ਹੋਦਾ ਹੋ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੁਛੁ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕੋ ਮਲੀ
 ਨ ਅਹਾਂਰੁ ਕਰੇ ਸਿਖ ਦਾ ਲੈ ਕਰਿ ਸੱਤੀ ਮਲੀਨ ਹੋਇਆਂ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦੁਨਾਂ ਧਿਆਂ।
 ਜੀ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਇਉਂ ਇਉਂ ਆਂ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦੁਨਾਂ ਧਿਆਂ ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਏਵੈ ਤ
 ਹ ਕੀ ਕਹੇ। ਜਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਤਿ ਪੁਰਤੀ ਤੁਕ ਰਿਜਾ। ਏਹੁ ਹਾਂ ਲੁਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਪਾਈ ਹੈ। ਨਹੀ ਤਾਂ ਬਾਂਲਾਂ ਭਲੇ ਭਲੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਂਗਾਂ ਭੇਟ ਦੇਖ
 ਕੇ ਭਉ ਦਲਿ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਸਾਂਬਤ ਨਾਂ ਹੀ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਭਾਂਈ ਬਾਂਲਾਂ ਤੁਸਾਂ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤ

ਮਿਹਰਦਾਨਗੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਖਿ ਅੰਜੀ ਹੁਦੇ ਹੁਛੁਟੈ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅੰਖਿ ਅੰਤੁ
 ਈ ਬਾਂਲਾਂ ਦੁਇ ਮਹੀਨੇ ਤੁਸਾਂ ਡੀ ਦੇ ਹੁਛੁਟੈ ਵਿਚਿ ਰਹਦੇ ਹੋਨਿ। ਪਰ ਦੁਇ ਮਹੀਨੇ ਤੁਸੀ ਅਸਾਂ ਬੇ
 ਹੀ ਰਹੋ। ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਅੰਖਿ ਅੰਤੁ ਲਾਂਜੀ। ਤਾਂ ਬਾਂਲਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਂ ਸਿਰਹਿ ਆ ਜਾਂਦਾ ਇ ਮਹੀਨੇ
 ਪੁਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਬਾਂਲੇ ਦੀ ਦੇ ਹੁਛੁਟੀ। ਅੰ ਪਣੇ ਹਥੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਲਾਂ ਬੁਦਿ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਿਖ ਹਥ
 ਪਕਰਿ ਰਹੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅੰਖਿ ਅੰਤੁ ਈ ਸਿਖਾਂ ਭਾਈ ਬਾਂਲੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਿਚਿ ਭੇਦੁ ਕ
 ਈ ਨਾਂ ਸੀ। ਏਹੋ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਸਿਖ ਦਾਂ ਭੇਦੁ ਅੰਗਾਂ। ਬੇਲਹੁ ਭਾਈ ਸਤਿਕਰਤਾਂ ਗੁ। ਸਤਿਕਰਤਾਂ
 ਸਤਿਕਰਤਾਂ ਗੁ।

॥ १४ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ਗਉੜੀ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ
 ਕਾਂ ਸਬ ਦੁ ਤੀਰਤ ਰਕਸ ਮਹਿ ਕਰ ਕਮ ਨੁਬੀ ਚਾਂ ਰੇ। ਸਾਂਚੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮ ਸੰਗ ਮਾਂਗੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਭ
 ਅਸੁਦਾਂ ਰੇ। ੧॥ ਅਬੁ ਹਮ ਹਰਿ ਕੇ ਚਾਂ ਕਰ ਲਾਂਗਾ। ਚੇਤਾਂ ਮਨ ਮਹਿ ਰਹੀ ਨ ਕਾਂਈ ਦੂਖ ਭਰਮ ਭਉ ਭ
 ਗੇ। ੨॥ ਰਹਾਂ ਉ। ਸਤੁ ਕੀ ਜੀ ਨ ਸਿ ਤੇ ਪਲ ਗਾਂ ਮੀ ਭਉ ਕਾਂ ਚਾਂ ਬਕੁ ਲਾਂਇ ਆਂ। ਗੁਰੂ ਵਕੀਲੁ ਵਸੀ
 ਲਾਂ ਕੀ ਨਾਂ ਚੇ ਹਰਾਂ ਨਾਂ ਮੁਲਿ ਪਾਂਇ ਆਂ। ੨॥ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਚਿਤ ਜਾਂ ਮਨ ਦੀ ਅੰਤੁ ਰਤੁ ਬਰਾਂਤ ਲਿ

15/2-18K

Here

